

King of the Coast King

truyenfull.vn

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Sự Thay Đổi Của Gia Vệ

Gia Cát Uyển Nhi, 97 điểm, xếp hạng nhất lớp chúng ta, cố gắng duy trì.

Trong một phòng học lớp 12 ở trường cấp III thuộc thành phố Tân Hải, một nữ giáo viên trẻ tuổi xinh đẹp, cầm một chồng bài thi tiếng Anh, đang vừa đọc điểm vừa trả bài cho học sinh bên dưới.

Mà lúc này ở cuối lớp, một học sinh nhỏ gầy đeo cặp kính dày cộp đang nhắm mắt lại, trong lòng cầu nguyện:

- Đạt tiêu chuẩn, nhất định phải đạt, 60 điểm là được rồi, ông trời ơi, van người van người cho con 60 điểm là được..."

Tên học sinh này, gọi là Gia Vệ.

Ngay lúc này, trên bục giảng nữ giáo viên xinh đẹp lấy ra một bài thi, trên mặt của nàng lộ ra thần sắc nghiêm túc, mở miệng nói:

- Gia Vệ.

- Có

Gia Vệ phản xạ có điều kiện đứng lên, cúi đầu hướng phía trước đi tới.

Nhưng mà lên tới bục giảng, lão sư cũng không đem bài thi trả cho Gia Vệ, mà trừng mắt nhìn hắn rồi sau đó lớn tiếng nói:

- Gia Vệ, 0 điểm, xếp hạng nhất từ dưới lên, em sau khi tan học đến phòng làm việc của cô một chuyến.

Gia Vệ bàng hoàng nhìn cô giáo cầm bài thi của mình vừa kêu 0 điểm, nhất thời ngật đại.

Hắn nhớ rõ ràng, kiểm tra Anh văn lần này cũng không khó, tất cả các câu hẳn đều làm.

Kỳ thật cũng không phải hắn biết làm, chỉ là cùng trước kia bất đồng, lúc Gia Vệ xem bài thi, giống như trong não đã sớm có đáp án, cả buổi thi kéo dài hai tiết, hắn dùng không đến 20 phút đã làm xong.

Nhưng tại sao lại như vậy, thế nào lại có 0 điểm?

Mặc dù thành tích của hắn không được tốt lắm, nhưng kiểm tra ăn trứng ngỗng, với một người đang học lớp chọn như hắn thật không có khả năng.

Cúi đầu xuống, Gia Vệ sắc mặt đỏ bừng đã trở thành học sinh duy nhất không được cầm bài thi về.

Ngay khi Gia Vệ đi ngang qua bàn của Gia Cát Uyển Nhi, Gia Cát Uyển Nhi dùng sức gõ gõ lên bài thi của mình, khẽ hừ một tiếng, hướng Gia Vệ ra oai.

Hội phân lớp cấp III, Gia Cát Uyển Nhi tí nữa đạt điểm tuyệt đối, được xếp vào lớp chọn của trường, điều duy nhất nàng không đắc ý chính là môn toán nàng chỉ xếp thứ hai, mà thứ nhất lại là cái tên Gia Vệ nổi tiếng học lệch này.

Trở lại chỗ ngồi, một mình Gia Vệ thẫn thờ, không biết tiết học trôi qua như thế nào, hắn chỉ nhớ rõ trước khi cô giáo rời đi có nhắc hắn đừng quên ghé qua văn phòng.

- Gia Vệ, Anh văn 0 điểm, ta thật sự sùng bái người chết đi được.

Vừa tan học, Gia Cát Uyển Nhi liền đi tới trước mặt Gia Vệ, vẻ mặt sùng bái nói.

Sắc mặt Gia Vệ càng đỏ, hắn là một chàng trai hướng nội hay ngại ngùng, mà cô nàng xinh xắn Gia Cát Uyển Nhi thường xuyên chọc Gia Vệ tới mức đỏ bừng cả khuôn mặt.

Gia Vệ rời phòng học như chạy trốn, đi về phía văn phòng.

Giáo viên anh văn lớp 12, là giáo viên mới về trường được hai năm, tên là Liễu Tinh, cực kì xinh đẹp, dáng người tuyệt phẩm, nhưng Gia Vệ cũng không để ý tới, bởi hắn ngu Anh từ nhỏ nên sinh ra tâm lý sợ hãi với giáo viên Anh văn, ngay cả cô giáo Liễu Tinh rất xinh đẹp, hơn nữa so với lứa học sinh lớp 12 như Gia Vệ không lớn hơn mấy tuổi, thế mà trong tất cả các giáo viên hắn sợ nhất là nàng.

Đi vào văn phòng khoa Anh, các giáo viên Anh văn từng dạy Gia Vệ trước kia thấy hắn thì sắc mặt đều trở nên quái dị.

Hắn là một học sinh hiếm thấy, thành tích đủ để tiến vào lớp chọn nhưng điểm Anh văn lại xếp gần chót trường.

- Cô ơi, em tới rồi.

Gia Vệ đi đến chỗ Liễu Tinh, thấp giọng nói.

Liễu Tinh tháo gọng kính đang đeo xuống, lấy ra một tờ bài thi, dùng sức vỗ lên trên mặt bàn, lạnh lùng nói với Gia Vệ:

- Giải thích xem nào, chuyện gì đang xảy ra đây.

Gia Vệ nâng cặp kính lên, lúc này mới từ tên mình trên bài thi nhìn xuống nội dung bài làm bên dưới.

... Đúng, đúng, đúng... đúng.

Gia Vệ nhìn lên, nhìn xuống... hết nhìn trái lại nhìn phải, cả đề bài cũng không bỏ qua, không có một gạch đờ nào, hoàn toàn đúng, nói cách khác đáp án trên bài thi tất cả đều đúng, Gia Vệ được 100 điểm.

Gia Vệ lúc này không rõ, vì cái gì cô lại nói mình được 0 điểm?

- Cô Tinh, cô muốn em giải thích cái gì?

Gia Vệ về mặt nghi ngờ, trong nội tâm vô cùng ủy khuất.

- Cô muốn em giải thích, tại sao em có thể được đến 100 điểm, đừng nói với cô là chép từ người khác, cao nhất lớp chúng ta chỉ có 97 điểm, không bài thi nào có thể giúp em chép được 100 điểm, nói mau, em rút cuộc gian lận như thế nào?

Liễu Tinh hai mắt nhắm lại, lạnh lùng nói.

Gia Vệ mặt đực ra, hắn vội vàng thanh minh:

- Cô Tinh, em không có gian lận, em thật không có gian lận mà.

- Không gian lận? Không gian lận mà lần trước thi được có 30 điểm, lần này max điểm sao?

Hai mắt Liễu Tinh trợn trừng.

Gia Vệ hơi chần chừ, hần cũng không giải thích được vì sao gần gần một tháng, trình Anh văn của mình lại biến hóa nghiêng trời lệch đất như vậy.

- Em không giải thích rõ ràng, thì đừng mong đi ăn cơm trưa, cô cũng không ăn

Thấy các giáo viên trong phòng đã rời đi, Liễu Tinh nhìn đồng hồ nói.

Gia Vệ vẫn không hề mở miệng, hần giải thích thế nào đây, hần cũng không biết chuyện gì xảy ra, tự nhiên đang làm bài, đáp án lại tự động hiện ra trong đầu, vì thế hần mới nhanh chóng làm xong bài thi như vậy.

- Thôi được rồi, cô không làm khó dễ em nữa, cô cho em một đề thi mới, làm ngay tại văn phòng, cô xem em có thể làm được bao nhiêu điểm.

Sau nửa giờ, Liễu Tinh nói ra.

Nàng lấy ra một đề mới, cho Gia Vệ một cây viết, ngồi cạnh Gia Vệ nhìn hần làm.

Mùi nước hoa tươi mát, Gia Vệ chưa từng ngửi qua bao giờ, các bạn nữ trong lớp dùng nước hoa so với nước hoa này khác xa, loại nước hoa này, trong trẻ trung lại có chút thành thục, khiến Gia Vệ sắc mặt càng đỏ, không tự chủ được ngẩng đầu ngắm nhìn khuôn mặt tinh xảo gần trong gang tấc.

- Nhìn cô làm cái gì, điểm bài thi này sẽ là điểm kiểm tra vừa rồi của em.

Liễu Tinh nghiêm mặt lại, nàng cho rằng ánh mắt vừa rồi của Gia Vệ là câu xin tha thứ, nhưng không hay biết rằng ánh mắt đó là lòng xuân rục rịch của đàn ông.

Gia Vệ bị giật mình vãi ***, vội vàng đưa ánh mắt chuyển lên bài thi, nhìn đề bài trong óc lại tự nhiên xuất hiện đáp án, hần không chút do dự lấy đáp án từ trong ý thức viết ra.

Liễu Tinh vốn định cho Gia Vệ làm trong nửa giờ, mà hần chỉ dùng có 15 phút, đã hoàn thành bài thi không có phần Listening và

Writing.

- Làm sao em có thể làm được?

Gia Vệ vừa định nộp bài, Liễu Tinh trừng lớn hai mắt chất vấn hắn.

Cả quá trình làm bài của Gia Vệ nàng đều thu vào trong mắt, từng câu trả lời của hắn Liễu Tinh đều thấy được, nàng âm thầm đem so sánh với đáp án có sẵn.

Vậy mà không một câu nào sai! Hơn nữa Liễu Tinh càng khiếp sợ, tốc độ Gia Vệ làm câu nào cũng như nhau, nhanh như gió thoảng.

Áy mà Gia Vệ chứng kiến hai mắt trừng lớn, cái miệng nhỏ nhắn khê héch, vẻ mặt khiếp sợ của Liễu Tinh, hắn cũng ngơ ngẩn, đẹp quá, thật sự là đẹp *** tả được, mình sao trước kia không nhìn ra cô Tinh lại ngon như thế nhỉ?

- Nói tóm lại, phán đoán thành tích học sinh, không thể chỉ nhìn thành tích trước kia.

Gia Vệ cũng không biết bản thân đã nói ra những lời này như thế nào, hơn nữa tay của mình không bị khống chế đưa lên, ve vuốt trên khuôn mặt non mềm của Liễu Tinh, cười nói:

- Về sau không thể hoài nghi lung tung học sinh của mình, nghe chưa?

Cứ như đang dạy dỗ tiểu bối vậy, Gia Vệ không biết mình đang làm gì, Liễu Tinh cũng nghệt cả mặt, lúc tay Gia Vệ sờ lên mặt nàng, toàn thân Liễu Tinh chấn động, trên mặt bỗng nhiên đỏ ửng một mảng.

Sau đó vài mili giây, lý trí phục hồi, Gia Vệ thảm hô mình chết chắc rồi, nhưng không biết lực lượng từ đâu làm cho toàn thân hắn buông lỏng, dường như cô bé trước mắt này không phải giáo viên của hắn, mà là một nữ hài tử đang chờ được hắn cưa.

Sau một lát, Liễu Tinh trừng mắt với Gia Vệ, trên mặt khôi phục vẻ nghiêm túc và lạnh lùng như thường ngày, nàng không tính toán chuyện Gia Vệ sờ mặt nàng ban nãy, như thể nó không hề tồn tại.

- Em đi ăn trưa đi, buổi chiều lên lớp, cô sẽ xin lỗi em trước toàn thể lớp.

Liễu Tinh lạnh lùng nói.

Trần Gia Vệ toát ra mồ hôi lạnh, hấn muốn đứng dậy đi về, nhưng phát hiện chân mình vậy mà không nhúc nhích được, hơn nữa không biết chuyện gì xảy ra, bản thân có thể nói một câu rất to gan:

- Chỉ nói xin lỗi là xong?

Liễu Tinh sững sờ, hai mắt tràn đầy kinh ngạc nhìn Gia Vệ, đây có phải tên học sinh đã theo học mình nửa năm hay không.

- Em còn muốn gì?

Liễu Tinh hỏi, hàng chân mày xinh đẹp cau lại.

Trên mặt Gia Vệ bày ra bộ dáng tươi cười, nhìn Liễu Tinh ôn nhu:

- Nếu không, cô mời em ăn cơm đi.

- Cái gì?

Liễu Tinh mặt xinh nhăn nhó, nộ khí lan tỏa.

Tên học sinh này quá làm càn, nàng phải cho hấn thấy uy nghiêm của giáo viên mới được.

Ai ngờ Gia Vệ trong nội tâm tuy sợ hãi, nhưng hành động lại khác suy nghĩ, hấn nhún nhún vai, ra vẻ không sao cả nói:

- Không mời coi như xong, cô vu khống học sinh của mình như thế, trong lòng không thấy áy náy à?

Liễu Tinh vừa muốn đáp trả, Gia Vệ cướp lời luôn:

- Đừng tưởng xin lỗi thì xong rồi, nói xin lỗi là trách nhiệm cô phải làm, đây không phải là đền bù tổn thất, chẳng lẽ em cứ như vậy không công cho cô vu hãm, không công để các bạn chê cười ư?

- Em cuối cùng muốn cái gì?

Liễu Tinh trong mắt hiện lên một tia chần chừ, tức giận hỏi.

Gia Vệ nhìn thấy vẻ do dự trong mắt Liễu Tinh, trong lòng của hắn lúc này cũng thoáng yên ổn, lại còn cao hứng như Columbus vừa tìm ra châu Mỹ, lúc này thân thể do hắn làm chủ, trực tiếp nói:

- Chúng ta chưa ăn trưa, hiện tại cũng đói bụng rồi, căn tin hiện tại ắt hẳn đã hết cơm, cô mời em ra ngoài ăn, lần sau em mời."

- Em..

Liễu Tinh trên mặt lại đỏ ửng, nhưng đỏ này là màu đỏ của tức giận, nàng trừng mắt nhìn Gia Vệ nửa ngày, thấy Gia Vệ không tránh né chút nào, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp:

- Tốt, cô mời em.

Đây là Liễu Tinh cắn răng nói ra, có thể thấy được nàng lúc này hận Gia Vệ đến cỡ nào.

Sau khi tốt nghiệp đại học về trường công tác, trên mặt Liễu Tinh vẫn luôn duy trì vẻ nghiêm túc lạnh lùng, bởi vì nếu tỏ ra hiền hòa, học sinh có khi coi nàng như bằng hữu mà không phải là giáo viên, khi đó nàng không biết nên đối mặt học sinh như thế nào.

Cho nên nàng một mực đem mình nguy trang, khiến cho trong lòng những học sinh này lưu lại một chút sợ hãi, như vậy nàng có thể giải quyết công việc dễ dàng.

Ai biết được cái tên Gia Vệ thoát nhìn trong lớp hướng nội như vậy, dĩ nhiên mặt siêu dày, phá bỏ lớp nguy trang nàng hao tổn sức lực tạo ra, chỉ cam chịu cho hắn dặt mũi.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Vật Thí Nghiệm Số 00213

Ký túc xá cách cổng trường học cũng không xa, mà lúc này Gia Vệ đi trước, Liễu Tình theo sau, cách nhau chừng năm mét, ý để người khác hiểu năng và Gia Vệ không có một chút quan hệ nào.

Gia Vệ cười khỏ một phen, đây là Liễu Tình dưới uy nghiêm của một giáo viên ra một cái mệnh lệnh, Gia Vệ đành phải tiếp nhận.

Hiện tại ngoài trường học chỉ còn một số học sinh lai vãng, học sinh cấp 3 giữa trưa đều không về nhà, ăn cơm ngay trong trường, thuận tiện nghỉ ngơi tại đó, buổi tối mới trở về.

Lúc này giờ ăn trưa đã trôi qua, nên hầu như không ai đi từ trường ra ngoài, chỉ có người đi từ ngoài vào.

Lẽ hiển nhiên, hai người Gia Vệ và Liễu Tình dễ dàng làm người khác chú ý.

Thi thoảng có người chào hỏi Liễu Tình, đó là những học sinh đang theo học năng, Liễu Tình trên mặt phủ lên bộ dáng tươi cười, gật đầu từng cái.

Chợt Gia Vệ dừng bước.

Bởi phía trước hẳn, chính là Gia Cát Uyển Nhi, người đã gieo rắc nỗi sợ hãi trong lòng hẳn.

- Ý ý, đây không phải Gia Vệ sao, sao thế này? Cô Liễu không cho bạn ăn cơm à?

Gia Cát Uyển Nhi cười nhạo Gia Vệ không lưu tình chút nào.

Gia Vệ lúc này không biết chuyện gì xảy ra, trong nội tâm dù rất sợ Gia Cát Uyển Nhi, nhưng thân thể cứ không nghe chính mình, giống như thời điểm tại văn phòng sáng nay.

Chân mày Gia Vệ nhếch lên, nhìn chăm chú Gia Cát Uyển Nhi, không hề mở miệng, chỉ là chặc chặc vài tiếng rồi lắc đầu.

Cái hành động chặc chặc rồi lắc đầu này, khiến Gia Cát Uyển Nhi cảm thấy như bị si nhục vô cùng, nàng bặm môi hàm hè với hắn:

- Gia Vệ, bạn nhìn cái gì đấy?

- Minh nhìn bạn???

Về mặt Gia Vệ giả vờ nghi hoặc, bỗng sau đó cười lớn:

- Bạn có gì ngon để mình nhìn à?

Gia Vệ cố ý đưa ánh mắt đảo lên đảo xuống bộ ngực đang thời kì phát dục của Gia Cát Uyển Nhi, ngày hôm nay thời tiết khá nóng bức, y phục trên người bọn họ cũng càng lúc càng mỏng, mà càng như vậy, càng có thể hiển lộ rõ bộ ngực đang trong thời kì phát triển và đổi mới kia.

Thấy Gia Vệ to gan như vậy, Gia Cát Uyển Nhi tức đỏ bừng mặt, nàng lấy đồ uống trong tay làm ám khí trực tiếp phi vào Gia Vệ.

Chai nước này Gia Cát Uyển Nhi vừa rồi đang uống dở, chỉ vừa mở vỏ chai, mà khi nàng ném về phía Gia Vệ, nước uống theo đó trực tiếp bay ra, một tia nước màu cam rơi thẳng lên người Gia Vệ.

Gia Vệ thân cao gần 1m7, dáng người vừa gầy vừa yếu, bản thân lại là một con mọt sách, tốc độ phản ứng không cần phải nói, mọi người gần như đều đang tưởng tượng ra cảnh Gia Vệ bị nước đổ từ đầu đến chân.

Liễu Tinh đứng đằng sau cũng có chung ý nghĩ này, nàng hung hăng trừng mắt nhìn Gia Vệ, cứ như có thù không đội trời chung.

Nhưng ngay một khắc sau, tất cả mọi người sững sờ.

Thời điểm nước sắp sửa bắn lên người, Gia Vệ nhẹ nhàng lắc mình, nhanh vô cùng, lại xảo diệu tránh thoát đạo "ám khí" Gia Cát Uyển Nhi vừa phóng.

Cái thứ đồ uống màu cam kia, một giọt cũng không dính nổi lên người hắn.

- Ngực thì lép, lại không có giáo dục, xem ra bạn tương lai có hy vọng trở thành bà già còn trinh duy nhất tồn tại trên trái đất ha.

Gia Vệ không biết tại sao mình có thể to gan nói ra những từ ngữ này, bất quá sau khi nói xong trong lòng của hắn chợt cảm thấy thoải mái.

Mà mặt Gia Cát Uyển Nhi từ đỏ đã trở nên tím tái, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt, bộ dáng như muốn "động thủ".

Ngay lúc này Liễu Tinh tiến lại gần, thấy Liễu Tinh, Gia Cát Uyển Nhi chỉ còn cách tạm buông tha ý đồ xấu xí Gia Vệ của mình.

"Cô Liễu, Gia Vệ bắt nạt em." Gia Cát Uyển Nhi hình tượng ác nữ lập tức biến chuyển thành gái nhà lành, dáng vẻ điềm đạm đáng yêu tràn ngập ủy khuất trình bày với Liễu Tinh.

Liễu Tinh tuy nãy giờ đứng ngoài nhưng không hề bỏ qua động tĩnh vừa rồi, do Gia Cát Uyển Nhi không để ý mà thôi, nàng chứng kiến Gia Cát Uyển Nhi biến hóa 180 độ, mặt bỗng thộn ra.

Chợt Gia Vệ nở nụ cười đắc ý hừ một tiếng:

- Bạn hay là về nhà tập làm con ngoan đi.

Dứt lời, dưới ánh mắt khiếp đảm của Gia Cát Uyển Nhi, Gia Vệ trực tiếp nắm lấy tay Liễu Tinh, li khai trường học.

Giờ đây mặt mũi Liễu Tinh đỏ muốn nở ra máu, muốn rút tay ra, nhưng Gia Vệ nắm rất chặt, nàng căn bản rút không được, còn nếu như nàng ở chỗ này cùng Gia Vệ tranh cãi, chuyện này đồn ra thì toi.

Vì vậy, mãi đến đi vào nhà hàng "Mỹ Thực Hiện" cách đó không xa, Liễu Tinh mới hừ lạnh một tiếng, dùng sức rút tay ra khỏi bàn tay Gia Vệ.

- Tình tỷ, chúng ăn chỗ này có được hay không?

Gia Vệ hỏi Liễu Tinh, biểu lộ phi thường tự nhiên, tựa như việc nắm tay Liễu Tinh vừa rồi là sự tình vô cùng bình thường.

Liễu Tinh không thèm trả lời, trực tiếp đi vào trong "Mỹ Thực Hiện".

Gia Vệ cười hắc hắc bám theo.

Gia Vệ lên trước hai bước, đặt mông ngồi xuống bàn ăn dành cho tình nhân, rồi sau đó chỉ vào ghế đối diện, nói với Liễu Tinh:

- Tình tỳ, ngồi xuống đây.

Liễu Tình lạnh lùng liếc Gia Vệ, chọn một chỗ ngồi bình thường ngồi xuống.

Bất đắc dĩ Gia Vệ đành chuyển bàn theo, sau đó Gia Vệ chọn năm sáu món ăn thêm đồ uống, làm Liễu Tình mắt tròn trắng.

Tiền lương nàng làm giáo viên một tháng hơn 6000 đồng (cỡ 20 củ VND) đã không ít, nhưng muốn ăn sang thế này, tiền lương chỉ sợ không đủ.

Thế nhưng Liễu Tình không nói câu nào, Gia Vệ nhiều lần chủ động bắt chuyện, nhưng nàng tỏ ra hờ hững lạnh lẽo, bất quá trong nội tâm vô cùng nghi hoặc, Gia Vệ trước kia hay ngại ngùng sống khép kín sao hiện tại biến thành như vậy.

Thật lòng mà nói Gia Vệ hiện giờ, muốn cao to không có cao to, muốn tiền cũng không có tiền, mặt cũng không đẹp trai, nói chung rất là non nớt, căn bản không tạo ra thiện cảm cho con gái.

Chỉ vì Liễu Tình bị khả năng Anh văn của Gia Vệ làm chấn kinh, cho nên ở trong mắt Liễu Tình, trên người Gia Vệ như phủ một lớp khăn che mặt thần bí.

Ăn bữa cơm ước chừng mất một giờ đồng hồ, thời điểm bọn họ rời khỏi Mỹ thực hiện, đã sắp đến tiết học chiều.

- Cô phải về trường chuẩn bị bài soạn một chút, buổi chiều đi học, cô sẽ xin lỗi em trước lớp.

Liễu Tình bộ dáng lạnh băng như cũ.

Về mặt Gia Vệ như không sao cả, nói:

- Nói hay không cũng không quan trọng, Tình tỳ đi về trước đi, chiều em có chút việc, có thể sẽ không lên lớp.

- Em định cúp à?

Liễu Tình trừng mắt chất vấn.

Gia Vệ nhướn mày:

- Em thấy mệt, muốn đi bệnh viện kiểm tra một chút, em sẽ xin phép giáo viên chủ nhiệm.

- Mệt?!

Liễu Tinh về mặt không tin, ban nãy cả bàn thức ăn bị càn quét không sót lại chút gì, đều bị Gia Vệ ăn vào trong bụng, ăn như con lợn, còn thấy mệt?

Gia Vệ cau mày, hao tổn tâm trí nghĩ ngợi, cuối cùng cười hắc hắc nói:

- Bệnh này là bệnh thâm kín, không nói chị nghe được, dù sao em sẽ xin nghỉ phép, Tinh tỷ nếu lo lắng có thể xin phép nghỉ đi với em nha, ba mẹ em thường xuyên đi làm, em ở nhà cô đơn lắm.

- Hừ, kiểm tra nhanh đi rồi lên trường học.

Liễu Tinh lờm Gia Vệ xong, không để ý tới hắn nữa mà đi về trường.

Đợi Liễu Tinh vào trường xong, Gia Vệ mới lén lút vào một con hẻm nhỏ, không bao lâu sau hắn bước vào tiệm Internet, kêu quản lý mở máy ra.

- Đến cùng chuyện gì đã xảy ra? Sao hôm nay mọi thứ lại lạ lùng như vậy?

Gia Vệ thấp giọng tự hỏi, sau đó chuyển sự chú ý lên màn hình máy tính, đọc các tư liệu hắn vừa tìm ra.

- Có vẻ như không phải là bị bệnh.

Gia Vệ lướt qua các tư liệu, không có cái nào có biểu hiện giống như bệnh trạng của hắn.

- Đường như mình bỗng trở nên hiểu rõ thế giới này, sự tình gì trước mắt mình đều thông suốt, trước kia do mình không biết bắt chuyện, lại tỏ ra hướng nội, nhưng hiện tại mọi chuyện trong mắt của mình đều trở nên rõ ràng, nói chuyện với người ta rất dễ dàng, sao không giống như ta lúc trước nhỉ?

Gia Vệ nhăn mày, chuyện trong văn phòng cũng không phải chuyện tình quái dị duy nhất mấy ngày nay, từ vài ngày trước hắn đã cảm thấy biến hóa khác lạ của bản thân.

Chi có điều sự thay đổi một cách chóng mặt của bản thân từ sáng nay khiến Gia Vệ không tài nào giải thích được.

- Hồi trước ăn một chén cơm đã no gần chết, hiện tại bốn chén lại không thấm vào đâu, trước kia do áp lực học tập mà thường xuyên ngủ không ngon, cho nên bị rối loạn, hiện tại một ngày một đêm không ngủ, hôm nay tinh thần vẫn mười phần thoải mái.

Gia Vệ thấp giọng tự nói, biến hóa kiểu này không chỉ về mặt khách quan, thậm chí tư tưởng chủ quan của bản thân đều thay đổi theo.

Như là lúc đối mặt với các bạn nữ, Gia Vệ của trước kia nhiều nhất chỉ nói về chuyện học tập, chứ tán ngẫu hay cưa cẩm linh tinh hẳn căn bản không rành, nhưng hiện tại đối mặt Gia Cát Uyển Nhi ngôn từ tuôn ra không hết, nội tâm sợ hãi trốn tránh nàng cũng không biết biến mất từ bao giờ.

Biến hóa đến mức độ này, cho dù bệnh cũng không có khả năng.

- Thậm chí mới một tuần thôi ta đã cao thêm gần 2cm, thật con mẹ nó quái thai!

Nội tâm Gia Vệ rối rắm vô cùng, mặc dù quái dị nhưng trong lòng của hắn không cảm thấy sợ hãi, hơn nữa hắn vì biến hóa này mà cảm thấy hưng phấn.

- Không biết gần đây có bị nhện hay con gì cắn không, nếu giống như Spiderman cũng không phải, người mình đâu có xuất hiện đặc điểm gì của côn trùng đâu.

- Chẳng lẽ...

Nghĩ tới đây, Gia Vệ đột nhiên cả kinh, hắn bỏ mắt kính cận 800 độ ra, trước mắt vốn là một mảnh mơ hồ, sau một lát lại trở nên rõ ràng vô cùng.

- Mắt ta trở nên như vậy là do côn trùng cắn?

Gia Vệ nghĩ chính mình gần đây biến hóa quá mức quái dị, hôm nay hắn cũng dám đùa giỡn giáo viên Anh Ngữ, đánh trả Gia Cát Uyển Nhi, trong trí nhớ Gia Vệ, đây là chuyện đáng sợ cỡ nào.

- Cũng không đúng, bị côn trùng cắn, vì sao trình Anh văn của mình lại đột nhiên trở nên tốt như vậy, lẽ nào cắn mình là côn trùng

đến từ Mỹ?

Gia Vệ nhũn mày, nếu con mắt biến hóa như Spider Man trong phim ảnh, còn biến hóa về ý thức của hắn, là chuyện gì xảy ra?

Trong khi Gia Vệ suy nghĩ về biến hóa của bản thân muốn bẻ cả óc, không biết ở địa phương nào, trong một phòng thí nghiệm bí mật, một số người mặc đồng phục đang nhìn số liệu biến hóa trên màn hình mà lộ ra vẻ ngưng trọng.

- Vật thí nghiệm số 00213 đột nhiên kích hoạt, hiện tại đang trong giai đoạn vỡ lòng.

Thanh âm cứng nhắc vang lên, phát ra từ một chiếc Computer.

- Chú ý quan sát trạng thái vật thí nghiệm số 00213, cho hồng nhan của số 00213 vào chuẩn bị.

Một thanh âm già nua vang lên, phát ra mệnh lệnh này, là một lão già mặc đồng phục, nhưng tinh quang lóe ra trong mắt hắn, nhìn không giống của người già chút nào.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Mày Nên Nói Chuyện Yêu Đương

"Đình, đình, đình..."

Gia Vệ đang tra tin tức trên mạng về tình huống của mình, tiếng pm (private message) chợt vang lên.

Là tin nhắn của Vương Cường, Gia Vệ trực tiếp mở ra, Vương Cường gửi:

- Mà mày đang ở đâu thế, sao không đi học? Mày thi Anh văn thật được 100đ à? Cô Liễu xin lỗi mày trước mặt cả lớp đó.

Tin tức liên tiếp được gửi đến làm Gia Vệ sững sờ, giờ này mới mấy giờ, ước chừng mới vào tiết đầu buổi chiều chưa được bao lâu, hẳn không nghĩ tới Liễu Tình lại sốt sắng như vậy.

- Tao đang ngoài quán net, đang bận tí việc, trên lớp có gì hot tan học nói tao nghe, còn các thắc mắc của mày sau khi tan học bàn sau.

Gia Vệ nhanh chóng trả lời.

Wang Cường là bạn thân Gia Vệ, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hai người có hai ông bố là chiến hữu, so với thân huynh đệ không kém là bao, hiện tại người Gia Vệ có thể tâm sự cũng chỉ có Vương Cường.

Hắn không dám để cha mẹ lo lắng, trong cái cuộc sống xã hội hiện đại này, trên người cha mẹ phải gánh trọng trách nặng nề, Gia Vệ sẽ không để cho bọn họ vất vả thêm nữa...

- Rốt cuộc là sao nhỉ?

Đóng cửa sổ chat, Gia Vệ cau mày tiếp tục tìm kiếm.

Đã qua hơn một giờ, trên mạng không tìm được tin tức nào có ích, trong tuyệt vòng hẩn cái gì cũng có thể thử, bắt đầu chuyển qua tìm hiểu các loại tiên đoán và tình tiết điện ảnh.

Gia Vệ gõ vào trang tìm kiếm Baidu hai chữ " tiên đoán", kết quả đầu tiên lại là lời tiên đoán ngày tận thế 2012.

- Tận tận cái *beep*, giờ đã năm 2016 rồi, lão tử còn đang sống nhăn răng đây.

Gia Vệ đối với lời tiên đoán của người Maya xì mũi coi thường.

Kế tiếp là các loại tình huống phim ảnh, Spider Man, Wolverine, Vampire... vân vân, Gia Vệ xem một hồi nhiệt huyết dâng trào, nhưng dù sao mấy cái này đều do con người tưởng tượng ra, so với chuyện đã phát sinh trên người hẩn một chút cũng không giống.

- Ta ngất, ta không phải siêu nhân đó chứ, chẳng lẽ ta không phải do cha mẹ sinh ra?

Gia Vệ nghi hoặc một hồi.

Thế nhưng nhớ lại từ hồi sinh ra tới giờ mình có cả ngàn tấm hình kỉ niệm, Gia Vệ liền bác bỏ ý nghĩ này, không phải thân sinh thì những bức ảnh kia từ đâu tới?

Ngồi mãi đến khi máy tính báo gần hết tiền, Gia Vệ vẫn không điều tra được gì, đành hậm hực rời tiệm net.

Giờ mới gần 6h chiều, trời vẫn còn sáng, Gia Vệ không vội về nhà mà đứng chờ Vương Cường trước cổng trường.

Không ngờ được chỉ chốc lát sau, một thân ảnh xuất hiện trước mặt Gia Vệ, so với Gia Vệ cao hơn một tí, lúc này Gia Vệ đang cúi đầu, hẩn thoảng nhìn qua, thì ra là bộ ngực này nở quen thuộc làm hẩn động lòng xuân.

- Em không phải đi khám bệnh sao, ở đây làm cái gì?

Thanh âm lạnh lùng vang lên, Gia Vệ lúc này mới ngẩng đầu lên, chứng kiến vẻ mặt lạnh lùng tràn đầy lửa giận của cô giáo Liễu Tinh.

Gia Vệ xấu hổ cười cười:

- Tình tỳ, em vừa mới khám xong mà, định quay lại trường thì chuông tan học reo mất rồi.

Gọi cô giáo, ai cho phép em gọi cô là Tinh tỳ?

Liễu Tinh tức giận nói, hai mắt như muốn toát ra lửa, thanh âm càng lạnh hơn so với trước kia.

Gia Vệ ngớ người, Liễu Tinh thế này là thế nào?

Cô Liễu, cô có chuyện gì sao?

Gia Vệ nhướn mày, trong nội tâm không thoải mái, gặp Liễu Tinh như vậy thật quá mất hứng.

- Em có xin phép thầy Trương nghỉ hay không?

Giọng Liễu Tinh lạnh lùng, thầy Trương là chủ nhiệm lớp Gia Vệ.

Gia Vệ sững sờ, nhẹ nhàng nói:

- Quên mất, haizz, đều tại bệnh em quá nghiêm trọng, quên mất cả việc này.

Nói xong lại cười hắc hắc:

- Bằng không, cô Liễu chứng nhận thay cũng được?

- Tự ý trốn học, tôi sẽ phản ánh lên nhà trường.

Lưu lại một câu, Liễu Tinh liền xoay người rời đi, không cho Gia Vệ cơ hội giải thích chút nào.

Gia Vệ đứng đó thần thờ hồi lâu, sau đó thở hắt ra:

- Mẹ nó, đàn bà luôn luôn có vài ngày khác thường.

Trong khi Gia Vệ chuẩn bị ngóng Vương Cường, hắn vừa mới quay đầu, trước mặt vẫn không phải Vương Cường, là Gia Cát Uyển Nhi đang nổi giận đùng đùng.

Tỏ ra bộ dáng cười nghiền ngẫm, lúc này hắn không sợ Gia Cát Uyển Nhi tí nào.

Gia Vệ thậm chí đã lên tư thế chuẩn bị đỡ đòn của Gia Cát Uyên Nhi, ấy thế mà khi nàng đi đến bên người Gia Vệ, Gia Vệ đang muốn bắt chuyện, Gia Cát Uyên Nhi chỉ hừ lạnh một tiếng, cái cằm hếch lên cao, rõ ràng ngó lơ Gia Vệ.

Những ngôn từ chuẩn bị tuôn ra hẳn đành nuốt xuống, ho khan vài tiếng mới ổn định được.

- Tiểu nha đầu.

Nhìn bóng lưng Gia Cát Uyên Nhi, Gia Vệ thấp giọng nói một câu.

- Nàng không phải tiểu nha đầu a.

Lúc này sau lưng Gia Vệ, vang lên một giọng nói hùng hậu.

Trên mặt Gia Vệ lộ ra vẻ tươi cười, nhìn về phía Vương Cường dáng người anh tuấn cường tráng. Đứng một chỗ với Vương Cường, Gia Vệ chỉ là muỗi.

- Nói xem, chuyện gì xảy ra vậy?

Hai tay bắt lấy cánh tay Gia Vệ, bẻ quặt ra sau lưng của hắn, Vương Cường hướng Gia Vệ cười hỏi.

Ngay lúc này, Vương Cường đột nhiên cảm giác được một cỗ lực lượng không hề yếu hơn hắn từ cánh tay Gia Vệ truyền đến, ngay sau đó dưới ánh mắt khiếp sợ của Vương Cường, Gia Vệ trực tiếp bẻ ngược lại tay của Vương Cường ra sau lưng.

- Tiểu tử mày lúc nào sức trâu như vậy?

Về mặt Vương Cường kinh ngạc hỏi, hắn thừa biết Gia Vệ dáng người nhỏ gầy, khí lực cũng yếu, hai người bọn họ từ nhỏ đã rèn luyện thân thể dưới sự đốc thúc của hai ông bố, cuối cùng Vương Cường luyện được, Gia Vệ thì không.

Gia Vệ vội vàng lôi kéo Vương Cường vào một con hẻm nhỏ gần trường.

Đi vào sâu trong hẻm nhỏ, Gia Vệ mới ngừng lại được, Vương Cường hơi thở dồn dập, mà Gia Vệ mặt không đỏ hơi thở không gấp, khoảng cách năm sáu trăm mét vừa rồi như muỗi bỏ biển.

- Tao cần lời giải thích?

Vương Cường thở dốc một lát, sau đó chất vấn Gia Vệ.

Gia Vệ cười khỏ:

- Mày cũng thấy đấy, đéo hiểu sao nữa, tao gần đây đã xảy ra biến hóa rất lớn.

- Biến hóa cái lông gì?

Nghe Gia Vệ nói, Vương Cường nhú mày nhìn hắn, không phát hiện ra Gia Vệ biến hóa chỗ nào.

Gia Vệ tới gần Vương Cường, một lát sau Vương Cường kinh ngạc nói:

- Mày cao lên? Không thể nào, trước đó không lâu chúng ta vừa đo qua, mày làm sao lại cao lên thế này?

- Chưa hết, khí lực của mày sao trở nên lớn như vậy?

- Đó chỉ là những thay đổi gần đây, hơn nữa vẫn còn.

Gia Vệ gỡ bỏ mắt kính dày cộp nặng hơn 8' xuống, vẻ mặt cười cười nhìn Vương Cường.

Vương Cường sửng sờ, sau đó lùi ra sau hai bước, vươn hai ngón tay hỏi Gia Vệ:

- Mấy đây?

- Hai, đừng nói gần như vậy, cho dù mày đứng ở cổng trường, tao cũng có thể nhìn rõ ràng.

Gia Vệ nói ra.

Vương Cường nhượng mày:

- Ý mày là biến hóa gần đây, là mày vừa chuyển sang dùng kính áp tròng?

- Tròng con *beep*, mày nhìn tao vậy mà mang kính áp tròng sao?

Gia Vệ trợn to hai mắt để Vương Cường thấy rõ.

- Đéo tả được, mày hai mắt cận cả hơn 8 độ, thậm chí trước khi tốt nghiệp trung học có hy vọng đột phá 10 độ, cận lòi như thế, làm sao có thể phục hồi được chứ?

Vương Cường vẽ mặt viết ra bốn chữ "không thể tin được".

- Đừng quá xúc động, còn chưa hết.

Gia Vệ cười khỏ.

- Còn rắm thì cứ phóng?

Vương Cường hai mắt sáng ngời, hứng thú hỏi.

Gia Vệ lắc lắc đầu:

- Cụ thể tao cũng không biết, bắt quá tư tưởng của tao, nói cách khác là thế giới quan, cũng thay đổi.

- Những thứ này sao có thể như mất được, tư tưởng và thế giới quan là quan niệm chủ quan, đó là tâm cảnh của mỗi người.

Vương Cường lắc đầu nói, biến hóa như thế, hẳn cũng không hiểu thấu đáo được.

Gia Vệ nhún vai:

- Mày biết không, sáng nay tao còn rất sợ tiểu ma nữ Gia Cát Uyển Nhi kia, thế mà buổi trưa trước cổng trường tao đã giáo huấn nàng một trận.

- Mày 'dạy dỗ' lớp trưởng Gia Cát Uyển Nhi???

Vương Cường mở to hai mắt, Gia Cát Uyển Nhi không chỉ là ma nữ đối với Gia Vệ, mà là đối với toàn thể nam sinh cấp 3 trong trường.

- Đúng thế, là tao dạy dỗ nàng.

Gia Vệ cũng dùng giọng điệu kinh ngạc nói ra, trong ký ức của hắn loại chuyện này so với chính mình trúng số còn ít có khả năng phát sinh hơn, nhưng đích thật đã xảy ra.

- Mày không phải thay đổi, mày bệnh cmnr, mày cũng dám giáo huấn Gia Cát Uyên Nhi?

Vương Cường bội phục không ngớt, nhưng tay không ngừng sờ sờ đầu Gia Vệ, xem hẳn bệnh có nặng hay không.

- Tao cũng nghi tao bệnh thật, mà trưa nay tao lên mạng tìm hiểu, căn bản không tra ra loại bệnh này, ngoài ra tao vẫn cảm thấy rất bình thường, những biến hóa này hình như đều tích cực.

Gia Vệ nói ra suy nghĩ của mình, hẳn chẳng những tra dấu hiệu bệnh trên mạng, còn tra qua cả truyền thuyết với tiên tri, không trường hợp nào giống với hẳn.

Duy nhất tương tự là mấy thằng biến dị trong phim ảnh, nhưng đó đều là hư cấu, không có khả năng xuất hiện.

Vương Cường đi quanh Gia Vệ quan sát một vòng, lẩm bẩm:

- Người dài ra, sức mạnh trâu lên, mắt đang lòi thì hết, tư tưởng đầu óc thì thay đổi, thi Anh văn điểm tuyệt đối. Chẹp chẹp, mày hình như đang tiến hóa ah, nói không chừng không bao lâu sau mày có khả năng biến thành Dị nhân.

- Đùa vậy đó vui đâu, mày nghĩ biện pháp giúp tao nhanh nhanh đi, phải làm sao bây giờ?

Gia Vệ sốt ruột nói, loại biến hóa này nếu như đột nhiên biến xấu, hẳn thực không tưởng tượng nổi chính mình thành cái thể loại gì.

Vương Cường thấy vẻ mặt sốt ruột của Gia Vệ, hẳn lại lắc lắc đầu, cười thầm kín:

- Mày bị đụt hay giả vờ ngu vậy? Mày còn nhớ bao lâu rồi mày chưa cao lên không?

- Hai năm rồi ah, hình như từ hồi hết cấp 2 tao không cao thêm nữa.

Gia Vệ về mặt nghi hoặc hỏi đáp.

- Đấy, ngừng cao, nói cách khác thời kỳ trưởng thành của mày so với người khác đã qua, hiện tại mày lại bắt đầu "dài" ra, đầu óc cũng khôn ra, khí lực biến lớn, con mắt thay đổi như kỳ tích, quan trọng nhất chính là mày đối với người khác phải không bài xích, mày hiểu ra chưa?

Vương Cường về mặt hèn mọn bí ối nhìn Gia Vệ.

Gia Vệ nhủ mày nghĩ ngợi, lác đầu:

- Chiu, chẳng lẽ mày biết?

- Đ*t mẹ mày đọc sách nhiều quá đâm ra đụt rồi, sớm biết như vậy tao phải nói với bác Gia, không cho mày đọc sách nữa.

Vương Cường lác đầu, nói tiếp:

- Thời kỳ trưởng thành về sau, chỉ có thời điểm hồi xuân mới có thể lần nữa phát dục, thằng bạn thân yêu, mùa xuân của mày đã đến, kích thích tổ sinh dục bắt đầu tăng vọt, làm mày thành ra như thế này, nên tao nói, mày nên bắt đầu nói chuyện yêu đương đi.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tỏ Tình Với Cô Giáo

Huỳnh đệ, nghe lời ca ca, dững cảm theo đuổi Gia Cát Uyển Nhi đi, nhìn nàng thể kia ta bảo đảm chưa biết yêu đương là gì, rất dễ dàng đắc thủ.

Vương Cường ôm bả vai Gia Vệ nói.

Gia Vệ nhếch miệng:

- Thế sao mà không của nó đi?

Biết được tình huống của mình không phải là bệnh, cũng không phải biến hóa quái dị gì, giờ đây Gia Vệ mới yên lòng lại, thể nhưng theo lời Vương Cường 'nói chuyện yêu đương', trong não Gia Vệ không tự chủ được xuất hiện một hình bóng.

Nghĩ đến hình bóng ấy, hấn ngậy ngấn cả người.

Nãy giờ Vương Cường gọi Gia Vệ mấy tiếng mà hấn cứ đơ đơ, nên lặng lẽ cười cười rồi vỗ vào đầu Gia Vệ, nói:

- Sao thế, có mục tiêu khác à?

Gia Vệ mỉm cười trả lời:

- Mày giúp tao một chuyện lớn, đi, bữa cơm chiều nay tao mời khách, thích ăn gì cứ tùy tiện.

Gia Vệ từ trong túi móc ra một tờ 20 NDT (gần 70k), Vương Cường thấy thể chỉ nhếch miệng, về mặt xem thường:

- Giúp mày chuyện lớn, mời tao ăn bữa cơm 20 đồng?

- Thế mà muốn ăn bao nhiêu?

Gia Vệ cười nói.

Vương Cường lúi kéo Gia Vệ về phía trước:

- Ồ, về nhà mà ăn đi, để tao thưởng thức tay nghề của bác gái.

- Mà cứ việc, không cần tao nói, mẹ tao sẽ hảo hảo chiêu đãi mà.

Hai người cười ha hả đi về phương xa.

Không đến một canh giờ, hai người tới một khu cư xá hơi tồi tàn, sau đó vào một căn phòng trong đó.

Không chỉ nhà Gia Vệ ở khu này, nhà Vương Cường cũng ở đây, phụ thân của bọn hắn đều là lính xuất ngũ, sau khi rời quân đội tìm không được công việc gì tốt, có thể ở khu nhà này đã không tồi rồi.

Lên lầu ba, Gia Vệ lấy chìa khóa mở cửa phòng, mới bước vào cửa đã hô lên:

- Mẹ, con về rồi, Vương Cường cũng tới, nó cũng muốn ăn cơm mẹ nấu.

Thoáng chốc một vị phu nhân đeo tạp dề đi ra, nàng chính là mẫu thân Gia Vệ - Trương Dung, tuổi vẫn chưa tới 40 nhưng trên mái đầu đã điểm bạc.

- Tốt tốt, để mẹ nấu một bữa thật ngon cho hai nhi tử của ta nào.

Trương Dung nở nụ cười hiền hậu.

Cha mẹ Gia Vệ đã sớm coi Vương Cường như con cái bọn họ, ngược lại cha mẹ Vương Cường cũng sớm coi Gia Vệ như con đẻ.

- Mẹ nuôi, con thích ăn thịt sườn kho tàu.

Vương Cường không khách khí trực tiếp nói với Trương Dung.

- Ừm, đã sớm chuẩn bị xong, cho các người bồi bổ đầu óc, để các người có thể thi đại học thật tốt.

Thanh âm Trương Dung từ trong phòng bếp vọng ra.

Gia Vệ và Vương Cường thì đi về phòng của Gia Vệ.

- Cách kỳ thi Đại Học còn chưa đến hai tháng, không biết sau đó xa nhà sẽ thế nào đây.

Nằm ở trên giường, Gia Vệ mở miệng nói.

Hắn từ nhỏ chưa từng sống xa gia đình, hiện tại lên cấp ba hàng ngày vẫn về nhà như bình thường.

- Thi đỗ rồi hăng tít, cố hết sức thi đỗ vào đại học Tân Hải thì mỗi ngày có thể về nhà rồi.

Vương Cường cũng nằm ở trên giường cảm thán.

- Mà ý tưởng đại học Tân Hải chỉ nỗ lực là có thể thi đậu hay sao?

Gia Vệ xi mũi khinh bỉ Vương Mạnh, tiếp tục nói:

- Lớp chúng ta có thể nhất định thi đậu đại học Tân Hải cũng chỉ có mỗi Gia Cát Uyển Nhi mà thôi, những người khác cơ hội cũng không lớn, hai chúng ta càng không có cơ hội gì.

- Tao đeo sợ, cha tao nói không cho tao vào Tân Hải, muốn tao đi ra ngoài rèn luyện vài năm, sau đó học đại học cũng chưa muộn.

Vương Cường nói.

- Mà ý không nhớ nhà ah?

Gia Vệ nhìn Vương Cường.

Vương Cường nhăn nhó:

- Tao cũng chả biết, bắt quá chúng ta đã lớn như vậy còn chưa rời khỏi thành phố Tân Hải, cái gì gọi là 'kiến thức ngăn thành tựu

thấp', nếu cứ tiếp tục như vậy chúng ta về sau làm sao có được thành tựu lớn gì cơ chứ?

Vương Cường nhìn về phía Gia Vệ, nghiêm mặt:

- Chẳng lẽ mày muốn Gia thúc thúc cả đời chỉ làm bảo an, canh cửa cho người khác sao?

Gia Vệ cau mày, phụ thân hắn gọi là Gia Hồng Ngạo, hắn từ cha của Vương Cường mà biết được cha mình có ngạo khí rất lớn, hơn nữa hắn cũng có thực lực để mà kiêu ngạo.

Nhưng về sau không biết xảy ra chuyện gì, chân của phụ thân bị trọng thương, tuy đã chữa khỏi nhưng để lại di chứng, bình thường đi lại sẽ không phát hiện ra, nhưng không thể làm việc nặng.

Năm đó quân đội cũng phát cho ít tiền gọi là an ủi cho những người có chiến công, nhưng hiện tại chẳng còn lại là bao, phụ thân thì làm bảo an ở khu giải trí, đồng lương một tháng chưa tới 3000, 3000 đồng này, một phần giúp Gia Vệ đến trường, phần còn lại chỉ đủ chu cấp cho sinh hoạt hằng ngày, có thể thấy nhà Gia Vệ phải trải qua những ngày tháng khá chật vật.

Mẹ của Gia Vệ từng ra ngoài bán hàng vào sáng sớm, nhưng bị cha của hắn bắt phải nghỉ, không cho đi làm, Gia Vệ biết rõ, là cha thương mẹ, không muốn mẹ chịu khổ.

- Nếu có thể thi đại học, tao sẽ chọn đại học Tân Hải, dù sao ta khá quen thuộc Tân Hải, trong lúc học đại học có thể làm chút việc vặt, nếu như thi không đỗ, tao sẽ ra ngoài rèn luyện bốn năm, bốn năm sau nhất định không để cha mẹ khổ cực thêm nữa.

Gia Vệ về mặt nghiêm túc nói.

Vương Cường nhẹ gật đầu, bỗng đột nhiên tươi cười:

- Mày gắng nhin hai tháng, thi đại học xong là mày có thể yêu đương tự do rồi, như thế mày mới trưởng thành được.

- Ý mày là mày 'lớn' rồi à?

Gia Vệ nhếch miệng, bất quá hắn không thể không bội phục, Vương Cường bề ngoài tốt, ba năm cấp 3 không chỉ có 1 người bạn gái, có điều không mỗi tình nào vượt qua nửa năm.

- Hắc hắc, tao tất nhiên là 'lớn' rồi, nếu không sao có thể giáo dục mày?

Vương Cường cười nói.

Lát sau hai người lấy ra bài tập, hiện tại bọn hắn không cần đi học buổi tối, nhưng bài tập nhiều muốn chết, âu vậy cũng đúng thôi, dù sao bọn hắn sắp sửa thi tốt nghiệp trung học.

Một tiếng nhanh chóng trôi qua, cha của Gia Vệ - Gia Hồng Ngạo mới tan tầm về nhà, hắn một thân đồng phục bảo an, giống như là quân trang, những góc cạnh rõ ràng trên mặt, lưu lại không biết bao nhiêu dấu vết qua năm tháng, bất quá hai mắt sáng ngời, sắc bén vô cùng.

Đó chính là cha của Gia Vệ, một con người nội tâm phi thường cao ngạo nhưng bị cuộc sống chèn ép.

- Gia thúc thúc khỏe.

Từ phòng Gia Vệ đi ra, Vương Cường liền trực tiếp chào Gia Hồng Ngạo một cái, lớn tiếng chào hỏi.

Gia Hồng Ngạo nở nụ cười nhẹ gật gật đầu:

- Tốt.

Nhìn thoáng qua con mình bên cạnh Vương Cường, trong mắt hiện một tia thất vọng, mở miệng nói:

- Nếu Gia Vệ được như người thì Gia thúc thúc bớt lo được bao nhiêu.

Vương Cường và Gia Vệ chỉ biết cười miễn cưỡng, câu này lần nào ông gặp Vương Cường cũng đều nói, qua bao nhiêu năm rồi vẫn không thay đổi chút nào.

Rất nhanh mẹ Gia Vệ là Trương Dung đem đồ ăn bung lên, Vương Cường ở đây một chút cũng không ngại, cả nhà bốn người như một gia đình đang dùng cơm chiều.

Buổi tối Vương Cường về nhà, Gia Vệ xin phép cha mẹ một tiếng đi ra ngoài tản bộ.

Từ xế chiều nay Vương Cường khuyên hắn nên 'nói chuyện yêu đương', trong lòng Gia Vệ đã xuất hiện một bóng người, với người chưa có kinh nghiệm tình trường như hắn thì đây quả là một cái tâm bệnh.

- Sao thế nhỉ? Như thế nào lại không quên được?

Gia Vệ lâu bầu, hấn lơ đãng mà không hay biết đã tới cửa trường học từ bao giờ.

Nhà hấn cách trường học hơn nửa tiếng đi bộ, vậy này giờ hấn không để ý đã đi được xa như vậy rồi.

- Cảm giác không có nàng bên cạnh thật khó chịu, chẳng lẽ cái này chính là tình yêu?

Gia Vệ tâm thần bất định, bất quá hôm nay hấn muốn đem cảm xúc của mình bộc lộ ra.

Bề ngoài Gia Vệ hiện tại không phát sinh quá nhiều thay đổi, nhưng bên trong lại thay đổi nghiêng trời lệch đất. Người đã từng đem tất cả cảm xúc giấu đi, đã biến mất không thấy đâu, Gia Vệ của hôm nay, là người dám nghĩ dám nói dám làm, nghĩ thế nào liền làm thế đó.

Hấn nhìn về phía cổng trường, thoáng chốc ngây ngẩn cả người.

Cửa trường học, một người đang dắt xe từ từ đi ra, hiện trong trường học cơ hồ không có ai, bóng người này có thể xem là người ra về muộn nhất.

Gia Vệ cũng không chần chừ, trực tiếp đi về phía người kia.

Rất nhanh, Gia Vệ liền ngăn cản trước mặt, khiến người kia không thể không ngừng lại.

- Gia Vệ?

Liều Tình về mặt nghi hoặc, hóa ra người cản đường nàng lại là Gia Vệ.

- Tình tỷ.

Gia Vệ ngọt ngào kêu lên.

Cứ như vậy, Liều Tình về mặt kỳ quái nhìn Gia Vệ, còn Gia Vệ nở nụ cười nhìn Liều Tình.

- Đã trễ thế này, em tới trường học làm gì?

Sau một lát, Liễu Tinh thắc mắc.

- Em chỉ tiện đường ghé ngang qua.

Đến tận bây giờ, Gia Vệ mới phát hiện nói ra cảm thụ trong lòng khó khăn cỡ nào, dù cho hấn chuẩn bị kỹ càng thì vẫn khó khăn như cũ.

Liễu Tinh dường như đã quên chuyện sáng nay, nằng nhìn Gia Vệ, lông mày cau lại mà hỏi:

- Có chuyện gì không? Có khó khăn gì có thể cho cô, cô sẽ giúp em giải quyết.

Dứt lời, Liễu Tinh lại nói tiếp:

- Chuyện em trốn học chiều nay, cô không truy cứu nữa, bắt quá không cho phép có lần sau, hai tháng nữa là thi tốt nghiệp trung học rồi, thời kì hiện giờ rất căng thẳng.

Gia Vệ hấn cứ đứng đực ra, ngây người ra vừa cười vừa nhìn nàng.

Liễu Tinh càng cảm thấy kì quái, mặt mày nghi hoặc, không biết Gia Vệ có bị thần kinh không nữa.

Đến cả mười phút đồng hồ sau, Gia Vệ mới mở miệng:

- Tình tỷ, em mời chị đi ăn khuya nha.

- Sao thế, biết rõ ban ngày cãi lời cô là sai chưa?

Trên mặt Liễu Tinh lộ ra dáng vẻ nghiền ngẫm, trong nội tâm nghĩ hóa ra Gia Vệ tới là vì chuyện này.

Gia Vệ nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, cho nên em đặc biệt tới mời Tình tỷ đi ăn khuya đó, Tình tỷ không thể cự tuyệt ah.

Liễu Tinh nhìn đồng hồ, nghĩ ngợi hồi lâu, bắt quá sau một lát cười đồng ý:

- Tốt, đi thôi, đi đâu nào?

- Cứ theo em là được.

Gia Vệ mỉm cười dẫn đường.

Cách trường học không xa có bao nhiêu là quán xá, mọc san sát hai bên.

Chỉ có điều, Liễu Tinh vừa chuẩn bị khởi động xe, Gia Vệ phía trước đột nhiên ngừng lại, xe Liễu Tinh thiếu chút nữa đụng vào Gia Vệ, Liễu Tinh vô cùng bực mình, định mở miệng hỏi Gia Vệ có chuyện gì xảy ra.

Lúc này Gia Vệ đột nhiên xoay người lại, trước khi Liễu Tinh kịp mở miệng thời điểm, nói ra một câu kinh người:

- Tình tỷ, làm bạn gái của em nhé.

Câu mắng mỏ Liễu Tinh vừa định thốt ra trực tiếp bị nghẹn ở cổ, nàng trừng to hai mắt, cái miệng nhỏ nhắn hơi mở ra, vẻ mặt ngu ngơ nhìn Gia Vệ, trong khoảng thời gian ngắn bị ngây dại.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Trắc Nghiệm Tổng Hợp

Gia Vệ mỉm cười, vẻ mặt hy vọng ngấm nhìn Liễu Tình đang đứng bất động, lúc này khuôn mặt nàng tinh xảo trông xinh đẹp vô cùng, làn da trắng như bạch ngọc, thập phần mịn màng gây cho người ta cảm giác muốn được nâng niu.

Sự thỏ lộ trắng trợn từ Gia Vệ để lại trong lòng Liễu Tình khiếp sợ không nhỏ, vốn dĩ bọn họ là quan hệ cô trò, cho dù chỉ chênh nhau 4 5 tuổi nhưng chung quy đó là mối quan hệ giữa một cô giáo và một học sinh a.

Qua một khoảng thời gian vẻ mặt Liễu Tình dần trở nên nghiêm túc, mày liễu dựng thẳng lườm Gia Vệ nói:

- Cái người nói là mời cô đi ăn khuya, thực tế là muốn chọc cô hả?

- Ta...

Gia Vệ biến sắc, vừa định giải thích thì Liễu Tình trực tiếp hừ lạnh một tiếng:

- Bữa ăn khuya hôm nay ta nhớ kỹ rồi, sau kì thi đại học cô sẽ bắt người mời khách.

Nói xong Liễu Tình trực tiếp lên xe đi thẳng.

Để lại Gia Vệ sắc mặt lúc xanh lúc trắng, nhăn trán nhíu mày.

- Cô trò sao?

Một lát sau khóe miệng hắn vênh lên, nhìn phương hướng Liễu Tình vừa biến mất, không chân chừ lập tức về nhà.

Tốt nghiệp xong, thì cô trò cái gì nữa.

Giờ đây Gia Vệ chỉ mong kỳ thi Đại Học đến nhanh nhanh một chút, quả đúng như lời Vương Cường, thi đại học xong hẳn thật sự nên tập tành yêu đương rồi.

Một ngày trời trong quang đãng, Gia Vệ và Vương Cường tới trường học từ rất sớm, bởi hôm nay chính là ngày kiểm tra trắc nghiệm tổng hợp, bọn hắn muốn đến trường chuẩn bị một chút.

Trắc nghiệm tổng hợp với những học sinh ban tự nhiên mà nói, có thể coi là một môn học lớn, điểm tối đa là 240, đợt thi này nếu thành tích không tốt thì kì thi đại học sắp tới sẽ không khả quan chút nào.

Cho nên không chỉ hai người Gia Vệ, Vương Cường; toàn bộ học sinh cấp 3 hôm nay đã có mặt đông đủ để chuẩn bị sẵn sàng.

Mà thời gian chuẩn bị trước một kì thi, ai cũng đều cảm thấy rất ngắn.

Gia Vệ vừa xem qua một cuốn sách, chưa đọc được 1/10 thì chủ nhiệm lớp Trương lão sư đã mang bài thi đi vào phòng học.

- Đây là kì kiểm tra lần thứ 3 trước kì thi đại học, đoán rằng các cô các cậu cũng muốn biết thực lực của bản thân đã đến đâu, từ đây đến lúc đó vẫn còn hai tháng học bổ túc, dù cho thầy không làm giám thị ở đây, cũng không hy vọng các cô các cậu chép sách hay chép bài của bạn, phải tự làm để phát huy hết thực lực của chính mình.

Chủ nhiệm lớp Trương lão sư là một thầy giáo trung tuổi, sau khi nói thao thao một tràng liền bắt đầu phát đề.

Trắc nghiệm tổng hợp bắt đầu từ 9h sáng cho đến lúc nghỉ trưa, tổng cộng hơn 2 tiếng đồng hồ phải làm xong trọn vẹn bài thi, đương nhiên nếu có học sinh bị vướng mắc ở một câu hỏi nào đó thì thời gian e là không đủ.

Gia Vệ coi vậy cũng không mấy khẩn trương, toán học hay trắc nghiệm tổng hợp thì thành tích của hắn cũng rất tốt, tuy trắc nghiệm tổng hợp không bằng Gia Cát Uyển Nhi nhưng trong lớp bình thường cũng đứng thứ hai, nếu không phải điểm Anh ngữ kéo xuống thì điểm tổng kết của hắn cũng không ở mức trung bình như bây giờ.

Rất nhanh đề thi đã phát xong, Gia Vệ đầu tiên điền họ tên mình và lớp vào, sau đó bắt đầu nhìn lướt qua đề bài.

- Đơn giản, đơn giản, đơn giản, đơn giản, đơn giản...

Từ lúc bắt đầu đọc đề cho đến khi xem hết toàn bộ, trong miệng Gia Vệ chỉ lẩm bẩm hai chữ - đơn giản.

Năm phút trôi qua, Gia Vệ đặt đề thi lên mặt bàn, cả người ngây ngẩn.

Trắc nghiệm tổng hợp từ khi nào lại dễ dàng thế này?

Nên biết trắc nghiệm tổng hợp không giống như Anh văn, thường thường trắc nghiệm Anh văn do tất cả các lão sư bộ môn Anh ra đề, mà không phải toàn bộ trường học thống nhất, còn trắc nghiệm tổng hợp phải thông qua sự thống nhất của toàn trường, thậm chí là thứ tự từng câu hỏi và các mảng kiến thức, đủ để thấy nó có thể phản ánh trình độ của học sinh ở mức nào.

Ấy mà vèn vèn có 5 phút, Gia Vệ nhìn qua bài thi một lần thì thấy vô cùng đơn giản, không kể những câu hỏi cần khả năng ghi nhớ như hóa học, sinh học; cả những câu cần khả năng tính toán chính xác như toán, lý, Gia Vệ dường như nhìn thoáng qua đã có đáp án, phương pháp trình bày, cơ bản không khó khăn một tí nào, cứ như hấn đã biết trước đề thi và đáp án vậy.

- Anh văn cũng thông suốt, chả lẽ kích thích tổ sinh dục tăng vọt khiến trí nhớ của ta tăng lên?

Gia Vệ lẩm bẩm.

Không do dự nữa, thấy các bạn học khác đều múa bút thành văn, hấn cũng cầm bút bắt đầu lấy đáp án từ trong đầu nhanh chóng ghi lên bài thi.

Tiếng chuông thứ nhất vừa reo, Gia Vệ đã hoàn thành toàn bộ.

Cuộc thi bắt đầu lúc 9h, tiếng chuông đầu tiên báo hiệu một tiết học vừa kết thúc, cũng chỉ mới hơn nửa tiếng mà thôi, một đề thi trắc nghiệm tổng hợp cần hơn 2 tiếng, Gia Vệ vòn vện hơn nửa tiếng đã hoàn thành.

- Thôi thì dò lại bài làm vậy, chắc cũng mất thêm 20 phút là xong. Kiểm tra qua sẽ không có lỗi nào nữa.

Gia Vệ lẩm bẩm.

Nộp bài thi sớm cũng không phải là thói quen tốt, sẽ bị giáo viên quở trách, Gia Vệ mặc dù là làm xong vẫn ngồi tại vị trí của mình không nộp bài.

Rất nhanh nửa giờ nữa đã trôi qua, Gia Vệ lúc này đã buồn ngủ lảm rồi, đang thi mà ngủ gật cũng bị ăn mắng.

Nghe ngợi hồi lâu, mừng Gia Vệ như có lửa đốt, trực tiếp đứng dậy cầm bài thi của mình đi về phía Trương lão sư đang ở trên bục giảng.

- Thưa thầy, em làm xong rồi, có thể nộp sớm được không?

Lúc hắn bước lên bục, toàn lớp học đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Gia Vệ, mà hắn lúc này đè nén âm thanh nói với chủ nhiệm lớp Trương lão sư.

Thành tích thi trắc nghiệm tổng hợp của Gia Vệ trước giờ khá tốt, nhưng giờ mới được bao lâu, hình như mới hơn một tiếng nha, hắn lại đi nộp bài, hầu như trong lòng các học sinh ở đây đều cho Gia Vệ quá tự cao tự đại.

Gia Cát Uyên Nhi cũng héch miệng, một giờ, ngay cả nàng cũng mới làm được hai phần ba mà thôi, còn một phần ba đề mục chưa đựng tới, huống chi làm xong còn phải kiểm tra một lần, mỗi lần trắc nghiệm tổng hợp nàng đều xếp nhất lớp, top 5 toàn trường, Gia Cát Uyên Nhi không tin thành tích lần này của Gia Vệ có thể vượt qua mình.

Chủ nhiệm lớp nhìn chăm chăm Gia Vệ, thanh âm cũng không giảm đi, mà nói như giao tiếp bình thường hỏi Gia Vệ:

- Cậu cho rằng trắc nghiệm đợt này cậu xếp thứ mấy?

Gia Vệ sững sờ, suy nghĩ rồi nói:

- Chắc là Top 5.

- Trở về kiểm tra lại đi, khi nào cảm thấy có thể xếp hạng nhất lớp hãy nộp cho ta.

Chủ nhiệm lớp Trương lão sư dứt lời, tiếp tục cúi đầu đọc báo.

Gia Vệ sững sờ, xấu hổ cười cười:

- Lão sư, vừa rồi ta là khiêm tốn, hiện tại ta có lòng tin xếp hạng nhất toàn lớp.

Gia Vệ đã nói rất nhỏ, chỉ có hắn và chủ nhiệm lớp Trương lão sư nghe được, có điều một lát sau hắn thực muốn giết tên họ Trương này mất.

Chỉ vì chủ nhiệm lớp Trương lão sư sau khi nhận lấy Gia Vệ bài thi, nói oang oang:

- Tốt, Gia Vệ đã có lòng tin đứng đầu lớp, các em còn lại cũng phải cố gắng... À, nếu như Gia Vệ không được hạng nhất, phạt hẳn quét dọn vệ sinh hai tuần đi, còn em nào có lòng tin như Gia Vệ muốn nộp sớm thì cứ việc, chẳng qua nếu không đạt được thì cùng quét dọn với Gia Vệ luôn.

Hiện tại năm 12 đang trong thời kì căng thẳng, vì không muốn ảnh hưởng học tập trong trường học có quy định, học sinh quét dọn vệ sinh phải đến trường sớm hơn các học sinh khác nửa tiếng, tan học cũng phải về trễ nửa giờ.

Bất quá Gia Vệ cho rằng quét dọn vệ sinh cũng không có gì phản cảm, hoạt động một chút trước khi vào học cũng tốt thôi, nhưng chủ nhiệm lớp Trương lão sư lại nói trước mặt mọi người, đâm ra nếu không đạt được thì sẽ thành trò cười cho mọi người mất, đâm lao thì phải theo lao thôi.

Kể cả hấn có xếp hạng 2, cũng vẫn bị cười nhạo.

Trên mặt lộ ra nụ cười khỏ, Gia Vệ rời khỏi phòng học.

Gia Cát Uyển Nhi dõi theo bóng lưng Gia Vệ, nàng cười lạnh hai tiếng, sau đó tập trung tinh thần tiếp tục làm bài, nàng vẫn luôn là đệ nhất, Gia Vệ làm như thế rất rõ ràng khiêu khích tôn nghiêm của nàng, nếu như nàng có thể đứng top 1 lần này nữa, Gia Vệ sẽ trở thành đối tượng bị toàn lớp cười nhạo, đây chính viễn cảnh Gia Cát Uyển Nhi phi thường muốn.

Vì vậy nguyên bản nàng chỉ chuẩn bị kiểm tra một lần bài thi, giờ đây nàng sẽ kiểm tra đi kiểm tra lại đến khi nào không có lỗi mới thôi.

Sân trường vắng vẻ, Gia Vệ đi lang thang không mục đích, hiện tại tất cả học sinh đều đang thi, không có ai nộp sớm như tên Gia Vệ này.

Ngày hôm nay là thứ sáu, sau khi thi buổi sáng, buổi chiều sẽ phát lại bài thi để cho bọn họ làm lại, cái này xem như rèn luyện phương pháp làm bài, bài thi này không nộp lên mà để tới thứ 2 tuần sau lão sư sẽ lên lớp sửa bài, các nhóm cùng nhau trao đổi tìm ra chỗ thiếu sót.

Nói tóm lại, tuần này của Gia Vệ việc học hành coi như đã xong, buổi chiều không có tiết, thứ bảy chủ nhật thì khỏi phải nói.

Không bao lâu Gia Vệ đi tới khu vực dành cho giáo viên, hắt hơi nhú nhú mũi, khước miệng nhếch đi về hướng văn phòng bộ môn Anh.

Lúc này các lão sư Anh vẫn toàn bộ ở trong phòng làm việc, cuộc họp hội đồng của tổ Anh cũng vừa chấm dứt, hiện giờ đám bọn họ đều bận rộn chuyện của mình.

Gia Vệ mới vừa vào, Liễu Tình lại khẩn trương, nếu Gia Vệ làm càn với nàng trước mặt mọi người, nàng cũng không biết nên xử lí như thế nào.

- Gia Vệ hả?

Bỗng một gã lão sư béo lùn nhìn Gia Vệ, nói:

- Hôm nay không phải kiểm tra tổng hợp ư? Người sao lại ra ngoài vậy?

Đây là giáo viên Anh ngữ trước kia của Gia Vệ, hẳn thường xuyên cười nhạo Gia Vệ nhỏ gầy, nguyên nhân là trình Anh văn của Gia Vệ quá kém.

- Lưu lão sư, ta sớm nộp bài thi rồi, tìm đến đây để học một khóa bổ túc Anh ngữ.

Gia Vệ cười cười hồi đáp, sau đó nhất quyết không để ý đến tên lùn, hai mắt tà tà nhìn Liễu lão sư đang gằn trong gang tấc.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Đả Kích Bằng Trình Tiếng Anh

Em tới đây làm gì?

Thấy các giáo viên khác không có chú ý sang bên này, Liễu Tình mới khẽ hỏi Gia Vệ.

Nàng coi như sợ Gia Vệ rồi, một học sinh mà dám có ý đồ đen tối với cô giáo, khiến Liễu Tình không biết phản ứng thế nào cho phải.

Tuy nhiên nàng không phải tuýp đàn bà não ngắn; thứ nhất Gia Vệ là học sinh của nàng, thứ hai Gia Vệ thân hình thì không có, cao to cũng không, đến cả Liễu Tình còn cao hơn hẳn một tí, nam nhi non choẹt kiểu vậy Liễu Tình thích mới là lạ.

Ấy mà sự tự ti về bản thân của Gia Vệ trước kia đã biến mất, hôm nay hẳn muốn dùng chính mị lực và nhân phẩm của mình để hấp dẫn nàng.

Lôi từ trong đầu ra một điều cười mà mình cho là rất tiêu sái, hần nhỏ nhẹ:

- Em tới học phụ đạo Anh văn, định nhờ cô cho một cái đề làm thử xem khả năng của em đã đạt đến đâu.

Liễu Tình nghe vậy, mắt tròn trắng liếc Gia Vệ:

- Sao em không tự mình đi tìm đề mà làm?

Gia Vệ thấy bộ dáng khá ái ngại của nàng, hai mắt không kim được sáng rực lên, trực tiếp ngồi bên người Liễu Tình nói:

- Em muốn làm tại văn phòng, sau khi làm xong cô còn có thể giảng giải qua cho em, không phải sao?

Liễu Tình nhìn Gia Vệ, thấy hần không có hành vi quá trốn gì, lòng thoáng yên ổn, ngay sau đó lấy ra một đề thi, nói:

- Đây là đề thi tốt nghiệp trung học 5 năm trước, em làm thử xem.

- Được rồi.

Gia Vệ cười cười tiếp nhận, tiện thể đoạt luôn bút từ trong tay Liễu Tinh, bắt đầu làm.

Liễu Tinh lờm lờm hấn, cũng lấy từ trong ống đựng bút một cây viết, bắt đầu giải đề.

Các lão sư thường tự mình giải đề thi, sau đó rút ra phương pháp để dễ dàng giảng lại cho học trò, nếu có đề mục không biết làm, bọn họ sẽ không giảng vội mà họp thành một tổ thảo luận.

Mất không đến 30', Gia Vệ đã làm xong các phần trừ phần nghe hiểu và viết văn, hấn đặt bài thi trước mặt Liễu Tinh, thấy nàng vẫn đang cặm cúì làm liền nói:

- Cô Tinh, cô làm chậm hơn em ah.

Đề Liễu Tinh đang giải cũng tương tự với cái Gia Vệ vừa làm, bất quá nàng còn ít nhất một nửa câu hỏi chưa hoàn thành, thật ra bởi vì mỗi lần làm xong một câu hỏi, Liễu Tinh đều ghi chú phương pháp làm bài của mình bên cạnh luôn nên mất thêm thời gian.

Liễu Tinh lộ ra thần sắc kinh ngạc, nhìn bài thi của Gia Vệ nói:

- Nhanh như vậy đã xong? Em có dò lại chưa thế?

- Khỏi, em rất tự tin.

Gia Vệ mỉm cười.

Liễu Tinh bắt đầu so sánh đáp án và chấm điểm bài làm của hấn, chừng mười phút đồng hồ sau, nàng khẽ nhượng mày, hàng mi cong chớp chớp, khóe miệng cười lạnh nhìn Gia Vệ:

- Tự tin?! Tự tin của em đây à?

Liễu Tinh chỉ chỉ vào 10 chỗ khoanh đỏ trong bài làm, ước chừng Gia Vệ sai mất năm câu lựa chọn và năm câu đọc hiểu.

Đương nhiên thành tích thế này, so với Gia Vệ trước kia quả thực là một trời một vực, nhưng đem so với thành tích thi điểm tuyệt đối như hôm qua còn kém hơn một chút.

Vẻ mặt Gia Vệ cũng tỏ ra kinh ngạc, sau đó cười bẽn lẽn:

- Cho nên mới cần cô bổ túc cho em a.

Gặp điệu cười bất thường của Gia Vệ, lại nghe những lời của hắn, trán Liễu Tinh nhăn lại như đang suy nghĩ điều gì.

Ngay sau đó Liễu Tinh không để ý đến Gia Vệ nữa mà nhìn về 10 câu hỏi hắn vừa làm sai.

Sau một hồi lâu hai mắt nàng híp lại, thâm thúy nhìn hắn:

- Em thật biết làm sai nhi, mười câu hỏi này cô cũng không hề giảng trên lớp bởi nó rất cơ bản, mà những câu hỏi rất khó đến cô cũng khó trả lời mà em có thể làm được, thế mà lại làm sai mười câu cơ bản này???

Gia Vệ sững sờ vội bao biện:

- Ừm, là thế này, câu hỏi đối với cô là rất khó, với em mà nói lại rất đơn giản; đối với cô rất đơn giản, với em lại khó.

Nói xong Gia Vệ bày ra bộ dáng thành khẩn:

- Hi vọng cô có thể kèm cặp cho em, tại văn phòng cũng được, về nhà cũng được, em nhất định phải học tốt môn Anh văn này.

Thanh âm Gia Vệ hơi lớn, Lưu lão sư cách đó không xa nghe được cũng xen vào một câu:

- Liễu lão sư, Gia Vệ đã muốn học giỏi Anh ngữ, cô nên giúp hắn bổ túc a, bất quá không nên dùng phương pháp của cấp 3 dạy cho hắn, mà dùng phương pháp cho học sinh tiểu học ấy.

Nói xong hắn còn lắc lắc đầu, thấp giọng:

- Nếu hắn có thể học giỏi Anh ngữ, mặt trời có mà mọc phía Tây.

Có thể thấy được thời Gia Vệ còn học Lưu lão sư, trình Anh văn của hắn nát bét đến mức nào.

Là một học sinh ban tự nhiên, toán học hay các môn tự nhiên hẳn đều tuyệt đối ưu tú, ngữ văn cũng khá được, nhưng Anh vẫn lại là xếp hạn chót, nếu nghe từ một học sinh nói, người khác khẳng định không tin, cho nên trong hai năm dạy Gia Vệ Anh ngữ, Lưu lão sư bị người khác chỉ trích không ít.

Hôm nay không còn phải dạy Gia Vệ, hẳn mừng rỡ nhẹ nhõm cả người, bởi không còn ai bàn tán về hắn nữa.

Bất quá nghe Lưu lão sư nói xong, vẻ mặt Liễu Tinh trở nên quái dị, trong nội tâm muốn đập bài làm của Gia Vệ vào mặt tên lùn này, nhưng cuối cùng nàng không có làm như vậy.

Nếu để cho Lưu lão sư biết bài thi Anh văn vừa rồi của Gia Vệ được điểm tuyệt đối, nói không chừng Lưu lão sư từ chức cũng nên, học sinh hắn dạy hai năm, Anh ngữ vẫn cứ đụt mãi, mà Liễu Tinh một giáo viên chưa có nhiều kinh nghiệm mới dạy Gia Vệ được nửa năm chứ mấy, hắn dĩ nhiên có thể thi điểm tối đa.

Loại tình huống này nếu để các lão sư trong phòng biết, Lưu lão sư dù có không từ chức thì sau này trong trường cũng khó mà ngẩng đầu lên.

Như nhìn ra suy nghĩ của Liễu Tinh, Gia Vệ nói nhỏ:

- Cho Lưu lão sư một đường lui đi, kỳ thật hắn cũng là một giáo viên tốt, chủ yếu là do em hai năm qua không cố gắng.

Liễu Tinh kinh ngạc nhìn thoáng qua Gia Vệ, từ hồi Gia Vệ thay đổi đột ngột đến nay, đây là câu nói mà nàng cho là có tiếng người nhất.

Khẽ hừ một tiếng, Liễu Tinh hỏi Gia Vệ:

- Mười câu này, còn cần cô giảng không?

Gia Vệ thấy thế chỉ cười:

- Nếu mai cô rảnh thì để em mời cơm, mười câu này để em về nhà tự nghĩ cũng được, không thì hôm nay cô cứ giảng hết mười câu này đi, nhưng khi nào em hiểu hết mới được nha.

- Em...

Liễu Tình nhìn chằm chằm Gia Vệ, nơi này là phòng khoa Anh, nàng cũng không tiện phát tác.

Nàng nghĩ nghĩ, đoạn nói:

- Em có điện thoại không? Nếu như mai có thời gian, cô sẽ điện thoại cho em.

Gia Vệ cực kì vui mừng, lập tức viết lên bài thi một chuỗi dãy số.

Gia Vệ tự nhiên không có điện thoại, bất quá Vương Cường có, dãy số này là của Vương Cường, hắn đã chuẩn bị tối nay tịch thu điện thoại của Vương Cường hai ngày nghỉ cuối tuần.

Đem dãy số lưu vào điện thoại mình, Liễu Tình trả bài thi cho Gia Vệ, nói:

- Làm lại mười câu ban nãy xem nào.

Gia Vệ cũng không chần chừ, cầm lấy bút, không đến hai ba lần hô hấp đã xong.

Trong mắt Liễu Tình lập lờ, nhưng cũng không quá ngạc nhiên nữa, như ngày hôm qua Gia Vệ có thể dùng 20 phút làm xong một bài thi, hơn nữa được max điểm, Liễu Tình đã kinh ngạc đủ rồi.

- Còn có chuyện gì sao?

Xem xong bài thi của hắn, Liễu Tình hỏi Gia Vệ.

- Không có gì, bất quá trong phòng học đang thi, em ngồi đây một lát, cô sẽ không để tâm chứ?

Gia Vệ mặt dày nói.

Mấy ngày gần đây Gia Vệ mỗi ngày đều có biến hóa, chỉ là biến hóa rất nhỏ, cho nên các bạn học của hắn đều đoán không ra.

Liễu Tình liếc nhìn Gia Vệ, từ khi khả năng Anh ngữ của hắn làm cho nàng kinh ngạc, nàng không tự chủ được không còn coi hắn là học sinh của mình nữa.

Không đuổi Gia Vệ đi, Liễu Tình bắt đầu xem bài thi, hơn nữa cẩn thận viết ra phương pháp làm.

Mà Gia Vệ thì ngồi bên cạnh nàng, mắt đến nháy một cái cũng không chăm chú ngắm nhìn Liễu Tình, cảnh này có chút không được bình thường, bất quá các lão sư khác đều đang tập trung làm chuyện của mình nên không có ai chú ý tới tràng cảnh quái dị giữa Gia Vệ và Liễu Tình bây giờ.

Thẳng đến khi làm xong bài thi, Liễu Tình mới nhẹ nhàng thở phào, uốn lưng một cái, hai cánh tay hướng về sau, bộ ngực no đủ như muốn phá cúc mà ra, phía trước Liễu Tình là một nữ lão sư nên nàng không để ý gì mà tiếp tục vắn vẹo thân thể.

Xui xẻo là nàng đã quên mất Gia Vệ còn ở nơi này, động tác uốn ẹo của nàng: thân thể nghiêng về phía trước, bộ ngực sung mãn chỉ cách mặt Gia Vệ không đến 10 cm.

Trên mặt lộ vẻ thoái mái, hai mắt Liễu Tình nhắm hờ dần dần mở ra, thấy được Gia Vệ đột nhiên mặt nàng đỏ lên, vội vàng ngồi lại ngay ngắn.

Mà lúc này Gia Vệ mãi mê ngắm nhìn vưu vật hoàn mỹ trước mặt, đến cả Liễu Tình đang phát hỏa cũng không có để ý.

Đến khi có bài thi quơ quơ trước mặt, Gia Vệ mới phục hồi lại, ngẩng đầu nhìn về mặt tức giận của nàng, chỉ biết xấu hổ cười cười một câu cũng không nói.

- Em đã rảnh rồi thì làm thêm một đề đi.

Liễu Tình đem bài thi đang quơ quơ đưa cho Gia Vệ.

Gia Vệ không nói gì, mắt héch lên, coi như chuyện vừa rồi chưa xảy ra, trên bài thi bắt đầu múa bút thành văn.

Không bao lâu chuông tan học reo lên, từ các phòng học phát ra tiếng ầm ĩ.

Trắc nghiệm tổng hợp đã xong, có người về mặt hung phấn, có người nhú mày, có người cầm bài thi của bạn học chép lầy chép để.

Mà Gia Vệ cũng đã làm xong đề thi thứ 4.

- Được rồi, trắc nghiệm tổng hợp đã kết thúc, em về đi.

Không chữa bài cho Gia Vệ nữa, Liễu Tình hạ lệnh 'trục khách'.

Bốn bài thi, ba bài làm không tề, thậm chí có đề nàng giải sai, mà hấn lại đúng.

Đối với loại chuyện này trong lòng Liễu Tinh không thể không thừa nhận trình độ Anh ngữ của hấn đã vượt qua mức nàng có thể tưởng tượng rồi, vì vậy bài thi thứ 4 nàng cũng mất hứng sửa, sửa bài trò không bằng sửa bài mình, vui lắm sao?

- Cô Tinh, đừng quên cuộc hẹn ngày mai nha.

Lưu lại một câu, không đợi Liễu Tinh bộc phát, Gia Vệ nhanh như chớp cấp đít rời khỏi phòng khoa Anh.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Sơ Tài Bóng Rổ Cùng Gia Cát

Rời khỏi văn phòng Anh ngữ, Gia Vệ chạy thẳng một mạch về lớp học.

Hắn muốn ngay lập tức quay về cướp điện thoại trên tay Vương Cường.

Đi vào phòng học, Gia Vệ quan sát xung quanh, Vương Cường vẫn đang chờ hắn, liền nở nụ cười đi tới chỗ Vương Cường.

Song một tiếng hừ lạnh nhanh chóng vang lên, Gia Vệ đưa mắt về nơi phát ra thanh âm thì chứng kiến Gia Cát Uyển Nhi cầm hếch lên cao, dùng tư thái cao cao tại thượng nhìn Gia Vệ, hơn nữa còn lạnh lùng nói:

- Hạng nhất lớp, khẩu khí không nhỏ nhỉ.

Gia Vệ bĩu môi, hắn chả có hứng thú đôi co với Gia Cát Uyển Nhi, trực tiếp ngó lơ nàng, đi thẳng tới bên người Vương Cường, thấy điện thoại hắn đang nằm trên bàn, Gia Vệ nhanh chóng chiếm lấy.

- Mà làm gì thế?

Vương Cường đang sắp xếp bàn học thì thấy Gia Vệ 'chôm' điện thoại di động của hắn, vẻ mặt nghi ngờ hỏi.

- Trung dụng! Thứ hai trả lại cho mày.

Gia Vệ bỏ di động vào túi quần, cười đáp.

Vương Cường nhướng mày:

- Mai tao có hẹn, đừng có phá.

- Kệ mẹ mày hẹn ai, chủ nhật này nó là của tao.

Gia Vệ vô cùng bá đạo.

Mà bên này Gia Cát Uyển Nhi thấy Gia Vệ không để ý tới nàng nữa, hằm hè thu thập đồ đạc của mình, rời khỏi phòng học.

- Chủ nhật mày dùng nó làm gì?

Chân mày Vương Cường nhíu lại, mặt bày ra vẻ tươi cười thăm hỏi Gia Vệ.

- Quan tâm làm gì, chủ nhật tao trung dụng rồi, giờ cho mày mượn gọi lại cho người đã hẹn kia nói một tiếng.

Gia Vệ đưa di động ra.

Vương Cường vừa nhận lấy điện thoại không nói hai lời bỏ ngay vào túi mình, nói:

- Mày không nói, tao đeo cho xài.

- Không cho?!

Gia Vệ cau mày, hần trực tiếp quay người há miệng la lớn về phía cửa:

- Gia Cát Uyển Nhi, Vương Cường muốn theo đuổi người kia...

Gia Cát Uyển Nhi vừa rời khỏi không được bao lâu, thanh âm Gia Vệ không nhỏ, sợ rằng nàng có thể nghe được, Vương Cường ngay lập tức bịt mồm Gia Vệ, cười khỏ:

- Mày trở nên đều già từ khi nào thế?

Trả di động cho Gia Vệ, Vương Cường tiếp lời:

- Tao nói xong rồi, điện thoại đây, mày làm gì thì làm đi.

Đợi Gia Vệ cất điện thoại đi, Vương Cường khoác vai Gia Vệ vội hỏi:

- Hồi sáng mày nộp bài sớm, nói là có tự tin thi xếp nhất lớp, thiệt hay giả thế?

- Theo mày trắc nghiệm tổng hợp lần này khó không?

Gia Vệ nhăn trán hỏi ngược lại Vương Cường.

- Cũng không tồi, tao làm được 90%, còn khoảng 10% chưa xong, 180 điểm trở lên là chắc chắn rồi.

Vương Cường nghĩ ngợi đoạn nói.

Gia Vệ thấp giọng:

- Có 10% chưa xong?

- Mày đừng nói là mày nộp bài sớm mà cũng đã làm xong hết rồi đấy nhá?

Vương Cường sững sờ, theo suy đoán của hắn, coi như là Gia Cát Uyển Nhi cũng không nhất định có thể làm được hết.

- Ai biết được, dù sao tao thấy đề khá là dễ, hoàn thành rất nhanh, nhàn rồi không có việc gì nên nộp bài cho xong.

Gia Vệ bộ dáng như không sao cả nói.

Vương Cường đứng một bên mù mịt ra, đây là thằng Gia Vệ hắn quen biết trước kia ư?

Tuy trước kia Gia Vệ rất hướng nội, nhưng trừ môn tiếng Anh và Ngữ văn ra, thành tích Toán, Lý Hóa đều phi thường tốt, lần nào cũng mơ tưởng có thể thi đạt kết quả tốt nhất, mà hiện tại lại tỏ ra vẻ không quan tâm.

- Người anh em, mày quả thật phải mau tìm bạn gái đi thôi, nói chuyện tình cảm một hồi, nếu không tao e mày phát điên mất.

Vương Cường lắc lắc đầu.

Gia Vệ nhướng mày, thật sự hắn đang trong giai đoạn hành động.

Chiều không có tiết nhưng phải lên trường chờ, thế nên Gia Vệ và Vương Cường cũng không trở về nhà mà ghé vào căn tin dùng

com trua.

Điểm thi trắc nghiệm đến thứ hai mới công bố, vì vậy tâm tư mọi người không còn để ý đến cuộc thi buổi sáng mà đặt toàn bộ lên mấy đề thi mới sẽ phát trong chiều nay.

Gia Vệ buổi chiều cũng thành thật ở lại lớp làm đề thi, không mò đi tìm Liễu Tinh nữa.

Mất không tới thời gian ba tiết học, Gia Vệ đã hoàn thành tất cả các đề thi một cách trọn vẹn như một kì thi tốt nghiệp trung học, cho dù có hai ngày rưỡi thời gian, Gia Vệ của trước kia cũng phải tới chiều chủ nhật mới có thể làm xong, mà hiện tại hắn hạ bút như có thần trợ giúp, các học sinh còn chưa giải xong một đề, hắn đã giải quyết gọn ghẽ hết rồi.

Dù kinh ngạc với khả năng đột biến của mình, nhưng hắn cho rằng như lời Vương Cường nói là 'kích thích tố sinh dục tăng vọt' nên cũng không băn khoăn gì thêm.

Nhàm chán ngồi trong lớp chờ đợi, cuối cùng đã tới giờ tan học.

Cơ hồ tất cả các học sinh đều thờ phào một hơi, chỉ là hai ngày nghỉ vẫn còn những đề thi đang đợi bọn họ giải, làm gì có thời gian nghỉ ngơi chứ.

- Lát nữa có đi đâu không?

Vương Cường sớm dọn xong đồ đạc, chuông vừa mới reo hắn đã đi tới bên Gia Vệ hỏi.

- Về nhà chứ còn đi đâu?

Gia Vệ nói.

- Về nhà học tiếp?

Vương Cường nhếch miệng:

- Mà coi chừng đầu óc đang sáng sủa, học riết lại ngu ra như trước. Lát nữa tao ra sân bóng rổ của trường chơi vài ván, mày cũng đi luôn đi, nhân tiện rèn luyện thân thể luôn.

- Vương Cường, ta và người đi chơi bóng, về phần Gia Vệ, cứ để hắn về nhà làm con ngoan đi, cái đầu hắn còn chơi bóng rổ được sao?

Gia Cát Uyển Nhi khinh bỉ liếc Gia Vệ cười nhạt.

- Vãi loãng, lớp trưởng đại nhân cũng biết chơi bóng rổ ah?

Hai mắt Gia Vệ mở to, sau đó nhìn bộ vị dưới cổ Gia Cát Uyển Nhi, gật gù nhận xét:

- Ài, người chơi bóng rổ, quả thật không sợ bất tiện.

- Người nói gì đấy?

Gia Cát Uyển Nhi giận dữ, mặt đỏ lên, lấy hai quyển sách dày trong tay định đập Gia Vệ.

- Được hay không được ra sân rồi biết! Thế nào lớp trưởng, có dám khiêu chiến Gia Vệ không?

Vương Cường chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Gia Vệ nghe xong mặt nhăn nhó, Vương Cường muốn bóp d*ì đồng đội sao, bóng rổ hắn mới sờ qua được mấy lần chứ.

- Có gì mà không dám, Gia Vệ, người là nam nhân thì đừng có từ chối.

Gia Cát Uyển Nhi cao ngạo nói, nhưng nàng nói lại khiến người khác nghe thành ý vị sâu xa.

- Tốt, lớp trưởng, chúng ta ủng hộ người...

- Đúng rồi, lớp trưởng, phải có phần thưởng mới được ah...

- Bằng không lớp trưởng thắng thì Gia Vệ mời chúng ta uống nước; ngược lại Gia Vệ thắng, lớp trưởng phải dâng môi thơm cho hắn một cái, thế nào?

- Tốt, cứ như vậy, môi thơm, môi thơm...

Gia Cát Uyển Nhi quây thành một đoàn náo nhiệt, nguyên bản các học sinh chuẩn bị về nhà ăn cơm chiều, có hơn một nửa người ở lại, tổng cộng hơn ba mươi người, trong đó còn có hơn 10 học sinh nữ, Gia Vệ nếu như không tiếp thụ khiêu chiến mặt mũi coi như mất hết.

Với người có chủ nghĩa đại nam tử mãnh liệt như Gia Vệ, tự nhiên không thể mất mặt trước nhiều bạn học như vậy, hắn quyết định chắc chắn, vô cùng khí phách đồng ý:

- Quầy lên đi, ta mà phải sợ cô bé con này sao?

- Người..., được lắm, ta sẽ cho người thấy cô bé con này lợi hại thế nào.

Gia Cát Uyển Nhi ùng ùng tức giận bỏ ra ngoài.

Sau khi Gia Cát Uyển Nhi đi khỏi phòng học, các nam sinh khác hướng về Gia Vệ vươn ngón cái, bắt quả trong lòng Gia Vệ đang phát sàu, hắn hiểu biết bóng rỏ chỉ như em bé tập đi, lúc nhỏ có đập đập qua bóng, theo hắn nhớ bản thân mình hình như còn chưa ném rỏ bao giờ.

Nhưng đã đáp ứng thì phải kiên trì.

Vào trong sân bóng, giờ này có lẽ vì đã tan học cộng với hôm nay là tối thứ 6 nên sân bóng rỏ rất đông người, mấy người bạn hay chơi cùng mình, Vương Cường nhận thức không ít, qua nói chuyện một chút liền có người nhường cho một sân.

Hơn nữa dưới sự truyền bá của tin tức, mấy người ở các bãi khác đều bu lại xem, khiến sân mà Gia Vệ đang đứng chật như nêm, cả khi trường có giải đấu cũng không đông được như vậy.

Gia Cát Uyển Nhi nhận bóng từ Vương Cường, tiêu sái cởi áo khoác ném cho một bạn học, chính mình vỗ vỗ quả bóng trực tiếp thực hiện động tác ba bước ném bóng, hứng lấy một tràng pháo tay.

- Người anh em, có rất nhiều người đang tập trung chú ý về đây, tất cả trông cậy vào mày đấy.

Vương Cường nói khẽ với Gia Vệ một tiếng, sau đó một cước đạp thẳng hắn vào sân.

Gia Vệ vừa mới bước vào, âm thanh xôn xao truyền đến.

Gia Cát Uyên Nhi tuy thể nhưng thường xuyên đến sân chơi bóng, thực lực không kém gì một số nam sinh, tỉ lệ ném vào rổ thậm chí so với Vương Cường còn cao hơn, mọi người vây xem ở đây cơ hồ ai cũng biết Gia Cát Uyên Nhi.

Gia Vệ chỉ là một nam sinh gầy yếu, còn thấp hơn Gia Cát Uyên Nhi, đã không chiếm được sự ủng hộ của nữ sinh, nam sinh thì càng khỏi phải nói.

Cũng chỉ có Vương Cường vẫy vẫy tay với hắn vài cái, bắt quả sau vài giây, hắn chuyển qua hoan hô Gia Cát Uyên Nhi. (bạn như cc /)

- Ngươi nói đi, muốn chơi thể nào?

Gia Cát Uyên Nhi ném bóng cho Gia Vệ, trên mặt lộ ra nụ cười cao ngạo hỏi.

Gia Vệ quan sát quả bóng trong tay, lại nhìn khung rổ cách đó không xa, nhũn mày, tuy chưa chơi qua nhưng bỗng hắn lại có cảm giác rất quen thuộc, điều này khiến hắn có chút kỳ quái.

Chẳng lẽ mình trước kia có đánh qua bóng rổ, nhưng đã quên?

Gia Vệ nhìn mọi người xung quanh, lại nhìn về phía Gia Cát Uyên Nhi, cười thâm hiểm:

- Lady first, ngươi thích gì ta chiều nấy.

Gia Vệ lời này vừa thốt ra, dẫn tới một hồi thôn thức, đương nhiên trong đó một số người kêu to 'vậy mới tốt chứ', tiếc là đám bọn hắn nói xong lại quay qua bợ dít Gia Cát Uyên Nhi.

- Ta cũng không muốn bắt nạt newbie (gà), chúng ta chơi ném rổ là đơn giản nhất, từ vạch 3 điểm bên ngoài trở ra, mỗi người mười quả, chỉ cần ngươi có thể ném vào nhiều ngang ta là ngươi đã thắng, thể nào?

Gia Cát Uyên Nhi cảm vênh lên kiêu ngạo nói.

- Có khí phách...

Gia Cát Uyên Nhi vừa dứt lời, Vương Cường bên cạnh giơ ngón tay cái với nàng.

Gia Vệ khinh bỉ liếc Vương Cường, rất phong độ:

- Tốt, cứ làm như thế, ưu tiên phụ nữ, người ném trước.

Gia Vệ trả bóng cho Gia Cát Uyển Nhi, Gia Cát Uyển Nhi sau khi nhận lấy, chỉ cười lạnh rồi xoay người một cái, ngay lập tức ném một quả.

Áy vậ mà nàng còn cách xa vạch ba điểm hơn hai bước chân, độ khó có thể nói tăng lên rất nhiều.

Một giây sau, khi quả bóng trực tiếp lọt rổ, một hồi tiếng còi cùng những tiếng la hét vang lên.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Nụ Hôn Đầu Đòi

Một quả, hai quả, ba quả, bốn quả, năm...

Giống như là thời điểm tỏa sáng cùng nhau đến vậy, Gia Cát Uyên nhi một quả lại một quả ném thẳng vào rổ, thẳng cho đến quả thứ chín, nòng mới dừng lại.

Chín quả ném vào rổ liên tiếp, bá đạo đến thế là cùng, khiến cả sân bóng chìm vào một bầu không khí tĩnh lặng, đây chính là vạch 3 điểm đầy, lại có thể có xác suất ném trúng lên đến 100%.

- Còn một quả nữa, mình nếu như ném trúng cả mười quả, cậu muốn thắng mình cũng phải ném trọn cả mười quả đấy.

Gia Cát Uyên nhi quay về phía Gia Vệ nói.

Sau đó, nòng trực tiếp cầm quả bóng lên, ném vào rổ.

Quả bóng rổ được ném ra tạo thành một đường vòng cung ưu mỹ, mà lúc này, tất cả mọi người trên sân bóng đều như ngừng thở, quả bóng này mà ném vào rổ nữa, người kia sẽ chân chính đạt được danh hiệu bách phát bách trúng, thậm chí tên tuổi còn có thể được ghi vào trong sử sách, lưu danh toàn trường.

- Bịch...

Quả bóng nện vào mặt trên vòng rổ, bắn ra, bất quá là bắn lên phía trên, nói cách khác, quả bóng này, rất có thể sẽ rơi vào rổ.

- Vào...

Không biết là ai, bỗng dung hét to một tiếng, bóng vẫn còn đang trên không, vào đâu?

Mà sau một khắc, trên mặt mọi người đều xuất hiện một sự thất vọng, quả bóng bay lên quá cao, sau đó rơi ra khỏi phạm vi vòng rổ, quả bóng cuối cùng, miss.

Ném mười trúng chín, cũng đã có thể nói là trâu bò không ai bằng rồi, ở trong trường cấp 3 này ít nhất cũng sẽ được lưu truyền trong mấy năm.

Gia Cát Uyển Nhi về mặt cũng có chút thất vọng, bất quá nàng vẫn là dùng vẻ mặt cao ngạo nhìn về phía Gia Vệ, nói:

- Cậu ném trúng 9 quả, hoặc là 10 quả là có thể thắng mình, đương nhiên, nếu như mà đầu tiên đã ném trượt luôn hai quả, vậy thì cũng quá mất mặt nhĩ.

Gia Cát Uyển Nhi cố ý biểu hiện khoa trương ra bên ngoài, khiến cho trong lòng Gia Vệ thật sự có chút thấp thỏm.

- Không phải chỉ là mười quả thôi sao, cho cô em xem cái gì mới là bách phát bách trúng.

Gia Vệ trong lòng thấp thỏm, thế nhưng ngoài miệng quyết không chịu thua, đồng thời hẳn còn có cảm giác xúc cảm rất tốt, ném bóng từ vạch ba điểm này cũng không khó khăn mấy.

Rất cục, hẳn dùng một cái tư thế phi thường xấu xí trực tiếp ném bóng đi, hẳn dĩ nhiên cũng không có đứng ném ở vạch ba điểm, mà đứng ở chỗ so với Gia Cát Uyển Nhi còn có chút xa hơn.

Tất cả mọi người ở đây là không đành lòng xem tiếp, tất cả bạn bè cùng lớp đều biết Gia Vệ không biết chơi bóng rổ, đồng thời lấy cái thân thể nhỏ gầy yếu đuối kia, có khí lực cầm quả bóng từ ngoài vạch ba điểm ném vào rổ sao?

Cho nên, tất cả mọi người đều đang chuẩn bị tinh thần để chế nhạo Gia Vệ.

Nhưng mà, vào lúc này, không biết ai nói một tiếng "Vào", khiến tất cả mọi người đều sùng sốt, sau đó nhanh chóng hướng phía rổ nhìn lại, chỉ thấy quả bóng đã tiến quá nửa vào trong rổ, đang rất nhanh rơi qua vòng rổ, không chỉ là vào, mà quả bóng còn không chạm vòng rổ, bóng lọt rổ.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều cảm thấy sững sờ, người chưa bao giờ chạm qua bóng như Gia Vệ, lại có thể ở đứng ở cách vạch ba điểm trên dưới 3m ném bóng vào rổ?

Mà ngay cả Vương Cường cũng là dùng ánh mắt như nhìn thấy quái vật nhìn về phía Gia Vệ, thấy trên mặt Gia Vệ kia khoe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười xong, hẳn mới thấp giọng lầm bầm:

- Thằng này, không phải là kích thích tổ tuyến sinh dục tiết ra quá nhiều, chân chính tiến hóa thành đàn ông thuần thực rồi đấy chứ.

Gia Cát Uyển nhi về mặt ngu ngơ nhìn về phía Gia Vệ, nàng đã chuẩn bị tốt tinh thần để xem tình huống Gia Vệ ném hai quả trượt cả hai, nhưng Gia Vệ lại như sáng tạo một kỳ tích ném bóng vào rổ, làm nàng ngỡ ngàng không biết phải làm sao.

- Ăn may, là ăn may mà thôi, cho dù thế nào đi nữa thì hẳn cũng không thể ném trúng 9 quả được.

Gia Cát Uyển nhi tự an ủi mình, lại nhếch cằm lên, hừ lạnh một tiếng nhìn về phía Gia Vệ.

Một quả bóng khác được bạn học bên cạnh ném qua, Gia Vệ cầm ở trong tay, hẳn nhìn về phía Gia Cát Uyển nhi nói:

- Cô em bây giờ nếu như nhận thua vẫn còn kịp đấy.

- Nhận thua?

Gia Cát Uyển nhi cười lạnh một tiếng, nói:

- Ở trong từ điển của Gia Cát Uyển Nhi tôi, không có chữ 'Thua'.

Gia Vệ nghe vậy, nhíu mày lắc đầu, hướng Gia Cát Uyển nhi nói:

- Tôi cũng không muốn bạn bị ảnh hưởng đến suốt đời.

Gia Cát Uyển nhi không giải thích được, về mặt nghi hoặc.

Gia Vệ trực tiếp vừa cười vừa nói:

- Tôi cũng không muốn ở trong từ điển của bạn lưu lại một chữ 'Thua', như vậy chẳng phải là mỗi lần bạn thua, đều sẽ nhớ đến tôi sao?

- Cậu đi chết đi.

Gia Cát Uyên nhi giận dữ, bất quá cũng không quấy rối Gia Vệ, nằng nịu như qua đó đánh Gia Vệ, Gia Vệ ném bóng không vào, thế là hẳn có lý do để quyt nợ rồi.

Nhưng mà, ở trong ánh mắt nghi hoặc của Gia Cát Uyên nhi và mọi người, Gia Vệ lui về phía sau hai bước, sau đó hai tay vung lên, tạo ra một cự ly ném so với lúc này còn xa hơn.

Lần này, mọi người đều đem ánh mắt tập trung về phía chỗ bóng nơi Gia Vệ ném tới, không ai muốn bỏ qua màn đặc sắc này.

- Vào...

Rốt cục, lại có người hô to lên một tiếng, ngay sau đó, tiếng vỗ tay và tiếng hoan hô dành cho Gia Vệ rốt cục đã vang lên.

Kế tiếp, mỗi lần Gia Vệ ném thêm một quả bóng, đều lui về phía sau hai bước, thẳng cho đến khi ném quả thứ tám, tất cả đều đã vào xong, Gia Vệ lại lui về phía sau hai bước, lúc này hẳn đã đứng dưới vòng rào phía đối diện.

- Quả thứ chín...

Gia Vệ quát to một tiếng, hai cô tay dùng sức, đem quả bóng ném ra ngoài.

Đây chính là quả then chốt nhất, nếu như Gia Vệ ném vào quả này, thì Gia Vệ thắng, nói cách khác, hẳn không còn bị khinh bỉ, cũng khỏi phải mời mọi người uống nước, còn có thể được lớp trưởng Gia Cát Uyên nhi hun mui.

Gia Cát Uyên nhi lúc này mặt đã đỏ ửng lên, biểu tình cao ngạo trên mặt đã sớm biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa, hiện tại nàng đang muốn tìm một cái lỗ để chui vào, có lẽ tại người khác không chú ý dưới tình huống ly khai nơi này, thế nhưng đây cơ hồ là không thể nào, bởi vì nơi này đã bị ba tầng trong ba tầng ngoài vây quanh, nàng không có khả năng chen đi ra.

"Phanh..."

Tiếng quả bóng đập vào bảng vang lên, tất cả mọi người đều thờ dài, về mặt Gia Cát Uyên Nhi lại trở nên vui mừng, cú ném này của Gia Vệ không ngờ đã trượt.

Gia Vệ chỉ cười khổ lắc đầu, lần này không có đường lui, hẳn cũng không từ bỏ mà nhận lại quả bóng từ tay Vương Cường, trực tiếp ném luôn không cần nhìn.

Tất cả mọi người đều sững sốt, cú ném vừa rồi của Gia Vệ đã không vào, quả cuối cùng hấn lại tùy tiện như thế, không hề coi vào đâu.

"Phanh..."

Lần này tiếng bóng đập vào rổ rất mạnh, như mọi người dự đoán, quả này lại không vào.

Gia Cát Uyển Nhi trên mặt rớt cục xuất hiện thêm một nụ cười, hơn nữa cảm hếch lên hướng về Gia Vệ.

Nàng đang cười nhạo Gia Vệ không biết lượng sức, nếu hấn đứng tại vạch ba điểm ném rổ, rất có khả năng mười quả vào cả mười.

Bất quá đúng một giây sau, nụ cười trên khuôn mặt Gia Cát Uyển Nhi cùng tiếng huýt sáo trên sân bóng đều tắt ngấm.

Gia Vệ ném quả cuối cùng đúng là bóng không vào rổ, nhưng là sau khi quả bóng đập vào thành rổ liền bị bắn ngược trở lại, như một kỉ tích lọt vào cái rổ phần sân bên kia, hơn nữa trực tiếp rơi xuống vào tay Gia Vệ.

Một màn quý dị như vậy làm tất cả mọi người chấn kinh.

Loại chuyện này, sao có thể xảy ra?

Chỉ khi mọi người thấy vẻ mặt Gia Vệ cũng đang tỏ ra khiếp sợ, bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm, nguyên lai là chó ngáp phải ruồi a?

Thế nhưng không ai phát hiện trong mắt Gia Vệ lại lóe ra ý tứ vui mừng.

Làm sao có thể không trở thành trò cười cho mọi người, vừa có thể bảo vệ nụ hôn đầu cho Gia Cát Uyển Nhi?

Gia Vệ của chúng ta đã nghĩ ra một đáp án hoàn mỹ, đó chính là dùng phương thức thua trận làm mọi người kinh sợ.

Không ai tranh cãi, mặc dù quả cuối Gia Vệ ném vào, nhưng không phải vào khung rổ mà mọi người đã nghĩ, nếu như là trong thi đấu, chẳng khác gì tặng ba điểm cho đối phương.

Cho nên kết quả, Gia Vệ thua, Gia Cát Uyển Nhi thắng.

Gia Vệ dù thua, nhưng vẫn nở nụ cười; Gia Cát Uyển Nhi thắng mà vẫn cứ đứng ngơ ngác tại chỗ.

Thậm chí, tiếng vỗ tay và tiếng hoan hô lúc này không phải dành cho Gia Cát Uyên Nhi, mà là cho Gia Vệ.

- Được rồi, mình mời các bạn uống nước.

Gia Vệ hét lớn, lấy ra một tờ tiền giấy nhanh chóng nhét vào túi áo Vương Cường, tiếp theo nói với mọi người:

- Các bạn đi theo Vương Cường. Hắn sẽ thay mình tiếp mọi người.

Wang Cường lúc này còn đang trong trạng thái khiếp sợ, thấy Gia Vệ đút vào áo mình một tờ tiền giấy, cũng không để ý, hắn vỗ vỗ vai Gia Vệ, ngón tay cái giờ lên, tỏ vẻ ngưỡng mộ:

- Ôi thằng bạn, mày trâu vl, tao phục rồi.

Đút lời Vương Cường bị mọi người lôi kéo tới canteen trường, đang đi trên đường hắn chợt rút tờ tiền trong túi áo ra - vền vền có 5 đồng, hắn ngoái đầu lại hỏi:

- Có bằng này, mày định mời ai uống thế?

Gia Vệ nghe được, hắn phát tay như đuổi muỗi, nhưng các bạn học đang lôi kéo Vương Cường kia cũng mặc kệ, Vương Cường nếu thu tiền Gia Vệ, bọn họ có khi làm thịt hắn cũng nên.

Gia Vệ nở nụ cười nhìn đám người rời đi, thoáng cái trên sân bóng chỉ còn lác đác vài móng, không ai chú ý tới Gia Vệ nữa.

Song ngay lúc đó, một bóng người nhanh chóng xuất hiện trước mặt Gia Vệ, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai chuồn chuồn điểm nước (hôn nhẹ và rời ra rất nhanh) trên môi hắn một cái.

Gia Vệ cảm thấy đôi môi đột nhiên lạnh, sau đó về mặt kinh ngạc nhìn Gia Cát Uyên Nhi mặt đỏ bừng không giống như một tiểu ma nữ thường ngày.

- Không cần cậu nhường cho tớ, bản tiểu thư thua là thua.

Gia Cát Uyên Nhi ưỡn bộ ngực nói, mới vừa nói xong đã ù té chạy về phía cổng trường.

Xui xẻo là nàng chưa chạy được 10 bước, Gia Vệ vô si hô lên:

- Nụ hôn đầu của ta đó, con nhớ kia.

Nghe được lời Gia Vệ, thân mình Gia Cát Uyển Nhi lão đảo suýt ngã xuống đất, khuôn mặt đỏ bừng như say rượu quay đầu lại trợn mắt nhìn Gia Vệ một cái, sau đó tiếp tục chạy đi.

Đợi Gia Cát Uyển Nhi đi xa rồi, vè mặt hèn mọn của Gia Vệ mới biến mất, hấn chép chép miệng thâm thì:

- Thơm quá đi à.

Nói xong một câu, Gia Vệ cũng đi về phía cǎntin, hấn là người bỏ tiền đǎi khách, làm sao bản thân có thể không uống chút gì, nói thế nào hấn cũng phải uống một cái gì đó giá trị 5 đồng để không bị lỗ mới được.

Buổi tối, sắc trời đã nhá nhem, Gia Vệ cùng Vương Cường đang thấp giọng lẩm bẩm trở về nhà.

Gia Vệ thua cuộc tranh tài, làm Vương Cường mất hơn 150 đồng, cuộc hẹn ngày mai hấn không còn đủ tiền nữa.

Gia Vệ cũng đang lo lắng, không biết ngày mai mời Liễu Tình ăn cơm tiền có đủ hay không, tự nhiên sẽ không cho Vương Cường mượn.

- Mày không nói ngày mai đi với ai, hôm nay tao tới nhà mày, nói hai bác mày đang hẹn hò yêu đương.

Vương Cường như một oán phụ nhìn Gia Vệ, hấn vô duyên vô cớ xài mất 150 đồng, còn vì một lí do không đâu, trong lòng đang rất ức chế.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Cường Hôn

Dưới dâm uy của Vương Cường, Gia Vệ đành tiết lộ ngày mai hẳn có một cuộc hẹn, nhưng đối tượng hẹn hò là ai hẳn tự nhiên không thể nói ra.

Về đến nhà Gia Vệ liền sạc pin cho điện thoại, tuy không đến mức hai mắt không chớp nhìn điện thoại chờ Liễu Tình gọi, chỉ là vẫn thỉnh thoảng liếc mắt để ý.

- Vệ Vệ, hôm nay kiểm tra thể nào?

Thanh âm của mẹ hẳn - Trương Dung vang lên, ở nhà cha mẹ đều gọi Gia Vệ như vậy, nghe qua như tên con gái.

- Cũng khá tốt ạ.

Gia Vệ hồi đáp.

Điều mà cha mẹ hẳn quan tâm nhất chính là điểm thi trắc nghiệm tổng hợp của con mình, bọn họ biết rõ khả năng Anh văn của Gia Vệ không được tốt, nếu như trắc nghiệm tổng hợp cũng tương tự, Gia Vệ coi như đồ bỏ đi.

Bất quá họ còn chưa biết, thành tích Anh văn của Gia Vệ hiện nay, là điểm tối đa.

Một đêm nhanh chóng trôi qua, Gia Vệ lại trần trọc mắt ngủ.

Điện thoại không hề đổ chuông, cho đến tận 10h sáng nay vẫn như cũ, im lìm bất động.

Gia Vệ cảm điện thoại gọi thử qua điện thoại nhà, vẫn có tín hiệu, chứng tỏ điện thoại không có vấn đề.

- Có nên chủ động gọi qua không?

Gia Vệ tự hỏi, Liễu Tình là giáo viên Anh ngữ của bọn hắn, số điện thoại của nàng đương nhiên là học sinh nào trong lớp cũng có. Không bao lâu, Gia Vệ quyết định cầm điện thoại lên nhập một dãy số.

Tút tut vài tiếng, bên kia mới có người nghe máy.

- Gia Vệ, có chuyện gì sao?

Đang trong phòng làm việc, Liễu Tình vì trước đó đã lưu số của hắn vào di động nên biết là Gia Vệ gọi tới.

- Chị Tình, em muốn mời một bữa cơm, chị chừng nào rảnh?

Gia Vệ hỏi đáp.

Đầu dây bên kia Liễu Tình thoáng sững sờ, nửa ngày không biết nói gì, Gia Vệ vừa muốn mở miệng nói tiếp, mới nghe được thanh âm Liễu Tình:

- Chị hiện tại cũng rảnh, em qua khách sạn Huy Hoàng ở gần trường mình ấy, chị đang ở phòng 302, nhanh nhanh lên một chút.

- Chị ở khách sạn Huy Hoàng làm gì vậy?

Gia Vệ nghi ngờ.

- Đừng hỏi nữa, em đến rồi sẽ biết, em nếu có thể trong vòng mười phút tới nơi, bữa cơm hôm nay chị mời.

Liễu Tình dường như đang rất vội.

Gia Vệ sắc mặt ngưng trọng:

- Trong vòng mười phút em nhất định có mặt.

Nói xong Gia Vệ liền cúp máy, nói với mẹ một tiếng, trực tiếp ra khỏi nhà.

Mười phút, dù đi xe bus hay tự lái cũng phải mất nhiều thời gian hơn mới tới được, bởi đoạn đường này thường xuyên bị kẹt, xe cần bản đi không nổi.

Cho nên Gia Vệ lựa chọn chạy bộ, hần hít sâu một hơi, nhanh chóng lao về hướng khách sạn Huy Hoàng.

Trên đường từ nhà đến trường học, phải đi ngang qua khách sạn Huy Hoàng, nhưng Gia Vệ rất hoài nghi, khách sạn này là khách sạn 5 sao, đừng nói một giáo viên mới như Liễu Tình, ngay cả chủ nhiệm thậm chí hiệu trưởng cũng khó chi trả chi phí ở đây.

- Nhất định là có chuyện...

Gia Vệ biến sắc, hần càng nghi càng không đúng, đẩy nhanh tốc độ dưới chân.

Dùng không đến mười phút đồng hồ, thậm chí chỉ hơn 5 phút một chút, Gia Vệ đã hoàn thành quãng đường dài hơn 20 phút chạy xe, tới được khách sạn Huy Hoàng.

Hần rất nhanh tiến vào khách sạn, hỏi vị trí phòng 302 rồi lên ngay cầu thang.

Không thèm gõ cửa, Gia Vệ trực tiếp đẩy ra, quang cảnh ở bên trong gồm ba người đang gờ chén rượu lên, sắc mặt vui vẻ.

Một trong số đó là Liễu Tình, hai người còn lại là một tên nam nhân khá trẻ và một nữ nhân có vẻ quyền rũ.

Nhìn thấy tình huống này, Gia Vệ lập tức nhíu mày.

Người trẻ tuổi thoạt biến sắc mặt, giọng lạnh lùng:

- Mày là ai?

- Cậu ấy là bạn tôi.

Lúc này Liễu Tình đã đứng dậy, đi đến bên cạnh Gia Vệ, dưới ánh mắt kinh ngạc của Gia Vệ chủ động ôm lấy cánh tay phải của hần, kéo Gia Vệ ngồi xuống, đoạn nói tiếp:

- Đây là bạn trai tôi - Gia Vệ.

- Tình Tình, đừng có hồ đồ, tên nhóc non choẹt này là bạn trai em ư?

Chúng kiến tên nam tử trẻ tuổi kia lộ vẻ khó chịu, nữ nhân quyền rũ đang ngồi bên cạnh lập tức chất vấn.

- Hẳn chính là bạn trai em, nhóc con gì chứ, tuy em hơn Gia Vệ vài tuổi, nhưng chúng em thật lòng yêu nhau, về sau chúng em sẽ kết hôn.

Cả mặt Liễu Tinh ửng đỏ như xuất huyết, thẹn thùng cúi đầu.

Gia Vệ thì cả người lâng lâng, chuyện gì thế này, Liễu Tinh sao có thể nói như vậy?

Song nhìn à đàn bà quyền rũ cùng tên nam nhân đang tỏ ra tức giận, Gia Vệ dường như đoán được điều gì, hấn một tay ôm bả vai Liễu Tinh, một tay áp lên khuôn mặt tinh xảo của nàng, trao một nụ hôn.

Cảm giác lạnh lẽo, trơn trượt mềm mại, hương thơm so với Gia Cát Uyển Nhi ngày hôm qua hơi bất đồng, coi như mỗi người mỗi vẻ.

Liễu Tinh không ngờ được Gia Vệ dám làm càn với nàng, nhất thời đầu óc trống rỗng.

Còn Gia Vệ khoe miệng nhếch lên, nói với Liễu Tinh đang trong trạng thái đóng băng:

- Tình Tình, hai vị này là bạn của em à? Sao không giới thiệu qua cho anh một chút?

Một phút sau Liễu Tinh mới từ trạng thái ngu ngơ tỉnh táo lại, âm thầm nhéo vào hông Gia Vệ một cái, về mặt đỏ bừng giới thiệu:

- Đây là chị họ của em - La Lệ Lệ, còn đây là bạn của chị, tên là Tiền Thiếu Suất.

Mà lúc này, mặt Tiền Thiếu Suất trông y như con chó đại, nộ khí bùng bùng hỏi La Lệ Lệ:

- Tiểu Lệ, chuyện này là thế nào?

La Lệ Lệ có vẻ rất sợ tên Tiền Thiếu Suất này, về mặt lo lắng, sau đó chuyển qua bộ dáng cực kì bức tức đối với Liễu Tinh, hỏi:

- Tình Tình, em không phải nói chưa có bạn trai sao? Rốt cuộc đây là cái gì?

- Như thế nào, hai vị đây là ý gì?

Khóe miệng Gia Vệ héch lên, nhìn hai người đang tức giận đồng thời đã ôm Liễu Tình vào lồng ngực, sự tiếp xúc không khe hở với Liễu Tình khiến Gia Vệ rất hưởng thụ.

- Có ý gì ư?

Tiền Thiếu Suất cười lạnh lẽo:

- Người anh em, có một số việc, mày không nên nhúng tay vào vẫn tốt hơn, sự tình hôm nay tao coi như chưa từng thấy, hiện tại mày chỉ việc rời đi, mọi chuyện coi như chấm dứt.

- Tình Tình, đừng tưởng rằng tùy tiện gọi một tên khi gió nào tới thì chúng ta sẽ tin hấn là bạn trai của em, một đứa nhóc mà thôi, hấn dựa vào cái gì mà so với Tiền Thiếu?

La Lệ Lệ hét lớn:

- Tiền Thiếu trong nhà vừa có tiền, em chỉ cần theo Tiền Thiếu, cả đời hưởng vinh hoa phú quý, không cần phải đi làm nữa, mỗi ngày muốn tiêu xài thế nào cũng được.

Nghe những lời này của hai người họ, Gia Vệ mới thật sự hiểu rõ, hóa ra là mai mối a, chị họ của Liễu Tình chính là bà mối, chỉ có điều Gia Vệ không sao hiểu nổi, Liễu Tình có một người chị tệt hại như vậy từ lúc nào?

- Cái gì mà... chị họ đúng không, cô nói chuyện nên cẩn thận một chút. Nhóc con?! Có tin nhóc con tôi đây đánh cho tên họ Tiền này thành đầu heo không?

Trong mắt Gia Vệ toét ra tia sáng lạnh lùng, hấn thật sự nổi giận, chị họ cái lồng gì chứ, chỉ biết có tiền với tiền, ngay cả người thân còn có thể bán đứng.

La Lệ Lệ thấy vẻ lạnh lùng trong mắt Gia Vệ, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, chỉ là Tiền Thiếu Suất lại không nhìn thấy, hấn hằm hừ nói:

- Tao thật không tin, đừng nói là mày, cho dù cả cái thành phố Tân Hải này, cũng không ai dám bỗ láo với tao như vậy.

- Thật sao?

Gia Vệ lạnh lùng nhìn Tiền Thiếu Suất khinh bỉ:

- Vậy mới nói, mấy loại công tử bột như chúng mày, không xem những tên dân đen như tao vào mắt, nhưng không biết một ngày nào đó, mày sẽ phải nếm chịu đau khổ trong tay tui tao.

Gia Vệ vừa dứt lời, Liễu Tình kéo kéo áo Gia Vệ, lời của hắn nói tuy đúng, nhưng Liễu Tình không biết thân phận của tên Tiền Thiếu Suất này, chỉ cảm thấy Tiền Thiếu Suất không dễ chọc, Gia Vệ chỉ là một học sinh trung học, chọc người như vậy thực không sáng suốt.

Gia Vệ nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Liễu Tình an ủi, bề ngoài cùng trong nội tâm hắn đều không có một tia sợ hãi hay khản trương, điều này khiến Gia Vệ cảm thấy kinh ngạc, chính mình lúc nào trở nên mạnh mẽ như vậy.

Tiền Thiếu Suất hai mắt híp lại thành đường chỉ, hừ một tiếng định rời đi.

- Tiền công tử, đừng quên tính tiền nhé?

Thấy Tiền Thiếu Suất phải đi, Gia Vệ lập tức nói với theo, một bàn này cả rượu và thức ăn, không chỉ Gia Vệ trả không nổi, ngay cả Liễu Tình cũng quá sức chịu được.

Tiền Thiếu Suất dừng bước, lạnh giọng gọi nhân viên phục vụ thanh toán.

- Hi vọng lần sau mày còn có thể kiêu ngạo.

Lưu lại một câu, Tiền Thiếu Suất biến mất.

Tiền Thiếu Suất tuổi tác so với Liễu Tình không chênh lệch bao nhiêu, nhưng dù sao hắn cũng là con nhà giàu từ bé, gặp một thằng lưu manh như Gia Vệ, mình lại không mang theo bảo vệ bên người, tự nhiên không dám cùng Gia Vệ động thủ.

Thế nhưng đắc tội một tên nhà giàu, hậu quả chắc hẳn không cần phải nghĩ.

La Lệ Lệ xi mũi, trừng mắt liếc Gia Vệ và Liễu Tình, vội vàng đuổi theo Tiền Thiếu Suất, đây là cái cây đại thụ hái ra tiền của nàng nha, không thể đắc tội được.

- Còn không mau buông ra.

Đợi La Lệ Lệ rời khỏi, thanh âm Liễu Tinh liền vang lên, tuy nàng giả bộ tức giận, nhưng không thể không công nhận trông đáng yêu vô cùng.

Gia Vệ sững sờ, trong lòng không khỏi hoài nghi, đây là cô giáo thường ngày lạnh lùng với mọi người sao?

- Giờ sao đây, chị Tinh lợi dụng em xong rồi, định vứt bỏ thế hả?

Gia Vệ cười ranh mãnh, mở miệng hỏi.

- Không phải thế, chị vẫn sẽ mời em ăn cơm.

Liễu Tinh không dám ngẩng đầu nhìn Gia Vệ, mặt nàng lúc này vẻ đỏ ửng ban nãy chưa biến mất, đang giãy dụa muốn ngồi, nhưng sức lực tay Gia Vệ quá lớn, làm cho nàng căn bản giãy không ra.

Gia Vệ nhìn một bàn đồ ăn đầy ắp, còn hai rượu vang đỏ chưa khui, nói ra:

- Cái này không phải là chị đang mời khách đó ư?

Liễu Tinh sững sờ, nhìn một bàn đồ ăn, sau đó kỳ quái nhìn Gia Vệ.

Gia Vệ chỉ cười cười:

- Dù sao cũng chưa ai đụng vào, lại có người tính tiền rồi, của chùa thì ngu sao mà không ăn, chị mời em ăn cơm có thể hào nhoáng hơn thế này sao? Hơn nữa tiền lương chị không nhiều, mời em ăn cơm chẳng lẽ không mất tiền?

Liễu Tinh nghe những lời này chỉ biết lờm Gia Vệ, thấp giọng nói:

- Trước kia thật không để ý, ai ngờ da mặt em lại dày như vậy.

- Hé hé, da mặt không dày, sao có thể cua được chị?

Gia Vệ cười nói, buông tay Liễu Tinh, lấy hai ly rượu chưa dùng, rót đầy cả hai ly.

Đem một ly rượu đỏ đưa cho Liễu Tinh, Gia Vệ bung một ly còn lại cùng ly với nàng, nói:

- Vì cuộc hò hẹn lần đầu tiên của hai ta, cạn.

Liễu Tinh nhăn trán, bất đắc dĩ cùng ly cùng Gia Vệ, nàng coi như bỏ tay với tên mặt dày này.

Nhưng mà vừa nhấp một ngụm rượu đỏ, trên mặt Liễu Tinh lại xuất hiện thêm một tia đỏ ửng quấy rầy, khuôn mặt xinh đẹp càng tỏa ra sức hấp dẫn mê người.

Gia Vệ ngẩng nhìn đến ngây dại, hẳn đem ly rượu đỏ trong tay uống một hơi cạn sạch, sau đó đặt chén rượu xuống, giống như một con sói đang đói bụng nhìn Liễu Tinh.

Liễu Tinh trợn mắt lên với Gia Vệ, thanh âm giận dữ:

- Nhìn nhìn cái gì đấy, không biết lớn nhỏ gì cả, chị là cô...

Nhưng mà, chữ 'giáo' chưa kịp thốt ra khỏi miệng, miệng nàng đã bị một đôi môi lấp kín, hai mắt nàng mở to, cảm giác thờ không ra hơi, toàn thân mềm nhũn không có sức lực, nhất thời quên cả việc kháng cự.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Người Đầu Tiên Từ Trước Tới Nay

"Bốp..."

Trong căn phòng yên tĩnh, bỗng một tiếng giòn giã vang lên, trên mặt của Gia Vệ đã xuất hiện một dấu bàn tay đỏ mờ mờ.

Gia Vệ mặt ngẩn ngơ nhìn Liễu Tình vừa tát mình một cái, mà giờ đây hai mắt Liễu Tình rung rung tức giận trừng Gia Vệ, dường như bị uất ức vô cùng lớn, toàn thân đều run rẩy.

- Xin lỗi, xin lỗi mà, Tình tỳ, em sai rồi, em sai rồi...

Gia Vệ cúi đầu, vẻ mặt bối rối, hẳn lúc này thật sự luống cuống.

Thậm chí vừa rồi mạnh mẽ cưỡng hôn, cũng không phải là chủ ý của Gia Vệ, mà như một loại bản năng hẳn không thể khống chế, hầu như mỗi lần tiếp xúc với Liễu Tình, Gia Vệ đều sinh ra một bản năng không thể kiểm soát, điều khiến thân thể của mình.

Điều này khiến Gia Vệ luôn luôn không giải thích được, nhưng hẳn biết, bản thân hẳn đã yêu Liễu Tình mất rồi.

Bản năng này, lại để hẳn trực tiếp hôn Liễu Tình, một nụ hôn tràn ngập tình ái.

- Cậu coi tôi là thứ gì vậy?

Từ đôi mắt Liễu Tình, lệ thủy không thể kìm nén được chảy ra, nàng tức giận hỏi Gia Vệ.

Thời điểm Tiên Thiếu Soái và La Lệ Lệ vẫn còn ở đây, Gia Vệ chuồn chuồn điếm nước hôn Liễu Tình một cái, là nụ hôn đầu tiên của Liễu Tình, nhưng nụ hôn kia kết thúc rất nhanh, Tiên Thiếu Soái cùng La Lệ Lệ lại ở chỗ này, nàng mới không tiện phát tác.

Ấy thế mà nàng thật không ngờ, Gia Vệ dám làm càn tới mức độ này, dám hôn nàng thêm lần nữa.

Liễu Tinh là một cô gái rất có ý chí phấn đấu, nếu không chỉ bằng dung mạo của nàng, không đến mức phải tới trường học làm giáo viên; tiền lương mỗi tháng tuy chỉ mấy ngàn đồng, nàng cũng không nhờ vả người khác, đều dựa vào bản thân từng bước từng bước phấn đấu đến ngày hôm nay.

Song Gia Vệ cưỡng hôn nàng, khiến nàng cảm thấy trong nội tâm phi thường ủy khuất, vì cái gì chứ, vì cái gì nụ hôn đầu của mình lại để cho một người con trai mình không thích cướp đi?

Tràng cảnh cứ như vậy, Gia Vệ cúi đầu, Liễu Tinh khóc lóc nhìn Gia Vệ.

- Anh thật sự rất thích em.

Sau một hồi lâu, Gia Vệ ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt Liễu Tinh, lấy hết dũng khí nói.

Liễu Tinh điên cuồng gào thét:

- Tôi không thích cậu.

Gia Vệ biến sắc, mặt trở nên tái nhợt.

Hắn đã từng, từng tưởng tượng rằng tình yêu rất thuần khiết, rất thần thánh, nhưng từ khi tâm tình của hắn thay đổi, dù là đối với tình yêu, cũng có thái độ bất cần.

Nhưng cũng từ lúc đó, hắn mới nhận ra cảm giác thích một người, theo đuổi một người đẹp để biết mấy, thậm chí hắn cho rằng, đối với tình yêu chỉ cần thái độ từ một bên là đủ.

Chỉ là Gia Vệ của chúng ta chợt phát hiện: hắn đã sai.

Tình yêu chân chính, vẫn thuần khiết như bản thân nó vốn có, là do hắn thay đổi. Giờ đây hắn rất hận chính mình, hận thái độ bất cần của mình làm thương tổn người mình yêu.

Gia Vệ không biết mình và Liễu Tinh rời khách sạn khi nào, cũng không biết hai người đã tách ra được bao lâu, trong đầu hắn hiện giờ chỉ có hình ảnh đau lòng kia, một Liễu Tinh đôi mắt ầng ậc nước và câu nói 'Tôi không thích cậu'.

- Ta còn là ta sao?

Trên đường về nhà, Gia Vệ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, khe khẽ thở dài.

Hắn bỗng hoài niệm mình của trước kia, một tên hướng nội ngại ngùng, nhưng với tình yêu như một tờ giấy trắng; hoài niệm con người trước kia khi lòng có tâm sự hay suy nghĩ cũng không dễ dàng nói ra.

Thay đổi, mọi thứ thật sự thay đổi rồi!

Gia Vệ lúc này phát hiện, biến hóa của bản thân quá lớn, ngay cả mình cũng không nhận ra mình là ai, thậm chí có chút chán ghét bản thân.

- Tại sao lại như thế chứ, tại saoooooooooo?

Gia Vệ gằm lên, nhưng không ai có thể cho hắn câu trả lời.

Hai ngày cuối tuần, ở nhà Gia Vệ tỏ ra lảm lì, điều này khiến Gia Hồng Ngạo và Trương Dung vô cùng lo lắng, hỏi thử qua Gia Vệ, hắn chỉ đáp là nguyên nhân áp lực học tập quá lớn.

Trương Dung gọi Vương Cường tới gặp Gia Vệ, nhưng Gia Vệ tuyệt không muốn nói sự việc giữa hắn và Liễu Tình nói cho bất luận kẻ nào nghe, vì thế trước mặt Vương Cường hắn cũng cố giả bộ vui vẻ mà thôi, nhưng trong nội tâm luôn có một nút thắt.

Sáng thứ hai, Vương Cường tới nhà Gia Vệ từ rất sớm, cùng Gia Vệ đến trường học.

- Mẹ mày nói mày học nhiều quá, hai ngày nay biểu hiện rất quái dị, bất quá mày không lừa tao được đâu, không phải bởi vì cuộc hẹn hôm Chủ Nhật mới như vậy chứ?

Wang Cường chất vấn Gia Vệ.

Thứ 7 hôm đó, Gia Vệ đã trả di động lại cho Vương Cường, Vương Cường khi đó đã đoán ra, song hắn không nói câu nào, hắn không muốn làm hai bác lo lắng thêm.

- Không có gì, còn hơn một tháng nữa, nhất định phải cố gắng, chạy nước rút cho kỳ thi tốt nghiệp, những chuyện khác đều là nước

cháy mây trời mà thôi.

Gia Vệ hít vào một hơi thật sâu, sau đó cười đáp.

Vương Cường sững sờ, thấy Gia Vệ tỏ ra như một người đã trải qua rất nhiều sóng gió, nhưng hẳn biết Gia Vệ từ nhỏ đến lớn căn bản chưa gặp phải chuyện to tát gì.

Tuy nhiên Gia Vệ không muốn nói, Vương Cường cũng không ép nữa, tay phải của hắn không chế cổ Gia Vệ, nói:

- Tao mới cần chạy nước rút, tiểu tử mày còn cần chạy nữa sao? Anh ngữ max điểm, nếu như lần này trắc nghiệm tổng hợp mày còn có thể đạt điểm tối đa, sau khi thi tốt nghiệp còn không phải mày tùy ý chọn trường sao?

- Cũng chưa chắc, đề thi lần này trước đó ta đã làm qua nên mới có khả năng đạt điểm tuyệt đối, đến lúc thi tốt nghiệp trung học thì chưa nhất định.

Gia Vệ hai tay chụp lấy cánh tay Vương Cường, đơn giản tách ra khỏi cổ mình.

- Tiểu tử mày, đang hồi xuân hay sao mà biến hóa kinh như vậy.

Vương Cường lắc lắc đầu.

Hai người rất nhanh đi tới trường học, nhìn phòng học đã được quét dọn sạch sẽ, Gia Vệ mới thảm nghĩ nếu như mình kiểm tra không được hạng nhất, sẽ phải đi quét dọn 2 tuần sao.

Cũng chả sao cả, điều Gia Vệ quan tâm lúc này không phải là quét dọn vệ sinh, cùng lắm thì đến sớm nửa giờ, hiện tại ngày nào mình cũng sức lực tràn trề mười phần, xem như rèn luyện thân thể đi.

Tiếng đọc sách văng vẳng rất nhanh từ lầu 3 phía trên vang lên, lúc này hai lầu dưới vẫn chưa có thanh âm, lầu 3 cơ hồ sắp đủ quân số.

Không bao lâu, Gia Vệ đang đọc sách chợt cảm giác có người đang nhìn về phía mình, hắn ngẩng đầu lên, không hiểu tại sao Gia Cát Uyển Nhi hôm nay tới muộn như vậy, nàng lườm Gia Vệ một cái, sắc mặt hồng hồng đi tới chỗ ngồi của mình.

Gia Vệ cũng lườm quân, hẳn không có hứng thú với Gia Cát Uyển Nhi là mấy, đương nhiên bởi vì trong lòng của hắn đã có Liễu Tình

ngự trị.

Mà hiện tại, bất kể Liễu Tình hay Gia Cát Uyển Nhi cũng không thể quấy nhiễu sự tập trung học tập của hắn nữa.

Gia Vệ của ngày hôm nay, sau hai ngày suy nghĩ thấu đáo, hiện tại với hắn học tập mới là quan trọng nhất.

Thời gian vào học đến gần, chủ nhiệm lớp Trương ôm một chồng bài thi đi tới phòng học, học sinh trong lớp bỗng trở nên căng thẳng, bọn họ biết rõ chuẩn bị tới lúc công bố điểm thi trắc nghiệm tổng hợp.

Trắc nghiệm tổng hợp tổng cộng 240 điểm, đây là một trong những cuộc thi quan trọng nhất trước khi thi tốt nghiệp, không một học sinh cấp 3 nào không chú ý.

Như mọi khi, chủ nhiệm lớp Trương đọc lên danh sách Top 10 học sinh thi đứng đầu, mà học sinh của hắn lại chỉ đọc điểm.

- Vương Cường, 193 điểm, thành tích không tệ, tiếp tục bảo trì.

Không bao lâu sau chủ nhiệm lớp Trương đã đọc đến bài thi của Vương Cường, 193 điểm, so với dự đoán của Vương Cường còn cao hơn một chút, hắn tự nhiên vô cùng cao hứng.

Chỉ có điều chủ nhiệm lớp Trương đọc lên điểm số kế tiếp, lại khiến toàn lớp mọi người chấn kinh.

Hắn nở nụ cười lấy ra một bài thi, lớn tiếng nói:

- Gia Cát Uyển Nhi, 235/240 điểm, toàn trường xếp thứ hai.

Một nửa bài thi trong lớp được phát ra, đây là người đầu tiên tiến vào Top 10 toàn trường, không chỉ là tiến vào Top 10, dĩ nhiên còn xếp thứ hai.

Cho dù là hạng nhất, tối đa cũng chỉ hơn Gia Cát Uyển Nhi 5 điểm, có thể thấy được Gia Cát Uyển Nhi thành tích lần này khủng cỡ nào.

Một đôi con mắt kinh ngạc nhìn về phía Gia Cát Uyển Nhi, tuy Gia Cát Uyển Nhi trước kia cũng thường xuyên vào Top 10, hơn nữa vẫn đứng đầu cả lớp, nhưng lần này thi cao nhất cũng không có vượt qua 220 điểm, thậm chí cho tới giờ thành tích cao nhất toàn trường cũng không quá 230 điểm.

Có thể nói điểm thi của người xếp hạng 2 và hạng 1 ngày hôm nay, hứa hẹn sẽ gây ra cho mọi người sự kinh ngạc, thật khó tưởng tượng được.

Điểm thi trắc nghiệm tổng hợp cao như vậy, trong kì thi tốt nghiệp tuyệt đối có thể vượt xa người khác.

Gia Cát Uyển Nhi nở nụ cười bước lên bục giảng nhận lấy bài thi của mình, hơn nữa nhận được vài câu khích lệ từ chủ nhiệm lớp Trương, sau đó nàng mới xoay người về lại chỗ ngồi của mình.

Lúc này mọi người trong lớp đều nhìn chăm chú vào nụ cười có chút rụt rè của Gia Cát Uyển Nhi, chỉ là lúc này nàng chỉ chuyên tâm để ý một người, mà toàn bộ trong lớp học chỉ có người này trên mặt vẫn tỏ ra tươi cười bình thản, không hề kinh ngạc hay gì khác.

Người này, chính là Gia Vệ.

Hắn nhìn Gia Cát Uyển Nhi, sau đó lại quay sang chỗ khác, bộ dáng không thèm quan tâm.

Sắc mặt Gia Cát Uyển Nhi hơi đỏ, trong mắt hiện lên một tia thất vọng, nàng bước nhanh hơn về chỗ ngồi của mình, nụ cười trên mặt lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

Kế tiếp chủ nhiệm lớp Trương tiếp tục đọc điểm các bài thi, không có người nào lại lọt vào Top 10 toàn trường, nói cách khác, chủ nhiệm Trương chỉ đọc điểm cũng lười đọc xếp hạng.

Thẳng đến khi trong tay chủ nhiệm lớp Trương lão sư còn thừa lại một bài thi, tất cả mọi người đều về mặt chờ mong nhìn hắn.

Toàn bộ lớp học cũng chỉ còn Gia Vệ chưa được đọc điểm thi, rất rõ ràng, bài thi cuối cùng trong tay chủ nhiệm lớp Trương chính là của Gia Vệ.

Bọn họ đều biết lúc Gia Vệ tham gia thi trắc nghiệm, hắn chỉ mất một canh giờ đã nộp bài, hơn nữa lúc ấy Gia Vệ đồng dạng nói có lòng tin xếp đệ nhất toàn lớp, nếu như không được sẽ quét dọn vệ sinh hai tuần.

Ngày hôm nay Gia Cát Uyển Nhi thi được 235 điểm, là thứ 2 toàn trường, nếu Gia Vệ muốn được đệ nhất thì điểm của hắn phải cao hơn 235, nói cách khác, Gia Vệ khi đó sẽ xếp đệ nhất trường.

Điều này đối với Gia Vệ - một người mới chỉ có một lần tiến vào top 10 trong cuộc thi trắc nghiệm tổng hợp, khả năng xảy ra quả thật

là quá ít.

Chủ nhiệm lớp Trương cầm lên bài thi cuối cùng, về mặt hấn sau cặp kính bị che khuất, hai mắt nhìn về Gia Vệ đang ngồi đối diện trước mặt mình.

- Gia Vệ, điểm tuyệt đối - 240, xếp hạng nhất toàn trường, cũng là học sinh từ trước tới nay của trường chúng ta kiểm tra trắc nghiệm tổng hợp đạt điểm tối đa.

Sau một lát, chủ nhiệm lớp Trương mới từ trong ánh mắt mong chờ của mọi người, mở miệng nói.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ phòng học rơi vào yên tĩnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, tất cả mọi người trừng lớn hai mắt, há to miệng, biểu lộ vẻ mặt không thể tin được.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Tâm Lòng Lương Thiện Của Liễu Tình

Người đầu tiên trong trường học từ trước tới nay kiểm tra trắc nghiệm tổng hợp đạt điểm tối đa.

Những lời này, quanh quẩn bên tai mỗi một học sinh, như có chứa ma lực khiến mỗi người bọn họ đều lộ ra nét mặt khiếp sợ đến ngu ngốc.

Đây chính là trắc nghiệm tổng hợp đó nha, vậy mà có người có thể đạt điểm tối đa, chuyện này có thể sao?

Đây không phải giống như Ngữ văn, Toán học hay Anh ngữ; Ngữ văn Toán học hay Anh ngữ đạt điểm tuyệt đối thì còn có thể, tuy rằng rất khó khăn, nhưng trong các kì kiểm tra cũng không phải không xuất hiện qua.

Song đề thi trắc nghiệm tổng hợp, còn gồm thêm ba môn Sinh vật, Vật lý và Hóa học hợp lại trong một đề, do vậy không chỉ cần trí nhớ chuẩn xác, càng đòi hỏi khả năng tính toán cực tốt.

Dưới tình huống một đề thi bao gồm nhiều kiến thức như vậy, một ít học sinh bình thường khi kiểm tra, ngay cả bài thi đều không hoàn thành hết, thế mà Gia Vệ chỉ dùng thời gian một tiếng đã hoàn thành bài thi, hơn thế lại không sai một tẹo nào.

Điểm tuyệt đối!

Ba từ này, đại biểu cho cái gì, đối với học sinh cấp ba bọn hắn đang trong giai đoạn chạy nước rút thi tốt nghiệp trung học lớp 12 đều mong muốn có được.

Đó là vinh dự, đó là tiền tài, đó là một tấm gương đi đầu trong kì thi tốt nghiệp sắp tới!

Nhưng trong cả phòng học lúc này, còn có một người trên mặt như cũ tỏ ra rất tùy ý, dường như sớm đã nghĩ đến cái kết quả này.

Người này, không ai khác đã tạo ra thành tích chấn động - Gia Vệ.

Hắn thân nhiên từ chỗ ngồi của mình đứng dậy, không nhanh không chậm đi lên bục giảng, tiếp nhận bài thi từ trong tay chủ nhiệm lớp Trương.

- Nhất định phải cố gắng hơn nữa, nếu như có thể đạt điểm tuyệt đối trong kì thi tốt nghiệp sắp tới, với thành tích của em nhất định có thể bước vào bất kì một trường đại học nào trong cả nước.

Chủ nhiệm lớp Trương khích lệ vỗ vỗ bả vai Gia Vệ.

Gia Vệ cười gật gật đầu, sau đó đi về chỗ ngồi của mình.

Lúc này, Gia Cát Uyên Nhi đang ngồi tại chỗ nhẹ nhàng cất bài thi của mình vào trong ngăn bàn, biểu tình của nàng lúc này không hề uể oải bởi vì thua kém Gia Vệ, mà là một loại khiến người khác đoán không ra, tuy rằng cau mày nhưng trong mắt nàng lại mang theo một tia hưng phấn. (DG: kết cmnr: v)

Chi là bây giờ không ai chú ý tới nàng nữa, tất cả mọi người đều tập trung về phía Gia Vệ đang nở nụ cười.

Một tên con trai hay xấu hổ, một tên con trai thoát nhìn cũng không phải là đẹp trai, một tên con trai tuy rằng thành tích học tập khá tốt nhưng lại dễ dàng bị một số người quên lãng. . .

Ấy mà trong mấy ngày nay, hắn lại liên tục mang đến cho mọi người sự kinh ngạc lẫn khiếp sợ, để cho bọn họ không thể không nhớ kỹ hắn.

Anh ngữ max điểm, kĩ thuật ném rỏ bá con nhà bà đạo, hôm nay còn là người đầu tiên trong trường cấp ba Tân Hải đạt điểm tối đa trắc nghiệm tổng hợp.

Cũng chỉ có Vương Cường hiểu nguyên nhân là do đâu, chẳng qua hắn vẫn phi thường kinh ngạc, cho dù Gia Vệ phát dục lần thứ hai cũng không thể biến hóa kinh khủng như thế chứ.

Đây quả thực là một chuyện ngoài sức tưởng tượng.

Chủ nhiệm lớp Trương nói vài lời cổ vũ với các học sinh, lúc này mới cho lớp tan học, đã đến giờ đi ăn điểm tâm.

Rất nhiều người quây kín trước bàn của Gia Vệ, tranh nhau đoạt lấy bài thi trắc nghiệm tổng hợp của hắn, cả đám vẻ mặt khiếp sợ nhìn toàn bộ bài thi, từ đầu đến cuối, không có một câu nào bị gạch đỏ cả.

- Đm, tiểu tử mày cũng thần thánh vl nhỉ?

Không bao lâu sau, những người khác đã tán đi, Vương Cường một tay đoạt lấy bài thi trắc nghiệm tổng hợp của Gia Vệ, khiếp sợ thốt lên.

- Tao không phải đã nói rồi à, những câu trong này ta đều đã làm, bằng không muốn đạt điểm tối đa sao lại dễ dàng như vậy?

Gia Vệ cười khỏ nói.

Hắn tuy ngoài mặt nói thế, nhưng trong lòng cũng rất nghi hoặc, trong đó đúng là có một số câu hỏi hắn từng làm qua, nhưng đại đa số vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc, mình lại có thể kiểm tra được điểm tuyệt đối!

- Lần này cậu không phải sử dụng một ít công nghệ cao đó chứ?

Ngay trong khi Gia Vệ và Vương Cường trò chuyện, Gia Cát Uyển Nhi đột nhiên đi tới bên người Gia Vệ, liếc mắt nhìn bài thi của Gia Vệ, bĩu môi nói.

Vương Cường chỉ âm thầm cười trộm, trả lại bài thi cho Gia Vệ, quay lại nói với Gia Cát Uyển Nhi:

- Lớp trưởng đại nhân có thể kiểm tra, nhưng ta có chút không hiểu, lớp trưởng đại nhân từ lúc nào lại quan tâm đến tiểu Vệ tử vậy?

- Hừ, ta mà quan tâm hắn sao?

Sắc mặt Gia Cát Uyển Nhi đỏ lên, nhưng nàng vẫn cố giả bộ:

- Ta chỉ quan tâm đến thành tích của lớp mình, lần sau ta nhất định sẽ vượt qua cậu, cậu chờ đó cho ta.

Trùng mắt với Gia Vệ và Vương Cường, Gia Cát Uyển Nhi vội vàng rời khỏi phòng học, để lại Gia Vệ cùng Vương Cường với những suy nghĩ ngổn ngang.

- Nàng ta không phải thật sự thích mày chứ?

Sau một lát, Vương Cường hỏi Gia Vệ.

Gia Vệ cười khẽ lắc lắc đầu:

- Tao chả có hứng thú gì với nàng ta cả, một con cọp cái a, tao sao có thể chịu được.

- Cọp cái cũng tốt mà, sau này nếu như có ai bắt nạt mày, kêu nàng ra bảo kê.

Vương Cường cười nham hiểm.

Thấy Gia Vệ không nói câu nào, Vương Cường liền ngồi sát vào một chút, thấp giọng hỏi:

- Đối tượng hẹn hò với mày hôm thứ bảy, không phải là Gia Cát Uyển Nhi sao?

Gia Vệ trắng mắt liếc Vương Cường, nói:

- Tại sao có thể là nàng được?

- Vậy là ai nhỉ? Lớp chúng ta tuy có mấy cô em cũng khá là ngọt thịt, nhưng so sánh với Gia Cát Uyển Nhi, đừng nói là lớp chúng ta, cho dù toàn bộ trường học này cũng không có ai đủ tuổi.

Vương Cường nhướng mày suy nghĩ.

- Mày coi trọng Gia Cát Uyển Nhi như thế, vì sao không đi thử chút đi?

Trên mặt Gia Vệ ra vẻ nghiền ngẫm, cười nói.

Vương Cường bỏ xuống bài thi của Gia Vệ, cười khan mấy tiếng:

- Tao không ngu mà đâm đầu vào chỗ chết đâu, Gia Cát Uyển Nhi quả là đệ nhất mỹ nữ, nhưng nàng không phải thứ mà tao có thể 'ăn' được. Hơn nữa trước mặt nàng tao không có đủ dũng khí để nói chuyện a, nữ nhân như vậy tao không dám trêu chọc đâu.

Thấy Gia Vệ cười, Vương Cường tiếp tục nói:

- Máy thi lại khác, hiện tại máy Anh ngữ max điểm, trắc nghiệm tổng hợp cũng max nốt, thành tích Toán học càng đứng nhất lớp, dù Ngữ văn của mày không bằng Gia Cát Uyên Nhi nhưng cũng dư sức xếp trên nàng, tuyệt đối hơn nàng là cái chắc, mày mà tấn công Gia Cát Uyên Nhi, tao bảo đảm nắm chắc chín phần có thể cura đổ nàng. Sao hả? Tao cung cấp tài chính cho mày, mày thử xem sao?

- Đừng nói mấy chuyện này nữa, còn hơn một tháng là thi tốt nghiệp rồi, tao giờ chỉ muốn nhanh nhanh đến kì thi thôi, chấm dứt thời học sinh cấp 3 của mình.

Gia Vệ lắc đầu đáp.

Vương Cường cũng thờ dài, không chỉ thấy tiếc cho Gia Vệ, mà bản thân hắn cũng luyến tiếc cuộc sống của thời học sinh cấp 3 đang dần dần kết thúc.

Nhưng đúng lúc đó, một thanh âm dễ nghe vô cùng quen thuộc đột nhiên vang lên.

- Gia Vệ, em bây giờ có bận gì không?

Nghe được giọng nói này, không chỉ Gia Vệ mà Vương Cường đều giật mình quay về nơi phát ra tiếng nói, người gọi Gia Vệ không phải ai khác, chính là cô giáo xinh đẹp của bọn hắn - Liễu Tinh.

Vương Cường thấy thế, đầu tiên hơi sững sốt, sau đó vẻ mặt quái dị liếc mắt nhìn Gia Vệ, đề thấp âm lượng:

- Tao đi ăn trước đây, có cần mua cho mày một ít hay không?

Gia Vệ lắc đầu, Vương Cường không chần chờ nữa nhanh chóng rời khỏi, phòng học gần như không còn một ai.

Chi là vừa mới xuống cầu thang, Vương Cường vẻ mặt khiếp sợ biểu hiện ra ngoài, sau đó thấp giọng lầm bầm:

- Không thể nào chứ, chẳng lẽ đối tượng mà tiểu Vệ từ hẹn hò là cô Liễu? Thằng loz này, cũng quá mạnh mẽ đi.

Lúc này, trong phòng học, Liễu Tinh đứng ở trước cửa, Gia Vệ ngồi trên bàn của mình, hai người nhìn nhau không nói câu nào.

Mãi cho đến khi bọn học đi ăn trưa về, Gia Vệ mới rời khỏi, cùng Liễu Tinh tới chỗ giao nhau giữa phòng làm việc và khu dạy học.

- Cô Liễu, tìm em có chuyện gì không?

Tới nơi Gia Vệ liền dừng lại, bình tĩnh hỏi Liễu Tinh.

Giọng điệu cung kính, như một học sinh với một cô giáo, không có một điểm càn rỡ nào.

Liễu Tinh định nói gì đó, nhưng nhìn biểu tình của Gia Vệ, nàng thủy chung không có nói ra.

Mãi gần mười phút sau, chỗ này đã xuất hiện một ít học sinh, Liễu Tinh mới mở miệng nói:

- Sự việc ngày hôm trước, cô thực sự xin lỗi em.

Thanh âm tuy rất nhỏ, nhưng Gia Vệ vẫn cảm nhận được sự run rẩy trong đó, có điều nghe Liễu Tinh nói như vậy, sắc mặt Gia Vệ lập tức biến đổi.

Thân là một cô giáo, lại bỏ đi tôn nghiêm của mình để xin lỗi một học sinh, trong khi đó chuyện này bản thân nàng cũng không sai chút nào!

Điều này phải cần dũng khí như thế nào mới có thể làm được?

Gia Vệ đột nhiên hiểu ra, đây là bởi vì Liễu Tinh không muốn hấn từ chuyện này mà dở dang việc học tập, ảnh hưởng đến kì thi tốt nghiệp của bản thân.

- Cô không sai gì cả, người nên nói xin lỗi hẳn là em mới đúng.

Gia Vệ lộ ra bộ dáng tươi cười trả lời.

Liễu Tinh lúc này nhìn thẳng về phía Gia Vệ, nàng thấp giọng nói:

- Ngày hôm trước, cô sở dĩ hành động như thế là vì trước đây cũng chưa từng có bạn trai nào, cũng chưa nói chuyện yêu đương bao giờ. Hơn nữa quan hệ giữa hai ta là quan hệ thầy trò, không nên phát sinh những chuyện như thế.

Giờ phút này Liễu Tinh trông giống như một tiểu cô nương, nói chuyện cũng lú ra lú rú, sợ bị người khác nghe được.

Nét cười trên mặt Gia Vệ càng đậm, hẳn dù không hết hi vọng với Liễu Tinh, nhưng đã từng có suy nghĩ buông bỏ, mà hôm nay trong lòng lại bùng lên một ngọn lửa tự tin.

Đồng thời trong lòng tràn đầy hưng phấn, Liễu Tinh chưa nói chuyện yêu đương bao giờ, cũng không có bạn trai, chẳng phải nói đó chính là nụ hôn đầu tiên của nàng sao?

- Là em không đủ ưu tú, nhưng em sẽ không từ bỏ đâu, Tinh tỷ, sau khi vào đại học, em nhất định sẽ khiến chị thích em.

Gia Vệ kiên định nói, tự tin mười phần, lúc này hắn cũng không có hành vi nào quá lộ.

Đôi mắt xinh đẹp của Liễu Tinh hơi nhíu lại, cuối cùng đành thở dài:

- Đùng vì chuyện này để ảnh hưởng tới kì thi, có được không?

Gia Vệ gật đầu nói:

- Sẽ không đâu, kì thi này em nhất định sẽ đạt thành tích tốt nhất, để bản thân em có thể xứng với chị.

Gia Vệ về mặt chân thành, không hề đùa giỡn, nhưng Liễu Tinh không có bất kì biểu hiện gì, chỉ gật đầu sau đó xoay người rời khỏi.

Nguyên nhân chủ yếu nàng tới đây đó là không muốn vì chuyện này mà ảnh hưởng tới Gia Vệ, mà lần hắn dám làm bậy kia, trong nội tâm nàng vẫn còn phi thường bất mãn.

Gia Vệ hiện tại đã thay đổi một chút, nhưng người hắn trông vẫn còn hơi gầy, đeo cặp kính mắt dày cộp, bất luận cô gái nào trông thấy bộ dáng này của Gia Vệ cũng không thể động tâm.

Nhưng Gia Vệ của chúng ta có lòng tin, mắt của hắn, đeo hay không đeo kính đều có thể nhìn thấy rõ ràng, nhưng hắn không muốn thay đổi quá lớn, dù sao cũng sắp tới kì thi tốt nghiệp, hắn không muốn lộ ra vẻ bất thường quá mức nào làm mọi người nghi ngờ.

Song khi đã thi đậu vào trường mà hắn muốn, hắn phải cho tất cả mọi người thấy hắn đã không còn là hắn của ngày xưa.

Nhìn thân ảnh Liễu Tinh biến mất tại cổng ký túc xá, trên mặt Gia Vệ vẫn duy trì nụ cười, không có tan biến mà càng ngày càng đậm.

Không đứng ở đây nữa, Gia Vệ đi về phòng học của mình, giờ đi ăn không còn kịp nữa rồi.

Nhưng mà vừa đi tới cửa phòng học, Gia Vệ khẽ nhíu mày, lớp của bọn họ có ba cái chổi lau nhà, nhưng lúc này đều bị đứt đoạn, đầu chổi rơi trên mặt đất, cán chổi lại biến mất không thấy đâu.

Giờ đây mọi người đang vây quanh trước cửa phòng, từ trong đó truyền ra những tiếng mắng chửi.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Lên Lớp Đánh Người

Vùng xung quanh lông mày Gia Vệ nhăn chặt lại, hấn gạt những học sinh đang đứng vây quanh ra, bước vào trong phòng học.

Đập vào trong tầm mắt của Gia Vệ, là một nam tử xa lạ đang cầm một cây gậy hương đầu Gia Cát Uyển Nhi nện tới, may là đã được Vương Cường đỡ đòn thay.

Một loại lửa giận không rõ ràng từ trong lồng ngực Gia Vệ bùng lên, ánh mắt lạnh lùng của hắn nhìn ba tên thanh niên đang cầm gậy, trực tiếp mạnh mẽ đóng sầm cửa phòng học lại, thanh âm đóng cửa phi thường lớn, khiến không gian trong phòng học nhất thời an tĩnh lại trong giây lát.

- Tất cả các bạn nữ tránh sang một bên, còn lại thằng nào dám nhận mình là đàn ông con trai thì cầm ghế hét lên cho tao.

Gia Vệ cảm lấy cái ghế gần mình nhất, hai mắt híp lại, tức giận nói.

Biến hóa trong mấy ngày qua của Gia Vệ, khiến tất cả mọi người trong phòng học không tự chủ được mà nghe theo lời hắn nói.

Toàn bộ nữ sinh, đều tự giác hướng phía rìa phòng học đi tới, rời khỏi trung tâm. Mà nam sinh, dưới sự dẫn dắt của Vương Cường mà mấy nam sinh có vóc người to lớn cường tráng khác, cả đám đều cầm ghế của chính mình lên.

- Cậu muốn làm cái gì?

Gia Cát Uyển Nhi đi tới bên người Gia Vệ, lông mày nhăn lại, thấp giọng hỏi.

Đây là trường học, nếu quả thật xảy ra chuyện gì, ba tên côn đồ đến đánh người kia có việc gì hay không, Gia Cát Uyển Nhi không biết, nhưng mà Gia Cát Uyển Nhi biết một điều, nếu như xảy ra chuyện, Gia Vệ tất nhiên sẽ bị phiền phức.

- Đứng sang một bên chờ đi.

Trùng mắt với Gia Cát Uyển Nhi một cái, Gia Vệ liền trực tiếp hướng ba người kia đi tới.

Gia Cát Uyển Nhi đứng tại chỗ mà sừng sốt, từ lúc nàng đi học đến giờ, còn chưa có người nào nói chuyện kiểu như vậy với nàng, kể cả là giáo viên, cũng không có nói chuyện với nàng như vậy.

Chỉ có điều, Gia Cát Uyển Nhi cũng không có tức giận.

Nàng giậm chân một cái, trong miệng thì thào vài câu gì đấy, liền hướng phía rìa phòng học đi tới, mặc kệ không thèm hỏi nữa.

Vào lúc này, Gia Vệ, Vương Cường cùng với tất cả những đồng anh tài cùng lớp đã vây quanh ba cái tên đến đây đánh người, mà bị nhiều người như vậy vây quanh, ba tên kia cũng không dám động thủ đánh người nữa.

- Nói đi, các người đến đây là có ý tứ gì?

Gia Vệ đi tới trước mặt cái tên rất rõ ràng là người gây sự trước, lạnh giọng hỏi.

- Cái cmm ý tứ, lão tử đến đây để đánh người có được hay không?

Tên kia bị xúc phạm, cầm gậy chỉ hướng Gia Vệ, mắng to.

- Người tốt nhất là nên thành thật một chút cho ta, nếu như lại để cho ta nghe thấy các người mắng ta một lần nữa, có tin ta cho rằng trong miệng người đi làm bạn với đất hay không?

Hai mắt Gia Vệ híp lại, dùng ghế trong tay đẩy cây gậy của hắn ra, lạnh lùng nói.

- Khách khí với bọn nó làm gì, thẳng tay mà đánh đi.

Vương Cường lúc này nói to.

- Đúng, thẳng tay mà đánh đi, cmm, dám vào lớp chúng ta đánh người, các người đây là muốn chết.

Lại có thêm mấy người lạnh lùng nói.

Mấy tên vừa nói, đều không phải là loại dễ chọc, mục tiêu của ba tên kia nếu như là một người trong số bọn hắn thôi, nói không chừng sớm đã bị mấy người bọn hắn đánh cho tàn phế rồi.

Bất quá, mục tiêu của mấy tên kia, nhưng lại là một nam sinh khác, là Tiêu Minh.

Tiêu Minh là một bạn học cũng coi như là bình thường của Gia Vệ, ở trong lớp học, là một nam sinh rất hay bị mọi người quên lãng.

Mà ba tên đến đánh Tiêu Minh lần này, nguyên nhân là do Tiêu Minh và bạn cùng bàn phát sinh một chút mâu thuẫn, mà mấy người đến đánh này, chính là bạn trai của người ngồi cùng bàn Tiêu Minh. (DG: chả thấy tác giả nói đứa ngồi cùng bàn là nữ hay là gay nữa, dịch nguyên văn: v)

Biết rõ sự tình rồi, Gia Vệ lạnh lùng nhìn về phía người ngồi cùng bàn Tiêu Minh, sau đó liền nhìn về phía mấy tên gia hỏa tới đánh người, nói:

- Cho người hai lựa chọn, để cây chổi lau nhà lại, bây giờ rút xéo, coi như là chưa có việc gì phát sinh, chẳng qua nếu như sau đó người còn dám đến tìm bực chúng ta gây phiền phức thêm một lần nữa, ta dám cam đoan, mặc kệ người ở đâu, ta sẽ tìm bằng được rồi chặt đứt chân từng người một; lựa chọn thứ hai, chính là cùng tất cả chúng ta đánh một hồi, cuối cùng là để cho trường học xử lý chuyện này, người chọn đi.

- Ta chọn cm nhà người, ta xem ai dám đánh ta, mẹ nó, không muốn sống ở trường này nữa phải không?

Tên kia phi thường trâu bò, tức giận nói.

Mà đúng lúc này, bên cạnh có một người nói rằng:

- Chú của Khương Côn là chủ nhiệm phòng quản sinh Khương Kiên.

Chỉ có điều, lời này hắn nói còn chưa dứt, một cái ghế đã trực tiếp bay vào miệng Khương Côn, chỉ nghe một tiếng 'Ken két', rồi sau đó là một tia máu tươi bắn ra, nhất thời, tất cả mọi người đều sùng sốt.

Không ai nghĩ đến, Gia Vệ dĩ nhiên nói động thủ là động thủ luôn, lại còn hạ thủ ác độc đến như vậy, dĩ nhiên là một ghế nện thẳng vào miệng Khương Côn, phỏng chừng có thể làm hàm răng của hắn rụng xuống không ít.

Tiếng kinh hô vang lên, một màn máu tanh như thế, khiến tất cả nữ sinh trong phòng học đều biến sắc.

Sắc mặt Vương Cường cũng đại biến, lôi kéo Gia Vệ lại, sau đó túm lấy ghế trong tay Gia Vệ, một ghế đập thẳng lên đùi tên Khương Côn, sau đó tức giận nói:

- Còn chờ cái rắm gì nữa, đánh cho tao.

Thấy Gia Vệ và Vương Cường đã động thủ, tuy rằng chủ tên Khương Côn là chủ nhiệm phòng quân sinh, nhưng giờ cũng chả thèm quan nữa, mỗi một người đều là cảm ghê hướng ba tên kia ném tới.

Một lát sau đó, ba tên kia cả người đều là thương tích nằm lẫn lóc dưới bàn học, tên Khương Côn thì còn ho ra máu, xen lẫn màu đỏ của máu là màu trắng của răng bay ra cùng.

Gia Vệ dùng chân đá đá Khương Côn, nói:

- Đây là lớp cấp ba, đến lớp chúng ta đánh bạn học của bọn ta, không có đem bọn người đánh cho tàn phế, xem như là số người đó.

Nói xong, Gia Vệ liền đứng lên, nháy mắt cho Vương Cường, ngay sau đó Gia Vệ cùng Vương Cường mang Khương Côn, để mấy nam sinh khác mang hai tên kia, mấy người liền hướng cửa lớp đi ra.

Phòng quân sinh ở tầng một, mấy người bọn họ cứ như vậy ở trong ánh mắt quái dị cũng những học sinh bên ngoài, mang ba tên bị đánh cho không ra hình người hướng tầng dưới đi tới.

Đợi Gia Vệ bọn họ ra khỏi phòng học, Gia Cát Uyển Nhi lúc này mới dùng thân phận lớp trưởng của mình, đứng ra trước lớp nói:

- Được rồi, tất cả đã xong, mọi người trở lại chỗ ngồi của mình đi.

Nói xong, Gia Cát Uyển Nhi liền vội vã rời khỏi phòng học, hướng phòng quân sinh đi tới.

Phòng quân sinh trừ Khương chủ nhiệm ra, còn có hai phó chủ nhiệm, bốn trợ lý.

Đây là phòng quân sinh của cấp ba, so với phòng quân sinh của cấp hai thì nhiều hơn một chút, đồng thời được thiết lập ở ngay dưới tòa nhà nơi học sinh học, lý do là để thuận tiện hơn cho việc quan tâm tới học sinh.

Mà khi mấy người Gia Vệ mang ba người Khương Côn tới phòng quân sinh, trong phòng quân sinh đã có sẵn hai giáo viên đang trực, đều dùng vẻ mặt kinh ngạc mà nhìn.

Đây là cái tình huống gì?

Hai người bọn họ đều chỉ là trợ lý, một người là giáo viên đang đi dạy, một người là giáo viên về hưu, hai người giống nhau, giờ đều không biết giải quyết ra sao.

- Tiểu Trương, ta ở chỗ này trông, ngươi đi gọi Khương chủ nhiệm về đây.

Vị giáo viên về hưu quay sang giáo viên trẻ tuổi nói.

Vị giáo viên trẻ tuổi kia gật đầu, vội vã đi ra khỏi phòng quân sinh.

Chuyện thế này, không là chuyện mà bọn hắn có thể giải quyết, đem người đánh thành như vậy, chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, mà hai ông thầy cũng đều nhận ra Khương Côn, cái này mới khiến bọn hắn khó xử chứ.

Không bao lâu sau, một trung niên nhân thân cao tầm 1m8, vóc người cường tráng đi tới.

Đây là thầy chủ nhiệm cấp ba, các học sinh đều phi thường sợ hắn, bởi vì hắn luôn lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, phảng phất gương mặt ấy vĩnh viễn sẽ không bao giờ cười vậy.

- Chuyện này là như thế nào?

Khương chủ nhiệm nhìn người bị đánh đang ngồi trên ghế, bộ mặt sung húp - Khương Côn, vẻ mặt hắn âm trầm hỏi.

- Ba người bọn hắn cầm hung khí đi vào lớp bọn em đánh người, bọn em xuất phát từ tự vệ, mới phản kháng lại. Giờ bọn em mang bọn họ đến đây, là để trình báo sự việc cho rõ ràng với thầy, bằng không thì bọn em sẽ phải báo công an.

Gia Vệ nói, bộ dáng như chính mình mới là người bị hại vậy.

Vừa nghe Gia Vệ nói như vậy, mấy người phía sau hắn cũng không cảm thấy sợ hãi nữa, ưỡn thẳng ngực mà lộ ra hào khí ngút trời. (DG: hào khí Đông A là đây – chém týt, đứng thẳng người lên thôi)

- Các cậu tự vệ, thế nào mà trên người các cậu lại không có một chút thương tổn, trong khi ba người bọn họ lại thương tổn nghiêm trọng đến như vậy?

Về mặt Khương chủ nhiệm càng trở nên âm trầm.

- Ý Khương chủ nhiệm là, thương tích của bọn em phải so với bọn hắn nghiêm trọng hơn, mới là đúng có phải không?

Đúng lúc này, Gia Cát Uyển nhi đi tới, về mặt tức giận hướng về phía Khương chủ nhiệm nói.

Gia Vệ, Vương Cường cũng mấy nam sinh khác đều dùng vẻ mặt khiếp sợ nhìn về phía Gia Cát Uyển nhi, người nàng vừa nói chính là thầy chủ nhiệm Khương Kiên, là giáo viên đáng sợ nhất trường cấp ba này, hôm nay Gia Cát Uyển Nhi, cũng dám đứng ra nói chuyện như vậy với Khương Kiên, điều này khiến cho Gia Vệ bọn họ khiếp sợ không thôi.

Phải biết là, Khương Kiên ở trong trường cấp ba này, được học trò yêu mến mà được nhận danh hiệu Đại Ma Vương đấy...

- Láo xược, đây là thái độ cô dùng để nói chuyện với giáo viên sao?

Khương Kiên giận dữ vỗ mạnh lên bàn một cái, lớn tiếng nói.

Ngay sau đó, không đợi Gia Vệ bọn họ nói nữa, Khương Kiên liền sai mấy người khác đem ba người Khương Côn đến bệnh viện, nói chuyện này cần điều tra xong mới có thể xử lý, sau đó để cho mấy người Gia Vệ quay trở về.

- Thầy Khương sẽ xử lý chuyện này như thế nào đây? Để cho người ta xông vào phòng học của bọn em đánh người, khiến cho những học sinh cấp 3 chúng em hiện tại rất lo lắng sợ hãi a.

Gia Vệ cũng không có rời đi, chuyện này nếu như bây giờ không làm cho rõ ràng mà nói, chỉ cần qua một đoạn thời gian thôi, thế là Khương Kiên muốn nói như thế nào là nói như thế ấy rồi.

- Đúng, bọn em thế nhưng nghe nói người cầm đầu đi đến lớp bọn em gây sự chính là cháu trai của thầy, chuyện này, thầy khương hay là cần phải nói cho rõ ràng ha?

Vương Cường nói.

- Lớp 12/3 bọn em, cường liệt yêu cầu phòng quản sinh phải cho bọn em một câu nói rõ ràng, bằng không bọn em sẽ đi báo công an.

Gia Cát Uyển nhi cũng mở miệng nói, nàng thì ai cũng không sợ, khí thế so với Gia Vệ và Vương Cường còn cường đại hơn.

Sắc mặt thầy chủ nhiệm Khương Kiên giờ càng thêm âm trầm, hắn hai mắt híp lại nhìn Gia Vệ, Vương Cường và Gia Cát Uyển nhi.

Hắn không nhận ra Gia Vệ và Vương Cường, thế nhưng nhận thức Gia Cát Uyển nhi – học sinh luôn luôn đứng trong hàng ngũ mười người đứng đầu toàn trường, học sinh như vậy, là bảo vật của trường, nếu như phải để nhà trường chọn lựa giữa hắn và Gia Cát Uyển Nhi mà nói, nhà trường rất có thể sẽ để cho Gia Cát Uyển Nhi ở lại, mà sẽ khiến người thầy chủ nhiệm này phải rời đi.

- Tất cả thiệt hại của lớp cô cậu, đều do Khương Côn bồi thường, đồng thời còn phải bồi thường thêm cho lớp các cậu thêm một nghìn đồng vào quỹ lớp, còn có, phòng quản sinh bọn ta sau này sẽ liên tục tuần tra, tránh cho loại tình huống như thế này phát sinh thêm một lần nữa.

Khương Kiên nói từng chữ một ra khỏi miệng, sắc mặt theo thanh âm phát ra mà âm trầm theo.

Thấy bọn Gia Vệ còn không đi, trên mặt Khương Kiên lộ ra thêm một vòng tức giận, nói:

- Thế nào, các cậu còn muốn thế nào nữa?

- Thầy Khương hình như đã quên, chuyện này, thầy chỉ nói bồi thường chúng ta như thế nào, còn chưa nói đến việc xử phạt bọn họ ra sao đây.

Trên mặt Gia Vệ lộ ra một nụ cười nhạt, nói:

- Theo ta được biết, Khương Côn là học sinh lớp 12/1, mà hắn mang theo hai người, đều là thanh niên lêu lổng, mang theo thanh niên lêu lổng vào trong trường đánh học sinh, loại hành vi này, lẽ nào trường học sẽ không xử phạt sao?

- Nhà trường xử phạt như thế nào, không phải một người như ta có thể nói, cần phải có sự thương nghị của ban lãnh đạo nhà trường, đây cũng không phải là việc của các cô các cậu.

Hai mắt Khương Kiên híp lại nhìn Gia Vệ, trầm giọng nói.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Đuổi Học

Không sai, quyết định của trường học không phải là thứ các em nên hỏi tới, nhiệm vụ của các em hiện tại chính là học tập cho thật tốt, đạt thành tích cao trong kì thi tốt nghiệp trung học.

Lúc này một thầy giáo từ ngoài cửa đi vào, nói với mấy người Gia Vệ.

Người này vừa dứt lời, Gia Vệ, Gia Cát Uyển Nhi bọn họ liền không nói thêm câu nào nữa.

Người này chính là chủ nhiệm lớp 12/3 - Trương Tiên Chương.

Chi là vừa nói xong những lời vừa rồi, thầy Trương tiếp tục nhìn về phía Khương chủ nhiệm, nói ra:

- Hi vọng thầy Khương có thể báo cáo chi tiết với nhà trường, học sinh của tôi bị đánh trong trường học, chuyện này sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Bình tĩnh nói hết những câu này, thầy Trương trừng mắt nhìn Gia Cát Uyển Nhi và Gia Vệ, hừ một tiếng:

- Bây giờ mấy giờ rồi, còn đứng đây làm cái gì, không quay về học đi?

Gia Vệ và Gia Cát Uyển Nhi có thể cãi lời Khương chủ nhiệm, nhưng thầy Trương lại là chủ nhiệm lớp, hai người họ đương nhiên không có gì phản bác.

Vì thế Gia Cát Uyển Nhi, Gia Vệ, Vương Cường và các học sinh lớp 12/3 lục tục rời khỏi văn phòng, kéo nhau về lớp học.

- Bá đạo quá, Trương lão đầu từ lúc nào bá đạo thế nhỉ?

Đang đi lên cầu thang, Vương Cường thấp giọng cảm thán.

Trong tất cả các giáo viên, Trương Tiên Chương thuộc về tuýp giáo viên hay nịnh bợ, vĩnh viễn không dám đắc tội với ai, kể cả học sinh, khiến đám bọn họ hiểu lầm hẳn là một người nhu nhược.

Nhưng hôm nay thái độ khi hắn nói với Khương Kiên, rất rõ ràng không phải là người nhu nhược, làm cho đám người Gia Vệ trong lòng cảm thấy âm áp đồng thời cũng nhận thức được một mặt khác của thầy giáo mình.

- Cái gì khí phách hay không khí phách, chủ nhiệm lớp ta trên phương diện này chưa từng nhượng bộ ai bao giờ.

Gia Cát Uyển Nhi phân bác, hơn nửa năm làm lớp trưởng, tự nhiên so với những đồng học khác càng thêm hiểu rõ chủ nhiệm lớp Trương này.

- Được rồi, xem xem tình hình vụ này sẽ đi đến đâu đây, không thể làm phiền chủ nhiệm lớp được, chủ nhiệm phòng quản sinh nếu làm việc thiên tư (vì tình cảm cá nhân và làm việc sai trái), không thể không nói trước chúng ta cần phải nghĩ biện pháp khác.

Gia Vệ về mặt nghiêm túc nhận xét.

Chủ nhiệm lớp Trương chỉ là một giáo viên bình thường, hắn không có quyền lực lớn như chủ nhiệm Khương phòng quản sinh, hơn nữa các cấp lãnh đạo trường học đều quen biết Khương Kiên, chuyện này một khi Khương Kiên ở bên trong giờ thủ đoạn gì, căn bản vô cùng dễ dàng.

Trở lại phòng học, lớp đã vào được hơn mười phút, hiện đang là tiết Ngữ văn, cô giáo Ngự văn cũng biết đôi chút sự tình trong đó nên cũng không hỏi nhiều mà cho đám Gia Vệ về chỗ ngồi.

Rất nhanh đã đến giữa trưa, chuyện này vẫn chưa có biện pháp giải quyết nào ổn thỏa.

Chi có điều ngay lúc đó, tiếng loa phát thanh trong nhà trường vang lên: các học sinh lớp 12 xin hãy nán lại một chút, hiện tại nhà trường đối với sự tình xảy ra sáng nay tại lớp 12/3, đã đưa ra quyết định.

Nghe tiếng loa, các học sinh khối 12 vốn đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi ăn cơm trưa, cả đám đều ngồi xuống lần nữa, nghiêm túc lắng nghe.

Mà tiếng loa tiếp tục vang lên: Buổi sáng hôm nay, trong lớp 12/3 đã xảy ra một sự việc vô cùng nghiêm trọng, toàn bộ học sinh lớp 12/3 đã có hành vi tụ tập ẩu đả với học sinh Khương Côn, hành động này cực kì nguy hiểm, nên trường học đã quyết định xử phạt lớp 12/3 thật nặng, từ đó làm gương cho mọi người. Hai em Gia Vệ và Vương Cường chính là người dẫn đầu trong cuộc ẩu đả, nhà trường quyết định đuổi học, tuyệt không tha thứ, hi vọng các học sinh lấy học tập làm trọng, không nên phát sinh thêm sự tình như vừa rồi.

"Rầm..."

Tiếng thông báo vừa dứt, trong lớp 12/3 liền vang lên tiếng đập bàn đập ghế, nguyên một đám học sinh nổi giận đùng đùng, cầm quyển sách trong tay ném đi.

Bọn họ đều là học sinh lớp 12, có thể phân vào lớp chọn, đương nhiên thành tích của bọn họ rất tốt, song cũng gián tiếp nói rõ, bọn họ bước vào đời chưa lâu.

Sự tình oan khuất như lần này, bọn họ là lần đầu tiên gặp phải, trong khoảng thời gian ngắn cảm thụ của bọn họ không cần nói cũng có thể nghĩ ra.

- Trương lão đầu không phải nói hấn có thể xử lý sao? Đây chính là kết quả à?

Một học sinh rống lên, mặt đỏ bừng bừng, rõ ràng đang cực kì phẫn nộ.

- Địt mẹ nó, chỉ là một chủ nhiệm phòng quản sinh còn con, còn có thể một tay che trời? Chúng ta báo cáo cho bộ giáo dục đi, xem họ giải thích thế nào.

Vương Cường cũng giận dữ la lối, không phải vì bản thân mình bị khai trừ, mà bởi vì câu chuyện đã bị đổi trắng thay đen, sao không tức giận cho được.

Ngay cả các học sinh nữ cũng tỏ vẻ tức giận.

Gia Cát Uyển Nhi hơi chần chờ một chút, trong lớp không có ai hiểu rõ Trương lão đầu hơn nàng, nếu không nàng cũng đã không được chọn làm lớp trưởng trong giai đoạn lớp 12 học tập nặng nề này.

Trương lão đầu tuyệt đối là một người dù ném đi cả chén com cũng nhất định không để học sinh của mình chịu nửa phần ủy khuất.

Gia Cát Uyên Nhi nhìn Gia Vệ vẫn một mực im lặng, giờ đây hẳn đang nhắm hai mắt lại suy nghĩ đôi sách.

- Thôi đủ rồi, mọi người đi ăn trưa đi, chiều còn phải lên lớp. Chuyện này chúng ta không thể trách Trương lão đầu, hẳn có biện pháp nào đây? Tuy nhiên chúng ta sẽ không dễ dàng bị khuất phục, chuyện này, Gia Vệ ta khẳng định phải khiến trường học cho chúng ta một cái công đạo.

Gia Vệ đứng trên bục giảng, lớn tiếng nói.

Trong khoảng thời gian ngắn, Gia Vệ trở thành người cầm đầu của bọn họ, nguyên một đám rất tin phục Gia Vệ, không kém lớp trưởng Gia Cát Uyên Nhi là bao.

- Đúng vậy, đừng để chuyện này ảnh hưởng tới lớp chúng ta, các bạn đi ăn cơm đi, buổi chiều tiếp tục học tập, ta xin hứa sẽ bắt nhà trường đưa ra một lời giải thích hợp lí.

Gia Cát Uyên Nhi cũng chen vào.

Những người khác tuy đều tức giận, nhưng cũng biết bây giờ là thời kì quan trọng, nguyên một đám hùng hùng hổ hổ rời khỏi phòng học.

- Làm sao bây giờ? Trương lão đầu hiện tại còn không biết thế nào đây này.

Vương Cường đến bên người Gia Vệ, vẻ mặt phẫn nộ nói.

- Bình thường mà nói, giữa trưa tan học Trương lão đầu sẽ đến gặp chúng ta, hiện tại hẳn không hề tới, khả năng đã đi tìm ai đó nói lí lẽ, dù sao ta tin hẳn không dễ đám người Khương Kiên đôi trắng thay đen như thế được.

Gia Vệ thấp giọng nói, hai mắt nhắm lại, như đang suy nghĩ điều gì.

- Thầy Trương không phải người như vậy, hẳn hiện tại khẳng định đang nghĩ biện pháp.

Gia Cát Uyên Nhi tiếp lời.

- Đuôi học học sinh phải có hiệu trưởng ký tên mới được, một tên chủ nhiệm như Khương Càn không có quyền lực lớn như vậy, chẳng lẽ là Tường hiệu trưởng đã ký phê duyệt? Lúc này mới nửa ngày chứ nhiều, dù Tường hiệu trưởng nghe xong Khương Càn hồ

ngôn loạn ngữ, cũng không nên ký tên nhanh như vậy mới đúng.

Vương Cường chau mày nói.

Tướng hiệu trưởng, là phó hiệu trưởng quản lí khối 12, hết thầy sự vụ của khối đều do hấn làm chủ.

- Như vậy chỉ có một cách giải thích hợp lý, Tướng hiệu trưởng có quan hệ với Khương Kiên, hấn cũng làm việc thiên tư. Đuổi học sinh cấp ba, là một quyết định ảnh hưởng đến cả đời người đó, hấn đã dám ký tên, ta sẽ không để hấn ký không công như vậy.

Gia Vệ âm thanh lạnh lùng, trên mặt như phủ một lớp hàn băng, khiến Gia Cát Uyển Nhi cùng Vương Cường đều sững sờ.

Mà vừa lúc này, một thân ảnh hiện ra trước cửa lớp 12/3, là giáo viên Anh ngữ của Gia Vệ bọn hấn - Liễu Tình.

- Uyển Nhi, rốt cục có chuyện gì?

Liễu Tình vội vàng đi tới, hỏi ngay Gia Cát Uyển Nhi.

Đuổi học, đây chính là một chuyện lớn, các giáo viên trong trường đều chấn động vô cùng, huống chi học sinh bị đuổi đang học lớp chọn, hơn nữa kiểm tra Anh ngữ hay tổng hợp đều được điểm tuyệt đối.

Điều này khiến Liễu Tình không tự chủ được bối rối, cho dù như thế nào nàng cũng không thể để Gia Vệ bị đuổi học.

Gia Cát Uyển Nhi cũng không giấu diếm gì, đem sự tình hôm nay tường thuật lại cho Liễu Tình nghe.

Nghe xong sự tình từ miệng Gia Cát Uyển Nhi, trên mặt Liễu Tình tràn trề tức giận, nàng nói với Gia Vệ cùng Vương Cường:

- Các em lên lớp học bình thường, đừng để chuyện này ảnh hưởng tới học tập, chuyện này để cô xử lý, cô nhất định phải khiến trường học cho các em một cái công đạo.

- Cô xử lý?

Gia Vệ sững sờ, chột nhướn mày:

- Chuyện này xin cô đừng quản, dù sao cô còn phải ở lại trường dạy học.

- Nếu trường học giải quyết như thế này, ta tình nguyện không ở đây thêm phút nào nữa.

Liễu Tinh mày liễu dựng thẳng, lạnh giọng nói.

Gia Vệ chứng kiến ngu ngơ một hồi, Liễu Tinh từ khi nào cũng cảm như thế nhỉ?

- À, chủ nhiệm lớp Trương của các em đâu rồi?

Liễu Tinh hỏi.

- Tụi em cũng không biết, thầy Trương không có ở văn phòng ư?

Gia Cát Uyển Nhi lắc đầu.

- Thầy Trương buổi sáng liền đi ra ngoài, hiện tại còn chưa trở lại, không biết chuyện gì xảy ra rồi.

Liễu Tinh nhăn trán, đoạn nói tiếp:

- Chưa hết, cô nghe nói thầy Trương không còn là chủ nhiệm lớp các em nữa, hẳn hiện tại bị điều xuống lớp 11 rồi.

- Cái gì?

Nghe xong, vẻ mặt Gia Vệ, Vương Cường cùng Gia Cát Uyển Nhi đều tỏ ra tức giận đến cùng cực.

Bọn họ biết rõ, thầy Trương khẳng định vì chuyện của bọn họ mới bị điều đi lớp khác, bởi lẽ hẳn là một thầy giáo già dày dặn kinh nghiệm như thế, chỉ có thể dạy các học sinh lớp 12, nhất là học sinh lớp chọn.

- Khâu hiệu trưởng biết rõ chuyện này chưa?

Sau một lát, Gia Vệ mở miệng hỏi.

Liễu Tinh lắc đầu đáp:

- Khâu hiệu trưởng ra ngoài trường học công tác rồi, hiện tại việc quản lý trường học đã được tách ra, Trường hiệu trưởng quản lý

toàn bộ lớp 12, việc đuổi học hai người các em, không có Tường hiệu trưởng kí tên, căn bản không có khả năng.

- Chuyện cũng đã xảy ra rồi, cô đừng quản thêm nữa, em và Vương Cường xế chiều hôm nay sẽ đi bộ giáo dục, em cũng không tin bọn họ có thể muốn làm gì thì làm.

Gia Vệ nghiêm mặt nói.

Thấy Gia Vệ tỏ ra bộ dáng như thế này, Liễu Tinh chợt hơi sững sờ, sau đó liền cau mày ngăn cản:

- Em chỉ là một học sinh, bộ giáo dục dĩ nhiên sẽ không để ý tới, tốt hơn để cô đi cùng các em, nói như thế nào cô cũng là giáo viên, bọn họ không thể lơ là với cô.

Gia Vệ nhẹ gật đầu ưng thuận:

- Ừm, vậy cô cùng đi với chúng em. Uyển Nhi, cậu ở đây trông lớp, đừng cho các học sinh làm ra những chuyện gì khác, nếu không chỉ có bọn hấn chịu thiệt thòi.

Gia Cát Uyển Nhi đáp ứng:

- Yên tâm, mình sẽ quản bọn hấn.

Gia Vệ, Vương Cường cùng Liễu Tinh lúc này đi xuống dưới lầu.

Gia Cát Uyển Nhi nhìn theo bóng lưng Gia Vệ bọn họ biến mất tại hành lang, hàng mi xinh đẹp hơi chớp chớp, sau một lát, từ trong quần áo lấy ra chiếc điện thoại xinh xắn, bấm một cái dây số gọi đi.

Sau một lát, điện thoại liền đã thông, là một thanh âm già nua, rất rõ ràng người nghe bên kia là một lão già.

- Minh gia gia, trường học của chúng ta đã xảy ra một ít chuyện, người mau xử lý một chút đi, tuy nhiên đừng cho người khác biết rõ.

Gia Cát Uyển Nhi mở miệng nói, ngữ khí bất đồng so với bình thường, tuy cung kính nhưng không giống như loại cung kính đối với cha mẹ mình.

Lão già bên kia nghe được gật đầu đáp ứng luôn:

- Yên tâm đi, cứ để cho Minh gia gia, Uyển Nhi à, nếu có thời gian thì trở về thăm nhà một chuyến, gia gia nãi nãi đều rất nhớ con.

- Ừm, con gần đây bận thi tốt nghiệp trung học, đợi sau khi thi xong con sẽ trở về.

Gia Cát Uyển Nhi trả lời.

Chỉ chốc lát sau, Gia Cát Uyển Nhi liền cúp điện thoại, thấp giọng lẩm bẩm:

- Cậu giúp tớ một lần, tớ cũng giúp cậu một lần.

Dứt lời, Gia Cát Uyển Nhi liền khôi phục thái độ bình thường, đi xuống dưới lầu.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Báo Cảnh Sát

Ba người Gia Vệ, Vương Cường và Liễu Tinh không mất bao nhiêu thời gian, đã đi tới cửa bộ giáo dục Tân Hải cách trường cấp ba Tân Hải không xa.

Không chút do dự, ba người liền đi vào bên trong bộ giáo dục. Một người đàn ông trung tuổi đi ra tiếp đón ba người bọn họ, chẳng qua Gia Vệ vừa mới nói ra sự tình về trường học, người đàn ông này liền ghi qua loa một ít gì đó, báo Gia Vệ bọn họ trở về chờ tin tức phản hồi.

Điều này khiến cho ba người Gia Vệ đều nhũn mày, rất rõ ràng người đàn ông này cũng không có đem chuyện này để ở trong lòng, có thể nói là hẳn có ý định lảng tránh chuyện này.

- CLGT? Lẽ nào bộ giáo dục cũng không dám quản sao?

Wang Cường tức giận nói, thái độ người đàn ông kia lúc đầu vẫn còn rất nhiệt tình, nhưng từ khi Gia Vệ nói ra sự tình trong trường, kể từ lúc đó sắc mặt hẳn liền trầm xuống.

- Không phải không dám quản, bọn họ rõ ràng đã biết chuyện này rồi, chắc có người đã bắt bọn họ không được can thiệp vào.

Gia Vệ lạnh giọng nói ra ý kiến của mình.

Liễu Tinh thì lại là chau mày, trong đôi mắt đẹp chợt lóe lên, như là đang do dự cái gì đó.

- Tính sao bây giờ? Đến cả bộ giáo dục cũng không dám giúp, chúng ta còn có thể tìm ai được đây?

Wang Cường chau mày hỏi.

Gia Vệ ngấm lại, nói:

- Người gọi điện thoại cho thầy chủ nhiệm, hỏi xem thầy có biện pháp nào không?

Vương Cường không chần chừ, trực tiếp lấy điện thoại di động ra gọi cho thầy chủ nhiệm.

Không bao lâu, đầu kia đã bắt máy.

Vương Cường vội vàng nói:

- Em chào thầy, em là Vương Cường, chuyện của trường, thầy đã biết chưa?

Trong điện thoại lập tức vang lên âm thanh của thầy Trương chủ nhiệm:

- Các em không cần phải gấp, cứ như bình thường đi học là được, thầy bây giờ đang ở trên xe lửa, muộn nhất là thứ sáu tuần này, thầy sẽ kiến nghị nhà trường phải đưa ra một cái công đạo.

- Thầy đang trên xe lửa sao, định đi nơi nào vậy?

Vương Cường hỏi, lúc này thầy chủ nhiệm lớp ngồi xe lửa đi làm sự tình gì đây?

Trương lão sư lập tức trả lời:

- Thầy đi Hạ Khẩu* một chuyến, nếu như thầy Khương có làm phiền hai em, thì mấy ngày này hai em cứ chịu khó ở nhà học tập, thầy cam đoan với các em, muộn nhất là thứ sáu sẽ cho các em một lời giải đáp, cho toàn bộ lớp chúng ta một cách giải quyết.

Nói xong những lời này, đầu bên kia liền tắt điện thoại.

Không đợi Vương Cường nói gì, Liễu Tình đã nói luôn:

- Khâu hiệu trưởng đang công tác ở Hạ Khẩu, Trương lão sư hẳn là đi tìm Khâu hiệu trưởng.

- Tìm Khâu hiệu trưởng?

Gia Vệ cùng Vương Cường nghe nói vậy đều sùng sốt, giờ mới biết được tại sao từ sáng đến trưa không thấy bóng dáng của Trương lão đầu đầu cá.

- Chúng ta cứ như vậy mà ngồi chờ sao?

Vương Cường nhìn Gia Vệ, lại nhìn sang Liễu Tinh, mở miệng hỏi.

- Đợi ư?

Gia Vệ lạnh giọng hừ một tiếng, nói:

- Không thể cứ như vậy mà ngồi chờ được, cái này lại không phải chúng ta làm sai, muốn đổi trắng thay đen tưởng ngon lắm sao?

- Giờ chúng ta nên làm cái gì đây?

Vương Cường có chút nghi hoặc.

Liễu Tinh cũng nhìn về phía Gia Vệ, hiện tại phương pháp hay nhất chính là cái gì cũng không làm mà là chờ thầy Trương trở về, chỉ cần thầy Trương nói rõ tình huống cho Khâu hiệu trưởng, Khâu hiệu trưởng sẽ có cách giúp cho Gia Vệ không bị đuổi khỏi trường.

- Nếu bọn hắn đã muốn gây sự, chúng ta sẽ đem sự tình làm lớn lên, chuyện này chúng ta không có một chút sai nào cả.

Gia Vệ lạnh lùng nói.

Ngay lúc Vương Cường còn đang một trận ngáo ngơ, Gia Vệ đã kéo tay phải Vương Cường, đem ống tay áo của hắn vén lên cao, ở trên cánh tay của Vương Cường xuất hiện một vết bầm màu đỏ do gậy đánh mà tạo thành.

- Ai nói chúng ta không có tổn thương, trên cánh tay cậu có vết thương, còn có thể có thương tích trong người, vết thương này của cậu cũng đủ khiến Khương Côn bị bắt giữ một thời gian ngắn.

Gia Vệ hai mắt híp lại, lạnh lùng nói.

- Ý em là, giờ chúng ta nên đi báo cảnh sát?

Liễu Tình sừng sốt, sau đó lông mày nhăn lại hỏi.

- Đúng vậy, chính là đi báo cảnh sát, em không tin bọn chúng ở đồn cảnh sát còn có thể có người bao che cho?

Gia Vệ cười lạnh một tiếng, nói:

- Ban đầu, chỉ cần nhà trường đem Khương Côn đuổi ra là được, bắt quá nếu bọn chúng muốn làm lớn, chúng ta cũng không sợ, nhân chứng vật chứng chúng ta đều có đầy đủ, ta ngược lại muốn nhìn bọn chúng làm thế nào để đổi trắng thay đen.

- Đúng, phải đi báo cảnh sát, không thể để cho cái tên họ Khương kia sống dễ chịu được.

Vương Cường tà tà cười nói, trên mặt xuất hiện một nụ cười nham hiểm.

Liễu Tình thì lại là do dự một chút, dù sao Gia Vệ bọn họ đang là học sinh cấp ba, nếu như báo cảnh sát, có chuyện gì sẽ ảnh hưởng đến chuyện học tập của bọn họ, cũng sẽ ảnh hưởng đến kì thi đại học sắp tới.

- Tình tỷ, chị hãy trở về trước đi, em và Vương Cường đi luôn, chị trở về giúp bọn em ổn định lớp.

Gia Vệ nhìn về phía Liễu Tình, nói ra chủ kiến.

Liễu Tình ngẩng lại, liền gật đầu, không có ý định đi cùng Gia Vệ.

Báo cảnh sát cùng đi đến bộ giáo dục có sự khác biệt lớn, nàng thân là giáo viên, người của bộ giáo dục cũng phải nghiêm chỉnh với nàng, mà ở cục cảnh sát thân phận của nàng cũng chỉ tương đương với hai người Gia Vệ mà thôi.

Không chần chờ nữa, Liễu Tình liền hướng về phía trường học mà đi, mà Gia Vệ cùng Vương Cường lại là hướng về cục cảnh sát đi tới.

Cùng lúc đó, ở lớp 12/3, dưới sự quản lý của Gia Cát Uyển Nhi, đã trở lại học tập như cũ, chỉ bắt quá trong lòng mỗi người đều là ghen một cơn tức giận.

Bạn ngồi cùng bàn với Tiêu Minh là Cao Hân sáng nay đã chuyển lớp, chuyển tới lớp 12/1, học cùng một lớp với Khương Côn.

Về phần chuyện phát sinh vào sáng sớm của lớp 12/3, đã truyền khắp toàn bộ trường Tân Hải, thậm chí đã lan truyền sang mấy

trường cấp 3 gần đây, có hai phiên bản, một là theo như lời nói của nhà trường, học sinh lớp 12/3 của trường Tân Hải đã vô cớ vây đánh một học sinh tên là Khương Côn của lớp 12/1, tin còn chính là sự thật được học sinh lớp 12/3 truyền ra.

Chi có điều là rất nhiều người đều lựa chọn tin tưởng cái phiên bản đầu tiên hơn, dù sao trường Tân Hải cũng đã đưa ra mức xử phạt rất nặng cho chuyện này rồi.

Sau khi Liễu Tình quay lại trường học, ngay lập tức đem bài thi Anh Văn của Gia Vệ lấy ra, đồng thời đem lun bài kiểm tra trắc nghiệm tổng hợp của Gia Vệ ở trong máy tính, in ra.

Thành tích của Gia Vệ hôm nay đã khiến người ta khó có thể tưởng tượng được, chỉ có điều cái thành tích này Tưởng hiệu trưởng và Trương chủ nhiệm không biết mà thôi, nếu như bọn họ biết thành tích này của Gia Vệ tất nhiên sẽ không dám đưa ra quyết định như vậy.

Có thể nói, Gia Vệ đạt được thành tích như vậy, muốn bước vào một trường đại học nào của Tân Hải là điều vô cùng dễ dàng, thậm chí còn có thể nhận được học bổng của trường học đó.

Mà lúc này, Gia Vệ và Vương Cường đang cùng nhau đi tới một phân cục cảnh sát nhỏ trong thành phố Tân Hải.

Gia Vệ và Vương Cường suy cho cùng không phải là người lớn, đồng thời còn đang mặc đồng phục học sinh nên ai nhìn cũng có thể nhận ra, hai người bọn họ đi báo án lại khiến phân cục cảnh sát kinh ngạc không thôi.

Không bao lâu sau, một người trung tuổi mặc đồng phục cảnh sát mang theo Gia Vệ và Vương Cường đi vào trong một căn phòng, đi phía sau hẳn còn có một người cảnh sát tuổi còn trẻ.

- Nói đi, hai người các cậu muốn báo án gì?

Cảnh sát trung tuổi mở miệng hỏi.

Gia Vệ và Vương Cường từ trên thềm cảnh sát nhìn ra vị cảnh sát trung tuổi này tên gọi là Lương Thắng, là một đội trưởng, mà người cảnh sát trẻ tuổi đi theo sau hẳn kia tên gọi là Vương Hiệp, là một cảnh sát thực tập.

Gia Vệ nháy mắt với Vương Cường, ý bảo Vương Cường vạch tay áo của mình lên, Gia Vệ thì trực tiếp mở miệng nói:

- Chúng cháu là học sinh lớp 12/3 của trường cấp 3 Tân Hải, vào buổi sáng hôm nay, có ba thanh niên cầm trong tay gậy gộc đến

lớp chúng cháu đòi đánh người, uy hiếp tính mạng của học sinh lớp 12/3 chúng cháu.

- Ba thanh niên đó trông như thế nào? Là học sinh trường hai cháu hay là thanh niên lêu lổng?

Lương đội trưởng hơi nheo mắt, quay qua hỏi Gia Vệ.

Ở trong mắt của hắn, đây là sự việc của mấy đứa trẻ con, chuyện đánh nhau phát sinh ở trong trường học, bình thường đều là trường học tự mình xử lý, căn bản không cần truy cứu trách nhiệm hình sự.

- Trừ một người là học sinh trong trường học chúng cháu ra, còn hai tên kia đều là thanh niên lêu lổng, bọn họ đánh bạn của chúng cháu ngay trong lớp, chúng cháu xuất phát từ sự tự vệ chỉ có thể đứng lên chống lại.

Gia Vệ bình tĩnh nói ra sự việc, đồng thời chỉ vào vết thương trên cánh tay phải của Vương Cường do gậy gộc gây nên.

Lương đội trưởng mắt nhìn vết thương trên cánh tay Vương Cường, mà phía sau Lương đội trưởng cảnh sát thực tập Vương Hiệp kia nhìn vết thương trên tay Vương Cường căn bản không được tính là tổn thương, thiếu chút nữa đã bật cười.

- Nhà trường các cậu không có giải quyết sao?

Giọng nói Lương đội trưởng lúc này đã có chút lạnh lẽo, nếu như không phải gần đây không có vụ án gì, hắn sẽ không nhân rồi để cùng hai thằng nhóc này chơi đùa!

- Nhà trường cũng có giải quyết, nhưng không làm bọn cháu hài lòng, chúng cháu muốn truy cứu trách nhiệm hình sự bọn hắn, bạn học của chúng cháu vẫn còn có mấy người bị đánh trọng thương, ba cây chổi lau nhà của lớp chúng cháu đều bị làm hỏng, cái này để cho lớp chúng ta không an tâm tiếp tục học tập được.

Gia Vệ tăng thêm âm lượng nói tiếp, khiến cho Lương đội trưởng không thể nào giữ được cái bộ dạng buồn ngủ nữa.

Nhưng mà sau đó một lát, Lương đội trưởng lại là đứng lên, duỗi cái lưng mỏi, quay lại Vương Hiệp đang đứng phía sau nói:

- Vụ án này, giao cho cậu đi giải quyết.

Nói xong, Lương đội trưởng liền hướng về phía ngoài đi ra.

- Cảnh sát các vị làm việc chính là như vậy sao?

Gia Vệ thì là bất thành linh đứng lên, tức giận hỏi.

Vương Cường đang kéo Gia Vệ, thấy vậy cũng không kéo Gia Vệ nữa, chính hắn cũng đứng lên, trên mặt cũng là một bộ dạng tức giận.

Lương đội trưởng thì lại là liếc mắt nhìn Gia Vệ và Vương Cường, sau đó nói:

- Ta là cảnh sát, trách nhiệm của ta là bảo vệ an toàn của nhân dân, không phải là cùng bọn trẻ các ngươi chơi đùa.

Nói xong, Lương đội trưởng nhìn Vương Hiệp, xoay người ly khai khỏi phòng.

- Nếu như không có chúng ta ngăn cản, rất có thể bạn học của chúng ta sẽ bị trọng thương, còn có thể tàn phế, lẽ nào chúng ta không phải đối tượng mà các ông phải bảo vệ sao?

Gia Vệ lạnh giọng nói ra.

Nếu như không có bọn hắn ngăn, Tiêu Minh rất rõ ràng sẽ bị ba người kia đánh cho một trận thảm hại, mà cái tên Khương Côn kia kiêu ngạo như vậy nếu mà đánh người, rất có thể hắn sẽ đánh Tiêu Minh tàn phế, chuyện như vậy cũng không phải là không thể xảy ra.

- Lẽ nào, như lời ông nói là bảo hộ nhân dân, không phải là khi bọn hắn còn chưa bị thương tổn thì ông sẽ không bảo hộ, mà là khi bọn hắn đã bị thương tổn nghiêm trọng, thậm chí đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sau đó ông mới đứng ra bảo hộ đấy chứ?

Gia Vệ lại mở miệng hỏi, trên mặt tràn đầy tức giận nhìn Lương đội trưởng.

Lương đội trưởng hai mắt híp lại nhìn Gia Vệ, sau đó hắn lắc đầu, xoay người quay lại, ngồi lại cái ghế lúc trước.

Trong giây lát, Lương đội trưởng như là biến thành một người khác, không hề có nửa phần vẻ mặt, tinh thần mười phần, hai mắt như nhau phẳng phát sáng lên, trên mặt hắn lộ ra một bộ dáng tươi cười, nói:

- Tiểu tử, ngươi nói không sai. Được rồi, vụ án này của các ngươi, ta thụ lý, các ngươi nói rõ chi tiết cho ta biết đi.

Thấy Lương đội trưởng như vậy, Vương Cường và Vương Hiệp đều là đỡ tức giận, hai người lúc này mới cùng ngồi xuống.

Gia Vệ cũng ngồi xuống, nói ra tình huống của sự việc.

Rất nhanh, thời gian nửa giờ đã trôi qua, Gia Vệ cùng Vương Cường cũng từ trong phân cục cảnh sát đi ra ngoài.

- Vừa rồi tý thì hù chết tao, gan mày từ lúc nào mà lớn vl thế?

Vương Cường về mặt kinh ngạc quay qua hỏi Gia Vệ.

Gia Vệ thì là nhếch miệng cười, nói:

- Tao không phải là gan lớn, cũng chỉ cố hết sức mà thôi, dù sao thì hấn không thụ lý vụ án của chúng ta, thì cũng có thể làm gì được chúng ta chứ.

- Hắc hắc, tao xem Khương Côn và Khương Kiên còn có biện pháp nào để chối tội đây, đầu lại hai chúng ta, hai thằng ôn này vẫn còn kém xa.

Vương Cường cười lớn, ôm bả vai Gia Vệ nói.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Hành Hung Khương Côn

Từ cục cảnh sát đi ra, Gia Vệ và Vương Cường cũng không có trở về nhà, mà là đi về phía trường học.

Dù sao thì giờ cũng là lúc ôn thi căng thẳng, hai người bọn họ muốn đến trường kiểm tra, không thể lười biếng một phút nào được.

Chỉ có điều, vừa mới đi tới phía bên ngoài trường học, Gia Vệ liền phát hiện một số địa phương không bình thường.

Quá yên lặng, tuy rằng bây giờ là thời điểm học sinh đang học, thế nhưng bên ngoài trường học cũng không thể yên tĩnh như vậy chứ, phảng phất giống như, tất cả người đi đường đều tan biến đi mất.

Nhưng mà Gia Vệ và Vương Cường cũng không quá để ý đến chuyện này, hai người bọn họ cầm thẻ học sinh đưa cho bảo vệ để vào trường.

Chỉ có điều, người bảo vệ kia sau khi nhìn thấy thẻ học sinh của Gia Vệ và Vương Cường, trực tiếp lắc đầu, tịch thu luôn thẻ học sinh rồi nói:

- Hai người các cậu giờ đã không còn là học sinh của trường này nữa, không thể ra vào.

Trường cấp ba cũng không phải là không có học sinh trọ ở trường, cho nên vì an toàn cho học sinh, thời điểm lên lớp, ra vào trường đều cần xuất trình giấy chứng nhận, không thể tùy ý ra vào được.

Lúc này Gia Vệ và Vương Cường đã giơ ra giấy chứng nhận ra vào, lại không được đi vào, đồng thời đến thẻ học sinh cũng bị bảo vệ tịch thu.

- Chú làm thế là có ý gì? Thẻ học sinh của bọn cháu là giả sao?

Sắc mặt Gia Vệ âm trầm hời, lúc trước hẳn với mấy bảo vệ luôn trách nhiệm hết mình này còn có chút hảo cảm, nhưng ngày hôm nay, những hảo cảm này đã hoàn toàn biến mất.

- Khương chủ nhiệm đã bàn giao cho bọn ta, người các cậu đã bị khai trừ, không còn là học sinh của trường nữa, giờ không thể tự ý ra vào trường.

Nói đến đây, người bảo vệ kia cười lạnh một tiếng, nói:

- Nếu như muốn thu dọn đồ đạc của mình, sau giờ học hãy trở lại.

- ** chó cậy gần nhà, thẳng ôn con họ Khương là ông nội của ông sao?

Vẻ mặt Vương Cường tức giận, chửi bới âm lên.

Sắc mặt người bảo vệ trầm xuống, cầm cây dùi cui trong tay, muốn động thủ.

Gia Vệ ngăn Vương Cường lại, lạnh lùng nhìn người bảo vệ, nói:

- Cháu mặc kệ họ Khương cho chú chỗ tốt như thế nào, nhưng mà chú nên nhớ kỹ, bát cơm này của chú, cẩn thận không thể cầm mà ăn nữa đây.

Nói xong, Gia Vệ liền lôi kéo Vương Cường hướng một nơi khác đi tới.

Mà người bảo an kia, chỉ cười lạnh một tiếng, cũng không thèm để ý tới nữa.

Gia Vệ và Vương Cường mới đi được hơn trăm mét, qua một căn hẻm nhỏ, bỗng nhiên xuất hiện mười mấy tên xông ra, từng tên từng tên cầm theo gậy gộc công bông, vây xung quanh Gia Vệ và Vương Cường.

Mà ở phía sau bọn họ, là tên mặt mũi bầm dập nhưng thương tích cũng không nặng lắm— Khương Côn, cùng với hai tên hầu cận mặt mũi bầm dập của hắn.

Thấy cái tình cảnh này, Gia Vệ mới hiểu được vì sao ở đây lại yên tĩnh đến như vậy.

Có một đám người như thế ẩn núp, thì ai dám đi lại gần cơ chứ.

- Thăng ranh con, ngại ông nội mày đánh ít quá có phải không?

Vương Cường cười lạnh một tiếng, trực tiếp quay qua Khương Côn hỏi.

Vương Cường từ nhỏ đã được cha của hắn huấn luyện cẩn thận, hiện giờ lấy một chấp ba cũng không thành vấn đề, mặc dù đối có tới mười mấy người, nhưng hắn không cảm thấy sợ hãi một chút nào.

Gia Vệ thì hai mắt híp lại, lạnh lùng nói:

- Khương Côn, mày thế này là có ý gì?

- Có ý gì? Mày hỏi tao có ý gì á?

Khương Côn sững sốt, sau đó cười vang thành tiếng, một lát sau, hắn mới từ trong cơn điên trở lại bình thường:

- Cmn chứ, ta muốn mỗi thằng bọn mày để lại một cánh tay, không chỉ là hai bọn mày, toàn bộ bọn con trai lớp bọn mày, tất cả phải để lại một cánh tay.

- Một người một cánh tay, hai bọn tao, chính là hai cánh tay.

Gia Vệ đem cặp kính từ trên sống mũi tháo xuống, bỏ vào trong túi áo của mình, không vội không vàng quay sang Vương Cường nói:

- Cường Tử, gọi 113 đi, đúng lúc đang lo không biết bắt nó như thế nào.

- Đánh cho tao, đừng cho bọn nó báo công an.

Khương Côn nghe thấy lời nói của Gia Vệ, ngay lập tức rống to ra lệnh cho mấy tiểu đệ xung quanh.

Thân thể Gia Vệ trực tiếp đứng ra ngăn cản trước người Vương Cường, trầm giọng nói:

- Gọi 113 đi, tao lo bọn nó cho.

- Được rồi.

Vương Cường lặng lẽ cười, tinh cảnh như vậy, hẳn một chút cũng không sợ.

Đã từng được thiết huyết quân nhân huấn luyện, làm sao có thể bị chút tinh cảnh này dọa sợ cơ chứ.

Vương Cường lấy điện thoại di động ra, chuẩn xác ấn 113, sau đó vươn cái tay còn đang rãnh rỗi ra nghênh địch.

Côn bông của đối phương chưa đánh đến tay Vương Cường, đã bị một cánh tay so với tay Vương Cường bé hơn một vòng đỡ được, ngay sau đó là một cú đâm thẳng tốc độ cao, tên tiêu tử tập kích Vương Cường bị một quyền này đẩy lui bốn năm bước, ngã lảo đảo trên mặt đất.

- Tiểu vệ tử, trâu bò đấy.

Vương Cường lặng lẽ cười, gọi nhanh hơn một chút, sau đó cất điện thoại đi.

Cất điện thoại xong, Vương Cường nhìn ra xung quanh, trên mặt hắn, ngay lập tức đã chuyển thành biểu tình khiếp sợ.

Chỉ trong chốc lát lúc mình gọi điện, hơn mười tên côn đồ kia, đã bị Gia Vệ một người đánh ngã sáu bảy người, còn gần mười tên còn lại, giờ cũng có chút sợ hãi.

- Tiểu vệ tử, để cho tao ba đứa, còn lại của mày cả, thế nào?

Vương Cường đi tới bên cạnh Gia Vệ, kêu ngạo nói.

- Nếu như để cho Vương thúc thúc biết con mình chỉ nhận có ba tên trên chục tên thế này, ông ấy nhất định sẽ đứng trước mặt mọi người đánh gãy chân con mình. Đừng quên, ông ấy được công nhận là chiến sĩ đấy.

Gia Vệ hai mắt nhìn chăm chăm mấy tên côn đồ còn lại, lớn tiếng nói.

- Fuck, mày không có thấy bọn nó thẳng nào cũng có vũ khí sao, cho tao một cây gậy, tao có thể đối phó năm thẳng.

Vương Cường vội vàng nói.

Không chờ hắn nói dứt lời, một cây côn bông liền hiện ra ngay trước mặt hắn, Gia Vệ cầm côn bông lặng lẽ cười nói:

- Mày nhận năm thắng, còn lại hai thắng, để tao đổi phỏ, thế nào?

- Mày được.

Vương Cường cười khỏ, nhưng mà cũng không để mình mất thể diện, tiếp nhận côn bồng nói:

- Tốt, mày đánh hai, để tao đánh năm, bắt quá sau khi trở về, mày phải chứng minh cho tao, làm cho cha tao biết con của hắn lợi hại như thế nào, ok.

- Không thành vấn đề.

Gia Vệ cười nói.

Hai người đánh một hồi, giống như là hai lão binh trên chiến trường, đây chính là thành quả do cha của người người dạy nên.

Tuy rằng trước đây Gia Vệ có dáng người nhỏ gầy, thế nhưng dưới sự huấn luyện của hai người cha bọn họ, Gia Vệ và Vương Cường đã đối luyện với nhau rất nhiều lần, đương nhiên là vào thời điểm ấy, hầu như mỗi lần đều là Gia Vệ bị Vương Cường đánh, trừ phi hai người đánh bữa, bằng không không có khả năng xuất hiện loại kết quả thứ hai.

Bây giờ, một mình Gia Vệ đánh ngã sáu bảy người, thực lực như vậy, so với Vương Cường thế nhưng lại mạnh hơn không ít.

Còn lại bảy tên côn đồ được Gia Vệ và Vương Cường phân phối, trên mặt bọn họ đều lộ ra vẻ sợ hãi, hai người này giờ đã được trang bị vũ khí, thực lực tự nhiên sẽ mạnh hơn.

Nhưng mà đã thu tiền của người ta, lại không làm việc, đó là không đúng.

Vì vậy, bảy tên côn đồ trong lúc tâm tình đang bối rối, thì Gia Vệ và Vương Cường đã tới động thủ lần thứ hai.

Kết quả, giống như mọi người đã dự đoán trước, không mất vài phút, bảy tên côn đồ đã bị đánh ngã, mà Vương Cường cũng bởi vì đồng thời đối phó năm tên côn đồ, đã bị trúng một gậy vào lưng, hần lên lưng hắn một vết ứ bầm đỏ tươi, đau đến mức trên trán hắn túa ra mồ hôi lạnh.

- Giá trị, có cái vết thương này, lại có mày làm chứng, lão nhân gia ở nhà khẳng định sẽ cười không khép miệng lại được.

Vương Cường cười nói.

Gia Vệ lắc đầu không biết nói gì hơn, tay và lưng hắn cũng bị đánh vài cái, tuy rằng đau đớn, nhưng cũng vì vậy mà hắn phát hiện ra, trên người mình cũng không có xuất hiện vết thương.

Thậm chí, Gia Vệ rõ ràng cảm giác được có một gậy bị một tên côn đồ đánh vào lưng hắn mà bị gãy, nhưng trừ lúc đó Gia Vệ còn cảm giác được một chút đau đớn ra, sau một lát thì một chút vấn đề cũng không có.

Lúc này cảnh sát còn chưa đến, Gia Vệ và Vương Cường, đồng thời nhìn về phía tên Khương Côn và hai người hầu của hắn ở cách đó không xa đang muốn chạy trốn.

- Mày hai, tao một.

Gia Vệ nói.

Vương Cường méo cả miệng, nhưng mà vẫn gật đầu nói:

- Tốt, nhưng mà không được đánh ngất hắn, tao còn phải thử xem da thịt thằng ôn con này rốt cuộc có cứng rắn hay không đã.

- Được, nhanh lên một chút đi, một lúc nữa Lương đội trưởng bọn họ đến, chúng ta cũng không động thủ được.

Gia Vệ nói, ngay sau đó liền rất nhanh hướng phía Khương Côn chạy tới.

Khương Côn cùng hai tên lâu la sáng nay đã bị đánh bị thương ở chân, căn bản là chạy không được nhanh, chỉ chốc lát sau, đã bị Gia Vệ cùng Vương Cường hai người một trước một sau ngăn lại.

- Ranh con, mày muốn chạy đi đâu?

Vương Cường lặng lẽ cười nói.

Tình huống bây giờ đã khác hẳn so với trước, trước là Khương Côn mang theo mười mấy tên côn đồ vây quanh Gia Vệ và Vương Cường, bây giờ là Gia Vệ và Vương Cường vây quanh ba người bọn hắn.

- Chú tao là chủ nhiệm phòng quân sinh, bọn mày đánh tao, không có kết cục gì tốt đâu.

Khương Côn cũng đã sợ hãi, vội vàng nói.

Gia Vệ và Vương Cường đồng thời cười lạnh một tiếng, sau đó Gia Vệ nói rằng:

- Khương Kiên bây giờ là chủ nhiệm phòng quản sinh, nhưng mà bây giờ chúng ta cũng không phải là học sinh của trường, hẳn không thể quản nổi bọn tao, chờ đến lúc bọn tao quay trở lại trường, Khương Kiên đã cút đi chỗ khác rồi, cho nên, lý do này, uy hiếp không nổi bọn tao đâu.

- Hừ, bố tao là phó cục trưởng bộ giáo dục, bọn mày dám đánh tao, thì hai bọn mày vĩnh viễn sẽ không có khả năng tham dự kì thi vào đại học.

Khương Côn cười lạnh một tiếng, nói tiếp.

Nghe được lời này của Khương Côn, thực tại đã làm cho Gia Vệ và Vương Cường sùng sốt, trách không được ngay cả Trường hiệu trưởng cũng không làm theo điều lệ, nguyên lai là do cha của Khương Côn, là phó cục trưởng bộ giáo dục.

Mà lúc này, Gia Vệ và Vương Cường cũng hiểu vì sao đi bộ giáo dục cáo trạng Khương Kiên đã nhận được cái loại đãi ngộ kia.

- Cho dù cha mày là phó thị trưởng, nhưng bây giờ, cha mày cũng không có ở đây.

Vương Cường lạnh lùng nói, vạch hai tay áo lên, đi từng bước một về phía Khương Côn.

Khương Côn cùng hai tên lâu la bị hù dọa lui lại phía sau, nhưng phía sau, cũng có Gia Vệ ngăn cản.

Chính vào thời điểm ba người bọn hắn bị hù dọa không biết nên làm sao, thanh âm còi báo động vang lên.

Khương Côn cùng hai tên lâu la cười rộ lên, không có lúc nào sung sướng bằng lúc nghe thấy tiếng còi báo động như lúc này.

- Làm sao bây giờ?

Vương Cường nhướn mày hỏi.

- Còn có thể làm sao nữa, thừa dịp cảnh sát còn chưa tới, trước đánh một trận rồi hãy nói.

Gia Vệ nói, đồng thời không chút do dự hướng phía Khương Côn lao tới, quyền cước cùng sử dụng, ra sức mà đập Khương Côn.

Vương Cường sừng sốt, sau đó cũng lặng lẽ cười, đi tới trước người Khương Côn, một hồi quyền đâm cước đá, một chút cũng không có nương tay.

Vào thời điểm ở trong ngõ nhỏ vang lên những tiếng bước chân, Gia Vệ và Vương Cường liếc nhau, sau đó hai người đồng thời ngã lẩn ra mặt đất, về mặt thống khổ, rên rỉ đau đớn.

Phối hợp cùng với thương tích trên người Vương Cường, căn bản không thể nhìn ra hai người bọn họ đang giả vờ, chỉ bất quá, trên người Gia Vệ, ngoại trừ quần áo có mấy chỗ bị xé rách ra, thì nhìn không ra nổi vết thương nào.

- Nhanh lên một chút đẩy cáng cứu thương qua đây, trước không cần lo cho bọn chúng, mang cáng cứu thương đẩy đến đây trước, hai người này mới là người bị hại, những người khác thì khỏi cần đưa đi viện, trực tiếp mang về trong cục cảnh sát đi.

Không bao lâu sau, thanh âm Lương đội trưởng vang lên, trên mặt Gia Vệ và Vương Cường ngay tức thì càng trở nên quặn quẹo đau đớn hơn.

Đây không là giả vờ, mà là về quặn quẹo đau đớn do chịu đựng không dám cười, dưới tình huống này mà bật cười, quả thực là hỏng hết kế hoạch mà.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Hòa Giải

Rất nhanh sau đó, Gia Vệ và Vương Cường đã bị đưa vào bệnh viện, mà đám Khương Côn thì lại bị áp giải vào cục cảnh sát.

Sau khi kiểm tra một hồi, biết được chỉ có vết thương Vương Cường là có chút nghiêm trọng ra, hai người hầu như không có bị thương tích gì trầm trọng.

- Cái vết thương này, có thể đem cái tên Khương Côn kia nhốt vào mấy ngày.

Lương đội trưởng hướng Gia Vệ và Vương Cường đang nằm ở trên giường bệnh nói.

Hai người tuy rằng không bị thương tích gì, nhưng bác sĩ kiên quyết bảo bọn họ nằm lại viện để quan sát hai ngày.

- Khương Côn đã bị bắt rồi, chúng cháu phải quay về trường học, Lương đội trưởng, chú có thể hay không thả lỏng cho bọn cháu một chút.

Gia Vệ về mặt cười khỏ, hấn cũng không muốn ở lại bệnh viện.

- Trước tiên đêm nay các cháu cứ ở lại bệnh viện đợi, ngày mai sẽ cho các cháu xuất viện, bằng không ta cũng xử lý không tốt cái tên Khương Côn kia được.

Lương đội trưởng nói, trên mặt lộ ra một bộ dáng tươi cười thoạt nhìn có chút hèn mọn.

- Cái này, có thể cho hấn ngồi tù bao lâu?

Vương Cường âm hiểm cười nói.

Lương đội trưởng cười khò lắc đầu, nói:

- Sợ rằng nhốt vào tù không được bao lâu, chuyện như vậy bình thường cũng có, bình thường chỉ là tạm giam nửa tháng, phạt một ít tiền là xong.

- Nhẹ như vậy?

Gia Vệ cùng Vương Cường đều là một hồi nhíu mày.

- Đương nhiên, chuyện này rất cuộc có nghiêm trọng hay không, phải xem tình trạng của hai cháu.

Lương đội trưởng quay qua Gia Vệ và Vương Cường cười cười, nói tiếp:

- Nếu như hai người các cháu tổn thương rất nghiêm trọng mà nói, thì việc đem cái tên Khương Côn kia xử phạt nặng cũng có thể được.

Nghe Lương đội trưởng nói như vậy, trên mặt Vương Cường chính là lộ ra thần sắc hưng phấn, bất quá không đợi hắn mở miệng, Gia Vệ lại là nhíu mày nói ra:

- Theo cháu tính toán, phải khiến cho hắn nhớ kỹ lần này là được, hình phạt không cần quá nghiêm trọng; còn có, hai chúng cháu thật không thể ở trong bệnh viện ngi ngơi, như vậy sẽ khiến người trong nhà sẽ lo lắng.

Lời Gia Vệ vừa mới nói ra, Lương đội trưởng liền nhếch miệng cười, nói:

- Các cháu yên tâm, lát nữa hai đứa sẽ có lý do ở chỗ này nghỉ ngơi.

Gia Vệ cùng Vương Cường cảm thấy sùng sốt, không biết lương đội trưởng nói lời này là có ý gì.

Chỉ một lát sau, một thanh âm vô cùng quen thuộc từ trong hành lang bệnh viện truyền vào.

Nghe được thanh âm này, Gia Vệ cùng Vương Cường lại cảm thấy sùng sốt, sau đó đều nở nụ cười khò.

Ngay sau đó, cha mẹ của Gia Vệ và Vương Cường trực tiếp đi vào trong phòng bệnh, cha mẹ hai nhà đều tràn đầy lo lắng nhìn hai đứa.

- Cha, con bị thương nằm trong này cũng là do tự vệ lại nằm tên côn đồ, tiểu vệ tử có thể làm chứng cho con.

Vương Cường quay qua chỗ cha hấn Vương Quý Dân nói.

- Thế nào, giờ đã biết được chỗ tốt mà trước đây ta huấn luyện cho con chưa?

Vương Quý Dân cười nói, hấn là một tráng hán, thân cao tới 1m8, một thân cơ thể vạm vỡ đó đều được luyện ra từ trong quân đội.

- Sau này không cho phép như vậy nữa, không thể lấy thân thể của chính mình ra mà đùa giỡn.

Mẹ của Vương Cường- Triệu Quyên trừng mắt với Vương Cường và Vương Quý Dân nói.

- Mẹ, yên tâm đi, con cùng tiểu vệ tử mà ở cùng chỗ với nhau, cho dù là đến một trăm người, bọn con đều có thể thu thập.

Vương Cường về mặt kiêu ngạo nói.

Người trong phòng đều là âm âm cười ha hả, “một trăm người” ngay cả quân nhân xuất ngũ chân chính như Vương Quý Dân cũng khó có khả năng đánh thắng được, huống chi là Vương Cường cùng Gia Vệ.

Không lâu sau Lương đội trưởng rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại có Gia Vệ và Vương Cường cha mẹ hai nhà bọn họ.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Giờ sắp đến kì thi vào đại học rồi, các con như thế nào lại chọc phá chuyện này?

Cha của Gia Vệ - Gia Hồng Ngạo cau chặt lông mày hỏi.

Mẹ của Gia Vệ - Trương Dung về mặt vô cùng lo lắng, chuyện này nếu như ảnh hưởng tới kì thi vào đại học của Gia Vệ và Vương Cường, vậy thì phiền phức to rồi.

- Gia thúc, không phải là chúng con sai.

Vương Cường lập tức nói.

Gia Vệ thì là từ từ nói ra ngọn ngành sự việc, mà Gia Hồng Ngạo cùng Vương Quý Dân sau khi nghe xong, trên mặt hai người đều tràn đầy tức giận, Vương Quý Dân thiếu chút nữa đã đi ra ngoài tìm Khương Kiền tính sổ.

- Hai người các con làm rất đúng, đối với loại người như vậy, người càng là cúi đầu, hấn càng là cười lên trên cổ người.

Vương Quý Dân về mặt tức giận nói.

- Các con không có đi kiện bọn họ sao, cái người tên Khương Kiên kia chỉ là một chủ nhiệm, không có khả năng có quyền lực lớn như vậy chứ.

Gia Hồng Ngạo nhũ mày hỏi, hấn so với Vương Quý Dân mà nói, tinh táo hơn nhiều.

- Gia thúc, chú không biết đấy thôi, phó cục trưởng bộ giáo dục chính là cha của cái tên Khương Côn kia, chúng con đi đâu để kiện đây?

Vương Cường biu môi nói, nói tới chuyện này, hấn lại tràn ngập một bụng lửa giận.

- Chuyện này để cho cảnh sát xử lý là tốt nhất, tụ tập thanh niên lêu lổng đi đánh học sinh bên trong trường học, lại còn ở bên ngoài trường đánh các con, đây đã là phạm tội hình sự rồi.

Vương Quý Dân nói, về mặt tức giận.

- Thầy chủ nhiệm Trương của các con có thể xử lý tốt chuyện này, các con không cần tham gia vào, hiện tại nhiệm vụ trọng yếu nhất của các con chính là tại kì thi vào đại học đạt thành tích thật tốt.

Gia Hồng Ngạo nói.

Gia Vệ và Vương Cường cùng nhau gật đầu, không có phản bác.

Thấy Gia Vệ và Vương Cường không có việc gì, Gia Hồng Ngạo hai nhà liền rời đi, vốn là bọn họ cũng muốn mang theo Gia Vệ cùng Vương Cường về nhà, chỉ bất quá bác sĩ kiên trì bảo hai nhà bọn họ để bọn trẻ ở lại để quan sát một đêm, bọn họ cũng đành chịu, chỉ có để Gia Vệ cùng Vương Cường ở lại bệnh viện.

Một đêm không có chuyện gì đặc biệt, cho đến hơn mười giờ sáng ngày thứ hai, Lương đội trưởng mới đi vào trong phòng bệnh.

- Lương đội trưởng, chúng cháu bây giờ có thể xuất viện chưa?

Gia Vệ và Vương Cường đều là vẻ mặt sầu khổ, ở trong bệnh viện đối với hai người bọn hắn mà nói, không khác gì ngồi tù.

- Có thể xuất viện được rồi, còn về sự tình của Khương Côn không biết người nào giờ thủ đoạn nên mọi chuyện đã được hòa giải, lát nữa người nhà của Khương Côn sẽ đến tìm các cháu, các cháu có yêu cầu gì cứ việc nói thẳng ra là được.

Lương đội trưởng vẻ mặt cười khổ nói.

- Hòa giải?

Gia Vệ và Vương Cường sững sốt, không nghĩ tới chuyện này còn có thể hòa giải.

- Đúng vậy, có thể là cha của Khương Côn cái vị phó cục trưởng bộ giáo dục kia đã dùng chút thủ đoạn để tạo nên kết quả như vậy, bất quá điều kiện để hòa giải là phải khiến cho các cháu hài lòng, lát nữa hai đứa các cháu không nên khách khí, có điều kiện gì trực tiếp đưa ra là được.

Lương đội trưởng nói.

Gia Vệ và Vương Cường đều hơi hơi nhăn đầu lông mày, bất quá sau một lát, hai người lại âm thầm cười, Vương Cường thì nói ra:

- Nếu như sau đó bọn họ tìm chúng ta gây phiền phức thì làm sao bây giờ?

- Nếu như mà xuất hiện loại tình huống này, cho dù cha của Khương Côn là thị trưởng cũng không quản được.

Lương đội trưởng hai mắt nhú lại nói.

Gia Vệ và Vương Cường nhìn nhau, Gia Vệ mở miệng nói: "

- Điều kiện của chúng cháu cũng không nhiều, điều kiện thứ nhất chính là để cho thầy chủ nhiệm Khương Kiên của trường cấp ba Tân Hải đối với tất cả học sinh và giáo viên trong trường chúng ta nói lời xin lỗi; điều kiện thứ hai chính là thầy chủ nhiệm Khương Kiên phải bị cách chức; cái điều kiện thứ ba là thầy chủ nhiệm Trương của lớp chúng cháu phải được quay trở lại lớp để dạy học; điều kiện thứ tư chính là Khương Côn không thể tiếp tục học ở trường cấp ba Tân Hải.

Dùng một chút, Gia Vệ lại mở miệng nói tiếp:

- Bốn điều kiện này, nếu như bọn họ có thể đáp ứng, chuyện này cứ như thế mà cho qua.

Về phần người đang phụ trách trông coi khối 12 - Tường hiệu trưởng, Gia Vệ không cho rằng một phó cục trưởng của bộ giáo dục có thể cách chức được Tường hiệu trưởng, nói ra điều kiện này khẳng định ông ta không có khả năng thực hiện.

Lương đội trưởng gật gật đầu, sau một lát lại hỏi:

- Hai người các cháu không muốn được bồi thường tiền sao?

- Đương nhiên muốn.

Không đợi Gia Vệ nói gì Vương Cường liền cướp lời, mở miệng nói:

- Chuyện này đối với lớp 12/3 chúng cháu ảnh hưởng lớn như vậy, làm sao có thể không được hưởng chút bồi thường, bất quá Lương đội trưởng theo chú đòi bao nhiêu là hợp lí?

Lương đội trưởng âm thầm cười, nói:

- Đương nhiên không thể đòi ít được, hấn chính là một phó cục trưởng của bộ giáo dục a, bình thường cũng béo bở không ít, chẳng qua đòi nhiều cũng không phải, ta xem ra lấy năm vạn đồng là được rồi.

- Năm vạn đồng?

Gia Vệ và Vương Cường đều cảm thấy khiếp sợ.

- Thế nào, chê ít hả?

Lương cục trưởng nhướn mày, nói tiếp:

- Bằng không, mười vạn cũng được, dù sao đây cũng là hòa giải, cảnh sát chúng ta sẽ không tham gia, chỉ cần đối phương đáp ứng mười vạn cũng không phải là không thể đòi được.

- Mười vạn? Chúng cháu lấy mười vạn đồng để làm gì?

Gia Vệ về mặt cười khổ, nói:

- Nếu không thì lấy năm vạn đi, năm vạn đồng cho vào quỹ của lớp a!

(DG: phải ta thì chôm luôn và ngay: v)

- Đúng vậy a, không nghĩ tới hẳn một phó cục trưởng bộ giáo dục lại có nhiều tiền như thế, tùy tùy tiện tiện xuất ra chính là năm vạn, mười vạn.

Vương Cường cũng là về mặt ngu ngơ mà nói.

Lương đội trưởng nghe vậy, thì lại là lắc đầu cười rộ lên.

Vốn hẳn cho rằng nói ra con số năm vạn này chắc chắn hai tên tiểu tử này sẽ chê ít, hiện tại xem lại hóa ra hai đứa là ngại nhiều.

Sự tình tiếp theo thì vô cùng đơn giản.

Gia Vệ và Vương Cường theo Lương đội trưởng ra khỏi bệnh viện, bất quá cũng không trở về nhà hoặc quay về trường học, mà là đi thẳng vào một gian phòng bên trong khách sạn Huy Hoàng.

Ở trong gian phòng này có ba người, một người chính là bị Gia Vệ cùng Vương Cường đánh cho mặt mũi bầm dập, đồng thời cánh tay trái đã bị gãy- Khương Côn. Hai người còn lại chính là cha mẹ của Khương Côn.

Cha của Khương Côn là Khương Thiên, là một người nhìn có chút mập và lùn, nhưng trên người lại toát ra sự quan uy, so với cái tên Khương Côn và Khương Kiên kia đáng dấp cao cao gầy gầy một chút cũng không giống, điều này không khỏi khiến cho Vương Cường có chút suy nghĩ không bình thường.

Mẹ của Khương Côn là Tổng Lệ, là một phu nhân bảo dưỡng nhan sắc rất tốt, tuy rằng hơn 40 tuổi nhưng bộ dáng vẫn còn thướt tha, so sánh với những người cùng tuổi có khác biệt rất lớn.

So sánh như vậy, khiến Vương Cường đối với những suy đoán của mình lại càng thêm xác nhận, trong lòng không khỏi cười quý đi hai tiếng.

Khương Thiên tuy rằng về mặt quan uy, nhưng đối với Lương đội trưởng cùng Gia Vệ, Vương Cường bọn họ lại rất là khách khí.

Nhưng Tổng lệ mặt lại cực kì băng lãnh, hai con mắt trừng lớn nhìn Gia Vệ và Vương Cường, giống như là muốn đem Gia Vệ và Vương Cường ăn thịt vậy.

Rất nhanh, Gia Vệ đã nói ra bốn điều kiện của mình cùng năm vạn đồng tiền bồi thường.

Nhưng Gia Vệ vừa mới nói ra, mẹ của Khương Côn - Tổng lệ lại là trực tiếp lớn tiếng nói:

- Không được, tiền có thể cho các người, cũng có thể cho các người nhập học lại một lần nữa, nhưng không thể cách chức Khương Kiên, Khương Côn cũng phải tiếp tục đi học tại cấp ba Tân Hải.

- Vậy thì không có gì để nói chuyện cả.

Gia Vệ cười lạnh một tiếng, nói:

- Nếu như dựa theo pháp luật bình thường mà định tội, con của cô sẽ không được đi học, đồng thời con của cô còn phải ngồi tù một đoạn thời gian, hôm nay chúng ta không truy cứu sự tình con của người đã là một nhượng bộ lớn nhất có thể rồi. Còn có, các cô có rất nhiều tiền đúng không, tốt, năm vạn đồng tiền bồi thường chúng ta không lấy, chúng ta muốn hai mươi vạn tiền bồi thường, nếu như đáp ứng chuyện này coi như xong, còn nếu không đáp ứng thì Lương đội trưởng sẽ mang Khương Côn quay về cục cảnh sát, để cho cảnh sát xử lý.

Vương Cường cũng là liên tục gật đầu, chỉ bất quá khi thời điểm Gia Vệ nói ra 'Hai mươi vạn', Vương Cường lập tức sững sờ, nhưng rất nhanh sau đó lại khôi phục bình thường.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Ba Mươi Vạn

Nhìn Gia Vệ chỉ là một học sinh cấp ba mươi tám mươi chín tuổi nhưng lại ăn nói mạnh mẽ được như thế, khiến Khương Thiên - một thân chinh chiến nhiều năm ngoài đời như vậy cũng phải kinh ngạc không thôi.

Không để Tống Lệ mở miệng, Khương Thiên cười cười, nói rằng:

- Cháu tên là Gia Vệ phải không? Chú gọi cháu là Gia tiểu huynh đệ, cháu không có ý kiến chứ?

Gia Vệ nghe vậy thì trực tiếp sùng sốt, Khương Thiên khách khí như thế, lại còn xưng huynh gọi đệ, điều này làm cho Gia Vệ có chút không rõ ràng cho lắm.

Khương thiên làm như vậy, chẳng phải là đem Gia Vệ lên cùng vai vế với hấn sao, nói cách khác, Khương Côn phải gọi hấn là Vệ thúc thúc?

Gia Vệ còn chưa nói gì, Vương Cường ở bên cạnh đã lặng lẽ cười, gật đầu nói:

- Đương nhiên có thể, Khương lão ca còn cần phải hỏi sao?

Gia Vệ nhìn sang Vương Cường, thấy Vương Cường nháy mắt ra hiệu, hấn cũng gật đầu, nói:

- Khương lão ca, những điều kiện cháu vừa nói, chú có chịu không?

Vừa nói, Gia Vệ cùng Vương Cường vừa nhìn về phía Khương Côn mặt mũi bầm dập ngồi bên cạnh, chỉ nhìn thấy hấn tức giận run người nhưng vì có phụ thân Khương Thiên của hấn ở đây nên không dám phát tác.

Mà Lương đội trưởng hiện tại lại đang nhàn nhã cười nhạt uống rượu đỏ, trong toàn bộ bàn ăn, cũng chỉ có một mình Lương đội

trường là đang ăn uống.

Khuong Thiên phảng phất một chút cũng không thèm để ý đến cảm giác của Khuong Côn, vẫn tươi cười nói rằng:

- Gia tiểu huynh đệ, chú nói thế này các cháu xem có được không nhé, chú cho các cháu 30 vạn nhân dân tệ, đồng thời bắt Khuong Kiền trước mặt toàn trường xin lỗi các cháu, nhưng có thể đáp ứng chú giữ chức lại cho hẳn được hay không?

- Ba mươi...

Khuong Thiên vừa mới nói xong, Vương Cường mở to hai mắt, trung ra bộ mặt ngu ngơ, nhưng hẳn chưa kịp nói gì thì đã bị Gia Vệ đánh một đòn chặn họng hẳn lại.

Vương Cường mắt nhìn Gia Vệ, sau đó nuốt nước miếng, ko nói gì nữa.

Còn Gia Vệ liền híp hai mắt lại, ngẫm nghĩ một hồi, mở miệng nói:

- Khuong Kiền có thể không bị mất chức, nhưng hẳn ko thể tiếp tục làm thầy chủ nhiệm, còn có, cháu không muốn nhìn thấy Khuong Côn ở trong lớp 12/1 nữa.

Ba mươi vạn nhân dân tệ, ngay cả Gia Vệ cũng phải động tâm, có như thế nào hẳn cũng không nghĩ tới, chỉ là phó bộ trưởng bộ giáo dục, mà đã giàu có như thế rồi.

Nhất là chú ý tới lúc Khuong Thiên nói ra ba mươi vạn, Tổng Lệ lại biểu cảm chẳng thèm quan tâm, Gia Vệ mới giật mình quá lạ tự hỏi phó bộ trưởng bộ giáo dục Khuong Thiên này rốt cuộc có bao nhiêu gia tài a.

Chỉ là, Gia Vệ vừa dứt lời, Tổng Lệ lại trực tiếp kêu to lên:

- Không được, Côn nhi nhất định phải tiếp tục học ở lớp 12/1.

- Khuong lão ca, vậy chúng ta ko còn gì để nói nữa.

Gia Vệ sắc mặt lạnh lẽo, quay sang Khuong Thiên nói.

Nhưng mà, ngay sau đó diễn ra một sự tình làm Gia Vệ, Vương Cường và Lương đội trưởng phải nghi hoặc.

Chỉ thấy trên mặt Khương Thiên vẻ tươi cười biến mất, thay vào đó là vẻ băng lãnh, hai mắt híp lại thành khe hở trừng mắt lạnh lùng nhìn Tổng Lệ.

Trong thâm tâm Gia Vệ, Vương Cường và Lương đội trưởng, Tổng Lệ tất nhiên là 1 con cọp cái, nhất định có thể trị được Khương Thiên dễ dàng, lại không nghĩ tới, Khương Thiên chỉ cần dùng ánh mắt băng lãnh liếc một cái cũng khiến Tổng Lệ toàn thân mãnh liệt run rẩy, sau đó còn ôm lấy Khương Côn, không dám nhắc lại.

Tình huống này, hiện tại có chút quái dị.

Một lát sau, trên mặt Khương Thiên lại hiện lên dáng vẻ tươi cười như cũ, tưởng chừng việc biến đổi sắc mặt đối với hắn đơn giản giống như ăn cơm vậy.

- Gia tiểu huynh đệ, điều kiện của các cậu chúng ta đều sẽ đáp ứng, các cậu muốn tiền mặt hay là ta trực tiếp đưa chi phiếu cho các cậu luôn?

Khương Thiên cười hỏi

- Trực tiếp đưa chi phiếu đi, dù sao cũng có Lương đội trưởng ở đây, chúng ta cũng ko cần phải lo lắng.

Gia Vệ mở miệng nói.

Sắc mặt Vương Cường vô cùng kích động, đây chính là 30 vạn NDT a, nếu để cho ba mẹ hắn kiếm được 30 vạn NDT mà nói, thì chắc cũng phải nhịn ăn nhịn uống nhiều năm mới có được.

Khương Thiên không chần chừ, trực tiếp móc ra một tập chi phiếu, rút ra một tờ chi phiếu 30 vạn đưa cho Gia Vệ, đồng thời nói rằng:

- Ta đảm bảo thứ hai này Khương Kiên sẽ xin lỗi hai cậu trước toàn trường, đồng thời sẽ xin rút chức chủ nhiệm của hắn, còn có, Trương lão sư sẽ tiếp tục làm GVCN của các cậu, Khương Côn cũng sẽ không được học tại lớp 12/1 nữa.

- Khương Thiên lão ca thật là hào phóng. Một ca ca như huynh Vương Cường xin nhận.

Khương Thiên vừa nói xong, Vương Cường liền đứng dậy, bung chén rượu lên hướng Khương Thiên cạn ly.

Khương Thiên cất tập chi phiếu đi, cũng hoàn toàn muốn cùng Vương Cường và Gia Vệ kết giao bằng hữu, nâng chén rượu lên cùng

Vương Cường cụng ly một cái, sau đó tươi cười uống cạn.

Ngay sau đó, Gia Vệ, Vương Cường, Lương đội trưởng cùng Khương Thiên bốn người như những bằng hữu thân thiết lâu ngày không gặp, cùng nhau đứng đây nói cười vui vẻ, còn mẹ con Tổng lệ và Khương Côn chỉ ngồi một bên không dám lên tiếng.

Thẳng đến lúc chạng vạng tối, Gia Vệ, Vương Cường, Lương đội trưởng ba người mới cùng Khương Thiên cáo biệt về nhà, rời khỏi quán rượu Huy Hoàng.

- Lương đội trưởng, số tiền này làm sao bây giờ?

Trước khi đi về, Vương Cường hướng Lương đội trưởng hỏi.

- Không nên gọi ta là nữ đội trưởng, cha các người đều là những người lính đã xuất ngũ, ta trước đây cũng từng nhập ngũ, sau này cứ gọi ta là Lương thúc là được.

Lương đội trưởng nhìn Gia Vệ và Vương Cường, lại nhìn chi phiếu trong tay Gia Vệ, nói tiếp:

- Ba mươi vạn nhân dân tệ này, xác thực không phải một số tiền nhỏ, về phần làm sao để giải quyết nó, các cậu nên tự mình suy nghĩ đi.

- Lương thúc, ba mươi vạn NDT này, có khi nào Khương Thiên sẽ tìm cách lấy lại ko?

Vương Cường hỏi tiếp.

Nhưng mà, Vương Cường mới vừa hỏi ra lời này, làm Gia Vệ bật cười, ngay sau đó hắn nói:

- Hắn có thể lấy về sao? Chúng ta có đòi hắn phải cho nhiều đây đâu? Đây là tự hắn đồng ý cho chúng ta, hơn nữa còn có Lương thúc đại đội trưởng cảnh sát làm chứng, hắn có muốn cũng không lấy về được.

Vương Cường cười hắc hắc, chột nhứ mày, về mặt nghi hoặc hỏi:

- Thế nhưng, vì sao ta cảm giác sự việc không được bình thường cho lắm. Khương Thiên sao hắn lại dễ dàng quá vậy, quan sát sắc mặt của hắn, ta ko hề thấy hắn biểu lộ 1 chút tức giận nào, giống như là, hắn rất cao hứng với chuyện này.

Vương Cường vừa nói ra những lời này, liền khiến Gia Vệ và Lương đội trưởng chau mày suy nghĩ.

- Có thể là Khương Thiên ở trong quan trường lăn lộn nhiều năm, đa mưu túc trí, tuy hấn tức giận nhưng lại không biểu lộ ra ngoài chẳng.

Lương đội trưởng nói.

- Thế nhưng, dù có ẩn dấu sâu cỡ nào nhưng cũng ko thể ẩn dấu hoàn toàn được. Hơn nữa, Khương Thiên càng về sau càng uống không ít rượu, nhìn dáng đi của hấn cũng đã chệnh choạng, nhưng ta vẫn không nhìn ra hấn có tia tức giận nào.

Gia Vệ chau mày nói, hôm nay sự việc vô lý duy nhất, chính là biểu hiện của Khương Thiên.

- Các cháu không cần lo lắng, chuyện ngày hôm nay ta đã làm chứng. Nếu như Khương Thiên có âm mưu gì, thì hấn cũng ko thể tự đem đá đập vào chân mình được.

Lương đội trưởng nói.

Gia Vệ cùng Vương Cường liếc nhau, hai người cùng gật đầu.

Khương Thiên chính là lão cáo già, không lộ ra sơ hở, bọn họ lúc này căn bản nhìn không ra, chỉ có thể bình đến tướng chặn, nước đến đất chặn mà thôi.

Không bao lâu sau, Gia Vệ, Vương Cường hai người cùng Lương đội trưởng từ biệt.

Trên đường về nhà, Vương Cường cứ một mực muốn giữ chi phiếu, nhưng ngay khi đến trước cửa nhà Gia Vệ, hấn liền đem chi phiếu nhét vào tay Gia Vệ, xoay người hướng nhà mình chạy thẳng đi.

Gia Vệ cười khở lắc đầu, đem chi phiếu bỏ vào trong túi áo, hấn trước đây tuy rằng cũng chưa từng giữ nhiều tiền như vậy, thế nhưng ngay lúc này, trong lòng Gia Vệ vô cùng bình tĩnh, giống như, số tiền ghi trên tấm chi phiếu trong túi áo của hấn, không phải ba mươi vạn, mà chỉ là ba mươi đồng tiền lẻ mà thôi.

Về đến nhà, Gia Vệ tự nhiên kể hết toàn bộ sự việc cho cha mẹ hấn nghe. Khi thấy Gia Vệ lấy ra tờ chi phiếu, vẻ mặt Trương Dung vô cùng khiếp sợ, còn cha Gia Vệ là Gia Hồng Ngạo, thì lại phi thường bình tĩnh.

- Số tiền này là của cả lớp con, nhưng con cùng Tiểu Cường có công lấy được nên cũng có quyền sử dụng nó. Ba mươi vạn ko phải là con số nhỏ, con có thể lấy ra một ít bỏ vào quỹ lớp, nhưng ko thể lấy toàn bộ.

Gia Hồng Ngao nhìn Gia Vệ, nói tiếp:

- Cho nên, số tiền còn lại sử dụng như thế nào, là do con và tiểu Cường tự mình định đoạt.

Gia Vệ gật đầu, nói rằng:

- Cha, người yên tâm, số tiền này con cùng Cường Từ sẽ không tiêu xài lung tung, con định xuất ra ba ngàn đồng bỏ vào quỹ lớp, cho các bạn mua một số thứ cần thiết để chuẩn bị thi vào đại học, số tiền còn lại, con sẽ lấy danh nghĩa lớp mang đi quyên góp làm từ thiện, ba mươi vạn tệ, nhất định giúp được ko ít người.

Gia Hồng Ngao cùng Trương Dung đều gật đầu, đây là quyết định của Gia Vệ, bọn họ sẽ không ý kiến.

Trở lại trong gian phòng của mình, Gia Vệ cũng không đi học bài, mà chờ cha mẹ hẳn rời khỏi phòng khách.

Chuyện hẳn muốn làm nhất bây giờ là gọi điện cho Liễu Tinh, kể rõ tình huống hiện tại. Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là 2 ngày nay ko gặp được Liễu Tinh, trong lòng Gia Vệ có chút khó chịu.

Chi bất quá, Gia Vệ không có đi động, điện thoại bàn lại ở phòng khách, hẳn lại không thể trước mặt cha mẹ gọi điện cho nàng.

Nhưng mà, chẳng biết tại sao, cha mẹ Gia Vệ hôm nay lại thức khuya như vậy, đã là 12h đêm rồi mà họ vẫn ở phòng khách xem tivi, làm hẳn ko có cơ hội hành động.

- Thôi vậy, để ngày mai đi học rồi tính sau.

Gia Vệ nằm ở trên giường, thấp giọng lầm bầm.

Sáng sớm thứ hai, Vương Cường gõ cửa nhà Gia Vệ, sau đó gõ cửa phòng Gia Vệ càng mạnh hơn, kéo Gia Vệ đang mơ màng tỉnh lại.

Gia Vệ nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, khi thấy kim đồng hồ chỉ vào 4: 30, Gia Vệ vẽ mặt cười khổ.

Lúc bình thường, Vương Cường làm sao có thể dậy sớm như thế, ngày hôm nay sớm như vậy, nhất định là bơi vì tám chi phiếu 30

vạn tệ kia.

Quả nhiên, Gia Vệ mới vừa mở cửa, Vương Cường đã trực tiếp tiến đến, hỏi:

- Chi phiếu đâu? Cái chi phiếu 30 vạn tệ kia đâu? Ngày hôm qua chúng ta không phải lấy được một chi phiếu 30 vạn tệ sao?

Gia Vệ lấy chi phiếu ra, trực tiếp nhét vào tay Vương Cường, nói:

- Người anh em, có thể bình tĩnh một chút được ko? Mới ba mươi vạn mà mà đã như vậy rồi, nếu như sau này chúng ta kiếm được nhiều tiền, có phải mày sẽ đi nhảy cầu ngay lập tức không?

- Tao không phải là mất bình tĩnh, chỉ là tao muốn xác định có thật là chúng ta đã có được chi phiếu 30 vạn tệ hay không thôi.

Wang Cường trừng lớn hai mắt nhìn chi phiếu, sau đó đưa lại cho Gia Vệ, nói.

Gia Vệ lờ mờ một cái, sau đó nhanh chóng thay đồ, hiện giờ tuy còn rất sớm, nhưng bị Vương Cường làm âm ỉ như thế, hẳn cũng ko ngủ lại được nữa. Thôi thì rời giường, chuẩn bị cách giải thích vụ ba mươi vạn đồng này cho cả lớp đã.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Quay Trở Lại Trường

Đi tới trường, lúc này trong lớp không có ai, Gia Vệ và Vương Cường xem ra là hai người đến sớm nhất.

Không bao lâu sau, số học sinh vào lớp càng ngày càng nhiều lên, cho đến khi Gia Cát Uyển Nhi đi vào trong lớp, Gia Vệ và Vương Cường mới từ chỗ ngồi của mình đứng dậy.

- Lớp trưởng, ra ngoài một chút, có việc cần thương lượng.

Gia Cát Uyển Nhi vừa mới lấy ra một quyển sách, muốn ôn qua bài một chút, đã nghe thấy tiếng của Gia Vệ, đầu tiên là nàng sùng sốt, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, thấy Gia Vệ cùng Vương Cường, trên mặt nàng, lúc này đã lộ ra một nụ cười rất duyên dáng.

Một lúc sau, ba người đang ở một nơi bên ngoài phòng học

Không đợi Gia Cát Uyển Nhi mở miệng hỏi, Vương Cường ngay lập tức đem sự tình hai ngày nay ra nói, sau đó thì đến lượt Gia Vệ lấy tấm chi phiếu trị giá ba mươi vạn kia ra.

- Việc này có cái gì khó xử lý đâu, lấy ra mấy nghìn đồng để cho vào quỹ lớp, còn lại tiền đi ra ngoài quyên góp ủng hộ là xong chứ sao.

Gia Cát Uyển Nhi mắt nhìn chi phiếu trong tay Gia Vệ, trực tiếp mở miệng nói.

Mà Vương Cường lúc này lại là vẻ mặt ngu ngơ, hẳn rất muốn nói cho Gia Cát Uyển Nhi, tấm chi phiếu này là ba mươi vạn chứ không phải ba mươi đồng, nhưng Gia Cát Uyển Nhi rõ ràng không có nhìn lầm, mà nàng vẫn bình tĩnh như cũ.

Điều này làm cho Vương Cường cực kỳ khiếp sợ, đối với một học sinh trung học mà nói, ba mươi vạn, đủ để cho người ấy không thể giữ nổi bình tĩnh.

Gia Vệ cũng nhíu lông mày lại, Gia Cát Uyên Nhi ngày thường hành tung cũng bí ẩn, nhìn thấy tấm chi phiếu ba mươi vạn, vậy mà biểu tình như chỉ là nhìn thấy ba mươi đồng, điều này làm cho Gia Vệ cũng có chút kinh ngạc.

- Chúng tớ cũng là nghĩ như vậy, nhưng việc này dù sao cũng phải nói cho toàn bộ lớp học biết chứ.

Gia Vệ mở miệng nói.

Gia Cát Uyên Nhi gật đầu, nàng nhíu mày nghĩ lại, nói:

- Theo cách của tớ, chuyện này cũng không cần nói quá rõ ràng cho toàn lớp biết, ba mươi vạn cũng không phải một con số nhỏ, mà bây giờ kì thi vào trường cao đẳng đại học đang tới gần, mọi thứ có lẽ nên giữ nguyên như cũ là tốt nhất. Chúng ta lấy ra năm nghìn đồng cho vào quỹ lớp, còn hai trăm chín năm nghìn đồng còn lại thì bạn trực tiếp cầm đi.

- Không sai, nếu để cho toàn bộ lớp học biết về sự tình ba mươi vạn đồng này, chắc chắn là những ngày sau đó, bọn họ đều không có tâm trạng để học tập.

Vương Cường liền vội vàng gật đầu nói.

Gia Vệ khinh bỉ liếc mắt nhìn Vương Cường, hướng về phía Gia Cát Uyên Nhi nói:

- Ok, cứ làm như thế đi, chờ tới trưa chúng ta cùng đi tới ngân hàng để mở một tài khoản, đem số tiền còn thừa cất vào bên trong, lấy ra năm nghìn đồng làm quỹ lớp, còn lại là mang ra giúp những bạn nào gia cảnh khó khăn cần giúp đỡ.

Gia Cát Uyên Nhi gật đầu, nàng không khỏi cười rộ lên nhìn Gia Vệ, nói:

- Không có nhìn ra các bạn thật sự rất có bản lĩnh nha, chỉ trong thời gian hai ngày đã đem chuyện này giải quyết tốt.

- Đúng thế, cũng không nhìn xem hai anh em chúng ta là ai à.

Vương Cường vênh vác hò hét nói.

Gia Vệ không quan tâm, âm thầm cười, lắc đầu không nói gì.

Chuyện này, nếu như không phải Khương Côn quá ngốc, bọn họ căn bản không có khả năng giải quyết dễ dàng như vậy. Đương

nhiên, trong đó còn có một nguyên nhân, đó là cái tên Khương Thiên kia phối hợp quá tốt.

Gia Cát Uyển nhíu mày, sau một lát mi mắt xinh đẹp hơi hơi nhăn lại, nói:

- Các bạn thông báo cho chủ nhiệm lớp chưa? Chủ nhiệm lớp hiện tại hình như là đang đi Hạ Môn.

Gia Cát Uyển nhíu mày này vừa mới nói ra, Vương Cường và Gia Vệ cùng lúc vỗ đầu một cái, bọn họ vậy mà lại quên nói cho chủ nhiệm lớp biết về chuyện này.

Nói xong, Vương Cường vội vã lấy điện thoại di động ra, thông qua số phone của chủ nhiệm lớp gọi đi.

Chỉ chốc lát sau, bên kia đã bắt máy.

Nhưng mà, không đợi Vương Cường mở miệng, bên kia thầy Trương chủ nhiệm lớp liền nói thẳng:

- Thầy bây giờ đang ở Hạ Môn, sự tình của các em trở về rồi hãy nói, hạn chót là thứ sáu này thầy nhất định cho các em một câu trả lời thuyết phục.

Nói xong câu đó, thầy Trương chủ nhiệm lớp liền cúp điện thoại, lúc này hắn giống như là đang rất vội vàng.

- Thấy nói như máy a, ngay cả cơ hội để nói chen vào cũng không có.

Vương Cường buông điện thoại trên tay xuống, nói.

- Vậy thì chờ Trương lão đầu trở về rồi nói sau đi.

Gia Vệ nói.

Gia Cát Uyển cũng gật đầu, ba người không có chân chừ trở lại phòng học, nói đơn giản về chuyện này với toàn bộ lớp học, mà sau khi toàn bộ lớp học nghe được ngày thứ hai Khương Kiên sẽ tại trước mặt toàn bộ lớp 12/3 nói xin lỗi, cả lớp liền cùng nhau vỗ tay hoan hô.

Đây không thể nghi ngờ là một trận chiến giành thắng cực kì to lớn, một trận chiến mà chính nghĩa đã chiến thắng tà ác, mà đối với những thanh niên nhiệt huyết như bọn họ, luôn hy vọng có được thắng lợi như vậy.

Kết thúc tiết học buổi sớm, đến thời gian ăn sáng, Gia Vệ nhưng lại không đi ra quán ăn, mà là hướng về đây nhà của giáo viên đi tới.

Không lâu sau, Gia Vệ quen việc dễ làm, đi tới trước cửa phòng làm việc khoa Anh ngữ, gõ gõ cửa, Gia Vệ liền đi vào.

Chỉ có điều, mới vào phòng được có hai bước, Gia Vệ đã dừng ngay lại, chỗ ngồi của Liễu Tinh, vậy mà không có ai.

- Gia Vệ, đến tìm cô giáo Liễu sao?

Ngay thời điểm Gia Vệ sững sốt, Thầy Lưu bên cạnh hướng Gia Vệ hỏi.

Gia Vệ gật đầu, hỏi:

- Thầy Lưu, cô Liễu không có đi làm sao?

Thầy Lưu béo mập lắc đầu, nói:

- Từ lúc trường học đuổi học em cùng Vương Cường, kể từ đó cô Liễu có trở về phòng làm việc đúng một lần, hai ngày nay còn chưa có quay lại.

- Thầy biết cô giáo Liễu đi đa không ạ?

Gia Vệ nhướng mày, hỏi tiếp.

Thầy Lưu lắc đầu, nói:

- Thầy không biết, cô ấy cũng không có xin nghỉ a.

Gia Vệ gật đầu, nói một tiếng cảm ơn, liền rời khỏi phòng làm việc.

Cũng không có đi ăn cơm trưa, Gia Vệ trở lại lớp học, cau mày, một mực ngồi đợi Vương Cường trở về.

Cướp điện thoại từ trong tay Vương Cường xong, Gia Vệ liền trực tiếp gọi điện thoại cho Liễu Tinh.

- Gia Vệ, sự tình như thế nào rồi?

Không mất mấy giây, trong điện thoại liên vang lên thanh âm của Liễu Tình, thanh âm hơi lộ ra vẻ băng lãnh, nhưng trong đó lại tràn đầy ý quan tâm.

Gia Vệ vội vàng nói:

- Đã giải quyết xong, bọn em bây giờ đã quay về trường học, Tình tỷ, hai ngày này chị thế nào lại không có tới trường?

- Sự tình đã giải quyết xong?

Bên kia Liễu Tình rất rõ ràng đang sửng sốt, nàng lại hỏi tiếp:

- Em nói là, trường học sẽ không lẩn tránh vấn đề này nữa?

- Đúng vậy, em và Vương Cường đã quay về trường học, cuối tuần này nhà trường và Khương Kiên sẽ đứng trước toàn trường xin lỗi lớp 12/3 chúng em, chủ nhiệm lớp cũng sẽ được quay lại dạy bọn em.

Gia Vệ nói.

- Tốt, cô biết rồi, chờ cô quay về trường học rồi nói sau nhé.

Chẳng biết tại sao thanh âm Liễu Tình đột nhiên lại biến thành băng lãnh, nói những lời này xong, liền trực tiếp cúp điện thoại.

Gia Vệ nhíu mày một hồi, không biết Liễu Tình rốt cuộc là đang ở nơi nào, chuyện gì đang phát sinh, trong lòng hẳn cảm thấy có chút lo lắng.

- Lẽ nào Tình tỷ cũng vì giúp chúng ta mà phải đi nhờ cậy các mối quan hệ?

Gia Vệ thấp giọng lầm bầm, hẳn vẫn còn nhớ rõ giây phút Liễu Tình biểu hiện ra cái thái độ cường thế đó.

Cho tới buổi học trưa, Gia Vệ hầu như không có nghe lọt một câu nói nào.

Mãi cho đến lúc tan học buổi trưa, tất cả các học sinh đều đã đi ra ngoài ăn cơm trưa, mà khi đó ở cửa phòng học lớp 12/3, bỗng nhiên xuất hiện một bóng hình xinh đẹp.

Chính là người đã mấy ngày nay chưa quay về trường học - Liễu Tình.

Gia Vệ không chút do dự rời khỏi chỗ ngồi, ra khỏi phòng học đi tới bên người Liễu Tình.

- Tình tỷ, chị hai ngày nay đi nơi nào thế? Còn có, vừa nãy lúc em gọi điện thoại cho chị, có chuyện gì xảy ra vậy?

Gia Vệ trực tiếp mở miệng hỏi, vẻ mặt quan tâm.

Mí mắt xinh đẹp của Liễu Tình hơi nhăn lại, nói ra:

- Không có chuyện gì, sự tình của các em, rốt cuộc đã được giải quyết như thế nào?

Gia Vệ thấy thế, cũng không có tiếp tục hỏi, mà là đem chuyện đã xảy ra nói cho Liễu Tình.

Lúc Liễu Tình nghe được Gia Vệ cùng Vương Cường bị mười mấy tên côn đồ vây quanh, cái miệng nhỏ nhắn của nàng khẽ nhếch, lộ ra sự lo lắng, mà khi nghe tới hai người Gia Vệ cùng Vương Cường đem mười mấy tên côn đồ đánh ngã, nàng lại là dùng ánh mắt quái dị nhìn cái thân thể nhỏ bé kia của Gia Vệ, nàng đang phán đoán xem Gia Vệ có đúng là đang nói xạo hay không.

Mà khi Liễu Tình nghe thấy Gia Vệ từ trong tay cha của Khương Côn - Khương Thiên lấy được chi phiếu ba mươi vạn tiền bồi thường, vẻ mặt nàng lúc này mới chân chính là kính ngạc.

Ba mươi vạn đồng, đối với tiền lương năm sáu ngàn của nàng mà nói, phải nhịn ăn nhịn uống nhiều năm may ra mới kiếm đủ.

- Sự việc giải quyết ổn thỏa thế là tốt rồi, đừng vì chuyện này mà ảnh hưởng đến công việc học tập của các em, càng không thể ảnh hưởng tới kì thi đại học sắp tới của các em.

Lúc nghe xong tất cả sự việc, Liễu Tình trực tiếp mở miệng nói.

- Sẽ không đâu, một ít chuyện này, ảnh hưởng không nổi chúng em.

Gia Vệ cười lắc lắc đầu nói.

Vừa lúc đó, Gia Cát Uyển Nhi và Vương Cường cùng nhau đi tới, Vương Cường cung kính kêu một tiếng “Em chào cô!” mà Gia Cát Uyển Nhi thì lại dùng ánh mắt quái dị nhìn Liễu Tình, lại nhìn Gia Vệ, cuối cùng là chào hỏi Liễu Tình. (D: em đang ghen đó)

- Tình tỳ, chúng em chuẩn bị đi ngân hàng mở một tài khoản, đem số tiền còn thừa cất vào trong tài khoản đó, thuận tiện cho sau này lấy tiền giúp đỡ bạn học khác, chị có đi cùng chúng em không?

Gia Vệ liếc mắt nhìn Gia Cát Uyển Nhi và Vương Cường, chợt cười hướng Liễu Tình nói ra ý kiến của mình.

Liễu Tình không chút do dự gật đầu, chuyện như vậy, nằng dù sao cũng so với ba người Gia Vệ bọn nó hiểu rõ hơn một chút.

Cũng không chần chờ, bốn người liền hướng về dưới tầng đi xuống

Liễu Tình đi đằng trước, Gia Vệ thì đi bên cạnh Liễu Tình, mà đi phía sau Gia Vệ, là người đang có chút mất hứng - Gia Cát Uyển Nhi, đi cuối cùng là người đang cảm nhận được mùi thuốc súng - Vương Cường.

Wương Cường nhìn Gia Vệ, lại nhìn Liễu Tình cùng Gia Cát Uyển Nhi, chợt trên mặt lộ ra một vòng cười khổ, trong miệng nói thảm vãi câu, khiến người ta nghe không rõ hẳn đang nói thảm cái gì.

Bốn người đi tới ngân hàng Công Thương bên cạnh trường học, lấy CMND của Gia Vệ để mở ra một tài khoản, đem ba mươi vạn cất vào bên trong tài khoản này, đồng thời từ tài khoản đó lấy ra năm nghìn đồng, tất cả đều rất thuận lợi.

Trên đường trở về, Vương Cường thì là trực tiếp đề nghị Gia Vệ mời khách ăn cơm, bởi vì tài khoản này chính là của Gia Vệ dùng CMND để mở ra, nói cách khác Gia Vệ hiện tại đang sở hữu ba mươi vạn.

Có Liễu Tình ở đây, Gia Vệ đương nhiên là nguyện ý, Gia Cát Uyển Nhi và Liễu Tình cũng không có ý kiến gì, bốn người liền đi vào bên trong một cái nhà hàng nhỏ bên cạnh trường học.

Bốn người thuê một cái phòng nhỏ, gọi năm món ăn cùng một cái chén canh, không phải món ăn đắt đỏ gì, dùng tiền trên người Gia Vệ cũng đủ để trả.

- Tình tỳ, chúng em bây giờ là phải xem chị là cô giáo hay là xem chị như là những người bạn đây?

Còn chưa động đũa, Gia Vệ liền hướng Liễu Tình hỏi.

Liễu Tình trừng mắt với Gia Vệ, nói:

- Xem chị làm cô giáo cũng được, làm bạn bè cũng được.

- Gia Vệ, cậu muốn làm gì?

Gia Cát Uyển nhi cũng trừng mắt với Gia Vệ, hỏi.

- Không muốn làm gì, nếu Tình tỷ hiện tại là bạn bè của chúng ta, trong lúc bạn bè nói chuyện thì có thể tâm sự về việc ngày thường chứ sao.

Gia Vệ âm thầm cười, nói.

Vương Cường thì ở bên cạnh phụ họa gật đầu, bắt quá hấn không có phát biểu câu nào, bởi vì hấn phát hiện hai cô nàng ở đây, đều là người hấn không thể trêu vào.

Nhưng mà, lời Gia Vệ này vừa mới nói ra khỏi miệng, Liễu Tình cùng Gia Cát Uyển Nhi hai người như là đã thương lượng tốt với nhau từ trước, hai bên cùng im lặng, không thềm nói gì nữa.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Lão Đầu Quái Dị

Cả một bữa cơm, cũng chỉ có một mình Gia Vệ nói, Vương Cường thỉnh thoảng nói vào một hai câu, mà Liễu Tình và Gia Cát Uyển Nhi, hai người thì lại im lặng có chút không bình thường, trừ phi Gia Vệ hỏi các nàng gì đó, bằng không các nàng căn bản không chủ động mở miệng.

Quay về trường học, tất tất cả lại trở về như bình thường, đối với việc trong lớp nhiều ra tận năm nghìn đồng tiền quỹ lớp, toàn bộ học sinh lớp 12/3 bọn hắn tự nhiên vui vẻ, nhưng bọn hắn cũng biết, bây giờ nhiệm vụ chủ yếu của bọn hắn chính là học tập, đối với chút tiền tài này, không thể quá mức để ý được.

Nhưng mà vào buổi chiều ngày thứ hai, giáo viên Ngữ văn quyết định là sẽ tổ chức thi kiểm tra ngữ văn đối với lớp 12/3.

Vốn theo lịch thông báo, thì là xế chiều ngày thứ hai mới trắc nghiệm số học, buổi sáng thứ ba kiểm tra ngữ văn, buổi sáng thứ tư trắc nghiệm Anh ngữ, thứ năm sẽ ôn tập lại về trắc nghiệm tổng hợp, thứ sáu thì là kiểm tra trắc nghiệm tổng hợp.

Nhưng vào thời điểm sáng thứ ba, học sinh lớp 12/3 cũng không có tâm tình để kiểm tra, giáo viên ngữ Văn cũng nhìn ra, mặc dù theo lịch là thứ ba mới kiểm tra, nhưng căn bản kiểm tra sẽ không đạt được kết quả gì, chỉ có thể hủy bỏ.

Hôm nay tất cả học sinh của lớp 12/3 đều cao hứng bừng bừng, đều là tinh thần sung mãn, loại trạng thái này mà kiểm tra, kết quả mới có thể là thực lực chân chính của học sinh bọn họ.

Về phần trắc nghiệm Anh ngữ có còn muốn thay đổi thời gian hay không, phải xem giáo viên Anh ngữ - Liễu Tình.

Lần kiểm tra ngữ văn này, giáo viên ngữ Văn cùng học sinh lớp 12/3, trong lòng tất cả đều có một chờ mong.

Lớp bọn họ xuất hiện một tên quái vật, kiểm tra Anh ngữ và trắc nghiệm tổng hợp đều đạt điểm tối đa, số học lại còn đứng thứ nhất,

nếu như ngữ văn hẳn lại đạt điểm tối đa đứng thứ nhất lớp mà nói, cái tên quái vật lớp bọn họ quả thật quá hoàn hảo.

Chỉ có điều, lúc này Gia Vệ cũng không có phát hiện toàn bộ bạn học và giáo viên đang đặt chờ mong ở hắn, chỉ là trong lòng hẳn không hề có lấy nửa điểm áp lực khi làm bài thi ngữ văn, kiểm tra ngữ văn điểm tối đa là 100 điểm, thời gian làm bài là 2 tiết.

Tại thời điểm tiết học thứ nhất sắp kết thúc, khi mà tất cả mọi người đều đang vui đầu vào làm bài thi ngữ văn, Gia Vệ từ trên chỗ ngồi đứng lên.

Hầu như tất cả mọi người, tại thời khắc này đều dừng bút trong tay lại, vẻ mặt khiếp sợ nhìn về phía Gia Vệ.

Lúc này mới chưa được phân nửa thời gian, bài thi ngữ văn cùng các bài thi khác bắt đồng, nếu như bài thi số học cùng trắc nghiệm tổng hợp, tất cả các câu hỏi phải làm hết mà nói, thời gian sử dụng có thể không lâu, nhưng mà kiểm tra văn thì cần phải viết, phải cần thời gian lớn để thể hiện ý tứ văn chương, làm bài thi ngữ văn, không giống với những bài thi bình thường, nó còn khảo nghiệm tốc độ viết của thí sinh.

Mà thời gian còn chưa hết một tiết, Gia Vệ lại lên nộp bài giống như mấy học sinh không làm được lên nộp khác, nhưng cái khác là hắn đã làm xong hết bài thi ngữ văn của mình rồi.

Giáo viên Ngữ Văn là một người phụ nữ trung tuổi, khi nàng nhìn thấy Gia Vệ đứng lên vẻ mặt ngạc nhiên mừng rỡ hướng về Gia Vệ nhìn lại.

- Thưa cô, em đã làm xong.

Trong ánh mắt khiếp sợ của toàn lớp, Gia Vệ đi lên trên bục giảng, đem bài thi ngữ văn của mình đưa cho giáo viên ngữ Văn.

- Em nghĩ mình có thể đạt được bao nhiêu điểm?

Giáo viên Ngữ Văn cũng giống như thầy chủ nhiệm lớp Trương, biểu tình bình thường, nhìn Gia Vệ hỏi.

Gia Vệ nhếch miệng cười khỏ, ngẫm nghĩ, nói ra:

- Chắc là được tầm hơn chín mươi điểm.

- Hơn chín mươi điểm?

Giáo viên Ngữ Văn lập tức cau chặt lông mày, trừng mắt với Gia Vệ, nói:

- Quay về tiếp tục kiểm tra đi, Anh ngữ cùng trắc nghiệm tổng hợp em đều có thể đạt được điểm tối đa, ngữ văn của ta cũng phải đạt điểm tối đa mới được.

Gia Vệ nghe vậy, vẻ mặt càng thêm cười khỏ.

Yêu cầu này của giáo viên Ngữ Văn, nghe có chút không có đạo lý, ngữ văn cùng Anh ngữ, trắc nghiệm tổng hợp bất đồng, Anh ngữ cùng trắc nghiệm tổng hợp đề bài đều là khách quan, chỉ cần đáp án giống đáp án mẫu, là có thể đạt được điểm tối đa.

Mà nói về bài thi ngữ văn, trong đó thì có thêm một ít câu hỏi chủ quan, mà câu có điểm lớn nhất chính là yêu cầu viết văn, muốn được điểm tối đa, nói dễ vậy sao.

Chẳng qua nếu Gia Vệ đã đi lên trên bục giảng, nói chính xác là bài thi này hẳn đã làm hết sức rồi, không cần làm tiếp nữa.

- Cô, em có thể bảo đảm bài kiểm tra này em sẽ là người đứng thứ nhất, suy cho cùng có thể hay không kiểm tra được điểm tối đa phải xem bài làm của em cô cho bao nhiêu điểm đã.

Gia Vệ nói ra, thanh âm rất nhỏ, thế nhưng hầu như tất cả mọi người đều biết Gia Vệ nói cái gì.

Giáo viên Ngữ Văn lúc này trên mặt mới xuất hiện bộ dáng tươi cười, tiếp nhận bài thi của Gia Vệ, nói ra:

- Chỉ cần em làm hết tất cả các câu hỏi đề thi yêu cầu, cô nhất định sẽ cho em điểm tối đa.

Gia Vệ cười gật đầu, sau đó liền trực tiếp đi ra khỏi phòng học.

Hiện tại cũng đang có khóa học, kiểm tra ngữ văn cũng không phải cả năm cấp đều kiểm tra, cho nên lúc Gia Vệ đi ra, có vẻ hơi bất ngờ.

Hắn ngẫm lại, liền theo thói quen hướng về phòng làm việc của giáo viên Anh ngữ mà đi đến.

Nhưng mà, sau khi đi tới phòng làm việc của giáo viên Anh ngữ, lại phát hiện Liễu Tình không có ở đây, Gia Vệ đi tới đi lui, nhìn dãy nhà dạy học cùng dãy nhà cho giáo viên, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên đi nơi nào cả.

Lớp học lúc này khẳng định không thể đi, đang ở thời điểm kiểm tra, hẳn đã nộp bài thi mà còn đi vào, sẽ gây ảnh hưởng đến các học sinh khác còn đang làm bài.

- Vậy thì ra sân tập thể dục để tập luyện thân thể một chút vậy.

Sau một lát không tìm được chỗ nào để đi, Gia Vệ cười lẩm bẩm.

Lúc này hẳn vẫn còn đang không hiểu rõ thân thể của mình.

Ngày đó thời điểm đối phó Khương Côn cùng mười mấy tên côn đồ kia, Gia Vệ rõ ràng nhớ kỹ trên người mình bị dính mấy cây gậy, thế nhưng trên người một điểm vết thương cũng không có, điều này không khỏi khiến Gia Vệ nghi hoặc.

Vết thương của Vương Cường thế nhưng lại hiện rõ ở trên người, Gia Vệ rất rõ ràng, chính mình bị dính một hai cái gậy kia không thể nhẹ hơn so với Vương Cường được.

Gia Vệ mới vừa đi xuống dãy nhà dạy học, tại thời điểm góc cua của cầu thang, trước mặt vừa lúc đi tới một lão nhân, Gia Vệ tốc độ rất nhanh, muốn dừng lại là không có khả năng, nhưng mà lão nhân trước mắt chỉ cần nhìn cũng biết là thuộc về cái loại người đụng một cái rất có thể sẽ có chuyện lớn xảy ra.

Lấy ánh mắt của Gia Vệ để phỏng đoán, lão nhân này chỉ ít đã hơn bảy mươi tuổi, bởi vì tóc và chòm râu đều đã bạc trắng, không có một sợi màu đen, mà ngay cả lông mi cũng trắng nốt, không có ngoài bảy mươi tuổi, không có khả năng bị bạc trắng đến như vậy.

Mà đối với khuôn mặt cùng da của lão già này, Gia Vệ cũng không có thời gian để xem, hẳn tận lực muốn uốn éo thân thể, không để cho mình đụng phải vị lão nhân này, nhưng dù là như thế Gia Vệ cũng biết, chính mình chắc chắn sẽ đụng vào vị lão nhân này.

Nhưng mà sau một lát, Gia Vệ lại là vẻ mặt ngu ngơ.

Chính mình vậy mà thật không có đụng phải vị lão nhân này, cũng không phải vị trí Gia Vệ thay đổi, mà là vị trí lão nhân thay đổi.

- Chàng trai, sao phải vội vội vàng vàng như vậy, muốn đi đâu à?

Gia Vệ vẫn là vẻ mặt ngu ngơ, thanh âm già nua kia liền vang lên.

Gia Vệ lúc này mới hồi phục tinh thần lại, nhìn về phía mắt lão nhân trước mắt này.

Đây là một người có râu tóc bạc trắng, mà ngay cả lông mi cũng trắng nốt, người cao tầm một mét bảy, không sai biệt cho lắm so với chiều cao của Gia Vệ, thân thể có vẻ rất gầy yếu, phảng phất một trận gió là có thể đem hất thổi bay dễ dàng, bất quá Gia Vệ lần này cũng đã kiến thức được cái gì gọi là hạc phát đồng nhan*.

Lão nhân này, trên mặt tràn đầy vẻ hồng hào, không có một điểm da đồi mồi, nếu không phải hẳn có tóc, chòm râu và lông mi đều màu trắng, thoạt nhìn hẳn chính là một người trung tuổi.

Chi có điều, cặp mắt đen nhánh không gì sánh được kia, không khác gì hai cái hắc động, khiến cho Gia Vệ xác định tuổi tác của vị lão nhân này, vẫn còn hơn một ít so với những gì hẳn đoán lúc đầu.

- Lão gia gia ngài đến trường học làm gì vậy?

Gia Vệ cung kính hỏi.

Một lão đầu tám mươi tuổi, đi tới trường học, đồng thời lại còn đi vào bên trong dãy nhà dạy học, phi thường nguy hiểm.

Phải biết là, vô luận là học sinh chăm học cỡ nào, chỉ cần chuông tan học vừa vang lên, là rất nhiều học sinh theo ý thức lao ra khỏi phòng học, căn bản không có nhìn đường.

Dưới tình huống như vậy, rất dễ đụng vào lão nhân này.

- Ta đến tìm người, nhưng mà không tìm được.

Lão đầu hai mắt nhìn Gia Vệ, trên mặt lộ ra một bộ dáng tươi cười có chút hiền lành, nói.

- Lão gia gia ngài tìm người sao? Ngài nói cho cháu nghe xem, cháu có lẽ biết chăng?

Gia Vệ cười hỏi.

Lão đầu nhìn trường học, sau đó nói:

- Ta tìm Khâu Xương Minh, cháu biết hẳn sao?

- Khâu Xương Minh?

Gia Vệ nhướn mày, tên này nghe rất quen, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn, Gia Vệ cũng không nhớ ra.

- Khâu Xương Minh, Khâu Xương Minh...

Gia Vệ nói thảm trong miệng, thế nhưng một lát sau đó vẫn không thể nhớ ra.

- Lão gia gia, ngài tìm cái người tên Khâu Xương Minh này là học sinh lớp nào?

Gia Vệ nhíu mày quay qua phía lão già hỏi.

- Hẳn không phải là học sinh ở đây...

Lão già lắc đầu nói.

Gia Vệ nghe vậy, lại lộ ra vẻ mặt cười khỏ, nói:

- Không phải là học sinh ở đây, vậy làm sao có thể tìm được ở chỗ này đây?

Nói xong câu đó, trong lòng Gia Vệ nghĩ lão đầu này không phải là lão già si ngốc chứ, đem nơi này trở thành nhà của mình?

Nhưng mà, lão đầu lại nói một câu, khiến Gia Vệ trực tiếp sùng sốt.

Chỉ nghe lão đầu nói rằng:

- Khâu Xương Minh, hẳn hình như là ở trường này làm hiệu trưởng đó.

- Hiệu trưởng? Khâu hiệu trưởng?

Gia Vệ về mặt ngu ngơ, giờ mới hiểu được vì sao đối với tên này lại quen như vậy, lại có vẻ như xa lạ như vậy, nguyên lai cái người mà Gia Vệ chỉ mới thấy qua vài lần - Khâu hiệu trưởng.

Gia Vệ về mặt cười khỏ, sau một lát nói ra:

- Khâu hiệu trưởng đang đi Hạ Môn công tác rồi, tầm cuối tuần mới có thể trở về, lão gia gia, ngài cuối tuần tới trường học, là có thể tìm được Khâu hiệu trưởng.

- Vậy sao?

Lão đầu trên mặt lộ ra một cái biểu tình giống như cười mà không phải cười, quay qua Gia Vệ hỏi.

Gia Vệ sừng sốt, sau đó gật đầu, nói:

- Không sai ạ, Khâu hiệu trưởng đi công tác ở Hạ Môn, tuy rằng không phải người nào cũng biết, nhưng khẳng định không sai.

Lão đầu gật đầu, sau một lát, hần nói ra:

- Chàng trai, hiện tại cũng đang trong khóa học, cậu như thế nào không có ở trong phòng học?

- Lớp chúng cháu đang thi, cháu nộp bài thi sớm, cho nên được ra trước.

Gia Vệ thành thật trả lời.

- Lão đầu ta nghĩ muốn trong trường học đi dạo một vòng, nhìn một chút, chàng trai, cùng lão đầu ta đi dạo một chút, có được không đây?

Lão đầu lại nói tiếp, hai cái mắt trông như hắc động thẳng tắp nhìn về phía Gia Vệ, phảng phất như có chứa ma lực khiến cho toàn thân Gia Vệ đều có cảm giác khó chịu.

Gật gật đầu, Gia Vệ nói ra:

- Không thành vấn đề, lão gia gia, ngài có cháu đang học ở trường này sao? Tìm Khâu hiệu trưởng có chuyện gì vậy?

Lão đầu chỉ chỉ về một bên, cùng Gia Vệ hướng về một bên đi đến, nói:

- Ta có một cháu gái đang học tại trường này, ta tìm Khâu Xương Minh, cũng là có chút sự tình cần nói.

Nói xong, hai người liền hướng về một con đường lớn bên cạnh đi đến.

Cấp ba Tân Hải, tuy rằng không to bằng đại học Tân Hải, nhưng cũng không phải là một trường học nhỏ, với ba tòa nhà có thể dung nạp mấy nghìn người, bên cạnh mỗi một dãy nhà dạy học, thì lại có hai dãy nhà tương đối nhỏ dành cho giáo viên, để cho học sinh lớp 10 cùng với học sinh lớp 11, 12 tách ra học tập.

Mà lão đầu đi rất chậm, muốn cùng lão đầu đi dạo một vòng toàn bộ trường học, chắc phải mất hơn hai tiếng.

Nhưng mà Gia Vệ cũng không nóng nảy, hẳn đối với sự tình của lão nhân này vẫn rất cảm thấy hứng thú, những câu chuyện chân thật đều có cái hay của nó, mỗi lần nghe được, Gia Vệ đều bị chìm đắm ở trong đó, mà lão đầu này, rất rõ ràng là một cố nhân.

*Hạc phát đồng nhan: Già mà vẫn tráng kiện

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Trường Đại Học Gia Cát

Lão gia gia, trước đây ông đã từng tới trường học của chúng cháu sao?

Gia Vệ hỏi, chừng hơn mười phút đồng hồ thời gian, Gia Vệ càng thêm xác định lão đầu này là một cố nhân.

Lão đầu lắc đầu, nói:

- Ta chưa từng tới đây, bắt quá ta cũng đã nhìn thấy từng cọng cây ngọn cỏ trong trường cấp ba các cậu.

Gia Vệ nghe vậy, thì là vẻ mặt nghi hoặc.

Chưa có tới qua trường cấp ba Tân Hải, thế nào nhìn thấy được từng cọng cây ngọn cỏ trong trường cấp ba Tân Hải?

Thấy Gia Vệ mặt lộ vẻ nghi hoặc, lão đầu âm thầm cười, nói:

- Chàng trai trẻ này, thế nào lại không bằng được lão đầu như ta? Không phải là giờ đã có mấy vi tính sao?

- Nguyên lai lão gia gia nhìn thấy trường học của chúng cháu trên máy vi tính.

Gia Vệ giật mình, bắt quá cũng cười khở, hẳn thật đúng là không tin có thể từ trên máy vi tính nhìn thấy được từng cọng cây ngọn cỏ trong trường học của bọn họ.

Đi tới đi lui, hai người liền đi đến bên trong một rừng cây nhỏ, trong rừng cây này có một cái đình nghỉ mát, bắt quá cũng không có người nào cả, khí trời như hiện tại không có khả năng có người đến hóng gió.

- Chàng trai, cậu cảm thấy trường học của cậu như thế nào?

Lão đầu ở trong đình ngồi xuống, ý bảo Gia Vệ ngồi ở bên cạnh, hướng Gia Vệ hỏi.

- Tốt a, trường học của chúng cháu chính là trường cấp ba tốt nhất thành phố Tân Hải.

Gia Vệ không cần nghĩ ngợi nói luôn, trường cấp ba Tân Hải, thật sự là trường cấp ba tốt nhất của Tân Hải, bất kể là về cơ sở thiết bị hay là trình độ của đội ngũ giáo viên, các trường học khác đều không thể so sánh.

Lão già cười lắc đầu, nhìn xung quanh rừng cây nhỏ, nói rằng:

Trường cấp ba Tân Hải, đúng là trường cấp ba tốt nhất Tân Hải, nhưng cũng không phải là trường cấp ba tốt nhất toàn quốc, lại càng không phải là trường cấp ba tốt nhất toàn thế giới.

Gia Vệ nghe vậy, sững sờ, sau đó cười khỏ nói:

- Ông nói không sai, mặc dù trường cấp ba Tân Hải này tại thành phố Tân Hải đúng là trường cấp ba tốt nhất, nhưng khẳng định không phải là trường cấp ba tốt nhất cả nước.

- Biết trường đại học tốt nhất toàn bộ thế giới, là trường học nào không?

Lão đầu hai mắt nhíu lại, giống như cười mà không phải cười hỏi.

Gia Vệ lại là sững sốt, lão nhân này có ý gì đây? Gia Vệ cảm giác như mình đã tiến vào cạm bẫy, phảng phất như là có một âm mưu nào đó.

Nhưng mà Gia Vệ vẫn là lắc đầu, hần xác thực kiến thức không lớn, ngay cả trường cấp ba tốt nhất toàn quốc hần cũng không biết, nói chi là trường cấp ba tốt nhất toàn thế giới.

Lão già cũng không nói ra đáp án, mà là tiếp tục hỏi:

- Cái kia chắc cậu cũng biết, toàn bộ đại học trên thế giới thì đại học nào là tốt nhất?

Gia Vệ lông mày rớt cục nhẵn lại, hần suy nghĩ một lúc, sau đó liền mở miệng nói:

- Hần là đại học Harvard, trường học mà toàn bộ học sinh cấp ba trên thế giới ao ước thi vào, không phải là đại học Harvard sao?

Nhưng mà lão đầu lại lắc đầu, trên mặt lộ ra biểu tình xem thường, nói:

- Harvard mà có thể là trường đại học tốt nhất thế giới sao?

Thấy lão đầu như vậy, Gia Vệ trong lòng càng thêm nghi hoặc, nhú chặt lông mày không có nửa phần thả lỏng, sau một lát, hấn với vẻ mặt bình tĩnh, vội vàng nói:

- Đại học tốt nhất toàn bộ thế giới, là Thanh Hoa Bắc Đại.

Ngay vào lúc này, Gia Vệ mới nhớ tới những vị lão đầu cao tuổi đều có một lòng trung tâm ái quốc, họ không muốn hậu bối nói những cái của ngoại quốc là tốt, nếu không bọn họ sẽ trực tiếp trở mặt.

Song, lão đầu cũng lắc đầu cười cười, rất rõ ràng hẳn đã nhìn ra suy nghĩ của Gia Vệ.

- Vậy thì trường nào mới là trường tốt nhất thế giới chứ?

Gia Vệ vùng xung quanh lông mày lại là nhăn lại, mở miệng hỏi.

Gia Vệ vậy mà không có phát hiện, chính mình đối với cái trường học 'tốt nhất' này, lại rất có hứng thú.

Trong hai con mắt lão già hiện lên một vòng tinh mang không dễ dàng phát giác, thế nhưng Gia Vệ cũng nhận biết được, đó là một loại tinh mang căn bản không thể xuất hiện ở mắt người thường được, chỉ có người có sức quan sát cùng giác quan thứ sáu vô cùng nhạy cảm, mới có thể nhận thấy được tinh mang đó.

Phát giác được một vòng tinh mang này, biểu hiện trên mặt Gia Vệ hầu như không có một chút biến hóa nào, thế nhưng Gia Vệ cũng không biết, mặc dù chỉ trong lòng của hắn có biến hóa, cũng chạy không thoát khỏi ánh mắt của lão đầu này.

- Ta lại hỏi cậu, từ xưa đến nay, người thông minh nhất thế giới là ai?

Lão đầu mở miệng nói, vẫn như cũ không có trả lời vấn đề của Gia Vệ.

Vùng xung quanh lông mày Gia Vệ lại nhăn lại tiếp, lão đầu này hỏi một vấn đề, nghe thì đơn giản nhưng phi thường khó nhằn!

Gia Vệ có thể biết toàn bộ các nhà khoa học của thế giới, các nhân vật vĩ đại, những nhà văn học cùng những học giả khác, con số

những nhà này không ít, dù khiến cho Gia Vệ đếm không hết, nhưng nếu muốn tìm một người thông minh nhất, thật đúng là tìm không nổi.

Cho nên, Gia Vệ rất thành thật lắc đầu, tỏ vẻ chính mình không biết.

Trên mặt lão già lúc này lại là lộ ra thần sắc kiêu ngạo, mở miệng nói:

- Toàn bộ thế giới, từ xưa đến nay, người thông minh nhất, chính là người có thể thông thiên văn, rành địa lý, am hiểu tính toán, càng là đối với thuật mưu kế, bày binh bố trận thông suốt hơn người.

Thấy Gia Vệ đang là vẻ mặt nghi hoặc, lão già nói thẳng:

- Toàn bộ thế giới này, từ xưa đến nay, người thông minh nhất, không ai có thể hơn trí thánh Gia Cát Khổng Minh.

- Gia Cát Lượng? Nhà Thục thời Tam Quốc, quân sư Gia Cát Khổng Minh?

Gia Vệ sửng sờ, hần vừa rồi xác thực có nghĩ qua Quân sư Gia Cát Lượng, nhưng mà đem Gia Cát Lượng trở thành người thông minh nhất thế giới từ xưa đến nay, lại có vẻ có chút gượng ép.

Thấy Gia Vệ vẻ mặt kinh ngạc, lão già lại là hai mắt híp lại, nói:

- Người biết về Gia Cát Khổng Minh, có lẽ là trong quyển sách 《 Tam Quốc Diễn Nghĩa 》 phải không, hay là xem các bộ phim trên truyền hình, cũng có thể là các người biết về Gia Cát Khổng Minh trong văn chương, nhưng ta có thể khẳng định nói cho người biết, người hiểu về Gia Cát Khổng Minh chỉ là mặt phiến diện, thậm chí căn bản không phải Gia Cát Khổng Minh chân thực. Trí tuệ của trí thánh, không phải phàm nhân có thể hiểu được.

- Gia Cát Lượng chân chính, là như thế nào?

Gia Vệ liền vội vàng hỏi, đối với chuyện như vậy, càng khiến cho Gia Vệ cảm thấy hứng thú.

- Muốn biết thế nào là Gia Cát Khổng Minh chân chính không?

Lão đầu lúc này lại là không nhanh không chậm vuốt vuốt râu mép, trên mặt lộ ra một bộ dạng tươi cười khiến cho Gia Vệ nhìn có chút quái dị, hướng Gia Vệ hỏi.

Gia Vệ gạt đầu, nói:

- Muốn.

- Cậu rất nhanh có thể hiểu được Gia Cát Khổng Minh chân chính là như thế nào.

Lão đầu cười nói.

Gia Vệ về mặt nghi hoặc, đây là có ý gì, lão nhân này sẽ không thực sự mắc bệnh si ngốc của người già đó chứ?

Sau một lát, lão đầu lại mở miệng nói lần nữa:

- Chi cần đi vào trường học tốt nhất thế giới, là có thể hiểu được con người Gia Cát Khổng Minh chân chính, hiểu được trí thánh 'Trí' rốt cuộc đạt tới trình độ nào.

- Ông cũng đừng đùa giỡn cháu thế, cháu làm sao có thể đi vào trường học tốt nhất thế giới chứ, lấy điều kiện nhà của cháu làm sao lấy ra nhiều tiền đóng học phí đây.

Gia Vệ cười khổ nói, hẳn lúc này tuy rằng cảm thấy hứng thú vô cùng, thế nhưng càng lúc hẳn càng phát hiện ra lão đầu này là một người mắc chứng bệnh của người già - si ngốc.

Lão đầu nghe vậy, cũng âm thầm cười, nói:

- Không chỉ không phải đóng học phí, mà hàng năm còn miễn phí sinh hoạt cho cậu, thế nào, có hứng thú hay không?

Lão nhân này dường như trong nháy mắt biến thành một người đang làm công việc tiếp thị, khiến cho Gia Vệ hơi kinh ngạc đồng thời trong lòng cũng tăng thêm một lòng cảnh giác.

Tuy rằng Gia Vệ còn chưa có bước chân vào xã hội, nhưng mà hẳn biết rõ những người tiếp thị đối với xã hội gây nhiều tổn hại như thế nào, lúc này đây hẳn đối với lão đầu này có một tia phản cảm, lão đầu này nhìn qua giống như là tiên nhân trong truyền thuyết “tiên phong đạo cốt, hạc phát đồng nhan” nhưng không nghĩ tới vậy mà là một lão già chuyên đi gạt người, lừa đảo.

Mà lúc này, biểu hiện trên mặt lão đầu này, cũng xuất hiện một vòng ngu ngơ hiém thấy.

Hắn tự nhiên là nhìn ra suy nghĩ của Gia Vệ, mà sau khi nhìn ra ý nghĩ này chính hắn mới biết được chuyển biến của chính mình vừa rồi, quả thực là có chút nóng vội.

Âm thầm cười, lão đầu lại là nói thẳng:

- Cậu nhất định cho rằng ta là một người đang đi tiếp thị hoặc lão già lừa đảo đúng không?

- Đương nhiên không phải.

Gia Vệ cười khỏ, vội vàng nói, nhưng trong lòng lại càng thêm cảnh giác, đây chính là kẻ vờ tha để bắt, Gia Vệ vẫn là hiểu rõ.

Lão đầu khoát khoát tay, cười nói:

- Theo như hiểu biết của ta về trường học tốt nhất toàn thế giới này, chính là trường đại học Gia Cát do trí thánh Gia Cát Không Minh lão tổ đã sáng lập ra, trường đại học Gia Cát thu nhận học sinh, không giới hạn tuổi tác, cho dù là trẻ con ba tuổi, chỉ cần tài năng và trí tuệ của hắn biểu hiện ra ngoài phi thường, là có thể được thu nhận vào trong trường đại học Gia Cát. Mà trường đại học Gia Cát, cũng không thiếu tiền, hàng năm cho mỗi một học sinh phí sinh hoạt trên trăm vạn, xem như rất nhẹ nhàng.

Nói đến đây, lão đầu dừng lại một chút, sau một lát nói tiếp:

- Nếu như cậu bằng lòng thi vào trường đại học Gia Cát, trở thành học sinh của đại học Gia Cát, lão đầu ta có thể làm quyết định hàng năm cho cậu phí sinh hoạt 1000 vạn, thế nào?

- 1000 vạn phí sinh hoạt?

Gia Vệ lộ ra một loại biểu tình khiếp sợ, nhưng trong lòng lại là cười lạnh liên tục, già mà không ở nhà dưỡng già đi mà còn đi lừa đảo, muốn lừa gạt ta hả, ông còn kém xa lắm.

- Không sai, mỗi năm 1000 vạn, đây vẫn chỉ là phí sinh hoạt, cậu nếu như biểu hiện tốt nà nói, một lần tiền thưởng có thể hơn trăm triệu, còn phải lo lắng sao?

Lão đầu cười gật đầu, nói.

- Thế nhưng, cháu đang đi học ở trường cấp ba tốt nhất tại Tân Hải rồi, lại sắp thi vào trường đại học, không có khả năng chuyển

trường. Hơn nữa như ông nói, nếu như cháu thực sự được 1000 vạn, cháu cũng không dám tưởng tượng chính mình có thể biến thành cái dạng gì, có đúng hay không sau khi có tiền, thì chỉ biết ăn uống vui đùa hưởng thụ mà sa đọa, như vậy ngược lại không tốt, cho nên ông hay là giữ lại số tiền kia cho chính mình hưởng đi.

Gia Vệ trên mặt là bộ dáng tươi cười chân thành, lời nói cũng chân thành từ trong nội tâm nói ra, nhưng sắc mặt lão đầu càng lúc càng khó nhìn.

- Chàng trai, không phải tất cả mọi người đều là lừa đảo, cậu hẳn là nên học cách tin tưởng xã hội này.

Lão đầu còn nói thêm, không nhanh không chậm, bắt quá trên mặt bộ dáng tươi cười, lại có vẻ có chút mất tự nhiên.

- Ông nói không sai, chúng ta hẳn là nên tin tưởng xã hội này, không phải tất cả mọi người đều là lừa đảo, thế nhưng nên có tâm lý phòng bị người khác, trong xã hội không thiếu người lừa đảo phải không?

Nói xong, Gia Vệ liền đứng dậy, nhìn lão đầu nói:

- Lão gia gia, chúng ta đi dạo cũng được khá lâu rồi, giờ cháu phải đi học, có cơ hội chúng ta sẽ gặp lại.

Nói xong, không đợi lão đầu nói gì, Gia Vệ liền trực tiếp xoay người rời đi, bước đi liên tục, đồng thời trong miệng vẫn còn nói thầm:

- Lão già lừa đảo, vậy mà đến trường học để gạt người, không biết lão ta hỏi thăm Khâu hiệu trưởng để làm gì, xã hội bây giờ thật là cái loại lừa đảo gì cũng có.

Chi là, Gia Vệ không có thấy, hẳn mới vừa xoay người hướng về dãy phòng học, ở một phương hướng khác, một đội người dưới sự dẫn dắt của một người người đàn ông năm mươi tuổi, vội vội vàng vàng hướng về lão đầu kia đi đến.

Lão đầu lúc này vẫn còn đang nhìn bóng lưng Gia Vệ, trên mặt vẫn còn lộ ra nụ cười mỉm, lắc lắc đầu nói:

- Già rồi a, chỉ là một thằng nhóc con giống cô nhỏ trong nhà kia thôi, vậy mà cũng không làm được, chẳng qua, thằng nhóc này cũng thực sự cũng có chút cáo già, lại cho rằng lão là một kẻ lừa đảo.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Hiệu Trường Hẹn Gặp

Lão phu nếu như là kẻ lừa đảo, ở trên thế giới này, có thứ gì đáng để cho lão phu lừa gạt nữa sao?

Lắc đầu, lão đầu lặng lẽ cười, nói:

- Nhưng mà cũng phải nói, thủ đoạn này của lão phu, cũng coi như là đi lừa gạt nhân tài a.

Giọng nói của lão đầu dần nhỏ xuống, một thanh âm từ sau lưng lão đầu đã vang lên:

- Thầy Gia Cát, rốt cục cũng tìm được thầy rồi.

Không bao lâu sau, một đoàn người xuất hiện trước mặt lão đầu, người đi đầu, tuy rằng đi giày Tây, nhưng có thể nhìn ra, hẳn là vội vội vàng vàng mà tới, bởi vì cà- vạt của hắn đeo hơi lệch, quần áo hắn mặc cũng không có chỉnh tề.

- Tiểu Khâu a, sao nhanh vậy đã về rồi, không ở nhà nghỉ ngơi một chút đi?

Lão đầu ngược mắt nhìn người dẫn đầu, hỏi.

- Thầy Gia Cát đã đến, là sự về vang cho trường học của kẻ hèn này, học trò của người không dám lỡ dịp a.

Người đàn ông trung niên tầm năm mươi tuổi bị lão đầu gọi là tiểu Khâu kia cười khổ nói.

- Không có việc gì, ta chỉ đến trường học các người nhìn xem một chút, thuận tiện làm một ít chuyện, không cần phải long trọng như thế, để các thầy cô trở về đi, không nên làm lỡ giờ lên lớp của họ.

Lão đầu khoát khoát tay nói.

Lúc này, trong đội ngũ kia, còn có vài ba thầy cô trong mắt vẫn trần đầy sự nghi hoặc, lão đầu này rốt cuộc là ai, lại có thể để cho Khâu hiệu trưởng kính trọng gọi là thầy?

Khâu hiệu trưởng để cho tất cả mọi người rời đi, còn một mình mình lưu lại.

Vốn hẳn cũng không có dự định để nhiều thầy cô tới đón tiếp như vậy, chỉ là khi hẳn gọi điện thoại báo phó hiệu trưởng Tưởng chuẩn bị, hẳn lại chuẩn bị nhiều người như vậy, mà hiệu trưởng Khâu vừa về đến cũng rất vội vàng, vì vậy không có an bài thêm điều gì.

- Tiểu khâu, ngồi xuống nói chuyện đi.

Lão đầu chỉ chỉ chỗ Gia Vệ vừa nãy ngồi, nói.

Hiệu trưởng Khâu cung kính ngồi xuống, bộ dáng i hệt học sinh gặp thầy giáo vậy, một học trò có tấm lòng kính trọng người thầy.

- Trường học của người, đã sản sinh ra một kỳ tài, chuyện này, người có biết hay không?

Lão đầu nhìn hiệu trưởng Khâu, hỏi.

- Kỳ tài?

Hiệu trưởng Khâu đầu tiên là sững sốt, sau đó như tỉnh ngộ ra, nói:

- Ý ngài là người học sinh đã cùng lúc đạt điểm tối đa bài thi trắc nghiệm tổng hợp và trắc nghiệm Anh ngữ - Gia Vệ kia?

Chúng kiến lão đầu gật đầu, hiệu trưởng Khâu cười khỏ nói:

- Vẫn chưa thể xác định, thành tích trước đây của nó cũng không có nổi trội như vậy, dù đầu tuần này kiểm tra cũng rất nghiêm túc, nhưng vẫn cần phải kiểm tra thêm. Còn có, đứa trẻ này cũng không phải người hiền lành gì, thứ hai này, nó đã đánh mấy học sinh đến lớp nó gây sự.

Vừa nói ra những lời này, hiệu trưởng Khâu liền vội vàng nói:

- Chuyện này, học trò đã xử lý. chủ nhiệm Khương mất chức, phó hiệu trưởng Tưởng xuống chức, đồng thời tăng mạnh quản lý an toàn trong trường.

- Đã làm người thầy, không thể mắc phải những sai lầm cơ bản như thế, phó hiệu trưởng Tường kia, để hấn về nhà đi. Còn anh trai của chủ nhiệm Khương, đang công tác ở bộ giáo dục, ta đã cho người đi thông báo một tiếng, Khương Thiên kia, giờ cũng không còn thích hợp làm công tác ở bộ giáo dục nữa.

Lão đầu gật đầu, nụ cười trên mặt vẫn chưa thay đổi, nói.

Hiệu trưởng Khâu vẫn khom lưng cúi đầu, trên trán bắt đầu xuất hiện từng giọt mồ hôi lạnh. Một câu nói có thể khiến cho phó bộ trưởng bộ giáo dục mất chức, cũng chỉ có vị cao nhân trước mặt này mới có thể làm được thôi.

Vào lúc này, Gia Vệ đã trở lại phòng học, đúng lúc chuông hết tiết vang lên.

Còn một tiết học nữa, là tiết học môn Anh văn, Gia Vệ không muốn nghỉ tiết này. Vừa nãy qua phòng giáo viên không tìm được Liễu Tình, giờ chỉ có thể gặp nhau trên lớp.

- Này, bài kiểm tra môn ngữ văn của cậu, thật sự có thể đạt điểm tối đa?

Gia Vệ mới vừa vào phòng học, Gia Cát Uyển Nhi đã nhíu lông mày lại hướng về phía Gia Vệ hỏi.

Gia Cát Uyển Nhi đều đạt loại giỏi trong tất cả các môn học, mà giỏi nhất trong đó, chính là môn ngữ văn.

Từ cấp hai đến nay, thành tích môn ngữ văn của Gia Cát Uyển Nhi, đều luôn luôn đứng đầu toàn trường, đạt điểm tối đa là chuyện quá bình thường. Trong ba năm kiểm tra thi điểm thấp nhất của nàng, là chín mươi tám điểm.

Gia Cát Uyển Nhi vừa hỏi như vậy, mang theo ý tứ khiêu khích hết sức nồng đặc.

Toàn lớp học gần như ngay lập tức trở nên im lặng, thành tích môn Anh văn của Gia Cát Uyển Nhi vẫn luôn đứng đầu lớp, đứng top 10 toàn trường, đã bị Gia Vệ vượt qua; thành tích trắc nghiệm của Gia Cát Uyển Nhi vẫn đứng đầu lớp, top 5 toàn trường, cũng bị Gia Vệ vượt qua. Nếu như thành tích môn ngữ văn luôn đứng đầu toàn trường của Gia Cát Uyển Nhi cũng bị Gia Vệ vượt qua, vậy thì Gia Vệ kia coi như là tất cả đều giỏi hơn Gia Cát Uyển Nhi.

Về phần môn toán, khỏi cần phải nói, đây chính là môn Gia Vệ giỏi nhất, không cần kiểm tra cũng biết là đứng đầu toàn trường rồi. Ở trong suy nghĩ của tất cả học sinh lớp 12/3, lấy phong độ hiện giờ của Gia Vệ, kiểm tra toán đạt điểm tối đa là chuyện đương nhiên.

- Hẳn là không kém bao nhiêu đâu, mình cũng không thể chắc chắn được.

Gia Vệ dùng giọng điệu như không có vấn đề gì trả lời. Chỉ có điều, lúc này trong lòng hẳn đang có một nghi hoặc nho nhỏ.

Lão nhân vừa lúc này nói trường đại học đứng đầu thế giới là trường đại học Gia Cát kia, cũng có nói chính mình có một người cháu gái đang học tại trường này. Mà họ Gia Cát trong trường, trừ Gia Cát Uyển Nhi ra, Gia Vệ thật sự là chưa hề nghe thấy có một người nào khác có họ đấy.

Đương nhiên, ở trường Gia Vệ cũng chỉ quen biết khoảng 100 người, cả trường có gần mười nghìn học sinh. Có học sinh họ Gia Cát khác thì cũng là điều đương nhiên, nhưng Gia Vệ mới vừa vào phòng học đã bị Gia Cát Uyển Nhi ngăn lại, liền không khỏi đem nàng ta và lão đầu kia liên hệ lại cùng một chỗ.

- Cháu gái của lão lừa đảo?

Gia Vệ thấp giọng lầm bầm, méo cả miệng, đi về chỗ ngồi của mình.

Chứng kiến tình cảnh này, cả lớp cũng không giữ yên lặng nữa, lại ồn ào lên như cũ.

Gia Cát Uyển Nhi cũng theo Gia Vệ đi tới trước chỗ ngồi, thấp giọng hỏi:

- Cái gì mà cháu gái của lão lừa đảo?

Thanh âm Gia Vệ vừa này tuy rất nhỏ, nhưng không ngờ vẫn bị Gia Cát Uyển Nhi nghe được.

- Không có gì.

Gia Vệ có chút xấu hổ.

- Không phải mà vừa nói lớp trưởng là cháu gái của lão lừa đảo à?

Vương Cường bên cạnh trực tiếp vỗ vai Gia Vệ một cái, lớn tiếng nói.

Cả lớp nghe thấy vậy, đều cười ầm ĩ hết cả lên. Nếu như bởi vì câu này mà Gia Vệ và Gia Cát Uyển Nhi quyết đầu lần thứ 2, đây là điều mà cả lớp đều mong muốn được nhìn thấy.

Chỉ có điều, Gia Cát Uyên Nhi giờ lại có thái độ không bình thường, lông mày hơi nhăn lại, thì thầm một điều gì trong miệng. Dĩ nhiên giờ nàng không đếm xỉa gì tới mọi người, cũng không đếm xỉa tới Gia Vệ và Vương Cường, trở lại chỗ ngồi của chính mình.

Rất nhanh, tiếng chuông vào học vang lên, nhưng không thấy bóng Liễu Tinh lên lớp.

Gia Vệ nhú mày, đang suy đoán xem Liễu Tinh đi nơi nào được thì, tiếng loa phát thanh trong góc lớp vang lên:

- Học sinh lớp 12/3 Gia Vệ và Gia Cát Uyên Nhi, đến văn phòng thầy hiệu trưởng ngay. Học sinh lớp 12/3 Gia Vệ và Gia Cát Uyên Nhi, đến văn phòng thầy hiệu trưởng ngay.

Những lời này lặp lại ba lần, mới dừng lại. Lúc này học sinh lớp 12/3, đều đang có cùng vẻ mặt nghi hoặc giống nhau.

Nếu như là bởi vì chuyện ngày thứ hai, hẳn phải là gọi Gia Vệ và Vương Cường mới đúng. Tiếng loa lần trước vang lên, sau đó Gia Vệ và Vương Cường liền bị đuổi học.

- Khả năng là chuyện có liên quan đến cô Liễu, mọi người ở lại lớp tự học, tới cùng lớp trưởng đi xem thế nào.

Gia Vệ đứng lên nói.

- Tiểu vệ tử, cầm cái này theo.

Nhìn ra quan hệ quái dị lúc này của Gia Vệ và Gia Cát Uyên Nhi. Vương Cường tự nhiên có thể biết Gia Vệ đang lo lắng cái gì. Vì vậy liền đưa di động cho Gia Vệ.

Gia Vệ cầm lấy điện thoại rồi cho đút vào trong túi áo. Sau đó nhìn sang Gia Cát Uyên Nhi đang cau mày như đang suy nghĩ cái gì đó.

Lúc này Gia Cát Uyên Nhi, thật sự là đang suy nghĩ điều gì đó. Mặc dù tiếng loa đã vang lên, nhưng nàng cũng không có một chút kinh ngạc nào. Chau mày đứng dậy, không thèm nhìn Gia Vệ, đi ngay ra ngoài cửa.

Gia Vệ cũng đuổi kịp rất nhanh, chẳng qua cũng chỉ là đi theo sau, không có cản đường Gia Cát Uyên Nhi.

Nhưng mà, vừa đi đến chỗ giao nhau giữa ký túc xá và phòng học. Liền bắt gặp Liễu Tinh đang cầm bài thi tiếng Anh trong tay ngược hướng đi tới.

- Hai em đang đi đâu thế?

Liễu Tình nhìn Gia Vệ và Chư Cát Uyển Nhi, đôi mắt xinh đẹp hơi nhú lại hỏi.

- Tình tỷ, sao chị lại không có ở phòng làm việc, chị đi đâu vậy?

Gia Vệ hỏi.

Liễu Tình nhướn mày, trong trường học, lại còn đang ở trước mặt học sinh khác nữa. Gia Vệ lại dám gọi nàng là 'Tình tỷ' làm cho nàng không thích ứng kịp.

Nhưng mà, lời Gia Vệ vừa mới ra khỏi miệng, giống như liều thuốc khiến cho Chư Cát Uyển Nhi phục hồi lại tinh thần vậy. Chỉ thấy Gia Cát Uyển Nhi ngẩng đầu liếc mắt nhìn Liễu Tình. Sau đó hai mắt nhú lại, hướng phía Gia Vệ hơi hơi dựa tới tới, nói:

- Cô, thầy hiệu trưởng gọi em và Gia Vệ lên văn phòng của thầy.

Kỳ quái nhìn Gia Cát Uyển Nhi, Liễu Tình nói:

- Vậy các em nên đi nhanh một chút, một lát nữa cô sẽ phát bài thi trắc nghiệm tuần này của các em, còn một tiết ngày hôm nay và một tiết sáng mai nữa là xong.

- Dạ vâng, em rõ rồi.

Gia Cát Uyển Nhi gật đầu, nói.

Gia Vệ vẫn còn muốn nói điều gì đó, nhưng Liễu Tình đã sớm vượt qua hai người, đi rất nhanh về phía phòng học.

Nhìn bóng lưng Liễu Tình, Gia Vệ lại nhìn về phía Gia Cát Uyển Nhi, nói:

- Cậu có ý gì vậy? Không phải là thật sự thích mình rồi đấy chứ?

- Hừ, nhìn cậu vừa gầy vừa teo vừa tốp, giống như cây sậy vậy, cậu nghĩ mình sẽ thích cậu sao?

Gia Cát Uyên Nhi dùng giọng the thé nói. Lấy tâm nhìn bao quát đánh giá tổng thể Gia Vệ, bủ môi. Sau đó không chờ Gia Vệ kịp phản ứng, đi nhanh về phía văn phòng thầy hiệu trưởng.

Gia Vệ cười khở lắc đầu, cũng không chần chờ, tiếp tục hướng về phía phòng làm việc của hiệu trưởng đi đến.

Ở ba tòa nhà của ba khối bên cạnh ký túc xá, đều có phòng làm việc của hiệu trưởng Khâu. Thầy là hiệu trưởng của cả trường, toàn bộ trường học đều cần thầy quản lý, không chỉ là riêng một khối. Cho nên văn phòng làm việc của thầy ở ba tòa nhà đều có.

Mà loa phát thanh lại không nói rõ là văn phòng làm việc nào, nên Gia Vệ và Gia Cát Uyên Nhi hiển nhiên là cứ chọn văn phòng gần nhất, tòa nhà khối 12 mà đi tới.

Chỉ có điều, đi tới trước cửa phòng làm việc của hiệu trưởng. Gia Cát Uyên Nhi lại hơi chần chờ, giống như có điều gì nằng đã đoán trước được đang ở bên trong, làm cho nên đi vào hay không.

- Thế nào? Làm việc trái với lương tâm hả?

Gia Vệ về mặt xấu xa, cười hỏi.

- Cậu mới làm việc trái với lương tâm. Cậu nói đo, vừa rồi vì sao lại gọi mình là cháu gái của lão lừa đảo?

Trùng mắt lườm Gia Vệ, Gia Cát Uyên Nhi liền hỏi tiếp.

- Không có gì, không phải nói cậu.

Gia Vệ nhếch miệng cười, nói:

- Thật sự không phải nói cậu, và lại ông của cậu, có thể là một lão lừa đảo sao?

- Ông ta chính là một lão lừa đảo.

Gia Cát Uyên Nhi không hề nghĩ ngợi nói luôn. Chỉ có điều vừa mới nói ra, Gia Cát Uyên Nhi liền vội vã che miệng lại, hai mắt mở to nhìn về phía Gia Vệ.

- Hắc hắc, mình chưa nghe thấy cái gì đâu.

Gia Vệ xấu hổ cười, sau đó thì giống như để né tránh sự xấu hổ, quên cả gõ cửa, trực tiếp mở luôn cửa phòng thầy hiệu trưởng.

Mà lúc này, Gia Vệ không có nhìn vào bên trong, mà quay đầu về phía Gia Cát Uyên Nhi xem nàng có nổi bão hay không. Ma nữ này mà nổi giận, mặc dù giờ Gia Vệ biến hóa rất lớn, cũng tự nhận mình vẫn không thể đối phó nổi.

Nhưng mà, lọt vào trong tầm mắt, lại là một cặp mắt đang tròn tròn, cái miệng nhỏ há to, thở ra từng ngụm khí với hương thơm thoang thoang dịu mát. Từng luồng hơi khí kia, lại thổi tới ngay trước mặt Gia Vệ, cái loại hương khí này, khiến Gia Vệ cảm thấy ngây ngẩn cả người.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Gia Cát Không Minh

Gia Vệ ngu ngơ nhìn về mặt xinh đẹp của Gia Cát Uyển Nhi, cái mũi không ngừng hít lấy hít để. Cái loại hương thơm nhàn nhạt này, khiến hắn quên hết tất cả.

Mà Gia Cát Uyển Nhi lúc này thì lại là tròng lớn hai mắt, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch nhìn về phía sau Gia Vệ.

"Khụ khụ..."

Không lâu sau đó, vài tiếng ho khan vang lên làm cho Gia Vệ cùng Gia Cát Uyển Nhi đều giật mình bừng tỉnh. Gia Vệ vội vàng liếm liếm môi, phát hiện mình không có chảy ra nước miếng, lúc này mới xấu hổ cười cười.

Mà Gia Cát Uyển Nhi cũng đã thấy về mặt ngu ngơ của Gia Vệ. Khuôn mặt nàng chợt đỏ lên, sau đó trong nháy mắt liền biến trở lại cô nàng ma nữ mà Gia Vệ vô cùng quen thuộc.

Vươn cánh tay đẩy Gia Vệ ra. Gia Cát Uyển Nhi hai tay chống nạnh, về mặt tức giận hướng về phía phòng làm việc của hiệu trưởng đi đến.

Không đợi Gia Vệ xoay người lại, thanh âm của Gia Cát Uyển Nhi đã vang lên:

- Lão già này, ai bảo ông đến đây?

Gia Vệ sững sờ. Đây là phòng làm việc của hiệu trưởng. Nếu như không có gì ngoài ý muốn mà nói, người trong văn phòng này, chính là hiệu trưởng Khâu Xương Minh của trường cấp ba Tân Hải. Mà lão già từ trong miệng Gia Cát Uyển Nhi, lẽ nào chính là hiệu trưởng Khâu Xương Minh?

Gia Vệ về mặt ngu ngơ, chậm rãi xoay người lại, sợ bị tình cảnh sau lưng dọa cho choáng váng.

Nhưng mà sau khi xoay người lại, Gia Vệ thật ra lại không có bị tình cảnh trước mắt hù dọa, trái lại chỉ có sự kinh ngạc.

- Lão lừa đảo. . . Lão gia gia, tại sao là ông?

Gia Vệ nhất thời ngạc nhiên, thiếu chút nữa gọi sai tên, nhưng mà ngay lập tức sửa lại cho đúng.

Trong phòng làm việc, Gia Vệ ngược lại không có nhìn thấy hiệu trưởng Khâu Xương Minh kiêu ngạo đâu cả. Chỉ có nhìn thấy lão đầu bị hấn cho là lừa đảo kia.

Nhìn thấy Gia Cát Uyển Nhi hai tay đang chống hông, lại nhìn nhìn lão nhân kia. Trong khoảng thời gian ngắn, vùng xung quanh lông mày Gia vệ không khỏi nhếch lên cao.

Từ trong miệng của Gia Cát Uyển Nhi phun ra mấy chữ lão lừa đảo, không phải là lão nhân này chứ?

- Như thế nào, ta không thể tới đây sao?

Lão đầu quay qua Gia Cát Uyển Nhi cười hỏi.

- Hừ, ông chính là không thể tới nơi này.

Đôi mắt xinh đẹp của Gia Cát Uyển Nhi dựng thẳng lên, trên mặt thần sắc giận dữ không có bị ảnh hưởng bởi bộ dáng tươi cười của lão đầu kia, nói ra.

Gia Vệ thì lại là méo cả miệng không nói được gì. Có điều hấn bây giờ đã xác định được, lão đầu này, rất có thể chính là ông của Gia Cát Uyển Nhi.

- Ta tới chỗ này cũng không phải bởi vì cháu.

Lão đầu hai mắt vừa chuyển, tiếp đó âm thầm cười nói.

Gia Cát Uyển Nhi trừng mắt với lão đầu, không thềm nói gì nữa.

Mà lúc này, lão đầu lại nhìn về phía Gia Vệ. Gia Vệ cũng đúng lúc đóng cửa lại, đi về phía trước hai bước.

- Chàng trai, những lời lão đầu ta nói với cháu, bây giờ vẫn còn hiệu lực. Về phần cháu lo lắng ta là kẻ lừa đảo, hiệu trưởng Khâu Xương Minh của trường học các cháu có thể đảm bảo cho ta.

Lão đầu hướng về phía Gia Vệ cười nói.

- Ông là nói, cháu nếu như thi đỗ vào trường đại học Gia Cát để học tập, hàng năm sẽ cho cháu 1000 vạn đồng phí sinh hoạt?

Gia Vệ sững sốt, sau đó mặt lộ vẻ không tin hỏi lại.

Đây quả thực là chuyện quái dị tới cực điểm, đã đi học mà trường học lại còn cấp cho 1000 vạn đồng (1000 vạn= 10 triệu) tiền phí sinh hoạt. Chuyện tốt như vậy, làm sao có thể xuất hiện được cơ chứ.

- Lão già này, ông bỏ cái suy nghĩ đó đi.

Gia Cát Uyển Nhi lúc này thì lại đứng chắn trước người Gia Vệ, cái mũi nhăn lại nói ra.

- Gia Cát Uyển Nhi, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vị lão gia gia này, là ai vậy?

Gia Vệ nhíu mày, quay qua Gia Cát Uyển Nhi hỏi.

Nếu như lúc trước nghe được những lời như vậy, Gia Vệ khẳng định không tin lời của lão đầu này. Nhưng bây giờ, Gia Vệ phải tin tưởng, lão đầu này, nhất định là có thân phận khác thường.

- Ông ấy còn có thể là ai được chứ, ông ấy là hiệu trưởng của trường đại học Gia Cát hiện tại.

Gia Cát Uyển Nhi bĩu môi, chẳng thèm quan tâm nói ra.

- Không sai, lão đầu ta chính là hiệu trưởng hiện tại của trường đại học Gia Cát.

Lão đầu trên mặt với bộ dáng tươi cười không thay đổi, nhìn về phía Gia Vệ, nói.

Gia Vệ nhìn Gia Cát Uyển Nhi, lại nhìn lão đầu, hỏi:

- Không biết tên của lão gia gia là gì?

- Lão phu tên là Gia Cát Khổng Minh.

Lão đầu cũng không giấu diếm, nói thẳng.

- Gia Cát Khổng Minh?

Gia Vệ sùng sốt, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

- Cái gì Gia Cát Khổng Minh chứ, ông ta có thể so sánh cùng Trí thánh sao?

Gia Cát Uyển Nhi bĩu môi, chẳng thèm quan tâm nói rằng:

- Có mà là không minh thì có, đúng là cái gì cũng không biết hết.

- Cái gì cũng không biết?

Gia Cát Khổng Minh đôi lông mày nhếch lên, âm thầm cười nói:

- Chuyện thế gian, thật đúng là hiếm có cái gì là lão phu không biết.

- Thật sao?

Gia Cát Uyển Nhi khoe miệng nhếch lên, cười lạnh một tiếng nói

- Không sai.

Gia Cát Khổng Minh với bộ dáng tươi cười như trước, nói ra.

- Chúng ta thử làm một cuộc đánh cược không?

Gia Cát Uyển Nhi chỉ chỉ Gia Vệ, nói:

- Nếu như ông thua, thì không được dụ dỗ Gia Vệ thi vào trường đại học Gia Cát nữa. Nếu như cháu thua, cháu sẽ không ngăn cản ông dụ dỗ Gia Vệ thi vào trường đại học Gia Cát, thế nào?

Gia Cát Không Minh nghe vậy, cười cười cho sự giao hoạt của Gia Cát Uyên Nhi, có điều ông vẫn gật đầu, nói:

- Tốt, chỉ cần tiểu nha đầu tinh ranh cháu không ngăn cản. Chàng trai này thì nhất định sẽ thi vào trường đại học Gia Cát.

Mà lúc này, Gia Vệ cũng chau mày nhìn một già một trẻ này. Không thể hiểu được bọn họ đang làm cái gì, chẳng qua mỗi năm cấp cho 1000 vạn phí sinh hoạt, xác thực để cho Gia Vệ có chút khiếp sợ.

Thế nhưng cân nhắc đến bây giờ mình ở trước mặt hai người này căn bản không có quyền lợi, Gia Vệ lựa chọn không lên tiếng.

- Tốt, cháu chỉ hỏi ông một vấn đề, chỉ cần ông có thể trả lời được, đồng thời đưa ra đáp án chính xác, thì ông thắng.

Gia Cát Uyên Nhi vỗ tay một cái, trực tiếp hỏi:

- Chắc hẳn ông cũng điều tra qua Gia Vệ, ông có thể nói ra, vì sao Gia Vệ mấy ngày qua phát sinh biến hoá lớn như vậy? Trước đây thành tích Anh ngữ của cậu ấy luôn đứng cuối, bây giờ lại có thể kiểm tra điểm tối đa. Trước đây điểm kiểm tra trắc nghiệm tổng hợp của cậu ấy mặc dù tốt, nhưng để đạt được điểm tối đa thì vẫn còn kém rất xa, mà bây giờ, cậu ấy lại có thể kiểm tra trắc nghiệm tổng hợp đạt điểm tối đa, ông có thể nói ra nguyên nhân được không?

Gia Cát Uyên Nhi hỏi ra những thứ này, Gia Vệ cũng là lông mày nhíu lại hướng về Gia Cát Không Minh nhìn lại. Nguyên nhân việc này ngay cả bản thân Gia Vệ cũng không biết, cũng không biết cái người tự xưng là cái gì cũng biết-Gia Cát Không Minh này có biết hay không?

Mà Gia Cát Không Minh lúc này cũng là sững sờ.

Hắn nếu như là biết chuyện này. Hắn sẽ không đặc biệt đến lôi kéo Gia Vệ thi vào trường đại học Gia Cát, chuyện thế gian những sự tình hắn không biết thật đúng là không nhiều lắm, nhưng chuyện này thật đúng là hắn không biết.

- Thế nào, lão già này, trả lời không được à?

Trên mặt Gia Cát Uyên Nhi lộ ra một nụ cười nhạt, hừ hừ hai tiếng, nói tiếp:

- Ông trừ biết gạt người ra, còn biết cái gì nữa?

Gia Cát Không Minh cười khỏ. Không nghĩ tới, chính mình vậy mà lại thua cháu gái mình.

- Tốt, ta sẽ không miễn cưỡng Gia Vệ thi vào trường đại học Gia Cát nữa.

Lão đầu nhìn về phía Gia Cát Uyển Nhi, lại nhìn về phía Gia Vệ, mở miệng nói:

- Gia Vệ, cháu đi ra ngoài trước đi. 1000 vạn phí sinh hoạt mỗi năm, chính là bị nha đầu kia ném đi rồi.

Gia Vệ nghe vậy, nhú mày, trên mặt chậm rãi hiện lên vẻ cười khở. Nhìn Gia Cát Uyển Nhi đang đem hai con mắt trợn thật lớn, cũng không có nán lại trực tiếp ra khỏi phòng làm việc.

- Thế này là thế quái nào vậy?

Vừa ra khỏi phòng làm việc, Gia Vệ liền cười khở tự hỏi chính mình, hấn từ lúc vào phòng hiệu trưởng, vẫn còn rất mơ hồ.

Bất quá nhớ tới cái phí sinh hoạt mỗi năm 1000 vạn đồng kia không cánh mà bay. Gia Vệ cảm giác cũng có chút đau lòng.

Đợi sau khi Gia Vệ ra khỏi phòng làm việc, Gia Cát Không Minh liền đứng lên, âm thầm cười nói:

- Hấn mặc dù là không có bước vào trường đại học Gia Cát, nhưng rồi cũng sẽ có một ngày hấn trở thành thành viên trong gia đình Gia Cát, là người nhà Gia Cát, hấn chạy không thoát đâu.

Gia Cát Uyển Nhi nghe vậy, khuôn mặt chợt đỏ lên, trừng mắt với Gia Cát Không Minh, cũng không có nói thêm câu nào nữa.

- Như thế nào, còn không có tha thứ cho ông nội à?

Gia Cát Không Minh nhìn Gia Cát Uyển Nhi, cười hỏi.

- Hừ, cháu không phải người nhà Gia Cát, ông cũng không phải ông nội cháu.

Gia Cát Uyển Nhi lạnh lùng nói, khuôn mặt quay sang hướng khác, không thèm nhìn về mặt tươi cười của Gia Cát Không Minh.

Gia Cát Không Minh nhú mày, sau một lát hấn thờ dài một tiếng, nói:

- Có một số việc, không phải ông nội muốn làm sao thì làm được như vậy, đưa ra quyết định kia, ông cũng là bắt đắ dĩ.

- Bất đắc dĩ?

Gia Cát Uyển Nhi trên mặt càng tức giận hơn, gằm nhẹ nói:

- Người trong nhà cũng biết quyết định này của ông là không đúng. Điều phản đối việc ông làm. Nhưng ông lại không để ý đến việc mọi người phản đối, vẫn làm như vậy. Cái này mà gọi là bất đắc dĩ sao? Là người trong nhà làm cho ông bất đắc dĩ sao?

Nói xong, hai mắt Gia Cát Uyển Nhi đỏ lên, hai hàng nước mắt từ trong mắt chảy ra, lăn trên gương mặt, rơi xuống.

- Có một số việc, các người cũng không biết, ông nội cũng không có biện pháp.

Gia Cát Không Minh chau mày, hai tay run rẩy muốn giúp Gia Cát Uyển Nhi lau đi nước mắt trên mặt. Nhưng Gia Cát Uyển Nhi lại lui về phía sau hai bước, né tránh tay của Gia Cát Không Minh.

Gia Cát Không Minh lại thờ dài tiếp, thu tay lại hít một hơi thật sâu, nói:

- Bà nội của cháu hiện giờ rất mong cháu trở về nhà. Có thời gian, cháu trở thăm bà nội chuyén. Bà gần đây thân thể không được tốt, đừng làm bà ấy phải chờ mong cháu nữa.

Nói xong những lời này, Gia Cát Không Minh liền khoát khoát tay. Gia Cát Uyển Nhi lau một hàng nước mắt, liền trực tiếp rời khỏi phòng làm việc.

- Chờ tới một ngày, gia tộc Gia Cát của chúng ta có thể xuất hiện một người có năng lực mà lại vượt qua trí thánh lão tổ cùng phân nửa người trong họ. Ông nội sẽ tìm kiếm tất cả những người đã chịu sự ủy khuất, mang họ quay trở về.

Đợi sau khi Gia Cát Uyển Nhi ra ngoài, Gia Cát Không Minh hai mắt ngưng tụ, thấp giọng nói.

Oo0oO

Gia Vệ trở lại phòng học. Ở trước mắt toàn bộ bạn học, hắn tự nhiên không dám càn rỡ đối với Liễu Tình. Cung kính nói một tiếng ‘May I Come In’ chờ sau khi Liễu Tình gật đầu, liền đi vào phòng học, đi tới chỗ ngồi của chính mình.

Vừa mới ngồi xuống, Gia Vệ liền phát hiện bài thi Anh văn để trên chỗ ngồi của mình, mà những bạn học khác thì đều đang múa bút thành văn làm bài thi.

- Đây là bài kiểm tra Anh văn tuần này. Buổi sáng không có kiểm tra, bây giờ bổ sung. Tiết học này sẽ làm thử một bài kiểm tra, buổi sáng ngày mai làm tiếp một bài nữa.

Liễu Tinh đi tới bên cạnh chỗ ngồi của Gia Vệ, thấp giọng nói.

- Tinh tỳ, đây không phải bài thi em đã làm trong phòng làm việc của chị sao?

Nhìn bài thi, Gia Vệ cười khỏ nói.

Đây chính là bộ đề thi Gia Vệ cố ý làm sai mười câu hỏi. Tất cả đáp án hần vẫn nhớ rất rõ ràng. Căn bản không cần nhìn đề, là có thể đem đáp án chính xác của bài thi viết ra.

- Thi làm lại một lần nữa đi, tại lần trong phòng làm việc đó em không có đạt điểm tối đa, lần này phải làm hoàn toàn đúng, phải đạt điểm tối đa.

Trùng mắt với Gia Vệ, Liễu Tinh thấp giọng nói.

Gia Vệ cười hắc hắc, gạt đầu. Sau đó ở ngay trước mắt Liễu Tinh, trực tiếp giống như là copy đáp án, ngay cả đề mục cũng không nhìn điền luôn đáp án vào mục trả lời.

Liễu Tinh thấy thế thì lại là trắng mắt liếc Gia Vệ. Có điều nàng đối với năng lực ghi nhớ của Gia Vệ, trong lòng cũng cảm thấy phi thường khiếp sợ.

Đây chính là bài thi nghiêm túc a, Đem toàn bộ đáp án ghi nhớ lại, cũng không phải việc là dễ dàng gì.

Thế mà, từ lúc Gia Vệ trở lại phòng học mới ngồi xuống có năm phút đồng hồ, tại trong ánh mắt khiếp sợ của toàn bộ bạn học. Gia Vệ cầm bài thi đứng dậy, đi lên trên bục giảng, đem bài thi của mình giao cho giáo viên Anh văn - Liễu Tinh.

Trọn vẹn mười phút đồng hồ sau đó toàn bộ bạn học trong lớp đều là lâm vào một loại trạng thái ngu ngơ. Bọn họ tuy rằng sớm biết Gia Vệ là một tên quái thai, thế nhưng đây cũng quá không phù hợp với thực tế đi, trong vòng năm phút đồng hồ ngắn ngủi, lại có thể làm xong một bài thi Anh văn?? Mấy tên bần bừa vẫn còn đang ngồi tung xúc xắc kia kia: v??

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Tiền Thiếu Suất Trả Thù

Toàn bộ học sinh trong lớp đều cảm thấy khiếp sợ. Chỉ có Liễu Tinh mới biết vì sao Gia Vệ chỉ dùng thời gian năm phút liền có thể hoàn toàn làm xong bài thi Anh văn. Trùng mắt với Gia Vệ, Liễu Tinh liền nhận lấy bài thi từ trong tay hắn.

Gia Vệ âm thầm mỉm cười với Liễu Tinh, sau đó liền đi ra khỏi phòng học.

Gia Vệ mới vừa đi ra khỏi phòng học, Gia Cát Uyển Nhi đã xuất hiện ở ngay trước mắt Gia Vệ. Hai người một người lau nước mắt không nhìn về phía trước, một người đang mải nghĩ về người đằng sau, cho nên không chú ý phía trước.

Thế là, hai người đụng đầu vào nhau...

Gia Vệ nhất thời cảm thấy trên môi có một cảm giác mềm mại, mà cảm giác thơm mát này có chút quen thuộc lại liên tục truyền vào mũi Gia Vệ.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, sau đó cả hai cùng trợn to hai mắt lên!

Trong khoảng thời gian ngắn, Gia Vệ quên mất Liễu Tinh đang ở trong phòng học. Gia Cát Uyển Nhi cũng quên mất ông nội đã nói chuyện gì. Hai người im lặng mắt đối mắt, môi chạm môi đối phương.

Giờ khắc này, giống như rất dài, lại giống như rất ngắn.

Môi mặt tách ra, phảng phất như đã trải qua một kiếp người, lại giống như là trong nháy mắt.

- Thơm quá...

Gia Vệ sững sờ, không tự chủ được buột miệng thốt ra.

Câu này, là suy nghĩ ở trong đầu Gia Vệ. Chỉ là hắn không định nói ra khỏi miệng, nhưng mà lúc này hắn cảm giác miệng mình không do chính mình khống chế nữa, trực tiếp nói thẳng ra.

Mặt Gia Cát Uyển Nhi đỏ bừng, nàng trừng mắt với Gia Vệ, không chần chừ nữa, trực tiếp bước vào trong phòng học.

Mà Gia Vệ, lúc này lại đứng như trời chồng ngay trước cửa lớp.

Đây là một loại cảm giác quái dị, Gia Vệ dường như một lần nữa nhận thức một Gia Cát Uyển Nhi khác. Gia Vệ đối với hình ảnh của Gia Cát Uyển Nhi trong lòng mình phát sinh biến hóa to lớn.

Chỉ có điều một lát sau đó. Gia Vệ lại lắc đầu để cho chính mình thanh tỉnh một chút. Hắn xoay người lại, mắt nhìn Gia Cát Uyển Nhi, lại nhìn Liễu Tình đang đi tới bên người Gia Cát Uyển Nhi, nói với Gia Cát Uyển Nhi thời gian còn lại của bài thi Anh văn, hắn cười khổ tự nói:

- Một người cũng làm không được, hai người thì cũng không cần nghĩ nữa.

Cũng không có đại đột đi dạo trong trường học, Gia Vệ trực tiếp về nhà.

Mấy ngày nay bởi vì những chuyện phát sinh ở trường học. Gia Vệ cũng không có thời gian quan tâm chăm sóc đến cha mẹ. Bây giờ hắn chỉ muốn về nhà sớm một chút, để có nhiều thời gian quan tâm đến cha mẹ mình hơn.

Đương nhiên, sau khi về đến nhà, vì không muốn cha mẹ lo lắng. Gia Vệ sau khi ăn xong bữa cơm chiều, liền đi vào phòng mình để ôn bài.

Nhưng mà, đúng lúc đó thì điện thoại trong nhà Gia Vệ vang lên, là Vương Cường gọi tới.

Xin phép cha mẹ một tiếng, Gia Vệ liền mặc quần áo tử tế đi ra ngoài. Đi tới cửa khu nhà thì thấy Vương Cường đang đứng chờ.

- Chuyện gì đây?

Gia Vệ hướng Vương Cường hỏi, vừa nãy trong điện thoại Vương Cường cũng không có nói rõ là chuyện gì.

- Vừa rồi cô Liễu có gọi điện thoại tới nói tìm mày, tao vừa mới bắt máy thì đầu kia đã cúp rồi, không biết đã có chuyện gì xảy ra.

Vương Cường vẻ mặt lo lắng nói, vừa rồi thanh âm của Liễu Tinh có chút không bình thường, khiến hắn vô cùng lo lắng.

- Tinh tỷ gọi điện thoại qua đây?

Gia Vệ sững sốt, trực tiếp vô lấy điện thoại trong tay Vương Cường, tìm được số điện thoại của Liễu Tinh gọi đi.

Không bao lâu sau điện thoại đã được nối thông, nhưng sau khi nghe được thanh âm từ trong điện thoại truyền ra, sắc mặt Gia Vệ đột nhiên biến đổi.

- Lớp 12/3 trường cấp ba Tân Hải, tên là Gia Vệ, cha làm bảo vệ trông cửa tại trung tâm vui chơi giải trí, mẹ không nghề nghiệp ở nhà. Tao nói không sai chứ?

Điện thoại vang lên một loạt câu hỏi, đây là thanh âm của một nam tử trẻ tuổi, căn bản không phải thanh âm của Liễu Tinh.

Mà Gia Vệ lúc này cũng đã nhận ra thanh âm này, đúng là giọng của Tiền Thiếu Suất.

- Mày muốn thế nào? Nếu như mày dám động đến một đầu ngón tay của Tinh Tinh, tao nhất định phải lấy mạng mày.

Sắc mặt Gia Vệ lạnh như là băng tuyết tháng mười hai, thanh âm càng băng lãnh không gì sánh được, phảng phất khiến nhiệt độ không khí xung quanh đều giảm xuống.

- Yên tâm, trước khi mày tới, tao sẽ không động tới Liễu Tinh.

Tiền Thiếu Suất căn bản không để ý tới lời uy hiếp của Gia Vệ, nói tiếp:

- Cho mày thời gian 20 phút, đến khu vật liệu của nhà máy phía tây ngoại ô. Nếu như 20 phút không gặp được mày, tao sẽ không khách khí mà hưởng thụ Tinh Tinh xinh đẹp của mày đâu.

Vừa mới nói xong câu đó, Tiền Thiếu Suất liền cúp điện thoại.

- Cường Tử, mày đi tìm Lương đội trưởng, bảo chú ấy dẫn người đi tới khu vật liệu của nhà máy ở tây ngoại ô.

Tắt điện thoại, Gia Vệ quay qua Vương Cường nói một tiếng, liền trực tiếp hướng về ngoại ô phía tây chạy đi.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Vương Cường đuổi theo ở phía sau, to tiếng hỏi.

- Mày nhanh lên một chút đi liên hệ với Lương đội trưởng, sự tình thế nào mày tới thì biết.

Gia Vệ lớn tiếng trả lời.

Nói xong câu đó, Gia Vệ đã chạy đi khá xa. Vương Cường lo lắng đứng ở trước cửa khu nhà đi tới đi lui hai vòng, sau đó liền hướng về phía cục cảnh sát chạy tới.

Điện thoại bị Gia Vệ lấy đi, số điện thoại của Lương đội trưởng lại để trong danh bạ điện thoại di động. Vương Cường nếu muốn liên lạc với Lương đội trưởng, chỉ có thể đi cục cảnh sát để tìm.

Gia Vệ thì lại là không muốn sống chạy đi trước, khu bỏ củi của nhà máy phía tây ngoại ô cách nơi này cũng không phải bao xa, nhưng là muốn 20 phút để chạy tới đó, cũng không có khả năng.

Mà lúc này tốc độ của Gia Vệ giống như là trâu điên đang phi nước đại, rất nhanh.

Hơn hai mươi km đường, mà Gia Vệ rốt cục chạy đến nơi chỉ mất có 20 phút.

Khu vật liệu của nhà máy rất lớn, Gia Vệ trực tiếp chạy vào cửa chính, không có ai ngăn cản, nhưng cũng không có thấy đến một bóng người.

Gia Vệ hướng về bên trong chạy tới, rất nhanh liền thấy ánh đèn.

Đi vào địa phương có ánh đèn đó, liền xuất hiện vài bóng người trong tầm mắt của Gia Vệ.

Trong đó, Tiền Thiếu Suất đứng ở chính giữa, Liễu Tình bị buộc chặt trên ghế ngay bên cạnh, mà ở xung quanh người Tiền Thiếu Suất thì có thêm sáu người vạm vỡ, ăn mặc tây phục màu đen, mang theo kính râm màu đen nốt, vừa nhìn liền biết là vệ sĩ của Tiền Thiếu Suất.

Ở phía sau Tiền Thiếu Suất, La Lệ Lệ đứng ở nơi đó, tóc tai bù xù, trên má phải có một dấu ấn màu đỏ, rất rõ ràng là bị Tiền Thiếu Suất tát cho một cái. (D: đáng đời em nó: 3)

Để điện thoại di động vào trong túi áo của mình, Gia Vệ hai mắt híp lại, từ trong bóng tối đi ra.

Sáu vệ sĩ của Tiền Thiếu Suất đều có chỗ cảnh giác, bất quá sau khi thấy tiến đến là một tên nhóc gầy yếu, sáu vệ sĩ này cũng không có động tác gì nữa.

Tiền Thiếu Suất tự nhiên cũng thấy Gia Vệ, hấn cười nhạt nhìn Gia Vệ, lớn tiếng nói:

- Tiểu tử mày rất có gan, vậy mà đến thật, bất quá hiện tại sao không con mẹ nó kêu ngạo cho tao?

Tiền Thiếu Suất còn nhớ rõ ràng, ngày ấy ở bên trong khách sạn Huy Hoàng, chính mình bị Gia Vệ làm cho mất mặt như thế nào.

- Thả Liễu Tình ra, có chuyện gì cứ hướng tao mà nói.

Gia Vệ nhìn Liễu Tình tóc tai rối loạn, thế nhưng y phục vẫn còn vô cùng nguyên vẹn. Trong lòng hơi yên tâm một chút, sau đó lạnh lùng quay qua Tiền Thiếu Suất nói.

- Mày yên tâm, tao không muốn làm gì nàng ấy cả.

Tiền Thiếu Suất âm hiểm cười, quay sang một tên vệ sĩ bên cạnh nháy mắt, cái tên vệ sĩ đó liền đem Liễu Tình thả ra.

Chi có điều Liễu Tình vừa định hướng về phía Gia Vệ chạy tới, liền bị Tiền Thiếu Suất ngăn cản, hấn cười ha ha nói:

- Chạy cái gì, còn có kịch để xem mà.

Nói xong, Tiền Thiếu Suất liền nhìn về phía Gia Vệ, nói:

- Tao nghe nói mày sắp thi vào trường đại học, tao cũng không muốn làm khó mày, giữ lại cho mày một cánh tay phải để tham gia thi vào trường đại học, bất quá hai chân cùng tay trái của mày phải để lại đây cho tao.

- Tiền Thiếu Suất, anh muốn làm cái gì, tôi đều đáp ứng anh, không nên làm tổn thương Gia Vệ.

Liễu Tình hai mắt giận dữ trừng mắt với Tiền Thiếu Suất nói.

- Cô có năng lực không đáp ứng ta sao?

Tiền Thiếu Suất nhìn về phía Liễu Tình, vươn tay phải nắm một đám tóc của Liễu Tình, để ở trước mũi, về mặt rất hưởng thụ.

Gia Vệ thấy thế hai mắt híp lại càng nhỏ hơn, một cỗ cảm giác băng lãnh từ trên người hắn phát ra.

Gia Vệ lúc này đã cực kỳ giận dữ, nếu không phải Liễu Tình còn đang trong tay Tiền Thiếu Suất, không cần sáu vệ sĩ của Tiền Thiếu Suất động thủ trước, Gia Vệ nhất định sẽ động thủ trước.

- Mày mang theo sáu vệ sĩ, chỉ là muốn hai cái đù cùng một cái cánh tay của tao thôi sao?

Gia Vệ cười lạnh một tiếng, nói tiếp:

- Dưới loại tình huống này, tao còn có thể chạy hay sao? Mày trước đem Liễu Tình thả ra, tao với sáu tên vệ sĩ của mày chơi đùa, thế nào?

- Không thành vấn đề.

Tiền Thiếu Suất hai tay buông ra, về mặt không sao cả nói.

Hắn không tin, chính mình dùng tiền thuê đến tận sáu tên vệ sĩ lại đánh không lại cái tên học sinh cấp ba Gia Vệ này.

Tiền Thiếu Suất vừa mới buông Liễu Tình ra, Liễu Tình liền rất nhanh hướng về phương hướng Gia Vệ chạy đến, không bao lâu liền tới trước người Gia Vệ.

- Nhanh lên, chạy đi.

Liễu Tình cũng không có dừng lại, trực tiếp kéo tay Gia Vệ muốn chạy khỏi nơi này.

Chỉ có điều, Gia Vệ cũng không có bị Liễu Tình kéo đi mà Liễu Tình do lôi kéo Gia Vệ, chính mình trực tiếp bị kéo dừng lại.

- Mày ngàn vạn lần không nên dùng Tình tỷ để uy hiếp tao.

Gia Vệ rút tay ra khỏi bàn tay của Liễu Tình, thanh âm băng lãnh quay qua Tiền Thiếu Suất nói.

- Máy lại cànong không nên uy hiếp tao sau đó, lại để cho tao đối diện mày.

Gia Vệ đem Liễu Tinh trực tiếp đẩy về phía sau, hướng về Tiền Thiếu Suất tiến tới.

Chạy tới gần 20 phút, hơn hai mươi km đường, Gia Vệ lúc này mặt không đỏ, hơi thở không gấp, tốc độ bộc phát so với bình thường còn nhanh hơn rất nhiều.

- Hắc Tử, đem hai cái đui của nó tháo xuống cho tao.

Tiền Thiếu Suất vẻ mặt cười nhạt, quay qua một tên vệ sĩ bên cạnh nói.

Cái tên vệ sĩ gọi là Hắc Tử kia, nháy mắt với hai tên vệ sĩ đứng gần nhất với Gia Vệ. Hai tên vệ sĩ đó đều từ trong tay áo lấy ra một cây gậy, hướng Gia Vệ đập tới.

Nhưng mà 'Thình thịch Thình thịch' hai tiếng vang lên sau đó, hai tên vệ sĩ cao hơn 1m8 kia, toàn thân tràn đầy lực lượng của giới vệ sĩ, liền trực tiếp hướng về phía mặt đất ngã xuống.

Tất cả mọi người không biết chuyện gì đã phát sinh, không biết Gia Vệ rốt cuộc làm thế nào đánh được bọn họ, hai người vạ mà đều đã hôn mê.

Tiền Thiếu Suất sừng sốt, Hắc Tử sừng sốt, Liễu Tinh cùng La Lệ Lệ cũng đều sừng sốt.

Gia Vệ cao tầm một mét bảy, vóc người lại là loại nhỏ bé gầy yếu mà hắn lại có thể trong nháy mắt knock-out hai người vạm vỡ, đã từng được trải qua huấn luyện làm vệ sĩ.

Điều này sao có thể?

- Tất cả theo ta, cùng lên.

Cái người tên là Hắc Tử vóc người vạm vỡ trực tiếp gằm nhẹ, không chi là ba tên vệ sĩ còn lại mà ngay cả chính hắn, cũng từ trong ống tay áo lấy ra một cây gậy, hướng về phía Gia Vệ phang tới.

- Đều cút hết cho tao.

Gia Vệ không ngừng lại, vẻ mặt lạnh như tiền, vung lên hai quả đấm quát to một tiếng. Hai nắm tay liền nện ở trên thân hai cây gậy đang hướng về Gia Vệ đập tới, mà hai cái tên vệ sĩ cầm gậy đó. Tại thời điểm gậy nện ở trên nắm tay của Gia Vệ thì sắc mặt bỗng nhiên đại biến. 'Ken két' hai tiếng vang lên, tay bọn họ không tự chủ được buông cây gậy ra.

Hai cây côn dài chừng nửa mét trực tiếp bay khỏi tay hai đại hán, hướng về cái tên Hắc Tử vạm vỡ bay tới.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Cường Phong Bạo Vũ

Hai tên vệ sĩ tay cầm côn bổng bị đánh bay ra ngoài. Trên mặt vừa mới lộ ra vẻ thống khổ. Một giây sau hai mắt bọn họ nhòe dần rồi trực tiếp hôn mê.

Ngay sau đó, thân ảnh Gia Vệ vượt qua hai người, vẫn như cũ hướng về phương hướng Tiền Thiếu Suất phóng tới.

Mà đằng trước, Hắc Tử cùng hai tên vệ sĩ ra sức chặn lại côn bổng đang bay tới, đồng thời ngăn cản Gia Vệ, cầm trong tay côn bổng hướng về phía Gia Vệ nện xuống.

'Thình thịch, Thình thịch' hai tiếng, hai nắm đấm của Gia Vệ chia ra nện ở trên ngực hai người, khiến hai người đều trực tiếp lui về phía sau vài bước.

Hắc Tử lùi lại hai bước, biến sắc, nhưng rất nhanh lại xông lên, mà hai tên vệ sĩ thì lại trực tiếp té trên mặt đất, hôn mê.

- Tiền thiếu gia, đi mau.

Hắc Tử hét lớn một tiếng, lại cầm côn bổng trong tay hướng về phía Gia Vệ nện xuống.

Mà phía sau Hắc Tử là Tiền Thiếu Suất, lúc này về mặt hấn tái nhợt. Hấn vạn lần không ngờ, Gia Vệ lại có loại thực lực cao siêu cỡ này, so với sáu vệ sĩ của hắn còn muốn lợi hại hơn.

Phải biết là sáu vệ sĩ của hắn, đều đã chịu qua huấn luyện nghiêm khắc. Hắc Tử lại còn là một quân nhân xuất ngũ. Mỗi một người đều có thể lấy một địch ba đối thủ khác.

- Cút ngay cho tao.

Gia Vệ gằm nhẹ, một tay ngăn cản côn bồng của Hắc Tử, tay kia nắm lại trực tiếp đánh vào cánh tay đang cầm côn của Hắc Tử.

Chỉ nghe 'Rắc' một tiếng, Hắc Tử sắc mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch, côn bồng trong tay hắn cũng trực tiếp rơi xuống.

- Tiền thiếu gia, đi mau.

Hắc Tử nổi giận gằm lên một tiếng, dùng tay trái ôm lấy Gia Vệ, muốn dùng cách này cản lại Gia Vệ.

Chi có điều, lực lượng của Gia Vệ so với lực lượng của hắn còn muốn lớn hơn. Hắc Tử còn chưa có ôm lấy Gia Vệ, liền bị Gia Vệ một quyền đánh ra, sau đó một cước trực tiếp đạp lên trên đùi Hắc Tử, lập tức lại có thêm một tiếng 'Rắc'.

Một cước đá văng ra ngoài, Hắc Tử nhện đau không để cho mình hôn mê nhưng đã không còn lực tái chiến. Gia Vệ lại từng bước một hướng về phía Tiền Thiếu Suất đi đến.

Mà lúc này, Tiền Thiếu Suất mặt mũi tái nhợt. Hắn nhìn lại sáu tên vệ sĩ đã ngã xuống, lại nhìn Gia Vệ, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Song hắn vừa mới lui về sau hai bước, liền đụng phải La Lệ Lệ đang đứng phía sau.

Tiền Thiếu Suất vội vàng từ trong túi áo lấy ra một thanh Tiểu Dao, trực tiếp đặt ở trên cổ La Lệ Lệ, quay về phía Gia Vệ hô:

- Đứng tới đây, đứng tới đây...

Cước bộ Gia Vệ một chút cũng không có ngừng lại. Như trước, từng bước một hướng về phía Tiền Thiếu Suất đi tới.

Chi có điều đúng lúc đó, tay của Gia Vệ bị kéo lại, thanh âm Liễu Tình vang lên:

- Đừng để hắn làm bị thương chị của ta.

Trong mắt Liễu Tình tràn đầy sự đấu tranh. Gia Vệ có thể đoán ra nàng ngày hôm nay bị Tiền Thiếu Suất bắt cóc, trong đó khẳng định có La Lệ Lệ tham dự. Nhưng mà nhìn tình huống của La Lệ Lệ cũng đã cho thấy nàng cũng không phải hoàn toàn không để ý tới Liễu Tình, bằng không nàng sẽ không bị Tiền Thiếu Suất đánh.

Gia Vệ gật đầu, hai mắt hí lại thành một khe hở nhỏ nhìn về phía Tiền Thiếu Suất, lại nhìn về mặt kinh sợ của La Lệ Lệ.

Ngay lúc Tiền Thiếu Suất thở ra một hơi khí lạnh, biểu tình sợ hãi trên mặt dần dần biến mất. Chân phải Gia Vệ bỗng nhiên đá ra, một bóng đen xuất hiện, trực tiếp hướng về phía đầu Tiền Thiếu Suất đập tới.

Đó chính là cây côn bổng mới vừa rồi bị Gia Vệ dùng một quyền đánh bay. Gia Vệ dùng chân đá mạnh lên, giống như là ám khí hướng về đầu Tiền Thiếu Suất phóng tới.

Tiền Thiếu Suất trực tiếp dùng tay để ngăn cản, mà đúng lúc này Gia Vệ đã tiến tới. Một cước đá vào ngực và miệng của Tiền Thiếu Suất, cùng lúc đó đem La Lệ Lệ kéo về phía sau lưng mình.

- Dùng đánh ta, dùng đánh ta, ta cho ngươi tiền, nhà của ta có rất nhiều tiền, ta có thể cho ngươi tiền.

Tiền Thiếu Suất lui về phía sau hai bước, nhưng cũng không có ngã sấp xuống đất mà là nhìn về mặt băng lãnh của Gia Vệ, hấn lúc này sợ vãi đá ra quần rồi.

Tiền Thiếu Suất lúc này về mặt sợ hãi không còn thấy biểu tình cao ngạo vênh váo như lúc đầu. Không có vệ sĩ bảo hộ, Tiền Thiếu Suất ngay cả một nữ nhân cũng không bằng.

Gia Vệ làm sao có thể bỏ qua cho hắn?

Tiền Thiếu Suất vậy mà lại mang Liễu Tình ra để uy hiếp Gia Vệ. Phải biết là Liễu Tình chính là người con gái đầu tiên Gia Vệ thích từ lúc chào đời tới nay, hơn nữa lại còn là người đầu tiên Gia Vệ dám theo đuổi.

Gia Vệ càng nghĩ, trong lòng càng phẫn nộ.

Ngay thời điểm Liễu Tình muốn ngăn cản Gia Vệ, Gia Vệ đã hành động. Năm đám giống như mưa rơi liên tục nện lên trên người Tiền Thiếu Suất. Thanh âm “Răng rắc” không ngừng vang lên.

Thấy thế Liễu Tình cũng quên cả việc ngăn cản, nàng nhìn thấy hành động này của Gia Vệ trực tiếp ngu ngơ luôn.

La Lệ Lệ cũng giống như thế. Nàng trọn to hai mắt. Khó có thể tưởng tượng được một người thân cao chỉ có trên dưới một mét bảy, vóc người gầy gò, lại còn mang theo kính mắt dày cộp của học sinh cấp 3, làm sao có thể có được sức lực lớn như vậy?

Lúc đầu, tiếng kêu thảm thiết của Tiền Thiếu Suất không ngừng vang lên, chỉ có điều một lát sau, Tiền Thiếu Suất đã không phát ra

âm thanh gì nữa, chỉ có âm thanh “thình thịch, thình thịch” của nắm đấm Gia Vệ nện vào người Tiền Thiếu Suất cùng với âm thanh “răng rắc” vang lên trên người Tiền Thiếu Suất.

Trọn vẹn thời gian năm phút đồng hồ, nắm đấm của Gia Vệ không có một giây dừng lại, năm phút đồng hồ này Tiền Thiếu Suất ăn trọn vẹn mấy trăm quyền trên người.

Mà sau khi Gia Vệ dừng lại, Tiền Thiếu Suất giống như là không có xương vậy, trực tiếp xụi lơ xuống đất, cả người đã bất tỉnh nhân sự từ khi nào không hay.

- Giết người...

Trông thấy bộ dạng của Tiền Thiếu Suất, La Lệ Lệ trực tiếp la hoảng lên.

Liễu Tinh thì lại lạnh lùng trừng mắt với La Lệ Lệ, sau đó rất nhanh đi tới bên người Gia Vệ. Mắt nhìn Tiền Thiếu Suất đã bị Gia Vệ đánh không còn ra hình dạng gì, vội vàng hướng về Gia Vệ nói:

- Cậu nhanh lên một chút bỏ đi đi, chuyện này không có liên quan đến cậu.

- Phù...

Gia Vệ lúc này lại là thờ thật mạnh ra một hơi. Sau đó xoay người lại trực tiếp ôm lấy Liễu Tinh, thấp giọng nói:

- Hắn không có việc gì, nhiều lắm là gãy xương cùng lệch khớp mà thôi.

Bị Gia Vệ đột nhiên ôm lấy, Liễu Tinh sững sốt sau đó khuôn mặt dần đỏ lên, vẫn còn chưa có động tác gì Gia Vệ liền trực tiếp buông nàng ra.

Sau khi buông Liễu Tinh ra, Gia Vệ lại là trực tiếp lui về phía sau hai bước, âm thầm cười nói:

- Tình tỷ, chị sẽ không còn muốn đánh em nữa chứ?

Thấy Gia Vệ khôi phục lại bộ dạng da mặt dày như bình thường. Liễu Tinh liền liếc mắt lườm Gia Vệ, có điều ngay sau đó lông mày của Liễu Tinh liền nhăn lại, thanh âm hơi giận trừng mắt với Gia Vệ nói:

- Tiền Thiếu Suất bảo em đến em liền đến? Em không biết báo cảnh sát, kêu cảnh sát cùng đến với em à?

- Thời gian chỉ có 20 phút, em phải liều cái mạng già mới chạy tới kịp. Nếu như chờ cảnh sát tới cùng, thời gian 20 phút sợ là không có khả năng tới kịp rồi.

Gia Vệ cười khỏ, buông lỏng hai tay nói.

Ban nãy sau khi biết được Liễu Tinh bị Tiền Thiếu Suất bắt cóc. Trong lòng Gia Vệ tràn đầy lửa giận, đã không quên dặn Vương Cường thông báo cho Lương đội trưởng, hẳn làm sao còn có thể chờ cảnh sát tới nữa chứ?

- Cậu nếu như xảy ra chuyện gì, ta ăn nói thế nào với cha mẹ cậu đây?

Liễu Tinh trừng mắt với Gia Vệ, hai mắt đỏ lên nói.

Thấy trong đôi mắt Liễu Tinh xuất hiện hơi nước, bộ dáng như sắp khóc. Về tươi cười trên mặt Gia Vệ biến mất không thấy gì nữa, hẳn đi tới trước người Liễu Tinh, giúp Liễu Tinh lau lau nước mắt, nói:

- Nếu quả thật em xảy ra chuyện, mà vẫn có thể cứu được chị, em đây tình nguyện gặp chuyện không may.

Hai mắt Liễu Tinh đỏ bừng nhìn về phía Gia Vệ. Chứng kiến biểu tình nghiêm túc kia của Gia Vệ nàng cũng hơi sững sờ. Mới ngày nào Gia Vệ ở trong mắt Liễu Tinh vẫn chỉ là một đứa bé, mà Gia Vệ của bây giờ lại làm cho trong lòng Liễu Tinh tràn đầy cảm giác an toàn.

Mà từ nhỏ đến lớn, Liễu Tinh thiếu hụt nhất chính là cảm giác an toàn này.

Hai người ở chỗ này tình chàng ý thiếp đến thời điểm sắp có sét đánh thì âm thanh của tiếng còi báo động vang lên tai bọn họ. Liễu Tinh cũng là bị còi báo động làm cho giật mình tỉnh giấc, trên khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện một vòng đỏ ửng, liền lui về phía sau một bước.

Gia Vệ thì cười hắc hắc, về mặt đắc ý.

Bên cạnh cách đó không xa, La Lệ Lệ đang nhìn tình huống của Gia Vệ cùng Liễu Tinh, trong mắt nàng tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Sau khi biết được Gia Vệ là học sinh của Liễu Tinh. La Lệ Lệ liền hoài nghi tình huống lần trước là do Liễu Tinh cố ý gọi Gia Vệ đi cùng, mà Liễu Tinh cùng Gia Vệ trong lúc đó căn bản là chỉ là quan hệ cô trò, trừ cái đó ra thì không có cái loại quan hệ gì khác.

Thế nhưng lấy tình huống lúc này xem ra, cũng không phải quan hệ như đã nghĩ.

- Tiểu vệ tử, tiểu vệ tử...

Không lâu sau đó, âm thanh hùng hậu của Vương Cường liền vang lên, từ xa Gia Vệ cùng Liễu Tình đều nghe được.

Rất nhanh sau đó Vương Cường liền chạy vào, nhìn qua sáu vệ sĩ ngã xuống đất cùng Tiền Thiếu Suất. Vương Cường đầu tiên là sùng sốt, sau đó thì là hướng Gia Vệ vươn ra ngón tay cái, nói:

- Người anh em, trâu bò đấy.

Mắt nhìn người đứng phía sau Gia Vệ - Liễu Tình, Vương Cường âm thầm cười nói:

- Cô Liễu, Tiểu vệ tử làm anh hùng cứu mỹ nhân, rất được đúng không?

- Rất được cái đầu của mày ấy, không biết lớn bé.

Gia Vệ trực tiếp dúi đầu Vương Cường xuống. Nhưng cùng lúc đó, mắt hắn cũng là len lén nhìn sắc mặt đang ửng hồng của Liễu Tình.

Một lát sau, Lương đội trưởng mang theo một đội ngũ cảnh sát tới đây, bắt quá sau khi chứng kiến sáu tên có thân hình vạm vỡ đều đã ngã xuống đất cùng Tiền Thiếu Suất, biểu tình của tất cả mọi người đều là trở nên khiếp sợ.

- Những người này đều do cháu đánh ngã?

Lương đội trưởng đi tới trước mặt Gia Vệ, vẻ mặt kinh ngạc quay qua Gia Vệ hỏi.

- Lương thúc, con trai của một quân nhân xuất ngũ, đánh ngã mấy tên lưu manh này, cũng dễ dàng thôi.

Vương Cường âm hiểm cười, quay qua Lương đội trưởng nói.

Lương đội trưởng thì lại trực tiếp cau mày liếc Vương Cường, mấy tên này mà là loại lưu manh sao?

Ngày thứ hai đó, Gia Vệ cùng Vương Cường đánh ngã mười mấy tên côn đồ do Khương Côn phái đến. Lương đội trưởng đã có chút ít kinh ngạc, nhưng cũng không phải khiếp sợ. Khương Côn mang theo mấy tên côn đồ này, đều là xấp xỉ tuổi với hai người Gia Vệ bọn họ, có lẽ tuổi so với Gia Vệ bọn họ còn nhỏ hơn, căn bản không có học qua cái kỹ xảo chiến đấu gì, bị hai thằng con trai của quân nhân xuất ngũ đánh ngã cũng không tính là chuyện gì khó hiểu.

Thế nhưng ở đây có chút khác biệt. Năm người này vô cùng vạm vỡ, chỉ cần nhìn thân hình bọn hắn cũng biết thực lực bọn họ khẳng định không yếu. Huống chi Lương đội trưởng đã từng đi lính, có thể từ khí thế nhìn ra, Hắc Tử này cũng là một quân nhân xuất ngũ, hơn nữa chính là một người có thực lực không yếu trong quân ngũ cũng như những quân nhân xuất ngũ khác.

Thế mà một người có thực lực không yếu trong bộ ngũ cũng như trong những quân nhân xuất ngũ khác, cộng thêm sáu vệ sĩ vóc người vạm vỡ đã được công ty vệ sĩ huấn luyện nghiêm khắc, lại bị một tên học sinh cấp 3 với vóc người nhỏ gầy đánh ngã.

Điều này làm cho Lương đội trưởng phải khiếp sợ.

- Cha của các cháu, rốt cuộc huấn luyện các cháu như thế nào?

Lương đội trưởng nhìn Gia Vệ cùng Vương Cường, vẻ khiếp sợ trên mặt không có biến mất, mở miệng hỏi.

Tại hắn xem ra, Vương Cường và Gia Vệ như nhau, tất nhiên đều là có thực lực không kém. Mà thân hình Vương Cường cao lớn mà lại không mất đi tính linh hoạt, điều kiện so với Gia Vệ hoàn hảo hơn, nói cách khác Lương đội trưởng xem ra, thực lực của Vương Cường khả năng so với thực lực của Gia Vệ còn mạnh hơn.

Đem hai người bọn họ huấn luyện thành như vậy, nhất định không phải sự tình đơn giản liền có thể làm ngay được. Lương đội trưởng trong khoảng thời gian ngắn thì lại là đối với quá trình huấn luyện của Vương Cường và Gia Vệ cảm thấy rất hứng thú.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Cố Ý Xa Lánh

Chú Lương, hay là nhanh lên một chút đem bọn họ đưa đến bệnh viện đi. Bằng không thì mấy người bọn hắn có khả năng bị tàn tật đó.

Gia Vệ cũng không có trả lời câu hỏi của Lương đội trưởng, mà nhìn mấy người ngã xuống, quay qua Lương đội trưởng nói.

Có tất cả bảy người đang nằm lăn lộn trên mặt đất. Trên người Tiền Thiếu Suất xương gãy không ít. Mấu chốt nhất chính là những nơi nào có thể sai khớp thì đều đã bị Gia Vệ đánh cho sai khớp luôn, hẳn chính là bị đau nhức đến mức ngất đi, đây là hình phạt Gia Vệ dành cho hắn.

Mà cổ tay phải Hắc Tử ngoại trừ bị trật khớp ra, còn bị vỡ ra bên trong nên có chút nghiêm trọng, mà xương bắp chân trên đùi phải, cẳng trực tiếp bị Gia Vệ một cước đạp gãy, bất quá bị nặng như vậy nhưng lúc này Hắc Tử cũng không có hôn mê.

Mặt khác năm tên vệ sĩ kia, nguyên một đám ít nhất là gãy một đoạn xương, nhưng không giống như Tiền Thiếu Suất bị đau nhức dẫn đến ngất đi, mà là do Gia Vệ đánh vào những bộ vị then chốt, để cho bọn họ không tự chủ được ngất đi.

Nếu như trì hoãn thời gian dài mà nói, thì mấy người bọn hắn rất có thể mãi mãi tàn tật, mà Tiền Thiếu Suất thì dù có không trì hoãn thời gian đi chẳng nữa cũng không thể hoàn toàn khôi phục, ít nhất cũng bị tàn tật.

Lương đội trưởng nhìn mấy người đang nằm trên mặt đất. Lắc đầu cười khổ, để cho người đem bọn họ đưa đến bệnh viện.

Một lát sau đó, Lương đội trưởng lại lần nữa đi tới bên cạnh Gia Vệ, nói với Gia Vệ:

- Các cháu cũng phải theo chúng ta đi về cục làm tường trình. Chuyện này vô cùng nghiêm trọng, đoán chừng tên Tiền Thiếu Suất kia sẽ bị xét xử ngồi tù mấy năm.

Mà đúng lúc này, một nữ cảnh sát đi tới phía sau Lương đội trưởng, thấp giọng nói vài lời, liền chờ quyết định của Lương đội trưởng.

Lương đội trưởng nhìn sang La Lệ Lệ bên cạnh, quay qua Gia Vệ hỏi:

- Cô ta cũng là đồng bọn của bọn họ sao?

Nghe Lương đội trưởng hỏi như thế, sắc mặt La Lệ Lệ bỗng nhiên biến đổi. Chính mình là tay sai bắt cóc mà bị cảnh sát tóm được, La Lệ Lệ cũng phải vào tù năm một thời gian.

Gia Vệ còn chưa mở miệng, Liễu Tinh liền trực tiếp nắm lấy cánh tay Gia Vệ, sau đó kéo kéo Gia Vệ, nằng đứng ra nói:

- Chị ấy là chị họ của tôi, cô ấy tới đây là để cứu tôi.

Gia Vệ nhìn Liễu Tinh, cũng gật gật đầu, nói:

- Không sai, chị ấy là chị họ của Tinh tỷ, không phải cùng một đám với Tiền Thiếu Suất.

Lương đội trưởng dùng ánh mắt quái dị nhìn Gia Vệ và Liễu Tinh, sau đó quay sang nữ cảnh sát kia nói cái gì đó, nữ cảnh sát kia liền rời đi.

Gia Vệ, Liễu Tinh, La Lệ Lệ và Vương Cường thì đang ngồi trên xe của Lương đội trưởng đi tới cục cảnh sát. Sau khi ghi chép lại vài ba thứ, mấy người liền ra khỏi cục cảnh sát, mà lúc này cũng đã là mười giờ đêm.

- Tinh tỷ, để em đưa chị về nhà.

Mới đi ra từ cục cảnh sát, Gia Vệ liền mở miệng nói.

Mà lúc này, La Lệ Lệ đi tới bên người Liễu Tinh, thấp giọng nói:

- Tinh Tinh, cảm ơn em.

Liễu Tinh liếc mắt với La Lệ Lệ, cũng không nói lời nào, quan hệ của các nàng trước đây không tệ, thế nhưng Liễu Tinh thật không ngờ La Lệ Lệ vậy mà lại đi trợ giúp Tiền Thiếu Suất bắt cóc nàng.

- Đi đi, về sau chớ có đánh chủ ý gì lên Tình tỹ.

Nói một câu, Gia Vệ liền nhìn về phía Vương Cường, vỗ vỗ vai Vương Cường, nói:

- Đưa chị ta đi tìm xe đi, sau đó mày về nhà nói với ba mẹ tao một tiếng, là tối nay tao về nhà muộn.

Vương Cường nhìn Liễu Tinh, rồi hướng về Gia Vệ nháy mắt mấy cái, liền trực tiếp thúc giục La Lệ Lệ hướng sang một hướng khác.

- Tình tỹ, chị ở chỗ nào?

Đợi sau khi Vương Cường và La Lệ Lệ đi xa, Gia Vệ liền hỏi Liễu Tinh.

- Gia Vệ, cảm ơn cậu.

Lúc này, Liễu Tinh xoay mặt nhìn về phía Gia Vệ, về mặt thành thật nói.

Liễu Tinh mới vừa nói ra khỏi miệng một tiếng “Cảm ơn” này, Gia Vệ liền nường mày, sau đó về mặt không quan trọng, cười nói:

- Đây là việc em phải làm, ai bảo em thích chị cơ chứ?

- Nhưng, tôi là giáo viên của cậu.

Liễu Tinh nhìn Gia Vệ nói, trên mặt như trước tràn đầy biểu tình nghiêm túc.

- Giáo viên thì làm sao?

Lông mày Gia Vệ nhíu lại, nói tiếp:

- Chị tuy là cô giáo của em, nhưng cũng không phải cùng em có quan hệ huyết thống gì cả. Chị nếu như không muốn như vậy thì ngày mai em sẽ chuyển trường, như vậy chị không còn là cô giáo của em nữa.

- Không thể được...

Liễu Tinh còn muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không có nói ra, lắc đầu một cái nàng liền hướng về một bên mà đi.

Gia Vệ liền trực tiếp đi theo sáng bước, hai người đều không nói gì, cứ như vậy lẳng lẳng trên đường mà đi. Buổi tối ở thành thị, cũng không tối đen như mực nhưng cũng không có sáng bằng ban ngày.

Dùng thời gian gần một tiếng. Gia Vệ cùng Liễu Tinh đi tới trước cửa một khu chung cư không khác biệt lắm so với chung cư nơi Gia Vệ đang sống, nơi này chính là chỗ ở của Liễu Tinh.

- Chị vào đi thôi, em cũng phải về nhà.

Thấy Liễu Tinh dừng lại, Gia Vệ liền vội vàng nói.

- Gia Vệ, ngày hôm nay, thật sự cảm ơn cậu.

Liễu Tinh lại nói một tiếng, sau đó chung cư, khuất dần vào trong bóng tối.

- Mị lực vẫn còn chưa đủ a.

Gia Vệ thở dài, thấp giọng nói ra.

Chi có điều một lát sau, Gia Vệ lại không quan tâm cười cười, này tính là cái gì, một chút ngăn trở nhỏ nhoi vẫn là không đánh bại được Gia Vệ.

- Dễ dàng lấy được cảm tình, không thể kéo dài lâu, chi có trải qua đau khổ tình trường thì tình yêu mới có thể tồn tại muôn thủa. Cái ta có chính là thời gian.

Gia Vệ an ủi chính mình, sau đó rất nhanh liền hướng về phía nhà mình mà đi.

Một đêm kinh hồn rớt cục đã ổn định lại, nhưng một đêm này lại là có người mất ngủ.

Sáng sớm ngày thứ năm, nhìn Liễu Tinh trong mắt tràn đầy tơ máu, khiến cho Gia Vệ chú ý, nhú mày, bất quá hẳn không có biểu lộ cái gì.

Tiết học thứ nhất, lại tiếp tục làm nốt bài thi Anh văn của ngày hôm qua, mà Gia Vệ ngày hôm qua đã đem bài thi nộp trước, nói cách khác, tiết học thứ nhất này hẳn có thể không cần phải học.

Nhưng Gia Vệ cũng không có đi ra ngoài, mà ngồi lại trong lớp, ôn bài.

Vào học không bao lâu, Gia Vệ liền cảm bộ đề thi Anh văn thi vào trường đại học do chính mình mua đứng đây, đi lên trên bục giảng.

Chẳng hạn là có những đề bài học sinh không biết, Gia Vệ lên bục giảng hỏi giáo viên là điều rất bình thường. Chỉ có điều, lúc này tất cả mọi người trong lớp đều nhìn về phía Gia Vệ, cảm giác có chút gì đó không bình thường.

Gia Vệ chính là người đạt được điểm tối đa môn tiếng Anh này a, chẳng nhẽ đạt được điểm tối đa tiếng Anh rồi, lại còn có vấn đề gì hần không biết sao?

Chẳng qua cũng không ai đi hỏi nhiều làm gì, bọn họ lại một lần nữa bắt đầu làm bài thi của chính mình. Gia Vệ thì lại là đi tới trên bục giảng, nói khẽ với Liễu Tình:

- Tình tỳ, ngày hôm qua ngủ không ngon giấc sao?

- Em có chuyện gì không?

Liễu Tình nhướn mày, thấp giọng hỏi.

- Không có gì, không bằng chị bây giờ đi ngủ bù đi, em sẽ giúp chị trông coi lớp, được không?

Gia Vệ âm thầm cười, thấp giọng hỏi.

Lông mày Liễu Tình vẫn nhíu lại như cũ, nói:

- Không cần, nếu như không có vấn đề gì, trở về chỗ ngồi của mình đi.

Gia Vệ xấu hổ cười cười, không có tiếp tục hỏi nữa, quay trở lại chỗ ngồi của chính mình.

Biểu hiện của Liễu Tình như thế này là có ý xa lánh với Gia Vệ. Hần có thể cảm giác được, điều này làm cho trong lòng của hần cũng có chút hưng phấn.

Liễu Tình vì cái gì lại có ý xa lánh hần? Nguyên nhân chỉ có một, đó chính là không chịu nổi thế tiến công của Gia Vệ, nàng rất có

thể sẽ không tự chủ được mà thích Gia Vệ, nàng không muốn để cho mình thích Gia Vệ cho nên mới hết sức tỏ ra xa lánh với Gia Vệ.

Đương nhiên, đây chỉ là cách lý giải của Gia Vệ.

Cho nên sau khi trở lại trên chỗ ngồi, trên mặt Gia Vệ tràn đầy vẻ tươi cười.

Mà ngồi đằng trước Gia Vệ là Gia Cát Uyển Nhi, từ lúc Gia Vệ bước lên bục giảng nàng đã ngay lập tức chú ý đến Gia Vệ. Lúc này nhìn Gia Vệ đang ngồi tại chỗ của mình cười khúc khích, gương mặt nàng nhăn lại, tức giận đến mức tay phải đang cầm bút nắm lại thật chặt lại.

Rất nhanh, tiết học thứ nhất đã kết thúc, tất cả mọi người đều đưa bài thi tiếng Anh của mình ra trước mặt.

Tiết học thứ hai cùng tiết học thứ ba, theo thứ tự lần lượt là môn ngữ văn và môn toán.

Công bố thành tích khảo sát môn Toán thi Gia Cát Uyển Nhi được chín mươi sáu điểm đứng thứ nhất toàn lớp, đương nhiên nguyên nhân ở đây toàn thể lớp đều biết, là vì Gia Vệ không có tham gia vào cuộc thi lần đó.

Mà nói về thành tích môn Ngữ văn, Gia Vệ thi lại là lần thứ hai khiến cho toàn thể lớp khiếp sợ khi tiếp tục đạt điểm tối đa. Giáo viên Ngữ Văn lại càng vui vẻ ra mặt, luôn nhắc nhở Gia Vệ phải cố gắng duy trì thành tích.

Chi có điều suốt hai tiết học này, đầu óc Gia Vệ cũng không có để ở trong lớp học.

Tiết học thứ tư, là môn tiếng Anh.

Chuông vào tiết thứ tư vừa mới vang lên, Liễu Tinh liền bước vào trong phòng học, đồng thời trong tay ôm một chồng bài thi, chính là bài thi Anh ngữ vừa mới kiểm tra xong, chỉ dùng có hai tiết học mà nàng đã đem bài thi sửa chữa và chấm điểm xong.

Giống như trước đây, một người phát bài thi, một đám bu lại tranh nhau xem điểm.

Giống như mọi người dự đoán trước, thành tích của Gia Vệ như cũ, đạt điểm tối đa 100%.

Sau khi phát bài thi xong, Liễu Tinh cũng không có giống như trước đây trực tiếp bắt đầu giảng giải lại bài, mà đứng trên bục giảng quay xuống toàn bộ học sinh bên dưới nói:

- Tính từ cuối tuần này, sẽ bắt đầu ba lần kì thi thử hoàn toàn dựa trên mẫu kì thi vào trường đại học. Thời gian diễn ra kì thi hoàn toàn dựa theo mẫu của kì thi vào trường đại học, tiếng Anh là một trong ba môn thi chính, cũng bắt đầu dựa trên thang điểm 150. Những cuộc thi lần trước chúng ta cũng không có thi qua phần nghe hiểu, cho nên trong khoảng thời gian gần nhất, các học sinh phải luyện tập qua một chút khả năng nghe hiểu.

Giọng Liễu Tình mới vừa truyền xuống. Học sinh cả lớp liền ồn ào hẳn lên, ba lần thi thử cùng kiểm tra bình thường vô cùng khác biệt, mỗi một lần thi thử. Đều là dựa theo cách thi vào trường đại học, đồng thời giám thị cũng phi thường nghiêm ngặt, sau ba lần thi thử, mỗi người rất cuộc đã có những chuẩn bị gì đều có thể chân chính biểu hiện ra.

Đó là lí do vì cái gì Liễu Tình vừa mới nói ra câu này, trong lòng tất cả học sinh đều không khỏi có chút khẩn trương.

Chỉ có điều một lát sau đó, tất cả mọi người chấm dứt nói chuyện, gần như tất cả học sinh đều cùng nhau nhìn về phía Gia Vệ.

Ba lần thi thử, chính là có thể chân chính đem thứ tự xếp hạng của học sinh toàn trường thể hiện ra. Nếu như Gia Vệ có thể thi được thành tích cao như trong lần thi trắc nghiệm lần trước. Đứng thứ nhất trường học, nhất định là Gia Vệ.

Thậm chí, tất cả mọi người mơ hồ đều có chỗ chờ mong. Tiếng Anh, Ngữ văn và trắc nghiệm tổng hợp Gia Vệ đều đã đạt được điểm tối đa. Bọn họ tin tưởng môn Toán Gia Vệ cũng có thể thi được điểm tối đa, nếu như vào thời điểm diễn ra ba lần thi thử mà Gia Vệ lại có thể thi được điểm tối đa, không biết sẽ xuất hiện loại tình huống gì nữa đây?

Có lẽ các trường đại học trong toàn quốc, không đợi Gia Vệ tham gia kì thi vào trường đại học, sẽ đưa tay trực tiếp tuyển thẳng Gia Vệ vào trường.

Kế tiếp, Liễu Tình bắt đầu giảng giải qua một lượt bài thi, tiết học cuối cứ như thế trôi qua.

Mà đang ở thời điểm tan học, từ bên ngoài cửa lớp tiến vào, xuất hiện một mỹ nữ ăn mặc rất bắt mắt trời, áo mặc không tay màu hồng phấn, quần jean bó sát người, đem vóc người ma quý kia càng hiển lộ ra rõ ràng, hấp dẫn hầu như tất cả ánh mắt nam sinh trong lớp, chỉ có điều trong đó không có Gia Vệ.

Mới vừa hết giờ học, Gia Vệ liền đứng dậy hướng phía bục giảng đi tới, nhưng mà ngay thời điểm Gia Vệ bước lên bục giảng muốn mở miệng nói thì, Liễu Tình lại là về mặt kính ngạc xen lẫn vui mừng nhìn về phía cửa phòng học, kêu lên:

- Nhạc Nhạc, làm sao bạn lại tới đây vậy?

Gia Vệ sững sốt, lúc này mới hướng về phía ngoài cửa nhìn lại, chứng kiến một thân ảnh cao trên dưới 1m75, vóc người như ma quỷ, khuôn mặt lại càng quỷ dữ chết người, nhưng biểu tình lại không khác gì một băng sương mỹ nhân.

Chỉ có điều, ánh mắt Gia Vệ vừa mới rơi xuống trên người mỹ nữ gọi là Nhạc Nhạc kia, ngay lập tức lại chuyển tới trên người Liễu Tình, nhìn Liễu Tình đang hướng về bên ngoài cửa đi ra. Gia Vệ ngẫm nghĩ, cũng không có theo sau, mà là quay lại chỗ ngồi của mình.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Người Đẹp Băng Giá Tiền Lạc Lạc

Gia Vệ! Ra ngoài một chút.

Ngay khi Gia Vệ vừa định ngồi xuống thì thanh âm của Liễu Tình vang lên, hần nhất thời cảm thấy bất ngờ.

Quay mặt về phía Liễu Tình, hần xác định không phải là ảo giác, lúc này mới mang theo theo ánh mắt nghi hoặc đi tới cửa ra vào.

- Tình tỷ, tìm em có việc gì?

Tới trước cửa, Gia Vệ liếc mắt qua cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh, sau đó mới nhìn Liễu Tình thắc mắc.

- Không phải chị tìm em mà là cô ấy.

Hàng mi Liễu Tình hơi nhú lại, tiếp tục nói:

- Đây là bạn hồi đại học của chị, Tiền Lạc Lạc.

Gia Vệ vừa nghe nói người đẹp tên "Lạc Lạc" đứng trước mặt này tìm hần có chuyện, trong lòng nghi ngờ, hần cũng không tự cho rằng bản thân có mị lực khiến nữ nhân chú ý. Tuy nhiên sau khi nghe được họ Tiền trong tên của nàng, trong mắt Gia Vệ chợt lóe lên một tia "đã hiểu".

- Tiền Thiểu Soái là...?

Gia Vệ quan sát Tiền Nhạc Nhạc, người đẹp này thoát nhìn còn lạnh lùng băng giá hơn cả Liễu Tình. Về mặt nhan sắc không thua kém Liễu Tình chút nào, song từ trên người của nàng có một cỗ hơi thở dường như bài xích người khác từ cách xa ngàn dặm. Điều này khiến Gia Vệ nhận ra, cô gái tên Tiền Lạc Lạc này ắt không phải một người đơn giản.

- Thiếu Soái là em trai của tôi.

Không vòng vo tam quốc, Tiền Lạc Lạc trực tiếp nói thẳng.

- Tiền Thiếu Soái là em trai của cô, Tình tỷ lại là bạn học thời đại học.

Khóe miệng Gia Vệ vênh lên, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh:

- Chuyện tình ngày hôm qua không phải cô không biết chứ?

- Lạc Lạc thật sự không biết, nàng hiện giờ đang làm nghiên cứu sinh, sự tình trong nhà không tường tận lắm.

Không đợi Tiền Lạc Lạc trả lời, Liễu Tình lập tức xen vào đáp.

Rất rõ ràng, quan hệ của Liễu Tình và Tiền Lạc Lạc quả thực không tệ, chỉ là Liễu Tình khá hiểu rõ về Tiền Lạc Lạc, cũng do Tiền Lạc Lạc chủ động nói cho Liễu Tình biết. Nếu không Liễu Tình không thể nào biết được thân phận của Tiền Lạc Lạc hay người thân của nàng.

- Chúng ta đổi sang địa phương khác nói chuyện nhé?

Nhìn xung quanh một chút, Tiền Lạc Lạc nở nụ cười đề xuất ý kiến.

Vẻ lạnh lùng trên mặt Gia Vệ không hề tiêu tán, hắn có thể phát giác ra đằng sau nụ cười của Tiền Lạc Lạc có một tầng lãnh ngạo vô cùng. Đây hắn là một người con gái cực kì kiêu ngạo.

- Gia Vệ, một lát nữa em không có việc gì làm phải không?

Liễu Tình nhìn sang Gia Vệ.

Gia Vệ cười nhạt một tiếng, nói:

- Còn một thời gian ngắn nữa thôi là đến kì thi tốt nghiệp trung học, chị nói em có việc hay không?

Tiền Lạc Lạc tới đây rõ ràng là vì sự tình của Tiền Thiếu Soái, mà Tiền Thiếu Soái gây tổn thương cho Liễu Tình, giờ đây Liễu Tình

lại nói đỡ cho Tiền Lạc Lạc làm cho trong lòng Gia Vệ khó chịu không thôi.

Sắc mặt của Liễu Tình hơi khựng lại, Gia Vệ chưa bao giờ dùng thái độ này nói chuyện với nàng. Đột nhiên Liễu Tình phát hiện trong lồng ngực tựa hồ như bị thứ gì chặn lại, hô hấp trở nên có chút khó khăn.

- Gia tiên sinh khi nào có thời gian? Tôi có thể chờ.

Nụ cười nguy trang trên mặt Tiền Lạc Lạc vẫn như cũ không hề thay đổi, thậm chí cả giọng nói cũng mang theo một tia quyến rũ. Phòng chùng bất kì người đàn ông nào nghe thấy sẽ không tự chủ được mà mềm lòng.

Đáng tiếc có một loại đàn ông không bị ảnh hưởng, đó chính là người đàn ông có người mình thích ở ngay bên cạnh.

Hiện tại trong lòng Gia Vệ chỉ có Liễu Tình, dù Tiền Lạc Lạc quyến rũ tới cực điểm hẳn cũng không dễ dàng thỏa hiệp.

- Cái tôi có chính là thời gian, nhưng chuyện này thì khỏi cần phải bàn làm gì. Tiền Thiếu Soái phạm pháp, thương tổn Tinh tủy, kết quả hôm nay là do hẳn tự chuốc lấy.

Gia Vệ lạnh lùng trả lời, không chừa cho đối phương một con đường để thương lượng.

- Tôi có thể đáp ứng cậu bất kì điều kiện gì, chỉ cần cậu giúp em tôi thoát khỏi cảnh lao ngục.

Tiền Lạc Lạc cau mày nói.

Gia Vệ hừ lạnh không đáp, xoay người trở về lớp học.

Làm tổn thương người con gái mình thích, Tiền Thiếu Soái đã nằm trong sổ đen, Gia Vệ sao có thể cứu hắn đây?

- Bao nhiêu tiền cũng được, bất kì điều kiện gì cũng được, miễn là cậu giúp em trai tôi không phải đi tù. Tôi nói là "bất kì" điều kiện gì tôi cũng đáp ứng.

Chúng kiến Gia Vệ bỏ đi, Tiền Lạc Lạc gấp đến nỗi thanh âm hơi lớn.

- Bất kì điều kiện gì cũng được sao?

Gia Vệ dùng bước, hai mắt híp lại nhìn Tiền Lạc Lạc.

- Bất kì điều kiện gì cũng được.

Nụ cười trên mặt Tiền Lạc Lạc biến mất không chút bóng dáng, thay vào đó là vẻ ngưng trọng, từng chữ từng chữ rõ ràng nói ra.

- Thật ư?

Gia Vệ lộ ra vẻ giễu cợt.

- Thật!

Tiền Lạc Lạc gật đầu chắc nịch, chẳng qua hàng chân mày càng nhíu chặt hơn. Trục giác nói cho nàng biết yêu cầu của Gia Vệ sẽ phi thường quá đáng.

Quả nhiên không sai, sau khi Tiền Lạc Lạc gật đầu khẳng định, Gia Vệ trực tiếp nói:

- Theo như cô nói bất kì điều kiện gì, bao gồm cả thân thể của cô?

Lời này vừa dứt, thân thể mềm mại của Tiền Lạc Lạc khe khẽ run rẩy. Liễu Tình đứng bên cạnh sắc mặt cũng biến đổi nhìn Gia Vệ.

Trong phòng học, Gia Cát Uyển Nhi vẫn chưa rời đi, nàng một mực chú ý tình huống phía bên này. Thời điểm nghe được câu nói của Gia Vệ, khuôn mặt xinh xắn trở nên cau có, hai bàn tay nắm chặt lại.

Một hồi lâu không có động tĩnh, Gia Vệ cười hắc hắc tiếp tục bước đi.

Ầy mà hần vừa bước được vài bước, thanh âm của Tiền Lạc Lạc bỗng vang lên:

- Đúng thế, tôi đã nói là bất kì điều kiện gì!

Lần này Gia Vệ thật sự kinh ngạc.

Đầu tiên hơi sững sốt, hần quay đầu nhìn về phía Tiền Lạc Lạc. Trên mặt nàng vẫn duy trì nụ cười thản nhiên, từ trong mắt của nàng Gia Vệ không thấy được một tia lo lắng.

- Lạc Lạc...

Liễu Tình vô ý bật thốt, hai mắt chăm chăm nhìn Tiền Lạc Lạc, nhất thời không nói thành lời.

- Nếu như cậu có thể giúp em trai tôi thoát khỏi chốn lao ngục, thân thể của tôi sẽ là của cậu.

Trên mặt Tiền Lạc Lạc tỏa ra hương vị dụ người, phảng phất như vụ vật của nhân gian đợi người ta đến hái.

- Hay cho một con đàn bà không biết liêm sỉ.

Trong khi Liễu Tình sắc mặt còn đang trắng bệch, Gia Cát Uyển Nhi tức giận hét lên.

Nàng trực tiếp từ chỗ ngồi đứng dậy, đi tới trước cửa chỉ thẳng vào mặt Tiền Lạc Lạc mắng:

- Tốt xấu gì cô cũng là một nghiên cứu sinh, đọc sách Thánh hiền nhiều năm như vậy cư nhiên lại không có chút liêm sỉ nào sao?

Mắng Tiền Lạc Lạc xong, Gia Cát Uyển Nhi trừng mắt nhìn sang Gia Vệ:

- Không ngờ được cậu là con người như vậy, uống cho tôi xem cậu là bạn.

Gia Vệ sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ khó xử, hần chỉ muốn cho Tiền Lạc Lạc biết khó mà lui thôi mà.

Hắn nhìn ra được Tiền Lạc Lạc là một người con gái lạnh lùng kiêu ngạo, trong lòng của nàng luôn có một ranh giới cực hạn. Một khi Gia Vệ chạm đến ranh giới này, Tiền Lạc Lạc sẽ lùi bước.

Song hắn đã tính sai, người con gái này tuy kiêu ngạo nhưng không có nguyên tắc, điều này khiến hắn rất lúng túng.

Chợt lúc này Liễu Tình quay về phía Gia Vệ nói:

- Gia Vệ, Tiền Thiếu Soái không có gây thương tổn gì đến chị, em giúp Tiền Lạc Lạc đi.

Giọng nói của Liễu Tình tràn ngập sự cầu xin. Dường như chuyện Gia Vệ giúp Tiền Lạc Lạc mới là đúng, không giúp nàng là một việc sai lầm, Gia Vệ của chúng ta giờ đây không khác gì bị gấn cái mác "ác nhân".

Nghe những lời vừa rồi của Liễu Tình, đặc biệt là giọng nói của nàng, trong lòng Gia Vệ bùng lên một cơn tức giận chưa từng có từ trước tới nay. Hai mắt hấn nheo lại nhìn Liễu Tình, sau đó đảo qua Tiền Lạc Lạc nói luôn:

- Tốt, vậy lấy thân thể của cô đổi lấy tự do của Tiền Thiếu Soái đi.

Nói xong câu đó, Gia Vệ lập tức xoay người đi tới cầu thang, chẳng mấy chốc đã biến mất.

Để lại ba người Liễu Tình, Tiền Lạc Lạc và Gia Cát Uyển Nhi đang đứng ngẩn ra.

Vương Cường từ đầu vẫn ở trong phòng học đợi Gia Vệ, hơn nữa thanh âm khi bọn họ nói chuyện không có ý đê nén nên hẳn cũng nghe loáng thoáng được đại ý. Những câu nói kinh thiên vừa rồi của Gia Vệ làm hắn vô cùng ngạc nhiên.

Ồn định tâm trạng, Vương Cường quyết định rời khỏi phòng học. Không dám quấy rầy ba người phụ nữ đang đứng trước cửa, hắn ba chân bốn cẳng đuổi theo Gia Vệ.

- Mà muốn thân thể của Tiền Lạc Lạc đó thật à? Để nàng ta kết thúc thân xử nam cho mày?

Đuổi kịp Gia Vệ, Vương Cường hỏi luôn vào trọng tâm.

Giữa hai người bọn họ không có gì không thể nói, Vương Cường rất hiểu rõ người bạn của mình. Câu nói ban nãy hơn phân nửa là đang tức giận, Gia Vệ vốn không phải là một người tùy ý.

- Tao là hạng người đó sao?

Liếc Vương Cường một cái, Gia Vệ hỏi đáp.

- Hé hé, người anh em, con nhỏ Tiền Lạc Lạc đó không kém cô Liễu chút nào đâu.

Vương Cường vỗ vỗ bả vai Gia Vệ cười mờ ám.

Gia Vệ bỗng nhiên dừng bước, hắn nhìn Vương Cường, khuôn mặt như cười mà không phải cười:

- Tao để ý mày biết hơi nhiều chuyện rồi đấy. Để tránh phiền phức tao có nên giết người diệt khẩu hay không đây?

- Giết người diệt khẩu?

Vương Cường vờ sợ hãi vỗ vỗ lồng ngực, nói tiếp:

- Không cần đâu, mày cũng biết mồm miệng của tao nổi tiếng kín đáo mà. Tao xin thề chuyện này chỉ cho cha mẹ mày biết, ngoài ra không tiết lộ cho ai khác.

Cánh tay Gia Vệ chọt vung lên bóp lấy cổ Vương Cường uy hiếp:

- Tuyệt đối không được để cha mẹ tao biết, tao không muốn bọn họ vì tao mà lo lắng.

- Biết rồi biết rồi... Khụ khụ... Mau buông ra, khó thở quá.

Vương Cường vung vẩy hai tay hô lên.

Gia Vệ lúc này mới thả tay ra, Vương Cường thở hổn hển mấy ngụm khí lớn, nhìn chăm chăm Gia Vệ:

- Mày định giết tao à?

Gia Vệ điềm nhiên cười hắc hắc, tiếp tục đi về phía cổng trường.

Một khắc sau Vương Cường lại đuổi theo, hấn bá lấy vai Gia Vệ chất vấn:

- Nói mau, có phải mày đang theo đuổi cô Liễu? Đối tượng hẹn hò lần trước không phải là nàng chứ?

Gia Vệ không buồn trả lời, tuy nhiên mới đi được vài bước hấn chợt dừng lại. Vương Cường cũng ngừng lại theo, chỉ là hấn đứng cách Gia Vệ tầm 2-3m, đề phòng Gia Vệ bất ngờ bóp cổ hấn lần nữa.

Song Gia Vệ không chú ý tới động tác nhỏ nhặt này, hấn chỉ nhíu mày hỏi:

- Theo mày phải làm thế nào để sửa đổi ấn tượng đầu tiên với một người?

- Sửa đổi ấn tượng đầu tiên?!

Vương Cường sừng sốt, hấn cũng thâm suy nghĩ trong lòng. Muốn thay đổi ấn tượng đầu tiên với một người đúng là vô cùng khó khăn.

Tuy vậy chỉ chốc lát sau, Vương Cường mở miệng nói:

- Muốn cô Liễu thay đổi ấn tượng đầu tiên đối với mày, cần phải làm hai việc.

- Hai việc gì?

Giã Vệ vội vàng truy vấn.

- Việc thứ nhất, không được gặp mặt nàng một thời gian, ít nhất lấy tháng làm đơn vị tính toán. Việc thứ hai, chính là trong những ngày không gặp cô Liễu, bản thân mày phải có biến hóa rất nhiều.

Vương Cường nói tiếp:

- Như vậy khi lần sau gặp lại cô Liễu, ấn tượng của nàng ta đối với mày mới có thể thay đổi.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Ba Mươi Vạn Làm Tiền Vốn

Phải tránh mặt nhau một thời gian dài, lần gặp mặt sau nhất định phải có thay đổi phi thường lớn mới có thể sao?

Gia Vệ nhíu mày nói nhỏ, hai chuyện, chuyện thứ hai thì đơn giản, nhưng chuyện thứ nhất rất khó thực hiện.

Liễu Tình là giáo viên tiếng Anh của lớp 12. Gia Vệ lúc nào cũng phải gặp mặt nàng một tuần năm lần, làm sao có thể tránh mặt nhau một thời gian dài được?

- Mà cũng đâu phải sau khi tốt nghiệp trung học xong thì không theo đuổi cô Liễu nữa, đợi sau khi thi vào đại học rồi làm tiếp hai chuyện này không phải tốt hơn sao?

Vương Cường nói, Gia Vệ đang suy nghĩ gì căn bản không giấu diếm nổi hần.

- Đúng vậy, sau khi tốt nghiệp trung học xong là có thể cùng Tình tỷ xa nhau một đoạn thời gian rất dài. Đến lúc đó chúng ta cũng không còn là cô trò nữa.

Gia Vệ giờ mới ngộ ra, trên mặt xuất hiện một vẻ chờ mong.

- Tình tỷ...

Trên mặt Vương Cường lộ ra một bộ dáng tươi cười có chút hèn mọn, nói:

- Ngay cả xưng hô đều vô cùng thân thiết như vậy rồi, hai người các người không phải luôn ở cạnh nhau đấy chứ?

Gia Vệ trắng mắt liếc Vương Cường, nói:

- Nếu như tao thật sự tán đồ được Tinh tỳ, việc đầu tiên là mời mày một bữa cơm no nê.

- Hiện tại mày cũng phải mời tao đi ăn một bữa cơm no nê đi vì tao đã giúp mày đưa ra một ý kiến hay.

Trực tiếp đem cánh tay Gia Vệ gập lại ép ra sau lưng, đồng thời đẩy Gia Vệ hướng về phía cổng trường, Vương Cường vừa đi vừa nói.

Gia Vệ cười cười, cũng không có động tác gì, hai người cùng nhau đi ra khỏi trường học.

Đi được khoảng mười phút đồng hồ, Gia Vệ và Vương Cường đã tới phố ăn vặt bên cạnh trường học của bọn họ, hai bên vỉa hè trên con đường dài mấy trăm mét đều là quán bán hàng ăn, vừa thuận tiện lại thực dụng.

- Vào quán ăn Hồng Phúc kia đi, tao mấy hôm trước có vào trong đó ăn cơm, chỗ ấy làm đồ ăn vô cùng ngon.

Wang Cường trực tiếp lôi kéo Gia Vệ hướng về một quán bán đồ ăn đi đến, tuy rằng trên đó viết nhà hàng Hồng Phúc, nhưng cũng không phải nhà hàng gì mà chỉ là quán ăn dựng tạm, bên trong có mấy cái bàn lớn.

Hai người đi vào bên trong liền ngồi xuống, gọi món cá sốt cà chua và sa lát khoai tây. Hai người, hai món ăn, cũng đủ để cho bọn họ ăn rất ngon lành.

- Chờ sau này, chúng ta cũng có thể tùy tiện vào một nhà hàng lớn như thế để ăn cơm, một bữa cơm tiêu phí mấy trăm đến mấy nghìn chính là chuyện bình thường a.

Wang Cường nhìn cách đó không xa một nhà hàng sang trọng bên kia đường, nói.

- Mày sao cứ theo đuổi những thứ bé tí như thế?

Gia Vệ trừng mắt liếc Vương Cường, nói:

- Nếu mày muốn đi vào chỗ đó ăn, tao sẽ mời mày đi ăn ở chỗ đó ngay bây giờ, đi thôi.

Wang Cường cũng không có đứng lên, hần lặng lẽ cười, lắc đầu nói:

- Một bữa cơm phải mất hơn trăm đồng, không thích hợp với dân nghèo như chúng ta, người nghèo nên có cuộc sống của người nghèo, đây mới là đại tiệc của chúng ta.

Gia Vệ gặt đầu, hai món cá sốt cà chua với sa lát khoai tây, đối với học sinh nghèo như bọn hắn mà nói chính là một bữa đại tiệc rồi.

- Yên tâm đi, lấy năng lực của hai anh em chúng ta, sau này còn không kiếm được tiền sao?

Gia Vệ nói, gấp một miếng nhỏ khoai tây sốt bỏ vào trong miệng.

- Tao nhất định phải giỏi hơn so với ông già của tao, ông ấy cả đời chỉ mua được một căn phòng nhỏ. Tao sẽ kiếm thật nhiều tiền để mua một căn biệt thự lớn gấp mấy lần căn phòng bây giờ, nhất định có thể làm ông ấy cười ngoác miệng mới thôi.

Vương Cường âm thầm nói, trên tay cũng không có nhàn rồi, múc ít canh cá bỏ vào trong miệng, vẻ mặt cùng bộ dáng vô cùng hờn thụ.

Mà lúc này, Gia Vệ cũng đã để đĩa xuống, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Vương Cường, nói:

- Khương Thiên bồi thường cho chúng ta số tiền ba mươi vạn đồng kia, còn đang cất bên trong tài khoản của tao kia.

- Đúng vậy a, số tiền ba mươi vạn đó chúng ta còn chưa có mang ra ngoài a.

Vương Cường lại gấp một miếng khoai tây nhỏ, lúc này mới để đĩa xuống, nói:

- Nhưng như thế thì làm được gì, số tiền ba mươi vạn đồng đó cũng không phải của chúng ta a.

- Không phải của chúng ta thì làm sao?

Gia Vệ lông mày nhíu lại, nói:

- Mày nói xem chúng ta quyền góp 30 vạn, dùng ba mươi vạn đồng để cứu người tốt hơn, hay là quyền góp 300 vạn thậm chí ba nghìn vạn đồng để giúp đỡ thật nhiều người tốt hơn?

Vương Cường vẻ mặt vừa chuyển, vừa cầm đôi đũa lên lại để xuống, nhếch miệng nói:

- Anh đi đâu để kiếm 300 vạn, ba nghìn vạn đây?

- Mày ngu à, tiền đẻ ra tiền đó.

Gia Vệ về mặt hung phần nói ra ý định trong lòng.

- Mày muốn nói, cầm số tiền ba mươi vạn đồng kia làm vốn liếng để tiền đẻ ra tiền hả?

Vương Cường nhướn mày, chần chừ sau một lát, hỏi.

Vương Cường biết rõ Gia Vệ là dạng người gì, trước kia Gia Vệ tuyệt đối sẽ không dám cầm ba mươi vạn đồng này để làm vốn liếng, phải biết rằng sự tình tiền đẻ ra tiền, đều có nguy hiểm của riêng nó.

Gia Vệ ngày trước thà rằng dùng ba mươi vạn đồng này giúp thiếu đi một ít người cũng sẽ không cầm ba mươi vạn đồng đó để đi đầu tư kiếm 300 vạn hay ba nghìn vạn để giúp đỡ thêm nhiều người.

Hắn sẽ không mạo hiểm như vậy.

Nếu như đầu tư thất bại, số tiền ba mươi vạn đồng đó sẽ như nước chảy đi mất, như vậy bọn họ ngay cả một người đều giúp đỡ không nổi.

Thấy Vương Cường nhíu mày, Gia Vệ vội vàng nói:

- Hiện giờ kiếm tiền so với trước kia kiếm tiền khác nhau. Người thời đại trước chúng ta, có thể xây dựng cơ nghiệp bằng hai bàn tay trắng. Nhưng mà thời đại bây giờ, không có tiền, không có cơ, đến cửa nhà cũng không làm được, còn nói cái gì là kiếm tiền nữa chứ?

Thấy Vương Cường trùn cơ không dám làm, Gia Vệ nói tiếp:

- Tao có lòng tin, số tiền ba mươi vạn đồng này, trong vòng một năm có thể nâng lên năm mươi vạn.

- Một năm kiếm hai mươi vạn?

Vương Cường về mặt khiếp sợ, hai mươi vạn đồng đối với nhà bọn họ phải nhiều năm mới có thể kiếm nổi.

- Đây vẫn chỉ là năm thứ nhất, ba mươi vạn đồng trong vòng một năm sinh ra hai mươi vạn, đây không tính là nhiều gì. Gần đây tao có hay xem sự tình về phương diện đầu tư cổ phiếu, chỉ cần nắm chắc, trong vòng một năm tiền vốn nhân lên gấp mấy lần là chuyện bình thường.

Gia Vệ nói ra lời này, trên mặt tràn đầy thần sắc hưng phấn, có thể thấy được hẳn không phải nhất thời cao hứng mà là đã sớm nghĩ đến cái kế hoạch này rồi.

- Thế nhưng, cái gì cũng có nguy hiểm của nó, đây chính là ba mươi vạn đồng a, nếu như thua sạch thì trong lòng chúng ta cũng không khỏi cảm thấy áy náy.

Vương Cường chân chờ nói. Số tiền này nếu như là của hắn, hẳn rất có thể sẽ thống khoái mà đáp ứng. Nhưng đây lại không phải số tiền của bọn họ, mà là tiền của cả lớp dùng để giúp đỡ lẫn nhau.

Thần sắc hưng phấn trên mặt Gia Vệ biến mất, lông mày hơi hơi nhíu lại, một lát sau hắn mở miệng nói:

- Sự tình tiền đẻ ra tiền khẳng định có nguy hiểm, nhưng một cơ hội như thế, cứ như vậy bỏ qua thật khiến tao không thể nào cam lòng?

- Mà thật có lòng tin như vậy sao? Sau một năm sẽ kiếm được hai mươi vạn, sẽ không phải bồi thường chứ?

Sau một lát Vương Cường như đã đưa ra quyết định gì đó, vẻ mặt nghiêm túc quay qua Gia Vệ hỏi.

- Lòng tin tầm chín phần, bất cứ chuyện gì cũng khó tránh khỏi xảy ra biến số..

Gia Vệ chân chờ chỉ trong chốc lát, liền mở miệng nói.

- Chín phần sao, cũng đủ.

Vương Cường âm thầm cười, cắn mạnh một miếng bánh bao, nói:

- Làm đi, số tiền ba mươi vạn đồng này nếu như phải bồi thường, hai anh em chúng ta mỗi người kiếm hai mươi vạn. Cộng vào được bốn mươi vạn thừa ra để tính lãi. Lấy năng lực của hai anh em chúng ta sau này mỗi người kiếm hai mươi vạn, hoàn toàn không thành vấn đề.

- Làm thật?

Trên mặt Gia Vệ cũng lộ ra một bộ dáng tươi cười, hỏi lại.

- Vậy còn chờ cái gì, làm đi, không phải chỉ là ba mươi vạn đồng thôi à.

Vương Cường nói.

- Tốt, tan học ngày hôm nay, theo tao về nhà, chúng ta sẽ thương lượng một chút sự tình cụ thể, kỳ thực tao đã ngắm được một chỗ đầu tư tốt rồi. Chỉ là chưa chuẩn bị nói với mày như thế nào cho tốt thôi.

Gia Vệ nói, nếu như thấy không tốt, Gia Vệ cũng sẽ không đi làm.

Nói xong chuyện này, hai người thi nhau ăn lấy ăn để, lấy nước sôi làm rượu trắng, cùng chúc nhau thành công.

Quay về tới trường học, tiết học thứ nhất chính là tiết của Liễu Tinh. Gia Vệ còn nhớ rõ ngày này tuần trước, là ngày đầu tiên hắn chân chính biến hóa, cũng chính là ngày hắn phát hiện mình thay đổi, đồng thời chủ động bắt đầu đối với Liễu Tinh tiến hành theo đuổi.

Một đoạn thời gian trôi qua, mặc dù hiệu quả rất nhỏ bé, nhưng Gia Vệ đã rất hài lòng. Dù sao hôm nay Liễu Tinh đã không ghét Gia Vệ gọi nàng là 'Tinh tỷ' nữa, đồng thời Liễu Tinh gặp phải phiền toái gì, cũng đã gọi cho Gia Vệ.

Lớp tiếng Anh, chẳng qua là đề giáo viên sửa lại những lỗi thường gặp trong bài thi, dành ra một ít thời gian để các học sinh hỏi những vấn đề mình không hiểu.

Mà bởi vì sự tình buổi sáng, Liễu Tinh ở trong tiết học cũng không có dồn hết tâm trí đi chú ý Gia Vệ, giống như chuyện phát sinh trong một tuần này đã đi vào quá khứ, đều không tồn tại vậy, Liễu Tinh giống như Liễu Tinh lúc trước, Gia Vệ giống như Gia Vệ lúc trước, hai người chính là quan hệ cô trò, cũng không có cái loại quan hệ đặc biệt gì.

Gia Cát Uyển Nhi cũng đã thay đổi, cả tiết học đều rất chuyên tâm nghe giảng, nhìn không chớp mắt, không hề giống như trước đây tinh thoảng quay xuống nhìn Gia Vệ ngồi sau mình.

Một tiết học, vội vàng trôi qua, sau khi tan học Liễu Tinh liền rời khỏi phòng học.

- Người anh em, nhịn xuống, chờ sau khi mày thi đỗ đại học rồi thì lúc đó sẽ cho cô Liễu xem một con người hoàn toàn mới của mày.

Vương Cường lúc này vỗ vỗ vai Gia Vệ, nói ra.

Tình trạng học tập như bây giờ, rất phù hợp với cái gọi là điều kiện thay đổi ấn tượng đầu tiên như Vương Cường đã nói. Tình trạng

này tiếp tục diễn ra, có thể quan hệ giữa Gia Vệ và Liễu Tình sẽ không còn mập mờ như trước đây nữa, nhưng tuyệt đối có thể trợ giúp cho Gia Vệ một lần nữa xây đắp hình tượng trong lòng Liễu Tình.

- Tao vẫn không đành lòng lắm.

Gia Vệ cười khỏ nói, nếu như là hẳn trước đây trong lớp tiếng Anh, hẳn tất nhiên sẽ liên tục giơ tay, sau khi tan học cũng sẽ theo Liễu Tình đi vào phòng làm việc một chuyến.

Không lâu sau, âm thanh chuông vào học lại vang lên.

Ba tiết học kế tiếp, theo thứ tự là vật lý, hóa học và sinh học. Giáo viên vật lý chính là chủ nhiệm lớp Trương Tiên Chương, hẳn hiện tại còn chưa có trở lại, cho nên cả tiết học này các học sinh đều phải tự học.

Giáo viên hóa học và giáo viên sinh học cùng lên lớp dạy một lúc. Phân biệt giảng giải qua một chút thang điểm của phần hóa học cùng sinh học trong bài thi trắc nghiệm tổng hợp, hai vị giáo viên đã ở trên lớp học đối với Gia Vệ trắng trợn khích lệ. Có điều đến lúc cuối hai giáo viên đều phân phó nhiệm vụ cho Gia Vệ, khiến cho Gia Vệ dờ khóc dờ cười.

Giáo viên hóa học và giáo viên sinh học như là đã thương lượng tốt với nhau từ trước vậy. Sắp tới thời gian tan học, đều đưa ra một nhiệm vụ cho Gia Vệ, đó chính là: tại ba lần thi thử kế tiếp này cùng kì thi vào trường đại học, trong bài thi trắc nghiệm tổng hợp đều có một phần câu hỏi thuộc về môn bọn họ, tất phải các câu đó ít nhất phải đạt trên 95% số điểm.

Nói cách khác, tổng là 240 điểm. Trong đó hóa học chiếm bảy mươi tám điểm, nhất định phải đạt trên bảy mươi bốn điểm; sinh học chiếm bảy mươi ba điểm, nhất định phải đạt trên bảy mươi điểm.

Nếu như chủ nhiệm lớp cũng muốn xin Gia Vệ phần câu hỏi vật lý cũng phải đạt được trên 95% điểm mà nói, trắc nghiệm tổng hợp có 240 điểm, Gia Vệ nhất định phải đạt trên 228 điểm.

228 điểm, trong lịch sử của trường học từ lúc thành lập ra cho tới nay, cũng rất ít khóa có học sinh vượt qua được con số này. Nhưng mấy tên giáo viên lại ra tử lệnh cho Gia Vệ phải liều mạng mà làm mới khó nhau.

Gia Vệ chỉ có cười khỏ đáp lời, ai bảo hẳn đạt điểm tối đa trong kiểm tra trắc nghiệm tổng hợp chứ.

Tuy rằng Gia Vệ đạt điểm tối đa trong bài trắc nghiệm tổng hợp chỉ là trong một lần kiểm tra nhỏ, nhưng lại là điểm số cao nhất từ

trước tới này của trường. Nếu như Gia Vệ có thể ở kỳ thi thử lần đầu này làm bài trắc nghiệm tổng hợp đạt điểm tối đa nữa, như vậy sự
rung động của Gia Vệ khi đạt điểm tối đa trắc nghiệm tổng hợp không chỉ dừng lại ở trường cấp ba Tân Hải này nữa đâu.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Bạn Gái Tới Nhà

Tiếng chuông tan học Gia Vệ và Vương Cường chờ đã lâu rồi cuộc cũng vang lên. Bình thường thì hai người là một trong những người rời khỏi lớp muộn nhất, mà bây giờ chuông tan học mới vừa vang lên, hai người vội vàng chạy thẳng ra cổng trường.

Về chuyện dùng ba mươi vạn đồng để tiền đẻ ra tiền, Gia Vệ và Vương Cường còn cần phải trao đổi, bàn bạc kĩ càng thêm.

Xuống sân trường, hai người chạy rất nhanh về phía cổng chính trường học. Đây là lần đầu hai đứa thử kiếm tiền, trong lòng cả hai đều phi thường kích động.

Nhưng mà vừa mới đi tới cửa trường học, một bóng người hiện ra đứng cản trước người Gia Vệ.

Chỉ thấy người đứng trước mắt này mặc một chiếc áo màu hồng phấn bó sát vào thân thể, đem dáng người ngạo nhân của nàng hoàn toàn phô bày ra. Cái vẻ lạnh lùng tinh xảo trên mặt tạo nên một vẻ thần nhiên đến kì lạ. Một mùi hương nhàn nhạt truyền vào trong mũi Gia Vệ, loại hương thơm này không mang theo chút ngây thơ, cùng với loại nước hoa của Gia Cát Uyển Nhi dùng khác biệt, cũng khác biệt với loại nước hoa của Liễu Tình.

Người trước mắt này, chính là người lúc trưa đã đáp ứng lấy thân thể của mình để đổi lấy tự do cho Tiền Thiếu Suất - Tiền Nhạc Nhạc.

Gia Vệ ngờ người trong chốc lát. Lúc trưa Gia Vệ cũng không có thoải mái mà quan sát Tiền Nhạc Nhạc. Bây giờ Tiền Nhạc Nhạc đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Gia Vệ làm cho Gia Vệ không khỏi tỉ mỉ quan sát kĩ càng.

Tiền Nhạc Nhạc rất cao, chỉ ít cao hơn so với thân hình hiện tại của Gia Vệ. Tiền Nhạc Nhạc so với Gia Vệ cao hơn một chút, Gia Vệ nhìn về phía khuôn mặt Tiền Nhạc Nhạc cần phải hơi ngẩng đầu lên mới thấy được.

Đây là một loại cảm giác khác thường, tuy rằng Liễu Tinh cũng không thấp, cũng gần một mét bảy, nhưng so với Gia Vệ không hơn kém bao nhiêu. Gia Vệ muốn nhìn mặt của Liễu Tinh thì chỉ cần nhìn thẳng là được.

Mà loại cảm giác khi ngẩng đầu lên nhìn Tiền Nhạc Nhạc, lại để cho Gia Vệ có một loại chút gì đó mới mẻ, chính xác hơn là một loại cảm giác thành tựu.

Đừng quên, hôm nay chính Tiền Nhạc Nhạc đã đáp ứng lấy thân thể của mình đổi lấy tự do cho Tiền Thiếu Suất, nói cách khác, chỉ cần Gia Vệ muốn, thân thể Tiền Nhạc Nhạc chính là của hắn.

- Tiểu vệ tử, tao ở bên kia chờ mày.

Vương Cường ho nhẹ một tiếng, chỉ chỉ sang phía bên cạnh.

Lúc này Gia Vệ mới thanh tỉnh lại, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, sao cứ ở thời điểm mình đối mặt với mỹ nữ, lại dễ dàng ngẩn ngơ như vậy?

- Có việc gì thế?

Vẻ ngu ngơ trên mặt Gia Vệ biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó biến thành một bộ dáng tươi cười có chút nghiền ngẫm, hướng Tiền Nhạc Nhạc hỏi.

- Cậu không phải đã đáp ứng với tôi giúp Thiếu Suất thoát khỏi ngòi tù sao?

Trên mặt Tiền Nhạc Nhạc vẫn như cũ mang theo bộ dáng tươi cười có chút giả tạo, giọng nói mang theo một vẻ quyến rũ chết người. Nhưng Gia Vệ vẫn nhận ra trong sự quyến rũ này vẫn mang theo vẻ băng lãnh.

- Đợi tôi có thời gian rồi nói sau, ngày hôm nay tôi không rảnh.

Gia Vệ lông mày nhíu lại, nói tiếp:

- Và lại, nếu như tôi giúp Tiền Thiếu Suất khôi phục tự do. Cô lại không giữ lời hứa thì tôi phải làm sao? Cô có phải hay không trước tiên đem tiền đặt cọc đóng trước nhé?

- Bất cứ lúc nào cũng được.

Sắc mặt Tiền Nhạc Nhạc không thay đổi, mà ngay cả thời điểm Gia Vệ đem nàng nói thành 'Tiền đặt cọc', Gia Vệ cũng không có từ trong mắt nàng nhìn ra một tí ti về bối rối nào cả.

Lúc này, lông mày Gia Vệ hơi hơi nhíu, trầm tư trong chốc lát, nói:

- Cuối tuần này hãy tới tìm tôi, cuối tuần này khả năng tôi có thời gian rảnh.

Đứt lời, Gia Vệ liền đi về phía Vương Cường. Không hề để ý tới Tiền Nhạc Nhạc nữa.

Hắn phát hiện, chính mình vậy mà không phải đối thủ của Tiền Nhạc Nhạc này. Tiền Nhạc Nhạc thật giống như đối với thân thể của chính mình không thêm quan tâm một chút nào, bằng không Gia Vệ không có khả năng lại nhìn không ra một tí ti về bối rối.

Tiền Nhạc Nhạc cũng không có đuổi theo Gia Vệ, mà đứng nguyên tại chỗ, nhìn Gia Vệ rời đi.

- Đối phó được chứ?

Thấy Gia Vệ qua đây, Vương Cường liền hỏi.

- Làm không được.

Gia Vệ cười khở, nói:

- Nói như thế nào nhỉ, người ta so với chúng ta hơn đến những 4, 5 tuổi, lại còn trải qua nhiều sóng to gió lớn trong xã hội nữa. Tao xem lần này thôi thì để cho Tiền Thiếu Suất một con đường sống vậy.

- Cứ như vậy thả hấn, mày bằng lòng sao?

Vương Cường lông mày nhíu lại, hỏi.

- Không cam lòng thì có thể như thế nào đây?

Gia Vệ lắc đầu, liếc mắt nhìn về phía Tiền Nhạc Nhạc xa xa, nói:

- Nữ nhân này, tao thật sự không đối phó nổi.

- Mà bây giờ không phải là đang cần một người bạn gái ư. Tiền Nhạc Nhạc cũng không tệ đâu, toàn bộ thành phố Tân Hải này có thể tìm ra mấy người như vậy? Huynh đệ, qua ả này, được hay mất là tùy chú.

Vương Cường vỗ vỗ bả vai Gia Vệ, lẳng lẽ nói.

Gia Vệ trắng mắt liếc Vương Cường, nói:

- Được rồi, dù sao tao cũng đang theo đuổi Tinh tỷ, nữ nhân này lòng dạ quá sâu, không thích hợp với sự thuần khiết của tao.

Vương Cường nghe vậy, thì lại là làm ra bộ dạng buồn nôn, hai người bắt đầu vừa đi vừa đá đều nhau ầm ĩ.

Về đến nhà, Gia Vệ cùng Vương Cường chào hỏi mẹ của Gia Vệ - Trương Dung một tiếng, sau đó hai người liền vào trong phòng Gia Vệ.

Không bao lâu, Gia Vệ liền từ trên máy vi tính tìm được một cái tin tức.

- Tập đoàn Vương Triều thu hút tiểu cổ đông góp vốn. Chỉ cần đầu tư khoảng một năm, tiền đầu tư là mười vạn, sau một năm có thể kiếm được bảy vạn.

Vương Cường xem kỹ càng cái tin tức này, chân mày hơi nhíu lại, sau một lát nhìn Gia Vệ hỏi:

- Tin tức này có thể tin được không? Tập đoàn Vương Triều, đây chính là một tập đoàn lớn, sao phải làm như vậy?

- Chính là bởi vì là tập đoàn lớn, cho nên mới đáng giá cho chúng ta tham gia.

Gia Vệ vừa cười vừa nói, ngay sau đó mở thêm mấy cái websites để cho Vương Cường xem.

Một lát sau đó, Vương Cường như cũ nhíu mày nói:

- Đây không phải là tự nhiên tiện nghi cho những tiểu thị dân như chúng ta sao? Cái này không phải là lừa đảo gì đó chứ?

Trên mấy cái websites có viết, bởi vì Vương triều tập đoàn xây dựng trung tâm giải trí Vương Triều, kinh phí vượt xa dự toán. Vương

triều tập đoàn dành phải hướng về phía các ngân hàng lớn xin vay, nhưng cuối cùng đàm phán không thành công nên không có cách nào khác, Vương triều tập đoàn mới đưa ra quyết định góp vốn nhỏ lẻ, một năm sau đó là có thể thu cả vốn lẫn lời.

- Hẳn không phải đâu, đây là tin tức đăng trên Website Games. Nếu như là lừa đảo, uy tín của tập đoàn Vương triều sẽ bị mất hết rồi. Mà khả năng để chuyện này xảy ra cũng có chút tương đối lớn. Tập đoàn Vương triều hiện tại đang rơi vào khốn cảnh, mấy ngân hàng lớn nhất định là đang muốn làm thịt tập đoàn Vương triều đây mà. Nhưng người quản lý của tập đoàn Vương triều lại không muốn cứ như vậy bị người khác làm thịt cho nên mới phải đưa ra quyết định này. Cứ như vậy, chẳng những có thể đủ tiền vốn để hoàn thành công trình, còn có thể tích lũy thêm danh tiếng cho công ty, tuy rằng để đạt được mục tiêu bọn họ dự tính còn kém rất xa. Nhưng cũng không đến mức bị mấy ngân hàng lớn xâu xé ngay cả vốn cũng không thu về nổi.

Gia Vệ phân tích, hẳn đã thấy qua rất nhiều cách phân tích ở các diễn đàn lớn. Chẳng qua phần lớn là thêm dầu vào lửa, trong đó có tin nói tập đoàn Vương triều sắp phá sản không thể bỏ vốn ra làm tiếp dự án, còn nói đây là một cái bẫy lừa người, đương nhiên cũng có người nói đây là tập đoàn Vương triều tặng cho người dân một món quà lớn.

Gia Vệ cũng không có tùy tiện mà tin vào những cách nói này, mà là chính mình tìm đọc tư liệu, cuối cùng hẳn phân tích ra. Đối với Vương triều tập đoàn có tài sản hơn trăm ức này, tuyệt đối không có khả năng phá sản, cho nên Gia Vệ mới dự định đem toàn bộ ba mươi vạn đồng tham gia góp vốn.

- Vậy thì còn chờ gì nữa, mày đã kiểm tra tốt thì trực tiếp tham gia là được, hiểu được cách kiếm tiền chúng ta mượn tạm số tiền này của lớp làm tiền vốn, nếu như thua thì hai anh em chúng ta đi làm thuê vài năm kiếm đủ bốn mươi vạn trả nợ là xong.

Wương Cường đập bả vai Gia Vệ một cái, trực tiếp cười nói.

- Đầu tư ba mươi vạn, so với vốn cần huy động của tập đoàn này, vẫn còn thiếu rất nhiều. Nhưng mà đối với những người như chúng ta mà nói lại phi thường trọng yếu. Chúng ta phải cẩn thận, mày lại điều tra thêm một ít đi, cuối cùng nói cái nhìn của mày xem nào.

Gia Vệ lông mày cau lại, nói.

- Chỉ cần mày nắm chắc, thì trực tiếp tham gia là được.

Wương Cường lắc đầu, nói:

- Mày nghĩ rằng tao có thể giống như mày tùy tiện là có thể thi được điểm tối đa sao, những thứ này tao căn bản xem không hiểu.

- Nhưng mà, tao có một yêu cầu, mày đáp ứng yêu cầu này của tao thì cứ dựa theo cách của mày mà làm.

Vương Cường nói thêm.

- Yêu cầu gì?

Gia Vệ nghi ngờ nói.

- Không thể để cho chuyện này ảnh hưởng tới kì thi vào trường đại học của mày. Nếu như trước đó mày có thể thi đạt điểm tối đa nhưng lại vì chuyện này mà thi được có chín mươi chín điểm, tuy rằng chỉ thiếu có một điểm, nhưng đừng nói ba mươi vạn, cho dù là 300 vạn cũng không đáng.

Vương Cường dùng vẻ mặt nghiêm túc nói. Gia Vệ hiện tại đã phô bày ra thành tích này, nhất định là có thể tùy tiện mà chọn vào một trường đại học nào đó mình thích. Thế nhưng nếu như bởi vì chuyện này mà ảnh hưởng tới Gia Vệ, Vương Cường chắc chắn sẽ không đáp ứng.

Gia Vệ gật gật đầu, cũng dùng vẻ mặt nghiêm túc đáp lời:

- Yên tâm, tao đã có thể thi một lần được điểm tối đa. Bốn đợt thi kế tiếp tao có thể nhiều lần nữa thi được điểm tối đa, chuyện này tuyệt đối ảnh hưởng không nổi kết quả thi vào trường đại học của tao.

- Vậy thì được, chuyện khác tao sẽ không quản.

Vương Cường lắc đầu, không hề để ý tới Gia Vệ nữa, trực tiếp đi ra khỏi cửa.

Gia Vệ cười khổ lắc đầu, ngay sau đó liền bắt đầu thực hiện những thao tác trên máy vi tính.

- Địa chỉ, không thể điền địa chỉ nhà mình được.

Gia Vệ nhíu mày, nhìn trang web yêu cầu điền địa chỉ chỗ ở. Sau một lát hắn trực tiếp đánh ra mấy chữ, viết ra chính là địa chỉ của trường học, cụ thể là địa của lớp.

Điền xong, Gia Vệ kiểm tra lại tất cả nội dung đã điền một lần, sau đó trực tiếp gửi đi.

- Ngày mai để cho bọn họ tới trường học ký hợp đồng, sau khi ký hợp đồng xong, cũng chỉ có nước ngồi chờ mà thôi.

Trên mặt Gia Vệ tràn đầy hưng phấn lắm lắm.

Ba mươi vạn đồng làm tiền đầu tư, đối với Gia Vệ và Vương Cường mà nói, có thể nói là phi thường lớn, mà ngay cả cha mẹ của bọn họ cũng khó có khả năng lấy ra ba mươi vạn đồng để làm tiền vốn đầu tư. Cho dù là nắm chắc đến chín thành bọn họ cũng không dám mạo hiểm.

Nhưng Gia Vệ và Vương Cường đánh cược thế này cũng rất tốt. Hai người đều còn trẻ cái gì có nhiều nhất chính là thời gian, đánh cược một lần, thành tựu đạt được là của chính mình, cũng có thể tạo phúc cho nhiều người.

Ngay thời điểm Gia Vệ buông lỏng một hơi, cửa phòng Gia Vệ đột nhiên bị mở ra, ngay sau đó Vương Cường đi vào với vẻ mặt ngu ngơ giống như đứa đầu đất, dường như không có linh hồn vậy.

Gia Vệ mắt nhìn Vương Cường, lỏng mày nhíu lại, nói:

- Thế nào, thay đổi chủ ý à?

- Thay đổi chủ ý gì?

Wang Cường hỏi, nhưng mà vừa mới hỏi ra, hần liền hiểu được Gia Vệ nói là cái gì, sau đó liền lắc đầu, vẻ mặt cười khổ nói:

- Trong nhà mày, có khách đến chơi.

- Có khách đến chơi? Cô bây, cô tám tao đến hay sao mà khiến mày ra như thế?

Gia Vệ vẻ mặt hứng thú hỏi, người thân của nhà Gia Vệ không ít, Vương Cường cũng biết tuy rằng không tính là quen thuộc, nhưng cũng không thể nào khiến cho Vương Cường xuất hiện loại biểu tình như vậy.

"Không phải là cô bây cô tám của mày, mà là bạn gái của mày, mẹ của mày vẻ mặt trông vui lắm và đang chiều đãi cô ta đó, mẹ nuôi đối với người con dâu tương lai này phi thường hài lòng.

Wang Cường cười khổ nói.

Gia Vệ nghe vậy, nét trên đũa trên mặt dần dần biến mất, biến thành ngu luôn.

- Bạn gái của tao?

Sau một lát, Gia Vệ hỏi.

- Không sai, là bạn gái của mày, là nàng tự nhận.

Vương Cường cười khỏ gật đầu.

- Tình tỷ còn chưa có tán xong, tao đi đâu để có bạn gái đây?

Trên mặt Gia Vệ cũng xuất hiện một vẻ cười khỏ, có điều sau một lát, trong mắt Gia Vệ chính là xuất hiện một vẻ ngạc nhiên vui mừng, nghi ngờ hỏi:

- Mày muốn nói, Tình tỷ đến nhà tao? Lấy thân phận bạn gái của tao để gặp tao?

- Mày lại yy tự sướng rồi.

Trong mắt liếc Gia Vệ, Vương Cường nói:

Là người muốn dâng thân thể lên cho mày ý.

- Nàng?

Gia Vệ trong nháy mắt biết người đến là ai, nhưng hắn vẫn lập tức trốn lớn hai mắt, vẻ mặt không thể tin được.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Thỏa Hiệp

Cô ta điên à, tới nhà tao làm gì?

Nhìn Tiền Nhạc Nhạc đang trong bếp giúp đỡ mẹ mình làm cơm, Gia Vệ thấp giọng nói.

- Người anh em, mày nói đúng, nữ nhân này thật không phải người như mày có thể đối phó.

Vương Cường âm thầm cười, vỗ vỗ bả vai Gia Vệ nói.

Không đợi Gia Vệ nói gì, Vương Cường liền trực tiếp chạy ra ngoài cửa. Khi ra đến cửa, Vương Cường xoay người lại nói:

- Tao cũng không muốn dây vào chuyện này. Nữ nhân này làm cho tao cảm thấy run, tao đi trước đây. Tí mày nói với mẹ nuôi một tiếng, để phân canh xương sườn hầm cho tao một ít, buổi tối tao tới ăn.

Nói xong, Vương Cường liền trực tiếp mở cửa đi về.

Mà Gia Vệ căn bản cũng không có để ý tới Vương Cường. Hắn chau mày nhìn cái thân ảnh trong phòng bếp kia, trong đầu trống rỗng, không biết nên làm sao để xử lý chuyện này.

Hắn vạn lần không ngờ, Tiền Nhạc Nhạc vậy mà lại đến tận nhà hắn, mà lại là lấy thân phận bạn gái của hắn để đến chơi nữa chứ.

Sau một lát, Gia Vệ cắn răng một cái sau đó liền tiến vào trong nhà bếp.

- Vệ vệ a, Nhạc Nhạc đến này, còn không mau tiếp đãi.

Thấy Gia Vệ đi tới, Trương Dung vẻ mặt tươi cười nói

Tiền Nhạc Nhạc cũng vừa đúng lúc xấu hổ cười cười, càng làm cho Trương Dung thêm vui vẻ.

Gia Vệ nhũu mày, nhưng thấy mẹ mình vui vẻ như vậy, cũng không có nói ra sự thật, liền nhìn về phía Tiền Nhạc Nhạc, nói:

- Chúng ta sang phòng khách nói chuyện một chút.

- Đi đi, mẹ ở đây không cần ai hỗ trợ, các con cứ đi ra ngoài nói chuyện đi.

Trương Dung thúc giục Tiền Nhạc Nhạc mau ra khỏi bếp.

Đi vào phòng khách, Tiền Nhạc Nhạc giống như thực sự là bạn gái của Gia Vệ, vẫn mang vẻ e lệ như lần đầu gặp mẹ chồng, chứ không phải cái bộ mặt lạnh lùng như ngày thường?

- Nói đi, tới nhà tôi, có ý tứ gì?

Gia Vệ mặc kệ Tiền Nhạc Nhạc, chính mình tự ngồi xuống ghế, vẻ mặt băng lãnh hỏi.

- Không có chuyện gì đâu, chỉ là tới thăm hai cô chú thôi mà.

Tiền Nhạc Nhạc nói, trên mặt bộ dáng tươi cười như trước, cũng không có khách khí với Gia Vệ, trực tiếp ngồi ở bên cạnh Gia Vệ.

Gia Vệ nhướn mày, trực tiếp dịch thân thể ra một chút, lạnh lùng nói:

- Tới gặp ba mẹ tôi? Tại sao lại phải tới gặp ba mẹ tôi? Cô làm như vậy sẽ chỉ làm cho Tiền Thiếu Suất ở cục cảnh sát ngồi lâu hơn thôi.

Câu trả lời của Tiền Nhạc Nhạc, Gia Vệ tự nhiên là hiểu nhằm biến thành một loại uy hiếp, nhất thời trong lồng ngực tràn đầy lửa giận.

- Điều kiện để cậu đáp ứng cứu Thiếu Suất đi ra ngoài, chính là muốn thân thể của tôi mà, chẳng lẽ sau khi có được thân thể của tôi rồi thì định một cước đá văng tôi đi sao?

Tiền Nhạc Nhạc nhìn về phía Gia Vệ, sắc mặt trở nên tái nhợt đi.

Mà làm cho Gia Vệ nghi hoặc chính là, hẳn vậy mà không có nhìn ra một tia dối trá từ trong ánh mắt của Tiền Nhạc Nhạc, giống như câu nói này xuất phát từ tâm can của Tiền Nhạc Nhạc vậy.

- Dùng thủ đoạn để đối phó với một học sinh trung học như tôi, đáng giá lắm sao?

Gia Vệ cười nhạt lắc đầu, nói:

- Buổi sáng thứ bảy này tôi sẽ đi cục cảnh sát một chuyến để sửa lại khẩu cung một chút. Có điều Tiền Thiếu Suất rất cuộc có thể ra ngoài hay không, không phải là thứ tôi có thể quyết định được.

- Chỉ cần cậu sửa khẩu cung là được, Thiếu Suất nhất định có thể ra tù.

Trên mặt Tiền Nhạc Nhạc cũng không có xuất hiện thần sắc vui mừng, mà là dùng giọng điệu rất bình tĩnh nói.

Gia Vệ gật đầu sau đó chỉ chỉ về phía cửa, nói:

- Cô bây giờ có thể đi, chúng ta cho tới bây giờ vẫn là người dung, tôi không muốn cùng cô có bất kỳ quan gì.

- Thân thể của tôi, cậu không muốn sao?

Gia Vệ vừa dứt lời, Tiền Nhạc Nhạc liền trực tiếp hỏi.

Thanh âm bình thản, giống như là đang đàm luận một vụ giao dịch hàng hóa vậy.

Lông mày Gia Vệ nhăn lại, nghiêm túc, trào phúng cười lạnh một tiếng, nói:

- Không dám, có điều bảo em trai của cô cẩn thận một chút. Hẳn nếu mà còn dám thương tổn đến Liễu Tình, hi vọng Tiền gia các cô chuẩn bị tốt một người nối dõi tông đường khác đi, tại thời điểm ta tự vệ sợ không biết sẽ đem hẳn đánh thành cái dạng gì nữa đâu.

- Cảm ơn cậu.

Tiền Nhạc Nhạc đáp lời lại câu nói uy hiếp của Gia Vệ, trong hai mắt nàng lúc này còn có chứa một vẻ kinh ngạc nhìn về phía Gia Vệ.

Gia Vệ thấy vẻ kinh ngạc này trong mắt Tiền Nhạc Nhạc. Hẳn cũng cảm thấy sùng sờ, tuy rằng hẳn nhận biết Tiền Nhạc Nhạc mới

được nửa ngày, thế nhưng nửa ngày thời gian này Gia Vệ dám xác định, từng cái biểu tình và mỗi một câu nói của Tiền Nhạc Nhạc đều là giả tạo, cũng không có thể hiện ra cảm xúc chân thực của bản thân.

Nhưng về kinh ngạc trong ánh mắt cô ta lúc này lại là chân thật, Gia Vệ có thể nhìn ra.

Cũng không có tiếp tục kéo dài thời gian, Gia Vệ cũng không để cho Tiền Nhạc Nhạc nói với Trương Dung một lời tạm biệt, Tiền Nhạc Nhạc liền ly khai khỏi nhà Gia Vệ.

Không lâu sau đó, mẹ của Gia Vệ - Trương Dung bung bát canh xương sườn hầm từ trong bếp đi ra, thấy chỉ có một mình Gia Vệ, nàng vội vã buông bát canh, nhìn về phía Gia Vệ đang ngồi trong phòng khách, lúc này mới hỏi:

- Cường Cường cùng Nhạc Nhạc đâu rồi?

Vừa mới hỏi xong, Trương Dung liền ngồi ở bên người Gia Vệ, kéo cánh tay Gia Vệ, nhỏ giọng hỏi:

- Nói cho mẹ nghe, con chừng nào mới đưa bạn gái về nhà tiếp đây?

Trong mắt Trương Dung tràn đầy sự vui mừng. rất rõ ràng đối với người con dâu tương lai này, bà phi thường hài lòng.

- Bạn gái gì, đó là bạn gái Cường Tử, là mẹ cứ nhận người ta làm con dâu đó chứ.

Gia Vệ sững sốt, sau đó bịa thẳng ra một cái lý do cho có lẽ.

- Bạn gái của Cường Cường?

Trên mặt Trương Dung xuất hiện một vẻ thất vọng, bất quá rất nhanh sau đó bộ dáng tươi cười lại đọng ở trên mặt, nói:

- Tốt, bạn gái của Cường cường này, rất tốt a, ta làm mẹ nuôi rất hài lòng, lúc nào con có thể mang đến cho mẹ một người con dâu như vậy, mẹ sẽ vô cùng hài lòng.

- Hi hi, mẹ, người yên tâm, con dâu mẹ khẳng định còn tốt hơn so với người này.

Gia Vệ âm thầm cười nói, tại vì trong lòng Gia Vệ, Tiền Nhạc Nhạc xác thực so với Liễu Tình còn kém nhiều lắm.

Trương Dung cười gật gật đầu, hỏi tiếp:

- Cường Cường mang theo bạn gái của nó về nhà hả?

- Đúng vậy, dẫn về gặp mẹ nuôi trước đó, còn chưa có gặp mặt mẹ chồng chân chính đâu.

Gia Vệ cười nói, nghĩ thầm tí nữa Vương Cường tới nhà ăn canh phải bắt hắn không thể để lộ mới được.

- Đứa nhỏ này, cơm nước xong rồi đi cũng không muộn mà.

Trương Dung cười mắng, nàng nghĩ một lúc liền bưng bát canh xương hầm lên, nói:

- Con mau mang cái này cho Cường Cường đi, ngày hôm nay hắn dẫn bạn gái về nhà, mẹ nên làm cho hắn chút ít đồ ăn.

Gia Vệ cười tiếp nhận bát canh, cầm một cái bát lớn, đổ ra một nửa, nói:

- Nó ăn không nhiều như vậy đâu, một nửa là đủ rồi, con đưa xong sẽ trở lại ngay.

Nói xong, Gia Vệ lập tức bước ra ngoài.

Nhà của Vương Cường ngay phía trên nhà Gia Vệ, hai nhà bọn họ là tầng trên tầng dưới. Gia Vệ đi không đầy một lát liền từ trên tầng đi xuống, về đến nhà.

Gia Hồng Ngao cũng đúng lúc này trở về, người một nhà bắt đầu ăn cơm chiều, trọng tâm câu chuyện trong bữa cơm tối, dĩ nhiên là sự tình bạn gái của Vương Cường.

Sáng sớm ngày thứ hai, mới tinh mơ Vương Cường đã gõ cửa phòng Gia Vệ, hai người cùng đi đến trường.

Mà suốt dọc đường, Vương Cường lại là nói thầm rất nhiều, như là chịu rất nhiều ủy khuất vậy.

- Được rồi, buổi trưa hôm nay tao mời mày ăn cơm để bồi thường cho mày, được chưa?

Đi tới cổng trường học, Gia Vệ trực tiếp đứng lại, xoay người trừng mắt nhìn Vương Cường nói.

- Tao mời mày ra tiệm ăn cơm, mày nói cho mẹ nuôi cùng ba mẹ tao sự thật được không?

Vương Cường cũng trừng mắt lại.

Ngày hôm qua Gia Vệ bảo Vương Cường đừng để lộ chuyện này ra. Vương Cường cũng đã đáp ứng, đáng lẽ là không có việc gì, ai biết được mẹ của Gia Vệ - Trương Dung buổi tối lại trực tiếp tới nhà của Vương Cường để hỏi cho rõ chuyện này.

Vì để không làm lộ, Vương Cường chỉ có thể ở trước mặt cha mẹ mình thừa nhận. Cha mẹ Vương Cường nhưng thật ra lại rất cao hứng, gần tốt nghiệp trung học rồi cũng nên có bạn gái đi là vừa, thế nhưng cả đêm hôm qua mẹ của Vương Cường lại nói suốt một buổi tối với Vương Cường. Dặn dò Vương Cường không nên vì yêu đương mà bỏ bê bài vở. Trước tiên phải cố gắng đạt thành tích thật cao trong kì thi vào trường đại học rồi hãy tính đến chuyện yêu đương.

- Không quan hệ với tao, Vương thúc Vương thậm cũng không phải không biết con người mày. Trước đây mày cũng yêu qua mấy người con gái rồi, bọn họ cũng không phải không biết. Hai ngày nữa bọn họ sẽ quên ngay thôi.

Gia Vệ âm thầm cười, ôm bả vai Vương Cường nói.

- Nói thì đơn giản, chuyện trước kia, tao ngay cả nói cho bọn họ cũng chưa từng. Càng không phải nói đến chuyện mang về nhà, hiện tại lại ra thế này lại còn mang ra cho mẹ nuôi xem qua nữa chứ, ba mẹ tao cả ngày cứ bắt tao mang bạn gái về nhà chơi một chút, tao phải làm sao bây giờ?

Trợn mắt nhìn Gia Vệ, Vương Cường nói.

- Vậy thì mang về chứ sao nữa.

Gia Vệ hai tay chìa ra, nói:

- Cái tên Tiền Thiếu Suất kia chính là con nhà giàu có a. Tiền Nhạc Nhạc là chị gái của hắn, chắc chắn là con gái nhà giàu. Mày nếu như có thể đem Tiền Nhạc Nhạc thu vào trong tay, nửa đời sau của mày cũng chả cần phải cố gắng phấn đấu nữa.

- Thôi bỏ đi, ngay cả mày cũng làm không được, tao có thể đối phó được sao?

Vương Cường bừ môi, nói:

- Nữ nhân như vậy, tao lại càng không dám trêu chọc. Mà cũng đừng kích tao, ngày nào đó ba mẹ tao hỏi mạnh quá, tao đành phải ăn ngay nói thật thôi.

- Mà nếu đã đỡ đòn thì cố hết sức đỡ đòn đi, tính mệnh hai anh em mình đều nằm trong tay mày cả đấy.

Gia Vệ trực tiếp ôm lấy Vương Cường, cả người treo ở trên người Vương Cường, bắt đầu chơi xấu.

Đọc đường trêu chọc lẫn nhau, thoáng cái hai người đã đi đến phòng học. Lúc này trong phòng còn chưa có ai đến, hai người liền cầm lấy cây chổi lau nhà bắt đầu quét dọn vệ sinh phòng học.

Ngày hôm nay không phải phiên hai người bọn họ trực nhật. Nhưng mà hôm nay hai người bọn họ nổi hứng muốn đem phòng học quét dọn thật sạch sẽ.

Bởi vì, ngày hôm nay thầy Trương chủ nhiệm lớp của bọn họ sẽ trở về. Yhứ hai đầu tuần Trương lão đầu đã ngồi xe lửa đi Hạ Môn, cuối cùng có tìm được hiệu trưởng Khâu Xương Minh hay không thì Gia Vệ bọn họ không biết được. Nhưng Gia Vệ cùng Vương Cường biết, thầy Trương là vì bọn họ, mấy ngày nay bôn ba vất vả khẳng định chịu không ít khổ cực.

Toàn lớp người nào cũng biết, thầy chủ nhiệm lớp của bọn họ có chứng say xe, bình thường căn bản sẽ không đi xa nhà, chuyến đi Hạ Môn lần này khẳng định tiêu hao của thầy nửa cái mạng.

- Không biết Trương lão đầu bây giờ đã trở về chưa, chúng ta còn phải kiểm tra trắc nghiệm tổng hợp nữa, không biết thầy còn có thể đến làm giám thị hay không đây?

Vương Cường vừa quét dọn, vừa nói.

- Yên tâm đi, đến khi kiểm tra trắc nghiệm tổng hợp. Trương lão đầu nhất định sẽ trở về. Cuối tuần này sẽ bắt đầu kì thi thử đầu tiên, Trương lão đầu cho dù là liều cái mạng già, cũng nhất định phải trở về.

Gia Vệ nói.

- Vậy thì đem phòng học quét dọn thật sạch sẽ đi, để cho Trương lão đầu sau khi trở về sẽ có một loại cảm giác như quay về nhà.

Vương Cường âm thầm cười nói.

Thầy Trương chủ nhiệm lớp đi Hạ môn, chủ yếu là vì sự tình Vương Cường và Gia Vệ bị đuổi học. Những sự tình khác chỉ cần gọi điện thoại thông báo cho Khâu hiệu trưởng là đã có thể giải quyết, nhưng sự tình đuổi học Vương Cường cùng Gia Vệ nếu không có chứng cứ chân thực bày ở trước mặt Khâu hiệu trưởng, không phải là có thể giải quyết dễ dàng như vậy.

Cho nên thầy Trương chủ nhiệm lớp lần này đi Hạ môn, mang theo một ít chứng cứ cùng bài thi trắc nghiệm của Gia Vệ cùng Vương Cường để cho Khâu hiệu trưởng sớm một chút giải quyết chuyện này, khiến cho Gia Vệ cùng Vương Cường nhanh lên một chút quay trở lại trường học, nếu không sẽ không kịp cho kì thi đại học.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Ký Hợp Đồng

Trường cấp ba Tân Hải, lớp 12/3, lúc này chỉ có thanh âm tiếng bút viết liên tục vang lên.

Trương Tiên Chương ngồi ở trên bục giảng, hấn trở về không gây ra chút nào động nào cả, không có gì gọi là quá kích, rất là bình tĩnh, có chăng là lộ ra bộ dáng tươi cười mà mọi người vô cùng quen thuộc.

Sau khi Trương Tiên Chương bước vào bên trong phòng học. Trực tiếp phát bài thi trắc nghiệm tổng hợp của tuần này. Sau đó nói qua một chút về tuần tiếp theo sẽ bắt đầu ba lần thi thử, không có dặn dò đặc biệt gì, chỉ nói đúng một câu.

- Cố gắng hết sức là được, đừng để bản thân mình cảm thấy tiếc nuối!

Đây là Trương Tiên Chương nói với toàn bộ học sinh của lớp 12/3, không có chút nào nhắc tới sự tình hấn đi Hạ môn.

Giống như mọi người đoán trước, bắt đầu thi được trên dưới nửa giờ thời gian, Gia Vệ cầm bài thi của mình từ chỗ ngồi đứng dậy, đi lên trên bục giảng.

Không ai đi nhìn Gia Vệ, bởi vì tất cả những thứ này bọn họ cũng đã đoán được từ trước.

Không đợi thầy Trương nói gì, Gia Vệ trực tiếp thấp giọng nói: "

- Thầy yên tâm, nhất định sẽ đứng đầu toàn trường.

- Như vậy cũng tốt, cuối tuần diễn ra kỳ thi thử, đề thi trắc nghiệm tổng hợp còn có thêm sáu mươi điểm nữa, sau khi trở về đừng quên xem lại.

Trương Tiên Chương tiếp nhận bài thi của Gia Vệ, cười nói.

- Rõ rồi thưa thầy.

Gia Vệ không chân chờ, rời khỏi phòng học.

Vừa ra khỏi cửa phòng học, điện thoại di động của Gia Vệ liền vang lên.

Đây là điện thoại di động của Vương Cường, nhưng mà đã bị Gia Vệ trưng dụng. Vương Cường muốn lấy về, trên cơ bản là không có khả năng.

- Alo, xin chào ngài, xin hỏi ngài có phải là Gia Vệ tiên sinh không?

Mới vừa bắt máy, thanh âm trong điện thoại liền vang lên.

- Không sai, là ta, anh là người của Vương triều tập đoàn hả?

Gia Vệ hỏi.

- Vâng, chúng tôi đã mang hợp đồng đến, ngài xem chúng ta nên đến nơi nào để ký hợp đồng thì thích hợp đây?

Bên kia là giọng nói của một người trung tuổi, giọng điệu vô cùng khách khí.

Gia Vệ ngẫm nghĩ, nói:

- Gần trường cấp ba Tân Hải có một nhà hàng tên là Mỹ Thực Hiên, đến đó đi.

Mỹ Thực Hiên, chính là địa phương đầu tiên Gia Vệ cùng Liễu Tình đến ăn cơm, là một cái nhà hàng không nhỏ, nhưng căn bản không có đất, cũng coi như là đây đủ tiện nghi.

Bên kia cũng đáp ứng một câu, hẹn nửa giờ sau gặp mặt tại Mỹ Thực Hiên.

Gia Vệ cầm di động bỏ vào trong túi áo, hít thật sâu một hơi.

Đây là lần đầu tiên Gia Vệ nghĩ biện pháp kiếm tiền, bỏ ra ba mươi vạn đồng làm tiền vốn không thể nghi ngờ chính là một quyết định đầu tư lớn, khiến cho Gia Vệ không khỏi có chút khẩn trương.

Bất quá khẩn trương chỉ là lý trí của Gia Vệ, nhưng bản năng lại không có mấy khẩn trương. Ba mươi vạn đầu tư tuy rằng không nhỏ, nhưng Gia Vệ có lòng tin vừa kiếm được tiền vừa không phải bồi thường, vừa nghĩ như thế trong lòng chỉ còn lại đó là hưng phấn.

Không chần chờ nữa, Gia Vệ liền hướng về 'Mỹ Thực Hiện' đi tới.

Chỉ chừng mười phút đồng hồ sau, Gia Vệ đi tới Mỹ Thực Hiện, lấy điện thoại di động ra vừa định số điện thoại của bên kia, một người đàn ông chừng ba mươi tuổi lại đi thẳng tới bên người Gia Vệ, khách khí hỏi:

- Ngài là Gia Vệ tiên sinh?

Cái người đàn ông chừng ba mươi tuổi này ăn mặc một thân tây trang chỉnh tề, tóc bóng loáng mang theo kính đen, cùng trang phục của những thành phần trí thức Gia Vệ thấy trong phim ảnh giống nhau như đúc.

Gia Vệ bỏ điện thoại di động xuống, gật đầu nói:

- Ngài là Ngô quản lý.

- Không, Ngô quản lý đang ở bên trong chờ ngài, Gia Vệ tiên sinh bên trong này, mời.

Nam tử này rất khách khí, trong mắt có chứa một vẻ kính ngạc.

Ba mươi vạn đồng, đối với những thành phần trí thức như hắn mà nói cũng không tính là nhiều, nhưng không phải một học sinh trung học có thể kiếm được, đồng thời hắn cũng có thể nhìn ra, Gia Vệ cũng không phải con nhà giàu có gì.

Gia Vệ theo người đàn ông này đi vào bên trong một gian phòng đơn. Ở trong gian phòng đơn này có một người đàn ông tuổi tác tầm bốn mươi năm mươi tuổi đang ngồi, thân hình mập lùn, trên đầu tóc rất thưa thớt xuất hiện tại trong tầm mắt Gia Vệ.

Gia Vệ gật đầu, đây mới đúng là người hắn tưởng tượng ra trong điện thoại - Ngô quản lý.

Thấy Gia Vệ bước vào, Ngô quản lý đầu tiên là sùng sốt, sau đó là vẻ mặt tươi cười cùng Gia Vệ nắm tay, nói:

- Không nghĩ tới, Gia tiên sinh thật còn trẻ như vậy, thấy tư liệu của ngài, còn tưởng rằng viết sai chữ.

Ngô quản lý giọng nói rất có tính thân thiện, một hai câu nói lại để cho Gia Vệ cảm giác như hai người là những người bạn bè nhiều

năm không gặp nhau vậy.

- Ngô quản lý quá khen.

Gia Vệ cũng tươi cười đáp lại, nhường cho Ngô quản lý ngồi xuống trước, nói:

- Ta còn có hai điểm nghi hoặc, muốn thỉnh giáo Ngô quản lý, không biết có thể hay không cho ta một câu trả lời thuyết phục.

- Gia tiên sinh mời nói.

Ngô quản lý hoàn toàn không có đem Gia Vệ làm một học sinh trung học, vẫn kính trọng hần như cũ, làm Gia Vệ âm thầm gật đầu.

Gia Vệ cũng không có do dự, nói tiếp:

- Ta muốn biết là một năm sau đó, có đúng hay không có thể đem tiền vốn cùng lợi nhuận trả về đúng giờ cho chúng ta? Thứ hai, nếu như trong lúc này chúng ta rất cần tiền để làm việc khác, nhưng công trình của quý công ty vẫn chưa hoàn thành, như vậy có thể hay không lấy tháng làm đơn vị để tính, đem tiền vốn cùng lợi nhuận trả về cho chúng ta?

- Ha ha, Gia tiên sinh bây giờ mới mười chín tuổi, có được khí phách quả thực cũng đáng để ngưỡng mộ. Có điều nếu Gia tiên sinh chuẩn bị bỏ vốn đầu tư, nên tra một ít tư liệu về việc này để có thể biết nhiều hơn.

Ngô quản lý vẻ mặt vẫn tươi cười, giọng nói mặc dù có chút ý tứ dạy bảo, nhưng cũng không có gây phản cảm với người khác.

- Mong rằng Ngô quản lý chỉ giáo.

Gia Vệ mỉm cười, hần xác thực cần phải học tập, vô luận hần biết bao nhiêu kiến thức thế nhưng kinh nghiệm xã hội đúng là không thể dùng kiến thức trong sách vở là có thể thay thế được.

- Gia tiên sinh đã nói ra hai vấn đề, căn bản ta nhất định sẽ trả lời.

Ngô quản lý gật đầu, nói:

- Vấn đề thứ nhất, chúng ta ở trên trang chủ đã nói phi thường rõ ràng, công trình xây dựng của chúng ta, còn phải cần thời gian trên dưới một năm mới xong xuôi, mà trung tâm điều khiển của Vương triều tập đoàn chúng ta hôm nay đã bắt đầu đi vào hoạt động. Công

ty sở dĩ cần góp vốn là vì tài chính để quay vòng không đủ, nhưng không cần nhiều thời gian nữa, khi trung tâm điều khiển của Vương triều chúng ta bắt đầu chính thức bước vào hoạt động xong, tài chính của vương triều tập đoàn chúng ta sẽ thu hồi rất nhanh, đến lúc đó không mất bao lâu là có thể thu được gấp mấy lần lợi ích. Cho nên chúng ta mới hứa hẹn một năm sau đó đem tiền vốn cùng lợi ích trả về, tuyệt đối có thể làm được. Mà về phần vấn đề thứ hai, ta chỉ có thể hướng cậu nói là không có khả năng. Chỉ có một năm sau đó chúng ta mới có thể đem tiền vốn cùng lợi ích trả về được, không đủ thời gian một năm ngay cả tiền vốn chúng ta cũng sẽ không trả lại.

- Nói cách khác, ba mươi vạn đồng này của ta nếu như đầu tư vào, chỉ có thể một năm sau đó mới có thể lấy lại, cho dù trong lúc đó có chuyện lớn gì xảy ra, cũng không thể lấy lại ba mươi vạn đồng?

Lông mày Gia Vệ cau lại hỏi.

- Không sai, chính là như vậy.

Ngô quản lý gật đầu, trên mặt vẫn giữ bộ dáng tươi cười như cũ.

Trầm tư trong chốc lát, trên mặt Gia Vệ cũng lộ ra một bộ dáng tươi cười nói:

- Ba mươi vạn một năm sau đó biến thành năm mươi vạn, cũng đủ rồi.

- Không sai, dùng ba mươi vạn làm tiền vốn, một năm sẽ kiếm được hai mươi vạn, sinh ý như vậy còn cần cân nhắc sao?

Ngô quản lý cười to nói.

Gia Vệ gật đầu không do dự nữa, Ngô quản lý liền lấy hợp đồng ra.

Gia Vệ ở trên mạng đã xem qua hợp đồng một lần, giờ cầm hợp đồng này xem lướt qua một lần nữa, thấy cùng bản trên mạng giống nhau như đúc, không do dự trực tiếp ký tên vào hợp đồng.

Ngô quản lý cũng ký tên vào hợp đồng, hợp đồng chia làm hai bản, Gia Vệ giữ lại một bản, Ngô quản lý cũng giữ lại một bản.

Cái người nhân viên nghiệp vụ đi theo Ngô quản lý lúc này lại là mang ra một cái máy tính, Gia Vệ rất quen thuộc dùng tài khoản của mình đăng nhập trang chủ của Vương triều tập đoàn, đồng thời kích vào nút chuyển tiền.

Ba mươi vạn đồng liền biến mất trong tài khoản của Gia Vệ.

Không dùng đến một giờ thời gian ba người liền cùng nhau ăn bữa cơm, Ngô quản lý lúc này mới rời đi.

- Thành công hay không, thì phải xem một năm này Vương triều tập đoàn phát triển như thế nào.

Gia Vệ thấp giọng lầm bầm.

Rời khỏi Mỹ Thực Hiên, Gia Vệ cũng không có trở về trường học cuộc thi, trải nghiệm tổng hợp bắt đầu lúc chín giờ, kết thúc tiết cuối buổi sang thì mới xong, vì vậy Gia Vệ không cần phải trở về.

Mà bây giờ mới mười giờ hơn, Gia Vệ liền đi về phía cục cảnh sát cách đó không xa.

Đi tới cục cảnh sát, Gia Vệ rất thuận lợi tìm được Lương đội trưởng, đồng thời nói ra mục đích mình đến đây.

- Cháu thật muốn đổi khẩu cung sao?

Lương đội trưởng cau mày, hai mắt nhìn Gia Vệ, hỏi.

- Đúng vậy.

Gia Vệ gật đầu.

Lương đội trưởng trầm tư trong chốc lát, nói:

- Hành vi của Tiền Thiếu Suất được tính vào tội bắt cóc, hơn nữa hắn còn cố ý gây thương tích cho người khác, tất cả cộng lại khẳng định hình phạt không nhẹ. Thế nhưng nền tảng để chịu phạt chính là dựa vào khẩu cung của hai người bị hại các cháu, nếu như cháu cùng Liễu Tinh lựa chọn đổi lại khẩu cung mà nói, cái tên Tiền Thiếu Suất kia căn bản không có khả năng chịu phạt gì cả.

- Liễu Tinh còn chưa tới đây sao?

Gia Vệ gật đầu, sau đó lại hỏi.

Liễu Tinh cùng Tiền Nhạc Nhạc là bạn học, quan hệ của hai người không tệ, đồng thời Liễu Tinh cũng khuyến khích Gia Vệ trợ giúp Tiền Nhạc Nhạc, cái chuyện này Liễu Tinh chắc chắn cũng đã đáp ứng Tiền Nhạc Nhạc rồi mới phải.

- Liễu Tinh đã tới, nàng đã sửa lại khẩu cung của mình, dựa vào khẩu cung của nàng thì Tiền Thiếu Suất căn bản không có phạm pháp.

Lương đội trưởng nói:

Mới vừa nói đến đây, Lương đội trưởng lại là nhú mày lại, nhìn về phía Gia Vệ, nói:

- Các cháu không phải là đã bị uy hiếp chứ? Rốt cuộc tình huống là như thế nào, nói cho ta nghe một chút đi ta sẽ giúp các cháu quyết định.

- Không có a.

Gia Vệ cười khỏ lắc đầu, nói:

- Đáng lẽ là không có chuyện gì, chúng cháu cùng Tiền Thiếu Suất trong lúc đó có một chút xung đột nhỏ, mới dẫn đến sự tình như vậy, do lúc đó chúng cháu tức giận nên mới nói mạnh lên thôi.

Thấy lông mày Lương đội trưởng tiếp tục nhú chặt, Gia Vệ lúc này mới bổ sung nói:

- Nhưng mà hẳn xác thực muốn thương tổn chúng cháu, bằng không cháu cũng sẽ không bị bức đến mức đánh trọng thương bọn họ.

- Nếu như hai người các cháu đã nói như vậy, chuyện này căn bản nói không đúng trình tự.

Lương đội trưởng nhìn Gia Vệ, sau đó đứng lên đóng cửa lại, nói:

- Đem tình hình thực tế nói ra, đừng giấu diếm ta, nếu như các cháu tự mình làm ra quyết định gì cũng phải nói cho ta biết, bằng không nếu để cho cái tên Tiền Thiếu Suất kia cản ngược lại cháu một phát, sự tình sẽ không dễ giải quyết đâu.

Gia Vệ nghe vậy, đầu tiên là sùng sốt, sau đó mới cười khỏ nói:

- Vẫn là chú Lương suy nghĩ chu toàn.

Kế tiếp, Gia Vệ liền đem sự tình nói ra rõ ràng, không có nửa phần lừa dối.

- Lần trước là quan, lần này là phú. Pháp luật luôn dán chặt vào người họ, là vì bọn họ, nhưng nhiều khi chế tài không đủ, cũng là vì bọn họ.

Lương đội trưởng lắc đầu, cau mày nói:

- Chuyện này cháu cũng không cần quản nữa, ta sẽ giải quyết hộ cháu, các cháu hiện tại nếu như khẩu cung mà sửa lại, cái tên Tiền Thiếu Suất kia mà muốn cắn các cháu một phát, sự tình thật không dễ giải quyết. Đừng quên Tiền Thiếu Suất cùng với sáu vệ sĩ của hắn, thế nhưng từng người đều bị cháu đánh cho tàn phế, cái tên Tiền Thiếu Suất kia còn suýt bị cháu đánh cho mất nửa cái mạng.

- Vâng, chú Lương, cảm ơn chú, ngày nào đó cháu cùng Cường Tử sẽ mời chú một bữa cơm.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Liều Tình Gọi Điện Tới

Đi ra khỏi cục cảnh sát đã là hơn mười một giờ, mà lúc này điện thoại di động của Gia Vệ cũng trùng hợp vang lên.

- Tiểu vệ tử, mày đi đâu vậy? Nhanh quay về trường học, đem tất cả sách vở cùng đồ đạc về nhà đi.

Thanh âm Vương Cường từ trong điện thoại truyền đến.

- Có chuyện gì à?

Gia Vệ hỏi, vẻ mặt nghi hoặc.

- Còn có chuyện gì nữa, chiều nay không có tiết học, cuối tuần này sẽ bắt đầu kỳ thi thử lần đầu tiên, trong phòng học không được để lại sách giáo khoa.

Wang Cường nói.

- Biết rồi, tao trở về ngay đây.

Tắt điện thoại, Gia Vệ liền quay trở lại trường học.

Không bao lâu sau, Gia Vệ đã về tới trường học. Chỉ thấy một đám học sinh lưng đeo cặp sách từ trong trường học đi ra.

Tất cả mọi người đều đang đi ra phía ngoài cổng, chỉ có duy nhất Gia Vệ lại đi ngược hướng vào trong, phải rất vất vả mới chen lấn lên tầng trên, vào trong lớp học được.

Lúc này trong phòng học nhân số còn không đến một phần ba lớp, có hơn một nửa số bàn đều trống không, những người còn lại

cũng đều đang thu dọn sạch sẽ đồ dùng của mình.

- Sau khi kết thúc kì thi thử lần thứ ba, không đến mười ngày là đến kì thi vào đại học, xem ra chúng ta không có cơ hội tiếp tục ngồi học trong căn phòng này nữa rồi.

Gia Vệ ca thán nói, đi tới chỗ ngồi của mình, sửa sang lại một lượt.

- Như thế nào lại không có cơ hội, còn tận hai ngày thứ hai thứ ba dùng để thi nữa mà, ba ngày này chúng ta cứ theo lẽ thường đi học là được.

Vương Cường liếc Gia Vệ một cái, nói.

- Ai, Gia Vệ, kỳ thi thử lần đầu này, cậu cảm giác mình có thể thi được bao nhiêu điểm?

Gia Cát Uyển Nhi vẫn chưa đi về, quay qua Gia Vệ hỏi.

Từ sự tình ngày hôm qua Tiền Nhạc Nhạc đến tìm Gia Vệ, sau đó Gia Cát Uyển Nhi vẫn không có phản ứng với Gia Vệ, hiện tại đột nhiên mở miệng thật sự làm cho Gia Vệ có chút sững sốt.

Mấy ngày gần đây, Gia Vệ phát sinh biến hóa. Gia Cát Uyển Nhi cũng phát sinh biến hóa, giữa hai người phảng phất có một loại quan hệ không rõ ràng.

- Đương nhiên là điểm tối đa rồi, thế nào, lớp trưởng đại nhân muốn cùng Tiểu vệ tử đánh cuộc sao?

Vương Cường âm thầm cười, lớn tiếng nói.

Thanh âm của Vương Cường vừa mới truyền xuống, trong phòng học còn lại mười mấy người lập tức quay về bên này nhìn xem.

- Đánh thì đánh, phải xem Gia Vệ có dám hay không.

Gia Cát Uyển Nhi trừng mắt với Vương Cường, ưỡn ngực một cái, nói.

Gia Vệ âm thầm cười, nói:

- Thế nào, vẫn quy cũ cũ chứ, tớ mà thắng lớp trưởng đại nhân phải đưa môi lên hôn tớ một cái, tớ mà thua sẽ mời lớp trưởng đại nhân một châu nước?

- Không thể như vậy, lớp trưởng thắng thì Gia Vệ phải mời cả lớp đi ăn cơm, Gia Vệ thắng, lớp trưởng phải dâng lên một nụ hôn thật dài, chúng ta không thể cứ mãi dùng lại ở một loại cấp độ này được a?

- Không sai, mời một bữa liên hoan, dâng lên nụ hôn thật dài, ít nhất cũng phải năm phút...

- Năm phút, năm phút...

Mấy người còn lại trong phòng đều là mấy tên thích ồn ào, bọn họ bị Trương lão đầu phạt lưu lại lớp quét dọn vệ sinh, trong khoảng thời gian ngắn lớp 12/3 vang lên liên tiếp những tiếng hoan hô.

- Ta thì thế nào cũng được, không phải chỉ là mời khách ăn cơm thôi ư, cùng lắm là cắt của ta hai lạng thịt mang đi bán lấy tiền, chỉ xem ý lớp trưởng đại nhân thế nào thôi.

Gia Vệ giơ hai tay ra, âm thầm cười nói.

Gia Cát Uyển Nhi bị mấy người đùa bỡn sắc mặt trở nên đỏ bừng, nàng trừng mắt với Gia Vệ, nói:

- Cậu nói đi, đánh cuộc như thế nào?

- Tớ...

Gia Vệ vừa muốn mở miệng, Vương Cường liền trực tiếp che miệng Gia Vệ, cướp lời nói:

- Điểm thi thử cùng điểm thi vào trường đại học như nhau, đều là bảy trăm năm mươi điểm, nếu như tiểu vệ tử có thể thi được trên bảy trăm ba mươi điểm, thì tiểu vệ tử thắng. Nhưng lớp trưởng nếu như có thể thi được trên bảy trăm ba mươi điểm, tiểu vệ tử chỉ có thể được điểm tối đa mới tính là thắng, tình huống khác đều tính cho lớp trưởng thắng, mọi người nghĩ như thế nào?

- Dựa vào cái gì?

Gia Vệ đẩy tay Vương Cường ra, vẻ mặt không tình nguyện hỏi:

- Nếu đã so điểm, thì phải so xem ai thi được nhiều điểm hơn chứ, so như vậy ta đây không phải tìm thua à?

- Dựa vào cái gì à? Dựa vào cậu là nam sinh, tớ là nữ sinh.

Gia Cát Uyển Nhi âm thầm cười, vẻ mặt vô lại nói:

- Cứ như vậy đi, có tất cả mọi người làm chứng, nếu như Gia Vệ không nhận lời, tớ sẽ tìm các cậu xin giúp đỡ.

- Lớp trưởng yên tâm, nếu như tiểu vệ tử không nhận lời, mấy người chúng tớ sẽ bắt tiểu vệ tử đến để cậu trị tội.

Vương Cường âm hiểm cười nói, hiển nhiên một câu nói này rước lấy một trận cười vỡ bụng của mọi người.

- Hừ, mồm chó không thể mọc ra ngà voi.

Trùng mắt với Vương Cường, rồi hướng về phía Gia Vệ hừ một tiếng. Gia Cát Uyển Nhi liền ngẩng đầu hướng về bên ngoài mà đi.

- Các ngươi hại thảm ta rồi, mời khách ăn cơm, phải mất vài trăm đồng đấy.

Gia Vệ cười khổ, nói.

- Cút, được tiện nghi vẫn còn khoe mẽ.

Vương Cường khinh bi liếc mắt với Gia Vệ, nói:

- Mà mà thắng trong lần đánh cược này thì phần thưởng chính là nụ hôn dài đến năm phút đồng hồ đấy, hôn xong, nhất định có thể đem lớp trưởng tán đổ, người anh em về nhà luyện đàn thôi.

- Đúng vậy, Gia Vệ, cố gắng thi được điểm tối đa, để cho lớp 12/3 của trường cấp ba Tân Hải chúng ta trở thành lớp nổi tiếng nhất toàn quốc đi.

- Không sai, mà nếu như đạt điểm tối đa ngay tại kì thi thử lần đầu tiên, có thể sẽ không cần phải tham gia kì thi đại học, trực tiếp trúng tuyển đại học luôn, đến lúc đó chúng ta cũng có thể được hưởng chút thơm lây rồi.

Cứ như thế người này tiếp lời người kia. Bọn họ đều là những người thích tranh cường hào thắng, thế nhưng thành tích của Gia Vệ

lại để cho bọn họ không sinh ra nổi một tí ý niệm tranh cường háo thắng nào.

Đây chính là điểm tối đa a, đối với bọn hắn mà nói, trong khoa xuất hiện một người nào đó đạt điểm tối đa là chuyện không có khả năng, nhưng đối với Gia Vệ mà nói, đạt điểm tối đa rất có thể sẽ xảy ra.

- Độ khó của kì thi thử này tương đương với độ khó khi thi vào trường đại học, làm sao có thể đơn giản giống như thi trắc nghiệm mà chúng ta đã làm.

Gia Vệ trợn trừng mắt một cái, nói:

- Tao phỏng chừng muốn đạt trên bảy trăm điểm thì không khó, nhưng muốn thi đạt điểm tối đa, trừ khi đề thi của kì thi thử lần đầu này tao đã làm trước rồi.

- Mẹ nó, đừng khiêm nhường nữa mày.

Lung Vương Cường phòng lên để đeo cặp sách, trước ngực còn ôm một đồng sách vở, đi tới ngồi bên cạnh chỗ của Gia Vệ, nói:

- Mày thu dọn xong chưa, nhanh lên một chút trở về ôn bài nữa chứ.

- Đã xong.

Gia Vệ một tay nhắc lên ba lô chứa đầy sách lên, vẻ mặt rất ung dung thoải mái, nói.

Vương Cường bĩu môi lắc đầu, thấp giọng nói:

- Mày thật biến thành quái thai, khí lực của mày thể quái nào càng lúc càng lớn vậy?

Gia Vệ nhún nhún vai, nói:

- Ai biết được, khi còn bé cha huấn luyện chúng ta, tao dù có luyện như thế nào đi nữa cũng không xuất lực ra được. Hiện tại cũng không tập luyện gì. Khí lực vậy mà mỗi ngày tăng lên trông thấy. Mày nói không sai, tao đúng là do kích thích tố sinh dục tiết ra quá nhiều, bắt đầu trở lại thời kì phong độ a.

- Cút, đừng yy tự sướng nữa, đi thôi.

Vương Cường bĩu bĩu môi, nói:

Gia Vệ âm thầm cười, cầm cao sách vờ lên để có thể thấy được hai đầu cơ bắp, quay qua Vương Cường vênh vênh mí mắt.

Chào một tiếng với mấy người còn ở lại trong lớp, Gia Vệ cùng Vương Cường liền đeo cặp sách rời khỏi lớp.

Mới vừa ra khỏi cổng chính trường học, Gia Vệ liền mở miệng nói:

- Số tiền ba mươi vạn đồng kia tao đã ký hợp đồng đầu tư rồi, ngày này năm sau có thể lấy về cả vốn lẫn lãi.

- Ba mươi vạn đồng, cứ như vậy biến mất.

Vương Cường hiện ra một biểu tình đau lòng, ca thán.

Liếc mắt với Vương Cường, cũng không để ý tới Vương Cường đang giả vờ giả vịt, Gia Vệ nói:

- Không biết một năm sau, chúng ta sẽ ở nơi nào đây.

- Còn có thể ở nơi nào nữa.

Vương Cường nhìn Gia Vệ, nói:

- Mà nếu như muốn ở lại Tân Hải, lên thi thẳng vào đại học Tân Hải, tao phỏng chừng mày cũng không thể nào rời khỏi Tân Hải được, không nói việc mày không muốn xa nhà, chỉ cần cô Liễu còn ở đây mày chắc chắn không đi được. Về phần tao, có lẽ sẽ thi vào một trường nào đó nơi đất khách quê người rồi, đại học Tân Hải, tao chắc không có cái năng lực để thi vào.

- Mày nói xem tao và Liễu Tinh, hai chúng tao có thể thành đôi không?

Gia Vệ nhíu mày, vẽ mặt mơ màng.

Đang đi phía trước, lúc này Vương Cường trực tiếp dừng lại, quay mặt về phía sau, vẽ mặt thành thật nhìn Gia Vệ, nói:

- Người anh em cứ việc làm những điều mình thích, cũng đừng có cố kỵ điều gì, thiên hạ không có chuyện gì là không thể, giáo viên thì sao? Năng so với chúng ta chỉ lớn hơn có vài tuổi thôi? Và lại sau khi mày tốt nghiệp trung học rồi, Liễu Tinh cũng không phải là cô

giáo mày nữa, cái kia còn có cái gì không thể chứ?

- Giống như Trương lão đầu đã từng nói câu kia: tận lực là được, đừng để cho mình cảm thấy tiếc nuối! Chỉ ít mày phải tranh thủ hết lực mà theo đuổi đi, kết quả như thế nào, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết.

Gia Vệ gật gật đầu, hẳn cùng với Vương Cường bắt đồng, Vương Cường thân cao người lớn, lại đặc biệt đẹp trai khoai to. Cao to, đẹp trai, giàu có, hẳn chiếm hai dạng rồi, tự nhiên sẽ có người thích hẳn, đừng nhìn hẳn lúc nào cũng ra vẻ chùng mực, thực ra bạn gái nào cũng đều đã ôm đù rồi.

Mà Gia Vệ từ nhỏ đã thấp bé cùng với nhút nhát, căn bản không có người con gái nào thích hẳn cả, hiện tại hẳn biến hóa rất lớn, biết ra sức theo đuổi một cái gì đó, có thể nói Liễu Tình chính là mối tình đầu của hẳn.

Đồng thời mối tình đầu này, khiến cho Gia Vệ có chút không khống chế nổi chính mình.

Mỗi lần nhìn thấy Liễu Tình, bản năng của Gia Vệ luôn luôn chiến thắng lý trí. Khi ở cùng Liễu Tình, Gia Vệ dễ dàng làm ra những sự tình căn bản cũng không phải là chủ ý của hẳn, mà là một loại bản năng không thể khống chế được.

Gia Vệ cũng chú ý tới điểm ấy, từ lúc chính mình có biến hóa rõ rệt cho tới nay, chính mình không thể... khống chế nổi bản thân, chính là điểm này.

Về đến nhà, Gia Vệ để sách giáo khoa xuống, cũng không giống như những bạn học khác vừa về tới nhà là khăn trương tiến vào ôn tập bài vở, mà là mờ mảy vi tính ra, bắt đầu tìm đọc thật nhiều những tin tức về đầu tư.

Ngô quản lí nói những gì Gia Vệ còn nhớ rất rõ ràng, nếu Gia Vệ muốn biết rõ hơn về loại chuyện này, nhất định phải xem trước một ít quy củ cùng hình thức trong ngành.

Nhưng mà Gia Vệ còn không có xem được bao lâu, điện thoại di động của hẳn liền vang lên.

Sau khi thấy tên người gọi đến hiện lên trên màn hình, Gia Vệ về mặt kinh hi vội vàng tiếp nhận điện thoại.

- Tình tỷ, nghĩ như thế nào lại gọi điện thoại cho em vậy?

Bất mảy, Gia Vệ trực tiếp hỏi.

- Gia Vệ, cậu bây giờ có rảnh không?

Liễu Tinh hỏi.

- Có a.

Nhìn một chút thời gian, lúc này mới chưa tới hai giờ, cái Gia Vệ có chính là thời gian.

- Cậu tới nhà tôi một chút được không, có người muốn gặp cậu.

Liễu Tinh nói.

- Đến nhà chị?

Gia Vệ sững sốt, vẻ mặt cùng thần sắc không thể tin được, hần âm thầm cười nói:

- Không phải là gặp bác trai bác gái đây chứ?

Mà lúc này, thanh âm Liễu Tinh lại thấp đi rất nhiều, nói ra:

- Không được làm càn nữa, anh trai tôi muốn gặp cậu, sau khi đến không được phép nói lung tung.

- Thực sự là gặp người nhà của chị?

Gia Vệ vui mừng, nhưng cũng có chút luống cuống, vội vàng nói:

- Tình tỷ, chị nói em nên mang chút gì đó qua làm quà không? Đại ca thích uống rượu gì? Em có cần nói cho ba mẹ em một tiếng hay không?

- Đợi cậu nửa giờ nữa, nếu tới thì đi tay không, không đến thì là...đó là đại ca của tôi, không phải đại ca của cậu.

Giọng nói Liễu Tinh có chút không vui, nhưng Gia Vệ một điểm đều không có để ý.

Tắt điện thoại, Gia Vệ giống như đang ở trong mộng, từ sau khi gặp Tiền Nhạc Nhạc, Gia Vệ không có đi tìm Liễu Tinh nữa. Liễu

Tình cũng không có đi tìm Gia Vệ, giống như khôi phục lại tình trạng trước đây của hai người.

Gia Vệ không nghĩ đùng một cái lại có chuyển biến to lớn như thế này, trực tiếp muốn gặp người trong nhà, tuy rằng không phải cha mẹ của Liễu Tình, thế nhưng huynh trưởng như cha. Gia Vệ trong lòng vừa hưng phấn vừa khẩn trương.

- Lúc này chính là thời điểm tốt a.

Gia Vệ âm thầm cười, thu thập xong xuôi, nói một tiếng với mẹ mình liền đi ra khỏi nhà.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Giáo Sư Đại Học Tân Hải

Gia Vệ đã từng đưa Liễu Tinh về nhà, tự nhiên biết nhà Liễu Tinh ở địa điểm nào, chỉ là không biết cụ thể ở phòng nào mà thôi. Vừa đi tới bên ngoài, Gia Vệ liền lấy điện thoại di động của mình ra, muốn gọi điện thoại cho nàng.

- Gia Vệ, bên này.

Đúng lúc này, thanh âm của Liễu Tinh đột nhiên từ phía sau Gia Vệ vang lên.

Gia Vệ xoay người lại, nhìn thấy Liễu Tinh đang đứng ở cửa khu nhà, vẻ mặt tươi cười vội vàng đi qua.

- Tình tỳ, đại ca đâu?

Gia Vệ đi tới bên người Liễu Tinh, mở miệng hỏi.

Liễu Tinh trừng mắt liếc Gia Vệ, nói:

- Là đại ca của tôi.

- Không giống nhau sao?

Gia Vệ âm thầm cười nói.

Liễu Tinh không quan tâm lắc đầu, sau một lát nói thêm:

- Ở trước mặt đại ca của tôi, không nên nói lung tung. Anh ấy lần này tới tìm cậu, là vì sự tình lên đại học của cậu, không phải sự tình gì khác.

- Sự tình lên đại học?

Gia Vệ sừng sốt, lúc này mới nhớ tới, chính mình còn không biết đại ca Liễu Tinh là làm cái gì, bất quá hẳn cũng không quan tâm, trái lại âm thầm cười, hai mắt nhìn Liễu Tinh, hỏi:

- Tinh tỳ nói sự tình khác, là chuyện gì?

Liễu Tinh khuôn mặt đỏ lên, trừng mắt với Gia Vệ, liền không thèm nói gì nữa, tự mình đi về nhà trước.

Gia Vệ tự nhiên cười to ra tiếng, cũng không có chân chờ đi theo sau.

Có Liễu Tinh dẫn đường, rất nhanh Gia Vệ đã tới nhà Liễu Tinh.

Đây là một căn nhà với diện tích khoảng bảy tám chục mét vuông, so với nhà của Gia Vệ vẫn còn nhỏ hơn một chút. Căn hộ này, cũng không phải quá sang trọng tiện nghi, nhưng Gia Vệ cũng không có cảm thấy bất ngờ, dù sao Liễu Tinh cũng chỉ là một người giáo viên, tiền lương cũng không có nhiều, không có khả năng ở một căn phòng tiện nghi gì.

Nhưng làm cho Gia Vệ không giải thích được là một căn phòng nhỏ như thế mà đồ đạc trong đó chỉ có của một mình Liễu Tinh, nói cách khác Liễu Tinh chỉ sống một mình, thế cha mẹ của nàng ở đâu?

Đi vào trong phòng, một người đàn ông so với Gia Vệ cao hơn một cái đầu đi tới, vẻ mặt tươi cười nhìn về phía Gia Vệ.

- Đây là đại ca của tôi - Chu Hạo, đây là Gia Vệ.

Liễu Tinh tùy ý giới thiệu một chút.

Chu Hạo quay qua Gia Vệ vươn tay ra, Gia Vệ cũng đưa tay ra bắt tay với Chu Hạo, sau đó hai người liền ngồi xuống, Liễu Tinh ở một bên pha trà.

Mà lúc này, trong lòng của Gia Vệ tràn đầy nghi hoặc, anh cả của Liễu Tinh, vậy mà không phải họ Liễu, mà là họ Chu.

Chẳng lẽ không phải anh ruột? Nhưng nếu như không phải anh ruột, Liễu Tinh khẳng định sẽ nói ra a.

Có điều, lúc này Gia Vệ cũng không có ý định đi hỏi, vì vậy cũng không có nói ra khỏi miệng.

- Ta so với cậu lớn hơn mười mấy tuổi, gọi cậu là Gia tiểu huynh đệ, hẳn là có thể chứ?

Chu Hạo cười nói.

Gia Vệ liên tục gật đầu, nói:

- Đương nhiên, không biết Chu đại ca tới tìm em, có chuyện gì muốn nói?

- Ta xin tự giới thiệu qua một chút.

Chu Hạo ngồi thẳng người lên, nói:

- Ta là giáo sư của đại học Tân Hải, cũng là tổ trưởng tổ tuyển sinh của đại học Tân Hải năm nay. Gọi cậu tới đây, là vì Tiểu Tình đã tiến cử cậu với ta, muốn hỏi cậu một chút có hay không muốn đến đại học Tân Hải hoàn thành việc học?

- Giáo sư đại học Tân Hải?

Gia Vệ ngạc nhiên, đại học Tân Hải, chính là đại học đứng top 5 toàn quốc a, muốn trở thành giáo sư của đại học Tân Hải, phi thường khó khăn.

Mà cái người trước mắt tên Chu Hạo này, Gia Vệ có thể khẳng định, hẳn không nhiều hơn bốn mươi tuổi, thậm chí chỉ có ngoài ba mươi tuổi đầu, ba mươi tuổi mà đã là giáo sư của đại học Tân Hải, đây cơ hồ là chuyện không có khả năng!

- Có vào đại học Tân Hải hay không, không phải sau khi thi đại học mới nói được sao?

Sau một lát, Gia Vệ mở miệng hỏi.

- Chỉ cần cậu đạt thành tích tốt trong kì thi thử, cậu không cần phải tham gia kì thi vào trường đại học là có thể đặc cách trúng tuyển vào đại học Tân Hải.

Chu Hạo nhìn Liễu Tình, lại nhìn về phía Gia Vệ, tiếp tục nói:

- Tiểu Tình nói với ta trong đợt thi tiếng Anh, Ngữ văn cùng trắc nghiệm tổng hợp vừa rồi của cậu, thành tích đều đạt điểm tối đa, mà số học cũng là môn mạnh nhất của cậu, những thứ này nếu như là thực lực chân chính của cậu mà nói. Cậu chẳng những không phải

tham gia kì thi đại học mà còn có thể trúng tuyển thẳng vào đại học Tân Hải, còn có thể miễn trừ toàn bộ học phí, đại học Tân Hải mỗi năm còn ban thưởng cho cậu học bổng cao nhất.

Chu Hạo vừa nói như vậy, lại khiến cho Gia Vệ nhớ tới Gia Cát Khổng Minh, nhớ tới cái phí sinh hoạt hàng năm 1000 vạn kia, lòng Gia Vệ lại thấy nhói đau.

Nhưng mà nếu thật sự Gia Vệ được tuyển thẳng vào trường đại học, hẳn cũng không nhất định bước vào trường đại học Gia Cát như lời Gia Cát Khổng Minh đã nói, đồng thời lời của Gia Cát Khổng Minh là thật hay giả, Gia Vệ vẫn còn đang hoài nghi.

Mỗi năm 1000 vạn, ai sẽ tin được đây?

- Ở kỳ thi thử em phải đạt bao nhiêu điểm mới có thể trúng tuyển vào đại học Tân Hải, đồng thời còn nhận được học bổng từ đại học Tân Hải nữa vậy?

Gia Vệ trầm tư trong chốc lát, hỏi.

Tốt nghiệp trung học rồi, Gia Vệ cũng không muốn sống dựa vào cha mẹ nữa, lớn rồi cũng nên sống độc lập.

Muốn độc lập thì tiền là không thể thiếu, Gia Vệ đã nghĩ tới làm việc thêm ngoài giờ, nhưng nếu như trong trường học còn cấp thêm tiền sinh hoạt, thật không còn gì tốt hơn.

Nghe vậy, Chu Hạo không có mở miệng, mà là nhìn về phía Liễu Tinh.

Đôi mắt đẹp của Liễu Tinh hơi nhú, trầm tư trong chốc lát, liền mở miệng nói:

- Điểm tối đa khi thi vào trường đại học là bảy trăm năm mươi điểm, cậu nếu như có thể tại kỳ thi thử đạt đến trên bảy trăm ba mươi điểm, có lẽ không kém bao xa là có thể nhận học bổng.

Chu Hạo thì lại là cười lắc đầu, nói:

- Ta sẽ giảm xuống cho cậu năm điểm, nếu như tại ba lần kỳ thi thử này cậu đều có thể thi đến trên bảy trăm hai mươi năm điểm, đại học Tân Hải sẽ đặc biệt tuyển thẳng cậu, đồng thời cũng cho cậu học bổng cao nhất.

Gia Vệ nghe vậy, thì lại là lộ ra một vẻ cười khổ, cũng không phải bởi vì hai người đưa ra mức điểm quá cao, mà là số điểm bọn họ đưa

ra so với mức điểm trong lòng Gia Vệ nghĩ đến vẫn còn thấp hơn một ít.

Chỉ có điều, biết được việc cả ba lần kỳ thi thử mình đều phải tham gia Gia Vệ cũng có chút không tình nguyện.

Nếu như xác định bước chân vào đại học Tân Hải, mà vẫn phải còn tham gia vào những cuộc thi không có chút ý nghĩa nào, chẳng phải là lãng phí thời gian sao.

Mà thấy Gia Vệ cười khở, đồng thời nhú mày, Chu Hạo cùng Liễu Tinh cho là bọn họ đưa ra điểm đã vượt qua khỏi phạm vi thừa nhận của Gia Vệ, Liễu Tinh vội vàng nói:

- Đó là điểm chuẩn để cậu có thể nhận được học bổng cao nhất, chỉ cần điểm số của cậu tại kỳ thi thử vượt trên bảy trăm mười điểm, cậu đã có thể trực tiếp bước chân vào đại học Tân Hải.

Chu Hạo lông mày cau lại nhìn Liễu Tinh, đại học Tân Hải tại biển quảng cáo tuyển sinh Tân Hải bao năm qua vẫn giữ điểm chuẩn trên con số sáu trăm bảy mươi điểm. Mà học sinh thi được trên bảy trăm mười điểm bước vào đại học Tân Hải cũng không có ít gì. Vốn là sau khi nghe Liễu Tinh nói, Chu Hạo cho rằng đã gặp phải một thiên tài rồi, lúc này hấn xem ra, Gia Vệ cũng không phải là cái loại thiên tài như hấn mong muốn.

Thực ra Chu Hạo ngày hôm nay đến chỉ là để thăm Liễu Tinh, mà sau khi nghe Liễu Tinh nói về sự tình của Gia Vệ. Chu Hạo liền trực tiếp bảo Liễu Tinh gọi điện thoại cho Gia Vệ, để cho Gia Vệ tới đây một chút.

Như vậy có thể nhìn ra Chu Hạo đối với thiên tài coi trọng đến nhường nào, mà càng là người coi trọng thiên tài, lại càng hiểu được cái gì là thiên tài chân chính, chính mình đối với định nghĩa thiên tài cũng yêu cầu vô cùng cao.

- Không sai, nếu như trong ba lần thi thử, điểm của cậu không thấp hơn bảy trăm mười điểm, đại học Tân Hải cũng có thể đặc biệt tuyển thẳng cậu, chỉ có điều học bổng không có cao mà thôi.

Chu Hạo cũng nói thêm vào, nhưng bộ dáng tươi cười trên mặt lại giảm đi không ít.

Gia Vệ cười khở nhìn Liễu Tinh, sau đó lại nhìn về phía Chu Hạo, nói:

- Chu đại ca, nếu như em tại lần đầu tiên của kỳ thi thử cấp ba đạt trên bảy trăm bốn mươi điểm, có thể hay không không cần tham gia kỳ thi thử thứ hai sau đó, liền trực tiếp trúng tuyển vào đại học Tân Hải?

- Cái gì?

Gia Vệ vừa dứt lời, Chu Hạo đột nhiên nhìn về phía Gia Vệ hỏi.

- Gia Vệ, cậu thật có lòng tin như thế?

Liễu Tinh nhú mày, nói:

- Độ khó của đề thi trong kỳ thi thử cấp ba tương đương với độ khó của đề thi trong kì thi vào trường đại học, không phải bài thi trắc nghiệm có thể so được.

- Tình tỷ, em đã quyết định sẽ bước chân vào học ở đại học Tân Hải, nếu đã quyết định tiến vào em sẽ không muốn lãng phí quá nhiều thời gian tại mấy kì thi này, tốt nghiệp trung học rồi cũng nên đi làm chút chuyện, ba tháng nghỉ hè có chút ngắn a.

Gia Vệ về mặt cười khỏ nói.

- Cậu nói thật chứ?

Hai mắt Chu Hạo lại trừng lớn, nhìn về phía Gia Vệ, hỏi:

- Cậu nói cậu có thể thi được trên bảy trăm bốn mươi điểm, là thật?

- Trên bảy trăm bốn mươi điểm, nếu đề bài không có gì sai, em nghĩ hẳn là không khó.

Gia Vệ sờ sờ mũi, nói.

Gia Vệ lúc này thực sự không phải là nói mạnh miệng, mà là trong lòng tin tưởng mười phần.

Từ đầu tuần Gia Vệ biến hóa rõ rệt cho tới nay, trong đầu Gia Vệ không biết thế nào mà lại nhiều thêm rất nhiều tri thức, một ít kiến thức trước đây Gia Vệ không biết nhưng bây giờ chỉ cần hơi chút tiếp xúc là Gia Vệ có thể biết được rõ ràng, thậm chí đạt được trình độ quen thuộc. Điều này làm cho Gia Vệ ngoài kinh ngạc, đó chính là kinh hi.

Có cái gì có thể cao hứng bằng với việc chính mình vừa học liền có thể biết được rõ ràng?

Vì vậy, Gia Vệ đối với việc mình có thể thi được điểm tối đa thì rất kinh ngạc, sau đó lại chậm rãi biến trở thành điều hiển nhiên. Vừa rồi hẳn muốn nói là sẽ đạt điểm tối đa, thế nhưng có lẽ hẳn nên khiêm tốn một chút, bằng không nhất định sẽ bị Chu Hạo nghĩ rằng hẳn cuồng vọng.

Chu Hạo cùng Liễu Tình lúc này đều đã ngây người, hai người đều là người làm nhiệm vụ dạy học nhiều năm, đối với sự tình thi cử so với Gia Vệ càng thêm hiểu biết. Bọn họ biết rõ để đạt được trên bảy trăm bốn mươi điểm trong kì thi vào đại học khó khăn chừng nào, biết chắc là để thi vào trường đại học mà trên bảy trăm bốn mươi điểm hầu như là không có mấy người.

Thi vào trường đại học cùng cuộc thi bình thường khác nhau rất lớn. Để thi yêu cầu không chỉ là trình độ kiến thức của thí sinh, còn cần phải có năng lực phân tích rất cao.

Có thể nói, kì thi vào trường đại học là cuộc thi duy nhất quyết định số phận của cả đời thí sinh, có thí sinh chính là không chịu nổi áp lực lớn như vậy, ngay cả trình độ bình thường cũng không phát huy ra nổi, càng không có khả năng phát huy vượt xa lúc bình thường.

Tuy rằng kì thi thử không phải là kì thi đại học chân chính, nhưng lại là kì thi thử lần đầu tiên, hoàn toàn là dựa theo khuôn mẫu của kì thi vào trường đại học, vì vậy trong lòng của thí sinh cũng có áp lực rất lớn.

Nói cách khác, mặc dù Gia Vệ tại các cuộc thi bình thường đạt được trên bảy trăm bốn mươi điểm, nhưng trong kì thi thử lần đầu tiên cũng chưa chắc có thể thi được đến bảy trăm bốn mươi điểm.

Nhưng lúc này, Gia Vệ vẫn như cũ, hoàn toàn tin tưởng vào bản thân mình.

Cái này không khiến cho Chu Hạo cùng Liễu Tình cảm thấy kinh ngạc, đồng thời hai người cũng có chút bận tâm. Gia Vệ này có đúng hay không quá mức tự cao tự đại, cái gọi là “kiêu binh tất bại” đối với chính mình quá mức tự tin, chưa chắc đã là chỗ tốt.

- Như vậy đi, nếu như cậu có thể ở kì thi thử lần đầu đạt được thành tích trên bảy trăm ba mươi lăm điểm, liền không cần tham gia vào kì thi thử lần thứ hai cùng kì thi vào trường đại học sau đó, là có thể trực tiếp trúng tuyển vào đại học Tân Hải. Mà nếu như thành tích của cậu tại kì thi thử lần đầu dưới bảy trăm ba mươi lăm điểm một chút mà lại trên bảy trăm mười điểm thì cậu nhất định phải tham gia kì thi thử lần thứ hai sau đó, thành tích của ba lần thi thử đều phải trên bảy trăm mười điểm mới có thể không cần tham gia kì thi đại học, tuyển thẳng trực tiếp vào đại học Tân Hải, như thế nào đây?

Chu Hạo ngấm lại, liền trực tiếp mở miệng nói ra.

Nghe Chu Hạo nói như thế, Liễu Tình cũng gật gật đầu, như vậy đối với Gia Vệ mà nói có thể giúp cho hắn có một con đường rút lui, không đến nỗi trong lòng có áp lực quá lớn.

Gia Vệ vội vàng gật đầu, hắn tự nhiên nhìn ra sự lo lắng của Chu Hạo cùng Liễu Tình, không khỏi âm thầm cười khổ, trong lòng của hắn có áp lực sao? Có sao?

Vì cái gì chính Gia Vệ cũng không biết?

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Bí Mật Của Liễu Tinh

Gia Vệ đối với chuyện tuyển thẳng này, nếu là người khác của đại học Tân Hải đến nói chuyện, khả năng sẽ không khách khí như thế.

Dù sao nguyên nhân được tuyển thẳng đó là sợ học sinh tốt bị trường học khác cướp đi, vì vậy dưới tình huống bình thường học sinh được tuyển thẳng, đối với trường học đều có rất nhiều yêu cầu, trường học đối với học sinh cũng có một chút yêu cầu, cho đến khi hai bên hài lòng, chuyện này mới xem như thành công.

Mà hôm nay, chỉ có Chu Hạo hỏi yêu cầu của Gia Vệ là gì, nhưng Gia Vệ lại xấu hổ không nói ra yêu cầu gì.

Cũng không có ngồi quá lâu, Chu Hạo liền ly khai nơi này, làm một người phụ trách tuyển sinh của trường đại học, thời gian này chính là lúc Chu Hạo bận rộn nhất.

Sau khi Chu Hạo rời khỏi, trong nhà Liễu Tinh liền chỉ còn lại có Gia Vệ cùng Liễu Tinh hai người.

- Cậu ăn cơm trưa chưa vậy?

Liễu Tinh dường như trở nên mất tự nhiên, quên mất nơi này là nhà của mình.

Về mặt Gia Vệ nghiêng ngả cùng với bộ dáng tươi cười nhìn Liễu Tinh, cũng không có nói lời nào, hai mắt nhìn chăm chăm Liễu Tinh.

Hai mắt Liễu Tinh trốn tránh, hai chân liên tục di di trên mặt đất, biểu hiện mất tự nhiên của nàng hoàn toàn hiển lộ ra ngoài.

- Tình tỷ, có lẽ sau kỳ thi thử lần này, sẽ phải rất lâu nữa chúng ta mới được gặp lại nhau.

Gia Vệ mở miệng nói, thanh âm bình tĩnh, bộ dáng tươi cười trên mặt vẫn không có biến mất.

Liễu Tinh nghe vậy, mặt nhăn mày nhíu, nói:

- Thế nào? Cậu không có lòng tin có thể thi được trên bảy trăm ba mươi lăm điểm sao?

Gia Vệ lắc đầu, than một tiếng, nói:

- Kỳ thi thử lần đầu này, em nhất định phải thi trên bảy trăm ba mươi lăm điểm. Nhưng mà nguyên nhân của lời em nói chúng ta sẽ phải rất lâu nữa mới gặp lại nhau là vì em dự định đi ra ngoài xã hội một chuyến, nghỉ tận bốn tháng cũng đủ để em đi ra bên ngoài xã hội rèn luyện một phen.

- Đi ra ngoài xã hội một chuyến?

Liễu Tinh sững sốt, nhưng trong lòng lại khiếp sợ, Gia Vệ lại có thể tự tin đến như vậy, có thể tại kỳ thi thử đầu tiên này đạt được thành tích trên bảy trăm ba mươi lăm điểm?

- Đúng vậy, đi ra ngoài xã hội xông pha một chuyến.

Gia Vệ ngồi thẳng người, nói:

- Mười tám năm này đều là nhờ cha mẹ chăm sóc mà lớn lên, cũng nên độc lập đi là vừa, bằng không làm sao để theo đuổi chị đây?

Thấy Gia Vệ lại không đứng đắn, trừng mắt với Gia Vệ, Liễu Tinh nói:

- Cậu định đi nơi nào đây?

- Không biết, còn chưa có quyết định.

Gia Vệ nói:

- Vốn cho là trong kì thi thử lần này phải đạt thành tích cao rồi mới ra xã hội một chuyến, không nghĩ tới có thể đi ra ngoài sớm hơn dự kiến.

Liễu Tinh trầm mặc, cúi đầu như đang suy nghĩ cái gì đó, im lặng không nói gì cả.

Gia Vệ thì vẫn nhìn về phía Liễu Tinh, sau một lát, hỏi:

- Tình tỷ, có thể nói cho em biết, chị vì sao không chịu chấp nhận em không?

- Chúng ta là cô trò.

Liễu Tinh không có suy nghĩ nhiều trực tiếp trả lời, nhưng lại cúi đầu xuống mà không phải là ngẩng đầu lên để trả lời.

- Vậy nếu như chúng ta không phải là quan hệ cô trò thì sao?

Gia Vệ tiếp tục hỏi.

Liễu Tinh lại lâm vào trầm mặc, cũng không nói lời nào.

Gia Vệ cũng không có hỏi nữa, năm phút đồng hồ trôi qua trong phòng khách, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, chỉ có âm thanh hít thở của hai người.

- Tình tỷ có thể hay không nói cho em biết, chị muốn bạn trai là người như thế nào?

Gia Vệ hỏi, lông mày hơi nhếch lên.

Liễu Tinh ngẩng đầu liếc mắt nhìn Gia Vệ, lại cúi đầu không nói gì.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong phòng khách phảng phất như rơi vào một loại không khí nặng nề.

- Chúng ta hay là đổi sang câu chuyện khác đi.

Một lát sau đó, trên mặt Gia Vệ vút đi cái biểu tình chăm chú kia, về mặt lần thứ hai trở nên nghiền ngẫm cùng với bộ dáng tươi cười, hỏi:

- Chu Hạo là đại ca của chị, thế nhưng vì sao Chu Hạo lại họ Chu mà Tình tỷ chị lại họ Liễu vậy?

- Bởi vì ta lấy họ mẹ.

Liễu Tình mở miệng nói, chỉ có điều cũng không có ngăn đầu, đồng thời thanh âm của nàng có chút nghẹn ngào.

Gia Vệ nhướn mày, nhìn thấy một giọt nước mắt của Liễu Tình rơi xuống trên đôi chân nàng, không biết nên nói cái gì cho phải.

Liễu Tình khóc, lại còn khóc ngay trước mặt Gia Vệ.

Là bởi vì sao?

Vừa rồi hai người vẫn còn trò chuyện tốt mà, hiện tại vừa mới nhắc tới Chu Hạo cùng nàng có họ khác biệt nàng liền khóc, mặc dù Gia Vệ có là kẻ ngu cũng biết là bởi vì sao.

Gia đình của Liễu Tình, khẳng định phát sinh sự tình gì đó làm cho Liễu Tình đau buồn.

Gia Vệ yên lặng đi tới bên người Liễu Tình, ngòai xuống.

Không đợi Gia Vệ đưa tay ra, Liễu Tình liền trực tiếp nhào vào trong người Gia Vệ, khóc lớn lên. T. T

- Không có việc gì, chuyện gì rồi cũng sẽ qua đi thôi mà.

Gia Vệ vỗ nhẹ nhẹ sau lưng Liễu Tình, nhẹ nhàng nói.

Thân thể Liễu Tình bỗng nhiên run rẩy dữ dội, khóc khóc sau đó nàng liền ho khan kịch liệt, cũng không phải là thanh âm ho khan bình thường, mà là một loại thanh âm ho khan rất thống khổ.

Không đợi Gia Vệ nói cái gì, Liễu Tình đột nhiên đứng lên, chạy về phía toilet, vào bên trong toilet liền trực tiếp đóng cánh cửa lại.

Gia Vệ vội vã đi tới bên ngoài toilet, nghe thấy thanh âm ho khan kịch liệt bên trong cùng với âm thanh đồ đạc xô đẩy, vội vàng nói:

- Tình tỷ, chị không sao chứ?

- Tôi không sao.

Sau một lát, thanh âm Liễu Tinh vang lên, mặc dù có chút hờn hển nhưng cũng đã dần dần ổn định lại.

- Chuyện gì xảy ra, chị có phải bị bệnh hay không?

Gia Vệ tiếp tục hỏi, tình huống vừa rồi của Liễu Tinh rất rõ ràng là không bình thường.

- Ta thật không có việc gì, cậu không cần lo lắng.

Trong toilet truyền ra thanh âm của Liễu Tinh, không lâu sau đó Liễu Tinh liền nói tiếp:

- Thời gian không còn sớm cậu về trước đi.

- Nhưng mà...

Lời Gia Vệ còn chưa nói ra khỏi miệng, Liễu Tinh liền nói thẳng:

- Tôi không sao, ở bên trong nghỉ ngơi một chút là ổn thôi, cậu không cần lo lắng.

Đứng bên ngoài cửa toilet Gia Vệ gật gật đầu, chân chừ trong chốc lát liền trực tiếp đi ra khỏi cửa phòng, rời khỏi nhà Liễu Tinh.

Mà lúc này tại bên trong toilet, Liễu Tinh nhìn chính bản thân mình trong gương, khóc rống lên.

- Vì sao, tại sao phải giày vò tôi như vậy?

Liễu Tinh vừa khóc rống vừa hô to lên.

Không lâu sau, nàng lấy ra một tấm ảnh, trên tấm ảnh là một người phụ nữ có mấy phần giống Liễu Tinh, cái khuôn mặt tuyệt đẹp kia, khiến người ta suy đoán không ra tuổi tác của nàng, nhìn thế nào cũng giống như là ảnh chụp của Liễu Tinh vậy.

- Mẹ, vì sao chuyện như vậy lại phát sinh tại trên người của con?

Nước mắt Liễu Tinh rơi trên tấm ảnh, đối với tấm ảnh mẹ mình đang cười hô lớn:

- Vì sao? Vì sao hấn không thể để cho người thanh thân ra đi? Vì sao con lại phải bước theo gót của người?

Liễu Tình lại khóc rống lên, thân thể kịch liệt run rẩy, một lát sau đó sắc mặt nàng trở nên trắng bệch, bộ ngực càng kịch liệt phập phồng, rồi mạnh mẽ đứng lên.

Mà ở trước mặt nàng lúc này đặt một lọ thuốc, nàng hai mắt nàng nhìn thấy lọ thuốc này cũng không có vươn tay ra cầm.

- Hay là cứ như vậy mà đi, sẽ không có tiếc nuối nữa.

Liễu Tình thâm nghĩ, thế nhưng nàng lúc này, rất rõ ràng trong mắt có một loại không nỡ.

Một loại lực lượng không hiểu làm cho nàng vươn tay ra cầm lấy lọ thuốc, đổ ra hai viên thuốc ra rồi trực tiếp uống hết.

Vừa mới uống xong, Liễu Tình đang kịch liệt thở gấp liền không hề xảy ra chuyện gì nghiêm trọng nữa, mà là chậm rãi khôi phục lại bình tĩnh, sắc mặt cũng trở nên hồng hào, khôi phục như bình thường.

- Ta sẽ không để cho hán phải đau thương, cũng không để cho chính mình không yên tâm mà rời đi, ta chỉ muốn dùng chút thời gian cuối cùng để quên hán.

Liễu Tình hai mắt nhìn tấm ảnh, bình tĩnh nói.

Không lâu sau, Liễu Tình cất tấm ảnh đi, sửa sang lại bản thân một chút, liền ra khỏi toilet.

...

Gia Vệ sau khi về đến nhà, Gia Hồng Ngạo cũng đã hết giờ làm.

Mới vừa ăn cơm tối xong, Gia Vệ liền đem chuyện mình cùng Chu Hạo thương lượng nói cho cha mẹ mình biết.

- Vệ vệ, nếu như con lựa chọn đại học Tân Hải là vì ba mẹ mà nói, hoàn toàn không cần thiết đâu.

Trương Dung cười, nhìn Gia Vệ nói:

- Nếu như con muốn đi ra ngoài xã hội một chuyến thì cứ việc chọn những đại học tốt hơn bên ngoài kia, không cần lo lắng cho ba mẹ, chúng ta sẽ tự chiếu cố tốt cho chính mình.

Cái gọi là hiểu con không ai khác ngoài cha, kỳ thực người mẹ so với người cha càng hiểu rõ con của mình hơn, mấy ngày gần đây Gia Vệ phát sinh biến hóa Trương Dung cũng đã sớm cảm nhận được.

Chi có điều kì thi vào trường đại học sắp tới, bọn họ không muốn có bất cứ ngoại lực gì làm ảnh hưởng đến Gia Vệ, vì vậy mới không có nói ra khỏi miệng.

- Mẹ, đại học Tân Hải chính là trường đại học đứng top 5 toàn quốc đấy, thực ra cùng trường đại học đứng thứ nhất không có gì khác biệt, trường như vậy còn có đại học nào có thể tốt hơn sao?

Gia Vệ cười khỏ, tiếp tục nói:

- Và lại con sinh ra ở Tân Hải, sinh trưởng ở Tân Hải, quen thuộc nhất là Tân Hải, thi vào đại học Tân Hải rồi tốt nghiệp sau đó tại Tân Hải tìm việc làm, cũng phi thường thuận lợi a.

Gia Hồng Ngạo lúc này gật gật đầu, nói:

- Chuyện này tự con quyết định là được rồi.

Gia Hồng Ngạo cùng Trương Dung đối với điểm đề thi vào trường đại học cũng không có bao nhiêu nhận thức, nếu như bọn họ hiểu rõ là để thi được bảy trăm ba mươi lăm điểm là khó khăn cỡ nào, hai người nhất định sẽ phi thường khiếp sợ.

Trương Dung nhìn Gia Hồng Ngạo, cũng gật gật đầu, nói:

- Con cũng đã là người lớn rồi, chuyện này chính con tự quyết định là được, tại Tân Hải cũng tốt, ở bên ngoài có nhiều thói quen không tốt sẽ ảnh hưởng tới học tập.

- Dạ.

Gia Vệ tươi cười gật đầu, sau đó trầm tư trong chốc lát, muốn nói ra dự định của chính mình sau khi thi xong.

Chi có điều, Gia Vệ còn chưa nói ra khỏi miệng, Gia Hồng Ngạo liền trực tiếp mở miệng nói:

- Cuối tuần này thi xong kỳ thi thử đầu tiên con muốn nghỉ, những ngày nghỉ đó, ta thấy con nên vào trong bộ đội rèn luyện thân thể một chút đi.

- Vào trong bộ đội rèn luyện thân thể?

Gia Vệ ngẩn ra, chột cười khổ nói:

- Cha, đại học Tân Hải cũng không phải trường quân đội, mặc dù con là ngoại lệ trúng tuyển sớm vào đại học Tân Hải nhưng cũng không thể vừa vào bộ đội huấn luyện vừa đi học được.

- Ta biết đại học Tân Hải không phải trường quân đội.

Gia Hồng Ngạo liếc mắt nhìn Gia Vệ, nói:

- Ta và Vương thúc của con đều đã từng lập được công trạng, hiện tại tuy rằng đã xuất ngũ nhưng mỗi người đều có một số huynh đệ sinh tử trong bộ đội làm quản lý danh sách binh lính, hiện tại các con cũng đã lớn, ta và Vương thúc con đã thương lượng qua, chuẩn bị sau khi kì thi đại học kết thúc sẽ đem các con vào trong bộ đội huấn luyện ba tháng, hiện tại xem ra con có thể sớm đi trước một tháng rồi.

- Cường Tử cũng đi?

Gia Vệ hỏi, đồng thời hơi nhăn mày lại, hắn đang định đi ra ngoài học hỏi kinh nghiệm, hiện tại lại bị bắt đi bộ đội huấn luyện, kế hoạch của hắn tự nhiên phải hủy bỏ.

- Không sai, có điều Cường Tử muốn sau khi thi đại học xong rồi mới đi.

Gia Hồng Ngạo nhìn Gia Vệ, nói:

- Vốn là ta với Vương thúc con thương lượng là để cho hai đứa các con trong lần huấn luyện lần này sẽ biểu hiện ra thành tích thật tốt, mượn thành tích của đợt huấn luyện lần này trực tiếp được tuyển vào trường quân đội. Nhưng mà, nếu đại học Tân Hải là một trong những trường đại học tốt nhất của toàn quốc, mà con lại còn được tuyển thẳng vào nữa, vậy thì con không thể bỏ qua cơ hội này rồi.

- Thi vào trường quân đội?

Gia Vệ lại là ngẩn ra, hắn chưa từng nghĩ tới đi thi vào trường quân đội, bởi vì hắn từ nhỏ đã bị phụ thân huấn luyện cho đến lớn, biết trong bộ đội là phải huấn luyện như thế nào, cả ngày phải sống trong bộ đội, hầu như cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài, Gia Vệ

tuyệt đối không thể chịu được loại tình huống như thế.

- Cường Tử nếu như tại kì thi đại học đạt thành tích không tốt mà nói, hẳn rất có thể sẽ thi vào trường quân đội.

Già Hồng Ngạo gật đầu nói.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Thực Lực Của Vương Quý Dân

Sáng sớm ngày thứ bảy, Vương Cường đã tới đập cửa phòng của Gia Vệ, cầm theo một chồng đề thi cùng một vài quyển sách tài liệu đi vào phòng Gia Vệ.

- Tao cũng không muốn thi vào trường quân đội, cho nên tao dự định cũng sẽ thi vào đại học Tân Hải cùng mày.

Wương Cường nói ra, vẻ mặt vô cùng kiên định.

- Nhưng mà...

Gia Vệ cười khỏ, còn có một đoạn thời gian ngắn nữa thôi là đến kì thi vào trường đại học rồi, muốn thi đậu đại học Tân Hải, làm như dễ dàng lắm vậy?

- Tao mặc kệ, trong khoảng thời gian này tao cho dù phải liều mạng, cũng phải nâng được thành tích lên thật cao, mày phải chịu trách nhiệm hướng dẫn học cho tao, chỗ nào cũng không được đi.

Wương Cường nói.

- Tốt, có chỗ nào không hiểu tao sẽ giảng giải cho mày.

Gia Vệ bắt đầu dĩ.

Wương Cường thì ra sức liều mạng học tập, mà Gia Vệ cũng chỉ có thể ở một bên học tập, không thể đi đâu cả.

- Chỗ này, chỗ này, còn có chỗ này nữa, trên sách đều đã nói rõ ràng như vậy, đề bài dễ như này nếu như mày còn không làm full điểm cũng đừng nghĩ thi đậu vào đại học Tân Hải nữa.

Gia Vệ chỉ vào đề bài bài thi của Vương Cường, nói.

- Ai, bây giờ tao mới biết hối hận, lão đầu nhà tao nói nếu như thi không đậu hoặc thi rớt vào đại học Tân Hải, nhất định phải tại kì nghỉ hè này đi vào trong bộ đội huấn luyện đồng thời biểu hiện phải xuất sắc để còn đi vào trường quân đội tốt nhất.

Vương Cường buồn bã ỉu xìu nói.

- Rất tốt đấy chứ, cha tao cùng Vương thúc đều là vì không đủ trình độ văn hóa cùng thiếu quan hệ mới không được làm sĩ quan, mà nếu như học trong trường quân đội, sau này ra ngoài sẽ là một sĩ quan, tao đi theo mày cũng có chút hãnh diện a.

Gia Vệ tươi cười, vỗ vỗ bả vai Vương Cường nói.

- Tốt tốt cái gì, thế tại sao mày không đi đi? "

Trùng mắt liếc Gia Vệ, Vương Cường nói:

- Thi vào trường quân đội, sáng sớm không thể ngủ nướng, cũng không có thể tùy tiện nói chuyện yêu thương, chuyện gì cũng đều bị quản lý, tao sao có thể chịu được đây.

- Không có quy củ sao thành được nề nếp, muốn trở thành một người quân nhân đạt tiêu chuẩn, nhất định phải tuân thủ những điều quân giáo này. Tao không có ý định thi vào trường quân đội, cho nên hi vọng của hai nhà chúng ta đều rơi vào trên người của mày, mày không phải muốn trở thành một người quân nhân đủ tư cách sao, hay là muốn trở thành một người quân nhân ưu tú đây.

Gia Vệ nghiêm túc nhìn Vương Cường, không có một chút ý tứ vui đùa nào.

Vương Cường kinh ngạc, nói:

- Kỳ thực tao cũng không phản cảm với việc thi vào trường quân đội, chỉ là từ nhỏ đã bị cha tao nói cho nên hơi sợ, nhưng mà bây giờ xem ra những chuyện kia cũng không phải quá khó khăn.

- Không phải là sáng sớm dậy chạy bộ mấy km thôi sao? Giờ chạy mấy km cũng không xi nhê.

- Đúng vậy, đó là khi còn nhỏ, lấy ánh mắt nhìn của chúng ta bây giờ tham gia quân ngũ mặc dù có chút khổ thể nhưng lại có thể rèn luyện thân thể, sau này tiền đồ lại càng không thể hạn lượng, đồng thời phi thường có ý nghĩa, người anh em tao ủng hộ mày.

Gia Vệ nói.

- Không ủng hộ tao thì có thể như thế nào đây?

Vương Cường ca thán, nói:

- Muốn thi đậu đại học Tân Hải, tao một điểm hi vọng cũng không có a.

- Vậy không bằng mày cùng tao đi vào quân đội sớm luôn đi, không tham gia thi vào trường đại học nữa.

Gia Vệ ngẫm lại, nói ra.

Trợn mắt nhìn Gia Vệ, Vương Cường nói:

- Mày nghĩ rằng tao và mày giống nhau sao, có thể trúng tuyển sớm đại học Tân Hải à? Không có thành tích siêu hạng trong kỳ thi tốt nghiệp trung học, cũng không được giảng viên đại học nào sớm báo tuyển thẳng. Tao mặc dù ở trong quân ngũ thể hiện ưu tú thế nào, cũng không chắc đã được tuyển vào trường quân đội.

Gia Vệ hắc hắc cười một tiếng, hấn cũng không có nghĩ tới tình huống đó, nói:

- Tao trước hết đi thăm dò tình hình nơi ấy một chút, một tháng sau mày đi vào có thể có được tin tức về tình hình bên trong rồi.

- Ai, cũng không biết tham gia huấn luyện, có nữ sinh hay không đây?

Vương Cường lại ca thán, nếu như không có nữ sinh, ba tháng huấn luyện, hấn sống thế nào đây?

Gia Vệ khinh bi nhìn Vương Cường, sau đó cầm đề thi đến, hỏi:

- Có còn muốn học nữa hay không?

- Học cái lông.

Vương Cường đem đề thi ném sang bên cạnh, nói:

- Lấy thành tích hiện tại của tao cùng với trong đợt huấn luyện biểu hiện ra thật tốt, để tiến vào một trường quân đội tốt chắc chắn không khó khăn gì mấy đâu.

Gia Vệ lắc đầu không nói gì, tư tưởng của Vương Cường quá mạnh mẽ khiến hẳn vô cùng khâm phục.

Cả một ngày thứ bảy, Gia Vệ cùng Vương Cường đều không có đi ra ngoài, đến tối Gia Hồng Ngạo cùng Vương Quý Dân hai người dường như nổi lên hứng thú, để cho Gia Vệ cùng Vương Cường solo tay đôi giống như khi còn bé, hai người bọn họ đứng ở một bên chỉ đạo.

Mà sau khi Gia Vệ liên tục hai ba lần đem Vương Cường chế trụ, trên mặt của hai người đều xuất hiện một vẻ kinh ngạc.

Tại vì thời điểm trước đây, đều là Vương Cường liên tục hai ba lần đem Gia Vệ chế trụ, bây giờ ngược lại, lại là Gia Vệ liên tục hai ba lần đem Vương Cường chế trụ.

- Vệ từ từ khi nào lại lợi hại như vậy?

Vương Quý Dân hỏi, hẳn đối với thực lực con mình rất rõ ràng, hai cha con ở nhà luyện qua không ít lần, thực lực Vương Cường so với những đứa bạn cùng lứa tuổi, tuyệt đối là mạnh hơn nhiều.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao mà Vương Quý Dân đối với Vương Cường lại tin tưởng ở lần huấn luyện bộ đội lần này hẳn sẽ có những biểu hiện thật tốt.

- Cha, con sớm nói với người rồi, Vệ từ mấy ngày qua kích thích tố sinh dục sinh ra quá nhiều, thế nên khí lực mới biến hóa lớn đến như vậy.

Vương Cường cười khổ nói.

- Cái gì kích thích tố sinh dục, nói càn.

Trùng mắt với Vương Cường, Vương Quý Dân cũng không thể hiểu cái gì là kích thích tố sinh dục, hẳn đi tới trước người Gia Vệ, âm thầm cười nói:

- Vệ từ, đến đây, cùng Vương thúc tập luyện.

- Cha, người đùng có bị Vệ tử liên tiếp hai ba lần chế trụ rồi ném ra xa nha.

Vương Cường biu môi nói

- Thúi lắm, lão tử xuất thân từ bộ đội đặc chủng, hiện tại cho dù đã xuất ngũ cũng có thể dùng một quả đấm để chế trụ đám ranh con các ngươi.

Vương Quý Dân đem tay trái vắt chéo sau lưng, nói:

- Đến đi, Vương thúc nhường con một cánh tay.

- Vương thúc, muốn đánh thì công bằng mà đánh, ngài nhường con một cánh tay, con sẽ không đánh đâu.

Gia Vệ cười khỏ nói.

- Quý Dân, dùng toàn lực cùng vệ tử đấu thử xem, không cần lưu tình, không làm gãy xương chân tay là được.

Gia Hồng Ngạo nói, ngữ khí bình thân, cũng không có bởi vì Gia Vệ là con của hắn mà để cho Vương Quý Dân thủ hạ lưu tình.

Vương Quý Dân kinh ngạc liếc nhìn Gia Hồng Ngạo, gật đầu sau đó liền vươn tay trái ra, lắc lắc cổ, rất rõ ràng là muốn toàn lực xuất thủ.

Trên mặt Gia Vệ bộ dáng tươi cười biến mất, biến thành vẻ mặt ngưng trọng. Hắn hơi cong lưng xuống thủ thế, Gia Vệ biết nếu cha đã nói như vậy, Vương thúc sẽ không hạ thủ lưu tình.

- Vệ tử, ta tấn công đây.

Vương Quý Dân gầm nhẹ một tiếng, thanh âm chưa dứt chân hắn đã đạp mạnh một cái xuống đất. Khoảng cách Gia Vệ với Vương Quý Dân tầm 5-6 mét, vậy mà trong nháy mắt đã đi tới trước người Gia Vệ, một quyền hướng về bụng Gia Vệ đánh tới.

Chúng kiến tốc độ nhanh khủng khiếp của Vương Quý Dân. Vương Cường đứng bên cạnh bỗng nhiên ngẩn ra, trên mặt xuất hiện vẻ khiếp sợ.

Hắn cùng với Vương Quý Dân ở nhà luyện qua không ít, thậm chí nhiều khi hai cha con đều là ngang tài ngang sức. Vương Cường

tuy rằng không cho đó là toàn lực của cha mình, nhưng mà cũng không sai biệt nhiều lắm.

Thế nhưng hiện tại xem ra, thực lực mạnh nhất của Vương Quý Dân không chỉ như Vương Cường đã đoán.

Khoảng cách 5~6 mét vậy mà trong nháy mắt đã phóng tới, thân pháp nhanh như vậy, cả đời Vương Cường cũng chưa từng gặp qua.

Gia Vệ cũng chưa từng gặp qua thân pháp nhanh như vậy, càng chưa từng gặp qua nắm đấm nào nhanh như vậy, hẳn chỉ có thể toàn lực uốn cong cơ thể, để cho chính mình tránh thoát khỏi một quyền này.

Rốt cục, thời điểm nắm đấm sắp nện vào trên bụng Gia Vệ thì hắn đã vô cùng chật vật né tránh thành công, chỉ có điều cho dù là như thế, sắc mặt Gia Vệ cũng đột nhiên biến đổi.

Nắm tay mặc dù không có nện được vào bụng Gia Vệ, nhưng lại mang theo một trận quyền phong rất mạnh, làm cho Gia Vệ cảm thấy không khác gì bị người khác đấm cho một quyền cả.

Chỉ riêng quyền phong cũng đã có sức mạnh như vậy rồi!

Gia Vệ sắc mặt đại biến, đây chính là toàn lực của Vương thúc sao?

Nhưng mà ngay tại thời điểm Gia Vệ dùng thân thể để né tránh nắm đấm của Vương Quý Dân, còn chưa kịp đứng vững thì một nắm đấm khác của Vương Quý Dân đã lại trực tiếp hướng về sau lưng Gia Vệ oanh kích đến.

Hai nắm đấm giống như không đồng thời thuộc về Vương Quý Dân vậy, bởi vì hai nắm đấm đánh về Gia Vệ chỉ hơn kém nhau một chút, nắm đấm của Vương Quý Dân đánh về phía bụng Gia Vệ còn không có dừng lại, thì một nắm đấm khác không biết từ chỗ nào xuất hiện oanh tới, cũng mang lực lượng lớn không kém gì nắm đấm trước.

- Hừ...

Gia Vệ quát khẽ một tiếng, bất thình lình xoay người lại, hai cánh tay trực tiếp tạo thành hình chưởng bao lấy nắm đấm của Vương Quý Dân, đồng thời dẫn nó hướng sang một bên.

Lấy khí lực của Gia Vệ, hai cánh tay dẫn động một quyền đầu của Vương Quý Dân, cũng là vô cùng có sức.

Rốt cục, ngay tại lúc nắm đấm Vương Quý Dân sắp nện trên người Gia Vệ lần nữa thì Gia Vệ cũng đem nắm đấm của Vương Quý Dân làm điểm tựa để thân thể hơi nghiêng đi, căn cứ vào lộ tuyến nắm đấm của Vương Quý Dân, căn bản không có khả năng nện đến trên người Gia Vệ.

Chi có điều ngay thời điểm Gia Vệ muốn nhắc chân để phản kích, nắm đấm của Vương Quý Dân vậy mà lại có thể thay đổi phương hướng, trực tiếp oanh kích lên trên bụng Gia Vệ.

Hai cánh tay Gia Vệ bao lấy nắm tay Vương Quý Dân muốn ngăn cản nhưng sức lực Vương Quý Dân rất lớn, dĩ nhiên để cho Gia Vệ ngăn cản lại một chút thôi cũng không nổi.

- Thịnh thịnh...

Thanh âm nặng nề vang lên, nắm đấm Vương Quý Dân trực tiếp va chạm lên trên bụng Gia Vệ, mà Gia Vệ trong nháy mắt giống như con tôm lớn cong gập người lại, hai mắt tròn tròn, miệng phun nước bọt.

Một quyền, khiến Gia Vệ cơ hồ đem toàn bộ không khí còn sót lại trong phổi ép ra ngoài, khiến hần mất đi ý thức hơn mười giây, càng làm cho toàn thân hần đều mất đi cảm giác.

Mà lần tranh đấu này của Vương Quý Dân cùng Gia Vệ mới chỉ bắt đầu trong nháy mắt liền kết thúc.

Đứng bên cạnh, Vương Cường vẻ mặt ngu ngơ, mặc dù Gia Vệ có vẻ như là bị thương rất nghiêm trọng, Vương Cường cũng không có qua hỗ trợ, bởi vì hần còn đang nhìn cha mình, trên mặt tràn ngập thần sắc khiếp sợ.

Thực lực Gia Vệ thế nào, Vương Cường là người hiểu rõ nhất.

Vương Cường có thể lấy một địch ba, thậm chí lấy một địch năm nhưng khi Vương Cường đấu tay đôi với Gia Vệ lại không đến hai chiêu đã bị Gia Vệ chế trụ.

Gia Vệ trở nên mạnh mẽ không chỉ ở lực lượng mà còn ở tốc độ phản ứng.

Mà vừa rồi trong lúc Vương Quý Dân cùng Gia Vệ đánh nhau. Vương Quý Dân về mặt lực lượng và tốc độ tuyệt đối đánh bại Gia Vệ, Gia Vệ căn bản không có một điểm năng lực phản công.

- Này... Này...

Trên mặt Vương Cường chính là thần sắc không thể tin nổi, cha của mình đánh nhau không khác gì một tên gốc thần kinh không ổn định, nhưng mà thật sự quá lợi hại đi!

- Lão đại, chính ngươi để cho ta xuất hết toàn lực ra đây.

Thấy Gia Vệ gần ngã xuống đất, Vương Quý Dân vội vàng hướng về phía Gia Hồng Ngạo nói.

Gia Hồng Ngạo gật đầu, cũng không nói lời nào.

Một lát sau đó, Gia Vệ chậm rãi phục hồi tri giác, cảm giác đau đớn trên người cũng chậm chậm biến mất.

Chỉ trong mười phút đồng hồ trôi qua, Gia Vệ trực tiếp dùng cánh tay của mình chống đỡ thân thể, tự mình đứng dậy.

Vương Cường bên cạnh cùng Vương Quý Dân đều lộ vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Gia Vệ.

- Tiểu vệ tử, mày không sao chứ?

Vương Cường liền vội vàng hỏi.

Gia Vệ nhìn Vương Quý Dân, lại nhìn cha mình Gia Hồng Ngạo, lúc này mới cười khỏ, nói với Vương Cường:

- Làm sao có thể không có việc gì? Một quyền kia của Vương thúc, thiếu chút đã xuyên thủng cái bụng của tao rồi.

- Đừng đổ cho ta, là cha con bảo ta xuất toàn lực ra đây chứ.

Vương Quý Dân chỉ chỉ về phía Gia Hồng Ngạo đằng sau cách đó không xa, trên mặt tràn đầy thần sắc vô tội.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Gia Hồng Ngạo Và Vương Quý Dân

Gia Vệ cùng Vương Cường khiếp sợ sự mạnh mẽ của Vương Quý Dân. Mà lúc này, Vương Quý Dân cùng Gia Hồng Ngạo cũng khiếp sợ năng lực khôi phục của Gia Vệ.

Một quyền toàn lực của Vương Quý Dân, cho dù là một người bình thường cường tráng, vạm vỡ như Vương Quý Dân, cũng căn bản không chịu nổi. Tất nhiên sẽ phải nằm viện mất mấy ngày mới có thể khôi phục.

Tuy rằng một quyền vừa rồi của Vương Quý Dân cũng không thực sự thi triển toàn lực, nhưng cũng không phải một thanh niên nhỏ gầy mười tám tuổi như Gia Vệ có thể dễ dàng tiếp nhận.

Theo phỏng đoán của Vương Quý Dân, ít nhất, hiện tại Gia Vệ cũng không thể đứng lên. Đương nhiên tại thời điểm đánh ra một quyền này, hẳn cũng không phải chiêu thức chiến đấu chân chính, bằng không xương và cơ thể của Gia Vệ không có khả năng hoàn hảo mà không tổn hao gì.

Thấy Gia Hồng Ngạo hướng ánh mắt hoài nghi về phía mình, Vương Quý Dân vội vã cười khổ nói:

- Chỉ ít năm thành thực lực, lực đạo ít nhất cũng là sáu thành.

- Sáu thành lực đạo, năm thành thực lực sao?

Ánh mắt Gia Hồng Ngạo lóe lên, sự bình tĩnh trong mắt kia, cũng dậy lên một hồi sóng lớn.

Nhưng sau một lát, Gia Hồng Ngạo lại đem ánh mắt mang theo hoài nghi nhìn về phía Vương Quý Dân.

Không đợi Vương Quý Dân nói, Gia Hồng Ngạo liền mở miệng:

- Lát nữa, hai anh em chúng ta so chiêu, mấy ngày nay, thực lực người giảm xuống không ít a.

Gia Hồng Ngạo đổ lỗi cho thực lực thấp kém của Dương Quý Dân, nếu không hẳn thực tìm không ra bất luận lý do nào có thể giải thích việc Gia Vệ dễ dàng tiếp nhận được một quyền của Vương Quý Dân như thế này.

Dù là một quyền này chỉ phát huy năm thành thực lực và sáu thành lực đạo của Vương Quý Dân.

Nghe vậy, Vương Quý Dân cười khở, nhưng cũng không nói gì thêm. Ngay lập tức hắn đem hai nắm tay buông ra, bắt đầu tụ lực.

Đối phó Gia Vệ, Vương Quý Dân không cần chuẩn bị, tùy thời đều có thể. Thế nhưng cùng Gia Hồng Ngạo so chiêu, trong mắt Vương Quý Dân, tuy rằng tràn đầy kích động, nhưng rõ ràng vẫn có một chút ý tứ chùn bước.

- Con cảm giác như thế nào?

Gia Hồng Ngạo đi tới bên người Gia Vệ, mở miệng hỏi.

Gia Vệ mày nhíu mặt nhăn, cảm thụ một chút, sau đó trực tiếp nháy hai cái, cười nói:

- Không có việc gì, một quyền kia của Vương thúc mới đầu thì rất đau, nhưng sau một hồi thì không có cảm giác gì.

- Không có cảm giác gì?

Vương Quý Dân bước lên phía trước hai bước, trực tiếp xốc áo Gia Vệ lên, để lộ phần bụng ra.

Cái bụng ốm yếu như xương bọc da kia dĩ nhiên không có một chút dấu đỏ, càng không có vết bầm tím như trong tưởng tượng của Vương Quý Dân.

Về mặt Vương Quý Dân khiếp sợ. Đừng nói Gia Vệ, chính Gia Hồng Ngạo nếu chịu một quyền này của hắn, trên người cũng không thể không có một điểm thương tích.

- Cha, người nhìn cái gì đấy? Người thật cho là một quyền của mình có thể đánh thủng bụng Gia Vệ à?

Vương Cường liếc nhìn Vương Quý Dân. Nhưng bản thân hắn cũng hiếu kỳ nhìn bụng Gia Vệ, mặt trên căn bản không có dấu đỏ gì.

- Không có khả năng, căn bản là không có khả năng.

Vương Quý Dân lắc đầu, nhìn về phía Gia Hồng Ngạo, nói:

- Một quyền sáu thành lực đạo của ta làm sao có thể không gây thương tổn gì được cơ chứ?

Gia Hồng Ngạo không có trả lời, mà híp hai mắt lại nhìn về phía bụng Gia Vệ. Hấn tự tay sờ soạng bụng Gia Vệ một chút. Sau một lát, hấn liền dùng thanh âm bình thản nói:

- Không phải là không có tổn thương, mà là thương thế đã lành.

- Cái gì?

Vương Quý Dân lại trừng lớn hai mắt. Việc này so với không có thương tổn còn làm hấn khiếp sợ hơn.

- Cha, Gia thúc, hai người vừa nói cái gì cơ?

Vương Cường về mặt nghi hoặc, không biết hai người vì sao như vậy.

Mà Gia Vệ, cũng nhíu mày, phảng phất như đã nghe hiểu ra cái gì đó.

Từ lúc bản thân bắt đầu biến hóa tới nay, trên người mình phát sinh quá nhiều chuyện tình kỳ lạ.

Trước là khí lực của mình vô duyên có tăng mạnh, sau đó lại là năng lực phản ứng tăng mạnh. Mà khi Khương Côn gọi mười mấy tên côn đồ kia, trong lúc đánh nhau, Gia Vệ cũng phát hiện, trên người mình vốn hấn phải có thương thế lưu lại, dĩ nhiên một chút cũng không có.

Những chuyện kia, Gia Vệ cũng chưa hề lưu ý nhiều. Cho tới bây giờ, khi phụ thân cùng Vương thúc nhắc đến Gia Vệ mới nhớ tới.

- Cha, lẽ nào một quyền kia của Vương thúc lưu lại thương tích trên người con. Thế nhưng sau một hồi thời gian, thương tổn trên người con đã tốt lên rồi?

Gia Vệ mở miệng hỏi. Trong nửa giờ như thế, bất kể là vết thương nhẹ cũng không thể tốt lên mới đúng.

Gia Hồng Ngao gật đầu, nói:

- Có lẽ là trước đây con thường xuyên được huấn luyện. Hơn nữa do vóc người con gầy gò, trên người của con ngoại trừ cơ thể, không có dư thịt, cho nên mặc dù là con bị thương tổn, cũng có thể khôi phục rất nhanh.

- Trên người tiểu Vệ không có thịt thừa?

Nghe vậy, Vương Cường đầu tiên là ngẩn ra, hấn và Gia Vệ cùng nhau lớn lên, thậm chí thời gian ở cùng Gia Vệ so với ở cùng cha mẹ còn nhiều hơn.

Trước đây Gia Vệ chính là một người rất lười luyện tập. Trừ khi Vương Quý Dân cùng Gia Hồng Ngao buộc hai người huấn luyện, Gia Vệ căn bản không có tự mình huấn luyện qua. Vì vậy, Gia Vệ không có khả năng giống như lời Gia Hồng Ngao nói.

Thế nhưng trừ giải thích này, còn có thể có giải thích gì?

- Vương thúc của con thủ hạ lưu tình, một quyền vừa rồi căn bản không dùng bao nhiêu lực. Bằng không trên người của con tất nhiên sẽ lưu lại thương tích.

Gia Hồng Ngao lại nói tiếp, trên mặt hầu như không lộ ra vẻ gì khác lạ.

- Không sai, nếu như ta sử dụng toàn lực mà nói, tiểu tử người sớm đã bị một quyền của ta đánh bay ra ngoài rồi.

Vương Quý Dân lặng lẽ cười, vò đầu Gia Vệ một chút.

Vương Cường lúc này lại bĩu môi, nói:

- Cha, đừng phóng đại, tuy rằng người rất lợi hại, nhưng không lâu nữa đâu, người không phải đối thủ của chúng ta. Đừng quên, mười tám mười chín tuổi chính là thời điểm cường thịnh nhất.

Vương Quý Dân lại lặng lẽ cười, nói:

- Lão tử vẫn đang chờ các người vượt qua ta đây, hận không phải là ngay ngày mai thực lực các người đã có thể vượt qua ta, chết già như vậy cũng có thể ung dung thoải mái rồi.

Vương Cường lại bĩu môi, không nói gì.

Gia Vệ còn lại là vẻ mặt cười khổ, nhưng là trong lòng có chút ước ao.

Cha của Gia Vệ, Gia Hồng Ngạo cho tới bây giờ đều rất nghiêm túc. Cho nên Gia Vệ cùng Gia Hồng Ngạo từ trước đến nay hầu như cũng không đùa vui cái gì cả.

Mà hai cha con nhà Vương Quý Dân tính tình đều bực bực như nhau. Cả ngày không xem Vương Cường là con mình, nói chuyện vui đùa, thậm chí nhiều khi khiến Vương Cường không biết nói gì hơn.

- Tốt, tiểu Cường, đỡ tiểu Vệ trở về nghỉ ngơi một chút, một quyền vừa rồi cũng có chút nghiêm trọng, trở về nghỉ ngơi một chút đi, không thì rất có thể lưu sẽ lại nội thương.

Gia Hồng Ngạo nói.

Gia Vệ cùng Vương Cường gật đầu, hai người liền rời khỏi nơi này.

Đây là một mẫu đất trống sau tòa nhà của bọn họ, vốn là bỏ đi. Có điều khi Gia Vệ và Vương Cường còn bé, Gia Hồng Ngạo và Vương Quý Dân đã dọn dẹp nơi đây một phen, trở thành sân huấn luyện Gia Vệ và Vương Cường.

Đợi sau khi Gia Vệ cùng Vương Cường rời đi, Vương Quý Dân lại xoa tay, nói rằng:

- Lão đại, thủ hạ lưu tình a, huynh đệ ta lâu không động tay chân, thật đúng là chờ mong cùng người động chút chân tay. Thế nhưng ta nghe tam ca nói qua, năm đó tam ca cùng người động thủ. Tay người còn chưa dùng quá năm chiêu, mà hắn thì trên giường nằm năm ngày mới xuống giường. Người đối với ta cũng không thể nặng tay như vậy a.

- Người xử dụng hết toàn lực là được, ta tự có chừng mực.

Gia Hồng Ngạo nói, chân trái trụ chước, chân phải hơi giơ lên.

Gia Hồng Ngạo có tật ở chân, chính là ở chân phải. Chân phải bình thường đi bộ không thành vấn đề, nhưng lại không thể dùng quá nhiều sức lực.

Nhìn thấy Gia Hồng Ngạo hơi giơ chân phải lên, Vương Quý Dân khẽ cau mày. Trong mắt hiện lên một vẻ đau thương. Nhưng chỉ

sau một lát, vẻ mặt hẩn ngưng trọng. Cả người căng thẳng như một đầu cọp bạo phát, tìm kiếm lấy thời cơ.

So sánh Vương Quý Dân cùng Gia Hồng Ngạo, như so sánh Vương Cường cùng Gia Vệ, Vương Quý Dân thân hình rất lớn, thân cao gần 1m9, hơn nữa so với Gia Hồng Ngạo, vai rộng hơn phân nửa. Hai người giằng co, tựa như gấu cùng báo quyết đấu, cho dù là ai cũng có thể liếc mắt nhìn ra thắng thua như thế nào.

Thế nhưng, bởi vì cái gọi là người ngoài cuộc xem náo nhiệt, chỉ có người trong cuộc mới rõ ràng tình huống bên trong.

Dững giả tất thắng, dững giả, cũng không phải là mãng phu, lại càng không thể định nghĩa từ về bề ngoài.

Lúc này trong hai người, Gia Hồng Ngạo vóc người hơn một thước bảy thì như bình thường, trên mặt không có có nửa điểm biểu tình, hai con mắt sắc bén vẫn như trước. Không phải là loại lợi hại như quân nhân, cũng không quá mức sắc bén, chỉ vừa vừa thôi.

Mà lúc này Vương Quý Dân lại có vẻ mặt ngưng trọng, ngực phập phồng càng ngày càng kịch liệt. Phảng phất như đang tụ lực phát động một kích mạnh nhất, nhưng ai cũng có thể nhìn ra, lúc này hẩn không hề bình tĩnh.

Thời gian trôi qua đủ một phút đồng hồ, hai người vẫn chưa dịch chuyển một li nào, như cũ cách xa nhau 5~6 mét.

Có điều, Gia Hồng Ngạo vẫn như thường, một điểm biến hóa cũng không có. Nhưng Vương Quý Dân, lúc này trên trán đầy mồ hôi, thờ dốc kịch liệt, không hề có vẻ bình tĩnh vừa rồi.

Nhưng vào lúc đó, Gia Hồng Ngạo nhíu lông mày lại, mở miệng nói:

- Bắt đầu đi.

Thời điểm ba chữ ‘bắt đầu đi’ của Gia Hồng Ngạo phát ra, Vương Quý Dân liền động. Vương Quý Dân đang tìm sơ hở của Gia Hồng Ngạo, bằng không hẩn không có cơ hội thắng nào.

Nhưng, công kích bất ngờ của Vương Quý Dân cũng không có thể thoát được mắt Gia Hồng Ngạo. Hẩn dường như đã sớm đoán được, trên mặt chậm rãi hiện lên một nụ cười.

"Yaaaa. . ."

Mang theo một tiếng gầm nhẹ, Vương Quý Dân như hóa thành một con gấu khổng lồ. Tuy thân hình hẩn cao lớn, nhưng không mất

đi sự nhanh nhẹn. Quyền cước cùng sử dụng công kích Gia Hồng Ngạo.

Nhưng ngay khi Vương Quý Dân tới trước người Gia Hồng Ngạo, một quyền một cước đồng thời công kích Gia Hồng Ngạo, chỉ nghe 'Thình thịch thình thịch' cùng 'Ken két' hai tiếng, Vương Quý Dân thân hình liền dừng lại, cứng ngắc trước người Gia Hồng Ngạo.

Khoảng hơn mười giây sau đó, mới nghe được 'Thình thịch' một tiếng, Vương Quý Dân trực tiếp ngã ra sau té lăn trên đất, toàn thân co quắp lại.

Lúc này ánh mắt Vương Quý Dân đã mờ, thân thể không hề cứng ngắc giống như đờ ra, lại giống như bị choáng thông thường.

Nhưng nếu quan sát tỉ mỉ, liền có thể nhìn ra, tay phải Vương Quý Dân, cứ nhiên dài hơn tay trái một chút, như bị kéo dài đột ngột.

- Kém cỏi. Xem ra, những ngày an ổn đã khiến người quên mất cuộc sống khi xưa rồi.

Gia Hồng Ngạo lắc đầu, đôi mắt lóe lên tia sáng khác thường, phảng phất nghĩ đến cái gì, thờ dài một tiếng, liền rời khỏi nơi này, hướng về lầu trên mà đi.

Gia Hồng Ngạo không hề liếc mắt nhìn Vương Quý Dân ngã xuống đất không dậy nổi, tiếp tục cứng ngắc ở nơi này.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Gia Hồng Ngạo Bị Đánh

Hai người Gia Vệ và Vương Cường trước khi Gia Hồng Ngạo và Vương Quý Dân động thủ đã rời đi, cho nên cũng không thấy được một màn kinh người này.

Phải biết là nếu chính xác mà nói, Gia Hồng Ngạo là một người tàn tật, chân phải hắn bị tổn thương quá nặng, khiến chân phải hắn căn bản không dùng lực được. Mà Vương Quý Dân lại là một người có thân thể khỏe mạnh, lưng hùm vai gấu, mặc dù là đã lâu chưa tập luyện lại, nhưng cũng có thực lực mạnh mẽ nhất định.

Nhưng hôm nay, Vương Quý Dân còn chưa thấy Gia Hồng Ngạo xuất thủ thì đã bị Gia Hồng Ngạo đánh cho bất tỉnh.

Cái thân lưng hùm vai gấu kia lúc này còn đang co quắp, khiến cho người ta phải khiếp sợ trong lòng, rốt cuộc là bị thương đến cỡ nào mới biến thành bộ dạng này.

...

Buổi tối, Gia Vệ vừa leo lên giường, di động trong túi áo liền rung chuông.

Là tiếng tin nhắn đến, Gia Vệ cười khở lắc đầu, lấy điện thoại trong túi áo ra.

Cái di động này tất nhiên là của Vương Cường, nhưng bị Gia Vệ trưng dụng không trả luôn rồi, có điều Gia Vệ bây giờ còn chưa có thói quen mang theo di động mỗi ngày, nếu không hẳn cũng sẽ không để di động trong túi áo mà không lấy ra.

- Là ai muộn như vậy còn nhắn tin thế nhỉ?

Gia Vệ nhướng mày, trên màn hình hiện ra một dãy số xa lạ.

Gia Vệ mở tin nhắn, bên trong chỉ vón vện có bốn chữ:

- Cậu là người tốt!

- Ta đương nhiên là người tốt rồi.

Gia Vệ cười khở, ai tự nhiên buồn chán gửi tin nhắn nhảm nhí này?

Bất quá Gia Vệ cũng không do dự mà rất nhanh nhắn lại mấy chữ:

- Tôi đương nhiên là người tốt, cậu là ai?

- Không phải là người bạn gái nào đó của Cường Tử chứ?

Tin nhắn vừa gửi đi, Gia Vệ liền nghi ngờ, lúc này mới hối hận đã trả lời tin nhắn.

Gia Vệ nhớ lại một ít phim truyện đã xem, tình nhân chỉ nói ra những lời “Anh là người tốt” (anh rất tốt nhưng em rất tiếc há há) này, cho thấy chuyện tình cảm của họ cũng muốn kết thúc rồi.

Cũng không để ý nữa, để di động lên đầu giường, Gia Vệ liền nằm xuống ngủ.

Ngày hôm sau, Gia Vệ rất sớm đã tỉnh dậy, cũng như bình thường, Vương Cường cũng rất sớm đã đến gõ cửa Gia Vệ.

- Cường Tử, mày quên hả, hôm nay là chủ nhật, không phải học.

Gia Vệ cười khở, trước đây cuối tuần cũng không gặp Vương Cường sớm như vậy.

Vương Cường cũng mở cửa phòng Gia Vệ, nói:

- Cha mày có nhà không?

- Không có, sáng sớm đã đi làm rồi.

Gia Vệ trả lời, không biết Vương Cường hỏi làm gì.

Vương Cường thở dài nhẹ nhõm, sau đó đóng cửa phòng Gia Vệ, thấp giọng nói:

- Mà mày có biết ngày hôm qua cha tao mấy giờ mới về không?

- Mấy giờ?

Gia Vệ sững sốt, sau đó lại cười cười nói:

- Cha tao đã sớm trở lại, về phần cha mày, có lẽ là ra ngoài cặp bồ rồi.

Có con trai phong lưu, tất nhiên cũng có người cha phong lưu, hơn nữa với loại tính tình như Vương Quý Dân, Gia Vệ tự nhiên là hiểu lắm.

- Ngược hẳn lại với những gì mày nghĩ.

Vương Cường trừng mắt liếc Gia Vệ nói:

- Cha tao hôm qua hơn mười một giờ mới về, sau khi về đến nhà thì ông ấy buồn bã ù ỉu, cứ như là biến thành người khác vậy.

- Mày rốt cuộc là muốn nói cái gì?

Gia Vệ nói thẳng, với tính cách Vương Quý Dân, đừng nói là biến thành người khác, cho dù là biến thành không giống ai, Gia Vệ cũng không cảm thấy kỳ quái.

Vương Cường nhăn mặt nhíu mày, nghĩ một hồi mới lên tiếng:

- Mày nói, cha mày cùng cha tao đều là bộ đội đặc chủng xuất ngũ, ngày hôm qua chúng ta đều thấy thực lực mấy ông, không lẽ bộ đội đặc chủng nào cũng đều lợi hại như vậy sao?

Gia Vệ nghe vậy, chân mày cũng hơi nhíu lại, một lát sau mới nói:

- Không nhất định, Vương thúc nhất định cũng phải là người đứng đầu trong số bộ đội đặc chủng, nếu không phải thiếu trình độ văn hóa, Vương thúc không thể nào cứ thế mà xuất ngũ, hiện tại chắc cũng làm tới sĩ quan.

- Điểm quan trọng không phải cái này, quan trọng là ngày hôm qua cha tao sau khi về hình như là bị thương nặng, tay phải muốn giơ lên cũng không được. Thực lực cha tao lợi hại như vậy, tay phải ông ấy không thể nào là té bị thương chứ? Đáp án chỉ có một, sau khi chúng ta đi về, cha tao cùng cha mà luận bàn một chút, mà cha của mà đã bị thương cha tao.

Vương Cường nhíu mày nói.

Sau khi một lần nữa nhận định lại cha mình, Vương Cường cũng hoài nghi, loại bộ đội đặc chủng nào mà có thực lực như vậy? Mà khi nhìn thấy Vương Quý Dân bị thương trở về, Vương Cường mới có chút xác định hoài nghi của mình.

- Ý của mà là, cha tao đánh cha mà bị thương?

Gia Vệ vẻ mặt không tin hỏi.

Gia Hồng Ngạo tuy là người tàn tật, tuy rằng bọn họ không nói, nhưng tất cả mọi người đều biết. Một người tàn tật bị phé một chân, có thể nào đánh thắng Vương Quý Dân lưng hùm vai gấu? Huống chi thực lực Vương Quý Dân lại cường đại như vậy.

- Không sai, xem cha tao bình thường đối với cha mà nói gì nghe nấy, cha mà so với cha tao nhất định là cao thủ còn lợi hại hơn.

Vương Cường gật đầu nói.

- Không có khả năng, chân phải cha tao không dùng được, cho dù có lợi hại cũng không thể nào là đối thủ của cha mà được.

Gia Vệ lắc đầu, có điều lúc này hắn mới phát hiện ra mình đối với cha Gia Hồng Ngạo hiểu được quá ít, ngoại trừ biết được Gia Hồng Ngạo là một bộ đội xuất ngũ, sự tình khác Gia Vệ hầu như không biết.

- Cái gì không có khả năng, mà ồm nom như thế, không phải cũng chỉ hai chiêu là chế trụ được tao sao.

Vương Cường nói.

Gia Vệ nghĩ lại, vẫn lắc đầu nói:

- Rất không có khả năng, tao biết cha tao, ông ấy không có khả năng có thực lực như vậy, bằng không bình thường việc gì phải luôn nhường nhịn người khác hết lần này đến lần khác chứ.

Liếc Vương Cường một cái, Gia Vệ nói tiếp:

- Cha tao cùng cha mày trước kia là bộ đội đặc chủng, thực lực mạnh là chuyện bình thường, bằng không làm sao có thể lên làm bộ đội đặc chủng? Nhưng mà cha ngươi thực lực cường đại đúng là làm người tao khiếp sợ, lực bạo phát như thế không biết luyện thế nào ra được.

- Thế nào, giờ mày muốn làm lính rồi à?

Lông mày Vương Cường nhíu lại, nhìn Gia Vệ cười nói:

- Chúng ta cùng đi đi, chịu huấn luyện hai năm trong bộ đội, trở về là có thể quật ngã cha tao rồi.

- Không dễ vậy đâu.

Gia Vệ lắc đầu, cười nói:

- Tao còn phải đi đại học Tân Hải chứ, chuyện tham gia quân ngũ giao cả cho mày đi. Mặc kệ cha tao cùng cha mày trước đây tham gia quân ngũ thế nào, hiện tại bọn họ đều đã qua nửa đời người rồi, chúng ta cũng không thể để bọn họ mất mặt.

- Đó là tất nhiên, thế nào, tao tham gia quân ngũ rồi có thể sẽ làm sĩ quan trở về, đến lúc đó để cho lão đầu nhà tao phải cúi chào.

Vương Cường lặng lẽ cười cười.

Nghe Gia Vệ nói như vậy, Vương Cường vừa muốn tìm hiểu sự tình cũng cứ vậy bỏ qua, mặc kệ cha mình cùng cha Gia Vệ trước đây làm bộ đội đặc chủng thế nào, giờ có thực lực thế nào, nhưng hiện tại thứ có thể khiến cho bọn họ thỏa mãn, chính là nhìn con mình có tiền đồ.

- Nhưng tao vẫn không tin thực lực cha mày yếu hơn cha tao.

Vương Cường nói.

Gia Vệ lắc đầu không nói gì, có điều thấy di động trên đầu giường, trên mặt Gia Vệ lại hiện ra vẻ tươi cười nghiền ngẫm.

Gia Vệ cầm di động trong tay, hỏi Vương Cường:

- Thành thật khai báo đi, bây giờ mày đang tán mấy em thế?

- Sao lại hỏi việc này?

Vương Cường ngẩn ra, sau đó lắc đầu nói:

- Hiện tại sắp đến kì thi đại học rồi, tao cũng không dám lơ là, làm sao còn tinh lực đi tán gái nữa, một người cũng không có.

- Thật không?

Gia Vệ nhướn nhướn lông mày với Vương Cường, cầm di động lắc lắc trước mặt Vương Cường.

Vương Cường lại sững sốt, hỏi lại:

- Lẽ nào có người gọi điện cho tao?

Nhưng chỉ sau một lát, Vương Cường lại điệu đà hất hất mái tóc không hề dài kia lên nói:

- Xem đi, bản thiếu gia mị lực vô cùng a, thậm chí có người chủ động tìm tới tận cửa.

Thấy Vương Cường như vậy, Gia Vệ lại bất ngờ sững sốt.

- Thật sự không có ai?

Gia Vệ lại hỏi.

- Còn muốn tao nói mấy lần nữa? Tao hiện tại thật không có một người bạn gái nào, lừa mày thì được gì chứ?

Vương Cường cười khỏ nói, đây là do hắn nhìn thấy Gia Vệ vẫn trấn định tự nhiên cầm di động lắc lắc trước mặt hắn.

- Vậy thì lạ nha, tối qua có một dãy số lạ gửi tới một tin nhắn, nói mày là người tốt, tao còn tưởng bạn gái mày muốn chia tay với mày chứ.

Gia Vệ cầm di động lăm lăm nói, lập tức mở khóa bàn phím, muốn tìm cái tin nhắn kia đưa Vương Cường xem.

Nhưng mà mới vừa mở khóa bàn phím, màn hình lại sáng lên, hình báo tin nhắn lại nhấp nháy trên màn hình, có một tin nhắn chưa đọc.

Gia Vệ ấn mở tin nhắn, chỉ thấy viết ngắn gọn:

- Cậu là người tốt, nhưng chúng ta lại là người dung!

Tuy chỉ có mấy ký tự ít ỏi, nhưng khiến cho Gia Vệ cảm giác được một chút quen thuộc, giống như người gửi tin nhắn này Gia Vệ có quen biết.

- Thế nào?

Thấy chân mày Gia Vệ nhăn lại, Vương Cường khó hiểu hỏi, đồng thời tiến lên nhìn màn hình điện thoại.

- Cái dãy số này, chắc chắn không phải là tìm tao, hẳn là tìm mày, xem lời này, bjn mày hẳn là có biết nhau a.

Xem tin nhắn, Vương Cường liền phân tích nói.

- Tao cũng cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng nghĩ mãi không ra là ai.

Gia Vệ nói, hẳn cũng không phải thấy số điện thoại này quen thuộc, mà là có một loại cảm giác quen thuộc kỳ lạ với tin nhắn này.

- Khỏi phải nghĩ nữa, nhất định là có nữ sinh nào đó thầm ái mộ mày rồi.

Vương Cường vỗ vai Gia Vệ một cái nói.

- Đúng cmnr?

Gia Vệ cười nói.

Hôm nay là chủ nhật, ngày mai sẽ bắt đầu kỳ thi thử đầu tiên trong ba lần thi thử trước kỳ thi tốt nghiệp, tuy Gia Vệ có lòng tin mười phần, nhưng cũng không thể biểu hiện quá mức khiến cha mẹ lo lắng, cho nên cùng với Vương Cường ở nhà bắt đầu học.

Gia Vệ cùng Vương Cường nỗ lực học tập, Trương Dung nhìn thấy tự nhiên cũng vui vẻ, trên mặt lúc nào cũng có vẻ tươi cười chăm

sóc bọn họ, làm việc nhà cũng không dám có tiếng động, sợ quấy nhiễu bọn họ học tập.

Nhưng mà, khoảng hai giờ, Trương Dung mặt đầy nước mắt mở cửa phòng Gia Vệ.

Nhìn thấy nước mắt giàn giụa trên mặt mẹ, Gia Vệ lập tức đứng lên đỡ mẹ, hỏi:

- Mẹ, đã xảy ra chuyện gì?

- Đúng vậy a, mẹ nuôi, có chuyện gì? Người đừng khóc a.

Vương Cường lo lắng nói.

- Cha con, cha con bị đánh, bây giờ đang ở trong bệnh viện.

Trương Dung vừa khóc vừa nói, lúc này trong nhà có điện thoại, là bệnh viện gọi tới, sau khi biết Gia Hồng Ngao bị đánh nằm viện, đầu óc Trương Dung trống rỗng không biết nên làm gì, lúc này mới vào phòng Gia Vệ.

- Cái gì?

Gia Vệ đầu tiên cả kinh, sau đó sắc mặt tức giận, lập tức hướng Vương Cường mặt cũng đồng dạng tức giận nói:

- Xuống dưới đón xe, chúng ta tới bệnh viện.

Vương Cường gật đầu, trực tiếp chạy xuống.

Còn lại Gia Vệ diu Trương Dung nói:

- Mẹ, chúng ta trước tiên mang theo tiền đến bệnh viện gặp cha rồi hãy nói.

- Ừ.

Trương Dung gật đầu, vội vã đi lấy tiền để dành trong nhà, cùng Gia Vệ ra cửa.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Đề Gia Vệ Xử Lý

Đi tới bệnh viện, Gia Vệ hỏi số phòng, cùng với Vương Cường đỡ mẹ mình Trương Dung đi về phía phòng bệnh.

Rất nhanh ba người bọn họ đã đi tới phòng bệnh trên tầng hai, bên trong phòng bệnh, trên đầu quần chằng chịt băng vải đang nằm ở trên giường chính là Gia Hồng Ngạo.

Ở bên cạnh giường bệnh, một người đàn ông trung niên có tuổi tác lớn hơn một chút so với Gia Hồng Ngạo đang đứng ở đó, thấy ba người Gia Vệ tiến vào, hắn liền đứng lên.

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Đang yên đang lành, tại sao lại bị đánh ra nông nỗi này?

Trương Dung lau nước mắt đối với Gia Hồng Ngạo hỏi.

Lúc này hai mắt của Gia Hồng Ngạo lộ ra vẻ tái nhợt, trên đầu cùng trên cổ đều quần đầy băng vải, xem ra bị thương không nhẹ.

- Cha, rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy?

Gia Vệ tiến lên, liếc mắt nhìn người đàn ông trung niên kia, sau đó hướng cha mình Gia Hồng Ngạo hỏi.

Vương Cường cũng bước lên phía trước, vẻ mặt tức giận nói:

- Gia thúc, rốt cuộc là ai đánh chú, cháu cùng vệ tử đi chặt tay hắn.

- Nói lung tung.

Trùng mắt với Vương Cường, trên mặt Gia Hồng Ngạo lộ ra một bộ dáng tươi cười, nói:

- Không có việc gì, chỉ là cùng mấy người khách xung đột nhỏ, không bị thương tích nặng gì, buổi tối hôm nay là có thể xuất viện.

- Đúng vậy, lão Gia chỉ là cùng mấy người khách xảy ra chút xung đột nhỏ, cũng không phải chuyện to tác gì.

Đứng bên cạnh giường bệnh cái người trung niên kia cũng lên tiếng nói.

- Xung đột nhỏ? Xung đột nhỏ mà lại đem người ta đánh thành như vậy?

Nước mắt Trương Dung lại chảy xuống, nói:

- Nếu không thì, công việc này chúng ta không làm nữa.

- Nói gì vậy, chỉ là xung đột nhỏ, không có việc gì đâu mà.

Gia Hồng Ngạo cười kéo kéo tay Trương Dung, nói.

Gia Vệ lại là nhìn về phía người đàn ông trung tuổi đang đứng bên cạnh giường bệnh kia, hỏi:

- Ông là đồng nghiệp với cha cháu?

Người đàn ông trung tuổi lúc này mới nhìn về phía Gia Vệ, lại nhìn Vương Cường bên cạnh có thân hình cao lớn, rồi mới lên tiếng:

- Ta là đội trưởng đội bảo an, ta gọi là Từ An.

- Từ bá bá.

Gia Vệ lập tức gọi một câu bá bá, khiến cho Từ An rất thoải mái, cười gật gật đầu.

Chỉ có điều, ngay sau một khắc, sắc mặt Gia Vệ đột nhiên lạnh xuống, nói:

- Từ bá bá, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Cha của cháu trong lúc đi làm ở công ty thì bị đánh, chuyện này công ty của các ông phải chịu trách nhiệm.

Từ An sắc mặt biến đổi, hẳn không nghĩ tới, Gia Vệ mới vừa rồi còn mang vẻ mặt cùng bộ dáng tươi cười, vậy mà bất thành linh lại trở

mặt thành bộ dạng gầy sù.

Từ An mặt nhăn mày nhíu lại, hần như cũ liếc nhìn Vương Cường, tại hần xem ra Gia Vệ không khác gì một đứa bé cả, căn bản không cần quan tâm trả lời, mà Vương Cường lại khác, không chỉ thân hình cao lớn, trên mặt mang theo thần sắc tức giận, càng gây cho Từ An một ít áp lực, Từ An dự định trấn an Vương Cường mới là chuyện trọng yếu nhất.

Một lát sau, Từ An mở miệng nói:

- Kỳ thực cũng không có chuyện gì cả, chỉ là một sự hiểu lầm. Khách hàng do uống quá nhiều rượu, thời điểm hần đi ngang qua cửa lớn, vì đã say khướt nên mới đem lão Gia đánh thành như vậy, công ty của chúng ta nhất định sẽ hướng tới bọn họ yêu cầu bồi thường, công ty nhất định sẽ tri trả tiền chữa trị cho lão Gia, đồng thời bồi thường một ít tiền.

- Cứ như vậy thôi sao?

Vương Cường tiến lên một bước, Từ An đứng trước mặt Vương Cường thì thấp hơn một cái đầu, nhìn xuống Từ An, vẻ mặt tức giận nói ra:

- Người đánh Gia thúc, muốn bồi thường một chút tiền là được sao? Phải để cho bọn họ đi ra nói xin lỗi, tiền cũng phải bồi thường, xin lỗi cũng phải nói, bằng không chúng ta sẽ đánh ngược lại.

Gia Vệ gật đầu, nhìn về phía Từ An, nói:

- Nếu Từ bá bá biết chuyện này, chắc hần cũng đã biết người đánh cha của ta là người nào, bây giờ mời Từ bá bá nói ra, bằng không cha của ta trọng thương thành như vậy, mà trên người Từ bá bá một chút tổn thương cũng không có, chuyện này ông cũng không thoát khỏi có liên quan.

Từ An nghe vậy, sắc mặt biến đổi, vội vàng nói:

- Chuyện này cùng ta không có quan hệ.

Nói đến đây, Từ An liền nhìn về người đang nằm trên giường bệnh Gia Hồng Ngạo, nói:

- Lão Gia, người nói câu gì đi chứ, chuyện này cùng ta không có quan hệ mà, ta tới nơi này chỉ là muốn giải quyết thỏa đáng chuyện

này, nếu như các người không truy cứu, những người đó sẽ bồi thường cho nhà các người năm vạn đồng tiền bồi thường.

- Năm vạn đồng tiền bồi thường?

Không đợi Gia Hồng Ngạo mở miệng, Gia Vệ cười lạnh một tiếng, nói:

- Ta cho bọn hần năm vạn đồng tiền bồi thường, bọn họ để cho ta đánh một trận có được không?

Từ An mắt nhìn Gia Vệ, mặt nhăn lại, nhưng lại không nói gì, mà là nhìn về phía Gia Hồng Ngạo.

Gia Hồng Ngạo lúc này cũng lắc đầu, nói:

- Thời điểm một giây kia nện ở trên đầu của ta, ta bị hôn mê, bây giờ còn không có thanh tỉnh lại, chuyện này cứ để cho Gia Vệ xử lý đi.

Trương Dung liếc nhìn Gia Hồng Ngạo, cũng không nói gì, chỉ là yên lặng gạt nước mắt.

- Lão Gia. . .

Từ An chau mày.

- Thế nào? Ông nghe không hiểu tiếng người hay sao

Vương Cường tiến lên một bước, trực tiếp đứng ở chính giữa hai người Từ An cùng Gia Hồng Ngạo, không cho Từ An đối với Gia Hồng Ngạo nói cái gì nữa.

- Từ bá bá, ông cũng đã có con cái, cũng biết tâm trạng khi cha mẹ mình bị người khác khi dễ là như thế nào. Đương nhiên, ta cũng biết là ông rất khó xử, có thể sẽ khiến ông mất đi bát ấn cơm, ta cũng không miễn cưỡng ông, chỉ cần ông nói cho ta biết rốt cuộc là người nào đánh cha của ta, chuyện này cùng ông sẽ không có quan hệ, như thế nào đây?

Gia Vệ thanh âm bình tĩnh nói ra, trên mặt lộ ra một bộ dáng tươi cười, hai mắt thẳng tắp nhìn Từ An.

Lúc này, trên mặt của Từ An lại tràn đầy biểu tình kinh ngạc.

Từ lúc Gia Vệ ba người đi vào trong phòng này, Từ An đã nhận xét, trong ba người Trương Dung nhất định không làm chủ được, mà Gia Vệ càng là một tên nhóc con không có chủ kiến, có thể làm chủ được chỉ có Vương Cường.

Bởi vì Vương Cường cho hắn một loại uy hiếp, đồng thời vẻ non nớt trên mặt Vương Cường so với vẻ non nớt trên mặt Gia Vệ ít đi rất nhiều.

Nhưng hiện tại, Từ An mới biết được, tướng mạo cũng không xuất chúng gì, thậm chí sẽ làm cho người ngoài nghĩ lầm chỉ cần một câu nói cũng đã khẫn trương nói không ra lời - Gia Vệ lại chính là người có thể làm chủ.

- Đương nhiên, chúng ta cũng có thể báo cảnh sát, sau khi báo cảnh sát, ông cũng không tránh khỏi liên quan, mà công việc của ông khó tránh khỏi bị liên lụy.

Gia Vệ tiếp tục nói.

Từ An nhú chặt lông mày lại, hắn cúi đầu như đang suy nghĩ cái gì đó, lo lắng rốt cuộc có nên nói ra hay không.

Ước chừng tầm 10 phút đồng hồ trôi qua, Từ An mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía Gia Vệ, nói:

- Đánh lão Gia, có ba người, ta biết được một người trong đó, là con trai thứ hai của tập đoàn kinh doanh bất động sản Khoáng Thế - Tôn Diệu Kiệt. Bọn họ sờ dĩa ra tay đánh lão Gia, là vì thấy lão Gia làm công việc ở chỗ này, bọn họ nói là vì lão Gia họ Gia, mới đánh lão Gia.

- Bởi vì họ Gia, mới động thủ đánh người?

Gia Vệ nhướn mày, bộ dáng tươi cười trên mặt không thấy đâu, mà lại biến thành một mảnh thần sắc băng lãnh.

- Có tiền thì rất giỏi à, có tiền là có thể tùy tiện đánh người sao?

Vương Cường càng tức giận hơn, trực tiếp quay qua Từ An rống lên giận giữ.

Gia Vệ ngăn cản Vương Cường, tiếp tục hướng Từ An hỏi:

- Ông được phái đến để giải quyết chuyện này, chứ không phải là tự mình chủ động tới đúng không?

Từ An gật đầu, nói:

- Là trưởng phòng của công ty bảo ta tới đây.

- Trưởng phòng của công ty?

Gia Vệ vùng xung quanh lông mày lại là nhăn lại, trầm tư trong chốc lát, tiếp tục hỏi:

- Lễ nào công nhân trong công ty vô duyên vô cớ bị người ngoài đánh, trong công ty cứ như vậy không có giải quyết?

Từ An nhìn Gia Vệ, thờ dài, nói: "

- Tập đoàn Khoáng Thế cùng với vương triều tập đoàn là quan hệ hợp tác, phát sinh chuyện như vậy, công ty đương nhiên sẽ che chở cho con trai của tập đoàn Khoáng Thế rồi.

Tuy rằng Từ An là đội trưởng của đội bảo an nhưng tiền lương cũng không cao hơn bao nhiêu so với Gia Hồng Ngạo bọn họ, cuộc sống của nhà bọn hắn cùng cuộc sống của gia đình Gia Vệ không khác nhau bao nhiêu, niên kỷ so với Gia Hồng Ngạo còn muốn lớn hơn một ít, hẳn biết cuộc sống còn có rất nhiều điều bất đắc dĩ.

Từ An lại kể một ít sự tình nữa, rồi mới rời đi.

- Có tiền là rất giỏi sao? Là có thể tùy tiện đánh người?

Vương Cường tức giận, quay qua Gia Vệ nói:

- Vệ tử, báo cảnh sát đi, để cho Lương đội trưởng đem bọn hắn bắt nhốt vào tù.

- Có thể phạt bao lâu đây? Phạt một chút tiền những tên đó sẽ quan tâm sao?

Gia Vệ lạnh lùng nói ra.

Vương Cường ngẩn ra, hung hăng nắm thật chặt tay, cuối cùng vẫn không thể nói ra cái gì.

Đối với những sự tình như vậy cùng lắm là tạm giam một ngày, phạt một ít tiền. Nhưng việc này đối với những người đó mà nói đâu

thể tính là trừng phạt gì?

- Chẳng lẽ Gia thúc bị đánh mà cứ như vậy chịu khổ cho qua?

Vương Cường tức giận nói

- Còn có thể như thế nào đây? Chúng ta sao có thể đấu lại với đám con cháu nhà giàu này được.

Trương Dung nói, lau nước mắt trên mặt, trong lòng tràn đầy sự đau khổ.

Gia Hồng Ngạo lại không nói gì, hai mắt hấn nhìn về phía Gia Vệ, dường như đang đợi Gia Vệ nói gì đó.

- Ai cũng sẽ không vô duyên vô cớ đánh người, Từ bá bá đã nói, ba người kia sợ dĩ đánh cha ta, là vì cha ta họ Gia.

Gia Vệ nhìn về phía Vương Cường, tiếp tục nói:

- Mấy tên con cháu nhà giàu này, tại sao phải đánh người?

- Tại sao?

Vương Cường về mặt nghi hoặc.

- Những tên nhà giàu có trong thành phố Tân Hải này, bọn hấn đều có một bang hội cho riêng mình, không giống như những dân nghèo như chúng ta. Cái tên Tôn Diệu Kiệt kia, đi vào bên trong trung tâm giải trí rồi uống rượu say khướt, quần áo cũng là loại đắt tiền, mà chúng ta cũng vừa mới quen biết được một tên nhà giàu ăn chơi trác táng, đồng thời cùng chúng ta có chút thù hận.

Gia Vệ tiếp tục phân tích, hai mắt híp lại, trên mặt tràn đầy vẻ lạnh lùng

- Mày nói là Tiền Thiếu Suất?

Vương Cường ngẩn ra, tiếp tục nói:

- Không có khả năng a, Tiền Thiếu Suất mặc dù là đã tránh được không phải ngồi tù, nhưng khẳng định bây giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện, có tỉnh lại hay không còn chưa xác định kia, hấn cho dù có tỉnh lại, bây giờ chắc chắn không dám ra tay đối phó với chúng ta

a?

- Có phải hay không hẳn sai người làm thì tao không biết, chẳng qua chuyện này nhất định cùng hẳn có quan hệ.

Gia Vệ lạnh lùng nói ra.

- Vệ vệ, Tiền Thiếu Suất là ai? Chuyện này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trương Dung cũng không biết sự tình về Tiền Thiếu Suất, là Gia Vệ sợ nàng cùng cha mình Gia Hồng Ngạo lo lắng, nên mới không có nói ra.

- Sự tình này hai người các con đi giải quyết là được, về phần chuyện công việc của ta có thể tiếp tục duy trì hay không, ta cũng không quan tâm, ta có thể đi tìm một công việc khác.

Gia Hồng Ngạo vỗ vỗ tay Trương Dung, sau đó nhìn Gia Vệ cùng Vương Cường nói.

- Cha, người yên tâm, không một ai có thể ức hiếp chúng ta được.

Gia Vệ gật đầu nói.

Ngay sau đó, Gia Vệ cùng Vương Cường trực tiếp rời khỏi bệnh viện, tại cửa bệnh viện Gia Vệ lấy điện thoại di động ra, gọi cho Liễu Tình.

- Có việc gì thế. . .

Không bao lâu sau, điện thoại đã được nối thông, thanh âm Liễu Tình vang lên phảng phất không mang chút tình cảm nào.

Gia Vệ lúc này cũng không để ý tới những thứ này, trực tiếp mở miệng nói ra:

- Đưa cho em số điện thoại di động của Tiền Nhạc Nhạc.

Giọng nói Gia Vệ có chút lạnh lùng, khiến cho Liễu Tình đầu bên kia giống như là sững sờ vậy, một lát sau trong điện thoại mới vang lên thanh âm của Liễu Tình lần nữa:

- Chờ chút, chị gửi số sang ngay đây.

Vừa mới nói xong, Liễu Tình liền tắt điện thoại.

- Như thế nào rồi?

Thấy Gia Vệ tắt điện thoại, Vương Cường tiến lên trước hỏi.

- Trước tiên tìm Tiền Nhạc Nhạc hỏi một chút, sự tình khác chờ hỏi xong rồi hãy nói.

Gia Vệ nói.

Không lâu sau đó, âm thanh tin nhắn của điện thoại vang lên, Gia Vệ kiểm tra tin nhắn, bên trong là một dãy số di động, Gia Vệ liền trực tiếp ấn gọi đi.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Khu Vui Chơi Cao Cấp Thành Phố

Hỏi hận vì không muốn thân thể ta rời hả?

Điện thoại vừa mới nói thông liền vang lên câu hỏi như vậy.

Gia Vệ ngẩn ra, cau mày. Tiền Nhạc Nhạc chắc chắn biết đây là số điện thoại của mình, bằng không thì chưa hỏi đã biết ngay là mình gọi đến.

- Đối với thân thể của cô, tôi quả thật không có chút hứng thú.

Gia Vệ lạnh lùng nói:

- Ngày hôm nay, tại Trung tâm vui chơi giải trí Vương Triều, cha tôi bị người ta đánh. Tôi chỉ muốn biết những tên đã đánh cha đệ có phải do Tiền Thiếu Suất xúi dục không? Còn nữa, làm sao để tìm ra những tên đó?

- Có người đánh cha cậu?

Giọng Tiền Nhạc Nhạc dường như rất kinh ngạc, không còn chút lạnh lùng nào trong đó với Gia Vệ.

Một lát sau, Tiền Nhạc Nhạc mới lên tiếng:

- Tôi không đối cậu, không phải do em tôi giật dây, chuyện này tôi không biết.

- Trong những tên đánh cha tôi, có một tên là con trai thứ 2 của Tập Đoàn Khoáng Thế Tôn Diệu Kiệt.

Thẳng thắn mà nói, nếu như không phải do Tiền Thiếu Suất xúi dục, Gia Vệ cũng không muốn gây thêm phiền phức cho Tiền Thiếu

Suất. Hấn muốn trực tiếp tìm đến những tên đã đánh cha hấn.

- Tôn Diệu Kiệt?

Tiền Nhạc Nhạc ngẩn ra, một lát sau mới lên tiếng:

- Tôn Diệu Kiệt đích thực là bạn tốt của em trai tôi. Chuyện em tôi nằm viện hấn cũng biết.

Nói xong những lời này, Tiền Nhạc Nhạc trầm tư, giống như đang suy nghĩ một cái gì đó, một lát sau liền mở miệng ra nói:

- Chuyện này tôi có thể xử lý, cậu muốn kết thúc như thế nào?

Tiền Nhạc Nhạc trực tiếp yêu cầu như vậy mang lại một sự ngạc nhiên không ngờ đến cho Gia Vệ. Thế nhưng một lát sau, Gia Vệ chỉ cười lạnh rồi nói:

- Tôi không muốn tiền. Chuyện này cũng không muốn làm phiền đến cô. Cô chỉ cần dẫn tôi đi gặp những tên đó là được.

- Cha mẹ bọn chúng đều là những người có tiền có thế. Chúng cũng vì thế mà càng ngày càng ăn chơi trác táng. Cậu muốn xử lý chúng như thế nào?

Tiền Nhạc Nhạc hỏi, giọng tuy vẫn có vẻ lạnh lùng nhưng nhiều phần lại có chút quan tâm đến ý kiến của Gia Vệ.

Gia Vệ cười lạnh liên tục. Theo như Gia Vệ nghe ra thì, Tiền Nhạc Nhạc này chẳng qua là chỉ muốn giúp đám nhà giàu đầy dòn xếp ổn thỏa, căn bản là không muốn giúp mình.

- Chúng ta chỉ là người dung với nhau. Giúp tôi hay không tùy cô quyết định, cho dù cô không giúp thì tôi cũng có thể tự mình giải quyết chuyện này.

Gia Vệ lạnh lùng nói.

Phía bên kia điện thoại bỗng im lặng một hồi. Một lát sau, giọng Tiền Nhạc Nhạc lại một lần nữa vang lên:

- Cậu đến công trường cấp 3 Tân Hải đợi tôi, không đến 30 phút nữa tôi sẽ đến.

Gia Vệ 'ừ' một tiếng liền cúp điện thoại

- Thế nào?

Nhìn thấy Gia Vệ cúp máy, Vương Cường liền hỏi.

Gia Vệ nhìn về phía Vương Cường, trực tiếp trả lại di động cho hắn rồi nói:

- Một lát nữa, Tiền Nhạc Nhạc sẽ đến cổng trường tìm tao. Mà đi theo sau, chờ đến lúc có chuyện thì gọi điện thoại báo ngay cho Lương đội trưởng.

- Mà muốn làm gì đây?

Nghe Gia Vệ nói vậy, Vương Cường cầm lấy điện thoại cau mày hỏi.

- Còn làm gì nữa?!

Gia Vệ cười lạnh một tiếng nói:

- Hậu quả mà Tiền Thiếu Suất đã chịu cũng chính là cái mà bọn chúng sẽ nhanh chóng được nhận lấy. Sau đó, để xem mấy tên đấy có giống như tên họ Tiền có được một người chị gái hay em gái như Tiền Nhạc Nhạc đến giúp chạy tội hay không.

Nghe vậy, lông mày Vương Cường khẽ nhíu lại, lặng lẽ cười, vừa muốn nói gì đó thì lại nhíu mày rồi nói:

- Cái dạng công tử, ăn chơi trác táng như vậy, rất dễ bị chọc tức. Nhưng mà mày đi một mình có được không? Hay là để tao kêu cha tao, nếu cha tao mà biết được chú Gia bị đánh thì ông ấy nhất định sẽ đến.

Gia Vệ lắc đầu, nói:

- Không cần làm phiền chú Vương, chú Vương ra tay rất nặng, chỉ cần một sơ suất thôi thì chuyện này không thể kết thúc êm đẹp. Tao muốn hậu quả mà bọn nó phải gánh chịu so với Tiền Thiếu Suất phải nặng hơn, thậm chí hơn, đồng thời cũng phải không ảnh hưởng gì đến chúng ta.

Suy nghĩ lại, Vương Cường vẫn như trước kiên trì nói:

- Hay là để tao đi theo mày đi. Hai người hợp tác thì cho dù bọn chúng có nhiều bảo tiêu đi nữa thì chúng ta vẫn có thể đối phó được. Một mình mày đi tao thấy không yên tâm.

- Lo lắng cái gì?

Gia Vệ cười lạnh một tiếng nói:

- Bọn chúng cũng chỉ giống như Tiền Thiếu Suất, chỉ biết ăn chơi sa đọa sống phóng túng thì có khả năng làm nên chuyện gì? Thuê bảo tiêu thì cũng chỉ là những tên nhện hót chỉ có chút ít năng lực. Mày cứ yên tâm đi.

- Vậy còn Tiền Nhạc Nhạc kia thì tính sao đây?

Vương Cường gật đầu rồi lại hỏi.

- Tính sao là tính sao?

Gia Vệ lộ vẻ nghi hoặc.

Vương Cường nhìn Gia Vệ, liền lắc đầu cười khổ nói:

- Cứ tưởng mày đã thay đổi rất nhiều, hoá ra vẫn như cũ không có chút thay đổi gì cả. Tiền Nhạc Nhạc biết mày đi tìm những tên kia gây rối nhưng vẫn dẫn mày đi, rút cuộc chỉ có hai khả năng. Khả năng thứ nhất, đồng thời cũng là khả năng cao nhất đó là Tiền Nhạc Nhạc muốn mượn tay của những tên này trả thù thay cho em cô ta, để cho bọn chúng đánh mày 1 trận làm tiêu tan mối hận trong lòng. Còn khả năng thứ hai chính là Tiền Nhạc Nhạc thật sự muốn giúp đỡ mày, nhưng mà nếu thật sự là như vậy thì người anh em à, Tiền Nhạc Nhạc thật sự thích mày rồi đấy.

Trầm tư một lát, Vương Cường tiếp tục nói:

- Cho dù là khả năng gì, mày cũng phải có một quyết định. Nếu như Tiền Nhạc Nhạc muốn trả thù thì chúng ta có nên tính luôn cô ta vào trong chuyện này hay không? Còn nếu như Tiền Nhạc Nhạc thật sự vì giúp đỡ mày mà đắc tội với những tên công tử bột này thì người anh em, đây là trái cấm, một khoản nợ khó trả nhất trên đời đấy.

Vương Cường cảm thán, lắc đầu rồi vỗ vai Gia Vệ, để cho Gia Vệ tự quyết định.

Lúc này, Gia Vệ thì lại trở nên ngờ ngẩn, hẳn hoàn toàn không nghĩ đến những điều này. Cho tới giờ, hẳn vẫn cho rằng Tiền Nhạc Nhạc chỉ là người dung, đồng thời hẳn cũng không muốn cùng Tiền Nhạc Nhạc có quá nhiều quan hệ, bằng không cũng không trực tiếp thoả hiệp với nàng tha cho Tiền Thiếu Suất.

- Không có thời gian lo cho những chuyện này. Bất kể như thế nào, ngày hôm nay nhất định phải giải quyết cho xong bằng không sẽ ảnh hưởng đến kì thi thử.

Gia Vệ nói đồng thời trên mặt hiện ra vẻ băng lãnh.

Vương Cường gật đầu, không nói gì nữa. Thế nhưng trong mắt hẳn lại có một chút đắn đo, có một số việc so với Gia Vệ hẳn có nhiều kinh nghiệm hơn, đó là kinh nghiệm thực tế không như Gia Vệ chỉ có kinh nghiệm trên sách vở.

Hai người liền bắt một chiếc xe, đi nhanh đến cổng trường cấp 3 Tân Hải.

Gia Vệ đi đến cổng chính chờ. Vương Cường thì núp trong một cửa hàng gần đây để chuẩn bị theo sau Gia Vệ cùng Tiền Nhạc Nhạc.

Không lâu sau, một chiếc taxi dừng lại ngay cổng trường cấp 3 Tân Hải, nhưng Gia Vệ cùng Vương Cường lại không để ý đến.

Theo như suy nghĩ của hai người thì Tiền Nhạc Nhạc là con gái nhà giàu mà hiện tại lại đang là nghiên cứu sinh nhất định sẽ có xe riêng mà còn lại là xe sang trọng đắt giá.

Đó là lí do mà ngay từ lúc chờ đợi, hai người chỉ chú ý đến có chiếc xe đắt tiền nào tiến đến hay không bởi vì người đến rất có thể là Tiền Nhạc Nhạc.

Chỉ có một điều không ngờ, từ trên chiếc taxi kia đi xuống, một thân hình cao gầy, áo trắng dài tay phối với quần đen, lộ vẻ hấp dẫn của dân thành thị.

Chỉ có điều, biểu hiện trên mặt nàng lại khiến cho tất cả mọi người không ai dám tới gần. Đó là một loại khí chất lạnh lùng không để ai vào trong mắt, tựa như một vị nữ vương xinh đẹp lạnh lùng đến mức khiến người người chỉ dám đứng xa ngàn dặm ngắm nhìn.

Không biết được việc này nên Gia Vệ và Vương Cường không nhìn thấy Tiền Nhạc Nhạc, bởi vì họ làm sao có thể nghĩ đến việc Tiền Nhạc Nhạc sẽ ngồi xe taxi mà đến.

- Cậu thật sự muốn đi sao?

Không bao lâu sau, sau lưng Gia Vệ vang lên một giọng nói rất quen thuộc.

Gia Vệ xoay người lại, kinh ngạc nhìn Tiền Nhạc Nhạc rồi lại liếc mắt sang chiếc taxi đang đậu bên cạnh nàng, trong lòng tràn đầy sự ngạc nhiên không ngờ này.

- Nếu để cho tôi biết được chuyện này có liên quan đến Tiền Thiếu Suất, tôi nhất định sẽ không tha cho hắn.

Gia Vệ hơi ngẩng đầu lên nhìn Tiền Nhạc Nhạc nói:

- Đương nhiên, nếu Tiền Thiếu Suất không liên quan tới chuyện này thì tôi cũng sẽ không gây thêm phiền phức cho hắn.

Lời nói của Gia Vệ, nhìn như không mấy may có chút tác động nào đến tâm tình Tiền Nhạc Nhạc, nhưng Gia Vệ có thể thấy được trong mắt nàng hiện rõ sự kinh ngạc.

- Bọn chúng đều là những công tử có tiền có thế, cha của Tôn Vệ Kiệt lại là chủ tịch tập đoàn Khoáng Thế, mẹ là thị uỷ uỷ viên thành phố Tân Hải. Cậu cho rằng cậu có thể làm gì hắn thì làm sao?

Tiền Nhạc Nhạc nói với giọng điệu không nhanh không chậm, rất là lãnh đạm.

Gia Vệ cau mày. Nếu như tên Tôn Diệu Kiệt này cũng giống như Tiền Thiếu Suất chỉ là một tên công tử bột thì có thể xử lý đẹp, thế nhưng mẹ hắn lại là thị uỷ uỷ viên thành phố Tân Hải thì chuyện thì không dễ giải quyết rồi.

Không quá nửa phút suy nghĩ, Gia Vệ lạnh lùng nói:

- Thế thì đã làm sao? Thị uỷ uỷ viên thì có thể một tay che trời, tùy ý để con mình làm xằng làm bậy sao?

- Tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu, những người này không phải là người mà cậu có thể dễ dàng chọc đến được. Nếu như chuyện này để cho tôi xử lý thì tôi có thể làm cho chúng bồi thường cậu ít nhất 20 vạn.

Tiền Nhạc Nhạc tiếp tục nói, vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt nàng khiến cho Gia Vệ không thể đoán được nàng đang nghĩ gì.

- Không cần! Có một số việc, tiền có thể giải quyết nhưng cũng có một số việc, tiền cũng không có khả năng giải quyết.

Gia Vệ lắc đầu lạnh lùng nói.

Tiền Nhạc Nhạc gật đầu, trực tiếp vẫy một chiếc taxi rồi nói với Gia Vệ:

- Tôn Diệu Kiệt bây giờ đang ở quán bar ‘Ánh Sáng Thế Kỳ’, ở cùng hắn còn có mấy người, trong đó có khả năng có những tên khác mà cậu cần tìm.”

- Không cần cô ra mặt, chờ đến quán bar ‘Ánh Sáng Thế Kỳ’, chỉ cần nói cho tôi biết ai là Tôn Diệu Kiệt là được.

Gia Vệ gật đầu nói.

Tiền Nhạc Nhạc không nói gì, bước vào xe taxi trước.

Gia Vệ cũng không chần chừ, mắt nhìn Vương Cường ở xa xa xong cũng lên xe taxi.

Chỉ chốc lát sau, hai xe taxi, một trước một sau hướng khu Trung Tâm mà đi. Chiếc phía trước dĩ nhiên là xe của Gia Vệ và Tiền Nhạc Nhạc, xe phía sau chính là xe Vương Cường ngồi.

Thành phố Tân Hải rất lớn. Tuy trường cấp 3 Tân Hải đã ở trong nội thành nhưng khoảng cách với khu Trung Tâm vẫn là rất xa.

Khoảng chừng nửa giờ sau, xe taxi mới dừng lại, không đợi Gia Vệ nói gì, Tiền Nhạc Nhạc liền trả tiền xe, hai người 1 trước 1 sau xuống xe.

Vừa mới bước xuống xe, chứng kiến toà nhà trước mắt khiến cho lòng Gia Vệ hơi ngạc nhiên.

Nhà Gia Vệ cách trường Tân Hải không xa, nhưng cách nơi này lại rất xa. Có thể nói, Gia Vệ từng này tuổi mà còn chưa từng đi xa như vậy đến cái địa phương này.

Khu Trung Tâm này, chính là căn cứ của những người giàu có. Khoảng tiêu phí ở đây so với những khu ngoài cao gấp vài lần, thậm chí có thể lên đến mười lần, trăm lần. Tuy là vậy nhưng dù sớm hay muộn nơi này cũng vẫn tràn ngập người.

Như vậy có thể thấy được thành phố Tân Hải người giàu rất nhiều.

Hơi ngẩng đầu, Gia Vệ mới nhìn được phía trên toà nhà này có viết một hàng năm chữ to ‘Quán bar Ánh Sáng Thế Kỳ’.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Bạn Gái Của Ta

Tôn Diệu Kiệt bọn họ đang ở chỗ này.

Tiền Nhạc Nhạc mở miệng nói, nhìn về quán bar “Ánh Sáng Thế Kỳ” phía trước rồi lại nhìn về phía Gia Vệ, nói:

- Tôi hỏi cậu một lần cuối cùng, chuyện này nếu như để tôi thay cậu giải quyết, các cậu có thể lấy được hai mươi vạn đồng tiền bồi thường, công việc của cha cậu cũng có thể tiếp tục duy trì như cũ.

Gia Vệ cũng không có để ý tới Tiền Nhạc Nhạc, trực tiếp bước nhanh chân, hướng về bên trong quán bar đi tới.

Lúc này, trong lòng Gia Vệ đối với Tiền Nhạc Nhạc có một loại cảm giác chán ghét, bởi vì hắn cảm thấy, Tiền Nhạc Nhạc chính là muốn giúp Tôn Diệu Kiệt bọn họ thoát khỏi chuyện này, mà không phải đang giúp hắn.

Tiền Nhạc Nhạc thấy Gia Vệ không để ý tới mình, trên mặt cũng không có xuất hiện biểu tình gì, đi theo sau.

Nhưng mà, Gia Vệ vừa mới tới cửa quán bar “Ánh Sáng Thế Kỳ”, liền bị hai tên bảo vệ thân hình cao lớn vạm vỡ cản lại.

Hai tên bảo vệ kia chiều cao chắc chắn phải trên 1m8, toàn thân cơ bắp nổi lên cuộn cuộn, quần áo đều là âu phục đen, mang theo kính râm, trông không khác gì dân xã hội đen.

Gia Vệ có thể nhìn ra, hai người kia nhất định đã từng tập võ, đối với những quán bar sang trọng như thế này tuyệt đối không cho phép xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, bằng không rất có thể sẽ đắc tội với những người mà bọn họ không muốn đắc tội.

- Vào quán bar này ít nhất phải chi tiêu năm vạn đồng.

Trong hai tên bảo vệ có một tên lạnh lùng nói, một câu này là muốn nhắc nhở Gia Vệ, đây không phải là chỗ để hắn đến vui chơi.

Không cần nhìn người, chỉ cần nhìn bộ quần áo Gia Vệ đang mặc trên người cũng biết, tuy rằng đều là quần áo chính quy nhưng y phục toàn thân cũng chỉ tầm năm sáu trăm đồng mà thôi, mà khách hàng tiến vào quán bar này y phục người nào mà không phải có giá trị mấy vạn thậm chí hơn mười vạn đồng?

Gia Vệ nhướn mày, chi tiêu ít nhất năm vạn đồng, hẳn thật sự chi không nổi.

- Hẳn là bạn của ta.

Đúng lúc này Tiền Nhạc Nhạc tiến tới, lạnh lùng nói một câu như vậy.

Hai người bảo vệ canh cửa kia cũng không có nói cái gì nữa, trực tiếp tránh đường giúp Gia Vệ mở cửa.

Gia Vệ mắt nhìn Tiền Nhạc Nhạc, không nói gì liền hướng về bên trong đi đến.

Chẳng qua bây giờ Gia Vệ đã hiểu được câu nói kia: tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì không thể giải quyết được chuyện gì.

Trong lòng thâm than một tiếng, Gia Vệ liền muốn nhanh một chút lấy lại số tiền ba mươi vạn đồng đã đầu tư vào Vương triều tập đoàn kia, phải đợi thời gian một năm mới có thể lấy về được, đồng thời số tiền đó cũng không là của một mình hắn.

- Về sau, nhất định phải nghĩ biện pháp để kiếm được thật nhiều tiền.

Gia Vệ nói nhỏ, cước bộ không có dừng lại mà tiếp tục hướng vào bên trong.

Bên ngoài mặc dù đã xế chiều nhưng ánh sáng mặt trời vẫn như cũ sáng long lanh, mà bên trong quán rượu lại không khác gì ban đêm, một bầu không khí vô cùng đen tối, các âm thanh nhạc vang lên hết cỡ, khiến người ta chỉ có thể thấp thoáng nghe thấy bên trong có tiếng nam nữ hét chói tai.

Nguyên một đám ở bên ngoài ăn mặc tinh tế, người nào cũng mang bộ dạng con nhà giàu hoặc ông chủ, nhưng khi vào chỗ này hoàn toàn vứt đi cái vẻ giả tạo đó, lộ ra dục vọng từ tận đáy lòng, uống rượu chơi bời chính là mục đích bọn hắn tới đây.

Đương nhiên, ở đây cũng có được một số người mang trên mặt bộ dáng tươi cười, nhưng trong mắt lại tràn đầy tiền tài và phụ nữ.

Các cô gái ở đây hoặc là ăn mặc cực kì bảo thủ, hoặc là ăn mặc rất cởi mở, thậm chí có mấy người chỉ mặc mỗi nội y, như này là dựa

theo khẩu vị của khách nhân mỗi người có một khác biệt riêng, đây cũng là nghề nghiệp của các nàng, mượn nơi này để kiếm tiền.

Gia Vệ tuy rằng không phải lần đầu tiên đến quán bar, nhưng với dạng quán bar như thế này vẫn còn là lần đầu.

Thanh âm nhạc cụ vang lên đĩnh tai nhức óc, trong không khí tuy rằng tràn ngập một loại mùi hương, nhưng cẩn thận mà ngửi, vẫn có thể nhận ra bên trong có một chút khí tức khác thường, khiến cho Gia Vệ phải hoài nghi ở trong bầu không khí đen tối này có hay không có người đang vận động cái trò nguyên thủy gì đó.

- Ở bên kia.

Đang lúc Gia Vệ không biết đi hướng nào để tìm Tôn Diệu Kiệt, thì thanh âm Tiên Nhạc Nhạc từ phía sau Gia Vệ vang lên.

Nhưng mà nghe được thanh âm của Tiên Nhạc Nhạc, Gia Vệ lại ngẩn ra.

Bất đồng, hoàn toàn bất đồng, có khác biệt quá lớn.

Nếu như nói cái quán bar mê loạn này là cuộc sống của con người mà nói, thanh âm của Tiên Nhạc Nhạc, giống như là thanh âm của tiên nữ không nhiễm chút khói bụi của trần gian vậy, cùng bầu không khí chỗ này có chênh lệch quá lớn, có thể nói, một điểm tương đồng cũng không có.

Điều này làm cho Gia Vệ không khỏi có chút kinh ngạc, Tiên Nhạc Nhạc là con gái nhà giàu, hẳn phải hòa nhập với cái loại địa phương này từ lâu mới đúng, tại sao lại có thể có khác biệt lớn đến như vậy?

Cũng không có chuyên tâm nghiên cứu về vấn đề này nhiều, Gia Vệ nhìn theo phương hướng Tiên Nhạc Nhạc chỉ, chỉ thấy chỗ đó trên ghế salon có mấy người thanh niên nam nữ đang ngồi, Gia Vệ liền nhắc chân hướng sang chỗ đó.

Không lâu sau, Gia Vệ cùng Tiên Nhạc Nhạc người trước người sau đi tới trước bàn rượu, mấy tên ngồi ở trên ghế sa lon đang vui sướng uống rượu, đồng thời năm thằng con trai trong số đó, một tay cầm chén rượu, tay kia cũng không có nhàn rỗi.

Đôi mắt nhìn tiếp, trên ghế sa lon còn có mười hai cô gái tuổi còn trẻ, có hai người ngồi ở một bên uống rượu, còn mười người khác lại là vây quanh năm người thanh niên kia, điên cuồng dùng những bộ vị mẫn cảm trên thân thể của mình cọ sát lên trên người năm người thanh niên đó.

- Ai là Tôn Diệu Kiệt?

Gia Vệ không có động thủ, hấn ngồi xuống đối diện với bọn họ, nhìn qua chén rượu đặt trước mặt, vốn là muốn cầm chén rượu lên rồi mở miệng uống cạn, như vậy thoát nhìn tương đối có khí thế, thế nhưng Gia Vệ biết rõ từ lượng của mình, cuối cùng vẫn không có cầm lên uống hết.

Thanh âm Gia Vệ lại không lớn, ở bên trong quán rượu cho dù là cách nhau 2~3m cũng không nghe được, cho nên năm người thanh niên kia căn bản là không nghe thấy gì, tiếp tục vui đùa cùng mấy cô gái đang vây quanh người.

"Choang..."

Lông mày Gia Vệ ngưng tụ lại, vươn cánh tay phải ra cầm lấy một chai rượu, giơ cánh tay lên cao rồi cứ như vậy buông chai rượu ra.

Trong chai còn đầy rượu, rơi xuống mặt thủy tinh trên bàn rượu, vang lên âm thanh rất lớn.

Trong số mười cô gái kia lại có mấy người hét âm lên, rất có kinh nghiệm hướng về gầm bàn cúi xuống trốn tránh, rất rõ ràng các nàng trước đây đều đã gặp phải chuyện như vậy, chỉ có điều chuyện bây giờ, lại không giống như tưởng tượng của các nàng.

Thấy người ngồi đối diện là một thanh niên có vóc người gầy yếu, đặc biệt khi thấy Gia Vệ mặc trên người bộ quần áo siêu rẻ tiền, mấy đứa con gái kia liền chán ghét liếc nhìn Gia Vệ, tiếp tục rúc vào người năm tên thanh niên kia.

Mà lúc này, năm người thanh niên kia cũng đã hướng về phía Gia Vệ nhìn lại.

Chẳng qua, ánh mắt của năm tên thanh niên đó rất nhanh liền tập trung vào trên người của Tiền Nhạc Nhạc đang đứng ở phía sau lưng Gia Vệ.

- Chị dâu tới nơi này làm gì? Để cho anh tôi biết cô tới nơi này, hấn sẽ mất hứng đó.

Trong năm tên thanh niên đó, có một tên ngồi ở chính giữa lông mày nhíu lại nói.

Hấn thoát nhìn so với Gia Vệ lớn hơn hai ba tuổi, tuổi tầm từ hai mốt đến hai hai, cao hơn Gia Vệ một chút, vóc người gầy gò như nhau, nhưng lại là cái loại nam tử đẹp trai, khuôn mặt giống như là bôi phấn vậy, chỉ bất quá trong hai con mắt lại tràn đầy tơ máu, rất rõ ràng là do chơi bời quá độ mà ra.

- Tôi không phải chị dâu của cậu.

Tiền Nhạc Nhạc lạnh lùng nói, lập tức liếc nhìn qua Gia Vệ, sau đó tiếp tục nhìn người thanh niên kia nói:

- Tôn Diệu Kiệt, sáng hôm nay cậu tại trung tâm giải trí đã làm ra chuyện gì?

Nghe được Tiền Nhạc Nhạc gọi người thanh niên kia là Tôn Diệu Kiệt, Gia Vệ hai mắt nhất thời nheo lại, thẳng tắp nhìn về phía người thanh niên kia.

- Tôi làm cái gì, cô quản được sao?

Tôn Diệu Kiệt trào phúng cười nói:

- Đừng cho rằng anh tôi coi trọng cô là cô có thể can thiệp vào chuyện của tôi. Cô giờ đã không còn là người quan trọng của Tôn Gia nữa, Tôn gia nhà tôi cũng thế, anh tôi chẳng qua chỉ là muốn chơi đùa một chút với cô mà thôi, đừng có coi trọng bản thân mình quá.

- Đây không phải chị gái của Thiếu Suất sao? Nghe nói Diệu Huy ca đã dùng ba nghìn vạn đem nàng mua về nhà, là thật hay giả vậy?

Một thằng con trai ngồi bên cạnh cười nói.

- Cái đấy còn có thể là giả sao? Ba nghìn vạn, thực sự là không rẻ a.

Một thằng con trai khác cười to nói.

Tôn Diệu Kiệt cười trào phúng, hắn ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn về phía Gia Vệ, chỉ chú ý hai tay sờ tới sờ lui trên người cô gái mặt đầy phấn son bên cạnh.

- Có ba nghìn vạn thôi sao?

Trong hai người con gái với vẻ mặt cao ngạo đang ngồi uống rượu này giờ có một người lên tiếng, liếc mắt nhìn Tiền Nhạc Nhạc, cười lạnh một tiếng, nói:

- Các người cho dù có đưa ta ba trăm triệu, lão nương cũng sẽ không lên giường với các người dù chỉ một lần, huống chi là mua lão

nương.

- Ha ha... , em là hòn ngọc quý trên tay cha ta, đừng nói là ba trăm triệu, cha chính là đem ta bán đi, cũng sẽ không bán em đâu.

Một thằng con trai ngồi cạnh Tôn Diệu Kiệt cười nói.

Người con gái đó trừng mắt với năm người Tôn Diệu Kiệt, sau đó lại nhìn về phía Tiền Nhạc Nhạc, trên mặt tràn đầy thần sắc xem thường.

Nhìn loại tình huống này, vùng xung quanh lông mày Gia Vệ nhăn lại thật chặt, nghe bọn hắn nói ra những lời đó, xem ra tình cảnh của Tiền Nhạc Nhạc cũng không được tốt lắm.

Tuy rằng Tiền Nhạc Nhạc là con gái nhà giàu, nhưng lại là một người con gái nhà giàu không được chào đón, không những không được con cháu của các nhà giàu khác chào đón, mà ngay cả người trong nhà cũng không chào đón.

Nhưng mà, Gia Vệ cũng đã biết được một cái tin tức có ích, đó chính là Tiền Nhạc Nhạc đã trở thành chị dâu của Tôn Diệu Kiệt.

Gia Vệ cũng không có đi nhìn biểu tình trên mặt Tiền Nhạc Nhạc là cái dạng gì, hắn lập tức duỗi cánh tay ra, nắm lấy cánh tay của Tiền Nhạc Nhạc thật chặt, dùng sức kéo một phát, muốn đem ánh mắt bọn Tôn Diệu Kiệt thu hút lên trên người mình.

Mà Tiền Nhạc Nhạc thì lại khê nhếch cái miệng nhỏ lên, thiếu chút nữa đã kinh hô thành tiếng.

Nàng thật không ngờ, Gia Vệ lại có thể làm như vậy, bị Gia Vệ kéo một phát, Tiền Nhạc Nhạc căn bản đứng không vững, chỉ có thể đổ vào người Gia Vệ.

Mà lúc này, tay kia của Gia Vệ cũng không có nhàn rỗi, trực tiếp đỡ lấy Tiền Nhạc Nhạc, ôm chiếc eo thon của Tiền Nhạc Nhạc.

Chỉ giây lát sau, Tiền Nhạc Nhạc đã ngồi yên ở trên đùi Gia Vệ, thân thể ngửa ra sau, cứ như vậy mà bị Gia Vệ ôm.

- Bọn mày đang nói về bạn gái của ta sao?

Mặt Gia Vệ lộ vẻ cười nhạt, hai mắt nhìn về phía Tôn Diệu Kiệt, lạnh lùng nói.

Tiền Nhạc Nhạc cũng không có giãy dụa, mà là hai mắt tròn to nhìn về phía Gia Vệ, muốn từ trong mắt Gia Vệ nhìn ra thứ gì đó,

nhưng nàng cái gì cũng không có nhìn ra, cặp mắt kia, phảng phất giống như bí mật của chính bản thân mình vậy.

Chỉ có điều, khoe miệng Gia Vệ hơi nhếch lên, tim cũng không có đập nhanh, khiến Tiền Nhạc Nhạc trong lúc nhất thời sững sốt.

Đứng bên cạnh bàn lúc này là mười mấy đại hán thân hình cường tráng, trang phục của bọn họ cùng trang phục của hai người bảo vệ canh cửa không sai biệt lắm, rất rõ ràng bọn họ là vệ sĩ của Tôn Diệu Kiệt.

Mà mười mấy tên vệ sĩ này, thực lực của mỗi một người cũng không kém hơn so với hai tên bảo vệ canh cửa kia, đồng thời bọn hắn cũng đã chú ý tới Gia Vệ, nhưng lúc này Gia Vệ một điểm sợ hãi cũng không có, bộ dạng tự tin mười phần, giống như vương giả ngồi trên đỉnh núi nhìn xuống con mồi của mình vậy.

Trong lúc nhất thời, Tiền Nhạc Nhạc giống như cảm giác được, ở bên trong cái thân thể gầy gò của Gia Vệ kia, tồn tại một cỗ lực lượng cuộn cuộn đang chảy mạnh, cho dù là ngọn núi cao tít tận trời xanh, cũng không thể ngăn cản nổi.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Lương Ngọc Kiệt, Triệu Oánh Oánh

Buông nàng ra.

Một tiếng gầm giận dữ trực tiếp vang lên.

Âm thanh gầm lên giận dữ này, cũng không phải rất vang dội, tại bên trong quán rượu căn bản không có khả năng tạo thành ảnh hưởng gì lớn.

Chỉ có điều, từ lúc tiếng rống giận dữ này vang lên, ngòi bên cạnh bàn có mười năm tên vệ sĩ tất cả đều đồng thời đứng dậy, đem tất cả bọn họ cùng Gia Vệ đang ngồi tại bàn rượu vây lại.

Xảy ra chuyện như vậy, khiến cho một số ít con nhà giàu cùng vài ông chủ đang uống rượu tán gái gần đó đều nhanh chân tránh xa, đứng thật xa nơi này ra.

Tất cả mọi người ở đây đều tự biết người biết mình, tuy rằng ở chỗ này không có người nghèo, thế nhưng người giàu cũng cần phải phân ra đẳng cấp.

Có thể tới những quán bar như thế này, trong nhà ít nhất cũng phải có tài sản trên ngàn vạn, mà trong quán rượu có không ít hơn ba người, tài sản trong nhà đều vượt qua con số triệu đồng.

Mà lúc này đây, Tôn Diệu Kiệt cùng bốn người thanh niên bên cạnh đều buông mấy cô gái bên người ra, về mặt âm trầm nhìn về phía Gia Vệ.

Vốn bọn họ cho rằng Gia Vệ là một người không quan trọng gì, giống như người đi đường vậy, thậm chí bọn họ còn đoán rằng Gia Vệ là người hầu của Tiền Nhạc Nhạc, một tên tay sai mà thôi.

Loại tay sai như vậy, mỗi người bọn họ đều có rất nhiều, căn bản không thèm để ý.

Thế nhưng, bọn họ như thế nào cũng không ngờ tới, Gia Vệ lại dám ở trước mặt Tôn Diệu Kiệt đem Tiền Nhạc Nhạc ôm vào trong ngực.

Tuy rằng Tiền Nhạc Nhạc còn không có thực sự trở thành chị dâu của Tôn Diệu Kiệt, thế nhưng sự việc sớm đã truyền ra ngoài, tất cả mọi người đều đã biết, Tiền Nhạc Nhạc đã trở thành người của Tôn Diệu Huy, cho nên không có ai còn dám ra tay đối với Tiền Nhạc Nhạc.

Mà hôm nay, Gia Vệ làm như vậy, không khác gì trực tiếp cho Tôn Diệu Huy một cái tát, cũng chính là trước mặt mọi người cho Tôn Diệu Huy một cái tát.

- Thế nào? Tao ôm một chút bạn gái của tao, có liên quan đến mày sao?

Gia Vệ vẫn cười nhạt như cũ, tay trái buông bàn tay Tiền Nhạc Nhạc ra, bắt đầu giơ lên vuốt ve khuôn mặt Tiền Nhạc Nhạc.

- Ranh con, mày có gan đó.

Tôn Diệu Kiệt cười lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp đá văng bàn rượu trước người ra, nhưng một cước đá ra, bàn rượu chỉ là rung động một chút, cũng không có di chuyển.

Ngược lại trên bàn rượu có một ít chai rượu bị làm đổ, rơi vãi trên mặt đất.

- Tiền Nhạc Nhạc, cô làm như vậy, đối với cô không có lợi đâu.

Tôn Diệu Kiệt quay qua Tiền Nhạc Nhạc nói, chợt trực tiếp khoát tay chặn lại, mười năm tên vệ sĩ đứng phía sau hắn liền hướng chỗ ngồi Gia Vệ vây lại.

Gia Vệ vẫn cười nhạt, kết quả hắn muốn chính là như thế này, về phần mười năm tên vệ sĩ kia, Gia Vệ thật đúng là không có để ở trong lòng.

- Không phải chuyện của cô nữa rồi, rời khỏi nơi này đi, đừng để bọn họ làm cô bị thương.

Gia Vệ quay qua Tiền Nhạc Nhạc thấp giọng nói, chợt đứng dậy buông Tiền Nhạc Nhạc ra, thân thể hướng về bên cạnh bước tới,

vừa vận che ở trước người Tiên Nhạc Nhạc.

Thấy Gia Vệ như vậy, trên mặt Tôn Diệu Kiệt càng tức giận hơn, hấn trực tiếp giận dữ hét lên:

- Đánh gãy hai tay hai chân hấn cho ta.

Tiếng hét Tôn Diệu Kiệt mới vừa dứt, liền có hai vệ sĩ trực tiếp hướng về phía Gia Vệ xông tới, mà bên cạnh Tôn Diệu Kiệt là bốn người thanh niên cùng hai cô gái kia, đều là nở nụ cười nhạt, lần thứ hai ngồi xuống chuẩn bị xem kịch vui.

Chỉ có điều, còn không đợi hai tên vệ sĩ của Tôn Diệu Kiệt đụng tới Gia Vệ, một thanh âm hừ lạnh liền vang lên, thanh âm băng lãnh này không khác gì tiếng răn độc:

- Tôn thiếu, không biết quy củ của quán bar 'Ánh Sáng Thế Kỳ' sao?

Người vây xem bên cạnh tránh ra một con đường, một thanh niên mang theo mười mấy người vệ sĩ cường tráng đi tới, về mặt hấn cười nhạt nhìn về phía Tôn Diệu Kiệt, cũng không có nhìn qua Gia Vệ.

Nhìn thấy người này, sắc mặt Tôn Diệu Kiệt hơi đổi, chẳng qua cũng không có chùn bước, hai mắt hấn híp lại, nói:

- Lương thiếu, lấy quan hệ của hai nhà chúng ta, người định đứng nhìn huynh đệ ta ở chỗ này bị người khác làm mất hết mặt mũi ư?

Cái người tên Lương thiếu kia đến bên ghế salon cạnh Gia Vệ ngồi xuống, liếc nhìn Tôn Diệu Kiệt, nói:

- Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, không có quy củ thì quán bar 'Ánh Sáng Thế Kỳ' này của chúng ta cũng không cần phải mở cửa nữa. Đã đến nơi này thì đều là khách, ngay cả khách nhân cũng không bảo vệ được, ai sẽ còn đến 'Ánh Sáng Thế Kỳ' chơi nữa đây? Về phần giao tình, giờ không phải là lúc bàn về chuyện này.

- Lương thiếu, người định không để cho Tôn Diệu Kiệt ta chút mặt mũi nào sao?

Tôn Diệu Kiệt sắc mặt trở nên âm trầm, thấp giọng nói.

Lương thiếu lắc đầu, không nói gì, thế nhưng từ thái độ cũng đã cho thấy tất cả.

- Hừ, nghĩ mình là một đại nhân vật sao? Đây là địa bàn của người, không sai, nhưng chả lẽ người định cả đời trốn ở chỗ này?

Đúng lúc này, trong hai cô gái có vẻ mặt cao ngạo kia, một người có vẻ mặt thành thực lạnh lùng nói.

Lương thiếu khẽ ngẩng đầu, hai mắt híp lại nhìn về phía cô gái kia.

Sau một lát, hắn mới mở miệng nói:

- Quy củ chính là như vậy, không muốn tuân thủ, đừng có tới nơi này nữa.

- Người. . .

Cô gái kia tức giận, trực tiếp đứng lên, lạnh lùng nói:

- Ngày hôm nay, ta nhất định phải ở chỗ này tháo cánh tay của hắn xuống, người có thể làm gì được ta?

Thấy cô gái này cùng Lương thiếu tranh đấu, Tôn Diệu Kiệt cũng không tiếp tục nói chuyện nữa, vài người khác cũng không nói gì, vẻ mặt đều trở nên ngưng trọng, nhưng trong hai con mắt lại toát ra vẻ nóng nảy.

Bất quá người thanh niên bên cạnh Tôn Diệu Kiệt kia, trong mắt lại tràn đầy lo lắng, sợ muội muội của mình vào lúc này lại không biết nặng nhẹ mà ra mặt hộ người khác.

Nhưng mà, sự tình làm hắn lo lắng nhất cũng đã xảy ra, chỉ thấy muội muội của hắn lớn lên trông cũng xinh đẹp nhưng đầu óc quá mức đơn giản cũng mang vẻ mặt cười nhạt đứng dậy, chỉ vào Lương thiếu nói thẳng:

- Người là cái thá gì mà dám quản sự tình của chúng ta? Ngày hôm nay chúng ta nhất định phải ở chỗ này tháo cánh tay của hắn xuống, để cho hắn biết dám động vào nữ nhân của Diệu Huy ca, sẽ có kết quả gì.

- Tôn Diệu Huy sao?

Lương thiếu ngẩng đầu lên, căn bản không có nhìn về phía tiểu cô nương kia, khiến cho người thanh niên kia buông lỏng một hơi.

Lương thiếu mắt nhìn Tôn Diệu Kiệt, lại nhìn cô gái mới vừa rồi đứng lên cùng hắn đấu khẩu, biểu hiện trên mặt vẫn không đổi, như cũ là một vẻ cười nhạt giống như rắn độc, nói:

- Quy củ là như thế, ai cũng không thể thay đổi được.

Tôn Diệu Kiệt nhăn chặt mày lại, hần cũng không có mở miệng nói cái gì, mà là nhìn về phía cô bé bên cạnh kia.

- Đem hai cánh tay của hần tháo xuống cho ta.

Mà lúc này, cô bé kia trực tiếp hướng về sĩ phía sau nàng ra lệnh, sau đó nhìn về phía Lương thiếu, cười lạnh nói:

- Ta thật không tin Lương Ngọc Kiệt nguoi, thật dám đụng đến Triệu Oánh Oánh ta.

Thanh âm Triệu Oánh Oánh vừa dứt, năm vệ sĩ phía sau nàng đều đồng thời đứng lên, mười lăm vệ sĩ, có tới năm người là tới bảo vệ Triệu Oánh Oánh, mười người khác mới là bảo vệ cho bọn người Tôn Diệu Kiệt.

Lương Ngọc Kiệt không nói gì, hần đang không ngừng vuốt ve chân chén rượu để trên mặt bàn.

Chẳng qua, phía sau hần một gã đại hán đầu trọc ăn mặc rất tùy ý cũng đã đứng lên, hần âm hiểm cười một tiếng, một mình tiến lên ngăn cản năm vệ sĩ kia, nói:

- Đánh nhau ở Ánh Sáng Thế Kỳ, các nguoi con mẹ nó muốn chết.

- Đập vỡ mồm hần cho ta.

Triệu Oánh Oánh tức giận, chỉ vào tên vệ sĩ kia nói.

Năm tên vệ sĩ không chút do dự, đều bắt đầu động thủ, đầu tiên là hai tên vệ sĩ hướng về phía đại hán kia đánh tới, một người đánh bên trên, một người đánh bên dưới, rất rõ ràng năm tên vệ sĩ này cũng là người luyện võ, đồng thời kết hợp lại cùng một chỗ thì thực lực sẽ mạnh lên không ít.

- Tới hay lắm . .

Thù hạ của Lương Ngọc Kiệt cũng chính là đại hán kia, trực tiếp cười lớn một tiếng, cũng không có né tránh, mặc cho nắm tay cùng chân của hai người đánh lên trên người mình, thân thể của hần cũng chỉ lung lay một chút.

- Các nguoi con mẹ nó là đàn bà sao?

Đại hán quát to một tiếng, hai vuron tay ra trực tiếp nắm lấy đầu của hai tên vệ sĩ, hai tay hợp lại, đầu của hai vệ sĩ liền đập vào nhau,

máu tươi bắn ra làm cho trong quán bar xuất hiện một hồi hỗn loạn.

- Quách Thành, không nên quá nặng tay, gây kinh hãi cho khách nhân của chúng ta thì không tốt.

Lương Ngọc Kiệt lúc này mở miệng nói, thanh âm như cũ là cái loại thanh âm của rắn độc, khiến người ta nghe thấy không rét mà run.

Hai mắt Tôn Diệu Kiệt nheo lại, sắc mặt hoàn toàn trầm xuống, đây chính là hoàn toàn trở mặt, tuy rằng Tôn gia bọn họ cùng Lương gia đối đầu nhau, nhưng dưới loại tình huống hoàn toàn trở mặt này, Tôn Diệu Kiệt cũng thật hoàn toàn không ngờ tới.

Hắn tự nhiên hiểu được, lấy thực lực của mình căn bản đối phó không nổi Lương Ngọc Kiệt, chỉ có ca ca của hắn Tôn Diệu Huy, mới có thể không đem Lương Ngọc Kiệt để vào trong mắt.

- Một đám phế vật, ai có thể đem miệng hắn đập nát, ta sẽ thưởng cho người đó một trăm vạn.

Triệu Oánh Oánh giống như người điên hét lớn, vẻ mặt nàng trông rất dữ tợn, khiến cho cái vẻ đẹp thanh tú trên khuôn mặt nàng lúc đầu hoàn toàn biến mất.

Còn lại có ba tên vệ sĩ, nhưng vừa nghe Triệu Oánh Oánh nói như vậy, vốn trong mắt ba người tràn đầy vẻ ngung trọng, thì lúc này trong mắt lại tràn đầy lửa nóng.

Một trăm vạn, bọn họ phải làm vệ sĩ bao nhiêu năm mới có thể kiếm được nhiều tiền như vậy?

Không lâu sau, trong tay phải ba người đều xuất hiện một cây côn gấp, cái này chính là vũ khí bảo vệ tính mạng của bọn họ, có thể co duỗi, thuận tiện mang theo bên người, có điều cho dù là như thế, dưới tình huống bình thường, bọn họ cũng sẽ không mang ra dùng.

Thấy ba người lấy ra vũ khí, đám vệ sĩ phía sau Lương Ngọc Kiệt cũng muốn tiến lên trợ giúp, nhưng lại bị Quách thành ngăn lại, chỉ thấy hắn âm hiểm cười nói:

- Không cần các ngươi lên, ba người bọn hắn, ta có thể đối phó.

Lương Ngọc Kiệt liếc nhìn Quách thành, sau đó gật đầu, ý bảo vệ sĩ phía sau không cần lên hỗ trợ.

Lần này là ba đấu một, ba tên vệ sĩ thân hình không hơn kém Quách Thành đều cầm vũ khí, mà Quách thành không có cầm vũ khí,

nhưng khí thế của hắn cũng hơn xa ba người.

- Lo lắng cái gì, các ngươi đều lên hết cho ta.

Triệu Oánh Oánh nhìn về phía đám vệ sĩ của bọn Tôn Diệu Kiệt, trực tiếp tức giận nói.

Nghe lời nói của Triệu Oánh Oánh, bốn người thanh niên kia đều nhìn về phía Tôn Diệu Kiệt, giống như muốn hỏi ý kiến của hắn vậy.

Về mặt Tôn Diệu Kiệt trở nên âm trầm, hắn nhìn Lương Ngọc Kiệt, lại nhìn Quách Thành, cuối cùng nhìn về phía Gia Vệ cùng người vẫn đứng sau lưng Gia Vệ chưa rời khỏi - Tiền Nhạc Nhạc

- Hai người các ngươi đi lấy cánh tay của tiểu tử kia cho ta, những người khác đi hỗ trợ đi.

Tôn Diệu Kiệt lạnh lùng nói.

Mặt khác bốn người thanh niên kia cũng gật đầu, ý bảo vệ sĩ phía sau bọn họ nghe theo lời của Tôn Diệu Kiệt.

Lại thêm mười người gia nhập vào cuộc chiến, hai người hướng về phía Gia Vệ đi tới, tám người ngăn ở giữa Gia Vệ cùng Lương Ngọc Kiệt, không cho người của Lương Ngọc Kiệt nhúng tay vào.

Chỉ có điều, Lương Ngọc Kiệt lúc này cũng đã ra hiệu cho đám vệ sĩ phía sau đại hán đi ngăn lại, bọn họ vượt qua Quách thành, đi ngăn cản vệ sĩ của Tôn Diệu Kiệt.

Nhưng mà, không biết Lương Ngọc Kiệt là muốn sớm đi xử lý chuyện này, hay là hắn căn bản cũng không có để ý tới an toàn của Gia Vệ, hai vệ sĩ của Tôn Diệu Kiệt kia đã đi tới trước người Gia Vệ, nắm đám cùng cú đá sẽ rất nhanh đánh tới trên người Gia Vệ, người của Lương Ngọc Kiệt chỉ là đi ngăn cản tám người kia, mà không có đến trợ giúp Gia Vệ.

Trong mắt Gia Vệ tinh quang chợt lóe, cũng đã đến lúc hắn động thủ rồi, nếu như không phải người của Tôn Diệu Kiệt xuất thủ trước, lát nữa Lương đội trưởng dẫn người đến thì sẽ không dễ giải quyết.

Chỉ có điều, không đợi Gia Vệ xuất thủ, một thân ảnh trực tiếp bay đến, nện ở trên người hai vệ sĩ đang đánh tới Gia Vệ, đồng thời dư lực không giảm mà còn hướng về Gia Vệ đập qua.

Trên mặt Gia Vệ hiện lên vẻ giận dữ, dùng sức ngăn cản thân ảnh đang bay tới, sau đó nhìn về phía đại hán tên Quách Thành kia, thân ảnh vừa bay tới, là do chính hắn dùng vệ sĩ của Triệu Oánh Oánh ném tới.

Không ai chú ý tới Gia Vệ, tất cả mọi người đều quên mất Gia Vệ, người chung quanh đều đưa ánh mắt lên người những tên vệ sĩ kia, một cuộc đánh lộn sắp sửa diễn ra.

Song đúng lúc đó, một chai rượu trực tiếp nện ở trên đầu cái người tên Quách Thành kia, thanh âm chai rượu vỡ vụn khiến cho tất cả những người đang đánh nhau đều phải dừng lại, âm nhạc trong quán bar cũng đã tạm ngừng, giờ khắc này xung quanh có vẻ rất im lặng.

Mà đúng lúc này, một thanh âm lạnh lùng vang lên:

- Mới vừa rồi là ngươi cầm tên kia ném ta sao?

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Hai Con Chó

Trong quán bar ‘Ánh Sáng Thế Kỳ’, không nghe ra được bất cứ tiếng động hay âm thanh mà lúc bình thường nên có: tiếng kim loại hay tiếng nhạc dance, kể cả tiếng hò reo hay tiếng la kinh hoảng. Lúc này, thậm chí đến tiếng kim roi cũng có thể nghe ra.

Vốn những con mắt đang nhìn về phía những tên vệ sĩ, giờ tất cả đều đã đồng loạt dịch chuyển tầm nhìn về phía thân hình gầy gò kia.

Thủ hạ của Lương Ngọc Kiệt có mười mấy người cùng với những vệ sĩ của Tôn Diệu Kiệt cũng mười mấy người, tổng cộng gần ba mươi người, đều là những người cực kì cơ bắp và to lớn dị thường. Nhất là cái tên đầu trọc cường tráng to lớn kia, người vừa biểu diễn thực lực của hắn bằng cách trực tiếp đánh ngã hai vệ sĩ của Triệu Oánh Oánh.

Thế nhưng, đem so sánh với những tên lực lưỡng thế này thì Gia Vệ chỉ giống như một thằng nhóc đang tuổi dậy thì. Trái ngược với sự tưởng tượng của tất cả mọi người, không ai ngờ đến được, cái tên thanh niên gầy gò mặc 1 bộ quần áo rẻ tiền này lại có gan đi gây sự với Quách Thành.

Quách Thành thả tên bị mình đánh đến bất tỉnh trong tay ra, xoay người lại nhìn về phía Gia Vệ.

Khi nhìn thấy trên tay Quách Thành là một vùng đỏ tươi màu máu, không ít người không kim được mà la lên sợ hãi. Lúc này, Quách Thành không khác gì con quỷ khát máu mà người người phải khiếp sợ.

Mắt nhìn Gia Vệ, trên mặt Quách Thành không lộ ra vẻ gì, quay mặt đi.

Ý của hắn là Gia Vệ không đáng để hắn chú ý đến. Tất cả mọi người nhìn thấy, Lương Ngọc Kiệt cùng lúc đó gạt đầu, chứng tỏ Quách Thành làm như vậy là không sai.

Chỉ có điều, thủ hạ Lương Ngọc Kiệt còn chưa kịp cùng thủ hạ Tôn Diệu Kiệt đánh trận thứ 2 thì một chai rượu đã bay đến cái đầu bóng láng của Quách Thành, ngay sau đó vang lên tiếng của Gia Vệ:

- Có phải người là người đã ném tên kia vào ta không?

Lúc này, tất cả mọi người đều như ngừng thở, bọn họ cảm nhận được sự phẫn nộ vừa tỏa ra từ Quách Thành đồng thời cũng đoán được kết cục của Gia Vệ.

Tuy vậy, lại có một người mày thì nhú lại nhưng trong mắt lại toát lên vẻ mong chờ.

Người này chính là người đang đứng sau lưng Gia Vệ, vẫn chưa có rời đi - Tiền Nhạc Nhạc.

Tiền Nhạc Nhạc biết rất rõ Gia Vệ đã đánh cho Tiền Thiếu Suất cùng những vệ sĩ của hắn thành hình dạng gì. Thậm chí nàng còn biết được rằng những vệ sĩ kia của Tiền Thiếu Suất không phải là những vệ sĩ bình thường.

Nhưng theo Tiền Nhạc Nhạc biết được, sáu vệ sĩ ấy, tất cả đều bị một mình Gia Vệ đánh bị thương. Hơn nữa em trai mình cũng bị Gia Vệ đánh cho gãy hết mười mấy cái xương, mặc dù vẫn sống nhưng nhất định sẽ lưu lại thương tật vĩnh viễn.

Một người có thể đánh ra những vết thương như thế, một người có thể đánh bại sáu vệ sĩ của Tiền Thiếu Suất, còn là một người bình thường sao?

Vì thế hiện tại Tiền Nhạc Nhạc hy vọng, rất hy vọng chứng kiến bản lĩnh thật sự của Gia Vệ (tò mò => ... => yêu? Mấy giai đoạn nhỉ?)

Nhưng những người khác thì lại tỏ vẻ hả hê đồng thời lại có 1 chút nghi hoặc.

Họ không rõ, không rõ vì lí do gì mà Gia Vệ can đảm như thế.

Tôn Diệu Kiệt nhú mày, hai mắt nhìn phía Gia Vệ, cũng không nói nên lời.

Hắn cũng không nghĩ ra được vì sao Gia Vệ lại làm như vậy. Tất cả những công tử ở thành phố Tân Hải này không ai mà hắn không biết, trong số đó không có Gia Vệ.

Một tên không có ai chống đỡ, mà lại ngạo mạn như thế này, thì chính là do hắn có thực lực.

Nhưng nhìn kỹ lại thân thể gầy gò của Gia Vệ, thì có tương tượng như thế nào đi nữa cũng khó mà nghĩ được Gia Vệ có thể hay không chống lại được thực lực của Quách Thành.

Triệu Oánh Oánh cũng tạm thời không tức giận nữa, không kêu vệ sĩ của mình ra tay, về mặt hứng thú nhìn về phía Gia Vệ.

- Lương thiếu.....

Quách Thành xoay người lại, hai mắt híp lại nhìn về phía Gia Vệ nhưng vẫn chưa ra tay, mà nhìn lại phía Lương Ngọc Kiệt, tỏ vẻ xin chỉ thị.

Lương Ngọc Kiệt nhủ mày. Hấn ngẩng đầu lên, hai mắt như rắn độc nhìn về phía Gia Vệ.

Đây là lần đầu tiên hấn nhìn về phía Gia Vệ. Tuy nói diễn viên chính của cái trò khôi hài này là Gia Vệ, thế nhưng ngay từ lúc bắt đầu, hấn đã không đem Gia Vệ để vào mắt.

Một tên không có gì quan trọng, căn bản không có khả năng lọt vào đôi mắt thần của Lương Ngọc Kiệt.

- Người tự xử lý đi.

Giọng nói bình thản, Lương Ngọc Kiệt lại nhìn về phía chiếc ly để dài trong tay.

Tất cả đều biết, Lương Ngọc Kiệt vẫn như cũ không đem Gia Vệ để vào mắt.

Quách Thành tỏ vẻ đã nhận được mệnh lệnh như ý, khễ nhếch miệng cười, tay phải sờ cái đầu bóng loáng của mình một cái rồi đi về phía Gia Vệ.

Khi hấn còn cách Gia Vệ khoảng mười thước, người xung quanh cũng tản ra phạm vi đủ để đánh nhau, nhưng Quách Thành lại không muốn nhanh chóng thu hẹp khoảng cách mười thước này. Hấn chậm chạp tiến từng bước một về phía Gia Vệ, ý đồ muốn cho Gia Vệ nếm trải cảm giác sợ hãi đến tột cùng, sau đó mới ra tay, dùng cách này để khiến cho mọi người biết đến khả năng khủng bố của hấn.

Chi có điều, Quách Thành vừa mới bước đi chưa được đến hai bước thì Gia Vệ cười lạnh rồi lại ngồi xuống nói:

- Chi là một con chó mà thôi.

Những lời này vừa mới ra khỏi miệng Gia Vệ, Quách Thành liền dừng bước, vẻ tươi cười trên mặt trong nháy mắt đã biến mất, hai mắt híp lại, trên mặt tỏa ra vẻ băng lãnh.

Có vẻ như những lời này của Gia Vệ đã đánh trúng ‘tim đen’ của Quách Thành.

Lương Ngọc Kiệt cũng dừng thường thức chiếc ly trong tay, hơi ngẩng đầu nhìn về phía Gia Vệ.

Bầu không khí dường như trở nên trầm trọng hơn.

Thế nhưng, vẻ mặt Gia Vệ lại không để lộ ra vẻ biến hóa nào.

Tất cả mọi người có thể cảm nhận được từ trên người Quách Thành đang tỏa ra một cỗ hơi thở lạnh như băng, phảng phất một dạng sát ý vô tận, khiến người ta không rét mà run.

Áy vậy mà Quách Thành vẫn chưa ra tay. Gia Vệ liền nhìn về phía Tôn Diệu Kiệt, giễu cợt nói:

- Chó ngoan còn có thể kêu to hai tiếng, mà nguoi, đến cả kêu cũng không dám kêu, nguoi có biết như thế nào là chó bị dằm trúng đuôi hay không?

Quách Thành suy ngẫm, rất rõ ràng những lời này không dành cho hắn mà là dành cho Tôn Diệu Kiệt.

Mọi người đang có mặt ở đây đều cho rằng Gia Vệ điên khi đắc tội cùng lúc Lương Ngọc Kiệt và Tôn Diệu Kiệt.

Tôn Diệu Kiệt đến cuối cùng cũng chỉ là một tên công tử ăn chơi sa đọa mà thôi, căn bản không có khả năng gây nên nhiều sóng gió. Thế nhưng Lương Ngọc Kiệt lại khác, nếu nói trong thành phố Tân Hải có một thiếu gia có thể giết người mà không tạo ra chút vết tích nào, thì người đó không nghi ngờ gì cả nhất định là Lương Ngọc Kiệt.

Chỉ có điều, lúc này Lương Ngọc Kiệt cũng không có nói gì, mà cũng không đưa ra bất kỳ chỉ thị nào, cứ như việc này vốn không có liên quan gì đến mình vậy.

Nhưng Tôn Diệu Kiệt thì lại không có định lực như vậy. Cái trò hề này vốn là do Gia Vệ ôm Tiền Nhạc Nhạc mà nên, lúc này Gia Vệ lại châm biếm Tôn Diệu Kiệt, Tôn Diệu Kiệt làm sao có thể nhịn được?

- Đập gãy hai tay hai chân hắn cho ta, gãy một cánh tay ta cho năm mươi vạn.

Tôn Diệu Kiệt tức giận nói, vẻ mặt âm trầm đến đáng sợ, vị thiếu gia này đã phẫn nộ thực sự rồi.

Nghe thấy lời Tôn Diệu Kiệt, không chỉ vệ sĩ hần muốn ra tay mà đám vệ sĩ bên cạnh, hơn mười một tên cũng muốn ra tay. Cả đám người cầm trong tay đoản côn nhắm hướng Gia Vệ mà đập.

- DM, cút hết ngay cho lão tử.

Tuy nhiên, mười một tên còn chưa kịp ra tay với Gia Vệ thì đã bị Quách Thành ngăn cản.

Chỉ thấy đui phải hần đá ra một cái, ghé xô-pha bên cạnh liền bị đá bay văng về phía mười một vệ sĩ.

Rõ ràng hần muốn tự mình đối phó Gia Vệ, bởi vì Gia Vệ thực sự đã chọc giận hần.

Thế nhưng, hần không biết rằng hần làm như vậy cũng đã chọc tức Gia Vệ.

Sắc mặt Gia Vệ cũng trở nên âm trầm, điều mà hần đang chờ đợi chính là thù hạ Tôn Diệu Kiệt ra tay trước, bản thân mình có thể mượn danh nghĩa tự vệ mà hành hung lại Tôn Diệu Kiệt.

Nhưng từ lúc mới bắt đầu, kế hoạch Gia Vệ liền bị Lương Ngọc Kiệt phá đám. Nay lại bị một tên thực lực không tệ, Quách Thành khiến cho kế hoạch của hần càng ít có khả năng thực hiện được.

- Đây là người tự chuốc lấy phiền phức.

Thấp giọng nói một câu, Gia Vệ trực tiếp đứng lên, ba bước rồi lại hai bước, tấn công Quách Thành

Còn cách Quách Thành khoảng 2-3m, Gia Vệ đập mạnh một cái, một cước liền nhắm hướng lưng Quách Thành mà đá.

Lương Ngọc Kiệt thấy Gia Vệ ra tay, đặt chiếc ly trong tay lên bàn rượu, hai mắt híp lại nhìn Gia Vệ, mãi cho đến khoảnh khắc Gia Vệ tung ra cú song phi, trong hai mắt Lương Ngọc Kiệt hiện lên tinh mang.

- Cút...

Ngay lúc chân Gia Vệ sắp đá được lên người Quách Thành, Quách Thành bỗng xoay người lại, tức giận hét lên một tiếng, bàn tay to

liền hướng Gia Vệ chộp tới.

Bàn tay to của hắn chường đến, trực tiếp nắm được cổ chân Gia Vệ. Gia Vệ chỉ cảm thấy có một lực vô cùng lớn từ bàn tay to kia truyền đến, trực tiếp ném hắn bay ra ngoài.

Phương hướng mà Gia Vệ bị quăng đi, lại ngay đúng hướng Tôn Diệu Kiệt.

Hai mắt Tôn Diệu Kiệt chột sáng ngời, lạnh lùng nói:

- Phế hắn cho ta.

Mười mấy tên vệ sĩ chuẩn bị tiếp đón ‘nồng hậu’, cảm trong tay đoán cơn chờ Gia Vệ vừa rơi xuống đất liền ra sức đập, phé bỏ Gia Vệ.

Cùng lúc đó, Quách Thành gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp hướng đến chỗ Tôn Diệu Kiệt, nhằm hướng Gia Vệ chuẩn bị rơi xuống tiến đánh.

Hắn cũng không có ý định buông tha Gia Vệ dễ dàng như vậy, ít nhất cũng phải phé Gia Vệ mới được

- Thật là hợp ý ta.

Nhìn Tôn Diệu Kiệt và mấy tên thủ hạ của hắn, trên mặt Gia Vệ lộ vẻ tươi cười. Người vừa bị quăng đi như hắn, chẳng những trên mặt không có nửa phần hoảng sợ, trái lại còn có dáng vẻ tươi cười.

- Đánh cho ta.

Cuối cùng, khi Gia Vệ bay đến trước người Tôn Diệu Kiệt, sắp sửa đập vào mặt thủy tinh trên bàn rượu, Tôn Diệu Kiệt liền đoạt lấy một thanh đoản côn hướng phía Gia Vệ đập xuống, đồng thời lớn tiếng kêu những tên khác đập theo.

Chỉ có điều, một khắc sau, trong quán bar, không có vang lên tiếng đập người ‘thình thịch thình thịch’ cùng tiếng rên thảm thiết, âm thanh phát ra lại là tiếng miếng thủy tinh vỡ.

Nhưng mà nhìn đến kết cục của Tôn Diệu Kiệt, tất cả mọi người đồng loạt la lên, cả đám không thể tin được cái tình huống vừa xảy ra ngay trước mắt mình.

Gia Vệ không có nằm trên mặt bàn thủy tinh. Khi mà Gia Vệ sắp bị nằm trên mặt bàn thì, hắn đã dùng tay phải ôm lấy cổ Tôn Diệu Kiệt, dùng sức nện đầu Tôn Diệu Kiệt xuống mặt bàn thủy tinh, đồng thời nương theo lực ôm lấy Tôn Diệu Kiệt, lướt qua Tôn Diệu Kiệt, văng vẳng rơi xuống ghế salon sau lưng Tôn Diệu Kiệt.

Toàn bộ sự việc trôi chảy như vậy, cứ như thể đây là một buổi biểu diễn thể dục. Không một ai lại không tin tưởng, những động tác như thấy này lại không có trải qua huấn luyện mới là lạ.

- Làm sao có thể?

- Diệu Kiệt...

- A...

...

Đứng cũng một chỗ với Tôn Diệu Kiệt, bốn nam cùng một tiểu cô nương kia, trên mặt đều tỏ vẻ sợ hãi, hóa ra chỉ có Triệu Oánh Oánh còn có thể giữ được bình tĩnh, chỉ có điều trên mặt cũng xuất hiện vẻ tái nhợt.

Phải biết là, cái bàn rượu thủy tinh này được làm theo yêu cầu đặc biệt của quán bar ‘Ánh Sáng Thế Kỳ’, cho dù nhiều người đứng lên trên cũng không có khả năng hư hao gì, so với bàn rượu gỗ còn chắc chắn hơn nhiều.

Nhưng lúc này, Gia Vệ ra tay nện, khiến cho đầu Tôn Diệu Kiệt đập nát mặt bàn, điều này cần đến bao nhiêu lực lượng mới có thể làm ra được đây?

Từ trên đầu Tôn Diệu Kiệt, máu tươi chậm rãi tuôn ra, lan tràn chảy đến chân những người bên cạnh.

Bọn họ vội vàng nhấc chân lui về phía sau, trên mặt xuất hiện vẻ sợ hãi.

Ngay lúc trên mặt mọi người xuất hiện vẻ sợ hãi, cho rằng Gia Vệ vừa giết người, vài tiếng ho khan phát ra hấp dẫn ánh mắt họ.

Người ho khan là Tôn Diệu Kiệt, lúc này toàn thân Tôn Diệu Kiệt run rẩy, ra sức muốn đứng lên. Đầu hắn hơi giong lên, mặt mũi đầy máu tươi trộn lẫn bột thủy tinh liền gây ra một hồi kinh hô sợ hãi.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Bị Động Đánh Người

Khụ khụ khụ...

Tôn Diệu Kiệt khó khăn ngẩng đầu lên, nhìn không được ho khan vài tiếng, hỗn hợp máu tươi, nước bọt, răng cùng thủy tinh từ trong miệng phun ra. Tất cả mọi người xung quanh lúc này đều như ngừng thở.

Khó có được vẻ yên tĩnh như thế này, ánh mắt của mọi người, đều đặt hết lên trên người Tôn Diệu Kiệt.

Ở bên trong quán bar 'Ánh Sáng Thế Kỷ' này, số người biết được Tôn Diệu Kiệt cũng không ít, không nói tài sản trong nhà hắn có bao nhiêu, chỉ cần mẹ hắn là thị ủy ủy viên cũng đã khiến cho danh tiếng hắn rất nổi rồi, cho nên ai cũng không dám trêu chọc đến Tôn Diệu Kiệt.

Nhưng hôm nay, hết lần này tới lần khác có người trêu chọc Tôn Diệu Kiệt, đồng thời không chỉ là trêu chọc, mà lại còn đem Tôn Diệu Kiệt đánh thành như vậy.

Quách Thành dừng bước, thậm chí hơi lùi về phía sau một chút.

Hắn không phải là người biết dùng đầu óc, thế nhưng hắn biết cân nhắc nặng nhẹ, bằng không hắn không có khả năng leo lên đến vị trí ngày hôm nay.

Sự tình ngày hôm nay, hắn biết mình không thể nhúng tay vào nữa, bằng không cho dù là Lương Ngọc Kiệt, cũng không thể bảo vệ nổi hắn.

Song, đang ở thời điểm Tôn Diệu Kiệt dùng tứ chi để chống đỡ cơ thể mình, kéo theo một hồi ho khan kịch liệt thì một cái chân trực tiếp đạp trên lưng hắn, không nhẹ cũng không nặng, Tôn Diệu Kiệt vừa vặn có thể chịu được sức nặng của cái chân ấy.

- Tôn thiếu, mày còn muốn đánh gãy tứ chi của tao nữa không?

Mặt Gia Vệ lộ vẻ cười lạnh hời, dưới chân hơi dùng sức, khiến Tôn Diệu Kiệt lại là ho khan kịch liệt.

Tôn Diệu Kiệt khó khăn xoay đầu lại nhìn về phía Gia Vệ, khuôn mặt bị thủy tinh cắm vào làm máu thịt lẫn lộn, biểu hiện ra một vẻ dữ tợn kinh người.

"A..." Tôn Diệu Kiệt kêu to, giống như người bị điên vậy, khiến cho mọi người xung quanh đang xem náo nhiệt phải lui về phía sau vài bước.

- Giết hẳn cho ta, ai có thể cắt đứt một cánh tay của hắn, ta cho người đó năm trăm vạn.

Một lát sau, Tôn Diệu Kiệt trực tiếp rống to hơn, âm thanh rống to này giống như dùng hết khí lực toàn thân của hắn vậy, thanh âm vừa dứt, hắn liền kịch liệt ho khan, hỗn hợp các thứ đỏ như máu chảy ra, chẳng những thoát nhìn chán ghét, càng tản mát ra một cỗ mùi vị tanh tưởi.

Thế nhưng cũng không có người nào để ý tới điều đó, một cánh tay đã có giá năm trăm vạn, giá như vậy khiến cho mọi người đều đỏ cả mắt.

Không chỉ là mùi máu tên vệ sĩ của Tôn Diệu Kiệt, mà ngay cả Lương Ngọc Kiệt và những tên vệ sĩ khác cũng đều đỏ cả mắt, thậm chí có không ít khách nhân đến chỗ này chơi đùa cũng đỏ mắt.

Một cánh tay năm trăm vạn, tứ chi chính là hai nghìn vạn, mặc dù đối với những người giàu có chân chính mà nói, hai nghìn vạn cũng chỉ là một số tiền nhỏ, thế nhưng đối với đại bộ phận người đang ở đây, hai nghìn vạn chính là của cải tiêu xài cả đời cũng không hết.

"Rống..."

Rốt cục, đã có người động thủ, đó là một tên vệ sĩ của Tôn Diệu Kiệt, hắn giống như là bị điên vậy, điên cuồng hét lên, trên mặt mang theo vẻ hung phấn đến cực điểm, cầm trong tay cây côn gấp, hướng về đầu Gia Vệ nện xuống.

Gia Vệ hai mắt híp lại, trên mặt vẫn là nụ cười nhạt như cũ, không có biến chuyển gì cả.

Mắt nhìn bốn người thanh niên đang đứng xung quanh Tôn Diệu Kiệt kia, đánh cha của hắn có ba người, trừ Tôn Diệu Kiệt ra, còn có hai người nữa, hai người kia, rất có thể ngay bên trong bốn người này.

- Cá mè một lứa.

Gia Vệ nói nhỏ, cũng không muốn phân rõ phải trái, một cước đá bay tên vệ sĩ cầm côn trong tay kia, trực tiếp nện lên đầu một tên thanh niên ngồi cạnh Tôn Diệu Kiệt, máu tươi hiện ra ngay tại trận, hắn lập tức ngất đi.

Ngay sau đó, Gia Vệ một cước trực tiếp đem cái tên vệ sĩ kia đá bay, lại đung vào trên người một tên thanh niên nữa, làm hắn ngã xuống đất.

"Rống..."

Cho dù Gia Vệ đã thể hiện ra thực lực bất phàm, nhưng vệ sĩ của bọn Tôn Diệu Kiệt vẫn như cũ không muốn sống mà hướng về phía Gia Vệ công kích, có đám cầm côn trong tay, thậm chí có người cầm cả chai rượu, hướng về chỗ Gia Vệ đập tới.

Gia Vệ hừ lạnh một tiếng, cũng không có nương tay, một cước nặng nề đập xuống, đem Tôn Diệu Kiệt trực tiếp giẫm dè trên mặt đất. Ngay sau đó, hai tay nắm lại, rất nhanh đánh ra, quyền cước cùng lúc sử dụng, chỉ nghe thanh âm “thình thịch thình thịch thình thịch” cùng tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, mười mấy tên vệ sĩ kia tất nhiên không chống đỡ được bao lâu, liền bị Gia Vệ đánh ngã.

Từ lúc Tôn Diệu Kiệt nói ra một cánh tay trị giá năm trăm vạn, đến lúc Gia Vệ đem mười mấy tên vệ sĩ kia toàn bộ đều đánh ngã xuống đất, dùng không tới 10 phút.

Mà đối với những người đứng ngoài xem toàn bộ quá trình mà nói, trong cảm giác của bọn hắn, thời gian càng là phi thường ngắn.

Giống như chi trong nháy mắt, Gia Vệ liền đem những tên vệ sĩ kia đánh ngã.

Vừa nãy Gia Vệ cầm đầu Tôn Diệu Kiệt nện thẳng vào bàn rượu, nếu như nói đó chỉ là trùng hợp, thì ở tình huống này ai cũng biết đó không phải là trùng hợp nữa.

- Đừng đánh ta, đừng đánh bọn ta...

- Đừng đánh bọn ta, chúng ta có tiền, người muốn bao nhiêu tiền, chúng ta sẽ cho người...

- Dừng...

Chân Gia Vệ vẫn như cũ dẫm trên lưng Tôn Diệu Kiệt, trên tay hắn có dính một ít máu, đó là máu của những tên vệ sĩ kia lưu lại.

Mà lúc này, Gia Vệ lại nhìn về phía ba tên thanh niên còn chưa bị hôn mê, có tất cả bốn tên, có một tên bị côn gấp nện vào đầu đã hôn mê, còn lại ba tên, thân thể không tổn thương gì, nhưng Gia Vệ làm sao có thể buông tha cho bọn chúng?

- Tiền có thể giải quyết bất cứ chuyện gì sao?

Gia Vệ lạnh lùng hỏi, khiến ba tên thanh niên đang cầu xin tha thứ đều sùng sốt.

Ngay sau đó, bọn họ chỉ thấy quyền ảnh cùng cước ảnh, rất nhanh không gì sánh được, khiến người ta hoa cả mắt.

Trọn vẹn năm phút đồng hồ trôi qua, lần thứ hai có người kinh hô lên thành tiếng.

Ba người đã xụi lơ trên ghế sa lon, phằng phất xương cốt toàn thân đều bị gãy lìa, không còn ra hình dạng gì nữa.

Mà Gia Vệ cũng không có dừng lại, hắn cầm lấy một chai rượu, mở nắp chai, trực tiếp đổ lên trên mặt tên thanh niên kia, đợi hắn tỉnh lại, Gia Vệ lại tiếp tục đem rượu đổ lên trên mặt Tôn Diệu Kiệt.

Hai người đều tỉnh lại, Tôn Diệu Kiệt càng khàn giọng kêu thảm thiết.

Trên mặt hắn vốn đã bị thủy tinh cắt vài vết, hiện tại lại bị rót rượu mạnh vào, có thể nào không đau sao?

- Tao là dân nghèo, không thể trêu vào những tên con nhà giàu có như bọn mày, nhưng để bảo vệ mình, tao cũng đành phải làm như vậy.

Gia Vệ lạnh lùng cười nói.

Ngay sau đó, trong ánh mắt sợ hãi của hai người, Gia Vệ lại bắt đầu cực kỳ tàn ác mà ngược đãi, hai người lần thứ hai bị đánh cho không còn hình dạng, nhưng lại không nguy hiểm đến tính mạng..

"A..."

Nhưng mà, ngay lúc Gia Vệ vừa mới ngừng tay quay người lại, tiếng kêu sợ hãi vang lên, khiến tất cả mọi người trong quán rượu đều nghe được.

Gia Vệ nhìn về phía đó, phương hướng của Triệu Oánh Oánh cùng cô bé kia, mà tiếng kêu sợ hãi, chính là của cô bé tuổi so với Gia Vệ cũng không lớn hơn bao nhiêu.

Về mặt của nàng kinh hoàng, trong khi kêu lên sợ hãi, phía dưới cũng xuất hiện một vũng nước đọng.

Một thiên kim đại tiểu thư, lại bị Gia Vệ dọa cho vãi đái.

Mà Triệu Oánh Oánh lúc này cũng không có cố kỵ nước tiểu bắn tung tóe trên người mình, nàng mặc dù không có giống cô bé kia thét lên chói tai, thế nhưng sắc mặt nàng lúc này cũng đã tái nhợt, hai chân run lên, rất rõ ràng cũng phi thường sợ Gia Vệ động thủ các nàng.

Chẳng qua, Gia Vệ cũng chỉ là tùy ý xoay người lại, cũng không có ý nghĩ đánh đàn bà.

Bĩu môi, lấy ánh mắt khinh thường nhìn cô bé kia, Gia Vệ trực tiếp xoay người lại, nhìn về phía Lương Ngọc Kiệt, trên mặt có một vẻ giống như cười mà không phải cười.

Nhưng mà, trên mặt Lương Ngọc Kiệt lúc này lại là lộ ra một bộ dáng tươi cười, đây là nụ cười chân thật nhất của hắn từ lúc phát sinh mọi việc cho đến giờ, bất quá hắn cũng không nói lời nào, vẫn như cũ vuốt vuốt cốc rượu trong tay.

Gia Vệ thất vọng lắc đầu, sau đó lại nhìn về phía Quách Thành.

Hắn không thích người tên Lương Ngọc Kiệt này, cho nên Gia Vệ cũng muốn đem hắn đánh một trận, thế nhưng hắn không thích chủ động, mà lại thích bị động, bởi vì nếu bị động đánh người, cho dù là đến cục cảnh sát, mình cũng là người có lý.

Nhưng hắn phát hiện mình đã xem thường Lương Ngọc Kiệt rồi, hắn không giống như Tôn Diệu Kiệt là một tên ăn chơi trác táng chân chính, cho là mình có tiền có thế là có thể muốn làm gì thì làm, cho dù chính mình rõ ràng đang ở thế hạ phong nhưng vẫn điên cuồng ngang ngược.

Lương Ngọc Kiệt không phải như vậy, mặc dù Gia Vệ lấy ánh mắt khiêu khích nhìn về chỗ hắn, hắn vẫn phi thường trấn định, trên mặt nở nụ cười, một chút cũng không giống như là ngụy trang.

Nhưng Quách Thành không có sự thông minh như Lương Ngọc Kiệt, khi Gia Vệ lấy ánh mắt khinh bỉ châm biếm nhìn về phía hắn, Gia Vệ thấy rất rõ ràng trong mắt của hắn hiện lên sự tức giận.

- Chó nên nằm sấp đi, bằng không sẽ có người đánh cho ngươi nằm sấp đó.

Gia Vệ lạnh lùng nói, vẻ cười nhạt trên mặt không thay đổi, hoàn toàn là đang gây hấn với hắn.

Hai tay Quách Thành nắm chặt lại, vốn trên mặt hắn cái biểu tình cao cao tại thượng biến mất không thấy gì nữa, bởi vì sau khi chứng kiến thực lực của Gia Vệ, hắn biết mình gặp phải đối thủ rồi.

Vệ sĩ bình thường, Quách Thành cũng không để vào mắt, mặc dù có một ít vệ sĩ có thực lực cường đại, Quách Thành cũng vẫn sẽ không để vào mắt.

Thế nhưng, hắn cũng không phải là không biết thực lực của bản thân, thực lực của Gia Vệ, rất rõ ràng so với những tên vệ sĩ có chút thực lực còn cường đại hơn nhiều.

- Hừ...

Hừ lạnh một tiếng, Quách Thành cũng không động thủ, mà là xoay người sang chỗ khác, đi tới phía sau Lương Ngọc Kiệt.

Vẻ tươi cười trên mặt Lương Ngọc Kiệt càng đậm, hắn gật đầu, cũng không nói cái gì.

Hắn không muốn chính mình có cùng kết cục giống như bọn Tôn Diệu Kiệt, cũng không muốn bản thân chọc phải phiền toái, bởi vì ngay vừa rồi Lương Ngọc Kiệt đã đoán ra Gia Vệ là ai, thế nhưng hắn cũng không hiểu rõ Gia Vệ, chỉ biết gần đây Gia Vệ đã làm ra một số chuyện.

Chuyện kia, đó là việc Gia Vệ đánh Tiền Thiếu Suất.

Tiền Thiếu Suất mặc dù là một tên ăn chơi trác táng, thế nhưng hắn cùng với Tôn Diệu Kiệt bất đồng, Tôn Diệu Kiệt có một ca ca là Tôn Diệu Huy, mặc dù Tôn Diệu Kiệt ăn chơi đố đốn, Tôn gia cũng không lo lắng cho hắn lắm, dù sao ca ca của hắn tuyệt đối có thể chèo chống công ty gia tộc được.

Nhưng Tiền Thiếu Suất lại là con một, tuy nói có một tỷ tỷ, nhưng tất cả bọn hắn đều biết tỷ tỷ của Tiền Thiếu Suất - Tiền Nhạc

Nhạc ở trong nhà là có địa vị thế nào.

Cho nên, Tiền Thiếu Suất mặc quần áo sang trọng, tuyệt đối khác xa so với quần áo sang trọng mà Tôn Diệu Kiệt mặc, mà địa vị của hắn trong mắt trường bối trong nhà, cũng tuyệt đối cao hơn nhiều so với địa vị của Tôn Diệu Kiệt trong mắt trường bối nhà hắn..

Người mà ngay cả Tiền Thiếu Suất cũng dám đánh thành như vậy, là người dễ chọc sao?

Nếu như Lương Ngọc Kiệt mà biết Gia Vệ chỉ là một tên học sinh trung học không có bối cảnh gì, không biết hắn sẽ nghĩ như thế nào đây.

Cười lạnh một tiếng, Gia Vệ cũng không có tiếp tục đi khiêu khích Lương Ngọc Kiệt, mà là đi về chỗ Tiền Nhạc Nhạc.

Người xem đứng ở bên cạnh Tiền Nhạc Nhạc, đều trực tiếp lui về phía sau, không dám tới gần Gia Vệ, chỉ có Tiền Nhạc Nhạc một người đứng ở chỗ đó, trên mặt không biết là vẻ mặt ngu ngơ, hay là vẻ mặt gì khác.

Bất quá tại thời điểm Gia Vệ đi tới bên người nàng, nàng thu hồi ánh mắt nhìn về phía Gia Vệ, hơi cúi đầu, giống như xấu hổ vậy.

Gia Vệ tới gần Tiền Nhạc Nhạc, đem mặt dí gần vào mặt Tiền Nhạc Nhạc, thấp giọng nói:

- Cô đi xử lý đi, hai mươi vạn.

Câu này Gia Vệ vừa nói xong, thanh âm còi báo động liền truyền đến, tất cả mọi người ở đây đều ầm ầm giải tán đi, không ai dám ở lại mà xem tiếp.

Bọn họ đều là người có thân phận, tự nhiên không muốn có liên quan với chuyện này.

Lương Ngọc Kiệt cũng ra hiệu cho vệ sĩ của mình giải tán đi, có một số việc, hắn cũng không muốn mình bị dính vào.

Thân ảnh Vương Cường xuất hiện tại địa phương nơi mọi người vừa mới giải tán, hắn mang về mặt tươi cười hướng về chỗ Gia Vệ đi tới, trên mặt Gia Vệ cũng là bộ dáng tươi cười như vậy.

Những người bị hắn trừng phạt, tại Gia Vệ xem ra, cũng không có thương tích gì nghiêm trọng cho lắm.

Mà lúc này, chỉ có Tiền Nhạc Nhạc vẻ mặt nghi hoặc, nàng nhìn bóng lưng Gia Vệ đang hướng về chỗ Vương Cường đi đến, trầm tư

trong chốc lát, cuối cùng mới mở miệng hỏi:

- Cái gì hai mươi vạn?

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Đổi Trắng Thay Đen

Tiếng còi cảnh sát vang lên, theo sau sự xuất hiện của Vương Cường, một đội cảnh sát mặc đồng phục đã tiến tới dưới sự dẫn dắt của Lương đội trưởng.

Không bao lâu sau nơi này liền bị cảnh sát khống chế lại.

Mà Gia Vệ nghe được câu hỏi của Tiền Nhạc Nhạc, liền dừng bước xoay người lại cười nói:

- Là hai mươi vạn tiền bồi thường, đương nhiên, bọn chúng nếu như có thể có nhiều như vậy, thì ngược lại muốn nhiều một chút bọn chúng cũng sẽ không để ý đâu.

- Cái gì mà hai mươi vạn tiền bồi thường?

Gia Vệ vừa nói xong thì Tiền Nhạc Nhạc liền sững sốt, còn Vương Cường thì nhú mày, vẻ mặt mờ mịt khó hiểu mở miệng hỏi.

- Bọn họ đánh ba tôi, đương nhiên không phải bằng mặt mà đánh, còn có ngày hôm nay tập kích tôi, hai chuyện này gộp lại với nhau, hai mươi vạn có thể giải quyết không.

Gia Vệ lặng lẽ cười hỏi.

Vương Cường nghe vậy, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó cũng cười ha hả nói:

- Người anh em, sau này tao sẽ đi theo mày, tao lúc này mới phát hiện, đi theo mày tuyệt đối luôn có thịt để ăn.

- Còn phải nói sao?

Khóe miệng Gia Vệ khẽ nhếch lên.

Khi hai người còn đang chần chờ, Lương đội trưởng liền đi tới rất nhanh.

- Những người này, là do cậu đánh ngã?

Lương đội trưởng khiếp sợ nhìn về phía Gia Vệ, từ lần đầu tiên giải quyết chuyện của Gia Vệ tới này, mỗi một lần nhìn thấy Gia Vệ, Gia Vệ đều có thể khiến hắn vô cùng chần động.

- Chú Lương, chú cũng không thể oan uổng người tốt.

Gia Vệ chấp hai tay lại nói:

- Ở đây khẳng định có camera, chú có thể điều tra xem, cháu chỉ là tự vệ, bằng không cháu sẽ không chỉ là nằm ở đây, rất có thể ngay cả cái mạng cũng không còn.

- Tôi biết là cậu tự vệ, là tôi hỏi cậu, những người này đều là do một mình cậu đánh ngã sao?

Lương đội trưởng nhướn lông mày lên hỏi.

Gia Vệ nhìn những người đây nằm dưới đất, rất thành thực lắc đầu:

- Không phải.

Lương đội trưởng nhu chặt lông mày thêm, thế nhưng trong ánh mắt cũng hiện ra một chút tâm tình được buông lỏng, nếu như những người này quả thật đều là bị một mình Gia Vệ đánh ngã, thì hẳn thật là sẽ hết sức kinh hãi.

Chi có điều, nếu như sau này Lương đội trưởng biết những người này chỉ có bốn người là không phải do Gia Vệ đánh ngã, thì không biết sẽ có suy nghĩ như thế nào.

Thở ra một hơi dài, Lương đội trưởng tiếp tục hỏi:

- Trừ cậu ra, còn có ai ra tay nữa?

Gia Vệ chỉ về phía Quách Thành nói:

- Chính là tên đầu trọc kia, hấn tất một cái là một người bay đi, nếu như những người này có ai bị thương nặng hay hấp hối thì nhất định là do hấn đánh.

Lương đội trưởng xoay người nhìn về phía Quách Thành, khi thấy vóc người cao to cùng với khuôn mặt như hung thần của Quách Thành, trên mặt xuất hiện một vẻ lạnh lùng.

Hấn là một cảnh sát, hơn nữa còn là một người có tinh thần trọng nghĩa rất mạnh, hấn không cho phép tại nơi mà hấn quản lý có bất cứ tồn tại nào uy hiếp đến sự an toàn của xã hội, nếu có người như vậy tồn tại, thì hấn liền muốn theo luật mà xử lý.

Lương đội trưởng trực tiếp đi về phía Quách Thành, đứng cách mặt hấn 3-4 mét rồi nói:

- Có phải anh cũng tham dự vào trận ẩu đả này?

Quách Thành nghe vậy, đầu tiên là sững sờ, sau đó trừng mắt nhìn về phía Gia Vệ, vừa muốn nói, Lương Ngọc Kiệt liền gianh trước, đứng dậy nở một nụ cười nói:

- Anh ấy là bảo an ở đây, có người ở đây phá phách, anh ấy cũng có quyền ra tay ngăn cản.

- Ra tay ngăn cản? Cái này gọi là ra tay ngăn cản sao?

Lương đội trưởng trừng mắt nhìn Lương Ngọc Kiệt, tức giận nói:

- Ra tay ngăn cản có thể đem người ta đánh thành như vậy sao, có phải thực sự ra tay đánh người, thì chính là đem người ta đánh chết có phải không?

Lương Ngọc Kiệt nhất thời nhướng mày lên, nụ tươi cười trên mặt hấn liền biết mất không thấy đâu nữa, bắt quả hấn cũng không có nói thêm câu nào nữa.

Lương đội trưởng trừng mắt nhìn Lương Ngọc Kiệt, trực tiếp kêu hai cảnh sát trước mặt đưa Quách Thành đi, Quách Thành cũng không dám làm càn.

Không bao lâu sau, cảnh sát thu dọn chiến trường, đưa tất cả mọi người đi, trong số đó tất nhiên là có cả Gia Vệ.

Đi tới cục cảnh sát, Gia Vệ tự nhiên không có cái cảm giác khấn trương của lần đầu tiên, trái lại hẳn còn có cảm giác thân thiết. Bởi vì mỗi lần hẳn bị được đưa đến cục cảnh sát, cũng đều có chuyện tốt phát sinh.

Còn chưa đến phiên lấy khẩu cung của Gia Vệ, dù sao người bị thương cũng nhiều lắm, Lương đội trưởng cũng vì vậy mà có chút bận bịu không thôi, vì vậy Lương đội trưởng liền đem Gia Vệ cùng với Vương Cường đưa vào ngồi chờ tại phòng làm việc của mình.

- Tiểu Vệ tử, mày nói đi, chúng ta lần này có thể được bồi thường bao nhiêu?

Vương Cường lặng lẽ cười, thấp giọng hỏi.

Đã đánh người, còn muốn bọn họ phải bồi thường, chuyện như vậy khiến Vương Cường một đường từ quán bar theo đến đây cười không khép miệng lại được.

- Bao nhiêu tiền cũng được, thế nhưng ngày mai là lần thi thử đầu tiên, hiện tại cũng đã là buổi tối rồi, hi vọng không nên làm lỡ việc mới tốt.

Gia Vệ nói.

Vương Cường ngẩn ra, nhìn ra bên ngoài, trời đã hoàn toàn chuyển thành màu đen rồi, lúc này mới lên tiếng:

- Đúng vậy a, ngày mai là kỳ thi thử đầu tiên rồi, không thể để cho chuyện này ảnh hưởng đến chúng ta.

Nhưng mà lời này vừa mới nói ra, Vương Cường lại lặng lẽ cười, quay về phía Gia Vệ nháy nháy đôi lông mày nói:

- Mày bây giờ có phải là đang chờ xem cô gái Tiền Nhạc Nhạc kia có thật tâm giúp mày hay không đúng không?

Gia Vệ nghe vậy, chân mày liền hơi nhíu lại, sắc mặt liền trở nên ngưng trọng.

Sau một lát. Gia Vệ mới mở miệng:

- Chúng ta, hình như hiểu lầm Tiền Nhạc Nhạc rồi. Có thể cô ấy thực sự là muốn giúp chúng ta.

Thấy vẻ mặt ngưng trọng của Gia Vệ, Vương Cường cũng nhíu mày hỏi:

- Thế nào, mày thật sự cảm thấy mắc nợ Tiên Nhạc Nhạc sao?

Chuyện như vậy, Vương Cường hiểu rõ hơn so với Gia Vệ, nhìn như không có chuyện gì lớn, nhưng rất có thể sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của Gia Vệ.

- Mắc nợ thì mắc nợ, có cơ hội thì trả lại, cũng chẳng có gì.

Gia Vệ lắc đầu, cảm thán một câu.

Vương Cường nhíu mày càng sâu, hắn không có nói gì, thế nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ ngưng trọng.

Vừa lúc đó, cửa phòng làm việc đột nhiên mở ra.

Lương đội trưởng vội vàng đi tới, chau mày nhìn Gia Vệ cùng với Vương Cường, muốn nói gì đó nhưng không nói nên lời.

- Chú Lương, sao thế?

Gia Vệ cùng với Vương Cường đứng lên, đều có vẻ mặt nghi hoặc.

- lát nữa có người sẽ gọi cậu đi lấy khẩu cung, mặc kệ cho hắn hỏi thế nào, cậu cũng đều thành thật trả lời là được. Nhưng mà cậu nhất định phải luôn nói rằng bản thân là do bất đắc dĩ mới ra tay tự vệ, đồng thời do lúc đó tâm thần hỗn loạn, nên mới xuống tay có chút nặng, cái khác không nên nói thì đừng có nói.

Lương đội trưởng nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

- Chú Lương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vương Cường chau mày, hỏi lại một câu.

Gia Vệ cũng tiến lên hai bước, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Lương đội trưởng, theo như lời nói của Lương đội trưởng thì hắn biết hắn là đã xảy ra vấn đề gì đó.

Lương đội trưởng há mồm, nhưng cuối cùng cũng không nói ra tin tức gì, mà chỉ nói:

- Các cậu yên tâm, mặc kệ là chuyện gì, thì ta cũng vẫn sẽ bảo cho các cậu.

Gia Vệ cùng Vương Cường nhíu chặt lông mày lại, có thể làm cho Lương đội trưởng phải nói một câu như vậy, nhất định là có chuyện không nhỏ.

- Chú Lương, Cường từ cùng chuyện này không có quan hệ, hẳn cũng không cần phải tham dự vào chứ?

Gia Vệ trầm ngâm trong chốc lát, rồi lập tức hỏi.

Lương đội trưởng không chần chừ, gật đầu nói:

- Cường từ khẳng định không có việc gì, nhưng mà cậu có thể sẽ có một số chuyện.

- Chú Lương, rốt cuộc là chuyện gì? Vệ tử là tự vệ chính đáng, chẳng lẽ không cho phép phản kháng tự bảo vệ bản thân sao?

Vương Cường tức giận nói.

Lương đội trưởng chán nản lắc đầu:

- Gia Vệ là tự vệ thì không sai, thế nhưng ra tay cũng quá nặng, cái tên Tôn Diệu Kiệt mặt mày thì đầy vết rách, xương cốt toàn thân bị gãy hơn mười chỗ, nhất định sẽ lưu lại tàn tật, mẹ của hắn là ủy viên thị ủy thành phố Tân Hải, hiện tại cục cảnh sát đang phải chịu áp lực từ cấp trên, chuyện này khẳng định sẽ không dễ giải quyết như vậy.

- Ủy viên thị ủy thì thế nào? Lẽ nào thị ủy ủy viên là có thể đổi trắng thay đen sao?

Vương Cường càng tỏ ra tức giận hơn.

- Cường tử, đừng nói nữa.

Gia Vệ ngăn cản Vương Cường rồi nói:

- Mày về trước đi, ôn tập thật tốt để mai đi thi, đồng thời nói cho ba mẹ của tao biết tao ở bên ngoài có chút việc không về được, đừng để bọn họ lo lắng. Yên tâm, mặc kệ mẹ của Tôn Diệu Kiệt là ai, chúng ta có lý, thì sẽ không có việc gì.

- Thế nhưng....

Vương Cường vừa định nói gì đó, liền bị Gia Vệ ngăn cản, chỉ nghe Gia Vệ nói:

- Có chú Lương ở chỗ này, tao có thể xảy ra chuyện gì chứ? Không có việc gì, mày về trước đi, nói không chừng hết buổi tối hôm nay là có thể trở về rồi.

Vương Cường gật đầu, không có tiếp tục do dự nữa, trước tiên rời khỏi cục cảnh sát.

Thế nhưng hắn cũng lo lắng, không thể để cho ba mẹ Gia Vệ lo lắng được, giờ hắn chỉ có thể thương lượng cùng ba mẹ của mình để xem có thể làm gì giúp Gia Vệ không mà thôi.

Sau khi Vương Cường rời đi, Lương đội trưởng trong văn phòng liền có thêm mấy người cảnh sát, đồng phục trên người bọn họ so với Lương đội trưởng còn nhiều gạch hơn, tất cả là sáu người, mỗi người đều có chức vụ cao hơn Lương đội trưởng, là cảnh sát của tổng cục cảnh sát thành phố Tân Hải phái đến.

Sáu người thì có bốn người lớn tuổi hơn Lương đội trưởng rất nhiều, hai người còn lại thì cũng không hơn bao nhiêu, trên mặt bọn họ không có chút biểu tình gì đặc biệt, sau khi đi vào phòng, liền trực tiếp mang theo Gia Vệ đến một phòng thẩm vấn.

Lương đội trưởng muốn theo vào, nhưng bị ngăn lại ở ngoài cửa, hai người độ tuổi xấp xỉ với Lương đội trưởng đứng canh ở ngoài cửa, bốn người lớn tuổi còn lại đều đi vào phòng thẩm vấn Gia Vệ, có người có khi phải đến 50-60 tuổi.

Mà lúc này, đối mặt với bốn người cảnh sát có chức vụ cao hơn Lương đội trưởng rất nhiều thì trong lòng Gia Vệ cũng không có một điểm áp lực nào, càng không có một phần khản trương nào, giống như là bốn lão đầu kia chỉ là bốn lão già bình thường vậy.

- Tên, tuổi....

Không mất bao lâu, bốn người lấy ra một quyển sổ ghi chép cùng với một bút bi, sau đó một người bắt đầu thẩm vấn Gia Vệ.

- Gia Vệ...

Gia Vệ cũng không chần chừ, bọn họ hỏi cái gì, hắn liền trả lời cái đó.

Chỉ trong chốc lát, Gia Vệ liền đem lý lịch cơ bản nói ra một lượt.

Ngay sau đó, bọn họ liền bắt đầu hỏi chuyện phát sinh ngày hôm nay, Gia Vệ chính là kể lại tất cả mọi chuyện từ đầu tới cuối, khiến người nghe đều có thể nghe được một điều, nếu như Gia Vệ không ra tay tự vệ, hẳn rất có thể sẽ mất mạng.

Bốn cảnh sát kia không còn hoài nghi gì nữa, Gia Vệ trả lời rất thành thật, bọn họ cũng hỏi rất nhanh, chỉ chốc lát sau, bọn họ liền ngừng việc thẩm vấn lại.

- Ký một chữ vào đây là được.

Một người cảnh sát đem quyển sổ tới, đưa cho Gia Vệ một cây bút rồi nói.

Gia Vệ nhiu mày lại, như thế này căn bản không phải là tới để làm khó hắn, rất rõ ràng là tới giúp hắn a.

Bất qua, sau khi hắn nhìn vào sự tình được ghi lại trên biên bản, Gia Vệ liền nhăn mày lại nói:

- Đây không phải là những lời tôi vừa nói.

Lúc này, trên mặt bốn người cảnh sát kia mới lộ ra vẻ cười nhạt, cảnh sát đưa quyển sổ cho Gia Vệ nói thẳng:

- Đây là những gì người nói, ký tên vào chỗ này, chuyện này có như vậy là xong rồi.

- Tôi nếu như ký tên, chuyện này tất nhiên sẽ xong rồi, còn tôi cũng sẽ phải ngồi vài năm thậm chí vài chục năm trong tù phải không?

Gia Vệ cười lạnh nói, cầm bút trong tay ném thẳng lên bàn.

Nhìn thấy Gia Vệ như vậy, bốn người cảnh sát kia nhất thời cùng cười lên, ánh mắt bốn người, nhìn Gia Vệ giống như đang nhìn một con mồi.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Trơ Tráo Hại Người

Tập thể Minh Lan, là nơi Gia Vệ và Vương Cường đang sinh sống.

Wương Cường vội vã chạy lên lầu, dùng sức gõ cửa nhà mình, sau khi nhìn thấy cha mình mở cửa ra, liền muốn nói gì đó, nhưng lại liên tục thở dốc làm cho hắn nói không lên lời.

- Sao thế?

Wương Quý Dân nhăn mày lại, kéo Vương Cường vào phòng rồi đóng cửa lại.

- Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Wương Quý Dân cũng đã nhìn ra biểu hiện không bình thường của Vương Cường, liền vội vã hỏi.

Wương Cường cầm lấy cốc nước ở trên bàn, một hơi uống hết, lúc này mới mở miệng:

- Vệ tử, Vệ tử bị bắt rồi.

- Cái gì? Vệ tử bị bắt? rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Wương Quý Dân chau mày vội vàng hỏi lại.

Wương Cường lúc này mới tỉ mỉ đem sự tình kể lại, chỉ có điều Vương Cường càng nói, thì Vương Quý Dân đang nhíu mày lại càng giãn ra, sau một lát, trên mặt ông dĩ nhiên lại xuất hiện một nét tươi cười.

- Giờ là lúc nào rồi mà cha còn cười được?

Vẻ mặt Vương Cường đầy tức giận mà quát lên.

Lúc này mẹ của Vương Cường mới nhìn qua bên này, vội vã đi tới, bắt quá đúng lúc lại nhìn thấy Vương Cường quát vào mặt Vương Quý Dân liền trừng mắt liếc Vương Cường trách móc:

- Tại sao con lại cãi cha?

- Tiểu tử nguoi, gặp phải có chút chuyện đã loạn hết lên rồi, đến khi nào mới có thể trấn định giống như cha ngươi đây?

Vương Quý Dân lặng lẽ cười nói:

- Đi ngủ đi, ngày mai còn đi thi, nói không chừng con sẽ thấy Vệ tử trên trường thi rồi, đương nhiên điều kiện tiên quyết là hai đứa phải thi cùng một trường.

Nghe cha nói như vậy, Vương Cường trực tiếp sùng sốt.

Một lát sau, thấy Vương Quý Dân đang thu dọn đồ đạc muốn trở về phòng, Vương Cường lúc này mới ngăn Vương Quý Dân lại nói:

- Nhưng mà người muốn bắt Vệ tử là ủy viên thị ủy mà, làm sao cha biết là ngày mai Vệ tử có thể đi ra?

- Ủy viên thị ủy thì thế nào? Ủy viên thị ủy thì có thể đổi trắng thay đen, lấy thúng úp voi sao?

Vương Quý Dân coi thường nói một câu, không để ý tới Vương Cường nữa, trực tiếp đi về phòng ngủ của mình.

Vương Cường sùng sốt, đang muốn cùng đi vào phòng với Vương Quý Dân lý luận một phen, nhưng cửa phòng lại bị Vương Quý Dân khóa lại, sau đó chỉ nghe Vương Quý Dân nói rằng:

- Đi ngủ đi, chuyện này con không cần lo lắng, lão già này bảo chúng cho con, Vệ tử tuyệt đối sẽ không thua thiệt gì đâu.

Vương Cường chần chờ một lát, rốt cuộc vẫn không an tâm, vội vã xuống lầu đi tới nhà của Gia Vệ, đem chuyện này nói cho Gia Hồng Ngạo vừa xuất viện về nhà.

Nhưng khiến Vương Cường kì quái chính là, Gia Hồng Ngạo cùng với cha hẳn lại trả lời y hệt nhau.

Cái này khiến Vương Cường thực sự hết cách, chỉ có thể mang theo nghi vấn mà đi ngủ thôi.

Vào lúc này, tại cục cảnh sát.

Hai mắt Gia Vệ híp lại nhìn bốn người cảnh sát đã ngoài năm mươi này, bọn họ tuy rằng thân hình không có cao lớn, thể nhưng Gia Vệ biết, bốn người bọn họ, tuyệt đối mỗi người đều có thể đơn giản đánh gục một tên tráng hán như Quách Thành.

Làm cảnh sát vài chục năm, bọn họ đã sớm luyện thành kỹ xảo thực chiến khác người.

Mà lúc này, bốn người lại muốn động thủ với Gia Vệ.

- Các người là muốn vu oan giá họa cho tôi?

Gia Vệ lộ ra sắc mặt trang nhã hỏi một câu.

- Ta nói, nếu như cậu chịu ký tên, chuyện này coi như xong, mà cậu bây giờ không ký tên, lát nữa có muốn ký tên cũng không được nữa đâu.

Người vừa đưa bút cho Gia Vệ nói.

Gia Vệ đứng dậy, đá cái ghế qua một bên, lạnh lùng nói:

- Cục cảnh sát có những kẻ bại hoại như các người, chả trách tại sao trị an của xã hội vẫn không tốt lên được. Ta vẫn giữ nguyên câu nói kia, ta không chủ động tìm người khác gây phiền phức, thể nhưng không có nghĩa ta sẽ không xuất thủ tự bảo vệ mình.

- Xuất thủ tự bảo vệ mình?

Một người cảnh sát cười nhạt nói:

- Người cho là chúng ta giống như những người bảo vệ kia sao, một tên nhóc như người cũng đánh không lại.

- Có đánh được hay không, thử xem sẽ biết.

Gia Vệ lạnh lùng nói, ưỡn ngực đứng thẳng, không có chút ý định ra tay nào.

Hắn đang hành động giống như là lần Khương Côn tìm đến hắn gây phiền phức, hắn biết là chỉ có bị động ra tay đánh trả mới có thể chiếm lấy lẽ phải được.

Bốn người cảnh sát cũng không cầm vũ khí, chỉ có tay trần, khi Gia Vệ nói ra những lời này, bọn họ cũng không chần chờ nữa, cả đám giống như có gấn lò xo ở chân, nhanh chóng lao lên công kích Gia Vệ.

Bốn đánh một, còn là bốn người cảnh sát lão luyện, dưới tình huống như vậy. Gia Vệ cũng phải cẩn thận nghênh chiến.

Bốn cú đá, hai cú đánh phía trên, hai cú đánh phía dưới, Gia Vệ cũng không có đứng chịu đòn, nếu bọn họ đã ra tay, hiện tại mình chính là bị buộc phải đánh trả, chính là tự vệ đúng luật.

- Bịch, bịch, bịch, bịch...

Gia Vệ khễ quát một tiếng lấy tay cùng chân đón đỡ bốn cú đá, bốn âm thanh nặng nề vang lên, sắc mặt Gia Vệ cũng hơi thay đổi.

Lực lượng của bốn người này, so với Quách Thành kia lớn hơn không ít, ngăn cản được công kích của bốn người, cũng khiến Gia Vệ cảm thấy đau đớn tận xương.

- Có thực lực, nhưng tâm bất chính, uổng phí nhân dân tín nhiệm các người.

Gia Vệ tức giận quát to, hắn cũng không chần chờ nữa, trực tiếp ra tay.

Hai nắm tay, không chút do dự đánh về phía hai người, chân cũng không có rảnh rỗi, trong nháy mắt cũng đã xuất chiêu.

Bốn cảnh sát kia hiện đang bị thực lực của Gia Vệ khiến cho khiếp sợ, không ngờ Gia Vệ lại lập tức đánh trả, bốn người liền không kịp né tránh, nắm đấm trực tiếp giáng vào ngực bọn hắn, đánh lui bọn họ vài bước chừa thì té ngã.

Hai người sắc mặt trở nên tái nhợt, con hai người khác thì thân thể lão đảo, thiếu chút nữa đã té ngã xuống đất.

Gia Vệ nhướng mày, bắt quá một lát sau trên mặt hắn lại lộ ra một tia cười nhạt nói:

- Đây chính là thực lực của các người sao? Xem ra thì cũng chả khác gì mấy tên vệ sĩ kia.

- Thật sao?

Một viên cảnh sát sắc mặt đang tái nhợt chợt lạnh lùng cười, ánh mắt có chút e ngại nhìn Gia Vệ, sau đó hắn trực tiếp tung một cước đá vào bàn chân một người cảnh sát khác, liền nghe được một tiếng “Rắc”, bàn chân của người kia trực tiếp gãy rời.

Hai người khác cũng làm như thế, nhưng không phải là gãy chân, mà là gãy tay, có người còn tự đánh vỡ đầu, trên mặt đều là máu tươi, biểu hiện dị thường kinh khủng.

Gia Vệ thấy vậy, đầu tiên là ngờ người ra sau đó thì sắc mặt liền đại biến.

Hắn biết, chuyện mình làm ở đây hoàn toàn không có người chứng kiến, chính mình cùng những sĩ quan cao cấp này phát sinh xung đột, vậy thì người bị bất lợi nhất chính là mình, sau khi ra ngoài, dù nói cái gì cũng sẽ không có ai tin.

Ngay khi Gia Vệ muốn nói điều gì đó, cửa phòng thẩm vấn bất chợt bị đá vỡ, một đội đặc công đầu trùm vải đen, cầm súng tự động xông tới, hơn mười họng súng chĩa vào người Gia Vệ, chỉ cần Gia Vệ có một chút động tác, thì hơn mười khẩu súng kia sẽ đồng loạt nã vào người hắn, biến hắn thành tổ ong.

Sắc mặt Gia Vệ đại biến, hắn thật không ngờ, mẹ của Tôn Diệu Kiệt làm lớn chuyện như vậy, đồng thời lại dám lấy việc công làm việc tư, dĩ nhiên lại dám xuất động cả đặc công, cùng với bốn viên cảnh sát cao cấp làm kẻ bị hại, để hãm hại chính mình.

- Đem hắn bắt lại cho ta, hắn chính là một tên côn đồ, ngay cả cảnh sát cũng dám đánh, uy hiếp nghiêm trọng đến an toàn của xã hội và nhân dân.

Tên cảnh sát bị đánh vỡ đầu rống lớn nói, ở chỗ này, chức quan của hắn là lớn nhất, những đặc công này cũng phải nghe theo mệnh lệnh của hắn.

- Chuyện gì xảy ra?

Lương đội trưởng đi vào, thấy bốn người cảnh sát bị thương, lại nhìn Gia Vệ không chút tổn thương nào, lòng mày hắn nhăn lại, nhìn chằm chằm vào Gia Vệ.

- Lương đội trưởng, bọn họ làm như vậy là để hãm hại tôi, không phải là do tôi đánh, là chính bọn họ tự làm mình bị thương.

Gia Vệ vội vàng nói, sắc mặt âm trầm, nhưng trong lòng không có chút kinh hoàng nào.

Gia Vệ không có chỗ dựa, bị hãm hại thành như vậy, hầu như là hết đường chối cãi, hẳn lúc này chỉ còn có thể gửi gắm hi vọng ở Lương đội trưởng thôi.

Hơn mười khẩu súng tự động nhắm vào Gia Vệ, Gia Vệ tự nhiên cũng không dám có động tác gì, hấn đứng ở đó không nhúc nhích, hai mắt nhìn thẳng vào Lương đội trưởng.

- Lương đội trưởng, lẽ nào lời nói của bọn tôi mà cậu cũng không tin sao?

Tên cảnh sát bị đánh vỡ đầu kia lạnh giọng hỏi, Lương đội trưởng chỉ là một viên cảnh sát nhỏ, hẳn căn bản là không để vào mắt, thế nhưng dù sao nơi này cũng là do Lương đội trưởng làm chủ, hẳn cũng cần phải được Lương đội trưởng đồng ý mới được.

Lương đội trưởng lại nhìn bốn người bọn họ, sau đó lại nhìn về phía Gia Vệ lắc đầu, lạnh lùng nói:

- Chuyện này còn phải chờ điều tra, nếu chuyện này xảy ra ở phân cục của chúng tôi, làm phiền bốn vị trưởng quan ở lại đây phối hợp với cục của chúng tôi để điều tra chi tiết.

- Làm càn, chúng tôi bây giờ bị thương như vậy, làm sao có thể tiếp tục lưu lại đây?

Một tên cảnh sát tự đánh gãy tay mình tức giận nói:

- Còn cần điều tra cái gì nữa? chúng tôi bị tên côn đồ này đánh thành như vậy, lẽ nào vết thương của bọn tôi là tự mình gây ra sao.

- Không nhất định là thế, vụ án như vậy không phải là chưa từng xảy ra, hiện tại xác định chúng cứ trước đã, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra được.

Lương đội trưởng lạnh lùng nói, không có chút ý tứ thỏa hiệp nào.

- Người...

Bốn người giận giữ, bọn họ bất kể như thế nào cũng không ngờ tới, một tên đội trưởng của một cái phân cục nhỏ nhỏ, cũng dám nói như vậy với bọn họ.

Nhưng mà vừa lúc đó, một thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên phía sau Lương đội trưởng:

- Vụ án này đã rất rõ ràng rồi, Gia Vệ kia căn bản chính là một tên côn đồ, không phải là lần đầu tiên đánh người, còn cần phải điều tra tiếp sao?

Một cảnh sát trung niên mặc đồng phục chính tề đi tới từ phía sau Lương đội trưởng, hấn so với Lương đội trưởng thấp hơn một chút, nhưng khiến người ta cảm giác hấn lại có vẻ như cao lớn hơn cả Lương đội trưởng, vẻ mặt uy nghiêm, rất rõ ràng là một thói quen của kẻ bề trên.

- Cục trưởng, sao có thể định án một cách qua loa như thế?

Sắc mặt Lương đội trưởng biến đổi, người này mới là người có thể làm chủ ở phân cục.

- Thế nào gọi là định án qua loa? Gia Vệ lúc trước đánh Khương Côn, sau lại đánh Tiền Thiếu Xuất, hôm nay lại ở quán bar Ánh Sáng Thế Kỷ đánh nhiều người như vậy, hiện tại còn đem bốn bị trường quan đánh thành ra thế này, còn không phải là kẻ nguy hại đến an toàn của xã hội và nhân dân hay sao?

Cục trưởng lạnh lùng nói.

- Hay cho một câu nguy hại đến xã hội và nhân dân, lẽ nào tôi mặc cho những người đó đánh tôi giết tôi, mà tôi không thể tự vệ hay sao? Bất kể là Khương Côn, Tiền Thiếu Xuất hay là người trong quán bar Ánh Sáng Thế Kỷ cùng với bốn người cảnh sát kia nữa, đều là bọn họ muốn đánh tôi trước, tôi mới ra tay bảo vệ mình, nếu như vậy cũng trái pháp luật, có đúng hay không bọn họ đem tôi đánh chết, thì tôi mới không làm trái luật, mới tình là bọn họ có tội?

Gia Vệ lạnh lùng nói.

- Đừng có xảo biện, người có gì mà chưa từng làm, ngày hôm nay đánh bốn vị cảnh sát bị thương nặng, thì là phạm vào trọng tội, khuyên người nên bó tay chịu trói, bằng không súng đạn không có mắt đâu.

Cục trưởng lạnh lùng nói, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường.

Về mặt Gia Vệ tức giận, nhưng cũng không dám manh động, dù sao hơn mười khẩu súng tự động kia có thể trong nháy mắt biến hấn thành tổ ong, mà chính hấn không có làm gì thì bọn họ cũng không dám nổ súng.

Bất quá, vừa lúc đó bên ngoài cục cảnh sát đột nhiên vang lên tiếng loa phóng thanh.

- Người bên trong nghe đây, tất cả đã bị bao vây, mọi người bỏ vũ khí xuống bước ra ngoài, bằng không sẽ cho nổ tung chỗ này.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Đòi Người

Giọng nói thô kệch không chút chùng mực, khiến mọi người trong cảnh cục đều ngẩn ngơ.

Nơi này chính là cục cảnh sát mà, mặc dù chỉ là một phân cục, thế nhưng cũng có hỏa lực không bình thường rồi. Huống chi cảnh sát chính là đại biểu cho công lý, đại biểu cho chính phủ, đại biểu cho quốc gia, chỉ có tổ chức khủng bố mới dám động thủ với sở cảnh sát, bằng không tất cả đều không thể nghĩ ra tổ chức nào khác dám động thủ với một cục cảnh sát cả.

Thế nhưng, trong thành phố Tân Hải không thể nào có một tổ chức khủng bố được?

Trên thế giới tồn tại không ít các tổ chức khủng bố, thế nhưng những tổ chức khủng bố này trên cơ bản đều đang ở Châu Phi, quốc nội căn bản không có khả năng xuất hiện một tổ chức khủng bố như vậy.

- Hần không chỉ là một tên côn đồ, mà còn là thành viên của một tổ chức khủng bố nữa.

Tên cảnh sát cao cấp tự đánh vỡ đầu mình, máu chảy đầy mặt lạnh lùng nói.

Thế nhưng hầu như tất cả mọi người đều nhìn về phía hắn bằng một cái ánh mắt trào phúng, cứ cho là Gia Vệ chính là một thành viên của tổ chức khủng bố đi chăng nữa, thì cũng không ngu xuẩn đến nỗi để tổ chức khủng bố của mình đến ngay trước mặt tất cả mọi người mà giải cứu hắn?

Hầu như trong nháy mắt, tất cả mọi người đều đoán được, cái tổ chức khủng bố bên ngoài hoàn toàn không có quan hệ gì với Gia Vệ.

- Lương đội trưởng, anh đi ra trả lời bọn chúng.

Cục trưởng thấp giọng nói, hắn mặc dù là một người đứng đầu, thế nhưng dưới loại tình huống như thế này, cũng không bằng một

cảnh sát đặc biệt kinh nghiệm tiền tuyến lâu năm như Lương đội trưởng được.

Lương đội trưởng cũng không chậm trễ, tuy rằng sự tình khiến cho hắn vô cùng tức giận, thế nhưng hiện tại phải đối phó với tổ chức tội phạm, với tư cách là một cảnh sát, hắn sao có thể nhân nhượng được.

Lương đội trưởng mới vừa đi được hai bước, bị lời nói tiếp theo của cục trưởng làm cho ông dừng bước.

Chỉ nghe cục trưởng lạnh lùng nói:

- Đưa Gia Vệ vào phòng giam, chờ chuyện này qua đi lại tiếp tục xét xử sau.

Lương đội trưởng cũng gật gật đầu, không nói gì thêm, hôm nay chuyện cách bách nhất, đương nhiên là ứng phó với tổ chức khủng bố đang bao vây cục cảnh sát ngoài kia.

Chỉ có điều, khi cái giọng thô kệch kia lần thứ hai vọng lên, thì một viên cảnh sát trẻ tuổi vội vàng vàng chạy tới, mặt đầy mồ hôi hướng đến cục trưởng nói:

- Cục trưởng, bên ngoài, bên ngoài tới là một đội xe thiết giáp, là lực lượng quân đội.

- Cái gì?

Về mặt khiếp sợ hiện lên trên tất cả mọi người, Lương đội trưởng lại dừng bước, về mặt không thể tin được nhìn về phía viên cảnh sát trẻ kia.

Không giống như bọn họ suy nghĩ bên ngoài là một tổ chức khủng bố, hóa ra lại là quân đội.

- Nói bậy, quân đội làm sao có thể vào thành phố được?

Một người trong số bốn viên cảnh sát cao cấp tức giận nói.

- Thật sự là quân đội, bọn họ mang cả xe thiết giáp đến, ai nấy đều cầm súng tự động, giống như là muốn tấn công.

Viên cảnh sát trẻ kia vội vàng nói.

- Quân đội tới nơi này làm gì, chẳng lẽ bọn họ không biết quân đội không thể vào trong nội thành sao?

Lại thêm một viên cảnh sát cao cấp tức giận.

- Nơi này là thành phố Tân Hải sát biên giới, khoảng cách tới quân khu tân hải cũng không phải là rất xa, có thể là diễn tập đi ngang qua thôi.

Lương đội trưởng nhíu mày, hắn đã từng đi lính, biết rằng có những lúc, quân đội sẽ mượn đường ở nội thành sát biên giới vào ban đêm.

- Diễn tập nên đi ngang qua?

Một viên cảnh sát cao cấp cười lạnh một tiếng nói:

- Bọn họ rõ ràng là vậy công cục cảnh sát, không có khả năng đơn giản chỉ là diễn tập.

Viên cảnh sát cao cấp đầu đầy máu còn lại nhìn về phía viên cảnh sát trẻ hỏi:

- Người dẫn đội của bọn họ là ai?

Viên cảnh sát trẻ tuổi kia lắc đầu, rất rõ ràng là hắn cũng không biết.

Mà lúc này đây, cái thanh âm thô lỗ kia lại vang lên:

- Người bên trong nhanh lên một chút, bỏ vũ khí xuống, đi ra ngoài, bằng không lão tử sẽ san phẳng cái phân cục này.

- Làm càn, coi trời bằng vung à.

Tất cả mọi người bảo trì trầm mặc, thế nhưng bốn viên cảnh sát cao cấp kia lại giận giữ.

Mặc kệ tên gia hỏa cầm đầu này là ai, cũng không phải phân cục có thể trêu chọc tới, thế nhưng bốn viên cảnh sát cao cấp kia là người của tổng cục, chức vị không nhất định là sẽ thấp hơn người đứng đầu chỗ quân lính ngoài kia.

- Giám hắn lại, những người khác theo tôi ra ngoài.

Viên cảnh sát cao cấp chỉ vào Gia Vệ lạnh lùng nói, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài.

Ba người còn lại, được mấy viên cảnh sát khác đỡ dậy, cũng hướng ra bên ngoài mà đi.

Cục trưởng phân phó hai người đưa Gia Vệ vào phòng tạm giam, bọn họ cũng không sợ Gia Vệ giở trò gì, ngay sau đó cục trưởng liền đi theo phía sau bốn người kia ra ngoài.

Lúc này vị cục trưởng kia trầm mặc giống như một chú cừ non, hẳn không muốn tham dự vào chuyện này, dù sao tham gia vào việc quân đội cùng cảnh sát xung đột, dưới tình huống nào thì đều là quân đội chiếm ưu thế, đồng thời hẳn chỉ là một cục trưởng của một phân cục, cũng căn bản là không trêu chọc nổi vào những người trong quân đội.

Mà lúc này bốn viên cảnh sát cao cấp kia cũng chẳng nghĩ nhiều về việc này, giờ bọn hắn đang cảm thấy thoải mái mừng rỡ vì đã hoàn thành xong nhiệm vụ được giao.

Lương đội trưởng đi tới bên người Gia Vệ thấp giọng nói:

- Cháu yên tâm, chú sẽ không để cho bọn họ thực hiện được ý đồ đâu.

Gia Vệ gật đầu:

- Chú Lương, chuyện này phải nhờ chú rồi.

Gia Vệ lúc này cũng không có biện pháp gì, dù sao hắn không có chỗ dựa. Có điều là hắn đã dự định tình huống xấu nhất, sẽ trốn đi và vĩnh viễn không xuất hiện nữa.

Đương nhiên, trước khi trốn đi hắn sẽ làm cho những kẻ muốn hãm hại hắn phải trả giá thảm khốc, hắn tự tin mình có thực lực này.

Lương đội trưởng gật đầu, liền đi ra bên ngoài, hắn đã từng đi lính, biết tính tình của những quân nhân, hi vọng có thể từ đó mà thỏa hiệp một chút.

Dưới sự dẫn dắt của bốn viên cảnh sát cao cấp, mọi người đều đi ra ngoài, bất quá trên người bọn họ vẫn không có bỏ súng lục xuống, vẫn đeo bên hông như trước.

Khi bọn họ vừa mới ra ngoài, những thanh âm ‘Cạch cạch’ của những họng súng đen ngòm liền chĩa vào bọn họ, còn có thêm hơn

trăm binh sĩ mặc quân trang tiến vào trong tầm mắt của bọn họ.

Trước cửa lớn của cục cảnh sát, có ba chiếc xe thiết giáp to lớn, mỗi chiếc đều có một họng pháo đen ngòm, cả ba họng pháo đều hướng về phía cục cảnh sát, ai cũng có thể nhận thấy, nếu như ba họng pháo này nã đạn, thì cục cảnh sát sẽ bị san bằng thành bình địa ngay.

- Tất cả buồng vũ khí, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí.

Thanh âm lạnh băng vang lên, giống như là một cỗ máy giết người phát ra giọng nói không có một chút tình cảm nào.

- Các anh thuộc quân khu nào? Có biết đây là nơi nào không?

Viên cảnh sát cao cấp đầu đầy máu tức giận nói, vẫn mang thái độ như một cấp trên.

- Con mẹ nó chứ, lão tử quân đây là nơi nào, nhanh lên một chút buồng vũ khí trong tay các người xuống, ta đếm đến ba, sau đó nếu như các người không buông vũ khí thì đừng trách lão tử nổ súng.

Người kia tiếp tục nói, ngay sau đó liền bắt đầu đếm:

- Một... Hai...

Khi hắn sắp đếm tới ba, tất cả nhưng binh sĩ phía trước đều đặt ngón tay lên cò súng, lúc này những người mặc đồng phục cảnh sát đều lấy súng lục ra ném xuống trước mặt.

Bốn viên cảnh sát cao cấp kia cũng làm như vậy, nhưng trên mặt bọn hắn lại tràn đầy sự phẫn nộ,

- Bắt tất cả bọn họ lại cho ta, còn ai cố gắng chống cự, bắn.

Tiếng cười lạnh vang lên, từ trên xe thiết giáp đi xuống một thân ảnh cường tráng, theo như quân hàm trên vai thì người này là một thiếu tá.

Chỉ có điều, vẻ mặt cười nhạt của hắn, ánh mắt cuồng ngạo, giống như là không sợ trời cũng chẳng sợ đất.

Một tên thiếu tá nho nhỏ cũng dám làm như vậy?

Quân hàm của bộ đội cùng quân hàm của cảnh sát không thể so sánh giống nhau, thế nhưng tên thiếu tá này tuổi tác tuyệt đối không hơn bốn mươi tuổi, mà bốn viên cảnh sát cao cấp đều hơn năm mươi rồi, nếu quả thật so ra thì chức vụ của bốn viên cảnh sát này cao hơn tên thiếu tá kia một chút.

Nhưng hẳn cũng mặc kệ những thứ này, trong tay ai có súng, thì người đó là cấp trên, mặc dù lúc này bốn viên cảnh sát chức vụ có cao hơn một chút nhưng tên thiếu tá kia cũng sẽ không cần phải nhìn sắc mặt họ mà làm việc.

- Ai là người có quyền làm chủ ở đây?

Đại hán cường tráng cao hơn 1m8, tuy rằng quân trang mặc rất chỉnh tề, nhưng lại chẳng khác gì một binh lính càn quấy, vẻ mặt tươi cười chẳng xem ai ra gì.

Viên cảnh sát mặt đầy máu đứng ở giữa bốn người đứng ra nói:

- Cậu làm thế này là phạm pháp, phải bị đưa ra toà án quân sự.

- Người là người làm chủ ở đây? Bị đánh thành như vậy rồi mà còn có mặt mũi đứng ra nói?

Đại hán cười khinh thường, lạnh lùng nói:

- Phạm pháp? Phạm bà ngoại người, đem người của lão tử giao ra đây, bằng không lão tử sang bằng nơi này.

- Người...

Viên cảnh sát mặt đầy máu tức giận đến nổi ngực kịch liệt phập phồng, tức giận quát:

- Người phải bị nghiêm phạt.

- Nghiêm cái đmm.

Đại hán tức giận mắng lại một tiếng, trực tiếp nhấc chân đá một cái khiến tên cảnh sát mặt đầy máu ngã lăn trên đất rồi nói:

- Mau, giao người của lão tử ra đây, bằng không con mẹ nó, các người đừng nghĩ được sống dễ chịu.

Gặp loại thiếu tá trực tiếp đánh người thế này, khiến tất cả mọi người đều sùng sốt, sau đó là tức giận, chỉ là giận nhưng lại không dám nói ra.

Ba viên cảnh sát cao cấp còn lại, đứng một bên, cũng không dám cử động, thương tích trên người bọn họ quá nặng, nếu như bị người kia đập một cái như vừa rồi, bọn họ nhất định sẽ đau đến ngất đi.

Mà vị cục trưởng kia lại càng lùi về phía sau, rất rõ ràng là không hề muốn ra mặt.

Đúng lúc này Lương đội trưởng từ trong đám người đi ra, hần nhìn viên cảnh sát bị đá ngã dưới đất một cái, sau đó nhíu mày nhìn về phía tên thiếu tá kia, đi tới trước mặt tên thiếu tá đứng chào đúng chuẩn tư thế của quân đội.

Có đúng hay không là người trong nghề, thì tên thiếu tá liếc mắt một cái là liền có thể nhìn ra là Lương đội trưởng kia đã từng tham gia quân ngũ, đồng thời Lương đội trưởng ít nhất cũng hơn bốn mươi rồi, so với hần thì lớn hơn một chút, nhất thời về mặt hần có chút thu liễm lại, cũng đứng chuẩn tư thế chào của quân đội đáp lại.

Trước khi xuất ngũ, Lương đội trưởng cũng có quân hàm thiếu tá, gặp được tên thiếu tá trước mặt này, tự nhiên sẽ không khấn trương, thậm chí còn có chút cảm giác thân thiết.

Hai người sau khi chào nhau, Lương đội trưởng mới lên tiếng hỏi:

- Không biết người mà anh nói rất cuộc là ai? Trong cục cảnh sát của chúng tôi cũng không có người nào là quân nhân cả.

Tên thiếu tá kia nhíu nhíu mày, đáp lại:

- Hần thực sự không phải là quân nhân, mà là sắp trở thành quân nhân, tên là Gia Vệ.

- Cái gì? Gia Vệ?

Lương đội trưởng sùng sốt, mà những người cảnh sát đằng sau hần còn sùng sốt hơn.

Tên tuổi của Gia Vệ hiện tại hầu như đã nổi tiếng khắp phân cục, hầu như mỗi người cảnh sát đều biết đến Gia Vệ, rất nhiều người cũng biết về bối cảnh của Gia Vệ, nhưng bọn hần thế nào cũng không nghĩ đến, Gia Vệ thậm chí có thể khiến cho quân đội xuất động hơn trăm người tiến đến cục cảnh sát vì hần.

Bốn viên cảnh sát cao cấp kia cũng đều sững sốt, sắc mặt bọn họ liên tục biến hóa, mơ hồ cảm giác được, chính mình chọc đến người không nên chọc rồi, nhưng nghĩ chỗ dựa vững chắc sau lưng mình, lo lắng trong lòng cũng biến mất không còn gì nữa.

- Gia Vệ phạm pháp, phải để cảnh sát xử lý, ngươi không có quyền đòi người.

Viên cảnh sát bị một cước đá ngã đứng dậy lạnh lùng nói.

- Quyền cái đmm, lão tử đòi người, không thả thì ta đánh cho đến khi ngươi phải thả mới thôi.

Đại hán tức giận mắng một tiếng, lại một cước nữa đạp vào bụng viên cảnh sát kia, lại một lần nữa đạp hán ngã xuống đất.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Đánh Một Trận

Gặp một tên thiếu ta bá đạo như vậy, tất cả mọi người chỉ có thể lùi về phía sau một bước. Bọn họ không muốn trêu chọc những tên quân binh vô pháp vô thiên như thế này.

Chỉ có Lương đội trưởng là hơi nhíu mày lại, dù hẳn trước đây đã từng đi lính, cũng chưa từng thấy qua binh sĩ nào bá đạo như người thiếu tá này, thật có thể dùng từ vô pháp vô thiên để hình dung, không chỉ dùng súng thật đạn thật bao vây một cục cảnh sát, lại còn đem một viên cảnh sát cao cấp đánh ngã lăn ra đất, căn bản đều là việc không hợp quy củ.

- Cho các người mười phút, đem Gia Vệ giao ra đây cho lão tử, bằng không lão tử tông thẳng xe thiết giáp vào tìm người.

Thiếu tá lùi về phía sau vài bước, trèo lên xe thiết giáp, bá đạo nói.

Bốn viên cảnh sát kia rốt cuộc cũng im lặng không dám hé răng, bọn họ có một cảm giác kiểu ‘Tú tài gặp phải quan binh, có lý mà nói không được’.

Lương đội trưởng há hốc mồm, nhưng cũng không nói được cái gì, sự tình vốn chính là bốn viên cảnh sát kia làm việc vô lý, muốn đem Gia Vệ hãm hại mà thôi, còn hẳn lại căn bản là không có khả năng rửa tội cho Gia Vệ.

Đừng quên, phía sau bốn viên cảnh sát này còn có một ủy viên thị ủy.

Lương đội trưởng cũng không phải là một người không biết tiến thoái, cũng không phải là một kẻ hành sự cứng nhắc, cho nên lúc này hẳn cũng không có nói thêm câu nào.

Mà cục trưởng phân cục này thì lại sợ sệt đứng phía sau bốn viên cảnh sát cao cấp kia.

Bốn viên cảnh sát không nói gì, Lương đội trưởng cũng không mở miệng, ở chỗ này có thể lên tiếng làm chủ chỉ còn lại mình hắn.

Nhưng hắn là cục trưởng của phân cục, nếu như xảy ra chuyện gì, thì hắn phải chịu toàn bộ trách nhiệm.

- Còn năm phút.

Chỉ chốc lát sau, cái tên thiếu tá kia liền lên tiếng nhắc nhở, trên mặt vẫn là nụ cười nhạt như trước.

Tên cục trưởng kia sau khi nghe được lời hắn nói, toàn thân bỗng nhiên run lên, nhìn chiếc xe thiết giáp khổng lồ, nếu như cái khối sắt đó mãnh liệt lao vào cục cảnh sát, cục cảnh sát không biết sẽ bị hủy thành cái dạng gì nữa đây?

- Đợi một chút, chờ chờ....

Vị cục trưởng cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa, vội vã chui ra từ trong đám người, đi ra tới trước vị thiếu tá tầm 4-5m nói:

- Vị đồng chí này, chúng ta đều là người thi hành pháp luật, nếu như đem người giao cho anh, tôi phải nói với nhân dân thế nào đây.

Thiếu tá liếc mắt nhìn cục trưởng, hừ lạnh hai tiếng, cũng không nói chuyện, chỉ thản nhiên nói:

- Còn ba phút.

Thân thể của tên cục trưởng run lên, nhất là sau khi ba chiếc xe thiết giáp đã bắt đầu nổ máy, mồ hôi lạnh của cục trưởng trực tiếp chảy từ trên đầu rơi xuống đất như mưa.

- Thả người, thả người...

Tên cục trưởng vội vàng nói với những cảnh sát phía sau, thấy những vị cảnh sát kia vẫn còn ngần người, liền tức giận lớn tiếng quát:

- Nhanh lên một chút, thả người.

Lúc này mới có người nhanh chóng gật đầu, chạy vội vào bên trong phân cục, không dám có chút chần chờ nào.

Sắc mặt bốn viên cảnh sát cao cấp lúc này lúc xanh lúc trắng, bốn người bọn họ đều đang bị thương, lúc này rất rõ là không thể rời khỏi đây, đồng thời viên cảnh sát bị vỡ đầu kia còn bị tên thiếu tá đạp hai cái, đúng là mất cả chì lẫn chài rồi.

Bất quá trên mặt bọn họ vẫn là biểu tình không phục, bọn họ còn có hậu trường, đến phân cục không chỉ có bốn người bọn hắn, còn có hai cảnh sát trẻ nữa, lúc này không biết hai tên cảnh sát trẻ kia đang làm cái gì mà không ra mặt.

Chi chốc lát sau, Gia Vệ với vẻ mặt nghi hoặc được đưa tới, hắn theo lời của viên cảnh sát thả hắn ra biết được bên ngoài có quân đội đòi thả mình ra, thế nhưng hắn vô cùng khó hiểu là quân đội vì sao phải tới cứu hắn?

Những viên cảnh sát trước cửa tránh ra để lại một con đường cho Gia Vệ. Gia Vệ cứ như vậy chậm rãi đi tới, đầu tiên là nhìn Lương đội trưởng, sau đó lại nhìn về phía vị thiếu tá có vóc người so với Vương Quý Dân còn to cao hơn một chút kia.

Hắn không nhận ra người này, thậm chí hắn không nhận ra bất cứ một binh lính nào ở đây. Hắn chỉ biết mấy người quân nhân xuất ngũ là cha hắn Gia Hồng Ngạo, cha của Vương Cường là Vương Quý Dân cùng với Lương đội trưởng mà thôi.

Về phần những quân binh khác hắn thật là một người cũng không biết.

- Chú Lương, chuyện gì đang xảy ra?

Gia Vệ quay mặt nhìn về phía Lương đội trưởng, lên tiếng hỏi.

Không đợi Lương đội trưởng trả lời, vị thiếu tá kia đã lên tiếng.

Chi thấy hắn bĩu môi, mặt nhăn như khi, cuối cùng cũng thờ dài một hơi, quay về phía Lương đội trưởng hỏi:

- Hắn là Gia Vệ?

Vị thiếu tá hỏi câu này, không chỉ Lương đội trưởng cùng Gia Vệ sững sờ, toàn bộ sở cảnh sát đều sững sờ, bọn họ nghĩ đến cái khả năng đầu tiên đó chính là cái người thiếu tá kia tìm nhầm người.

Trên mặt bốn viên cảnh sát cao cấp liền lộ ra nụ cười nhạt, nếu như là tên thiếu tá kia nhận nhầm người, bọn họ liền có thể chiếm lấy ưu thế. Thứ nhất, bọn họ có thể dựa theo người sau lưng họ trừng phạt Gia Vệ, thứ hai bọn họ cũng có thể khiến cho cái tên thiếu tá vô pháp vô thiên này trả một cái giá vô cùng lớn.

Sắc mặt Lương đội trưởng cũng biến đổi, nếu như vị thiếu tá này tìm nhầm người, vậy sự tình của Gia Vệ sẽ rất phiền phức, nhất là còn cộng thêm với cả vụ việc của vị thiếu tá này nữa.

Nhưng mà, Lương đội trưởng vẫn gât đầu nói:

- Không sai, cậu ấy chính là Gia Vệ.

- Chúng ta có quen biết sao?

Gia Vệ nhũu mày, quay lại hỏi vị thiếu tá kia.

- Người không biết lão tử.

Tên thiếu tá bĩu môi, lắc đầu nói:

- Mong chờ mãi, hóa ra chỉ là một tên gầy tong teo, còn lùn tịt, giống hệt như đàn bà.

- Gầy tong teo nhưng cũng có thể cho ông một trận.

Gia Vệ nhướng mày, lạnh lùng nói một câu.

Hắn đến giờ còn chưa có hiểu rõ rốt cuộc đang có chuyện gì diễn ra ở đây. Nhưng dưới tình huống như vậy, cũng không thể tỏ ra yếu thế được, nhất là đang ở trước mặt mấy tên cảnh sát làm việc tư trái pháp luật này.

- Cho ta một trận?

Thiếu tá không có nói mình rốt cuộc là mình có tìm nhằm người hay không, chỉ cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Nếu như tên nhãi ranh người có thể đánh ngã ta, thì mặc kệ hôm nay mày phạm vào chuyện gì, ta đều có thể bảo vệ nhãi ranh người yên ổn vô sự, đồng thời, ta chỉ cần dùng một tay, hai chân và tay còn lại ta chấp nhãi ranh người, chỉ dùng tay trái.

Nghe thiếu tá nói như thế, Lương đội trưởng trên mặt buông lỏng, bốn viên cảnh sát kia cùng với tên cục trưởng thì sắc mặt đều biến đổi liên tục.

Nhưng vì bọn hắn không có lên tiếng, bởi vì bọn họ biết, chính mình chỉ cần mở miệng, chào đón mình chính là cái chân to tướng của tên thiếu tá kia.

- Lời ông nói có thể tin được sao?

Lông mày Gia Vệ nhíu lại, đang lo thế nào để thoát khỏi rắc rối với mấy tên cảnh sát làm việc tư trái pháp luật hỗn đản này.

- Con bà nó, thấy đây là cái gì chưa?

Thiếu tá không có trực tiếp trả lời, trực tiếp rút khẩu súng lục bên hông ra, lại chỉ thêm cả khẩu pháo phía sau xe thiết giáp.

Trên mặt Gia Vệ lộ ra vẻ tươi cười, hẳn hiểu được ý tứ của tên thiếu tá này, đó là trong tay hắn có súng, cho nên hắn nói là giữ lời.

Chỉ có điều, hắn rốt cuộc có thực sự giữ lời hay không, Gia Vệ tới giờ vẫn nghĩ rằng nắm đấm ai mạnh mới là đạo lý.

Mặc dù là hắn nói vô cùng chắc chắn, cũng có thể giấu thoát mình ra khỏi chỗ này, dù sao mấy tên cảnh sát cao cấp kia cùng với tên cục trưởng cũng chỉ dám đứng một bên, ngay cả cái rắm cũng không dám đánh.

- Tốt, ông chỉ được dùng tay trái, mà tôi có thể dùng cả tứ chi, tôi đánh bại ông, thì ông cứu tôi ra, nếu như tôi thua, vậy thì điều kiện của ông là gì?

Gia Vệ nhíu mày, hỏi tên thiếu tá với giọng điệu mời phần tin tưởng.

Hắn xác thực có lòng tin, không muốn lát nữa thua, không phải chỉ là một tên thiếu tá sao. Gần đây hẳn hiểu được rất nhiều chuyện, biết được quân nhân trong bộ đội cũng không phải là ai cũng cường đại như Vương Quý Dân. Thậm chí sự mạnh mẽ của Vương Quý Dân đã vượt qua năng lực của quân nhân nên có. Cho nên hắn đã quy năng lực của Vương Quý Dân về một loại kỹ xảo nào đó giống với mình.

Mà Gia Vệ có thể đơn giản đối phó với bốn viên cảnh sát cao cấp, đối phó với người thiếu tá chỉ hơn ba mươi tuổi trước mặt này thì cũng không cảm thấy có áp lực gì.

- Điều kiện gì?

Thiếu tá hơi nhíu mày, như là đang tự định giá.

Mà thấy tên thiếu tá đang nghĩ đến giá trị của Gia Vệ, bốn viên cảnh sát cao cấp cùng tên cục trưởng liền khản trương hơn hẳn. Họ muốn chính là tên thiếu tá sẽ mặc kệ không hỏi đến sự tình của Gia Vệ nữa, đó chính là kết quả tốt nhất.

Chỉ có điều cái tên thiếu tá kia làm sao có thể để cho bọn họ được như ý nguyện, chỉ nghe hắn lặng lẽ cười nói:

- Nếu như ngươi thua, hãy theo lão tử trở về, lão tử huấn luyện ngươi một tháng, ta tin sẽ đem cái tên gầy đét như ngươi rèn thành thân thể của một người đàn ông chân chính.

Tên thiếu tá mở miệng là một tiếng lão tử, Gia Vệ nghe nhưng không có cảm giác khó chịu, trái lại có loại cảm giác thân thiết.

Đây là quân nhân, tuy rằng miệng đầy lời thô tục, nhưng không giống như bốn viên cảnh sát kia, một lũ cáo già, trong lòng chẳng giống về ngoài gì cả.

Quân nhân nói một chính là một, nói hai chính là hai, nên cười thì cười, nên khóc sẽ khóc, không ẩn dấu cái gì, đây là phong thái của quân nhân, là tính cách của binh lính.

Cha của Gia Vệ là Gia Hồng Ngạo là binh lính xuất ngũ, hắn và Vương Cường từ nhỏ đã cùng được Gia Hồng Ngạo và Vương Quý Dân huấn luyện mà lớn lên. Tuy rằng Gia Hồng Ngạo hầu như không có nói quá mức thô tục, thế nhưng Vương Quý Dân cũng không ít lần mắng qua như vậy.

Không chỉ là đối với Vương Cường, dù là đối với Gia Vệ, Vương Quý Dân cũng đã từng mở miệng dùng tiếng lão tử mắng Gia Vệ.

Lương đội trưởng nghe lời tên thiếu tá nói, trên mặt tự nhiên là lộ ra một nụ cười. Mang Gia Vệ vào trong quân đội, thì so với địa phương nào cũng an toàn hơn rất nhiều.

Mà cái bốn viên cảnh sát kia cùng tên cục trưởng, còn lại là tất cả mọi người xung quanh đều nhăn mày lại, vẻ mặt sầu khổ.

Nếu như cái tên thiếu tá này thật sự đưa Gia Vệ vào trong quân ngũ, thì cho dù là người đứng sau lưng bọn họ, muốn vào trong quân đội đòi người cũng gần như là không có khả năng.

Tuy rằng so về quân hàm, người phía sau bọn họ so với những sĩ quan cao cấp trong quân đội thì còn cao cấp hơn nhiều. Cái tên thiếu tá thiếu tá này trước mặt cô ta thì chỉ là cận bã, thế nhưng mặc dù là cận bã, nhưng ở trong bộ đội cũng là một tên có số má.

- Còn chờ cái gì nữa, ra tay đi, ta đã không chờ được nữa rồi, muốn cho ngươi một trận rồi.

Gia Vệ lặng lẽ cười, hai chân có chút không yên nữa mà lên tiếng.

Thiếu tá nghe vậy liền ngẩn ra. Gia Vệ vóc người gầy teo, nhưng khí thế lại không yếu, hầu như mỗi ngày đều phải đánh mấy trận, hẳn có thể nhìn ra được, khí thế của Gia Vệ tuyệt đối không phải là để trang trí.

- Có ý tứ, bà nội nó, lão tử thật là không tin, một thân cơ thể này của lão tử, có thể bị cái tên gầy teo như người bắt nạt.

Tên thiếu tá cũng lặng lẽ cười, đem khẩu súng lục ném cho một tên cảnh vệ viên phía sau, xắn tay áo đi về phía Gia Vệ.

Có điều, khi còn cách Gia Vệ ba mét, tên thiếu tá liền dừng lại, cũng không có nói gì, hai chân đứng vững, tay phải đưa ra sau lưng, chỉ vươn một cánh tay trái ra.

- Cảnh thận.

Gia Vệ tự nhiên là có thể nhìn ra, tên thiếu tá là muốn để Gia Vệ tấn công, bất quá Gia Vệ thật không ngờ tên thiếu tá nói chấp hẳn 2 chân 1 tay dĩ nhiên là lại thật sự đứng yên 2 chân không thêm di chuyển.

Điều này làm cho lòng tin của Gia Vệ cũng tăng lên nhiều, tự nhiên trong lòng cũng thêm bội phục cái tên thiếu tá này. Dù sao hiện tại ở thời đại này, mười người thì có đến chín là muốn chiếm được nhiều phần tiện nghi hơn, mặc dù đều là dưới điều kiện tốt nhất thì cũng là như thế này.

Cũng không do dự nữa, dưới sự khẩn trương chú ý của tất cả mọi người, Gia Vệ liền bắt đầu tấn công.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Còn Chưa Đã Ngứa Hả

Gia Vệ mặc dù có lòng tin, thể nhưng không có kinh thị vị thiếu tá trước mặt này. Vừa mới bắt đầu, hắn đã lập tức tấn công vào hạ bộ của tên thiếu tá, đùi phải rất nhanh đá ra một cước, muốn nhanh chóng giành lấy thắng lợi.

Chỉ có điều, Gia Vệ suy nghĩ có chút thuận khiết hơi quá. Thiếu tá kia xác thực không phải là một người quân nhân bình thường.

Ngay khi chân phải của Gia Vệ đá ra, cánh tay của thiếu tá cũng vươn ra, thoáng cúi người xuống tung một quyền vào chân của Gia Vệ, muốn khiến cho Gia Vệ vì đau đớn mà không thể tiếp tục tấn công.

Tốc độ của Gia Vệ cũng không chậm, thể nhưng so với vị thiếu tá kia thì vẫn chậm hơn một chút.

Gặp tình huống này, Gia Vệ liền nhíu mày, nhưng trong lòng cũng có chút nghi hoặc.

Vừa rồi tư thế ra đòn của tên thiếu tá cùng với Vương Quý Dân rất giống nhau, cả hai đều dùng tốc độ rất nhanh, khiến Gia Vệ đều cảm thấy sợ hãi mà than thảm.

- Hắn tuyệt đối không phải là một quân nhân bình thường.

Gia Vệ trầm nghĩ, chân phải đá ra, khôi phục lại một chút, liền điều chỉnh lại tư thế để tiếp tục công kích.

- Chỉ chút thực lực ấy mà cũng muốn đánh bại lão tử?

Tên thiếu tá lặng lẽ cười, nhưng trong mắt cũng tràn đầy sự hưng phấn, giống như là vừa tìm ra được châu lục mới vậy.

- Hừ, cuộc đấu vẫn chưa phân thắng bại, giờ nói như vậy vẫn còn quá sớm đó.

Gia Vệ cười lạnh một tiếng, lần thứ hai bay người lên, lần này hẳn muốn lấy tốc độ chiếm lợi thế, song quyền vươn ra, cả chân phải cũng đá ra.

Tên thiếu tá chỉ có thể cử động một cánh tay, mà Gia Vệ lúc này lại là dùng đùi phải để chống đỡ, hai tay cùng chân phải tấn công chiếm lấy ưu thế.

Tốc độ của Gia Vệ lại vô cùng nhanh, tên thiếu tá muốn tránh thoát công kích của Gia Vệ thì gần như là không có khả năng.

Nhưng mà chỉ sau một khắc, tất cả mọi người đều phải khiếp sợ.

Chỉ thấy trên mặt tên thiếu tá lộ vẻ cười nhạt, không hề quan tâm đến tốc độ và cách thức công kích lợi dụng ưu thế của Gia Vệ, mà chỉ vươn tay trái ra đánh thẳng một quyền về phía Gia Vệ. Chỉ nghe “Bình” một tiếng, Gia Vệ bị đẩy lui liên tục năm sáu bước mới đứng vững lại được, sắc mặt cũng tái đi một chút.

Một quyền này của tên thiếu tá cùng với Vương Quý Dân kém rất xa, nhưng lực sát thương cũng ngang với một quyền của Vương Quý Dân, khiến ngực của Gia Vệ có cảm giác muốn vỡ tung, xương cốt cùng nội tạng đều đau nhói một hồi.

Song, Gia Vệ phát hiện có điểm kỳ quái, một quyền khi này phi thường mạnh mẽ, nhưng không có chân chính làm mình bị thương nặng, chỉ là cố ý gây cho mình chút đau đớn mà thôi.

Sắc mặt Gia Vệ biến đổi một chút, lúc này mới mở miệng:

- Có phải tôi có thể công kích thế nào cũng được?

Tên thiếu tá hừ lạnh một tiếng:

- Chớ có nhiều lời vô ích như vậy, ngươi muốn đánh thế nào thì cứ thế mà đánh, lão tử một tay bắt ngươi là được rồi.

Hai mắt Gia Vệ híp lại, trên mặt lộ ra một tia cười nhạt, lúc này hẳn liền bắt đầu chạy quanh người tên thiếu tá.

Ngay từ đầu khoảng cách giữa Gia Vệ và tên thiếu tá có khoảng 6-7m. nhưng giờ khoảng cách này đang nhỏ dần lại, mà tốc độ của Gia Vệ thì càng lúc càng nhanh.

Đây là tình huống mà người khác khó có thể lý giải được, lấy tốc độ của Gia Vệ hôm nay, muốn chạy vòng quanh như vậy liên tục là

không thể nào, nhưng Gia Vệ lúc này lại làm được, mà đồng thời tốc độ lại càng lúc càng nhanh.

Trên mặt tên thiếu tá cũng lộ ra chút nghiêm trọng, hai mắt hắn cũng híp lại, cũng không có nhìn về phía Gia Vệ, bởi vì tốc độ chạy của Gia Vệ liên tục gia tăng, nếu hắn nhìn theo Gia Vệ thì tùy thời đều có thể bị Gia Vệ thu hẹp khoảng cách.

Nhưng mà ngay khi khoảng cách của cả hai chỉ còn khoảng hai thước, tên thiếu tá hừ lạnh một tiếng liền xoay người tung một quyền về phía sau.

Chi có điều trong một sát na khi hắn xoay người, thì sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi.

Chi thấy nắm tay tên thiếu tá đánh một quyền hướng xuống dưới, bởi vì Gia Vệ di chuyển với tốc độ cao, thì khẳng định trọng tâm sẽ hạ thấp xuống, tên thiếu tá cảm thấy thân thể của Gia Vệ hầu như là sắp dán xuống mặt đất rồi.

Thế nhưng hắn thật không ngờ, ở một khắc này Gia Vệ lại bất ngờ nhảy dựng lên.

Nắm tay của tên thiếu tá đánh ra, Gia Vệ lại nhảy lên, một cước trực tiếp đá vào lồng ngực của tên thiếu tá, đồng thời nương theo cổ lực lượng này xoay người đáp xuống đất một cách nhẹ nhàng.

Tên thiếu tá bị Gia Vệ đá một cước, lưng áo có chút tán loạn, còn nắm đấm vốn đánh về phía Gia Vệ thì giờ lại nện thẳng xuống đất, chỉ nghe “rắc” một tiếng, khiến sắc mặt của tất cả mọi người đều đại biến.

Cái âm thanh kia giống như là xương đã bị gãy rồi, có thể thấy được một cước của Gia Vệ đá xuống có lực đạo mạnh như thế nào. Tất cả mọi người đều nghĩ rằng tên thiếu tá sẽ có chút tức giận.

Chi có điều không bao lâu sau lại vang lên một tiếng cười to, tên thiếu tá giống như là phát điên vậy, chẳng những không có tức giận, mà ngược lại lại có vẻ rất hưng phấn.

- Hảo tiểu tử, thực lực không tệ, thật mụ nội nó, lão tử sớm biết là một thân cơ bắp này luyện tập lại vô dụng như vậy.

Tên thiếu tá lắc đầu cười cười, nắm nắm tay trái rồi vừa phủ bụi trên người vừa nói.

Tất cả mọi người đều bị tiếng cười của tên thiếu tá kia làm cho ngẩn ngơ. Bất quá khi thấy cái tên thiếu tá kia tay trái hoàn hảo không có tổn thương gì, thì trên mặt bọn họ liền hiện ra vẻ nghi hoặc.

Chỉ có điều một cánh sát trong số cánh sát kia bỗng nhiên lại kinh hô lên một tiếng.

Tất cả mọi người liếc mắt nhìn cái tên cánh sát vừa hét lên kia một cái, sau đó liền nhìn theo ánh mắt của hắn.

Sau một lát, từng tiếng hít thở khó nhọc vang lên, tất cả cánh sát đều cảm như hén, có chút không dám tin nhìn vào tên thiếu tá.

Chỉ thấy ở trên mặt đất nơi mà nắm tay tên thiếu tá vừa nện xuống, dĩ nhiên lại xuất hiện một cái hố nhỏ, có kích thước không khác bao nhiêu so với nắm tay của tên thiếu tá.

Phải biết rằng chỗ này chính là nền xi măng dày, không giống như tường gạch xây lên đâu. Mặt trên là hỗn hợp xi măng cùng gạch đá cứng, ở dưới lòng đất đều là bùn cát, dưới sâu nhất thì mới là bùn nhão.

Vậy mà tên thiếu tá lại có thể dùng một quyền đánh thủng, có thể thấy được uy lực một quyền kia của hắn lên đến nhường nào.

Đồng thời cùng lúc đó, tất cả mọi người đều có chung một suy nghĩ: “Tay của tên thiếu tá đó làm bằng cái gì thế?”

- Đùng ra về, tôi thắng rồi.

Mặt Gia Vệ lộ vẻ tươi cười, không nhanh không chậm nói một câu.

- Ngươi thắng.

Tên thiếu tá cũng thẳng thắn công nhận, trên mặt cũng không có một tia không phục nào.

Đương nhiên, cho dù tên thiếu tá nói như vậy thì mọi người cũng không ai hoài nghi thực lực của hắn. Chỉ dùng một tay trái đối chiến cùng Gia Vệ, cho dù là đã thua rồi, nhưng sự tự tin và khí phách đó mấy người có thể có được?

Nếu như tên thiếu tá thực sự dốc toàn lực, thì chắc Gia Vệ cũng không qua nổi một chiêu đâu.

- Chuyện của tôi, giờ sao đây?

Gia Vệ tiếp tục hỏi.

Tên thiếu tá không có trả lời, mà quay sang hỏi bốn viên cánh sát cùng tên cục trưởng phân cục:

- Tiểu tử này phạm phải tội gì?

Về mặt viên cảnh sát mặt đầy máu ở giữa bốn người tràn đầy phẫn nộ, muốn nói gì đó, thế nhưng cuối cùng cũng không thể nào nói ra. Không thể nói lý, lại không có thực lực, nên hắn cũng không dám cùng tên thiếu tá này tranh cãi để rồi lại bị đập vài cái, bởi vì hắn biết hai cú đá trước tên thiếu tá căn bản là còn chưa có dùng lực.

Tên thiếu tá nhìn về phía cục trưởng phân cục, tên cục trưởng kia toàn thân liền run lên, vội vàng nói:

- Hắn là kẻ khả nghi đánh người, đồng thời còn chống đối, đánh người thi hành công vụ nữa.

- Đánh người? Đánh người thi hành công vụ? Người nói chính là bốn cái tên kia?

Tên thiếu tá bữu môi chỉ vào bốn viên cảnh sát cao cấp kia mà hỏi,

Tên cục trưởng vội vàng gật đầu:

- Trừ bốn vị cảnh quan kia, còn có hơn hai mươi người khác nữa, nhẹ nhất cũng là gãy xương, nặng nhất thì là gãy xương toàn thân, sau này có thể sẽ tàn tật vĩnh viễn.

- Còn có hơn hai mươi người?

Tên thiếu tá nghe vậy, liền nhăn mày lại đến bên cạnh Gia Vệ liếc mắt hỏi:

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, người nói ta nghe xem nào.

Gia Vệ không có chần chừ, đem toàn bộ sự tình nói lại một lần cho tên thiếu tá, bắt quả hắn chưa có nói ra bản thân đi quán bar Ánh Sáng Thế Kỷ, chỉ nói là Tôn Diệu Kiệt tìm đến mình gây phiền phức.

Nghe Gia Vệ nói xong, tên thiếu tá cười lạnh một tiếng:

- Mục đích của nó, tổn thương của bốn tên kia rất rõ ràng không phải do tên tiểu tử này gây ra, lấy thân thù của tên tiểu tử này, thì tổn thương của bốn tên kia không có khả năng dứt khoát như vậy, còn về phần hơn hai mươi tên kia, đều con mẹ nó là bảo tiêu của tên thiếu gia kia, chuyện này chẳng cần nghĩ cũng biết, các người là óc heo hết à?

- Cảnh sát chúng ta phá án phải chú ý đến chứng cứ, hiện tại chứng cứ đã chứng minh Gia Vệ là kẻ hiềm nghi, chúng ta phải xử lý theo trình tự pháp luật.

Tên cục trưởng phân cục vội vàng nói, nhưng mà cũng không dám lớn tiếng, vì sợ tên thiếu tá này ra tay đánh người.

Tuy rằng cục trưởng một phân cục cũng không phải là một chức quan cao, thế nhưng đường đường cũng là một cục trưởng, hôm nay lại bị người khác hù dọa thành như vậy cũng đủ uất ức rồi.

Bất quá tên thiếu tá cũng chỉ tức giận hừ một tiếng:

- Chuyện này cũng không cần các người xử lý, bộ đội chúng ta sẽ tiếp quản, mấy ngày nữa sẽ thông tri cho các người.

Nói xong câu đó, tên thiếu tá lại nhìn Gia Vệ một cái:

- Tiểu tử, vẫn còn ở chỗ này làm cái gì? Còn chưa cút về nhà đi, chẳng lẽ muốn lão tử đưa người về sao?

Gia Vệ sững sốt, trong lòng thì lại cười khở.

Gia Vệ không biết là đầu óc tên thiếu tá này có vấn đề hay không, hay là hấn quá mức cuồng vọng, tuy rằng hấn hiện tại đang chiếm thượng phong, không ai dám động vào, cũng không ai dám không nghe lời hấn nói, thế nhưng khi hấn đi rồi thì sao?

Có tên thiếu tá ở chỗ này, Gia Vệ bây giờ có thể về nhà, khi tên thiếu tá đi rồi, ngày mai cục cảnh sát lại có thể bắt hấn trở lại.

- Thế nào, không tin lời ta nói sao?

Tên thiếu tá nhìn Gia Vệ hừ lạnh một tiếng:

- Lão tử cho người về nhà, chắc chắn sẽ không ai dám dùng chuyện này tiếp tục đến tìm người. Đương nhiên, chuyện này là người bị hại, ta cũng sẽ cho người một cái công đạo, khiến những kẻ muốn đánh người phải trả giá thật nhiều.

- Khiến những kẻ muốn đánh ta phải trả giá thật nhiều sao?

Gia Vệ lại một lần nữa sững sốt, không biết tên thiếu tá là ám chỉ bốn viên cảnh sát cao cấp kia, hay là đám người Tôn Diệu Kiệt.

- Đương nhiên, tất cả những kẻ muốn đánh nguoi, đều sẽ phải trả giá, mụ nội nó, thời đại hòa bình thì có thể làm trái pháp luật hay sao?

Tên thiếu tá làm một bộ dạng hài lòng của một người công dân tốt mà nói.

Nhưng mà vừa lúc đó, âm thanh còi báo động từ xa đột nhiên truyền tới, khiến cho mọi người không khỏi ngẩn ra.

Sau một lát, hai tên cảnh sát cùng đến với bốn viên cảnh sát cao cấp kia đã trở lại, thấp giọng nói với nhau cái gì đó, lập tức tên cảnh sát vẻ mặt đầy máu liền lạnh lùng nói:

- Còn muốn chạy sao? Nào có dễ dàng như vậy. Sự tình ngày hôm nay không giải quyết, ai cũng đừng nghĩ đến việc rời đi.

Rất rõ ràng, hấn ám chỉ chính là Gia Vệ, còn có cả tên thiếu tá kia nữa.

Ngay khi thanh âm của hấn vừa hạ xuống, một thân ảnh trực tiếp lao nhanh về phía hấn, ngay sau đó là một cái chân to đập lên trên bụng hấn, lại là cái âm thanh tung tăn lúc trước vang lên:

- Đmm, vẫn còn chưa đã ngứa hả?

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Đều Là Các Đại Nhân Vật

Một cước này của thiếu tá dùng cũng không ít lực, trực tiếp đem tên cảnh sát cao cấp kia đập bay ra đằng sau, đụng vào cả ba tên cảnh sát còn lại, toàn bộ ngã lăn ra đất.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Ba viên cảnh sát cao cấp kia không phải gãy chân thì cũng là gãy tay, làm sao có thể chịu được một đòn như vậy?

Hiện tại, không có người nào dám nói thêm điều gì nữa, cái tên thiếu tá này thật sự là quá vô pháp vô thiên. Ngay cả Gia Vệ cũng phải chếp miệng tặc lưỡi, không biết rốt cuộc tên thiếu tá này có địa vị ra sao, mà lại có cái lá gan lớn như vậy.

Không bao lâu, ba chiếc xe cảnh sát dừng lại ở bên ngoài, từ trên xe đi xuống vài người, một cảnh sát ăn mặc đồng phục chỉnh tề bước xuống trước, người này tuổi tác cũng tầm hơn năm mươi, vẻ mặt rất là nghiêm túc.

Chỉ có điều, khi y đi tới nơi bị binh lính vây quanh, toàn bộ binh sĩ cầm súng tự động trên tay đều trực tiếp nhắm vào bọn họ, yêu cầu tất cả đứng lại, có vẻ như chỉ cần bọn họ có bất cứ một động tác nào thì các binh sĩ này sẽ nổ súng ngay lập tức.

Tình huống này khiến những cảnh sát bên trong cảm thấy cực kỳ khiếp sợ.

Tất cả mọi người thấy quân hàm trên vai người dẫn đầu là một cảnh ô-liu cùng bốn ngôi sao, nói rõ rằng hắn là một vị đại tá, đủ để không để tên thiếu tá kia vào trong mắt rồi.

Mà lúc này, binh lính của tên thiếu tá lại hoàn toàn đem vị đại tá này ngăn ở bên ngoài, đồng thời còn chĩa súng vào hắn.

Chuyện như vậy nếu như truyền đi, nhất định sẽ bị gán cho tội phản quốc.

Vị đại tá này nhăn mày lại, không nói gì, chỉ đem ánh mắt lướt qua những binh sĩ này, lại nhìn về phía tên thiếu tá kia.

Tên thiếu tá híp mắt lại, cười nhạt hai tiếng, cũng không nói lời nào, càng không tỏ ra chút yếu thế.

Chẳng lẽ hắn không biết cấp bậc của vị đại tá kia sao.

Không phải, hành động của tên thiếu tá rõ ràng là biết rõ về quân hàm cảnh sát, thế nhưng thế nào mà hắn vẫn to gan như vậy chứ, dám ngăn vị đại tá này bên ngoài.

Không người nào dám nói ra một lời, mà ngay cả Gia Vệ cũng cười khở đi tới bên cạnh Lương đội trưởng, không nói thêm điều gì.

Năm phút trôi qua, vị thiếu tướng kia lúc này mới mở miệng:

- Không có ý định cho ta đi vào sao?

Thanh âm cũng không lớn, đồng thời cũng rất bình thân, nhưng truyền vào trong tai mọi người, lại có thể cảm nhận được rõ ràng khí thế ngay thẳng, khiến mọi người không thể không cảm thấy kính nể.

Thanh âm như vậy, chỉ có là người dù đứng trước đủ loại mê hoặc vẫn có thể bảo trì được tâm tính của bản thân mới có thể có được.

Chỉ có điều, tình huống hiện giờ, rốt cuộc là như thế nào, Gia Vệ không biết, càng không thể xác định được. Ấn tượng của người này thể hiện ra trước mặt mình, là bản chất chân thực của ông ta, hay là hắn cũng là kẻ tìm đến để gán tội cho mình đây?

Tên thiếu tá híp mắt lại, hơi nhú chân mày, sau một lát, hắn ung dung cười nói:

- Cho bọn họ vào.

Giọng nói của tên thiếu tá vừa truyền đi, tất cả những binh sĩ cảm súng tự động này đều tránh ra, cấp cho mấy người cảnh sát kia một con đường.

Ba viên cảnh sát kia vẫn chậm rãi di chuyển, từng bước tiến vào trong.

Mười mấy người phía sau hắn, cũng chăm chú bước theo sau, không dám chậm trễ.

Đi tới bên cạnh tên thiếu tá, vị đại tá nhìn bốn viên cảnh sát cao cấp bị đánh nằm lãn trên đất, lông mày liền nhăn tít lại, hần liền đưa mắt nhìn về phía tên thiếu tá nói:

- Người làm như vậy là muốn đối nghịch với quốc gia sao?

Tên thiếu tá lắc đầu ra vẻ chẳng quan tâm:

- Đừng gán tội lung tung cho lão tử.

Đối với tên thiếu tá mở miệng ra là một tiếng lão tử, đại tá lại càng nhăn mày nhăn mặt nhiều hơn:

- Nếu không phải đối nghịch với quốc gia, vì sao lại mang binh lính vào trong thành phố, lại còn bao vây cả cục cảnh sát, đồng thời còn ra tay đánh nhân viên cảnh vụ.

Vị đại tá này không có kiểu vênh váo hung hăng như bốn viên cảnh sát kia, thanh âm của hắn tuy rất bình thản nhưng cũng đủ uy nghiêm.

Gia Vệ nhìn vị đại tá kia, cảm giác có chút quen thuộc, nhưng đã quên là gặp hắn ở nơi nào rồi, chợt đi tới bên cạnh Lương đội trưởng thấp giọng hỏi:

- Chú Lương, lão đầu này là ai thế?

Lương đội trưởng trừng mắt nhìn Gia Vệ một cái rồi mới thấp giọng trả lời:

- Ông ấy là phó tổng cục trưởng cục cảnh sát thành phố Tân Hải Triệu Lương Đống, cũng là một đại biểu thiết huyết của thành phố Tân Hải, luôn lấy cương trực công chính làm đầu, thủ đoạn cứng rắn, làm cho mọi người có ba phần sợ hãi. Mỗi lần tổng cục cảnh sát thành phố Tân Hải có chuyện trọng đại, đều là do ông ấy lãnh đạo, cho nên những tin tức trên báo đài cũng thường xuất hiện hình ảnh của ông ấy.

- Vậy ông ta là một người tốt rồi?

Chân mày Gia Vệ hơi nhíu lại thấp giọng hỏi.

Lương đội trưởng biết vì sao mà Gia Vệ lại hỏi như vậy, Gia Vệ là đang nghĩ rằng một người tốt sẽ không trợ giúp mấy tên cảnh sát

làm việc thiên tư trái phấp luận kia.

Lương đội trưởng ngẫm lại, lúc này mới nói:

- Ông ấy tuyệt đối có thể được coi là một người tốt, ông ấy tới nơi này, cũng không phải là trợ giúp bốn người kia, mà là giải quyết tranh chấp ở đây. Chuyện bây giờ đã không phải là đơn giản nữa rồi, sự tình này đã trở nên nghiêm trọng, đã khiến tổng cục cảnh sát Tân Hải phải tham gia vào, mà hôm nay mười mấy người bọn họ chỉ là không muốn cùng những binh lính này phát sinh xung đột, về phần sự tình của cậu, thì phải để giải quyết xong chuyện này thì mới nói tiếp.

Gia Vệ gật đầu, tình thế hiện tại xác thực vô cùng nghiêm trọng, phân cục cảnh sát bị bộ đội vây quanh, quan viên của tổng cục cảnh sát bị quân nhân đánh bị thương, rất có thể tạo thành ảnh hưởng rất lớn.

Tên thiếu tá bĩu môi, không nói thêm cái gì, bất quá biểu tình trên mặt cũng không có chút gì đáng để coi trọng cả.

Hắn mới hơn ba mươi tuổi, còn ít hơn cái lão đại tá kia nhiều tuổi lắm, chắc cũng chỉ đáng tuổi con của hắn mà thôi, đồng thời hắn cũng không có cái bộ dáng vênh váo như bốn cái viên cảnh sát kia, vậy nên tên thiếu tá cũng không dám vọng động.

Bằng không thì, lấy cái tính cách coi thường mọi sự của hắn thì có thể thấy được, nếu như là Triệu Lương Đống vừa đến đã giờ thói hung hăng thì chắc chắn là ghênh tiếp hắn sẽ là cái bàn chân to vô pháp vô thiên của hắn.

Triệu Lương Đống thấy tên thiếu tá không đáp lời, cũng không có tiếp tục hỏi nữa, chỉ là đôi lông mày của hắn nhăn tít lại, nhìn tình huống xung quanh, xong rồi lại cúi đầu rơi vào trầm tư, giống như là đang suy nghĩ cái gì, cũng giống như là đang chờ đợi cái gì đó.

Nửa giờ trôi qua, mọi người vẫn cứ lâm vào trong trầm mặc như vậy.

Tên thiếu tá không có nói gì, hắn đang đợi Triệu Lương Đống ra chiều trước, chỉ là Triệu Lương Đống thì lại một câu cũng không nói, giống như chỉ là ở đây để giết thời gian thôi.

Rốt cục, một chiếc xe quân dụng sáng ngời rất nhanh xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người, khiến mọi người hiểu ra là vì sao Triệu Lương Đống lại đứng im lặng đến nửa giờ, một câu cũng không nói.

Hắn đang đợi người, chờ người của phía quân đội đến.

Ở bên ngoài cách thành phố Tân Hải không xa chính là quân khu Tân Hải, nhiều năm qua, quân cảnh một nhà đã là sự tình không thể nghi ngờ, lãnh đạo tổng cục cảnh sát thành phố Tân Hải quen biết thủ trưởng của quân khu cũng là chuyện bình thường.

Xe tới chỉ có một chiếc không nhiều hơn, là một chiếc xe quân dụng việt dã. Xe dừng lại bên cạnh Triệu Lương Đống, từ bên trong xe liền có bốn người bước xuống.

Người đi đầu tiên tuổi tác cũng không xê xích với Triệu Lương Đống bao nhiêu, mà nhìn quân hàm trên vai hắn thì tên thiếu tá cũng không dám ngăn trở người này.

Bởi vì người này chính là một thiếu tướng, chân chính một vị tướng quân.

Tư lệnh viên quân khu Tân Hải, cũng chỉ là một trung tướng mà thôi, mà lúc này, dĩ nhiên lại là một thiếu tướng đích thân tới đây.

Tên thiếu tá cũng không dám chậm trễ, hấn lập tức đứng thẳng người, đúng tiêu chuẩn quân nhân, quay về hướng bên trong đi tới trước mặt vị thiếu tướng kia chào theo nghi thức quân đội.

Về mặt vị thiếu tướng âm trầm liếc mắt nhìn tên thiếu tá, cũng không để ý gì tới hắn, mà về mặt tươi cười đến nắm tay Triệu Lương Đống.

Sau một lát, thiếu tướng mới mang về mặt âm trầm nhìn về phía thiếu tá cất tiếng hỏi:

- Người là binh lính của ai?

Việc trực tiếp mang binh lính bao vây cục cảnh sát như thế này, thì ngay cả một thiếu tướng như hắn cũng không dám làm, vậy mà cái tên thiếu tá nho nhỏ này lại dám làm như vậy, quả thực là vô pháp vô thiên mà.

Nếu như tình thế cứ tiếp diễn như vậy, thì nghiêm trọng mà nói có thể đem tên thiếu tá này ra sử bắn cũng không oan.

Tên thiếu tá hướng về vị thiếu tướng chào một cái theo đúng tiêu chuẩn quân nhân rồi nói:

- Báo cáo thượng cấp, tôi hiện đang chấp hành nhiệm vụ, thỉnh thượng cấp không nên tham dự.

- Cái gì?

Vị thiếu tướng giận tím mặt:

- Người rút cuộc là binh sĩ của ai? Có tin Trương Vệ Quốc ta hiện tại sẽ bắn chết người hay không?

Tên thiếu tá nhìn thẳng vào vị thiếu tướng gọi Trương Vệ Quốc nói:

- Không tin.

Trương Vệ Quốc tức giận vô cùng, trực tiếp rút ra súng lục bên hông, chỉ vào tên thiếu tá.

Nhưng vừa lúc đó, hàng trăm khẩu súng tự động đều nhắm thẳng vào vị thiếu tướng Trương Vệ Quốc, một tình cảnh khắc nghiệt liền hiện ra, khiến tất cả mọi người đều phải rùng mình.

- Người dám bắn ta?

Hai mắt Trương Vệ Quốc híp lại, âm trầm hỏi ngược lại.

- Không dám.

Thiếu tá nói thẳng:

- Bất quá, nếu như thượng cấp lại tiếp tục muốn quản chuyện này, thuộc hạ liền chỉ có thể tạm thời mời thượng cấp ngồi qua một bên theo dõi mà thôi.

Trên mặt tên thiếu tá tràn đầy vẻ nghiêm túc, không phải là đang nói chơi, Trương Vệ Quốc cũng chĩa súng thẳng tấp vào đầu của tên thiếu tá, cũng không có một điểm dị sắc nào.

Cái này, Triệu Lương Đống cũng cảm thấy khiếp sợ, một tên thiếu tá mà cũng dám cãi lời của một vị thiếu tướng.

- Đây chính là tạo phản, chính là tiến hành phản động, tòa án quân sự sẽ trừng phạt người.

Trương Vệ Quốc tức giận quát lên, hấn đường đường là một vị thiếu tướng, lại bị một tên thiếu tá làm cho tiến lùi đều không xong, điều này làm trong lòng hấn tràn đầy lửa giận.

Tên thiếu tá không nói gì, trên mặt vẫn là một thần sắc hoàn toàn nghiêm túc.

Toàn bộ phân cục cảnh sát lại một lần nữa rơi vào trầm lặng, đến một người cảnh sát cao cấp, rồi lại đến một vị thiếu tướng quân đội, nhưng mọi người đều không thể ngờ tên thiếu tá này đối mặt với hai vị sĩ quan cao cấp mà vẫn mạnh mẽ cứng rắn vô pháp vô thiên như vậy.

Không người nào dám lên tiếng, về mặt của Trương Vệ Quốc tràn đầy lửa giận, cả ngực đều phập phồng vì thờ gập, từ khi lên làm thiếu tướng cho tới giờ, hắn còn chưa có lần nào tức giận như vậy, hắn vạn lần cũng không ngờ một tên thiếu tá nho nhỏ như vậy cũng dám chống lại hắn.

Không bao lâu, Trương Vệ Quốc bảo tên cảnh vệ viên đi theo hắn gọi một cuộc điện thoại, ngay trước mặt tên thiếu tá nói là hắn mang theo ba trăm tên lính đến dùng vũ lực mà bắt giam tên thiếu tá.

Mà tên thiếu tá cũng không có ngăn cản, trên mặt vẫn không có chút biểu tình vui đùa, nhưng cũng không có nói một lời nào.

Hiện tại không có ai nói câu nào, tất cả mọi người bắt đầu chờ đợi một đội binh sĩ khác đến, sự tình càng lúc càng trở nên nghiêm trọng, hiện tại không chỉ là cảnh sát Vs quân đội nữa, mà giờ đã thành quân đội Vs quân đội rồi.

Không bao lâu, tiếng còi báo động lại vang lên, ba trăm binh lính lại tiến nhập vào trong thành phố, ép người dân nhường đường, hiện tại bọn hắn cũng bắt chấp việc quấy nhiễu dân tình.

Nhưng mà ngay khi đại đội hơn ba trăm quân nhân mới tới bao vây lấy hơn một trăm người có mặt ở đây, thì trên không trung đột nhiên xuất hiện một chiếc trực thăng quân dụng, bay lơ lửng trên bầu trời phía trên.

Ngay sau đó, một chiếc thang dây được thả xuống, liền có một bóng người theo thang dây trượt xuống.

Khi nhìn thấy người từ trên trực thăng xuống tới, sắc mặt Trương Vệ Quốc bỗng nhiên biến đổi, cả người đứng thẳng, hướng đến người nọ chào theo đúng tiêu chuẩn quân đội.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Kỳ Thi Thử Lần Thứ Nhất Bất

Lời tác giả: Người thiếu tá kia, không phải là lão lười đặt tên cho hắn, mà là người này căn bản là che dấu tên mình. Qua vài chương nữa, thiếu tá rất nhanh sẽ lại tiếp tục xuất hiện, đồng thời sẽ xuất hiện trong thời gian rất lâu.

...

Trông thấy Trương Vệ Quốc đứng chào theo đúng tiêu chuẩn nghi thức quân đội, tất cả binh sĩ ở chỗ này cũng đồng loạt đứng chào theo tiêu chuẩn nghi thức quân đội, còn kém mỗi việc hô to câu chào Thủ Trưởng.

Mà người đến, là một người trung tuổi so với Trương Vệ Quốc cùng Triệu Lương Đống còn trẻ hơn rất nhiều, tầm hơn 40 tuổi, tóc đen nhánh, trên đầu đội mũ không khác biệt lắm so với mũ trên đầu Trương Vệ Quốc.

Chỉ có điều, trên quân hàm của người này, so với Trương Vệ quốc nhiều hơn một ngôi sao.

Người này, vậy mà lại là một gã Trung tướng!

Trong cả nước, người có cấp bậc Thượng tướng cũng không nhiều, không tới một trăm người, người đeo quân hàm trung tướng, số lượng cũng không nhiều hơn là bao.

Mà người trước mắt này, vậy mà lại là một vị trung tướng, một nhân vật có ảnh hưởng rất lớn trong quân đội.

Chỉ có điều, hắn không có loại khí thế như Trương Vệ Quốc. Tuy rằng cũng rất nghiêm túc giống như Trương Vệ Quốc, nhưng lại để cho người khác có một loại cảm giác khó hiểu, phảng phất khi hắn đứng trước mặt mọi người, cũng không phải một trung tướng gì, mà giống như một người trung niên vô cùng bình thường vậy.

- Chuyện gì xảy ra?

Quan sát mọi người xung quanh, vị Trung Tướng so với Trương Vệ Quốc nhỏ hơn gần mười tuổi này mở miệng hỏi, thanh âm mạnh mẽ trầm thấp, giống như tiếng gầm của một con sư tử vậy.

Trương Vệ Quốc vừa muốn nói, thì thiếu tá đã giành trước đem sự tình nói qua một lần, hắn vẫn như cũ không có đề cập gì về việc mình có phải tìm nhầm người hay không, hắn chỉ đem đúng sự tình hắn chứng kiến được nói lại một lần.

Trương Vệ Quốc cùng Triệu Lương Đống cũng không có xen mồm vào, thiếu tá nói hết thấy đều là sự thật, không có một chút lệch lạc nào cả.

Người trung tướng kia hướng về phương hướng Gia Vệ nhìn lại, liếc mắt nhìn Gia Vệ, cũng không có dừng lại, ngay lập tức nhìn về hướng hơn bốn trăm binh sĩ kia.

Mà lúc này, Gia Vệ hơi ngần ra, vừa rời ánh mắt của vị trung tướng kia, rất quái dị.

- Điều giải tán hết đi, chuyện này cứ để quân đội tiếp quản, tra rõ ràng sự tình này, nếu tra ra ai làm việc thiên tư trái pháp luật, nhất định nghiêm trị không tha.

Trầm tư trong chốc lát, trung tướng mở miệng nói.

Thiếu tá đứng chào theo tiêu chuẩn nghi thức quân đội, lấy thanh âm mạnh mẽ trầm thấp mà nói một câu “Rõ”.

Mà hai người Trương Vệ Quốc cùng Triệu Lương Đống chân mày đều hơi nhíu lại, vị trung tướng này cũng không có nói sẽ xử trí thiếu tá kia như thế nào, giống như sự tình thiếu tá làm ra, là phù hợp với quy củ vậy.

- Không biết thủ trưởng đã cùng Tiết tư lệnh trao đổi qua về chuyện này chưa vậy?

Tại thời điểm trực thăng thả dây thừng xuống để đưa người rời khỏi thì Trương Vệ Quốc đột nhiên mở miệng nói.

Tiết tư lệnh, chính là tư lệnh viên quân khu Tân Hải, trung tướng Tiết Long.

Dù sao chuyện này cũng xảy ra tại thành phố Tân Hải, không cần biết đây là chỉ thị của người nào trong quân khu, nhưng vẫn không thể bằng chỉ thị của tư lệnh viên quân khu Tân Hải được.

Mà nghe được câu nói của Trương Vệ Quốc, vị trung tướng kia dừng bước, lần thứ hai xoay người lại, nhìn về phía Trương Vệ Quốc,

lạnh lùng nói:

- Tiết tư lệnh trông coi quân khu là được, việc này không cần hấn quân, tối hôm nay, Tiết tư lệnh sẽ nhận được một phần thông báo, Quách cục trưởng cũng sẽ nhận được một phần thông báo, các người cứ dựa theo chỉ thị mà làm là được.

Dứt lời, trung tướng liền không dừng lại nữa, tay nắm lấy dây thừng, được kéo thẳng lên trục thẳng.

Trương Vệ Quốc cùng Triệu Lương Đồng thì đều sững sờ tại chỗ, cái vị trung tướng này trước khi đến đây tuyệt đối đã có chuẩn bị, bằng không thì không thể cường thế như vậy. Dưới tình huống không có chuẩn bị, những lời của vị trung tướng này, lại có thể không để vào mắt tư lệnh viên quân khu Tân Hải cùng cục cảnh sát Tân Hải.

Đợi sau khi trục thẳng biến mất khỏi tầm mắt mọi người, thiếu tá liền hướng Trương Vệ Quốc đứng chào theo tiêu chuẩn nghi thức quân đội, sau đó trực tiếp quay qua Gia Vệ nói:

- Tiểu tử, còn không mau cút đi.

Gia Vệ sững sốt, lập tức nhìn Lương đội trưởng, sau khi thấy Lương đội trưởng gật đầu, Gia Vệ méo cả miệng, hướng về bên ngoài cục cảnh sát đi ra.

Bốn trăm binh sĩ vây quanh cục cảnh sát đều tránh đường cho Gia Vệ, mà ngay cả binh sĩ Trương Vệ Quốc mang đến cũng không có ngăn cản đường đi của Gia Vệ.

Gia Vệ rời khỏi, Trương Vệ Quốc cũng không nói gì, mang theo người dưới tay mình rời đi. Triệu Lương Đồng cũng ngồi vào xe của mình rời khỏi, bốn tên cảnh sát cấp cao kia cùng cục trưởng phân cục tổng cộng là năm người thì thiếu chút nữa tê liệt ngã ngửa trên mặt đất.

Bọn họ như thế nào cũng không ngờ tới, chuyện này, sau cùng lại có thể chọc tới một vị trung tướng đến giải quyết, mà bây giờ người giải quyết chuyện này, lại là thiếu tá cùng người dưới tay hắn, cho dù Gia Vệ có thực sự đánh bọn họ đi chăng nữa, lấy thái độ của bọn họ vừa rồi, khẳng định thiếu tá cũng sẽ đưa bọn họ vào trong hoàn cảnh cực kỳ bất lợi.

Huống chi, tình hình thực tế chính là bọn họ hãm hại Gia Vệ.

Suốt cả đêm, đèn trong cục cảnh sát đều bật sáng lên hết cỡ, thỉnh thoảng có tiếng kêu thảm thiết vang lên, thời tiết trong cục cảnh

sát lúc này đang rất nóng nhưng thanh âm đập vào tai thì lại khiến mọi người lạnh run.

Khoảng hơn ba giờ sáng, thiếu tá từ trong phòng thẩm vấn đi ra, cầm một chiếc điện thoại di động, vừa mới tiếp máy, liền trực tiếp lớn tiếng nói:

- Đừng làm phiền ta, báo cho người một chuyện, người tự mình mà đi giải quyết.

- Ta giải quyết? Dựa vào cái gì mà ta phải giải quyết, ta vì chuyện của người mới nói như vậy, ta đang giúp người đó.

Thanh âm bên kia cũng không nhỏ, nếu có người nghe được, nhất định có thể nhận ra, thanh âm này, đúng là giọng nói của vị trung tướng kia.

- Đó là trách nhiệm của người, dù sao chuyện này cũng đừng làm phiền lão tử, lão tử còn phải dạy dỗ thằng nhóc kia nữa.

Thiếu tá vẻ mặt vô lại, nói xong câu đó, trực tiếp tắt điện thoại, đồng thời làm vài thao tác nhỏ, liền cầm di động bỏ vào trong túi áo của mình.

- Mục nội nó, không đem tiểu tử này huấn thành một người lính, lão tử tối thiểu cũng phải làm cho hắn có thể dọa được người.

Thiếu tá nói thảm vài câu, sau đó lặng lẽ cười, lại đi vào trong phòng thẩm vấn.

Chỉ chốc lát sau, âm thanh thảm thiết, lần thứ hai vang lên từ bên trong phòng thẩm vấn.

...

Gia Vệ rất nhanh đã trở về tới nhà, thế nhưng cho tới tận bây giờ, trong lòng hắn vẫn tràn đầy nghi hoặc, không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Lặng yên không một tiếng động mở cửa nhà mình, thấy cha mẹ đều đã ngủ. Gia Vệ cũng không muốn đánh thức bọn họ, sau khi rửa mặt, liền đi vào trong phòng của mình, bò lên giường.

Hiện tại đã là rạng sáng, mà chín giờ sáng ngày mai đã bắt đầu kỳ thi thử lần đầu tiên, sáng sớm ngày mai Gia Vệ còn phải đi nhìn trường thi một chút.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Vương Cường đã gõ cửa phòng Gia Vệ, sau khi nhìn thấy Gia Vệ, hắn vội vàng hỏi:

- Mày đi ra như thế nào vậy? Bọn họ cứ như vậy mà thả mày sao?

Gia Vệ từ trên giường bước xuống, nhìn về phía Vương Cường, cười khỏ nói:

- Tao cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Vương Cường sùng sốt, bất quá sau một lát hắn liền lặng lẽ cười, nói:

- Bất kể chuyện quan trọng như thế nào, mày trở về là tốt rồi, quan trọng nhất là mày không có để lỡ cuộc thi.

Gia Vệ gật đầu, thuận thực mặc xong quần áo, cùng Vương Cường đi đến trường thi.

Hai người bọn họ đi không muộn. Nhưng mà sau khi bọn họ tới trường học, trong phòng học đã có rất nhiều người, có đám cầm sách vở trong tay, không phải sách gì mà chính là tài liệu ôn tập, rất rõ ràng tất cả mọi người đều phi thường coi trọng kỳ thi thử lần đầu tiên này.

Đây là đề thi chung cho toàn bộ thành phố, hình thức cũng giống như kì thi vào trường đại học, cho nên thành thích của kỳ thi thử lần đầu này, có thể làm cho học sinh xác định năng lực của mình, không chỉ học sinh coi trọng, mà giáo viên trong trường càng coi trọng hơn nữa.

Gia Vệ ghi lại mã số thi cùng số phòng thi, sau đó cùng Vương Cường đi tìm phòng thi, hai người đi tới tầng ba, liền tìm được phòng thi, hai người tuy không phải thi cùng một phòng, nhưng cũng thi ở hai phòng ngay cạnh nhau.

Mà đúng lúc này, ngay bên cạnh bọn hắn, lại xuất hiện một thân ảnh quen thuộc.

- Lớp trưởng, cậu cũng thi ở phòng này hả?

Vương Cường lớn tiếng hỏi.

Người kia xoay người lại, rõ ràng chính là lớp trưởng lớp 12/3 Gia Cát Uyển Nhi

Nhìn thấy Gia Vệ cùng Vương Cường, nàng cũng ngẩn ra, cuộc thi lần này đã trộn lẫn số thứ tự của tất cả các học sinh, cho nên dù

là học cùng lớp với nhau, khả năng thi chung một phòng cũng là rất nhỏ.

Gật đầu, Gia Cát Uyên Nhi nói:

- Đúng vậy a, các cậu cũng thi ở phòng này?

Vương Cường lắc đầu, chẳng qua hần cười nói:

- Vệ từ thi ở phòng này, xem ra hại cậu thật sự rất có duyên phận đó nha.

Gia Cát Uyên Nhi nghe vậy, sắc mặt đỏ lên, trừng mắt với Vương Cường, chột cằm vênh cao lên, quay qua Gia Vệ nói:

- Nay, cậu thật có thể thi trên bảy trăm ba mươi điểm sao?

- Không biết, phải sau khi thi xong mới biết được.

Gia Vệ cười khỏ nói, hần biết Gia Cát Uyên Nhi hỏi như vậy, là vì sự tình đánh cược lần trước.

- Hừ, lần này tớ sẽ nghiêm túc làm bài, nhất định có thể thi được trên bảy trăm ba mươi điểm, đến lúc đó cho dù cậu có thi được trên bảy trăm ba mươi điểm, cũng không thắng nổi tớ.

Bàn tay nhỏ của Gia Cát Uyên Nhi nắm lại, quay qua Gia Vệ phẩy phẩy nói.

- Hắc hắc, lớp trưởng, bữa liên hoan của lớp chúng ta, phải giao cho ngài rồi.

Vương Cường âm thầm cười nói.

Gia Vệ trừng mắt liếc Vương Cường, lập tức hướng Gia Cát Uyên Nhi nói:

- Cậu chỉ cần có thể thi được trên bảy trăm ba mươi điểm, tớ liền có thể thi đạt điểm tối đa.

Gia Vệ những lời này nói ra có vẻ rất bình thản, nhưng càng như vậy lại càng khiến người ta cảm thấy khí phách, khoe miệng Gia Vệ đồng thời nhếch lên, rất rõ ràng hần nói như vậy, chính là để cho bản thân mình nhìn đẹp trai lên một chút.

Chỉ có điều, bộ dáng của hắn, cùng với cái gọi là đẹp trai ấy vẫn còn một vài cách trở.

- Cậu nếu như có thể thi đạt điểm tối đa, tớ thua tâm phục khẩu phục, tuyệt không nuốt lời.

Gia Cát Uyển Nhi bĩu môi, thi đạt điểm tối đa? Quả thực chính là vọng tưởng.

- Vệ tử nếu như thắng, lớp trưởng, cậu cần phải luyện tập nín thở một chút rồi, thời gian năm phút đồng hồ, không ngắn đâu.

Vương Cường về mặt thành thật nói.

Gia Cát Uyển Nhi sắc mặt lại là biến thành màu hồng, trùng mắt với Vương Cường, cũng không nói gì nữa, trực tiếp bước vào phòng thi.

Gia Vệ cũng không để ý tới Vương Cường, đi vào phòng thi, Vương Cường nhìn hai người, âm thầm cười, bước vào một phòng thi bên cạnh.

Ăn xong điểm tâm buổi sáng, học sinh lớp 12 lại ôn tập hơn một giờ nữa, lúc này cuộc thi mới chính thức bắt đầu.

Môn đầu tiên là viết văn, thời gian là từ chín giờ sáng đến 11: 30 sáng, tổng cộng 150 phút, mà đề thi văn cũng dựa theo thang điểm của kì thi vào trường đại học với điểm tối đa là 150 điểm.

Cuộc thi mới vừa bắt đầu, toàn bộ trường học đột nhiên rơi vào trạng thái yên lặng, trong phòng thi, mỗi một học sinh đều vô cùng nghiêm túc làm bài, có người trên mặt tràn đầy thần sắc tươi cười, có người chau mày, có rất nhiều người không biết bắt đầu làm từ đâu.

Nhưng mà, trong đó lại có một ngoại lệ.

Trên mặt hắn không có một chút gì nghiêm túc, nhưng bút trong tay như có thần trợ giúp vậy, viết ngoay ngoáy trên bài thi.

Người này, chính là Gia Vệ.

Tuy rằng đây là kỳ thi thử lần đầu tiên, lần một thôi cũng đủ làm cho tất cả học sinh khác phải khẩn trương rồi. Thế nhưng Gia Vệ một chút khẩn trương cũng không có, hơn nữa sau khi nhìn bài thi, Gia Vệ phát hiện, từng câu hỏi trên bài thi, đều giống như đã từng làm qua vậy, căn bản không có một chút khó khăn nào cả.

Cho nên, hấn cũng không bỏ phí thời gian nữa, trực tiếp giống như là copy đáp án, dùng tốc độ ánh sáng trả lời từng câu một...

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Tiền Nhạc Nhạc Gửi Tin Nhắn Đến

Kỳ thi thử lần đầu này vô cùng nghiêm ngặt. Nhà trường đã yêu cầu các giáo viên coi thi phải coi chặt giống như kì thi đại học.

Cho nên trong cuộc thi, hầu như sẽ không xuất hiện hiện tượng gian lận. Còn có một điều, nhà trường đã quy định tiếp, chính là không cho phép nộp bài thi sớm, cho dù có làm xong trước thời gian, cũng phải ra sức mà rà soát lại.

Cho nên, sau khi Gia Vệ dùng hơn bốn mươi phút đã làm xong hoàn toàn bài thi ngữ văn, hắn chăm chú kiểm tra lại một lần rồi lại một lần, cho đến tận lần rà soát thứ ba, hắn rốt cục không thể chịu đựng được nữa.

Mặc dù bây giờ, cũng mới 10h10 mà thôi, còn có tám mươi phút nữa, hơn nữa bây giờ đang là thời gian thi chính thức, cho nên không thể mang sách giáo khoa ra ôn tập, việc mà Gia Vệ có thể làm lúc này, cũng chỉ có tiếp tục kiểm tra lại bài thi ngữ văn.

Điều này Gia Vệ làm sao có thể chịu đựng được.

Liên tục ngồi đó cân nhắc, Gia Vệ rốt cục lấy hết dũng khí đứng lên, cầm bài thi của mình, đi lên phía trên bục giảng.

Mỗi phòng có hai giám thị coi thi, một người ngồi trên bục giảng, một người liên tục đi lại vòng quanh, để phòng học sinh gian lận.

Gia Vệ đứng lên, hai giám thị đều nhíu mày lại, giám thị ngồi ở trên bục giảng không hề cử động gì, còn giám thị kia thì nhíu chặt mày đi lên phía trên bục giảng.

- Em có vấn đề gì?

Giám thị đứng trên bục giảng thấp giọng hỏi.

Hai giám thị này đều là giáo viên xa lạ, Gia Vệ chưa từng gặp qua, có thể xác định được bọn họ không phải là giáo viên khối 12, rất có

thể là giáo viên khối 11 hoặc là giáo viên khối 10.

Mà sự tình Gia Vệ thi đạt điểm tối đa, bởi chỉ là đạt điểm tối đa trong một lần thi, cho nên cũng không gây chấn động quá lớn. Nhiều lần thi tất cả giáo viên khối 12 đều nghe nói qua danh tiếng của Gia Vệ, chẳng qua còn không đến mức khiến cho toàn bộ giáo viên trong trường học đều biết đến Gia Vệ.

Thấy Gia Vệ không biết quy củ đứng lên như vậy, trong lòng hai người giám thị kia đều có chút không thoải mái.

Đồng thời, giờ mới thi chưa được một nửa thời gian, hai giám thị này căn bản không có nghĩ đến Gia Vệ muốn nộp bài thi sớm.

- Thưa thầy, em muốn nộp bài thi sớm, không biết có được không?

Gia Vệ vẻ mặt cười khỏ, thấp giọng nói.

Hai giám thị nghe vậy, đều hơi sững sờ. Sau đó hai người giống nhau đều lộ ra vẻ phẫn nộ, ở phía sau Gia Vệ là giám thị kia càng thấp giọng cả giận nói:

- Hồ đồ, đây là kỳ thi thử lần đầu, các em đã là học sinh năm cuối nên phải biết nắm bắt cơ hội lần này, đồng thời trường học quy định không cho phép nộp bài thi sớm, mau trở về tiếp tục làm, cho dù có không làm, cũng phải đợi cho cuộc thi kết thúc mới có thể rời khỏi.

Rất rõ ràng, hai người giám thị này đã đem Gia Vệ trở thành cái loại học sinh không coi trọng đến kỳ thi thử lần đầu tiên. Trong trường cấp ba Tân Hải cũng không phải là không có học sinh như vậy, thành tích bản thân bọn họ đều rất yếu, tự biết không có hi vọng thi vào trường đại học, ngay cả thi vào trường đại học cũng bỏ, một kỳ thi thử nhỏ nhỏ thì tính là cái gì?

Gia Vệ nghe nói như thế, thật ra lại không có kinh ngạc, hiển nhiên hẳn trước đó đã nghĩ đến phản ứng như này của giám thị, vì vậy hẳn tiếp tục giải thích:

- Thầy à, cũng không phải như các thầy nghĩ, em đã làm xong bài rồi, cũng đã kiểm tra lại ba lần, thấy không có vấn đề gì, lúc này mới muốn nộp sớm.

- Đã làm xong?

Gia Vệ mới vừa nói xong, hai giám thị đều giật mình.

Đây chính là thi môn ngữ văn đấy, cho dù đã làm hết toàn bộ câu hỏi, cũng không thể chỉ dùng thời gian một giờ là có thể làm xong.

Kết quả là, hai giám thị đều cau chặt lông mày, nói:

- Mặc kệ em làm xong hay chưa, trường học đã quy định là không thể nộp bài thi sớm, trừ phi...

Giám thị kia muốn nói điều gì, thế nhưng mày nhíu lại, cũng không có nói ra hết.

Gia Vệ nhíu mày lại, nếu như có thể để cho hắn nộp bài thi sớm, cho dù là đáp ứng giám thị một ít điều kiện, Gia Vệ cũng sẽ không tiếc.

Cho nên hắn liền mở miệng hỏi:

- Trừ phi cái gì?

Lúc này ở phía sau Gia Vệ giám thị kia hừ một tiếng, nói:

- Trừ phi em có thể bảo đảm mình thi đạt điểm tối đa, như vậy mới có thể nộp bài thi sớm, bằng không không thể nộp bài thi sớm.

- Em có thể cam đoan mình thi đạt điểm tối đa.

Giám thị vừa dứt lời, Gia Vệ liền trực tiếp thấp giọng nói.

Hai giám thị coi thi lại ngẩn ra, càng nhíu mày sâu hơn.

Lúc này bọn họ nghĩ Gia Vệ chính là loại học sinh, da mặt dày hơn so với tấm thép, bằng không ai sẽ vì để nộp bài thi sớm mà nói mình có thể thi được điểm tối đa?

Ngồi ở trên bục giảng giám thị kia lắc đầu, nói:

- Đợi ta nói xong điều kiện kế tiếp, em quyết định cũng không muộn.

Hắn dừng một chút, nhìn Gia Vệ, tiếp tục nói:

- Nếu như em đảm bảo mình có thể thi được điểm tối đa thì sẽ được nộp bài thi sớm, nhưng sau đó em lại không đạt điểm tối đa, như vậy thành tích của em trong khối, cũng sẽ bị tính thành điểm lẻ, như vậy em sẽ bị cảnh cáo. Mà thành tích của kì thi thử lần đầu này, chẳng những có thể khiến cho các em biết được học lực của mình, càng có thể làm cho nhà trường, thậm chí khiến một ít trường đại học đối với các em xác định vị trí, cho nên không nên lấy thành tích của kì thi thử lần đầu này ra nói giỡn, trở lại chỗ ngồi của mình tiếp tục kiểm tra lại đi.

- Thế nhưng, em thật có thể cam đoan bài thi của em thật sự có thể đạt điểm tối đa mà, em muốn nộp bài thi sớm.

Trên mặt Gia Vệ lại là lộ ra cười khở.

Hắn biết hai giám thị coi thi này là có lòng tốt, thế nhưng hắn xác thực có lòng tin thi được điểm tối đa, bằng không hắn cũng sẽ không nộp bài thi sớm, hắn sợ dĩ nộp bài thi sớm, cũng là bởi vì không có chỗ nào để mà sửa chữa nữa nên ngồi đó rất buồn chán.

- Em thật muốn nộp bài thi sớm? Nếu như em nộp bài thi sớm mà nói, chúng ta phải ghi lại tên cùng lớp học của em, để báo lại cho nhà trường biết.

Ngồi ở trên bục giảng vị giám thị kia lần thứ hai nhắc nhở.

Gia Vệ vẫn là câu nói kia:

- Em cam đoan bài thi của mình có thể đạt điểm tối đa, nên muốn nộp bài thi sớm.

Hai vị giám thị coi thi nhìn nhau, vị giám thị coi thi ngồi trên bục giảng kia lắc đầu thở dài, đem tên cùng lớp học của Gia Vệ ghi vào một cuốn sổ nhỏ, sau đó tiếp nhận bài thi từ tay Gia Vệ.

Gia Vệ đã được như ý nguyện ra khỏi phòng học, trở thành thí sinh đầu tiên đi ra khỏi phòng thi trong kì thi thử lần đầu này, cũng là học sinh thi dễ dàng nhất khối 12.

Mà trong phòng thi, hai giám thị đều thất vọng lắc đầu, trường học xuất hiện học sinh như vậy, bọn hắn xem ra, tuyệt đối sẽ làm địa vị của trường học giảm sút.

Chỉ có điều, hai người bạn họ cũng không có chú ý tới, từ lúc Gia Vệ từ chỗ ngồi của mình đứng lên, tất cả học sinh trong phòng thi hầu như cùng lúc dừng làm bài thi lại, đều dè dặt nhìn về phía Gia Vệ, rất sợ sẽ bỏ qua cái tình cảnh Gia Vệ nộp bài thi sớm.

Ngồi trong phòng học đều là học sinh khối 12, mỗi người bạn họ tự nhiên biết người tên là Gia Vệ này, mặc dù có người chưa thấy qua Gia Vệ, nhưng đã nghe qua tên tuổi của Gia Vệ rồi.

Trắc nghiệm tổng hợp, tiếng Anh và ngữ văn có thể thi được điểm tối đa, thành tích như vậy, mặc dù chỉ xảy ra ở trong một tuần kiểm tra, nhưng cũng đủ để rung động toàn bộ học sinh khối 12 trong trường học.

Rất nhiều người đều là lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh Gia Vệ đi nộp bài thi sớm, mặt không khỏi lộ ra vẻ khiếp sợ, bài thi ngữ văn dùng không đến phân nửa thời gian lại có thể làm xong, lại còn mang lòng tin mười phần có thể thi được điểm tối đa, đây còn là người sao?

Mà hai vị giám thị kia, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn qua bài thi của Gia Vệ, bởi vì qua ấn tượng ban đầu bọn họ đã đem Gia Vệ trở thành một người học sinh thi theo kiểu cho có lệ, cho nên không có đem sự tinh Gia Vệ cam đoan mình có thể thi được điểm tối đa để ở trong lòng.

Ở trong cùng một phòng thi với Gia Vệ, sau khi Gia Vệ đi ra ngoài, có một người dùng bút trong tay lại một chút rồi rất nhanh sau đó lại tiếp tục làm bài.

Người kia, chính là người đã cùng Gia Vệ đánh cược - Gia Cát Uyển Nhi.

Nàng thật không ngờ, ở trong kỳ thi thử lần đầu tiên này, Gia Vệ cũng dám nộp bài thi sớm, hơn nữa còn chắc chắn xác định về điểm ngữ văn của mình.

Bên trong bài thi ngữ văn có rất nhiều câu hỏi yêu cầu tính chủ quan, chỉ cần giáo viên cảm thấy đáp án này của người có một chút thiếu sót, theo đó sẽ trừ điểm, còn có một phần viết văn, ngay cả chính giáo viên cũng không dám nói chính mình viết văn có thể được điểm tối đa nữa là.

Nhưng Gia Vệ lại có thể có lòng tin như vậy, không biết nên nói hấn tự cao tự đại, hay là nói hấn có lòng tin quá mạnh.

Sau khi ra khỏi phòng thi, Gia Vệ lấy điện thoại di động ra, muốn gọi điện thoại cho Liễu Tinh.

Mới hơn hai ngày không thấy Liễu Tinh, trong lòng Gia Vệ hơi có chút ngứa ngáy.

Nhưng khi nghĩ lại lời nói của Vương Cường, Gia Vệ lại hơi chần chừ.

- Bốn tháng huấn luyện, hơn nửa bản thân mình lại có thay đổi, biến hóa của mình, đủ để cho Tinh tỷ không thể nhận ra nổi, như vậy mà nói, ấn tượng khăng định đã có thể thay đổi rồi.

Gia Vệ thấp giọng tự nói, không tiếp tục nhấn số điện thoại nữa, trực tiếp cắt đi.

Có điều, màn hình điện thoại di động của Gia Vệ đột nhiên sáng lên, kí hiệu của một cái tin nhắn xuất hiện ở trên màn hình điện thoại di động

- Ai gửi tin nhắn cho mình vậy?

Gia Vệ ngẩn ra, chợt kiểm tra hộp thư đến.

Rất nhanh, đã nhìn thấy 3 tin nhắn xuất hiện ở trên màn hình di động. Mà nhìn thấy số người gửi tin nhắn tới, Gia Vệ liền cảm thấy sùng sốt.

Là tin nhắn Tiền Nhạc Nhạc gửi tới, nàng mới gửi tới một tin nhắn, còn hai cái kia, là tin nhắn cũ còn lưu lại trong điện thoại chưa xóa.

Hai cái tin nhắn cũ này, Gia Vệ cũng không xa lạ gì, bởi vì Gia Vệ đã từng hoài nghi hai cái tin nhắn này là bạn gái Vương Cường chia Vương Cường gửi đến chia tay. Nhưng Gia Vệ thật không ngờ, người gửi hai tin nhắn này, lại chính là Tiền Nhạc Nhạc.

‘Bạn là người tốt!’

‘Bạn là người tốt, nhưng chúng ta là người dung!’

Đây là hai tin nhắn cũ, khiến Gia Vệ không khỏi nhăn mày lại, suy nghĩ xem Tiền Nhạc Nhạc gửi hai tin nhắn này tới là có ý đồ gì.

- Có thể, mình thực sự đã là hiểu lầm nàng.

Gia Vệ thấp giọng nói, lần đầu tiên nhìn thấy Tiền Nhạc Nhạc. Đó là Tiền Nhạc Nhạc vì sự tình Tiền Thiếu Suất mà đến, đồng thời vì

sự tình của Tiên Thiếu Suất, Tiên Nhạc Nhạc lại có thể dùng thân thể mình để trao đổi, điều này làm cho Gia Vệ đối với Tiên Nhạc Nhạc chỉ có chán ghét và chán ghét, không có chút thiện cảm nào cả.

Mà ngày hôm qua, từ trong miệng bọn Tôn Diệu Kiệt biết được thân thể của Tiên Nhạc Nhạc xong. Gia Vệ cảm thấy trước kia đã hiểu lầm Tiên Nhạc Nhạc, hiện tại xem ra, mình thật sự đã sai rồi.

Nghĩ đến Tiên Nhạc Nhạc ngày đó trực tiếp đi đến nhà mình, Gia Vệ liền không khỏi nở một nụ cười khổ. Gia Vệ vừa cười vừa nhăn mày, lẩm bẩm:

- Lẽ nào thật sự là do mệnh lực của mình tăng lên? Tiên Nhạc Nhạc đến nhà mình, sẽ không phải là dự định dâng thân thể lên cho mình, làm bạn gái của mình đấy chứ?

Lời này vừa mới tự hỏi mình, Gia Vệ đã liên tục lắc đầu, nói:

- Mặc dù nàng ấy không giống suy nghĩ của mình là một người con gái có tâm cơ, nhưng nàng cũng không phải là đồ ăn của mình. Đồ ăn của mình, là Tinh tỳ mới đúng.

Không muốn nghĩ đến những thứ này nữa, Gia Vệ lắc lắc đầu, lúc này mới mở tin nhắn Tiên Nhạc Nhạc mới gửi ra xem.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Hai Trăm Vạn Tiền Bồi Thường

Đám người Tôn Diệu Kiệt muốn giải quyết ổn thỏa chuyện này, bọn họ bồi thường cho cậu hai trăm vạn nhân dân tệ, cậu bằng lòng chứ?

Gia Vệ thấp giọng đọc tin nhắn Tiền Nhạc Nhạc gửi tới, thần sắc trên mặt trở nên hết sức vui vẻ.

Hai trăm vạn nhân dân tệ, đây chính là hai trăm vạn nhân dân tệ a. Quả nhiên là tiền nhiều như nước, thuận tay vung ra đã trên trăm vạn.

Gia Vệ cũng không có dự định tiếp tục kéo dài chuyện này thêm nữa, dù sao tình cảnh ngày đó, cũng đã dọa cho Gia Vệ một phen sợ hãi, nhân vật xuất hiện sau cùng kia lại có thể là một Trung tướng!

Chuyện đã có thể giải quyết đến trình độ này, Gia Vệ khỏi cần nói cũng biết đã rất thỏa mãn rồi.

Về phần sự tình Tôn Diệu Kiệt đánh Gia Hồng Ngạo. Gia Vệ đã nghiêm khắc trừng trị bọn họ rồi, đảm bảo sẽ bị thương tật suốt đời.

- Vốn tính là phải cần thời gian một năm mới lấy lại được năm mươi vạn kia thì lúc đó mới coi như có tiền, không nghĩ tới, hiện tại đã có hai trăm vạn trong tay.

Gia Vệ âm thầm cười nói.

Ngay sau đó, Gia Vệ liền gọi điện thoại cho Tiền Nhạc Nhạc.

Chỉ chốc lát sau, đầu bên kia đã nghe máy. Tiền Nhạc Nhạc cũng không bắt ngờ trực tiếp hỏi:

- Chỗ tiền bồi thường đấy, cậu hài lòng chứ?

- Hải lòng rồi, cô xem rồi tự mình xử lý là được.

Gia Vệ tùy ý nói, lúc không có tiền, cảm giác hai trăm vạn này là của cái tiêu không hết, mà bây giờ khi sắp có được hai trăm vạn, trong lòng Gia Vệ lại bình tĩnh đến lạ thường, không có một chút gợn sóng nào.

Gia Vệ dứt lời, Tiền Nhạc Nhạc ở đầu bên kia một lúc lâu cũng không nói thêm câu gì.

- Thật chứ, để một mình tôi đi giải quyết là được rồi sao?

Sau một lát, Tiền Nhạc Nhạc nói thẳng ra một câu như vậy.

Gia Vệ sững sốt, chợt cảm giác câu nói vừa rồi của mình có chút khác nghĩa, lúc này mới giải thích lại:

- Ý tôi là, sự tình hai trăm vạn kia, cô xem rồi tự đi xử lý là được, mấy ngày nữa chuyển tiền vào trong tài khoản của tôi là được.

- Bồi thường hai trăm vạn đúng là không ít, bất quá tôi vẫn muốn nhắc nhở cậu, sau này phải cẩn thận, bọn họ sẽ không bao giờ chịu để yên cho cậu đâu.

Giọng điệu Tiền Nhạc Nhạc lại một lần nữa trở nên lạnh lùng.

Gia Vệ gật đầu, nói:

- Yên tâm, tôi biết.

- Ừm.

Tiền Nhạc Nhạc ừm một tiếng, cũng không có nói thêm câu gì, nhưng cũng không có cúp điện thoại.

Gia Vệ mày nhíu mặt nhăn lại, chần chờ trong chốc lát, mở miệng nói:

- Về chuyện trước kia... thực xin lỗi cô.

Gia Vệ cũng không biết mình vì sao lại mở miệng nói xin lỗi, có thể là bởi vì do mình hiểu lầm Tiền Nhạc Nhạc, cũng có thể là bởi vì ngày hôm qua chính mình đã lợi dụng Tiền Nhạc Nhạc. Có điều lúc nói ra từ 'Xin lỗi' này, trong lòng Gia Vệ cảm thấy thoải mái ra không ít.

- Ừm.

Tiền Nhạc Nhạc lại ừm một tiếng, ngay sau đó liền cúp điện thoại.

Cắt điện thoại đi động đi, Gia Vệ thở ra một hơi thật dài, biểu hiện trên mặt mới biến trở lại bộ dáng tươi cười như ngày thường.

Không có dừng lại lâu, Gia Vệ trực tiếp đi về phía cổng trường học.

Môn tiếp theo của cuộc thi phải ba giờ chiều mới bắt đầu, còn hơn năm giờ nữa, Gia Vệ cũng không muốn cứ ngồi đợi ở trong trường học như vậy.

Nhà hán cách trường học lại không xa, ở lại trong trường còn không bằng về nhà ôn bài.

Bất quá bây giờ đang là thời gian làm bài thi, bảo vệ của trường cũng đã được phân phó, không cho người không có phận sự tùy ý ra vào, không làm ảnh hưởng đến học sinh.

Mà khi đi tới cổng chính trường học, Gia Vệ bước vào tầm nhìn của bảo vệ, lại đụng ngay một khuôn mặt quen thuộc.

Cái người bảo vệ đang làm nhiệm vụ trông coi lúc này, Gia Vệ còn nhớ rõ, ngày đó chính mình cùng Vương Cường bị Khương Kiên đuổi học, chính là cái tên bảo vệ này không cho hai người bọn họ tiến vào trong trường học.

Thấy Gia Vệ, sắc mặt người bảo vệ kia cũng hơi đổi, hiển nhiên cũng đã nhận ra Gia Vệ.

Có điều hán cũng không có nói gì, ở cái tuổi này, tìm được một công việc ổn định mà lại nhẹ nhàng như vậy, khẳng định không dễ dàng. Trước kia hán có thái độ như vậy, là vì Khương Kiên là chủ nhiệm phòng giáo dục trường học, cho nên hán có thể dựa vào Khương Kiên để duy trì công việc đang làm, thậm chí có thể được thăng chức.

Nhưng hiện tại ngay cả Khương Kiên cũng đã bị đuổi việc, hán vẫn có thể làm việc được ở chỗ này, mấy ngày qua khẳng định cũng lo lắng không ít.

Bởi vì Gia Vệ đã từng nói qua, nói hán cần thận với bát cơm của mình.

Lúc đó hán đổi với lời nói của Gia Vệ, hán chẳng thêm quan tâm, lời nói của một học sinh, hán làm sao có thể để ở trong lòng?

Chỉ có điều hần làm việc ở trường học, sau khi biết nguyên nhân Khương Kiên bị đuổi việc, hần liền muốn thu lại câu nói đã từng nói với Gia Vệ.

Hôm nay nhìn thấy Gia Vệ, hần chẳng những không có khí thế như lúc trước, càng không có can đảm như lúc đó.

- Thế nào, tôi không thể đi ra ngoài sao?

Gia Vệ cười nhạt một tiếng, bình thân hỏi, giống như không có nhận ra người bảo vệ này.

Bảo vệ thấy thế, lại cảm thấy sững sờ, sau đó liên tục gật đầu, nói:

- Có thể, có thể đi ra ngoài.

- Tôi muốn đi ra ngoài.

Gia Vệ tiếp tục nói, ngữ khí như trước vô cùng bình thân.

Bảo vệ lập tức đi vào bên trong phòng thường trực, mở cổng cho Gia Vệ, vốn chỉ cần mở hơn hai mét là Gia Vệ có thể đi ra ngoài được, mà lúc này, hần lại mở toàn bộ cánh cổng.

Gia Vệ liếc mắt nhìn bảo vệ trong phòng thường trực, không nói gì thêm nữa, trực tiếp đi ra ngoài.

Thấy Gia Vệ đi ra ngoài, bảo vệ mới mạnh mẽ thở ra một hơi, sau đó vội vã đóng cánh cổng lại.

- Khuyên ông nên có lòng khoan dung, đối xử với người khác nên tốt một chút, sau này có gặp mặt lại còn dễ nói chuyện.

Gia Vệ thấp giọng lẩm bẩm, trên mặt đầy vẻ cười nhạt.

Hần không phải không nhớ kỹ người bảo vệ này, càng không phải không nhớ đến lúc nói chuyện ấy, thế nhưng như vậy thì có thể thế nào?

Lẽ nào bởi vì một câu nói của chính mình, để cho cái người bảo vệ này mất công ăn việc làm sao? Hần nếu có một gia đình cần phải nuôi sống thì phải làm sao bây giờ?

Con người ai cũng đều phạm phải sai lầm, cho nên, cũng cần phải cho người ta một cơ hội làm lại.

Gia Vệ nhân nhả đi về nhà, dọc theo đường đi có rất nhiều cửa hàng buôn bán đồ ăn, phi thường náo nhiệt.

Bất quá Gia Vệ biết, cũng không bao lâu nữa, những quầy hàng như này đều phải dọn đi chỗ khác, thời điểm kì thi vào trường đại học diễn ra thì nơi này sẽ bị giải tỏa, bọn họ không có khả năng tiếp tục ở đây mở cửa hàng bán đồ ăn nữa.

Về đến nhà, Gia Vệ cũng không có giấu diếm, trực tiếp đem sự tình đám người Tôn Diệu Kiệt bồi thường hai trăm vạn nói cho cha mẹ mình nghe.

Hiện tại Gia Hồng Ngạo cũng không có đi làm, cũng không phải hấn bỏ công việc không làm nữa, mà là vết thương trên người chưa có khỏi hẳn.

Mà sau khi nghe Gia Vệ nói là được bồi thường hai trăm vạn. Mẹ Gia Vệ - Trương Dung lại cảm thấy khiếp sợ, hai trăm vạn đối với những người dân thường như bọn hắn mà nói, quả thực chính là số tiền cả đời tiêu cũng không hết.

Gia Hồng Ngạo cũng không có biểu hiện gì, trên mặt không có lấy một tia kinh sợ.

- Vệ vệ, số tiền này con muốn làm gì?

Trương Dung nhìn Gia Vệ rồi hỏi.

- Mẹ, hai trăm vạn, con nghĩ trước cứ gửi tiết kiệm, chờ sau khi con từ trong quân ngũ trở về, sẽ cùng với Cường Tử gây dựng sự nghiệp.

Gia Vệ nói, tuy rằng vẫn chưa có kế hoạch cụ thể, thế nhưng Gia Vệ đã nghĩ kỹ, hắn không thể cứ trông chờ đem hai trăm vạn này gửi tiết kiệm để kiếm lãi được.

- Con và Cường Tử còn quá nhỏ, sau khi tốt nghiệp đại học rồi gây dựng sự nghiệp cũng không muộn mà.

Trương Dung nhíu mày lại, nhẹ giọng nói. Tại nàng thấy, ổn định mọi thứ mới là tốt nhất, nàng cho rằng cứ đem số tiền này đi gửi tiết kiệm cũng được.

Rất nhanh, Gia Vệ cùng Trương Dung đều nhìn về phía Gia Hồng Ngạo không nói gì này giờ, trong nhà người thực sự có thể quyết

định được việc này, vẫn là Gia Hồng Ngạo.

- Tiền trước cứ gửi tiết kiệm đã rồi tính sau, con thi xong lần thi thử này, còn phải đi vào trong quân ngũ nhận sự huấn luyện. Đừng để số tiền này làm ảnh hưởng tới cuộc thi cùng đợt huấn luyện của con.

Gia Hồng Ngạo bình tĩnh nói, phảng phất hai trăm vạn đối với hắn mà nói, không đáng kể chút nào.

Gia Vệ gật đầu, nói:

- Cha, người yên tâm, con sẽ không để nó làm ảnh hưởng tới cuộc thi cùng đợt huấn luyện đâu.

Gia Hồng Ngạo gật đầu, tiếp tục nói:

- Ngày mai là con kết thúc kì thi thử, về phần thủ tục nhập học đại học Tân Hải, chúng ta sẽ thay con đi làm, buổi tối ngày mai, con sẽ xuất phát đi nhập ngũ.

- Buổi tối ngày mai đã phải nhập ngũ rồi?

Gia Vệ ngẩn ra, hắn thật không ngờ phải đi sớm như vậy.

- Không sai, buổi tối ngày mai sẽ có người tới đón con, con đi theo người đó là được, không cần chuẩn bị bất cứ cái gì cả.

Gia Hồng Ngạo nói.

Gia Vệ nhìn cha mình Gia Hồng Ngạo, lại nhìn mẹ mình Trương Dung hai mắt đang đỏ lên.

Từ nhỏ Gia Vệ đã không phải xa nhà bao giờ, hiện tại lại phải xa nhà tận những bốn tháng liền, làm cho Trương Dung rất là không muốn.

Gia Vệ không muốn phải đi sớm như vậy, nhưng từ nhỏ cho đến lớn cũng chưa bao giờ phản đối lại quyết định của cha mình. Hiện tại cũng không có phản đối lại quyết định của ông, một ít việc vất vả, làm sao có thể so với điều trọng yếu không gì sánh được trong lòng cha mình là vào quân ngũ nhận sự huấn luyện đây?

Gật đầu, Gia Vệ liền đáp ứng.

Buổi trưa một nhà ba người đang muốn bắt đầu ăn cơm, Vương Cường đi thẳng vào, về mặt khâm phục quay qua Gia Hồng Ngạo cùng Trương Dung nói ra biểu hiện của Gia Vệ trong cuộc thi hôm nay, lúc này mới ngồi xuống cùng ba người ăn cơm.

Vương Cường cùng Gia Vệ không phải thi cùng một phòng, thế nhưng mới vừa hết giờ thi thử, sự tình Gia Vệ nộp bài thi sớm trước tám mươi phút giống như cuồng phong truyền khắp toàn bộ khối 12. Học sinh khối 12 nào cũng biết, Vương Cường càng phải hỏi thăm cho rõ ràng.

Gia Hồng Ngạo cùng Trương Dung trình độ văn hóa cũng không cao, đối với việc này cũng không có nhận thức gì, nhưng sau khi nhìn biểu hiện khoa trương của Vương Cường, cũng biết con trai mình rất có tiền đồ, về mặt hai người đều tươi cười hẳn lên.

Bữa trưa qua đi, Gia Vệ cùng Vương Cường cũng không có lập tức đến trường học, mà là đi vào trong phòng Gia Vệ ôn tập.

- Tối ngày mai tao phải đi rồi.

Gia Vệ về mặt đau khổ nói.

- Đi đâu?

Vương Cường ngẩn ra, lập tức hỏi.

- Còn có thể đi đâu, đương nhiên là đi nhập ngũ rồi.

Gia Vệ nói, trên mặt tràn đầy nụ cười khổ.

- Sao lại đi sớm như vậy?

Vương Cường ngẩn ra, vội vàng nói:

- Đã xảy ra chuyện gì? Ít nhất cũng phải cuối tuần này mày mới phải đi chứ, thành tích của cuộc thi lần này, ít nhất phải đến thứ năm thứ sáu mới được công bố.

- Tao biết thành tích cuộc thi tận thứ năm thứ sáu mới công bố, bất quá cha tao nói thủ tục nhập học bọn họ sẽ đi làm giúp tao, để cho tao sớm được vào trong bộ đội huấn luyện.

Gia Vệ lắc đầu, thờ dài nói:

- Đi sớm thì đi sớm vậy thôi, dù sao tao cũng không có việc gì để làm.

Mà lúc này, về mặt Vương Cường lại trở nên ngu ngơ, hỏi:

- Mà thật có lòng tin có thể thi được trên bảy trăm ba mươi lăm điểm sao?

Thấy biểu tình Vương Cường ngu ngơ, Gia Vệ cười khỏ nói:

- Mà cũng đã nói, kích thích tố sinh dục của tao tiết ra quá nhiều, hùng phong đại chấn, điểm tối đa là bảy trăm năm mươi điểm, lần này thi được trên bảy trăm ba mươi lăm điểm, không thành vấn đề.

- Tao abc xyz, đúng là quái thú mà.

Vương Cường lấy biểu tình phi thường khoa trương nói:

- Điểm tối đa là bảy trăm năm mươi điểm, mà lần thi này đạt bảy trăm ba mươi lăm điểm, mà có còn là người không vậy?

Trùng mắt liếc Vương Cường, Gia Vệ nói tiếp:

- Còn nữa, đám người Tôn Diệu Kiệt bồi thường hai trăm vạn nhân dân tệ, mà nghĩ xem sắp tới chúng ta làm cái gì cho tốt, hai trăm vạn nhân dân tệ này, chính là vốn liếng để hai huynh đệ chúng ta gây dựng cơ đồ đấy.

Mới vừa rồi biểu tình của Vương Cường còn phi thường khoa trương, nhưng sau khi nghe Gia Vệ nói câu này, trên mặt hắn lại tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Trước đây Khương Thiên bồi thường ba mươi vạn cũng đã khiến Vương Cường khiếp sợ đến tột đỉnh rồi, mà số tiền bồi thường ba mươi vạn lần đó so với số tiền bồi thường hai trăm vạn lần này, quả thực giống như là bố với con mà.

Còn có một điều khiến Vương Cường không biết phải làm sao, đó chính là, số tiền ba mươi vạn kia có thể nói là bồi thường cho toàn bộ lớp bọn hắn, mà hai trăm vạn này, thì lại hoàn toàn bồi thường cho Gia Vệ, đương nhiên, nếu như Gia Vệ vẫn còn muốn kéo dài thêm sự tình Tôn Diệu Kiệt đánh Gia Hồng Ngao mà nói, số tiền bồi thường hẳn là không ít hơn con số hai trăm vạn.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Cho Bao Nhiêu Tiền Cũng Không Đủ

Cố gắng không để cho mình nói ra những sự tình gì nữa làm ảnh hưởng đến cuộc thi của Vương Cường, trong nửa giờ kế tiếp, Gia Vệ dành để cực lực trấn an Vương Cường.

Một lát sau, tâm tình Vương Cường mới bình phục trở lại, sự rung động với con số hai trăm vạn, thật sự làm cho hắn không thể khống chế nổi mình.

Cũng không ngồi nhà lâu, gần đến hai giờ chiều, hai người Gia Vệ cùng Vương Cường đều rời khỏi nhà mình, đi về phía trường học.

Môn toán ba giờ chiều mới bắt đầu thi, bọn họ muốn đi tới trường học sớm một chút để chuẩn bị tâm lý trước khi thi.

Vừa mới đi tới cửa trường học, Vương Cường dường như đã quên mất sự tình hai trăm vạn kia, âm thầm cười, nhìn Gia Vệ nói:

- Mà lần này nhập ngũ rồi, đến lúc thành tích được công bố, thì cuộc tỷ thí của mày với lớp trưởng phải tính thế nào hả? Một nụ hôn dài năm phút đấy.

- Hay là, mày thay tao nhận chiến lợi phẩm nhé?

Nhìn đều Vương Cường, Gia Vệ nói.

Khóe miệng Vương Cường nhếch lên, sau đó liền âm thầm cười, nói:

- Tao đều điên, cả trường này đều biết, có thể thu phục được Gia Cát đại ma nữ, cũng chỉ có thằng ml như mày mà thôi.

- Ai nói thế? Đừng coi Gia Cát Uyển Nhi giống như là ma nữ nữa, cũng có người theo đuổi nàng ta đó.

Gia Vệ khẽ mỉm cười nói.

Vương Cường ngay lập tức lắc đầu, nói:

- Tuyệt đối không có khả năng, ai dám theo đuổi Gia Cát đại ma nữ chứ?

Gia Vệ không nói gì, chỉ hást hást cảm lên, hướng về phía sau lưng Vương Cường chỉ chỉ.

Vương Cường sùng sốt, sau đó rất nhanh xoay người lại, sau khi thấy đi bên cạnh Gia Cát Uyển Nhi là một người thanh niên, Vương Cường lúc này mới mang về mặt cười khô.

- Người anh em kia là ai vậy? Cũng dám theo đuổi Gia Cát đại ma nữ.

Vương Cường thấp giọng nói, Gia Cát Uyển Nhi cách bọn họ cũng không xa, hấn cũng không muốn để cho Gia Cát Uyển Nhi nghe được.

Gia Vệ lắc đầu, tỏ vẻ chính mình cũng không biết.

Có điều nhìn người thanh niên kia mặc trên người toàn quần áo đắt tiền, là có thể nhìn ra được, người thanh niên này hấn là con nhà giàu, hơn nữa vừa cao vừa đẹp trai. Cao to đẹp trai nhà giàu ba dạng đều có đủ, so về ưu thế còn hơn cả Vương Cường. (DG: ta chỉ cần khoai to là đủ: v)

Chỉ có điều Gia Vệ cũng cũng không có xem trọng người thanh niên này, đối với thân phận của Gia Cát Uyển Nhi. Gia Vệ cũng có chút hiểu biết, Gia Cát Uyển Nhi có một ông nội mà vừa mở miệng ra đã cho Gia Vệ phí sinh hoạt mỗi năm 1000 vạn, thoạt nhìn cũng không phải là giả tạo, cho nên Gia Cát Uyển Nhi cũng không phải là người thiếu tiền bạc gì.

Còn có cái trường đại học Gia Cát gì đó mà Gia Vệ ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, lại càng làm cho Gia Cát Uyển Nhi như chìm trong một bức màn thần bí khó hiểu. Gia Vệ tuy không cảm thấy có hứng thú, nhưng cũng không có nghĩa là Gia Vệ không nhớ kỹ.

Từ trong miệng ông nội của Gia Cát Uyển Nhi- Gia Cát Không Minh đã từng nói, trường đại học Gia Cát chính là trường đại học giỏi nhất toàn thế giới!

- Chúng ta đi vào thôi.

Gia Vệ đối với Vương Cường nói một tiếng, sau đó đi vào trong trường.

Wương Cường cũng vội vàng đuổi theo

Mà đúng lúc này, thanh âm Gia Cát Uyển Nhi cũng truyền tới:

- Gia Vệ, Vương Cường, các cậu chờ tớ một chút.

Thanh âm này, giống như Gia Vệ và Vương Cường cùng Gia Cát Uyển Nhi vô cùng quen thuộc vậy, đây quả thực là giọng điệu ngày thường Gia Vệ nói chuyện với Vương Cường.

Nhưng Gia Cát Uyển Nhi gọi ra khỏi miệng, bọn họ tự nhiên không thể không dừng lại, chỉ có điều về mặt hai người đều là sàu khổ, cảm giác sắp có sự tình không hay xảy ra.

Quả nhiên, ngay khi Gia Vệ cùng Vương Cường vừa mới xoay người lại, Gia Cát Uyển Nhi liền trực tiếp nhào vào lòng Gia Vệ, sau đó ôm lấy cánh tay phải của Gia Vệ, làm ra bộ dạng rất thân mật, nói với người thanh niên đang đứng sau lưng nàng kia:

- Hoàng Hạo, đây chính là bạn trai ta, Gia Vệ.

- Uyển nhi, đừng đùa, hấn mà là bạn trai em sao?

Người thanh niên gọi là Hoàng Hạo kia chẳng thềm liếc mắt nhìn Gia Vệ, nói tiếp:

- Gia Vệ đúng không, ta đã nghe nói qua về cậu, hiện đang là học sinh hot nhất của trường, nhưng mà như vậy thì có thể như thế nào đây? Mặc dù thành tích của cậu có tốt thế nào đi nữa, có thể thi đậu vào đại học đứng đầu cả nước, sau khi tốt nghiệp, cũng chỉ đi làm công cho người ta mà thôi, cho dù là cả đời, cũng không thể leo lên đến loại trình độ như ta bây giờ.

- Nhà mày thừa tiền à?

Wương Cường hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói:

- Dựa vào tiền bạc trong nhà để khoe khoang, mày không cảm thấy mất mặt sao?

- Mất mặt? Ta tại sao phải cảm thấy mất mặt? Ta còn có thể cảm tiền trong nhà ra để khoe khoang, người ngay cả tư cách khoe

khoang cũng không có.

Hoàng Hạo cảm hất lên thật cao, dùng tư thế trông xuống nhìn Vương Cường, khinh thường nói.

Vương Cường hừ lạnh một tiếng, không thèm nói gì nữa, đối với dạng người này, hấn chẳng thèm để ý tới.

- Hoàng Hạo, mặc kệ trong nhà cậu có bao nhiêu tiền, cũng không nên quản chuyện của ta, ta đã có bạn trai, xin cậu sau này không nên quẩn quít lấy ta nữa, bằng không bạn trai ta sẽ không vui đâu.

Mi mắt xinh đẹp của Gia Cát Uyển Nhi hơi nhíu lại nói, lại nhìn trên mặt Gia Vệ không có một tia biến hóa gì, lúc này mới thở phào một hơi.

Cho đến lúc này, Gia Vệ cũng không có nói một câu nào, mang trên mặt một vẻ tươi cười có chút thần nhiên, chỉ đứng im ở chỗ đó, giống như đang nhìn trò đùa vậy.

- Đừng nói hấn không phải là bạn trai của em, cho dù hấn có là bạn trai của em thì có thể như thế nào đây? Anh nhiều tiền hơn hấn, cao to hơn hấn, đẹp trai cũng hơn hấn, một điểm cũng không kém hấn?

Hoàng Hạo tiến lên một bước, đứng ở trước người Gia Vệ, lấy thân người cao 1m8 của hấn so với chiều cao trên dưới một mét bảy của Gia Vệ.

Gia Cát Uyển Nhi nhíu mày, lôi kéo Gia Vệ lui về phía sau hai bước, tức giận nói:

- Hoàng Hạo, cậu còn quẩn quít chặt lấy tôi như vậy, tôi sẽ báo cảnh sát.

-Tùy em thôi.

Hoàng Hạo không quan trọng nói.

- Tiểu tử, nơi này là trường học, ở chỗ này đùa giỡn giống lưu manh, muốn chết sao?

Vương Cường rốt cục nhin không được nữa, hai mắt híp lại ngăn cản Hoàng Hạo.

- Ta biết nơi này là trường học, ta đến trường là để đi học, chẳng lẽ không cho phép ta đến tham gia cuộc thi sao?

Hoàng Hạo cười lạnh một tiếng, nói.

Vương Cường sừng sốt, hẳn không có nghĩ đến tên Hoàng Hạo này cũng là một học sinh trung học.

Mà lúc này, Hoàng Hạo lại bỏ qua Vương Cường, quay qua Gia Vệ nói:

- Gia Vệ, nói cái gì đi, mặc kệ cậu có phải là bạn trai của Uyển Nhi hay không, chỉ cần cậu cùng Uyển Nhi chia tay, cho cậu tùy ý chọn một cái giá, ta tuyệt không do dự.

Gia Vệ vẫn như cũ nhìn về Gia Cát Uyển Nhi đang nắm lấy cánh tay phải của mình, sau khi nhìn thấy ánh mắt thỉnh cầu của Gia Cát Uyển Nhi, trong lòng Gia Vệ lập tức mềm nhũn, đang muốn mở miệng nói ra một cái giá, miệng mới vừa mở ra, nhưng ngay lập tức đóng lại, sau đó sắc mặt hắn bỗng nhiên trở nên âm trầm, một cước trực tiếp hướng về bụng Hoàng Hạo đá tới, nói:

- Chọn cái gì, cho tao bao nhiêu tiền cũng không đủ đâu.

Một cước này của Gia Vệ tuy rằng không có dùng nhiều sức, nhưng cũng là đập cho Hoàng Hạo lui về phía sau 5-6 mét, đặt mông ngồi xuống đất, ôm bụng thống khổ đứng lên.

Mà lúc này, cửa trường học người đi đến thật không ít, vì vậy Gia Vệ vội vã lôi kéo Gia Cát Uyển Nhi cùng Vương Cường chạy vào trường học.

Đi tới trước dãy phòng học, Gia Cát Uyển Nhi lúc này mới buông tay Gia Vệ ra, dùng thanh âm rất nhỏ nói một tiếng 'Cảm ơn'.

Gia Vệ cười khổ lắc đầu, hẳn thật không ngờ, lấy tư chất của hắn, lại phải đóng một vai như vậy.

- Cảm ơn cái gì, trực tiếp lấy thân báo đáp là được rồi.

Vương Cường lặng lẽ nói, mà những lời này vừa nói ra, ngênh đón lại là ánh mắt khinh bỉ của Gia Vệ và Gia Cát Uyển Nhi.

Sau đó, Gia Cát Uyển Nhi nhăn nhó giống như là muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng không có nói ra, vội vã lên tầng.

Về mặt Gia Vệ đầy nghi hoặc, đây mà là Gia Cát đại ma nữ ngày thường giống như một nam tử hán sao?

- Người anh em, lớp trưởng có khả năng bị mày khuất phục thật rồi.

Vương Cường vỗ vỗ vai Gia Vệ, nghiêm túc nói.

- Đẹp, tao vẫn không thể khuất phục được nàng.

Gia Vệ vội vàng nói, sau đó cũng đi lên tầng.

Mà Vương Cường nhìn về phía sau, cũng không dừng lại lâu, vội vàng chạy theo, một lúc nữa Hoàng Hạo mà đuổi tới, không vui đâu.

Dù sao cũng là bọn họ động thủ trước, gọi thầy cô đến, tất nhiên sẽ xử phạt bọn họ.

Hai giờ bốn mươi phút, giám thị coi thi cũng đã đi vào trong phòng. Quy chế thi vẫn như cũ, từng phòng học có hai giám thị coi thi, chỉ có điều cũng không phải hai giám thị coi thi buổi sáng nữa.

Hai giám thị coi thi phòng Gia Vệ, một người là giáo viên dạy khối 12, toàn bộ học sinh trong phòng học đều biết hắn, mà giám thị còn lại là một khuôn mặt rất xa lạ, rất có thể là giáo viên dạy khối 10 hay khối 11 gì đó.

Mà giám thị dạy khối 12 kia, lại vừa vặn là tổ trưởng tổ số học khối 12, hắn đến coi thi phòng thi này, không biết có phải là trùng hợp hay là cố tình sắp đặt đây.

Chẳng qua, từ lúc hai người bước vào phòng, Gia Vệ rõ ràng cảm giác được, cái người giám thị đảm nhiệm tổ trưởng tổ số học kia thỉnh thoảng nhìn về phía hắn.

Đúng ba giờ chiều chuông làm bài vang lên, hai giám thị coi thi cũng rất nhanh đem bài thi số học phát cho từng người, mà các học sinh, thì lại là rất nhanh mở bài thi ra, cầm lấy bút bắt đầu làm bài.

Thi số học, coi trọng nhất chính là cẩn thận tỉ mỉ, chỉ cần hơi chút sơ suất nhỏ, là có thể làm sai hết cả một bài.

Cho nên làm bài thi số học tối kỵ nhất là hấp tấp cùng sơ ý, mỗi một học sinh đều giống như tiến nhập vào trạng thái của riêng mình, hết sức chăm chú làm bài thi số học.

Mà Gia Vệ, lại ngồi đó thật lâu không có làm bài.

Bởi vì từ lúc phát bài thi cho đến lúc bắt đầu làm bài, cái vị giám thị tổ trưởng tổ số học kia cứ nhìn Gia Vệ, hắn ngồi ở trên bục giảng,

đáng lẽ phải nhìn toàn bộ lớp, thế nhưng hai mắt của hắn, không có nửa giây rời khỏi người Gia Vệ.

Qua năm, sáu phút đồng hồ, Gia Vệ mới nhếch miệng cười, mở bài thi bắt đầu làm.

Gia Vệ không biết bài thi số học này đơn giản hay là khó khăn, mỗi một câu hỏi, hắn giống như đã làm qua vậy, dễ dàng viết ra quá trình tính toán cùng cách giải, cho dù là câu hỏi khó, cũng chỉ trong chốc lát đã làm xong.

Không giống bài thi ngữ văn cần phải viết dài ra, Gia Vệ làm bài thi số học, tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Rốt cục sau nửa giờ làm bài, Gia Vệ đã làm xong câu hỏi cuối cùng, thả bút trong tay xuống, Gia Vệ cầm lấy bài thi kiểm tra lại hai ba lần.

Mà đúng lúc này, một thân ảnh cũng đi thẳng tới trước người hắn, làm Gia Vệ giật mình sững sốt.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía thân ảnh này, lúc này mới phát hiện, vị giám thị vừa rồi còn ngồi ở trên bục giảng, bây giờ đã đi tới trước bàn mình.

Gia Vệ xấu hổ cười cười, ngay sau đó cúi đầu xuống kiểm tra bài thi.

Mà lúc này, vị giám thị kia cũng mở miệng nói:

- Nếu như không kiểm tra lại, em nghĩ có thể được bao nhiêu điểm?

Gia Vệ ngẩn ra, nhũn mày, trả lời:

- Em cũng không rõ.

- Đã làm xong tất cả các câu rồi?

Giám thị hỏi tiếp, thanh âm rất nhỏ, thế nhưng trong phòng học lúc này lại vô cùng yên lặng, tất cả mọi người đều có thể nghe thấy.

- Đều đã làm xong, tất cả các câu đều đã làm xong rồi.

Gia Vệ nói, dùng thời gian hơn nửa giờ, hắn xác thực đã đem bài thi của mình làm xong hết.

Mà lúc này, cái người giám thị trẻ tuổi kia cũng đi tới, hấn chau mày, bây giờ đang trong thời gian làm bài, giám thị coi thi không thể cùng học sinh nói chuyện.

Nhưng mà trong hai người, hấn là phó giám thị, cho nên cũng không thể nói gì.

- Đưa bài thi của em cho ta xem một chút, ta xem xong rồi em kiểm tra lại cũng được.

Sau một khắc, giám thị tổ trưởng tổ số học kia liền mở miệng nói, trực tiếp cầm lấy bài thi trong tay Gia Vệ.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Không Cần Kiểm Tra

Giám thị chính làm như vậy, đã làm trái với quy chế thi, thế nhưng giám thị kia cũng không nói gì, dù sao hắn cũng chỉ là một giáo viên trẻ tuổi, mà giám thị chính đối với hắn chính là một đàn anh đi trước.

Gia Vệ cũng cảm thấy sừng sốt, hắn không biết giám thị coi thi muốn làm gì, chẳng qua hắn ngẫm lại, bất giác nở nụ cười khổ.

Gia Vệ thi ngữ văn đã đạt điểm tối đa, thi trắc nghiệm tổng hợp cũng từng đạt điểm tối đa, thi Anh ngữ cũng đạt điểm tối đa, duy chỉ có môn Gia Vệ am hiểu nhất là số học còn chưa có thi đạt điểm tối đa.

Nguyên nhân dĩ nhiên là vì lúc đầu tuần, Gia Vệ không có tham gia vào cuộc thi trắc nghiệm số học.

Thi tổng cộng có bốn môn, trong đó có đến ba môn Gia Vệ không am hiểu thì lại có thể thi đạt điểm tối đa, vậy môn mà hắn am hiểu nhất là số học có thể hay không thi đạt điểm tối đa đây?

Trong văn phòng số học của khối 12 các giáo viên không phải là không có nghĩ đến chuyện này, vì ở trong suy nghĩ của bọn họ, từng môn học khác đều đã xuất hiện điểm tối đa, mà môn số học bọn họ dạy lại không có ai thi được điểm tối đa, đó là phi thường không hợp lý.

Cho nên, lần thi số học này, tổ trưởng tổ số học đã yêu cầu đến để giám thị, thứ nhất là để thám thính một chút xem cái người tên Gia Vệ khiến cho toàn bộ học sinh khối 12 của trường cấp ba Tân Hải khiếp sợ này thực hư ra sao; thứ hai, chính là hắn nghe nói qua Gia Vệ rất thích nộp bài thi sớm, mà nếu như số học của Gia Vệ không được điểm tối đa mà nói, hắn sẽ không để cho Gia Vệ ra khỏi phòng sớm.

Vì vậy, trong kì thi thử lần đầu tiên môn số học, đã xuất hiện một màn không đúng với quy chế thi như vừa rồi.

Giám thị coi thi vậy mà lại có thể đứng ngay bên cạnh giúp thí sinh kiểm tra bài thi, người khác không biết lý do trong đó là gì, nhất

định sẽ cho rằng giám thị coi thi này cùng Gia Vệ có chút quan hệ, hẳn tới là để trợ giúp cho Gia Vệ có thể thi được điểm cao hơn.

Chẳng qua trong phòng thi lúc này, người cho là như vậy, cũng chỉ có vị phó giám thị kia mà thôi.

Phó giám thị cau mày nhìn giám thị chính đang cầm bài thi trên tay, hẳn không có phát hiện, tất cả thí sinh trong phòng học lúc này đều đã dừng bút, bọn họ mặc dù đều không có nhìn hết về phía giám thị chính, nhưng đều giống như đang đợi cái gì đó.

Mà ngay cả người đã làm xong hơn phân nửa bài thi là Gia Cát Uyển Nhi, lúc này cũng dừng bút không tiếp tục làm bài nữa, nàng không có nhìn về phía giám thị chính, mà là nhìn về người đang đứng ở phía trước giám thị chính kia - Gia Vệ.

Gia Vệ lúc này, trên mặt đầy vẻ miễn cưỡng, nhưng nhìn không ra nửa điểm khẩn trương.

Rốt cục, năm phút đồng hồ trôi qua, giám thị chính đem bài thi của Gia Vệ đặt trở lại trên bàn, chau mày trừng mắt với Gia Vệ.

Động tác này của giám thị chính, ở trong mắt phó giám thị, chính là đang nhắc nhở Gia Vệ có câu hỏi đã làm sai, để cho Gia Vệ sửa lại.

Mà những người khác sau khi thấy động tác này của giám thị chính, cũng đồng thời thở phào một hơi, dù sao đây cũng là bài thi số học với những bài toán vô cùng phức tạp. Gia Vệ chỉ dùng hơn nửa giờ đã có thể làm xong, nếu như toàn bộ đáp án đều chính xác mà nói, chẳng phải là quá đã kích người khác sao?

Gia Cát Uyển Nhi cau mày, không chần chờ nữa, tiếp tục làm bài thi của mình.

- Cát lão sư, như vậy có vẻ không tốt lắm.

Thấy giám thị chính muốn mở miệng nói với Gia Vệ cái gì đó, vị phó giám thị kia rốt cục nhịn không được, trực tiếp mở miệng nói.

- Cái gì không tốt lắm?

Giám thị chính, thì ra gọi là Cát lão sư, vẻ mặt nghi hoặc quay qua phó giám thị hỏi.

- Cát lão sư, đây cũng không phải kì thi đại học, mà chỉ là một lần thi thử, mặc dù dưới sự trợ giúp của ngài hẳn có thể thi được nhiều điểm, nhưng đối với hẳn lại chỉ có hại, không có chỗ tốt gì.

Phó giám thị nói thẳng, lúc này cũng bắt chấp sẽ đắc tội với Cát lão sư, nếu như bị học sinh báo cáo lên nhà trường, Cát lão sư đã làm việc lâu năm, khả năng không có việc gì, hẳn là giáo viên mới, rất có thể trở thành người chịu tội thay.

Nghe rõ ý tứ của phó giám thị, Cát lão sư lại là lắc đầu cười khỏ, nói:

- Cậu đừng hiểu lầm, tôi cũng không có trợ giúp gì em ấy cả.

Phó giám thị không hiểu được câu nói này, vẫn nhíu mày như cũ, không nói gì thêm nữa.

Mà đúng lúc này, Cát lão sư nhẹ giọng đối với Gia Vệ nói:

- Viết tên và lớp học của em viết ở mặt thứ hai, sau đó em có thể ra ngoài.

- Cái gì?

Phó giám thị nghe được lời này của Cát lão sư, sắc mặt hẳn cả kinh, chân mày càng nhu chặt hơn, muốn ngăn cản Cát lão sư này lại.

Gia Vệ thì lại cười khỏ nói:

- Thầy, em nghĩ em nên kiểm tra lại một lần nữa.

Mà những thí sinh khác trong phòng học, sau khi nghe thấy lời này của Cát lão sư, mọi người đang làm bài đều đồng thời dừng lại.

Bọn họ biết lời nói này của Cát lão sư là có ý gì, với tư cách là tổ trưởng của tổ số học như hắn, muốn thấy nhất, chính là những học sinh có thể thi được thành tích thật tốt, chứ không đời nào đi trợ giúp học sinh.

Hôm nay hắn giúp Gia Vệ kiểm tra bài thi lại một lần, nếu như trên bài thi của Gia Vệ có câu sai, Cát lão sư cũng chỉ không cho Gia Vệ nộp bài thi sớm mà thôi, chứ không nói đáp án ra cho Gia Vệ biết, càng không mặc kệ cho bài thi Gia Vệ có câu sai mà để cho Gia Vệ nộp bài thi sớm.

Cát lão sư bảo Gia Vệ viết tên cùng lớp học rồi có thể rời khỏi, nói cách khác. Gia Vệ chỉ dùng hơn nửa giờ để làm xong bài thi số học, vậy mà toàn bộ đều chính xác.

Vừa rồi Cát lão sư trùng mắt với Gia Vệ, cũng không phải bởi vì Gia Vệ có câu làm sai, mà là quên viết tên cùng lớp học của mình trên

tờ thứ hai.

Điều này làm cho toàn bộ thí sinh trong phòng thi có chuẩn bị tâm lý, cũng đều phải khiếp sợ tột đỉnh.

Gia Cát Uyển Nhi cầm thật chặt bút trong tay, nhìn bài thi làm chưa được một nửa của mình, khuôn mặt vậy mà hơi có chút ửng hồng

Gia Vệ biến thái như thế, Gia Cát Uyển Nhi làm sao có thể thắng được hắn đây?

Nếu Gia Cát Uyển Nhi thua mà nói, trả giá chính là nụ hôn dài năm phút đồng hồ, để cho ma nữ như Gia Cát Uyển Nhi không khỏi đỏ bừng hết cả mặt

- Không cần kiểm tra nữa, trở về ôn tập trắc nghiệm tổng hợp đi, trường học của chúng ta lần này chuẩn bị có tiếng tăm lớn rồi.

Cát lão sư cười nói, dùng ngón tay chỉ vào một chỗ trên bài thi của Gia Vệ, ý bảo Gia Vệ nhanh viết tên của mình vào rồi rút đi ^^.

Gia Vệ chỉ có thể cười khỏ viết tên cùng lớp học của mình vào, bắt quá hấn mới vừa mới đứng lên, một bàn tay liền đặt vào trên bả vai của hấn, đem Gia Vệ ấn ngồi xuống.

Ngay sau đó, phó giám thị chau mày, vẻ mặt tức giận quay qua Cát lão sư nói:

- Cát lão sư, làm một người thầy, anh tại sao có thể làm như vậy?

Phó giám thị là một giáo viên trẻ tuổi, hấn đối với Cát lão sư - một người đi trước luôn rất tôn kính, bắt quá phạm là thanh niên trong lòng đều có một ngọn lửa chính nghĩa rực cháy, hấn nhìn thấy Cát lão sư 'Làm khó' Gia Vệ như vậy, rất cục nhìn không được mới đứng ra, muốn lấy cái chính nghĩa của mình để ngăn cản Cát lão sư, 'Giải cứu' Gia Vệ.

Bất quá, hành động này của phó giám thị, cũng khiến Gia Vệ phải sùng sốt, chợt Gia Vệ mới nhớ tới đây là một giáo viên xa lạ, sợ rằng không có nghe nói qua sự tình hấn thi được điểm tối đa, cho nên mới hiểu lầm.

Kỳ thực không chỉ Gia Vệ, mà ngay cả Cát lão sư cùng thí sinh toàn phòng học đều sùng sốt, đang trong thời gian thi, hai vị giám thị lại xảy ra xung đột, đây là chuyện cơ hồ chưa từng xuất hiện lần nào.

Ngày hôm nay, lại để cho bọn họ thấy được, hơn nữa nó lại còn được tạo thành từ một sự hiểu nhầm không nên có.

Tất cả thí sinh trong phòng học hầu như cũng có thể nghĩ ra được tình huống chân thực là thế nào, cho nên bọn họ lấy ánh mắt kỳ quái nhìn phó giám thị, sau đó cũng không hề để ý tới nữa, cố gắng làm lấy bài thi của mình.

Tuy rằng so ra kém hơn Gia Vệ có thể dùng hơn nửa giờ thi được điểm tối đa, nhưng bọn hắn cũng đều sẽ không bỏ dở bài thi của mình, thời gian còn nhiều mà, bọn họ cũng đủ để hoàn thành bài thi, đồng thời còn kiểm tra lại được mấy lần.

Về phần nộp bài thi sớm, có thể đối với khắp cả trường cấp ba Tân Hải, thậm chí toàn bộ học sinh trung học của cấp ba Tân Hải mà nói, chỉ có Gia Vệ có cái đặc quyền này.

Sau một lát, trên mặt Cát lão sư cũng xuất hiện một nụ cười khổ, hắn cầm Gia Vệ bài thi lên, đưa cho phó giám thị, nói:

- Tiểu Triệu, cậu cũng là giáo viên môn số học, cậu xem xem, trò ấy tiếp tục ngồi ở chỗ này làm tiếp là tốt, hay là rời khỏi nơi này để không làm ảnh hưởng tới những bạn học khác là tốt.

Vị phó giám thị kia, thì ra là Triệu lão sư, sau khi nghe lời nói của Cát lão sư, thần sắc giận dữ trên mặt chợt lóe, bởi vì hắn đem lời nói của Cát lão sư lý giải thành Gia Vệ là một người học sinh học cho có lệ, hắn ở chỗ này tiếp tục làm bài thi cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi, còn ảnh hưởng đến những học sinh khác.

Triệu lão sư này cũng biết những học sinh học cho có lệ là con sâu làm rầu nồi canh, thế nhưng trường học chính là địa phương cho học sinh một cơ hội, dù cho là học sinh nghịch ngợm, trường học cũng phải cho bọn hắn cơ hội mới đúng.

Chỉ có điều, sau khi ánh mắt Triệu lão sư nhìn vào bài làm của Gia Vệ, thần sắc giận dữ trên mặt hắn liền biến mất không còn tí gì nữa, biến thành vẻ khiếp sợ.

Vào lúc này, Cát lão sư cũng cười lắc đầu, quay qua Gia Vệ phát phát tay, nói:

- Ngày mai thi trắc nghiệm tổng hợp, giám thị coi thi các em, là tổ trưởng tổ vật lý Quách lão sư cùng chủ nhiệm lớp 12/3 Trương lão sư, em trở về ôn tập qua trắc nghiệm tổng hợp đi, ngày mai đem hết toàn bộ sức lực để thi cho tốt, bằng không em có thể không qua nổi một cửa của Trương lão sư kia đâu.

Gia Vệ nghe vậy, biểu tình ngu ngơ nhìn Cát lão sư, lập tức cười khổ gật đầu, sau đó trực tiếp đứng dậy rời khỏi phòng học.

Một lát sau đó, Triệu lão sư thu hồi ánh mắt lại từ trên bài thi, vẻ mặt khiếp sợ nhìn về phía Cát lão sư.

- Đây là... Điểm tối đa? Thực sự là học sinh ấy làm sao?

Triệu lão sư dùng ngón tay chỉ về vị trí của Gia Vệ, thấy trên vị trí đã không có ai, trên mặt hắn lại là xuất hiện một vẻ thất vọng.

- Cậu cứ nói đi? Cuộc thi từ lúc bắt đầu đến tận bây giờ, cậu đều nhìn rõ ràng mà.

Cát lão sư đem bài thi cầm lại trong tay, vẻ mặt tươi cười nói.

Bất kể thế nào mà nói, tổ số học của bọn họ cũng đã có thu hoạch là điểm tối đa, so với các khoa khác không thể kém hơn được.

Triệu lão sư vẫn đứng đực ra đó, hắn nhìn vị trí của Gia Vệ đã không còn ai, thật lâu không có rời đi.

Nếu như những cuộc thi bình thường, Gia Vệ thi đạt điểm tối đa mà nói, hắn cũng không khiếp sợ như vậy, bởi vì số học chính là vấn đề lô-gíc, mỗi một sở học trường học cũng không thiếu cái loại lô-gíc quái tài này, số học thi được điểm tối đa, ở kì thi vào trường đại học hàng năm đều có thấy qua.

Thế nhưng, cho dù là lô-gíc quái tài biến thái đến đâu đi chẳng nữa, cũng không thể dưới tình huống hơn nửa giờ lại hoàn toàn làm đúng toàn bộ bài thi số học được, cũng phải biết, đề thi của kỳ thi thử lần đầu này, so với đề thi chân chính trong kì thi, cũng không phải dễ dàng gì.

Mà lúc này, Gia Vệ nhìn thời gian trên điện thoại di động, vẻ mặt lại trở nên buồn chán.

Hiện tại mới hơn ba giờ mười bốn phút, hắn mới đi ra khỏi nhà được hơn nửa giờ, hiện tại lại phải đi về, để cho hắn cảm thấy thời gian ngồi học trên lớp còn không nhiều bằng thời gian lãng phí trên đường.

- Sắp rời khỏi nơi này rồi, có lẽ nên đi dạo trong trường một chút.

Nhớ tới ngày mai mình phải rời khỏi nơi này bốn tháng, Gia Vệ không khỏi dậy lên những ký ức đa sầu đa cảm, lập tức đi xuống tầng dưới.

Mà thời điểm mới vừa đi xuống tầng một, những tiếng ho khan kịch liệt liên tiếp truyền vào trong tai Gia Vệ. Gia Vệ nhíu mày hướng về phương hướng tiếng ho khan nhìn lại, sau khi thấy bóng hình xinh đẹp kia, sắc mặt Gia Vệ đột nhiên biến đổi.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Từ Biệt Liễu Tình

Nhìn về nơi thanh âm ho khan phát ra, xuất hiện trong tầm mắt Gia Vệ, không phải ai khác, chính là người đã ba ngày qua không gặp mặt - Liễu Tình.

Chi có điều, về mặt Liễu Tình lúc này lại tái nhợt, đang ho khan kịch liệt, giống như muốn ho ra luôn cả tim phổi vậy. Toàn thân nàng run lên, ngay cả đứng cũng không vững, phải dựa vào tường mới có thể đứng được.

Nhìn thấy Liễu Tình như vậy, trong lòng Gia Vệ bỗng nhiên đau xót, cũng không quan tâm phương pháp của Vương Cường đã từng nói, đi thật nhanh tới bên người Liễu Tình, trực tiếp đỡ lấy nàng.

- Chị sao vậy?

Gia Vệ vội vàng hỏi, Liễu Tình lúc này giống như bị bệnh nguy kịch vậy, mang trên mặt một vẻ tái nhợt của bệnh trạng, khiến trong lòng Gia Vệ vô cùng thương xót.

Mà sau khi nghe được câu nói này của Gia Vệ, thân thể Liễu Tình mãnh liệt run rẩy, sau một lát nàng mới ổn định lại, mở miệng nói:

- Ta không sao, chỉ là bị cảm cúm một chút thôi.

- Cảm cúm?

Gia Vệ nhăn mày, phẫn nộ nói:

- Đây mà là cảm cúm một chút thôi sao? Đi, đi bệnh viện.

Nói xong, Gia Vệ liền muốn lôi kéo Liễu Tình đi theo mình.

Thế nhưng Gia Vệ vừa mới dùng chút lực, thân thể Liễu Tinh nhoáng lên, thiếu chút nữa ngã sấp xuống đất.

Gia Vệ làm sao có thể đỡ Liễu Tinh ngã sấp xuống đất, hấn vội vã đỡ được Liễu Tinh, hai tay đem Liễu Tinh ôm ngang nâng lên, sau đó đi thẳng về phía công trường.

- Thả ta xuống, ta không sao, ta không muốn đi bệnh viện.

Liễu Tinh dùng hết sức để giãy dụa, nhưng lúc này nàng làm sao có thể đấu sức được với Gia Vệ?

Chỉ có điều, rất nhanh Gia Vệ đã dừng lại.

Bởi vì, bộ ngực hấn lúc này, đã ướt đẫm một mảnh.

Liễu Tinh vậy mà lại ở trong lòng Gia Vệ khóc rống lên, nàng không giãy dụa nữa, chỉ là khóc lên tê tâm liệt phế, hai tay ôm lấy Gia Vệ, đem đầu mình vùi trong ngực Gia Vệ.

Gia Vệ chưa từng gặp qua Liễu Tinh như vậy?

Lần đầu tiên thấy Liễu Tinh khóc, chính là lúc Gia Vệ chiếm nụ hôn đầu tiên của Liễu Tinh, khi đó Liễu Tinh khóc rất ùy khuất, rất quật cường.

Mà lúc này Liễu Tinh khóc rất điên cuồng, lại rất trầm lặng.

Phảng phất nàng chính là một dạng mâu thuẫn kết hợp, khóc điên cuồng cùng rơi lệ lặng lẽ.

Lông mày Gia Vệ tiếp tục nhíu chặt, hấn dừng lại, cứ như vậy ôm lấy Liễu Tinh, phảng phất như đang ôm một đồ vật mà mình yêu mến nhất, trong lòng lại thương tiếc nên không đành lòng thương tổn, cho dù nàng đối với Gia Vệ đưa ra yêu cầu quá phàn gì, Gia Vệ cũng sẽ làm cho nàng thỏa mãn.

Đó là lí do Gia Vệ dừng lại, nhìn Liễu Tinh trong lòng mình sắc mặt đang tái nhợt, toàn thân run rẩy, trầm mặc khóc điên cuồng.

- Khóc đi, khóc cho vui đi tất cả những buồn phiền lo lắng đi.

Gia Vệ thờ dãi nói, Liễu Tinh vì sao khóc? Gia Vệ không biết, nhưng mà hấn biết, Liễu Tinh càng như vậy, lòng hấn càng đau nhức.

Mà lúc này, Liễu Tình đã ngừng khóc, chính thức trầm mặc, bất quá nàng cũng không có giấy dựa, phảng phất như cái ôm của Gia Vệ là chỗ trú ẩn áp nhất của nàng.

Cuộc thi vẫn đang diễn ra, bất kể là giáo viên hay là học sinh, đều trong phòng thi tiếp tục làm bài hoặc coi thi.

Bên ngoài dãy phòng học, chỉ có mỗi hai người Gia Vệ cùng Liễu Tình, dường như là hình ảnh được dừng lại vậy, nếu không phải từng đợt từng cơn gió nhẹ thổi qua, làm cây cối lung lay xao động, đây đúng là một bức tranh vô cùng xinh đẹp.

- Buổi tối ngày mai em phải đi rồi.

Một lúc lâu sau đó, Gia Vệ trực tiếp mở miệng nói.

Khi Gia Vệ nói ra những lời này thì thân thể Liễu Tình thoáng run lên, thế nhưng sau một lát liền khôi phục lại như bình thường.

Liễu Tình cũng không nói gì thêm, chỉ gật đầu, cọ xát trong ngực Gia Vệ, đây là câu trả lời.

Gia Vệ dường như không biết mệt, cứ như vậy ôm Liễu Tình, đứng ở nơi đó, thời gian trôi qua chừng một giờ.

Đúng lúc này Liễu Tình rốt cục ra hiệu cho Gia Vệ buông mình xuống, Gia Vệ cũng không miễn cưỡng nữa, buông Liễu Tình ra, bất quá về mặt vẫn còn lo lắng đỡ Liễu Tình, cho đến khi nhìn nàng có thể đứng vững, lúc này mới buông tay ra.

Liễu Tình lau lau nước mắt trên mặt, nàng cũng không có trang điểm, mặc dù rơi lệ đầy mặt, nhưng vẫn không thể phá hư đi dung nhan khuynh thành của nàng.

Gia Vệ không nói gì thêm, chỉ nhìn Liễu Tình, chân mày hơi nhíu lại, trong mắt hiện lên một vẻ không nở cùng một chút lo lắng.

- Cậu muốn đi đâu?

Sau một lát Liễu Tình đã lau khô nước mắt, mở miệng hỏi, nhưng hai mắt cũng không có nhìn về phía Gia Vệ.

- Em cũng không biết.

Gia Vệ hít thở sâu một hơi, bình thân nói.

Hai người lại là trăm mặc một lúc lâu, Liễu Tình mở miệng một lần nữa:

- Khi nào thì trở về?

- Không biết, có lẽ sẽ trở về vào lúc nhập học.

Gia Vệ nói, hẳn thật không biết, vào trong bộ đội huấn luyện, không phải muốn trở về lúc nào là có thể trở về lúc đó.

Liễu Tình nghe vậy, thân thể lại là khẽ run lên, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Gia Vệ, sau đó trực tiếp xoay người, đi được hai bước, liền thấp giọng nói:

- Ta phải quay về coi thi.

Dứt lời, Liễu Tình đi về phía dãy phòng học.

Gia Vệ nhìn bóng lưng Liễu Tình, cuối cùng cũng không có nói ra cái gì, ngày đó ở nhà Liễu Tình, Gia Vệ biết trong nhà Liễu Tình khẳng định có sự tình gì đó làm nàng đau thương, theo Gia Vệ nghĩ, bệnh của Liễu Tình, nhất định cùng sự tình trong nhà nàng có liên quan.

- Mình thật sự phải phong bế sao?

Gia Vệ thấp giọng tự nói, nói tiếp:

- Cho em thời gian bốn tháng, sau bốn tháng trở về, em nhất định sẽ tìm được chị, đến lúc đó, không để cho chị phải chịu một chút ủy khuất nào nữa.

Cũng không có rời đi, Gia Vệ ở trong trường dạo vài vòng, tiếng chuông kết thúc cuộc thi cũng đã vang lên.

Chỉ chốc lát sau, Gia Vệ từ trong đám người tìm được Vương Cường.

Nhìn thấy Gia Vệ, Vương Cường tự nhiên nghi hoặc, dựa theo suy nghĩ của hắn, Gia Vệ chắc chắn sẽ nộp bài thi sớm sau đó rời khỏi trường học, hơn nữa Gia Vệ chỉ ít sẽ nộp bài thi sớm trước một giờ, làm sao có thể ở chỗ này chờ hắn tận bây giờ?

- Làm sao vậy?

Nhìn Gia Vệ nhíu chặt mày, Vương Cường hỏi.

- Không có gì, chỉ là không muốn rời khỏi nơi này, có chút không ổn.

Gia Vệ thờ dài nói, không ổn ngoài vật, còn có người.

- Cũng không phải không trở lại, bốn tháng thôi mà, nháy mắt là qua ngay.

Vương Cường cười nói, bắt quá trong mắt cũng hiện lên một chút luyến tiếc.

Hắn cùng với Gia Vệ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tuổi tác hai người càng hơn kém nhau có hai tháng, lớn như vậy rồi hai người hầu như mỗi ngày đều gặp mặt, đột nhiên xa nhau như thế, hai người bọn họ cũng sẽ có chút không quen.

Bất quá Vương Cường cũng không có biểu hiện ra ngoài, hắn vỗ vỗ vai Gia Vệ, cười nói:

- Yên tâm đi, thời gian một tháng này, tao ngày nào cũng sẽ đến nhà mày, thay mày chăm sóc ba mẹ mày.

Gia Vệ cảm kích liếc nhìn Vương Cường, nhưng lại bị Vương Cường đập cho một phát ở trên đầu.

- Đi, trở về nhanh lên một chút, buổi sáng ngày mai còn phải thi trắc nghiệm tổng hợp nữa, nếu như thi không tốt mà nói, lão đầu nhà tao nhất định sẽ để cho tao cùng ông ấy tập luyện.

Vương Cường nói.

Gia Vệ gật đầu, không chần chờ, rất nhanh đuổi kịp Vương Cường, thừa dịp Vương Cường không chú ý, cũng đập mạnh một phát vào đầu hắn.

Vương Cường lập tức la to lên, đuổi theo truy bắt Gia Vệ.

Trên đường, đám học sinh vừa mới thi xong, đều đang bàn luận về cùng một cái đề tài, đó chính là ngày hôm nay trong thời gian thi số học, Gia Vệ cùng tổ trưởng tổ số học kia đã xảy ra những chuyện gì.

Chuyện xảy ra của ngày hôm nay, có thể nói là trước đây chưa từng phát sinh qua, là chuyện đầu tiên xảy ra từ trước đến nay ở trường cấp 3 Tân Hải.

Thậm chí có giám thị chủ động kiểm tra bài thi của học sinh, đồng thời sau khi kiểm tra xong bài thi thì lại để học sinh đó nộp bài thi sớm rồi cho ra khỏi phòng, nếu như bình thường phát sinh chuyện như vậy, trường học nhất định sẽ xử phạt giáo viên kia, thế nhưng lần này ngay cả ban giám hiệu nhà trường cũng không phản đối, bởi vì trước đó, tổ trưởng tổ số học là Cát lão sư kia đã cùng trường học nói qua chuyện này.

Không hề nghi ngờ, thành tích số học của Gia Vệ, nhất định là điểm tối đa.

Buổi sáng Gia Vệ cũng nộp bài thi vẫn sớm, tuy rằng Gia Vệ nói mình có lòng tin thi được điểm tối đa, nhưng vẫn có rất nhiều người hoài nghi, dù sao ngữ văn cũng là một môn cho điểm không xác định.

Thế nhưng hiện tại, không ai hoài nghi thành tích số học của Gia Vệ, dù sao kiểm tra bài thi của Gia Vệ chính là tổ trưởng tổ số học, là một giáo viên số học cực kỳ có uy tín trong trường cấp ba Tân Hải.

Về đến nhà, Gia Vệ còn chưa kịp ôn tập, điện thoại di động liền vang lên.

Sau khi xem số người gọi đến, Gia Vệ liền trực tiếp nhận điện thoại, mở miệng hỏi:

- Hai trăm vạn chuyển vào trong tài khoản của tôi chưa?

Người gọi tới là Tiền Nhạc Nhạc, sự tình hai trăm vạn tiền bồi thường là do Tiền Nhạc Nhạc giúp Gia Vệ xử lý.

Kỳ thực hai trăm vạn này chẳng qua là ngoài ý muốn, sau khi trải qua sự tình tối hôm qua, mặc dù những người đó hãm hại không được Gia Vệ, Gia Vệ cũng không có ý định được voi đòi tiên thêm cái gì từ đám người Tôn Diệu Kiệt.

Dù sao trừng phạt bọn chúng cả đời tàn tật cũng đủ rồi, hơn nữa Gia Vệ cũng không còn thời gian cùng bọn chúng đọ sức nữa.

Thế nhưng hai trăm vạn tiền bồi thường, ngu sao mà không lấy, Gia Vệ nhận được hai trăm vạn tiền bồi thường, nhưng trong lòng một điểm áp lực cũng không có, càng không có cái suy nghĩ gì gọi là xấu hổ cả.

- Tiền đã chuyển vào trong tài khoản của cậu, trong khoảng thời gian này bọn họ có thể sẽ không ra tay đối phó với cậu, nhưng bọn hắn dù sao cũng có tiền có thế, sau này cậu phải cẩn thận một chút.

Tiền Nhạc Nhạc nói, thanh âm lạnh lùng như cũ, nhưng câu nói lại vô cùng quan tâm đến Gia Vệ.

- Không có việc gì, bọn họ đến tôi cũng không sợ.

Gia Vệ đầu tiên là cười, sau đó liền nhăn mày lại, nói:

- Nhưng ngược lại là cô ý, cô giúp tôi như vậy, còn có ngày hôm qua tôi cố ý lấy cô ra để cho bọn họ tức giận, như vậy sẽ không mang phiền phức gì cho cô chứ?

- Không sao, tôi quen rồi.

Tiền Nhạc Nhạc trầm mặc chỉ trong chốc lát, lập tức lạnh lùng nói, bắt quả Gia Vệ cũng từ đó nghe ra một chút ý tứ tự giễu.

Mày nhíu lại càng sâu hơn, Gia Vệ nói:

- Cần tôi hỗ trợ mà nói, cứ gọi điện thoại cho tôi là được, chúng ta là bạn bè, không phải là người dung.

- Đây có thể xem như là một hứa hẹn không?

Gia Vệ mới vừa nói xong, Tiền Nhạc Nhạc liền trực tiếp hỏi.

Gia Vệ ngẩn ra, chột nói:

- Đúng, là hứa hẹn.

- Tôi sẽ nhớ kỹ.

Tiền Nhạc Nhạc dường như là đang cười, bởi vì trong thanh âm lạnh lùng của nàng, có tiếng cười.

Nói xong những lời này, Tiền Nhạc Nhạc liền cúp điện thoại, Gia Vệ cũng cất điện thoại đi, thở ra một hơi thật sâu, nói:

- Xem ra, có những khoản nợ, thật rất khó để trả.

Lúc này, Gia Vệ cảm giác mình nợ Tiền Nhạc Nhạc rất nhiều, nhiều đến mức chính mình cũng không biết nên thế nào để trả.

Trước đây, Gia Vệ chỉ cảm thấy mình nợ cha mẹ, thế nhưng đối với khoản nợ của cha mẹ này, trong lòng của hắn không hề có áp lực,

bởi vì hắn định dùng cả đời mình để hiếu thuận cha mẹ. Mà lúc này hắn nợ Tiền Nhạc Nhạc, thật không biết làm sao để trả đây.

- Nợ tình ngàn kiếp khó trả hết, đây gọi là nợ tình sao?

Nhớ tới lời nói của Vương Cường ngày đó, Gia Vệ không khỏi có chút buồn vô cớ, hắn không tin Tiền Nhạc Nhạc thật sự thích chính mình, thế nhưng nếu như không phải như vậy, Tiền Nhạc Nhạc vì sao lại giúp hắn nhiều như vậy?

Nhớ tới ngày đó Tiền Nhạc Nhạc đến nhà mình, chính mình thấy nàng lộ ra một ánh mắt kinh ngạc cùng chân thành, có thể trước đó tất cả những thứ của Tiền Nhạc Nhạc đều là ngụy trang, thế nhưng ở nơi ấy ngày đó, tất cả sự ngụy trang đều đã tiêu biến hết rồi.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Thi Trắc Nghiệm Tổng Hợp

Xế chiều thứ hai cũng không có thêm chuyện gì xảy ra, tuy rằng ngày mai Gia Vệ sẽ phải đi, thế nhưng buổi tối hôm nay, ngay cả hành lý Gia Vệ cũng không có thu dọn gì cả.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Gia Vệ cùng Vương Cường đi đến trường thi, nghĩ tới buổi tối hôm nay phải rời khỏi nơi mình đã từng sống gần hai mươi năm, mặc dù chỉ rời xa có bốn tháng, nhưng Gia Vệ vẫn có chút bồi hồi.

- Có lẽ, mình thật sự cần đi ra bên ngoài rèn luyện một thời gian.

Gia Vệ thấp giọng tự nói, hẳn không thể không đi, giờ không đi, chắc chắn sau này cũng sẽ phải xa nhà.

- Không sai, chúng ta không có khả năng cả đời chỉ ở trong mỗi thành phố Tân Hải này được.

Vương Cường cũng nói, hẳn biết ngày hôm nay Gia Vệ phải đi, tâm tình cũng có chút không bình thường.

- Mày cố gắng thi vào đại học cho tốt vào, tao ở nơi ấy chờ mày.

Gia Vệ nhìn Vương Cường cười nói.

- Yên tâm đi, áp lực chừng đó vẫn chưa đủ để ảnh hưởng tới tao.

Vương Cường cũng cười cười, gật đầu nói.

Gia Vệ gật đầu, song đúng lúc đó, hai người dừng lại cùng lúc.

Chỉ thấy phía trước, Hoàng Hạo vẫn như cũ đi theo bên người Gia Cát Uyển Nhi, cùng tình huống ngày hôm qua giống nhau, nhưng

lại không cùng địa phương, đó chính là ở bên cạnh Hoàng Hạo, nhiều ra hai người.

Hai người bọn họ rất rõ ràng là tay sai của Hoàng Hạo, vóc người bọn hắn cũng giống như Vương Cường, sắc mặt hung ác tàn nhẫn, bất quá nhìn hai người cầm cặp sách trong tay, cũng không cần phải nghĩ, bọn họ chắc cũng là học sinh của trung học Tân Hải.

Gia Vệ vừa định xoay người, Gia Cát Uyển Nhi bên kia đúng lúc nhìn thấy Gia Vệ bên này, trực tiếp kêu to tên Gia Vệ, đồng thời trực tiếp chạy tới.

Gia Vệ cùng Vương Cường đưa mắt nhìn nhau, chỉ có thể dừng lại.

Giống như ngày hôm qua, Gia Cát Uyển Nhi đi tới bên người Gia Vệ, trực tiếp ôm lấy cánh tay Gia Vệ, làm ra một bộ dáng thân mật, giống như là một đôi tình lữ vậy.

- Tiểu tử, lại là mày, ngày hôm nay tao xem mày chạy chỗ nào.

Hoàng Hạo hung ác tàn nhẫn nói, ngày hôm qua bị Gia Vệ một cước đá ngã, đau đớn là chuyện nhỏ, ở trước mặt các bạn học bị mất mặt mới là chuyện lớn.

- Hạo ca, chính là tiểu tử này đắc tội anh?

Một tên đầu nhuộm nửa vàng, ăn mặc theo trào lưu của thanh niên bây giờ khinh thường liếc nhìn Gia Vệ, chợt hướng Hoàng Hạo hỏi.

-Không sai, chính là thằng ôn này.

Hoàng Hạo hung tợn nói.

-Vậy còn chờ cái gì nữa, đánh hắn đi.

Người thanh niên thứ hai với quả đầu đinh âm hiểm cười nói.

Mà lời nói của hắn, lọt vào trong tai Gia Vệ cùng Vương Cường, lại làm cho hai người nở ra một nụ cười trên môi.

Ba người Hoàng Hạo ngay cả một tên côn đồ đều không bằng, cho nên sức chiến đấu của bọn họ, đối với người ngay cả vệ sĩ

chuyên nghiệp cũng có thể đánh ngã một đồng lớn như Gia Vệ cùng Vương Cường mà nói, cơ hồ có thể không cần để ý.

Nhưng mà Gia Cát Uyển Nhi lại không biết điều này, mặt nàng lộ vẻ phẫn nộ quay qua Hoàng Hạo nói:

- Hoàng Hạo, nơi này là trường học, cậu dám động chân tay, nhất định sẽ bị đuổi học.

Không biết vì sao, luôn luôn là ma nữ Gia Cát Uyển Nhi, vào lúc này lại giống như biến thành một người thiếu nữ thanh thuần, nàng vừa nói ra câu này, lại để cho Gia Vệ có loại cảm giác phải giải cứu nàng.

Đối với loại cảm giác này, chính bản thân Gia Vệ cũng cảm giác được có chút buồn cười, hần biết, nếu như Gia Cát Uyển Nhi thật sự điên lên, ba người Hoàng Hạo tuyệt đối thảm hại không gì sánh được.

-Trường học thì sao?

Mặt Hoàng Hạo lộ vẻ cười nhạt, hai tên tay sai càng cười lạnh liên tục.

Hoàng Hạo là con nhà giàu có, cho dù hần có vi phạm kỷ luật của nhà trường, hần cũng có thể tìm người giải quyết. Về phần hai tên tay sai kia, chỉ cần làm cho Hoàng Hạo vui vẻ, cho dù bọn họ có bị đuổi học cũng không có chuyện gì, dù sao bọn họ ở trường học cũng chỉ là để nghịch ngợm, sợ rằng ngay cả tốt nghiệp cũng không qua được.

- Được, hai người đi vào trước đi, tớ hôm nay rất buồn bực, đang lo không biết tìm chỗ nào để phát tiết đây.

Vương Cường bẻ bẻ cổ tay, quay qua Gia Vệ và Gia Cát Uyển Nhi nói.

- Tùy mày, bắt quá thu liễm một chút, dù sao bây giờ đang trong kì thi, nhà trường mà bắt được sau này cũng không dễ giải quyết.

Gia Vệ nói, sau đó trực tiếp xoay người đi về phía cổng trường, mà Gia Cát Uyển Nhi đang ôm cánh tay lại bị Gia Vệ cứ như vậy lôi đi.

- Cậu yên tâm về cậu ấy như vậy sao? Hai tên tay sai của Hoàng Hạo còn cầm côn đấy.

Gia Cát Uyển Nhi hơi cau mày lại nói.

- Yên tâm đi, cậu còn có thể đối phó được, Vương Cường lại đối phó không được sao?

Gia Vệ cười nói, chột nhìn Gia Cát Uyển Nhi vẫn đang ôm cánh tay phải của mình, ý bảo Gia Cát Uyển Nhi nên buông ra.

Lúc này đã vào trong trường học, trường cấp ba đã có quy định không cho phép yêu sớm, tuy rằng hầu như không có ai tuân thủ theo quy định này, thế nhưng cũng không thể lộ liễu quá được.

Khuôn mặt Gia Cát Uyển Nhi đỏ lên, vội vã buông cánh tay Gia Vệ ra, nhìn bạn học xung quanh, thấy không có ai nào nhận ra mình, Gia Cát Uyển Nhi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm

Chẳng qua nàng vẫn trừng mắt với Gia Vệ, nói:

- Cậu hay là quay lại xem thế nào đi, nếu như Vương Cường có xảy ra chuyện gì, không tốt đâu.

Gia Vệ nhiu mày, nhìn Gia Cát Uyển Nhi, vẻ mặt tươi cười có chút vui đùa hỏi:

- Chuyện của Vương Cường cho dù có xảy ra chuyện gì thì cậu cũng không bị liên lụy, tớ nếu như đi ra ngoài bị đánh, làm sao bây giờ?

- Tớ và cậu cùng đi, sẽ không để cho cậu bị đánh.

Gia Cát Uyển Nhi nhăn mày lại nói.

- Lẽ nào định để tớ trốn ở phía sau cậu?

Gia Vệ tiếp tục nói, ngữ khí như là tức giận vậy.

- Không, ai cho cậu trốn ở đằng sau tớ chứ.

Gia Cát Uyển Nhi vội vã giải thích, bắt quá sau khi thấy trên mặt Gia Vệ có bộ dáng tươi cười xen chút vui đùa, liền biết đó là do Gia Vệ cố ý bày ra, lập tức trừng mắt với Gia Vệ, nói:

- Cậu rốt cuộc có quay lại hay không? Vương Cường thật sự không có chuyện gì sao?

- Cậu xoay người nhìn là biết có sao hay không?

Gia Vệ cười nói.

Gia Cát Uyển Nhi sừng sốt, chợt xoay người lại, thấy trước cửa trường học, Vương Cường mang về mặt tươi cười đang hướng bên này đi tới.

- Các cậu thế nào không đi? Không cần chờ tớ, tớ cũng không muốn làm bóng đèn đâu.

Đi tới trước mặt, Vương Cường liền cười nói.

Lời hắn nói, lập tức rước lấy sự giận dữ của Gia Cát Uyển Nhi, bất quá Gia Cát Uyển Nhi cũng có chút nghi hoặc, hỏi:

- Bọn người Hoàng Hạo không phải đã buông tha cho cậu đấy chứ?

- Buông tha cho tớ? Là tớ buông tha cho bọn nó.

Wương Cường âm thầm cười, nói:

- Thực lực bọn nó như vậy, đừng nói ba người, cho dù đến ba mươi người, chỉ cần năm sáu phút thôi là đủ giải quyết hết.

- Thôi đừng có chém, đến ba mươi người, chỉ sợ lúc đấy mày xách dép lên mà chạy rồi.

Gia Vệ lắc đầu cười nói.

- Không tin để cho bọn hắn gọi ba mươi người đến thử xem.

Wương Cường lập tức nói.

Gia Vệ lắc đầu cười cười, không nói thêm cái gì nữa, ba mươi người, ngay cả hắn cũng không chắc có thể đối phó được, huống chi là Vương Cường.

Lông mày Gia Cát Uyển Nhi lúc này lại là sít sao nhíu lại, không biết chuyện gì vừa phát sinh, bất quá nghe ngữ khí của Vương Cường, nàng có thể đoán được, Vương Cường đã đánh xong mấy người Hoàng Hạo.

Cũng không có dừng lại lâu, ba người liền đi lên tầng.

Đi vào phòng thi, tự nhiên là lại bắt đầu điên cuồng ôn tập, sáng hôm nay thi trắc nghiệm tổng hợp, từng bạn học đều nhìn vào bài thi trắc nghiệm tổng hợp những lần trước để ôn tập, rất sợ có chỗ nào không hiểu.

Trắc nghiệm tổng hợp mặc dù có thể đạt tới ba trăm điểm, nhưng thời gian thi giống như thời gian thi ngữ văn, 150 phút, cho nên thi trắc nghiệm tổng hợp, muốn hoàn toàn làm xong bộ đề cũng rất khó, tỉ lệ chính xác rất khó đảm bảo, cái này chính là để xem tố chất tâm lý của thí sinh cùng trình độ nắm chắc kiến thức.

Chín giờ sáng, bắt đầu thi trắc nghiệm tổng hợp.

Giám thị coi thi phòng Gia Vệ, giống như lời của Cát lão sư đã nói ngày hôm qua, là tổ trưởng tổ vật lý - Hầu lão sư cùng chủ nhiệm lớp Gia Vệ thầy Trương.

Hai người bọn họ đều là giáo viên hết sức quan trọng trong tổ vật lý, hiện tại cả hai đều đến coi thi phòng này, rất nhiều người đều biết nguyên nhân là gì.

- Tận lực thi là được, đừng để cho mình cảm thấy tiếc nuối.

Thầy Trương sau khi phát đề thi xong, đi tới bên người Gia Vệ, thấp giọng nói một câu như vậy.

Gia Vệ gật đầu, thầy Trương tuy rằng cũng giống như các giáo viên khác muốn Gia Vệ có thể thi được điểm tối đa, thế nhưng hẳn sẽ không để cho Gia Vệ có áp lực quá lớn, chỉ có thể ở bên cạnh khích lệ.

Dù sao thầy Trương cũng là chủ nhiệm lớp Gia Vệ, trong số các giáo viên, chính là người muốn Gia Vệ thi được điểm tối đa nhất, không ai có thể kỳ có nhiều kỳ vọng bằng thầy được.

Thời điểm bắt đầu cuộc thi, mỗi một học sinh đều khẩn trương làm bài thi của mình, thi trắc nghiệm tổng hợp, không thể có một chút chậm trễ nào, bởi vì chỉ hơi chậm trễ chút, là có thể không làm hết toàn bộ câu hỏi, mà làm không hết câu hỏi, thì kết quả sẽ không cao.

Ngay cả câu hỏi cũng không làm xong, càng không có thời gian để kiểm tra lại, cho dù có câu có thể làm được, cũng không có thời gian để mà làm.

Cho nên, tất cả mọi người muốn làm xong bài thi thật nhanh, sau đó kiểm tra lại một hoặc hai lần, để xác định bài làm này có thể được điểm tối đa hay không?

Giáo viên cũng đã dặn trước, thời điểm làm bài thi trắc nghiệm tổng hợp, nếu gặp phải câu hỏi thực sự không có cách nào để giải, thì phải trực tiếp bỏ qua, ngàn vạn lần không nên dừng ở câu hỏi đó, tránh lãng phí thời gian.

Có một số học sinh đã nhớ kỹ lời dạy của giáo viên, gặp phải câu hỏi không biết làm, trực tiếp bỏ qua. Nhưng có một số học sinh, ngay từ lúc bắt đầu thi đã có chút khẩn trương, gặp phải câu hỏi không giải được, cũng vẫn cố gắng muốn làm bằng được, làm lãng phí thời gian đã dành, cuối cùng vẫn không thể giải ra được.

Đối với Hầu lão sư cùng Trương lão sư mà nói, thời gian trôi qua rất chậm, bọn họ mặc dù đang coi thi toàn phòng, thế nhưng ánh mắt hai người thường thường đều rơi hết vào người Gia Vệ.

Mà đối với toàn bộ học sinh đang thi mà nói, thời gian trôi qua lại rất nhanh, bọn họ còn không làm được mấy câu, 10 phút thời gian vậy mà đã trôi qua, để cho trong lòng bọn họ tăng thêm vài phần khẩn trương.

Rốt cục, một giờ thời gian đã trôi qua, tất cả mọi người vẫn còn đang múa bút thành văn, mà Gia Vệ lại đã buông bút xuống, thở một hơi thật sâu.

Hầu lão sư cùng Trương lão sư thấy thế, trên mặt đều lộ ra vẻ khẩn trương cùng hưng phấn, hai người vừa định hướng về chỗ Gia Vệ đi đến, sau một khắc liền dừng lại.

Chi thấy Gia Vệ hoạt động cái cổ một chút, sau đó bắt đầu kiểm tra lại bài thi, kiểm tra rất chậm, mỗi một câu hỏi đều kiểm tra phi thường tỉ mỉ.

Hai người không có quấy rầy Gia Vệ, bọn họ tiếp tục coi thi toàn phòng, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Gia Vệ.

Lại trôi qua một giờ thời gian, đến mười một giờ, lúc này, tất cả mọi người đều hiện lên vẻ nghi ngờ.

Cho đến bây giờ, Gia Vệ vẫn không có nộp bài thi sớm.

Trong lòng mọi người lúc này đều cho rằng, Gia Vệ rất có thể đã gặp phải câu hỏi không biết làm, thi trắc nghiệm tổng hợp muốn đạt điểm tối đa, dù gì thì cũng rất rất khó.

Hầu lão sư cùng Trương lão sư cũng cho rằng như thế, cho nên hai người đưa mắt nhìn nhau, đều lộ ra một vẻ cười khổ.

Bất quá, bọn họ cũng biết, đề cho Gia Vệ thi trắc nghiệm tổng hợp đạt điểm tối đa, là rất khó hoàn thành.

Dù sao lượng kiến thức trong đề thi trắc nghiệm tổng hợp không thể so với lượng kiến thức của ngữ văn, mà yêu cầu tính toán lô-gic lại không thể kém hơn so với số học, độ khó tự nhiên không phải ngữ văn cùng số học có thể so sánh.

Bất quá, hai người nhiều ít cũng có chút thất vọng, dù sao bọn họ đã xác định thành tích số học của Gia Vệ đạt điểm tối đa, ngữ văn của Gia Vệ cũng đã biểu hiện ra lòng tin mười phần, nếu như trong bốn môn thi, chỉ có thành tích thi trắc nghiệm tổng hợp không đạt điểm tối đa, đây không thể nghi ngờ là một tiếc nuối vô cùng lớn.

Nhưng mà, đúng lúc này, Gia Vệ cầm bài thi từ chỗ ngồi đứng lên, trên mặt Hầu lão sư và Trương lão sư đang lộ ra vẻ thất vọng, nhìn thấy thế lần thứ hai lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Đối Thủ

Ánh mắt mọi người lần thứ hai tập trung ở trên người Gia Vệ, mà ngay cả những bạn học khác, cũng đều dùng bút lại, nhìn về phía Gia Vệ.

Hai giờ trôi qua Gia Vệ còn không có nộp bài thi sớm, tất cả mọi người cho rằng Gia Vệ gặp phải câu khó, khó có khả năng thi đạt điểm tối đa, ai biết chỉ còn 20 phút nữa là cuộc thi sẽ kết thúc, Gia Vệ vậy mà lại đứng lên.

Gia Vệ lúc này đứng dậy nộp bài, làm cho mọi người cũng không quá mức chấn động, nhưng sự kinh ngạc lại không nhỏ.

Chỉ dùng hai giờ, đã làm xong toàn bộ bài thi, trong số thí sinh dự thi thì giờ cũng có lác đác vài ba người đang soát lại bài thi, thế nhưng giống như Gia Vệ có lòng tin làm hoàn toàn đúng, hầu như không có ai.

Mà ngay cả Gia Cát Uyển Nhi cũng vậy, nàng lúc này cũng đã làm xong hoàn toàn bài thi, đồng thời mỗi một câu hỏi đều làm xong, thế nhưng nàng cũng không dám nộp bài thi sớm, tại vì nàng không có lòng tin toàn bộ đều chính xác hết.

- Gia Vệ, làm xong rồi sao?

Hầu lão sư cùng Trương sư đều đi tới bên người Gia Vệ, mở miệng hỏi.

- Thưa thầy, em làm xong rồi.

Gia Vệ đem bài thi đưa cho Hầu lão sư, trả lời.

Trương lão sư nhìn Hầu lão sư đã tiếp nhận bài thi, về mặt thành thật hỏi:

- Có nắm chắc thi được điểm tối đa không?

- Chắc chắn có thể thi đạt điểm tối đa, xin thầy cứ yên tâm.

Gia Vệ cười nói, lúc này lòng tin của hắn còn lớn hơn thời điểm thi số học cùng ngữ văn.

Thi trắc nghiệm tổng hợp, Gia Vệ cũng không phải làm chậm, cũng không phải gặp phải câu hỏi khó gì, mà là hắn không muốn làm cho Trương lão đầu thất vọng, cho nên một điểm cũng không thể để mất.

Bởi vậy, hắn dùng một giờ thời gian để làm xong hoàn toàn bài thi, sau đó lại dùng một giờ thời gian để kiểm tra lại ba lần, sau khi xác định không có sai sót nào, lúc này mới nộp bài thi.

- Chỉ ít phần vật lý, em có thể thi được điểm tối đa là được rồi.

Vài phút sau đó, Hầu lão sư mở miệng nói.

Tất cả mọi người đều sững sốt, phần vật lý là phần khó nhất trong trắc nghiệm tổng hợp, vật lý mà có thể thi đạt điểm tối đa, hóa học, sinh vật cùng những phần cơ bản lại còn sợ không đạt điểm tối đa sao.

- Tốt lắm, trở về ôn tập Anh ngữ đi, cố hết sức đạt danh hiệu quán quân trong kì thi này nhé

Trương giáo viên về mặt tươi cười nói.

Nghe câu nói của Trương lão sư, tất cả mọi người trong phòng đều sững sốt. Quán quân, đạt được danh hiệu so với đạt điểm tối đa hai kì thi trước không giống nhau, điểm tối đa là bảy trăm năm mươi điểm, nếu như Gia Vệ có thể thi được bảy trăm năm mươi điểm, vậy thì đã chắc chắn sáng tạo ra một truyền thuyết lưu danh muôn thủa.

Gia Vệ nghiêm túc gật đầu, nói:

- Thầy yên tâm, em sẽ cố gắng hết mình.

Trương lão sư gật đầu, Gia Vệ liền đứng dậy rời khỏi phòng học.

Bây giờ cách thời điểm hết giờ còn 20 phút, hai vị giáo viên kiểm tra một chút bài thi của Gia Vệ, lúc này mới yên tâm đặt ở trên bàn, sau đó lập tức nhắc nhở các thí sinh còn lại, thời gian thi sắp hết.

Gia Cát Uyên Nhi lúc này cũng đã kiểm tra lại bài thi hai lần, hai lần kiểm tra đều tra ra một ít sai sót, ngay lập tức sửa chữa lại, những câu còn lại Gia Cát Uyên Nhi kiểm tra không ra.

Nàng không có nộp bài thi sớm, tuy rằng đã kiểm tra hai lần, nhưng nàng không có lòng tin thi được điểm tối đa, chỉ có thể đợi thời gian kết thúc rồi mới nộp bài.

Không lâu sau, tiếng chuông kết thúc cuộc thi vang lên, trong phòng thi, đám học sinh hoặc là mang trên mặt thần sắc hưng phấn, hoặc là mang trên mặt thần sắc chán nản mà nộp bài.

Có người ôn tập đầy đủ, cuộc thi lần này làm rất tốt, tất cả các câu hỏi đều thuận buồm xuôi gió. Mà những người ôn tập không đầy đủ, cũng có thể là do tâm lý không tốt, làm bài chính là một sự dày vò, thi có hơn hai giờ mà lại giống như chạy hơn mười km, để cho thể xác cùng tinh thần bọn họ đều vô cùng mệt mỏi.

- Độ khó của đề lần này, so với những đề trắc nghiệm tổng hợp bình thường còn dễ hơn một chút, thi tầm hai trăm bốn năm điểm chắc là được.

Vương Cường vừa mới đi từ trên tầng dạy học xuống, sau khi nhìn thấy Gia Vệ, cảm ngứa thật cao nói.

- Thi được tầm hai trăm bốn năm điểm, nói cách khác, chỉ riêng cái môn này, mày đã vớt đi 50~60 điểm.

Gia Vệ cười phân tích sự mâu thuẫn.

- Đề tất cả ba trăm điểm, vớt có 50~60 điểm, chẳng đáng là bao?

Vương Cường bĩu môi, nói:

- Tao nếu như biến thái giống như mày, có khi toàn bộ bốn môn thi cộng lại tao vớt không nổi 50~60 điểm, nhưng ca là người bình thường, không phải loại biến thái.

Gia Vệ cười khỏ lắc đầu, nói:

- Cố hết sức đừng để mất điểm đi, nghe cha tao nói, Vương thúc muốn cho mày bước vào một trường quân đội tốt nhất, trừ huấn luyện tốt khi ở nhà ra, điểm thi vào trường đại học cũng không được thấp, mày bây giờ rất nguy hiểm a.

- Mĩa.

Trùng mắt nhìn Gia Vệ, Vương Cường nói:

- Lão đầu nhà tao nói, chỉ cần thời điểm tao thi vào trường đại học phát huy ra trình độ bình thường, lại tại thời gian huấn luyện biểu hiện tốt một chút, là có thể trực tiếp bước vào trường quân đội tốt nhất rồi.

- Thi vào trường quân đội tốt nhất lại dễ dàng như vậy sao?

Gia Vệ lắc đầu, cười khỏ nói.

- Không biết, có thể cha tao có cửa sau thì sao, vả lại ngay cả Gia thúc cũng nói, sự tình đã nắm chắc tám chín phần mười, cho dù tao thi không được điểm cao, cũng không thành vấn đề.

Wương Cường nhú mày lại nói.

- Vương thúc cùng cha tao đều đã xuất ngũ, bọn họ còn có thể có cửa sau gì? Mày hay là cố mà thi cho tốt, còn một tháng thời gian nữa, cố hết sức mà thi cho điểm cao lên, như vậy Vương thúc cũng không cần phải đi xin người ngoài giúp đỡ.

Gia Vệ cau mày nói.

Wương Cường lúc này cũng như là nghĩ đến cái gì đó, sau một lát, hần mở miệng nói:

- Lão đầu nhà tao, mà lại chịu đi xin giúp đỡ từ người khác sao? Nghe ngữ khí của ông, phảng phất ông nói được làm được, câu nói đầu tiên giống như đã nắm chắc vậy!

- Ba của mày nếu như là tướng quân, có khi còn có tác dụng.

Gia Vệ lắc đầu cười nói.

- Nếu là ông là tướng quân, tao còn phải quan tâm cái này sao?

Wương Cường bĩu môi, bắt quá sau một lát, tiếp tục nói:

- Mày biết không, cái ngày mà mày bị cảnh sát bắt về cục, cha tao cùng cha của mày đều phi thường xác định mày không có chuyện gì, vì thế tao mới không kêu bọn họ đi tìm mày, cũng không biết bọn họ vì sao lại có lòng tin lớn như vậy.

- Mày nói lấy đâu ra lòng tin lớn như vậy á? Tao cũng không làm gì phạm pháp, tao là người bị hại, chúng ta là người có lý, làm sao có thể có việc gì?

Gia Vệ nhíu mày, nói thẳng.

- Có lý thì có được ích lợi gì?

Vương Cường mặt lộ vẻ giận dữ, nói:

- Nếu như không phải cái tên thiếu tá kia tìm nhầm người, bọn họ sẽ thả mày đi ra sao?

Nhớ tới chuyện xảy ra ở cục cảnh sát ngày ấy, Gia Vệ không khỏi nở nụ cười khổ.

Thật không biết cái tên thiếu tá kia nghĩ như thế nào, đã biết là mình tìm nhầm người mà vẫn còn mắc thêm sai lầm nữa, vậy mà không tiếc đấcc tội với một vị thiếu tướng.

Chẳng qua Gia Vệ cũng có thể lý giải, người đã tham gia quân ngũ, đã nói là giữ lời, bằng không hẳn sẽ cảm giác mình mình bị sỉ nhục.

- Nếu như không phải vì tham gia cuộc thi thử này, ngày hôm đó tao sẽ cố ý thua rồi, để theo cái tên thiếu tá kia đi huấn luyện, nhất định có thể huấn luyện tốt hơn hẳn.

Gia Vệ cười nói.

- Hắc hắc, không biết cái người thiếu tá mà mày nói kia cùng lão đầu nhà tao gặp mặt sẽ như thế nào, tính tình bạo lực như nhau, hai người nếu như đánh nhau, không biết người anh em kia có thể hay không đánh thắng được lão đầu nhà tao.

Vương Cường lặng lẽ nói, ngày đó nghe Gia Vệ miêu tả, Vương Cường liền ngay lập tức cảm thấy hứng thú với vị thiếu tá kia.

- Không nhất định đâu, lấy cảm giác của tao, thực lực của tên thiếu tá kia không kém nhiều lắm so với Vương thúc.

Gia Vệ sắc mặt nghiêm túc lắng đầu, nói:

- Một quyền của Vương thúc suất chút nữa đem tao đánh lên cơn sóc, mà tên thiếu tá kia, hai chân bắt động chỉ dùng tay trái mà đã có thể để cho tao hao hết khí lực toàn thân, vẫn chỉ khiến chân hấn động một chút, hai người đều là cao thủ cả.

- Cao thủ cái gì, không phải chỉ là ở trong bộ đội huấn luyện hai năm sao, chúng ta huấn luyện hai ba tháng là có thể quật ngã bọn họ một cách đơn giản thôi.

Vương Cường khinh thường nói, bất quá giống như Gia Vệ trong lòng cũng cảm thấy khiếp sợ.

- Cao thủ hay là cao tay, để xem mày có chịu học công phu hay không.

Gia Vệ bước nhanh hơn, nói:

- Bất quá, trước tiên đem văn học cho thật tốt rồi hãy nói tới võ, hai anh em chúng ta, thử xem có thể hay không làm một đôi văn võ song toàn.

- Mày văn võ song toàn là đủ rồi, tao chỉ cần chuyên võ thôi

Vương Cường cũng bước nhanh hơn, nhếch miệng nói.

Hai người không hề nghi ngờ nữa, đều cùng đi về phía nhà Gia Vệ, Vương Cường cũng không trở về nhà mình, ở nhà Gia Vệ ăn uống, lát nữa lại cùng Gia Vệ đi đến trường.

Kỳ thi thử thứ nhất vẫn còn phải thi một môn cuối cùng, chính là môn Gia Vệ thi hai đến ba lần đạt điểm tối đa – tiếng Anh, có thể nói, quán quân Gia Vệ, đã xác định được rồi.

- Mẹ nuôi, cơn nước buổi tối chuẩn bị nhiều lên một chút nha, ba mẹ con cũng sẽ qua đây, để tiễn đưa Gia Vệ lên đường.

Đi vào trong nhà Gia Vệ, Vương Cường trực tiếp quay qua Trương Dung nói.

Lúc này, Gia Hồng Ngạo không có ở nhà, đã ra ngoài đi dạo rồi, thương thế của ông tuy rằng đã tốt lên, nhưng công ty vẫn cho ông mười ngày nghỉ ngơi, để cho ông có nhiều thời gian mà tĩnh dưỡng.

Đương nhiên, đây cũng do công ty cho người điều tra, sau khi biết được quan hệ của Gia Hồng Ngạo với Gia Vệ, đã đưa ra quyết định này.

Trải qua sự tình ở cục cảnh sát ngày đó, trong thời gian ngắn không ai dám lôi chuyện kia ra trêu chọc Gia Vệ, đồng thời bọn họ còn phải bảo hộ cho Gia Vệ, nếu như Gia Vệ xảy ra chút gì đó, tình nghi lớn nhất chính là bọn họ.

Chẳng qua ba bốn tháng sau đó, bọn họ có thể ra tay đối phó với Gia Vệ hay không, cũng không biết được.

Ngay thời điểm Gia Vệ đang cùng Vương Cường ôn tập trong phòng, chuông điện thoại di động của Gia Vệ vang lên, thấy trên màn hình hiện lên hai chữ 'Chu Hạo', Gia Vệ lập tức nhận điện thoại.

Vừa lúc hấn cũng có chuyện muốn nói với Chu Hạo, hấn sau khi thi thử xong phải đi rồi, chuyện thủ tục trúng tuyển, còn cần sớm nói cho Chu Hạo biết một chút.

- Vẫn còn một môn thi cuối cùng, cảm giác mình thi như thế nào đây?

Gia Vệ vừa mới nhận điện thoại, Chu Hạo liền mở miệng hỏi.

- Chu Giáo sư, anh yên tâm đi, em dự định chỉ tham gia vào kỳ thi thử thứ nhất này mà thôi.

Gia Vệ cười nói, Chu Hạo là ca ca của Liễu Tình, Gia Vệ tự nhiên muốn cùng lời kéo quan hệ với hấn.

- Ah? Có lòng tin lớn như vậy sao?

Chu Hạo đầu tiên là sững sốt, chột cười hỏi:

- Thế nào, cậu dự định đoạt danh hiệu trạng nguyên của thành phố Tân Hải sao?

- Không kém bao nhiêu đâu.

Gia Vệ cũng không có khách khí, trực tiếp cười nói.

Chu Hạo lại nở nụ cười khổ, nói:

-Sợ rằng không dễ như vậy đâu.

Gia Vệ biểu tình không có gì biến hóa, nói tiếp:

-Trạng nguyên hay không được trạng nguyên, em cũng không xác định, chẳng qua thi trên bảy trăm hai mươi năm điểm, là không thành vấn đề.

- Vậy là tốt rồi, ta lần này gọi điện thoại đến, thứ nhất là muốn hỏi cậu một chút thi thố như thế nào rồi, thứ hai chính là muốn nói cho cậu biết, nếu như cậu muốn đoạt được trạng nguyên trong kỳ thi thử thứ nhất tại thành phố Tân Hải, như vậy phải cẩn thận với một đối thủ bên trường Tân Hải 2.

Chu Hạo nói.

- Đối thủ?

Gia Vệ sững sốt, hẳn thật đúng là chưa nghe nói qua trường Tân Hải 2 có học sinh nào thi được điểm cao cả.

- Không sai, bên trường Tân Hải 2 xuất hiện một học sinh thiên tài, thành tích ba môn thi đã có kết quả, ba môn thi, năng tổng cộng mới có hai điểm, hiện tại đại học Tân Hải chúng ta đã bắt đầu liên hệ với nàng, muốn đặc biệt tuyển thẳng nàng sớm.

Chu Hạo trả lời, nếu không phải vì sự tình này, ngày hôm nay hẳn cũng sẽ không vội vã mà gọi điện thoại tới cho Gia Vệ.

- Ba môn thi tổng cộng mới có hai điểm, thật là một thiên tài, là một đối thủ a.

Gia Vệ sờ sờ mũi, hẳn mặc dù nói là đối thủ, nhưng trên mặt cũng không có biểu tình nghiêm túc gì cả.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Liễu Tình Ngát

Buổi tối hôm nay em phải đi khỏi nơi này, thủ tục trúng tuyển, có thể để cho cha mẹ em đi làm hộ được không?

Không đề cập đến cái vấn đề thiên tài ở trường Tân Hải số hai kia nữa, Gia Vệ nói ra sự tình bản thân.

Chu Hạo nghe vậy sững sốt, một lát sau đó mới mở miệng nói:

- Thủ tục trúng tuyển rất đơn giản, để cho cha mẹ đi làm giúp cậu cũng được, chẳng qua cậu thật có lòng tin có thể thi trên bảy trăm hai mươi năm điểm?

- Có phải hay không nếu ba môn thi trước em cũng đạt thành tích giống thiên tài bên trường số hai kia, thì không cần phải thi môn thứ tư thi đại học Tân Hải vẫn sẽ tuyển chọn em?

Không có trả lời câu hỏi của Chu Hạo, Gia Vệ trái lại đưa ra một vấn đề.

Chu Hạo lại là trầm mặc một lát, trả lời:

- Chỉ cần chênh lệch không nhiều trong khoảng hai mươi điểm gì đó, đại học Tân Hải chúng ta đều sẽ gửi giấy mời nhập học tới. Nhưng hiện tại thành tích kỳ thi thử lần đầu này còn chưa được công bố, thành tích của thiên tài bên Tân Hải số hai kia, cũng là do trường của bọn họ cố ý chấm điểm bài thi của nàng sớm, thành tích mới biết trước.

- Như vậy em nghĩ nếu như không có quan hệ của chúng ta, đại học Tân Hải cũng sẽ gửi giấy mời nhập học đến cho em.

Gia Vệ cười nói, mắt hai ba điểm thi cũng chả sao, thế nhưng Gia Vệ có lòng tin một điểm cũng không để mất.

- Như vậy cũng tốt.

Chu Hạo nói:

- Tốt, chờ cậu thi xong Anh ngữ rồi chúng ta mới nói đến chuyện nhập học, cố gắng chuẩn bị mà thi Anh ngữ cho tốt.

Nói xong, Chu Hạo liền cúp điện thoại, Gia Vệ cũng cúp điện thoại, sau đó về mặt hứng thú lắm lắm:

- Ba môn thi chỉ vớt có hai điểm, lẽ nào lại là một tên do kích thích tố sinh dục tiết ra quá nhiều?

Lắc đầu, Gia Vệ cũng không suy nghĩ về vấn đề này nữa, bắt đầu cùng Vương Cường ôn tập bài vở.

Hai giờ hai mươi phút chiều, Gia Vệ cùng Vương Cường đi tới trường thi, lần này nhìn thấy Gia Cát Uyển Nhi, bên cạnh nàng giờ đã không còn Hoàng Hạo quấy rầy.

Tới hai giờ bốn mươi phút, sự tình làm Gia Vệ kinh ngạc lẫn vui mừng xảy ra.

Hai người trông thi phòng Gia Vệ, trong đó có Liễu Tình.

Hiển nhiên Liễu Tình cũng không biết cái phòng mà nàng phải coi thi lại có Gia Vệ, sau khi nhìn thấy Gia Vệ nàng có đôi chút sững sờ, chẳng qua rất nhanh khôi phục lại như bình thường.

Đúng ba giờ tiếng chuông vào thi vang lên, bài thi được phát đến trong tay mỗi thí sinh, hầu như tất cả mọi người đều bắt đầu kiểm tra qua bài thi, trước tiên phải làm phần kiểm tra nghe hiểu.

Chỉ có điều Gia Vệ lúc này cũng không có nhìn về phía bài thi, sắc mặt âm trầm nhìn một tên giáo viên nam ngồi trên bục giảng đang muốn nói chuyện với Liễu Tình.

Đó là một giáo viên xa lạ, tuổi tác cũng tầm tầm Liễu Tình, rất rõ ràng cũng chỉ là giáo viên mới tới, chẳng qua năng lực không thể bằng Liễu Tình, Liễu Tình bây giờ đã được dạy khối 12, mà hẳn chắc có lẽ chỉ được dạy khối 10 hay khối 11 gì đó.

Mà lúc này cái tên giáo viên trẻ tuổi giống như cũng đang rất bất ngờ, cùng hẳn coi thi vậy mà lại là một nữ giáo viên trông vô cùng xinh đẹp, trong khoảng thời gian ngắn trên mặt hẳn tràn đầy vẻ hưng phấn, tuy rằng trên mặt Liễu Tình mang một bộ dạng như muốn người khác cách xa nàng ngàn dặm, nhưng vẫn không ngăn cản nổi quyết tâm của người da mặt dày như hẳn, hẳn vẫn trò chuyện với Liễu Tình, muốn cùng Liễu Tình thân cận hơn.

Chẳng qua Liễu Tình cũng chỉ là khách sáo gặt đầu hoặc lắc đầu thôi, không có mở miệng.

Điều này làm cho lòng Gia Vệ có thêm phần nào an ủi.

Không bao lâu sau, phần thi nghe hiểu tiếng Anh được bắt đầu, Gia Vệ lúc này mới đem lực chú ý đặt ở trên bài thi.

Tuy rằng hắn không có xem qua bài thi, thế nhưng tuyệt không ảnh hưởng tới khả năng nghe hiểu của hắn, những âm từ tiếng Anh truyền vào lỗ tai của hắn giống như là Hán ngữ vậy, Gia Vệ hoàn toàn hiểu rõ, đơn giản ghi ra đáp án chính xác.

Làm xong phần nghe hiểu, tất cả mọi người bắt đầu làm các phần còn lại, Gia Vệ nhìn Liễu Tình đã đi xuống khỏi bục giảng cách xa nam giáo viên kia, lúc này mới bắt đầu làm bài.

Ngay thời điểm Gia Vệ bắt đầu làm bài, Liễu Tình đã đi tới phía sau lưng Gia Vệ, ánh mắt nàng để toàn bộ lên người Gia Vệ, một lúc lâu không có dời đi.

Thi tiếng Anh kéo dài hai giờ, phần nghe hiểu tiếng Anh mất hơn hai mươi phút, các phần kế tiếp còn có trên dưới một lớp tiếng đồng hồ để làm, thoạt nhìn vô cùng dư dả, nhưng vẫn sẽ có rất nhiều học sinh làm không xong.

Đến tầm ba giờ bốn mươi phút, Gia Vệ đã làm xong tất cả các phần trừ phần kiểm tra viết, tuy rằng Anh ngữ của Gia Vệ trước đây ngu muồn chết, thế nhưng hiện tại Gia Vệ đối với Anh ngữ lòng tin mười phần, thậm chí chỉ cần làm qua một lần là xong, ngay cả kiểm tra cũng không cần phải làm.

Chỉ có điều đúng lúc đó, ở phía sau Gia Vệ đột nhiên vang lên thanh âm bàn bị đẩy.

Ngay sau đó, thanh âm ho khan kịch liệt đột nhiên vang lên, khiến cho tất cả thí sinh đang làm bài thi đều dừng lại, hướng về phương hướng thanh âm nhìn lại.

Mà đúng lúc này, nam giáo viên trẻ tuổi kia rất nhanh từ trên bục giảng đi xuống.

Chỉ có điều hắn mới vừa đi tới bên cạnh Gia Vệ, liền bị Gia Vệ ngăn lại, chợt Gia Vệ sắc mặt đại biến ôm lấy Liễu Tình đang sắp ngã xuống đất.

- Nhanh đưa cô giáo Liễu đi bệnh viện.

Gia Cát Uyên Nhi lúc này hô lên, sắc mặt Liễu Tinh lúc này tái nhợt như tờ giấy, toàn thân run rẩy, so với tình trạng ngày hôm qua còn muốn nghiêm trọng hơn.

- Ta đưa cô giáo Liễu đi bệnh viện, cậu tiếp tục làm bài thi đi.

Nam giáo viên kia nhướn mày, muốn từ trong tay Gia Vệ tiếp lấy Liễu Tinh.

- Tôi muốn nộp bài thi sớm.

Gia Vệ lạnh lùng nói một câu, không chần chờ nữa, liền muốn ôm Liễu Tinh đi về phía cửa.

Chỉ có điều, Gia Vệ lại bị nam giáo viên kia ngăn lại, hấn thấy thái độ của Gia Vệ như vậy, sắc mặt âm trầm nói:

- Không cho phép nộp bài thi sớm, ta sẽ đưa cô giáo Liễu đi bệnh viện, một lúc nữa sẽ có giáo viên đến trông coi các em.

- Tránh ra.

Gia Vệ sắc mặt trầm xuống, nói thẳng.

Nam giáo viên vẫn không tránh ra cho Gia Vệ đi, hấn vừa muốn nói điều gì đó, Gia Vệ bỗng nhiên bước về phía trước một bước, đem vai hấn đẩy ra, lập tức vội vàng chạy ra phía bên ngoài.

- Cậu...

Sắc mặt nam giáo viên bắt đầu đỏ lên, hấn đường đường là một thầy giáo, lại bị học sinh cư xử như thế, sao có thể chịu đựng được?

Nhưng lúc này Gia Vệ đã biến mất ở trong tầm mắt của mọi người, rất nhanh rời khỏi tầng dạy học.

Nam giáo viên kia nhìn bài thi của Gia Vệ, thấy Gia Vệ còn không có làm phần viết tiếng anh, liền lạnh lùng nói:

- Trong trường học quy định, ai nộp bài thi sớm, mà không đạt được điểm tối đa, vậy thì thành tích trong khoa sẽ bị chấm là không điểm.

- Ánh mắt ông bị mù sao? Cậu ấy phải đưa cô Liễu đi bệnh viện.

Gia Cát Uyển Nhi trực tiếp đứng lên nói.

- Lão xược, em dám cư xử với thầy giáo như vậy sao, em cũng không điếm.

Giáo viên kia tức giận nói, lời nói của Gia Cát Uyển Nhi khiến hắn phi thường phẫn nộ, tại trước mặt nhiều học sinh như vậy, mà lại nói ánh mắt hắn bị mù.

- Ông dựa vào cái gì cho tôi không điếm?

Gia Cát Uyển Nhi lạnh lùng nói:

- Ông thân làm một thầy giáo, vậy mà cố ý làm khó học sinh, sử dụng quy định của trường học lung tung, ông còn có mặt mũi gì để tiếp tục coi thi? Còn có mặt mũi gì để tiếp tục làm một người thầy?

Gia Cát Uyển Nhi ngôn từ sắc bén, làm cho nam giáo viên kia cũng phải biến sắc.

Nhất là sau khi Gia Cát Uyển Nhi nói ra những lời này, tất cả học sinh trong phòng học, tám chín phần đều buông bút trong tay xuống, đứng lên, trừng mắt với giám thị coi thi.

Nhưng mà đúng lúc đó, mấy người giáo viên có nhiệm vụ đi khảo sát thi phát giác được tình huống nơi này, ba người liền trực tiếp đi tới, đi đầu là một giáo viên trung tuổi trực tiếp hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

- Bành chủ nhiệm, những học sinh này muốn tạo phản.

Người nam giáo viên trẻ tuổi kia vội vàng nói.

Chi có điều, Bành chủ nhiệm cũng không có nghe lời hắn nói, Bành chủ nhiệm nhìn một chút tình huống trong phòng học, sau đó lại nhìn về phía Gia Cát Uyển Nhi.

Người gọi Bành chủ nhiệm này, chính là chủ nhiệm phòng quản sinh khối 12, thời điểm trước đây khi Khương Kiên còn đang làm chủ nhiệm, hắn lúc đó mới chỉ là phó chủ nhiệm, Khương Kiên bị cách chức xong hắn liền được ngồi vào chiếc ghế đó.

Mà sự việc làm cho hấn có thể từ chức phó lên tới chức chủ nhiệm, hấn sẽ không quên, đồng thời những người tham dự vào trong đó, hấn cũng nhớ rất kỹ.

Ngày ấy hai người Gia Vệ cùng Vương Cường đem sự tình Khương Côn cùng hai tên tay sai báo cáo lên phòng giáo dục, tuy rằng Bành chủ nhiệm không có mặt, nhưng không lâu sau đó hấn trở lại, lúc đó sắc mặt Khương Kiên đang bất thiện nói Gia Vệ, đồng thời biết được trong trường đã xảy ra những chuyện gì.

Sau đó không bao lâu, Khương Kiên liền bị mất chức, lên làm chủ nhiệm phòng giáo dục như hấn, tự nhiên biết nguyên nhân do đâu Khương Kiên bị mất chức.

- Em là Gia Cát Uyển Nhi học sinh lớp thầy Trương đúng không, ở đây rất cuộc chuyện gì xảy ra, các em vì sao không tiếp tục làm bài.

Bành chủ nhiệm quay qua Gia Cát Uyển Nhi hỏi, giọng điệu khách khí cũng không phải quở trách.

Gia Cát Uyển Nhi đem chuyện đã xảy ra nói ra, nam giáo viên kia chỉ lộ nụ cười nhạt, một chút cũng không úy kỵ.

Hấn không phải là một tên tốt nghiệp đại học nổi tiếng gì, thậm chí là một tên tốt nghiệp đại học bằng kém, sở dĩ có thể tiến vào trường cấp ba Tân Hải để làm giáo viên là bởi vì trong trường này hấn có người thân làm chủ nhiệm, trải qua tầng quan hệ này, hấn mới tiến vào được trường cấp ba Tân Hải.

Mà cái người thân thích kia, chính là cậu của hấn, có tầng quan hệ này, hấn còn phải sợ một học sinh nho nhỏ sao?

Chỉ có điều, hấn dạy là khối 10, đối với sự tình khối 12, tuyệt không hiểu biết chút nào.

Người đứng sau Khương Kiên kia không phải còn to lớn hơn rất nhiều sao? Cuối cùng vẫn bị mất chức?

Thậm chí, cùng bị cách chức giống như Khương Kiên còn có phó hiệu trưởng Trương.

Một cái chủ nhiệm nho nhỏ, còn không bằng chức vụ trước kia của Khương Kiên, có thể tạo được tác dụng gì?

Nghe lời nói của Gia Cát Uyển Nhi, sắc mặt Bành chủ nhiệm lập tức âm trầm hấn đi, hấn lạnh lùng nhìn tên nam giám thị, chợt quay lại hai người đứng phía sau nói:

- Các cậu ở chỗ này tiếp tục coi thi.

Nói xong, Bành chủ nhiệm nhìn về phía nam giáo viên kia, nói:

- Cậu trở về chuẩn bị đồ đạc đi, xế chiều hôm nay rời khỏi trường học, trường học không cần dùng giáo viên như cậu.

Dứt lời, Bành chủ nhiệm liền hừ lạnh một tiếng, đi ra ngoài.

Hai người giáo viên đi theo Bành chủ nhiệm lập tức để cho toàn bộ học sinh ngồi xuống tiếp tục làm bài, mà nam giáo viên kia giờ còn đang ngu ngơ, không biết là đang xảy ra chuyện gì.

Không lâu sau, hắn vội vã đi ra khỏi phòng thi, hướng về phương hướng tầng nhà dành cho giáo viên chạy đi, muốn đi cầu xin người cậu của mình hỗ trợ, đừng đuổi hắn.

Chẳng qua đang còn đang tại chức Bành chủ nhiệm, sẽ bỏ qua cho hắn sao?

Và lại, hắn đắc tội chính là người đã đem chủ nhiệm trước của phòng giáo dục kéo xuống - Gia Vệ, Bành chủ nhiệm cũng không muốn vị trí chủ nhiệm của mình còn chưa ngồi nóng chỗ đã bị kéo đổ, cho nên hắn nhất định phải đem chuyện này làm gương cho tất cả giáo viên cùng học sinh xem.

Cuộc thi tiếp tục diễn ra, đồng thời Bành chủ nhiệm đã chỉ thị xuống, cho tất cả học sinh trong phòng thi của Gia Vệ nhiều thêm mười phút, để đền bù thời gian lãng phí vừa rồi, mà về phần điểm bài thi của Gia Vệ giải quyết như thế nào, cũng không phải hắn có thể quyết định.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Thiên Bình, Thiên Đan

Bên trong bệnh viện nhân dân số một của thành phố Tân Hải, đèn phòng cấp cứu đang được bật sáng, Gia Vệ bị ngăn ở bên ngoài, không cho phép đi vào.

Lúc này Gia Vệ vô cùng sốt ruột đi qua đi lại, mặc dù chỉ chờ một lát nhưng để cho hắn không thể nào yên tâm nổi.

Tình trạng Liễu Tình vừa rồi quá mức dọa người, giống như không thể hô hấp nổi, sắc mặt thì tái nhợt như tờ giấy, toàn thân run rẩy kịch liệt, thậm chí Gia Vệ có một loại ảo giác, tính mạng Liễu Tình đang trôi đi một cách nhanh chóng.

Không lâu sau, Gia Vệ như là nghĩ đến cái gì đó, trực tiếp lấy điện thoại di động ra gọi cho Chu Hạo.

- Tình tử xảy ra chuyện rồi, hình như bị bệnh gì nặng lắm, bây giờ đang cấp cứu trong bệnh viện nhân dân số một.

Gia Vệ trực tiếp nói luôn.

- Ta tới ngay.

Thanh âm Chu Hạo rất trầm thấp, dường như đối với căn bệnh này cũng không phải không biết.

Gia Vệ sững sốt, sau khi cúp điện thoại, hắn lại nhìn về phía phòng cấp cứu, lòng mày nhăn lại thật chặt.

Mà vào lúc này, trong văn phòng tại một tòa nhà dạy học của đại học Tân Hải, Chu Hạo đã rời khỏi phòng họp, cảm lấy di động bấm ra một chuỗi các chữ số.

- Có chuyện gì à?

Chỉ chốc lát sau, một thanh âm già nua từ trong điện thoại vang lên.

- Tiểu Tình nàng...

Chu Hạo muốn nói điều gì, thế nhưng dường như quá mức bi thương, không thể nói ra hết câu.

Nhưng người bên kia giống như biết cái gì đó, trong lúc nhất thời rơi vào trầm mặc.

- Có đúng là vì căn bệnh kia hay không? Đã xác định chắc chắn chưa?

Một lát sau, thanh âm già nua lần thứ hai vang lên, thanh âm có chút gấp gáp.

- Cháu cũng không chắc chắn hoàn toàn, nhưng cũng phải đúng đến tám chín phần, mấy ngày hôm trước cháu đi tìm Tiểu Tình, sắc mặt nàng cũng không được tốt, hơn nữa, năm đó nàng cũng uống thuốc của Liễu di.

Chu Hạo thấp giọng nói, hai mắt cũng không cảm được bắt đầu đỏ lên.

Người kia lại lâm vào trầm mặc, sau một lát, trong điện thoại Chu Hạo truyền đến thanh âm “tút tut”, hiển nhiên bên kia đã cúp điện thoại.

Chu Hạo cắt điện thoại đi, lau lau nước mắt trên mặt, lúc này mới lao nhanh ra phía bên ngoài.

Mà lúc này, tại khu cư trú dành cho giáo sư đại học Tân Hải, trong một tòa nhà cũng không lớn lắm, có một gian phòng có phần âm u.

Trong phòng có một lão già đầu tóc bạc phơ, hắn từ trong một cái hộp đen lấy ra một bức họa, để trên mặt bàn có chút cũ kỹ.

Bức họa này được vẽ trên nền vàng, bên trên vẽ một cây chùy đen kịt có hoa văn trù tượng.

Một đầu của cây chùy trơn nhẵn, chỉ hơi có chút hoa văn, mà đầu bên kia, giống như là có một ngọn lửa phụt ra, thậm chí mang theo sự sắc bén, căn bản không phải một loại chùy có thể xuất hiện trên đời.

Mà lúc này hai tay lão già đang run rẩy vuốt ve cây chùy trên bức họa, ngay cả môi hắn cũng run rẩy theo.

- Năm đó, vì cứu Liên nhi, ta tìm được người, nhưng cuối cùng vẫn không thể bảo trụ tính mệnh của Liên nhi, hôm nay để cứu Tinh nhi, ta dù thế nào cũng phải tìm được Hạo Thiên Chùy chân chính, Nguyên Thiên Kính chân chính, Huyền Thiên Kiếm chân chính, tập hợp đầy đủ ba Thiên Binh đó, lấy được Thiên Đan trong truyền thuyết, mới có thể cứu được tính mạng của Tinh nhi.

Ánh mắt lão già đột nhiên trở nên sắc bén, thanh âm của hắn vang lên mạnh mẽ:

- Năm đó ta nghiên cứu các người, chỉ là để chứng minh những người đó từng tồn tại, hiện tại, bọn họ có tồn tại hay không, đối với ta mà nói đã không còn quan trọng nữa rồi.

Lão già nặng nề mà vỗ lên bức họa trên bàn, mà lúc này cây chùy trong bức họa lại là tản mát ra từng đợt quang mang đen nhánh, lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, giống như muốn từ trong bức họa này đi ra ngoài.

Lão già thấy thế cũng không có kinh ngạc, hiển nhiên hắn đã biết rõ hiện tượng kỳ quái này rồi.

Thật lâu sau trong căn phòng chỉ truyền ra một tiếng thờ dài, sau đó không có thanh âm gì khác.

...

Lúc Chu Hạo đến bệnh viện Liễu Tinh đã được đưa ra khỏi phòng cấp cứu, đang được giám sát trong phòng bệnh, mà Gia Vệ vẫn như cũ đứng ở bên ngoài không được vào, càng không biết Liễu Tinh rốt cuộc mắc bệnh gì.

- Như thế nào rồi?

Chu Hạo hơi thở dốc một chút, liền hướng Gia Vệ hỏi.

Gia Vệ lắc đầu, nói:

- Không biết, bác sĩ không chịu nói.

- Không chịu nói?

Chu Hạo sùng sốt, chợt lại nhìn Gia Vệ, lúc này mới nói:

- Cậu ở chỗ này chờ, ta đi một chút sẽ trở lại.

Chu Hạo xoay người, đi về một phương hướng khác.

Gia Vệ nhíu mày, không nói gì, đứng ở chỗ này chờ, từ tấm kính thủy tinh trước cửa nhìn vào trong phòng, Liễu Tinh đã tỉnh lại, chẳng qua bệnh của nàng dường như vô cùng nghiêm trọng, bác sĩ cùng y tá còn đang giúp nàng kiểm tra.

Chỉ chừng mười phút đồng hồ sau, Chu Hạo cau mày trở về, thậm chí hần giống như đang suy nghĩ cái gì, thiếu chút nữa đụng vào người Gia Vệ.

- Hỏi được cái gì không?

Gia Vệ liền vội vàng hỏi.

Chu Hạo lắc đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười miễn cưỡng, nói:

- Hỏi rồi, Tiểu Tinh chỉ là bị cảm cúm, không có việc gì.

- Cảm cúm?

Gia Vệ mày nhíu lại càng chặt, nói:

- Cảm cúm gì mà lại nghiêm trọng như vậy?

- Yên tâm đi, Tiểu Tinh từ nhỏ sức khỏe đã yếu ớt, do bị cảm cúm vài ngày mà không chịu đi bệnh viện kiểm tra nên đã phát triển trở thành chứng viêm, mới bị ngắt.

Chu Hạo nói.

Thấy Chu Hạo không giống như là đang nói dối, Gia Vệ mới thở phào một hơi, dù sao bộ dáng Liễu Tinh vừa rồi thực sự quá dọa người.

Chỉ chốc lát sau, bác sĩ đi ra khỏi phòng bệnh, Chu Hạo cùng Gia Vệ liền vội vã tiến lại.

- Bác sĩ, chúng ta bây giờ có thể vào được chưa?

Gia Vệ hỏi.

Đây là một bác sĩ già tuổi, trên mắt ông đeo một cặp kính viễn thị, nhưng cái lưng vẫn còn rất thẳng.

Hắn liếc mắt nhìn Gia Vệ, lại nhìn Chu Hạo, biểu hiện trên mặt hơi đổi, rất rõ ràng là nhận ra Chu Hạo.

- Bệnh tình của cô ấy bây giờ còn chưa xác định rõ ràng, cần phải kiểm tra hai ngày, trong vòng hai ngày này, không được để người nào đi vào quấy rầy.

Bác sĩ nói.

Chỉ có điều nói xong những lời này, hắn vỗ vỗ vai Chu Hạo, sau đó liền rời đi.

Chu Hạo biết vị bác sĩ này, năm đó thời điểm mẹ Liễu Tình - Liễu Liên Nhi nằm viện, chính là vị bác sĩ này chẩn đoán bệnh cùng chữa trị, tuy rằng đã giúp mẹ cô ấy kéo dài rất lâu, thế nhưng sau cùng vẫn không thể xoay chuyển được quy luật của trời đất.

Năm đó chăm sóc Liễu Liên Nhi chỉ có Chu Hạo và Liễu Tình, cha của bọn hắn từ lúc Liễu Liên Nhi vừa bị bệnh đã không thấy xuất hiện trong tầm mắt mọi người nữa, tận cho đến khi Liễu Liên Nhi mất được một tháng, cha của bọn họ mới quay về, nhưng cũng không nhìn qua mặt Liễu Liên Nhi dù chỉ một lần.

Mà nguyện vọng cuối cùng của Liễu Liên Nhi trước khi chết chính là được thấy mặt chồng một lần cuối, nhưng cuối cùng cũng vì ôm nuôi tiếc mà chết, đây cũng là lí do vì sao Liễu Tình lấy theo họ mẹ, đồng thời chính thức tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ cha con.

Giờ đây căn bệnh này lại rơi vào trên người Liễu Tình, bị kịch lẽ nào lại tái diễn một lần nữa?

Chu Hạo ổn định lại trạng thái, lúc này mới mở miệng nói:

- Cậu thi cử như thế nào rồi?

Gia Vệ không để ý chút nào nói:

- Bài thi tiếng Anh còn thiếu phần viết nữa là xong.

Chu Hạo khẽ cau mày, phần thi viết hai mươi năm điểm, cho dù toàn bộ phần trước của bài thi tiếng Anh đúng hết, cùng ba môn thi

trước tất cả đều đạt điểm tối đa, tổng điểm hẳn cũng chỉ đạt trọn vẹn bảy trăm hai mươi năm điểm.

Thế nhưng, ba môn thi trước đều đạt điểm tối đa, điều này có thể sao?

Mà ngay cả thiên tài bên Tân Hải số hai kia, ba môn thi trước cũng đã đánh mất hai điểm, Gia Vệ có thể so được với thiên tài bên Tân Hải số hai kia sao?

Gia Vệ lúc này cũng không có chú ý tới vẻ mặt của Chu Hạo, hẳn nhìn qua tấm kính thủy tinh của căn phòng Liễu Tinh đang nằm, nhìn sắc mặt Liễu Tinh tái nhợt, trong lòng đau nhói một hồi.

Liễu Tinh giống như đang nhìn về phía hắn, nhưng cũng giống như không có nhìn về phía hắn, bởi vì vẻ mặt Liễu Tinh vẫn không có biến hóa như cũ, là một loại biểu tình an nhàn, giống như lúc này nàng đã phi thường thỏa mãn.

Quay đầu lại, Gia Vệ nhìn về phía Chu Hạo, trực tiếp lấy ra một tấm chi phiếu đưa cho Chu Hạo, nói:

- Trong này có hai trăm vạn đồng, buổi tối hôm nay em phải đi rồi, khả năng trên bốn tháng mới có thể trở về, giúp em chăm sóc cho Tinh tỷ thật tốt.

Chu Hạo cũng không có nhận lấy chi phiếu của Gia Vệ, nói:

- Yên tâm, nó là em gái của ta, ta sẽ không để cho nó xảy ra chuyện gì, tiền này cậu cứ cầm về đi.

Gia Vệ lắc đầu, nói:

- Đây là một chút tâm ý của em, em biết cuộc sống của Tinh tỷ vô cùng túng thiếu, mà nàng cùng trong nhà lại có mâu thuẫn, khẳng định không muốn dùng tiền trong nhà, ngược lại số tiền này em cũng không dùng vào việc gì, đưa cho Tinh tỷ dùng để chữa bệnh đi.

Gia Vệ đã nói như vậy, Chu Hạo cũng chỉ còn cách cầm lấy chi phiếu, lúc này mới hỏi:

- Cậu sao lại có nhiều tiền như vậy? Hai trăm vạn, ở trên tay một học sinh trung học như cậu, rất không bình thường.

- Đây là tiền bồi thường.

Gia Vệ cười khỏ nói, hẳn cũng không có nói rõ ràng, bởi vì nếu mà nói ra chuyện này sợ rằng không ai tin nổi.

Tiếp nhận mật mã từ tay Gia Vệ, Chu Hạo lắc đầu, cũng không hỏi tiếp.

Hai trăm vạn đồng, đối với Gia Vệ mà nói có lẽ là rất nhiều, thậm chí đối với Liễu Tình cùng bất kì một gã giáo sư nào mà nói, đều là rất nhiều, thế nhưng đối với Chu Hạo, hai trăm vạn đồng không đáng kể chút nào.

Hắn mặc dù chỉ là một gã giáo sư của đại học Tân Hải, nhưng xuất thân của hắn, ngay cả hiệu trưởng đại học Tân Hải cũng không sánh bằng.

Không bao lâu sau, Gia Cát Uyển Nhi cùng Vương Cường cũng theo tới bệnh viện, vốn là toàn bộ bạn học cùng đến, thế nhưng nhiều người như vậy đến bệnh viện, tất nhiên sẽ tạo nên không ít phiền phức, cuối cùng chỉ để cho Gia Cát Uyển Nhi cùng Vương Cường làm đại diện đến thăm.

Sau khi biết được tình huống của Liễu Tình, Gia Cát Uyển Nhi cùng Vương Cường cũng yên lòng hơn, dù sao Gia Cát Uyển Nhi tận mắt nhìn thấy tình huống lúc đó của Liễu Tình, sau khi kể lại cho bọn người Vương Cường nghe, tất cả đều vô cùng lo lắng.

- Bài thi môn tiếng Anh của cậu, có thể bị không điểm đó.

Một lát sau đó, Gia Cát Uyển Nhi chần chừ nói:

Dù sao trường học có quy định như vậy, bất kể như thế nào, Gia Vệ rời khỏi trường thi sớm, cũng chính là nộp bài thi sớm.

Wang Cường cùng Chu Hạo đều là sừng sốt, chột cả hai đều nhìn về phía Gia Vệ.

Gia Vệ lắc đầu, vẻ mặt ung dung nói:

- Chẳng liên quan, chỉ cần thành tích thi ngữ văn, số học cùng trắc nghiệm tổng hợp đạt điểm tối đa, cũng có thể trúng tuyển được đại học Tân Hải rồi.

Thấy vẻ mặt Gia Vệ ung dung nói ra những lời này, ba người Chu Hạo đều cảm thấy khiếp sợ, chột Chu Hạo chau mày nói:

- Cậu thật sự có thể chắc chắn mình sẽ đạt điểm tối đa?

Gia Vệ gật đầu, nói:

- Yên tâm đi, ba môn thi trước, em có lòng tin một điem cũng không bỏ phí, môn tiếng Anh có thi hay không thì cũng như nhau thôi.

Sau khi nói ra những lời này, Gia Vệ mặc kệ Chu Hạo, Vương Cường cùng Gia Cát Uyển Nhi còn đang khiếp sợ, trên mặt hắn lúc này lại xuất hiện một biểu tình kinh ngạc.

Bởi vì, ở trong tầm mắt của hắn, xuất hiện thân ảnh của một tráng hán trông giống như Vương Quý Dân, mặc dù trong bốn người bọn họ Vương Cường là người cao nhất, nhưng so với tráng hán kia, Vương Cường cũng chỉ như một đứa bé mà thôi.

- Tiểu tử, lão tử tự mình đến đón ngươi đây.

Chỉ chốc lát sau, một thanh âm thô lỗ vang lên.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Lên Đường

Thanh âm này phi thường vang dội, trong phòng bệnh vốn rất im ắng, không khác gì tiếng sấm, hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người.

Nhưng cũng không có ai nói gì, mấy y tá cũng chỉ trừng mắt với người nọ mà thôi, không dám đi tới quờ mắng. Dù sao tên kia người to như gấu, cho dù các y tá có lớn mật cũng không dám đi qua nói gì hấn.

Vương Cường sau khi nghe được thanh âm này, đầu tiên chính là nghĩ đến lão đầu nhà mình, chẳng qua hấn đương nhiên có thể nhận ra được, thanh âm này không phải của Vương Quý Dân, mà chỉ giống nhau về thanh âm mà thôi, vừa mở miệng đã là một tiếng lão tử khiến Vương Cường bất giác có một loại cảm giác thân thiết.

Tính tình người này quả thực i sì như tính tình lão đầu nhà hấn.

Chu Hạo cùng Gia Cát Uyên Nhi đều nhú mày, thứ nhất bọn họ không quen người nào cứ mở miệng là một tiếng lão tử thô tục, thứ hai đây là bệnh viện, hai người bọn họ cũng không nghĩ có y tá nào có gan như vậy.

Mà Gia Vệ lúc này lại thấy sững sốt, vô số suy nghĩ từ trong đầu hấn hiện lên, hấn cũng không thể nào hiểu được, cái người thiếu tá vô pháp vô thiên này, đến bệnh viện tìm hấn làm gì?

Không sai, thanh âm vô cùng vang dội này chính là của người ngày ấy ở cục cảnh sát cứu Gia Vệ. Gia Vệ nghĩ mãi cũng không rõ vì sao tên thiếu tá kia lại to gan như vậy, ngày đó ở cục cảnh sát, thiếu tá quả thực chính là ăn gan hùm mật gấu, ngay cả Trương Vệ Quốc cùng với vị Thiếu tướng cũng không để cho chút mặt mũi nào.

- Thế nào, tiểu tử, không nhận ra lão tử hả?

Thiếu tá đi tới trước mắt, vươn bàn tay gấu ra đẩy Vương Cường đang chặn đường sang một bên, hai mắt bĩu bĩu với Vương Cường, lúc này mới hướng Gia Vệ hỏi.

Gia Vệ méo cả miệng, nói:

- Nhận ra chứ, làm sao có thể không nhận ra được.

- Có giáo dục không vậy, nơi này là bệnh viện.

Mà lúc này, Gia Cát Uyển Nhi không sợ trời không sợ đất trực tiếp lạnh lùng nói, tuy rằng người này có quen biết Gia Vệ, thế nhưng Gia Cát Uyển Nhi lúc này cũng không định nể mặt Gia Vệ mà buông tha hắn ta.

Ai ngờ thiếu tá sau khi nghe xong câu nói của Gia Cát Uyển Nhi, xấu hổ cười cười, nói:

- Hắc hắc, ta chỉ là vì nhìn thấy tiểu tử này nên hơi cao hứng tí thôi.

Chu Hạo không nói gì, thế nhưng vùng xung quanh lông mày của hắn đang nhú lại, trong con mắt dường như xuất hiện không ít hào quang.

Gia Cát Uyển Nhi nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, không thèm nói gì nữa.

Mà lúc này, không đợi Gia Vệ nói cái gì, thiếu tá xoay người lại, vươn bàn tay gấu trực tiếp vỗ vào bờ vai Vương Cường, nói:

- Tiểu tử, thân thể lớn lên không tệ, có muốn theo lão tử đi huấn luyện không?

Vương Cường đối với hành động của thiếu tá này không có gì là phản cảm, dù sao hắn từ nhỏ cũng bị đối đãi như thế mà lớn lên, đồng thời hắn cũng có thể mơ hồ cảm giác được khí lực của vị thiếu tá này, nhất là nhớ tới Gia Vệ đã từng nói qua thực lực của vị thiếu tá này lúc trước, Vương Cường cũng không dám làm cản, méo cả miệng, cười nói:

- Cháu còn muốn tham gia thi vào trường đại học, đồng thời sau khi thi vào trường đại học còn phải giải quyết chút chuyện, sợ không theo ngài được.

Cho đến lúc này, Vương Cường cùng Gia Vệ vẫn còn cho là bọn họ cùng thiếu tá chỉ là trùng hợp chạm mặt, dù sao vừa rồi thiếu tá đã nói bởi vì nhìn thấy Gia Vệ mới hưng phấn nhìn không được kêu to, điều này nói rõ hắn cũng không biết Gia Vệ ở chỗ này.

Nhưng mà, hai người đều đã hiểu lầm.

- Mụ nội nó, đầu lão tử nguoi đã không ổn rồi, đầu nguoi khẳng định cũng dzừa, có điều với thân thể này của nguoi, nhất định có thể huấn luyện được giống như lão tử, khỏi cần kiểm tra nữa.

Thiếu tá không hề cố kỵ nói, bất quá thanh âm cũng nhỏ đi không ít, dù sao nơi này là bệnh viện, hẳn mới vừa rồi còn bị Gia Cát Uyên Nhi châm biếm qua.

Vương Cường cùng Gia Vệ lúc này lại sững sốt, thiếu tá nói lão tử của Vương Cường đầu không ổn, chẳng lẽ hẳn biết cha Vương Cường?

- Ngài biết cha ta?

Vương Cường lập tức hỏi.

Thiếu tá bĩu môi, rồi mới lên tiếng:

- Thế nào không biết? Tên khốn kiếp kia lúc trước ngày nào cũng cười lên đầu lão tử, hắc hắc, không lâu nữa, đến lượt ta cười lên đầu con hắn.

Thiếu tá nói như vậy, Gia Vệ cùng Vương Cường đều cảm giác sớn hết tóc gáy, một loại cảm giác xấu xuất hiện trong lòng.

Mà đúng lúc này, thiếu tá cũng không cùng Vương Cường nói cái gì nữa, trực tiếp nhìn về phía Gia Vệ, nói:

- Tiểu tử, chuyện của nguoi xử lý xong chưa? Xử lý xong rồi thì mau đi cùng lão tử.

- Đi theo ngài.

Gia Vệ sững sốt, có chút không hiểu, sau một lát, mới tiếp tục hỏi:

- Chuyện kia đã giải quyết xong rồi sao?

- Chuyện gì giải quyết xong?

Thiếu tá mặt nhăn nhú, ngay sau đó nói:

- Cha người không có nói với người sao? Lão tử chính là cố ý ở chỗ này chờ người, người cũng đừng có chơi lão tử nha, bằng không lão tử còng tay mang người đi.

- Người dựa vào cái gì bắt người? Mặc dù người là quân nhân, cũng không thể xem thường kỷ luật như vậy được.

Gia Cát Uyển Nhi cho rằng thiếu tá muốn bắt Gia Vệ đi, liền trực tiếp tức giận nói.

Thiếu tá nghe vậy đầu tiên là sùng sốt, sau đó mới lên tiếng:

- Bắt người cái gì? Cha của hắn cũng đã đồng ý, để cho hắn đi bộ đội huấn luyện một thời gian ngắn.

Nghe thiếu tá nói như vậy, Gia Vệ cùng Vương Cường mới hiểu được, nguyên lai thiếu tá là tới nơi này tìm Gia Vệ.

Chỉ có điều, nhớ tới sự tình thiếu tá nói về cha Vương Cường, sắc mặt Vương Cường lúc này đại biến, cái thằng cha tính tình bạo lực này nếu muốn trả thù, còn không đem Vương Cường huấn luyện đến chết sao?

- Phải đi ngay bây giờ sao? Nhưng đồ đạc cháu còn chưa có chuẩn bị.

Gia Vệ mày nhăn mặt nhăn lại, mắt nhìn Liễu Tình trong phòng bệnh, mở miệng nói.

- Chuẩn bị đồ đạc cái rắm a, bây giờ đi ngay cùng lão tử, chuyện ăn, mặc, ở, đi lại lão tử bao hết.

Thiếu tá vỗ vỗ ngực nói.

Gia Cát Uyển Nhi bĩu môi, tuy rằng thiếu tá không phải tới bắt Gia Vệ, thế nhưng nàng vẫn không thích tên thiếu tá này, người này quá thô, miệng lại đầy thô tục, làm sao có thể để một nữ hài tử như Gia Cát Uyển Nhi xem trọng được?

Chu Hạo vẫn không nói gì đứng ở một bên, chẳng qua lòng mày hắn lúc này đã giãn ra, nhìn Gia Vệ, lại nhìn thiếu tá, không biết đang suy nghĩ cái gì.

- Cho người 10 phút, 10 phút sau, người ngoan ngoãn đi theo ta, không ngoan ngoãn theo ta, lão tử sẽ còng tay người áp giải đi.

Thiếu tá hừ một tiếng, khoanh tay đứng đó, không thèm nhắc lại.

Mà Vương Cường đứng bên cạnh, càng không dám thờ ạnh, nghe câu nói của thiếu tá, chắc chắn hẳn chính là sĩ quan huấn luyện Gia Vệ, mà một tháng sau Vương Cường sẽ phải vào quân ngũ, cũng sẽ bị huấn luyện, nhưng mà hẳn cùng lão đầu nhà mình từng có “quan hệ không tệ”, điều này làm cho Vương Cường sao có thể không lo lắng được cơ chứ?

Gia Vệ không nói gì, hẳn nhìn qua cửa kính thủy tinh vào bên trong phòng, thấy Liễu Tình đã nằm xuống ngủ, nhìn Chu Hạo nói:

- Giúp em chăm sóc tốt Tình tỷ.

- Yên tâm đi.

Chu Hạo gật đầu.

Gia Cát Uyển Nhi muốn nói cái gì đó, nhưng miệng mở ra, vẫn không thể nói ra lời nào.

Nàng lúc này hơi khê cúi đầu, ai cũng không có phát hiện, hai mắt nàng đã hồng hồng, hàm răng cắn chặt môi, nhưng vẫn đứng nguyên không có câu gì.

- Tiểu vệ tử, một tháng sau tao sẽ tới tìm mày.

Vương Cường vỗ vỗ vai Gia Vệ, nói.

Gia Vệ gật đầu, chột ung dung cười, nói:

- Uyển nhi, bốn tháng sau gặp lại.

Dứt lời, Gia Vệ liền đi về phía thiếu tá.

Mà lúc này, toàn thân Gia Cát Uyển Nhi chấn động, trước kia Gia Vệ gọi Gia Cát Uyển Nhi, không phải gọi tiểu ma nữ thì cũng gọi là lớp trưởng, hay gọi tên đầy đủ của nàng, mà gọi 'Uyển nhi' giống như lúc này lại là lần đầu tiên.

Việc này coi như đã xem Gia Cát Uyển Nhi lãbạn bè chân chính, mà Gia Vệ không có phát hiện, lúc này Gia Cát Uyển Nhi vẫn cúi đầu, nhưng trên mặt đã xuất hiện vài giọt nước mắt trong suốt.

- Còn có thể gặp lại sao?

Gia Cát Uyển Nhi thấp giọng tự nói, chỉ có bản thân nàng nghe được, thế nhưng không ai có thể cho nàng đáp án.

Thiếu tá đi trước, Gia Vệ theo sau, hai người một trước một sau cứ như vậy ra khỏi bệnh viện.

Chờ thiếu tá lấy xe việt dã quân dụng ra, lúc này mới mở miệng nói:

- Trước đưa cháu về nhà để nói lời tạm biệt với cha mẹ có được không?

Thiếu tá nhìn Gia Vệ, lập tức hừ lạnh một tiếng, nói:

- Cha ngươi đã nói qua, không cần phải quay về nói lời tạm biệt, đi có mấy tháng thôi, cũng không phải sinh ly tử biệt.

Giọng nói của Thiếu tá không giống với người thần kinh không ổn định, mà là lấy giọng nói băng lãnh nghiêm túc, dường như thiếu tá lúc này, đã biến thành một thiết huyết quân nhân chân chính.

Gia Vệ há mồm, nhưng không nói thêm cái gì nữa.

Không quá nửa phút sau, Gia Vệ như là nghĩ đến cái gì, mở miệng hỏi:

- Chủ nhật ngày đó, ngài đi tới cục cảnh sát, rốt cục có phải là để cứu cháu hay không?

- Ngươi cứ nói tiếp?

Thiếu tá âm thầm cười, nói đến chuyện này, ngay cả hắn cũng không nhịn được cười.

- Lẽ nào thực sự đến là để cứu cháu? Nhưng vì sao sau khi ngài nhìn thấy cháu, lại kinh ngạc như vậy?

Gia Vệ nhưống mày, chọt về mặt khiếp sợ tiếp tục hỏi:

- Chỉ để cứu một người như cháu, các ngài điều động hơn 100 binh sĩ? Đồng thời còn đối địch cục cảnh sát thành phố Tân Hải?

Thậm chí còn không sợ Trương Vệ quốc cùng vị thiếu tướng đó sao?

Gia Vệ không thể không kinh ngạc, hẳn biết rõ tình huống nhà mình, nhà bọn họ không có bối cảnh gì, cha mặc dù là quân nhân xuất ngũ, nhưng chưa làm tới chức vị cao gì, chỉ là một sĩ quan.

Mặc dù vị thiếu tá này cùng Gia Hồng Ngạo có quen biết, hẳn cũng không thể vì một đứa con trai của một lão binh xuất ngũ như Gia Hồng Ngạo mà điều động binh lính được, làm như vậy, hơi không cẩn thận một chút, sẽ bị mắc tội danh gây ra rối loạn, chỉ cần tội danh thành lập, chí ít cả đời cũng đừng nghĩ từ trong ngục giam đi ra.

Đồng thời, người tới sau cùng vậy mà là một vị trung tướng!

Lẽ nào chỉ vì giải cứu Gia Vệ, đáng giá để một vị trung tướng tự mình ra tay?

Gia Vệ càng nghĩ càng khiếp sợ, càng nghĩ càng không tin, chỉ có thể đợi câu trả lời từ thiếu tá.

Bất quá, lúc Gia Vệ nhìn thiếu tá thì hẳn cũng không nói gì, chỉ là mang trên mặt một nụ cười có chút thần bí, lắc đầu, nhẹ giọng nói một câu:

- Người sau này sẽ biết, ta tin tưởng, người nhất định sẽ có tư cách biết.

Gia Vệ ngẩn ra, lông mày lần thứ hai nhíu lại.

Tất cả quá mức thần bí, hẳn phải hoài nghi, thậm chí hẳn đối với thân phận lão binh xuất ngũ của cha mình Gia Hồng Ngạo cũng hoài nghi, dù sao một lão binh xuất ngũ bình thường, không thể nào có thể khiến cho một tên thiếu tá vô pháp vô thiên đến trợ giúp, càng không có khả năng làm cho một vị trung tướng tự mình ra tay.

Đương nhiên, Gia Vệ cũng nghĩ đến sự tình ngày ấy Vương Cường nói Gia Hồng Ngạo đã thương Vương Quý Dân, thế nhưng vừa nghĩ tới Gia Hồng Ngạo bị mấy người Tôn Diệu Kiệt đánh cho bị thương, Gia Vệ liền bỏ đi hoài nghi này, một người có thể đem cường giả có thực lực cường đại như Vương Quý Dân đánh bị thương, sẽ bị mấy tên ăn chơi trác táng như bọn Tôn Diệu Kiệt đánh ngã sao?

Không lâu sau, xe đã ra khỏi thành phố, hướng về quân khu Tân Hải lao đi.

Chỉ có điều, trên mặt Gia Vệ rất nhanh lộ ra vẻ nghi hoặc, bởi vì phương hướng xe đang chạy, cũng không phải phương hướng quân khu Tân Hải, mà là một cấm khu của quân đội, Gia Vệ không biết đây là địa phương nào, nhưng có thể đoán rằng, nơi ấy có thể là địa phương diễn tập quân sự của quân khu Tân Hải, cho nên mới bị gọi là cấm khu quân sự.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Dịa Phương Dã Thú Hoàn Hành

Quân khu Tân Hải không phải rất lớn, nhưng cũng không phải nhỏ. Chiếc xe việt dã cũng không chạy về phía quân khu Tân Hải, mà là hướng về vùng đồi núi không có lấy bóng một thôn xóm.

Nơi này là vùng núi hoang vu xen lẫn từng ngọn núi nhỏ, ngay cả cột điện cũng không có, có thể thấy được nơi này ít người sống cỡ nào.

Gia Vệ vẫn không nói gì, chỉ yên lặng ngồi trên xe, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn thiếu tá.

Gia Vệ cũng muốn hỏi thiếu tá tên là gì, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra khỏi miệng, dù sao hấn quá không tầm thường, chính mình cũng không nói ra tên họ, cho dù Gia Vệ có hỏi, hấn chưa chắc đã nói.

Xe chạy rất nhanh, nhưng dường như chặng đường rất xa, bầu trời đã bắt đầu trở tối, bây giờ cũng đã gần bảy giờ nhưng xe việt dã chưa có dấu hiệu dừng lại.

Song thời điểm sắp tới tám giờ, trên một cánh đồng hoang bằng phẳng, xe việt dã rốt cục dừng lại.

- Tiểu tử, xuống xe đi.

Xe mới vừa dừng lại, thiếu tá liền nhìn Gia Vệ nói, chính mình dẫn đầu xuống xe trước.

Gia Vệ cũng không chần chừ, cũng bước xuống theo, nhưng sau khi nhìn một chút tình huống xung quanh, lông mày Gia Vệ nhăn lại thật chặt.

Ở đây không có cái gì, chỉ có một cánh đồng mênh mông vô bờ, ở phía xa xa còn có mấy ngọn núi nhỏ, phối hợp với thời điểm hiện tại, tạo nên một loại cảm giác âm u.

- Chúng ta tới nơi này làm gì?

Gia Vệ mở miệng hỏi, ở đây căn bản không có căn cứ gì, ngay cả phòng ờ cũng không có, huấn luyện như thế nào đây?

Thiếu tá liếc nhìn Gia Vệ, hừ một tiếng, nói:

- Từ giờ trở đi, cái gì cũng không được hỏi, ta nói cái gì, ngươi chấp hành là được.

Trên mặt thiếu tá không có biểu tình vui đùa, mà là vẻ mặt nghiêm túc.

Gia Vệ không nói cái gì nữa, đứng ở phía sau lưng thiếu tá, chờ đợi.

Trên dưới nửa giờ trôi đi, trên bầu trời đen tối đột nhiên xuất hiện một tia sáng, đồng thời tia sáng đó càng ngày càng gần Gia Vệ bọn họ.

Gia Vệ vẻ mặt khiếp sợ, ánh mắt hắn đã sớm không còn cận thị, đồng thời tại trong hoàn cảnh mờ mờ ở đây, hắn cũng có thể nhìn rất xa, hắn có thể thấy rõ đó là một chiếc phi cơ quân dụng, bên ngoài màu xanh, mặt trên có in hình ngôi sao, cùng với phi cơ quân dụng Gia Vệ thấy trong TV giống nhau như đúc.

Không lâu sau, phi cơ trực thăng hạ xuống trước người Gia Vệ bọn họ tầm 40-50m, thế nhưng cánh quạt cũng không có dừng lại.

Ngay khi phi cơ trực thăng hạ xuống mặt đất, hai binh sĩ lưng đeo hòm thuốc từ phía trên đi xuống, bọn họ đi tới trước người Gia Vệ cùng thiếu tá, đầu tiên là hướng thiếu tá chào theo nghi thức, sau đó đem cái hòm thuốc phía sau để trên mặt đất, cầm lên cái gì đó.

- lát nữa ta sẽ cho người làm người hôn mê, loại thuốc hôn mê này có thể làm cho người hôn mê mười hai giờ, không nên phản kháng.

Thiếu tá vẻ mặt nghiêm túc quay qua nói với Gia Vệ.

Gia Vệ mày nhíu mặt nhăn lại, chột gật đầu, không nói gì nữa.

Thế nhưng, trong lòng Gia Vệ thì tràn ngập nghi hoặc, không biết thiếu tá muốn dẫn hắn đi đâu, vậy mà lại không thể cho hắn biết địa chỉ.

Chỉ chốc lát sau, một trong hai binh sĩ kia, cầm trong tay một cái kim tiêm chiều dài trên dưới mười centimet đi về phía Gia Vệ.

Gia Vệ cũng không có phản kháng, trực tiếp xoắn tay áo của mình lên, lộ ra cánh tay phải.

Mà người lính kia, trước tiên khử trùng trên cánh tay Gia Vệ, sau đó liền đem mũi kim tiêm kia hướng về cánh tay Gia Vệ đâm một chút, sau đó đem ống tiêm thu lại.

Gia Vệ chỉ cảm thấy cánh tay đột nhiên mát lạnh, ngay sau đó, một cỗ cảm giác buồn ngủ khó có thể kháng cự chạy lên não, khiến cho Gia Vệ không tự chủ được nhắm hai mắt lại, ý thức rơi vào trong mơ hồ.

Nhìn Gia Vệ đã hôn mê, thiếu tá lặng lẽ cười, đưa tay ôm lấy Gia Vệ, đi về phía phi cơ, một bên cười nói:

- Tiểu tử, cố gắng giống như cha ngươi có thể cầm lấy vị trí đội trưởng là được, đến lúc đó, lão tử sẽ theo ngươi lăn lộn.

Thiếu tá nhắc Gia Vệ có vẻ tùy tiện, nhưng hai binh sĩ mặc quần áo trắng kia lại không dám như vậy, thời điểm thiếu tá đi tới phi cơ trực thăng, hai binh sĩ kia vô cùng cẩn thận tiếp nhận Gia Vệ, ở phía sau trực thăng nhấn một cái chốt mở, mặt trên liền xuất hiện một cái hố.

Ngay sau đó, một chiếc giường giống như một tấm kim loại từ trong chỗ đó tự động nhô lên.

Hai binh sĩ thì lại cẩn thận đem Gia Vệ đặt ngang ở trên chiếc giường bằng kim loại, sau khi để Gia Vệ nằm xuống, lại ấn vào cái nút cũ, tấm kim loại liền cùng Gia Vệ chìm xuống.

Bất quá đồ vật đem Gia Vệ nhốt vào trong này, mặt ngoài lại trong suốt, giống như là một tầng thủy tinh.

Mà từ bên ngoài nhìn vào trong, có thể thấy, cùng nằm bên trong với Gia Vệ, còn có ba người.

Có hai nam một nữ, hai người nam tử, một người thân hình cao lớn, không khác mấy so với thiếu tá, người còn lại thân cao chỉ có trên dưới một mét bảy, nhưng thân thể lại phi thường cường tráng, không giống như Gia Vệ không chỉ thấp, lại còn rất gầy yếu.

Mà nữ tử kia, thân cao không sai biệt lắm so với Gia Vệ, trước sau lồi lõm, tóc ngắn, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo, ai cũng không nghĩ ra, một người con gái kiểu diễm yếu ớt như thế, lại đi bộ đội huấn luyện.

- Mới có bốn đứa, con bà nó, lão tử tới đây một chuyến, cũng chỉ vì tiểu tử này.

Thiếu tá nói.

Bên cạnh hắn hai binh sĩ không nói gì, chỉ là cẩn thận nhìn các thiết bị, coi như không nghe thấy gì.

Hai binh sĩ ngồi trên ghế lái, cũng không dám nói cái gì, sau khi thiếu tá cùng hai binh sĩ kia ngồi lên, phi cơ liền trực tiếp cất cánh.

Thiếu tá buồn chán nhìn bốn người trong tủ, cuối cùng vẫn là đưa ánh mắt dừng tại trên người Gia Vệ, sau một lát, trên mặt thiếu tá xuất hiện một vòng tinh quang.

- Năm đó nếu không phải vì tiểu tử Vương Quý Dân kia, lão tử cũng không cần lưu lại làm huấn luyện viên, lần này lão tử tuyệt đối phải ly khai cái nơi chim không thềm ỉa kia.

Thiếu tá thấp giọng tự nói, hai mắt chăm chú nhìn Gia Vệ, trong mắt lóe ra quang mang dị dạng.

Không biết trải qua bao lâu, Gia Vệ cảm giác đầu mình phi thường đau nhức, cuối cùng cơn đau nhức đó làm hắn tỉnh lại.

Mà khi mở hai mắt ra, thấy xung quanh mình toàn là kim loại, Gia Vệ một trận ngu ngơ.

Lúc nào, bản thân lại bị nhốt vào trong một hộp kim loại nhỏ như vậy?

Gia Vệ rất nhanh hồi tưởng một chút những sự việc trước khi mình hôn mê, đầu mặc dù có chút đau, thế nhưng ý thức của hắn vẫn phi thường thanh tỉnh, rất nhanh liền nhớ lại chính mình bị thiếu tá đưa đến một nơi hoang vu, sau đó nói đánh hôn mê mình, rồi mình bị ngắt đi.

- Chẳng lẽ là thiếu tá bọn họ đem ta cất vào trong này?

Gia Vệ trầm nghĩ.

Tại trong hộp kim loại này, không gian phi thường nhỏ, Gia Vệ căn bản không thể di động.

Chẳng qua, hắn vẫn có thể xoay được cái cổ.

Sau khi vô cùng vất vả xoay cái cổ được một phát, thiếu tá ngồi ở chỗ kia nhắm mắt dưỡng thần cùng hai binh sĩ còn đang ghi lại cái

gi đó liền xuất hiện ở trong tầm mắt Gia Vệ.

Gia Vệ mày nhíu lại, nhưng không có phát sinh thanh âm gì.

Rất rõ ràng còn chưa tới thời điểm Gia Vệ tỉnh lại, nhưng hắn lại sớm tỉnh dậy, đây không còn thuộc về tình huống bình thường nữa rồi.

- Chỗ thuốc kia có thể làm cho ta hôn mê mười hai giờ, mà bây giờ sắc trời vẫn còn tối đen, nói rõ còn chưa tới ban ngày, căn bản không được mười hai giờ, ta sao lại tỉnh lại được nhỉ?

Gia Vệ trầm nghĩ, đồng thời nghĩ nếu như mình sớm tỉnh lại, sẽ phát sinh cái dạng sự tình gì đây.

Vì vậy, hắn lần thứ hai hai nhắm mắt lại, giả bộ hôn mê.

Chỉ có điều, không được bao lâu, về mặt Gia Vệ khiếp sợ lần thứ hai mở hai mắt ra.

Hắn có thể cảm giác được, bản thân nằm trong không gian nhỏ này, nếu như bình tâm tĩnh khí, có thể làm cho mình đặc biệt thanh tịnh, đồng thời vô cùng có tinh thần, toàn thân khí lực chậm rãi khôi phục, phảng phất vĩnh viễn như không bao giờ cạn kiệt.

Một đêm ngủ cũng không bằng một giờ ngủ trong này, đã khiến cho thân thể hắn thoải mái thấy rõ.

Chỉ có điều, tiến nhập vào trong tầm mắt Gia Vệ, cũng chỉ có kim loại màu trắng, không có bất cứ cái gì khác.

Lúc này trong lòng Gia Vệ có quá nhiều nghi hoặc, muốn suy nghĩ cẩn thận, nhưng hắn làm sao có thể suy nghĩ cẩn thận?

- Thuận theo tự nhiên, thời điểm nên hiểu, là có thể hiểu.

Gia Vệ thấp giọng tự nói, liếc mắt nhìn thiếu tá vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần, hai mắt hắn cũng nhắm lại nghỉ ngơi.

Không biết trải qua bao lâu, Gia Vệ bị rung động rất nhỏ đánh thức.

Hắn vẫn đang nằm trong không gian nhỏ nhỏ bằng kim loại kia, chỉ có điều Gia Vệ cảm giác trong không gian kim loại lúc này đã giống như một cái hộp lớn, đang bị một cái cánh tay kim loại nhấc lên bỏ vào trong một chiếc xe rất lớn.

Mà trên phi cơ trực thăng, không có tù sinh học, không gian trở nên lớn hơn rất nhiều.

Ở đây vẫn là một mảnh hoang vu như cũ, khiến cho Gia Vệ không biết mình đã đi đến đâu, chẳng qua hắn cũng không có nhắm mắt lại, tù sinh học cũng không cất vào trong xe, mà là lộ ra bên ngoài, Gia Vệ vừa lúc có thể từ nơi ấy xem một chút tình huống xung quanh.

Nhưng mà, rất nhanh Gia Vệ liền thấy được một màn làm cho hắn kinh ngạc.

Chỉ thấy thiếu tá từ trên phi cơ đi xuống, bên cạnh đó xuất hiện một người Gia Vệ đã từng thấy qua - trung tướng.

Ngay sau đó, thiếu tá hùng hùng hổ hổ, Gia Vệ nghe không được, nhưng lại có thể nhìn ra, thiếu tá khẳng định lại đang nói tục, mà vị trung tướng kia, vậy mà lại trực tiếp quay qua thiếu tá đứng chào theo nghi thức quân đội, sau đó chính là vẻ mặt tươi cười hướng về thiếu tá giải thích cái gì đó.

Tràng diện này, khỏi phải nói quái dị đến cỡ nào.

Một vị trung tướng lại cần phải hành lễ với một vị thiếu tá!

Đồng thời, cái người trung tướng này lại còn muốn nịnh bợ người thiếu tá kia!

Thế loại quái quỷ gì đây?

Gia Vệ không giải thích được, chỉ có thể nhìn.

Rất nhanh, chiếc xe rất lớn này bắt đầu di chuyển, thiếu tá thì lại bước vào trong một chiếc xe việt dã do trung tướng đích thân mở cửa..

Ở đây là một khu rừng rậm rạp, trông có vẻ rất cổ xưa, không có một chút dấu hiệu bàn tay con người khai phá nào.

Thậm chí, xuất hiện ở trong tầm mắt Gia Vệ là một ít loại động thực vật, Gia Vệ ngay cả ở trên TV đều chưa từng thấy qua, đồng thời thỉnh thoảng có mấy thân ảnh vô cùng nhanh vọt qua trước mắt Gia Vệ, Gia Vệ thị lực rất tốt, có thể thấy những thân ảnh kia chính là những con báo đốm dài đến hai mét, đây là lần đầu tiên Gia Vệ nhìn thấy báo chân thực, so với loài báo hắn thấy trên TV còn muốn hung dữ hơn nhiều.

Nhưng mà, ngay thời điểm Gia Vệ đang xem xét chung quanh, thì một cái miệng lớn dính đầy máu trực tiếp hướng về phía Gia Vệ cắn

tối, chỉ bắt quá hấn cắn vào trên mặt tăng kia thủy tinh chứ không cắn được Gia Vệ.

Mà làm cho Gia Vệ phải giật mình, đọi cái miệng lớn dính máu đang mở kia lui về phía sau một ít, hai mắt Gia Vệ càng trừng lớn hơn.

Đây là một con trăn cực lớn, chỉ ít phải dài tới bảy tám mét, con trăn lớn như vậy, Gia Vệ cũng chỉ thấy qua trong bộ phim 'Anaconda' trên tivi, thậm chí đã từng hoài nghi không biết trên đời rốt cuộc có loài trăn lớn như vậy hay không, mà bây giờ Gia Vệ lại có thể thấy tận mắt.

- Đây rốt cuộc là địa phương nào?

Một lát sau đó, Gia Vệ thấp giọng tự hỏi, nhưng không ai có thể cho hấn câu trả lời.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Tiền Long Tổ

Đi hơn 3 giờ, rốt cục cũng tới một địa phương có công trình kiến trúc.

Ở đây, là 1 mảng rào chắn kim loại bao quanh, ở bên trong có một ít kiến trúc đơn giản, một ít xe cộ và vài chiếc trực thăng quân dụng.

Tổng thể nhìn lại, ở đây vô cùng đơn giản, kiến trúc cũng ko quá lớn, nhưng phạm vi của nó thì lại ko nhỏ. Lấy sự phỏng đoán sơ lược của Gia Vệ thì nó so với trường học của mình cũng phải lớn hơn gấp mấy lần.

Rất nhanh, xe được lái vào một nơi như một khu nhà xưởng. Tù sinh học của mấy người Gia Vệ bị hai cái tay cơ giới thật lớn cắp đưa đi, trực tiếp bỏ vào một chỗ trên thành tường.

Sau khi mấy chiếc tù sinh học được đặt lên vách tường, nắp thủy tinh trên đầu mấy người Gia Vệ được mở ra. Không khí bên ngoài tràn vào bên trong chiếc tù sinh học, làm cho hiệu quả của chiếc tù giảm đi rất nhiều

- Đi, đánh thức bọn nó dậy.

Chỉ chốc lát sau, xe của thiếu tá và trung tướng đã đi tới, thiếu tá vừa mới xuống xe, liền nói thẳng.

Mấy binh sĩ mặc đồng phục màu trắng đi tới bên người bọn Gia Vệ, lần lượt tiêm cho mỗi người một mũi.

Gia Vệ làm bộ hôn mê, cũng không tỉnh dậy vội, cho đến khi hắn nghe được tiếng “Um” của cô bé kia sau khi tỉnh lại, Gia Vệ mới cau mày mở mắt ra.

Không bao lâu sau, bốn người đều từ trong tù sinh học đi ra, đứng trước mặt thiếu tá, trên mặt đều lộ ra nét nghi hoặc nhìn tình huống xung quanh.

- Từ giờ trở đi, bốn người các người chính là một đội, cho các người thời gian nửa giờ, chọn ra một đội trưởng, đồng thời xác định cho các người một danh hiệu.

Thiếu tá vẻ mặt nghiêm túc nói.

Bốn người nghe vậy, đều sửng sốt, bọn họ vừa đến nơi đây, còn chưa biết cái gì, đã phải nhận nhiệm vụ ngay rồi.

Bốn người người nhìn ta, ta nhìn người, đều có chút không biết phải làm sao.

Nhưng mà rất nhanh, người có thân hình thấp hơn Gia Vệ một chút đứng ra nói:

- Tuổi tác ta lớn hơn, kinh nghiệm nhiều hơn, vị trí tổ trưởng ta tạm thời đảm nhiệm, thế nào?

Nam tử này, trong bốn người bọn họ, tuổi hắn đích thực là lớn nhất, chỉ cần nhìn vẻ bề ngoài của hắn, là đã có thể nhìn ra hắn không trẻ trung được bằng mấy người Gia Vệ.

Hai người khác, tuy rằng nam nhân to lớn kia có thể hình cường tráng giống thiếu tá, thế nhưng lúc này trên mặt vẫn mang dáng vẻ hoang mang chưa biết phải làm sao, rất rõ ràng là hắn cũng chưa vào đời được bao lâu.

Mà cô bé kia, lúc này lại đang nhíu mày lại suy nghĩ, nhưng chỉ sau một lát, nàng cũng gật đầu.

Gia Vệ cũng gật đầu, ba người đều gật đầu đồng ý, tổ trưởng cứ đơn giản như vậy mà được tuyển chọn ra, khiến thiếu tá cũng phải có chút kinh ngạc.

Ngay sau đó, cô bé kia liền cũng mở miệng nói:

- Thành viên tổ chúng ta, ai cũng có tiềm lực, nhưng vẫn chưa được bộc phát, gọi là tiềm long tổ đi, tổ trưởng tiềm long số 1, ta là số 2.

Lập tức, nữ hài liền nhìn về phía người có vóc dáng tương tự thiếu tá, nói:

- Người là số 3.

Nói xong, nàng liền nhìn về phía Gia Vệ, không nói thêm lời nào.

Gia Vệ biết ý tứ của nàng, cười khò gật đầu, nói:

- Ta là số 4.

(K: nghi tác giả mới xem I am number Four lắm: v)

Tổ trưởng cùng người thanh niên cao lớn kia cũng không có dị nghị, đều gật đầu.

Mà lúc này đây, thiếu tá mở miệng lần nữa:

- Tốt, các người đã chọn tổ trưởng xong, xác định danh hiệu, như vậy, thứ nghênh đón các người kế tiếp, chính là đợt huấn luyện ma quỷ này.

Thiếu tá dừng lướt, hai mắt híp lại nhìn bốn người, tiếp tục nói:

- Từ nay về sau, quên tên, quên thân phận các người đi, chỉ cần phải nhớ, các người là một thành viên của Tiềm Long Tổ, là một người chiến sĩ, là một người chiến sĩ chỉ có thể chảy máu không được phép rơi lệ. Mà đối với mệnh lệnh của ta, các người chỉ có một loại phương pháp hồi đáp, đó chính là phục tùng.

- Vâng.

Bốn thành viên Tiềm Long Tổ đều ngẩng đầu ưỡn ngực, lớn tiếng nói.

Có điều, trong bốn người, tiềm long số 1 làm tiêu chuẩn nhất, tư thế đứng so với tư thế của thiếu tá cũng không kém nhau là mấy, không biết có phải lúc trước hắn đã từng trải qua huấn luyện rồi hay không.

- Tốt, bây giờ bắt đầu tiến hành huấn luyện cơ bản trong mười ngày, tất cả đi theo ta.

Trên mặt thiếu tá lộ một nụ cười có phần trêu đùa, đi ra phía bên ngoài.

Bốn người Gia Vệ cũng vội vàng đuổi theo, những người khác thì ai bận rộn cái gì thì đi làm cái nấy.

Không bao lâu, bốn người Gia Vệ liền đi theo thiếu tá tới một sân huấn luyện, nơi này có bao cát, có rào chắn, có tạ, có vũng bùn, có các loại dụng cụ huấn luyện mà mấy người Gia Vệ cũng chưa bao giờ nhìn thấy qua.

Vừa mới tới đây, thiếu tá đã trực tiếp nắm lấy bốn bao cát cao một mét, ném về phía bốn người Gia Vệ.

Bốn người đều vội vã tiếp lấy bốn bao cát, nhưng là chân chính tiếp được bao cát, cũng chỉ có số 1 cùng Gia Vệ hai người, số 2 và số 3 còn lại là sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, thiếu chút nữa đã bị bao cát đẩy ngã.

- Hiện tại, cho các người thời gian nửa giờ, lưng đeo bao cát chạy quanh sân huấn luyện mười vòng, muộn một phút đồng hồ, cứ đeo bao cát như cũ mà hít đất một trăm cái, bắt đầu.

Thiếu tá bấm đồng hồ đếm giờ, trực tiếp hô.

Mấy người Gia Vệ vẫn còn có chút chưa phản ứng kịp, bọn họ vừa mới đến nơi đây, trực tiếp huấn luyện thì không nói, lại còn huấn luyện nặng như vậy.

Cái bao cát này, ít cũng phải năm mươi cân, mà một vòng sân huấn luyện cũng phải lên tới 1000m. Lưng đeo bao cát chạy 10km, cho dù là lão binh cũng chưa chắc có thể hoàn thành nổi, bọn họ làm sao có thể hoàn thành?

Bất quá, bọn họ cũng đều biết, nếu như đưa ra dị nghị, ngênh tiếp bọn họ chính là hình phạt cực kì nghiêm khắc.

Tiền long số 1 lúc này trực tiếp gầm nhẹ một tiếng:

- Bắt đầu chạy.

Ngay sau đó, hắn liền dẫn đầu đem bao cát khiêng lên trên lưng mình, cắn răng bắt đầu chạy.

Gia Vệ nhướng mày, cũng không chần chờ, đặt bao cát lên trên cái lưng cũng không to lớn gì cho cam, bắt đầu chậm rãi chạy.

Số 2 cùng số 3 cũng không chần chờ, đặt bao cát lên trên vai, chạy theo.

Xem tình huống bốn người bọn họ, thiếu tá cảm thấy rất thất vọng.

Bởi vì trong bốn người, người cuối cùng vốn chính là người hắn xem trọng nhất, chính là tiền long số 3.

Thế mà ngay cả nữ hài số 2, tốc độ chạy so với hắn còn nhanh hơn.

- Mục nội nó, một thân cơ bắp như thế mà vô dụng.

Thiếu tá thấp giọng mắng.

Hắn đã từng tin tưởng cơ bắp cứ lớn là mạnh, cho nên hắn luyện ra một thân cơ bắp này, nhưng cuối cùng lại bị một người thoát nhìn thì gầy yếu đánh bại. Có điều cũng chỉ có người ấy có thể đánh bại hắn, toàn bộ căn cứ cũng không còn ai là đối thủ của hắn, vì vậy hắn cũng không có cảm giác cơ thể mình luyện tập ra là vô ích.

Thế nhưng từ gặp gỡ Gia Vệ, lại nhìn đến tình hình hiện tại này, hắn càng ngày càng suy nghĩ đến chuyện cơ thể cùng thực lực căn bản chính là hai thứ không liên quan đến nhau.

- Nếu như không phải là do tên khốn kiếp nguoi, lão tử cũng sẽ không tập luyện ra một thân cơ bắp như thế này, chờ đi, tiểu tử của nhà nguoi đến, lão tử khẳng định phải lột hai lớp da của nó thì mới hả dạ.

Thiếu tá lại hung hăng nói.

Mà lúc này, ở khu phố Tân Hải cách chỗ này không biết bao xa, người một nhà Vương Cường đang cùng nhau ăn cơm, Vương Cường cùng Vương Quý Dân đồng thời hất xì cùng một lúc, hai người phải hất xì đến bảy tám cái, khiến gương mặt mẹ Vương Cường nhìn hai người có chút quái dị.

- Không có việc gì, tiếp tục ăn, không biết tên Vương bát đản nào lại chửi lão tử.

Wương Quý Dân lặng lẽ cười nói.

Wương Cường nhìn Vương Quý Dân, bĩu môi, lại tiếp tục ăn.

Đeo bao cát chạy 10 km trong vòng nửa tiếng, bốn người Gia Vệ khó có khả năng hoàn thành, mặc dù là Gia Vệ, đến cuối cùng cũng có chút chịu không nổi.

Chẳng qua đến thời gian quy định, số 1 cùng Gia Vệ hầu như cùng một lúc chạy đến đích, thành công trong nửa giờ đeo bao cát 50kg chạy 10km.

Mà số 2 thì còn đúng 2 vòng chưa kịp chạy, số 3 còn gần bốn vòng chưa chạy xong.

- Nhanh cõm bõn màỵ lên một chút đi.

Thiếu tá trực tiếp rõng giận với số 2 và số 3.

Cùng lúc đó, thiếu tá đi tới trước mặt số 1 cùng Gia Vệ, dùng chân đá vãng bao cát của hai người ra, chỉ chỉ về phía hồ bơi dài 200m cách đó không xa, nói:

- Hai người các người, bởi một lúc cho mát đi, đủ mười vòng bể là được.

- Thưa ngài, tôi không biết bơi.

Mặt số 1 cuối cùng cũng đổi sắc, đau khổ nói rằng.

- Không biết bơi thì ta cho người tập, đến khi số 3 chạy đến đích, các người còn chưa có bơi xong, bốn người các người, mỗi người hít đất một nghìn cái.

Thiếu tá không thêm để ý chút nào, nói.

Gia Vệ nhìn cái kia hồ bơi, cũng phải cười khổ liên tục, hiện tại hẳn cảm giác hai chân sắp không cử động được nữa rồi, tuy rằng hẳn biết bơi, thế nhưng mười vòng bể chính là bốn nghìn mét, bơi lại rất tiêu hao thể lực, không thể so sánh với việc đeo bao cát 50kg chạy 10km được.

Ngay lúc Gia Vệ muốn kiến nghị, thì thấy tổ trưởng cắn chặt răng, trực tiếp đi về phía hồ bơi.

Phải biết là, một người không biết bơi, nỗi sợ hãi hồ nước mãnh liệt đến mức nào, thế nhưng cho dù là như vậy, số 1 cũng không chút do dự nhảy xuống hồ bơi, ở trong hồ nước vùng vẫy, mãi cũng không di chuyển được phân nào.

Thiếu tá tựa như không có nhìn thấy, tùy ý để số 1 ở trong hồ bơi uống nước.

Gia Vệ nhượng màỵ, không nói gì, lập tức đứng lên, cũng trực tiếp nhảy vào trong hồ bơi, hai chân thong thả đi dưới nước, đi tới bên người số 1, một tay kéo hẳn, để cho hẳn nổi trên mặt nước, rồi mới mở miệng nói:

- Chân đạp dưới nước giống như là đạp xe đạp, là người có thể tự mình nổi được, chỉ cần người nổi được, sau đó người sẽ biết thế nào là bơi.

Kỳ thực bơi cũng không khó, thế nhưng rất nhiều người lại không thể chống lại nỗi sợ hãi trong lòng mình, cho nên mới không thể bình tĩnh được.

Số 1 nói tiếng cảm ơn, lập tức hít thở một hơi thật sâu, lúc này mới căn cứ theo lời nói của Gia Vệ, chậm rãi đạp chân dưới nước.

Cùng với cử động của đôi chân, mào số 1 đang nhú dần dần giãn ra, không bao lâu sau, tại thời điểm hấn không chú ý, Gia Vệ buông tay ra, mà hấn cũng không chìm xuống như trước nữa.

- Chính là như vậy.

Thanh âm Gia Vệ một lần nữa vang lên, khiến số 1 sững sốt, bởi vì Gia Vệ đã cách xa hấn hơn mười mét

- Đa tạ.

Số 1 cảm kích liếc mắt nhìn Gia Vệ, nói:

- Người trước bơi đi, ta làm quen một chút đã.

Gia Vệ gật đầu, liền trực tiếp cử động toàn bộ tứ chi, bơi rất nhanh về phía trước.

Không bao lâu sau, số 1 như là đã quen thuộc các động tác, cũng bắt đầu thử bơi về phía trước, chỉ một lát sau, hấn đã có thể đủ tự do bơi lội

Những thứ này lọt vào trong mắt thiếu tá, hấn liền chậm rãi gật đầu.

T thân phận số 1 cùng thân phận ba người Gia Vệ không giống nhau, số 1 vốn chính là một người lính, do được lựa chọn mà lọt vào, bản thân đã có tố chất của một người lính, thế nên huấn luyện rất nhanh.

Mà ba người Gia Vệ, trước căn bản cũng chưa từng đi lính, huấn luyện bọn họ trừ phải thực lực huấn luyện, còn cần phải giáo dục qua tư tưởng của mấy người bọn họ nữa..

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Món Ăn Tàn Khốc

Lão tứ, rốt cuộc là trước đây ngươi luyện như thế nào vậy, ngay cả lão đại cũng không phải là đối thủ của ngươi?

Tiền long số 2 vừa đeo bao cát chống đẩy, vừa hướng Gia Vệ hỏi.

- Đúng vậy a, lão tứ, khi ta còn ở nhà, cha ta huấn luyện ta rất nghiêm khắc, thế nhưng từ lúc tới đây, ta cảm thấy cha ta vẫn còn thương ta nhiều lắm.

Tiền long số 3 nói, trải qua mấy ngày ở chung này, tất cả mọi người đều biết, cái tên cao to tứ chi phát triển, là một người có tính cách ôn hòa nhất trong bốn người bọn họ.

Tiền long số 1 cũng nhìn về phía Gia Vệ, mặt không dò hơi thờ không gáp, vừa hít đất vừa nói:

- Lão tứ, ta dù sao cũng đã từng nhập ngũ, sống ở trong quân đội sáu năm trời, hàng năm đều phải tiếp nhận những đợt huấn luyện với cường độ cực cao, thế nhưng tới nơi này, lại gặp người còn thích ứng nhanh hơn cả ta, thực sự là không có thiên lý nữa mà.

- Ta thực ra cũng có điều kiện để thích nghi với hoàn cảnh xa lạ sớm, cũng là cha ta ông ấy huấn luyện lợi hại, giờ mới có được ta như ngày hôm nay.

Gia Vệ lặng lẽ nói, bảo hấn giải thích, hấn cũng không thể giải thích nổi mình hôm nay là như thế nào.

Chẳng lẽ lại nói là do kích thích tố tuyến sinh dục của mình tiết ra quá nhiều???

- Không được nói chuyện, đều cmm làm nhanh lên một chút cho ta, mỗi người một nghìn cái, thiếu một cái đêm nay khỏi ăn cơm.

Thiếu tá vẫn như cũ, hần mặt lớn tiếng quát.

Bốn người Gia Vệ bọn họ lúc này cũng chẳng còn sợ thiếu tá nữa. Tám ngày trôi qua, bọn họ trừ huấn luyện ra thì chính là huấn luyện, mỗi ngày ở trong tù sinh học bổ sung thể lực hai tiếng, mà ngay cả lúc ăn cơm cũng phải chịu sự huấn luyện. Trong bọn họ, chỉ có Tiềm Long số 3 còn chưa có thích ứng hoàn toàn, số 1 số 2 cùng Gia Vệ, thì đều đã thích ứng không sai biệt lắm.

- Sếp, thật sự chỉ có bốn người chúng ta được huấn luyện ở đây thôi sao?

Lão đại, tiềm long số 1 nhin không được hỏi.

Hắn đã được huấn luyện ở trong quân ngũ một thời gian, cùng huấn luyện với hắn không phải trên trăm thì cũng phải đến vài chục người, nào có chỗ nào chỉ huấn luyện bốn người thể này thôi đâu.

- Nói lời vô dụng làm gì, chúng ta ở đây không phải là huấn luyện đồ bỏ đi, mà là huấn luyện tinh anh, chỉ có bốn người các người thì sao? Bốn người các người đều có thể trở thành tinh anh hết được sao?

Thiếu tá cười lạnh một tiếng nói.

- Như vậy mà còn không được tính là tinh anh?

Lão nhị trên mặt hơi đỏ ửng hỏi.

Nàng dù sao cũng là nữ nhi, tuy rằng cũng đã thích nghi không sai biệt lắm, thế nhưng thể lực vẫn chưa thể bằng con trai như mấy người Gia Vệ được.

- Tính là cái đích gì.

Thiếu tá bĩu môi, lạnh lùng nói.

Bốn người đều là cười khổ một tiếng, không có nói nữa, tập trung vào việc hít đất.

- Đeo bao cát 100kg ở trên lưng, hít đất 1000 cái, lại còn hạn chế thời gian, sớm biết phải khổ như thế này, thà ở nhà đẻ phụ thân huấn luyện nặng thêm chút còn hơn.

Lão tam nói, trên mặt tràn đầy vẻ sầu khổ.

Đúng lúc này, thiếu tá từ đâu tới đập một cước vào mông hắn, khiến hắn gục hẳn xuống dưới đất, lập tức tức giận nói:

- Người thì to mà gan thì bé, ngươi làm cho lão từ quá mất mặt.

Lão tam ai oán liếc mắt nhìn thiếu tá, không nói gì, lại bắt đầu tiếp tục tập chống đẩy.

Ba người Gia Vệ đều cười rộ lên, bọn họ biết vì sao thiếu tá lại tức giận, nhưng cũng không dám nhiều lời, bằng không mông của mình sẽ hấp dẫn chân của thiếu tá mất.

Hít xong một nghìn cái, mặt trời đã sắp xuống núi, nhưng mà vẫn còn chưa tới bữa cơm chiều.

Bốn người bọn Gia Vệ đều cõng trên lưng một cái ba lô, bắt đầu chạy vòng quanh sân huấn luyện.

Đây là vận động trước bữa tối, đeo balo 50kg chạy 10 vòng, chạy xong mới được ăn cơm.

Tám ngày huấn luyện siêu cường độ, bằng với huấn luyện bình thường mấy tháng, đồng thời được bổ sung năng lượng từ tù sinh học, điều này giúp ích rất nhiều cho bọn họ.

Mỗi người cũng cảm giác được khí lực của mình hiện giờ phải gấp hai lần trước đây, mà ngay cả Gia Vệ cũng cảm giác được mình đã mạnh hơn hẳn. Ở đây tám ngày, thân thể của mình cũng cường tráng lên một ít.

Đương nhiên, cũng có một người bề ngoài không thay đổi chút nào, đó chính là người được Gia Vệ và Tiềm Long số 3 gọi là nhị tỷ, Tiềm Long số 2.

Bất kể là huấn luyện như thế nào, tay chân nhỏ nhắn của nàng vẫn thanh mảnh như cũ, thậm chí là mặc kệ việc phơi nắng dưới ánh mặt trời chói chang, làn da nàng vẫn trắng nõn như lúc mới gặp, như là vẫn được chăm sóc kỹ lưỡng ngày đêm vậy.

Trong tám ngày huấn luyện siêu cường độ, bọn họ học được sự hợp tác, quan hệ bốn người, càng ngày càng tốt hơn, nghiêm nhiên thực sự trở thành một tiểu tổ.

Đây là tình đồng đội, ở thời khắc lao đại vì lão tam mà cam nguyện chịu phạt, ba người Gia Vệ bọn họ liền lĩnh hội được.

Đối với việc chạy bộ 10km, lao đại, lao nhị cùng Gia Vệ thì rất nhẹ nhàng, còn với lão tam mà nói thì vẫn có chút vất vả, chạy hơn nửa giờ mới xong.

Ngay sau đó, bốn người cũng không khách khí, trực tiếp chạy tới một cái bàn bên cạnh sân huấn luyện. Trên bàn bày đầy đủ các loại thức ăn, đều là những loại thức ăn giàu chất dinh dưỡng.

Huấn luyện thể lực, bổ sung chất dinh dưỡng là điều không được phép bỏ qua. Cho nên bốn người đối với việc ăn uống trong tám ngày này, chưa từng có chút than phiền nào. Bởi vì bọn họ ăn uống ở đây, so với ăn uống ở nhà còn chất lượng hơn vô số lần.

- Ngày hôm nay, cho các người thêm một món ăn mới, sau đó mỗi ngày đều phải ăn món này.

Thiếu tá lặng lẽ cười, mở miệng nói.

Nghe được những lời này của thiếu tá, cả bốn người bỏ thức ăn trong tay mình ra, cùng có một loại dự cảm chướng lạnh.

Đang đứng ở phía sau, bốn binh sĩ liền bung bốn cái mâm tới, đặt ở trước mắt mấy người Gia Vệ, đồng thời bỏ cái lồng đậy thức ăn ra.

Sau khi nhìn thấy thứ bên trong mấy cái mâm, sắc mặt bốn người đều đại biến, lão nhị và lão tam thiếu chút nữa đã biu ti fun.

Đồ vật trong mâm, rõ ràng là thịt tươi, máu bên trên cũng chưa có rửa qua, hoàn toàn là thịt tươi, đứng ở xa mà vẫn còn ngửi thấy mùi tanh của máu.

- Sếp à, món đồ chơi nhỏ này có thể không ăn không?

Lão nhị hỏi, nàng là nữ nhi, năng lực tiếp nhận ở phương diện này, khẳng định không bằng nam nhân.

Về mặt lão tam cũng trở lên sàu khô, hai mắt hấn cũng đã đỏ lên, ai oán nhìn về phía thiếu tá.

Thứ đồ này có thể là cực kì có dinh dưỡng, thể nhưng có dinh dưỡng nhiều thể nào đi nữa, cũng phải nuốt trôi thì mới được.

- Đây là bản giáo quan thấy các người cực khổ, phải vất vả ra bên ngoài săn về, các người không ăn, chẳng phải là cô phụ thịnh tình của bản giáo quan sao?

Thiếu tá nở một nụ cười hèn mọn.

- Trường quan, thứ đồ chơi này trông có vẻ cực kỳ tốt, hay là, ta để hết lại cho người ăn nhá?

Gia Vệ đẩy đẩy cái mâm trước mặt, hấn cũng không chán ghét giống lão nhị và lão tam cho lắm, nhưng hấn cũng hoài nghi liệu mình có thể ăn được nó hay không.

Thiếu tá lặng lẽ cười, cũng không khách khí, trực tiếp đem tất cả đồ ăn trước mặt Gia Vệ trừ mâm thịt tươi về trước mặt mình, nói:

- Thức ăn khác, ta sẽ giúp các ngươi ăn, về phần thức ăn ta chuẩn bị riêng cho các ngươi, hắc hắc, các ngươi cho dù có phải nhét thì cũng cố mà nhét hết vào cho ta.

- Ăn thì ăn, lão nhị lão tam lão tứ, hãy tưởng tượng thứ này thành những miếng bò bí-tết thơm ngon ngào ngạt, sau đó bịt chặt mũi lại, dùng tốc độ nhanh nhất để nuốt hết cái thứ này, rất dễ.

Lão đại nói.

Gia Vệ cùng lão nhị lão tam cùng dùng vé mặt làm khó nhau nhìn lão đại, đem miếng thịt tươi máu chảy đầm đìa này tưởng tượng thành một miếng bò bí-tết? Có thể được sao? Ở chỗ này không có fristi...

Lão đại thấy lời nói của mình chưa có sức thuyết phục, liền trực tiếp cầm lấy miếng thịt tươi bò bí-tết trước mặt mình, nói:

- Ta ăn trước.

Nói xong, hấn cũng không cần bịt mũi, há miệng ra, nhét thẳng miếng thịt vào trong miệng.

Không mất bao lâu, cả khối thịt đã được hấn nhét hết vào trong miệng. Chỉ có điều, cả ba người Gia Vệ đều lo lắng nhìn hấn, quai hàm lão đại đang phồng cứng lên, nói rõ rằng hấn vẫn còn chưa có nuốt xuống.

Rất nhanh, lão đại đã nhắm nghiền hai mắt lại, hung hăng nuốt hai cái, cuối cùng cũng nuốt được một phần miếng thịt xuống, thế nhưng vừa lúc đó, hấn làm ra bộ dáng như muốn nôn mửa, thiếu chút nữa đã nhổ miếng thịt trong miệng ra.

Lúc này, thiếu tá vội vàng nuốt miếng bò bí-tết thật trong miệng mình xuống, nói:

- Đừng nhổ ra, nôn rồi thì ngươi cũng phải ăn hết, đến lúc đó ngươi càng nuốt không trôi.

Nói xong, liền lặng lẽ cười, cầm lấy một cái đùi gà bắt đầu gặm.

- Lão đại..

Ba người Gia Vệ cùng cười khỏ, lão đại đã ghen đỏ bừng hết cả mặt, thế nhưng vẫn cố gắng không nhả miếng thịt trong miệng ra.

Bởi vì lời thiếu tá vừa nói, khiến hắn không dám nôn.

Nhỏ ra lại ăn hết?

Cái này so với ăn thịt sống còn khó chịu hơn gấp vạn lần!

Chỉ thấy lão đại ngồi thẳng người lại, hai tay nắm chặt cạnh bàn, sau đó bắt đầu cố gắng nuốt.

"Hô..." Sau một lát, lão đại cuối cùng cũng đem đồng thịt trong miệng nuốt xuống, hít thở một hơi thật sâu, tránh cho việc bị chính dạ dày của mình phản bội, đẩy hết ra ngoài.

Lão đại lúc này, miệng đầy máu, cả hàm răng toàn máu tươi, quả thực trông như một con dã thú, khiến hắn trông có chút hung ác dữ tợn.

Thế nhưng, thoát nhìn lão đại hung ác, nhưng hắn giống như đang đeo balo nặng 200kg vậy, thở dốc kịch liệt, cầm ngay lấy một cốc nước trên bàn tu một hơi, nhưng mà nước uống vào hầu như bị hắn nhổ ra hết.

Ước chừng sau khoảng mười phút, lão đại mới thở bình thường lại, lau lau nước trên mặt, lộ ra một nụ cười mỉm với mấy người, nói:

- Xem đi, kỳ thực rất dễ mà.

Ba người Gia Vệ đều sùng sốt, đây mà là rất dễ sao?

- Ăn nhanh lên một chút đi, thời điểm huấn luyện mà vẫn chưa ăn xong, ta sẽ giữ lại để bữa sau cho các người, đương nhiên, trong lúc đó có ruồi hay nhặng đến thay ta trông đĩa thức ăn ấy hay không, ta cũng không dám chắc.

Thiếu tá cười nói, hắn ăn mấy miếng bò bí-tết cùng các khác thức ăn, còn ăn rất nhanh nữa, giống như cả bàn mỹ thực này vẫn không đủ cho một mình hắn ăn vậy.

- Nhị tỷ, tam ca, các người tự xử lý đi, ta có lẽ phải liều mạng rồi.

Gia Vệ cười khở nói, lập tức liếc mắt nhìn lão đại, tay liền cầm lấy cái khối thịt nặng 1kg kia.

Một cân thịt thoạt nhìn thì cũng không nhiều lắm, nếu như là thịt chín mà nói, đừng nói là Gia Vệ, ngay cả nhị tỷ cũng có thể ăn hết một cách đơn giản. Nhưng một cân thịt tươi máu chảy đầm đìa này, Gia Vệ vẫn còn không dám chắc mình sẽ không nhổ ra hay không nữa.

Thế nhưng vừa nghĩ tới lời thiếu tá vừa nói, nôn ra cũng phải ăn hay là chờ ruồi bâu mới ăn. Gia Vệ nhắm chặt mày lại, ngay sau đó, liền bắt đầu hạ quyết tâm.

Rốt cục, sau khi Gia Vệ tưởng tượng ra miếng thị trong tay thành miếng bò bít tết, hấn bắt đầu ăn.

Gia Vệ học lão đại, trượt tiên nhét cả cân thịt vào mồm, sau đó nhai thật nhanh, mạnh mẽ dứt khoát nuốt một miếng thịt vào trong bụng.

- Lão tứ, cậu thấy thế nào?

Lão nhị hướng Gia Vệ hỏi, khuôn mặt nàng hơi có vẻ tái nhợt, thiếu chút nữa đã nôn mửa ra.

Lão tam cũng hai mắt thẳng tắp nhìn Gia Vệ, nuốt nước bọt, cả người đều cúi thấp xuống, không thể bảo trì được dáng đứng thẳng.

Gia Vệ nhìn bọn họ khoát khoát tay, quai hàm phồng lên lộ nụ cười, sau đó hai mắt ngưng tụ, giống như đang đưa ra một quyết định cực kỳ trọng đại, trực tiếp ngẩng đầu lên, duỗi thẳng yết hầu, lại bắt đầu đem miếng thịt còn lại trong miệng nuốt nốt.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Khảo Hạch

Dưới con mắt trợn trừng của lão nhị và lão tam, Gia Vệ đem miếng thịt tươi trong miệng nuốt xuống.

Gia Vệ cũng không làm ra động tác nôn mửa giống lão đại, bởi vì lúc này Gia Vệ, căn bản không có cảm thấy mình muốn nôn mửa. Khóe miệng của hắn nhếch lên, nhìn về phía lão nhị cùng lão tam, vươn đầu lưỡi còn đang chảy đầy máu, liếm qua một vòng quanh khóe miệng, nói:

- Ăn ngon.

- Ô...

Lão nhị trợn trừng hai mắt, ngay lập tức lấy tay che miệng lại, thiếu chút nữa đã phun ra.

Lúc này, chỉ thấy một tiếng ‘ợ’, thân hình cao lớn của lão tam chợt quay đầu hướng sang nơi khác, thức ăn vừa rồi còn chưa kịp tiêu hóa, giờ được hắn trực tiếp phun ra.

Gia Vệ cùng lão đại cùng nở nụ cười khổ, hai người ăn một cân thịt tươi, mới biết được cảm giác ăn một cân thịt tươi còn đang chảy đầm đìa máu này có cái cảm giác gì.

Hiện tại, đã cảm giác được, cũng không còn ác cảm nữa.

Nhưng được chứng kiến biểu hiện của lão đại và Gia Vệ, áp lực lên hai người lão nhị, lão tam còn lớn hơn nữa.

- Sếp, dù thế nào đi nữa ta cũng không thể ăn được cái thứ đồ chơi này đâu, ta tình nguyện chạy thêm 10 km.

Lão nhị ổn định lại một chút, sắc mặt tái nhợt phát âm.

- Ô ô ô...

Lão tam cũng muốn nói cái gì đó, thế nhưng miệng hắn lúc này không rảnh, hiện tại đã bắt đầu nôn ra mật rồi.

Thiếu tá bĩu môi, thấp giọng nói một câu "Phế vật". Lúc này mới gạt đầu, nói:

- Nuốt không nổi thì thôi không nuốt nữa.

Nghe thấy thiếu tá tốt như vậy nói, lão đại cùng Gia Vệ vừa muốn đề xuất ý kiến, thiếu tá mới khinh bỉ nhìn bốn người, nói:

- Ta còn chưa nói các ngươi không được phép nướng chín ăn, các ngươi ngu hết rồi à?

- Có thể nướng chín?

Bốn người đều sùng sốt, ngay cả lão tam đang nôn thốc nôn tháo cũng cảm thấy kinh ngạc.

Chưa kịp nói thế này giống như là muốn giết con nhà người ta quá!

Trong khoảng thời gian ngắn, Gia Vệ cùng lão đại đều có cảm giác dạ dày của mình đang quay cuồng một hồi, muốn nôn.

Chẳng qua, vừa lúc đó, thiếu tá quăng xương gà trong tay ra, nói:

- Tốt, hiện tại nói cho các ngươi biết một việc, tất cả nghe kỹ cho ta.

Nói xong, thiếu tá dừng lại chỉ chỉ lão tam đang nôn mửa. Lão nhị mang nước lại đưa cho hắn, để hắn súc miệng. Lúc này thiếu tá đã quay lại tư thế ngồi nghiêm túc ban đầu.

Bốn người đều ngồi thẳng người dậy, thiếu tá mới nói tiếp:

- Ngày mai, chính là ngày huấn luyện cuối cùng của các ngươi, qua ngày kia, cũng chính là ngày thứ mười tính từ lúc các ngươi tới đây. Ta sẽ cho các ngươi một bài khảo hạch, dựa theo kết quả trình độ khảo hạch rồi sẽ đưa ra bố trí tiếp theo cho các ngươi.

- Khảo hạch? Nếu như không qua được kì khảo hạch này, thì sẽ như thế nào?

Lão đại nhíu mày hời, khí hấn ở bộ đội đã tham gia không ít đợt khảo hạch. Vẫn luôn vượt qua bằng thành tích hạng nhất, bằng không hấn cũng sẽ không bị thiếu ta tìm đến.

- Không vượt qua khảo hạch?

Thiếu tá cười nhạt hai tiếng, nói:

- Không vượt qua, vậy thì cút đi đâu thì cút ngay đi, chúng ta không chứa chấp phé vật.

- Thế nếu như thông qua khảo hạch thì sao?

Chân mày Gia Vệ hơi nhíu lại, bọn họ huấn luyện có mười ngày, đã có ngay một bài khảo hạch, quá không bình thường.

Tuy rằng cường độ của mười ngày huấn luyện này là phi thường lớn, hiệu quả có thể sánh bằng với mấy tháng huấn luyện bình thường. Nhưng dù sao bọn hấn mới chỉ huấn luyện có mười ngày. Vả lại trong mười ngày này, bọn họ mới huấn luyện lực lượng, tốc độ cũng sức chịu đựng, về phần kỹ xảo này nọ, bọn họ còn chưa được huấn luyện chút nào.

Có thể nói, bốn người bọn họ so với trước đây, khí lực, tốc độ cùng sự chịu đựng đều tăng lên không ít, thế nhưng để mà đánh nhau, thì vẫn là những chiêu thức trước kia.

- Các bài khảo hạch đều có một thang điểm nhất định, dựa theo biểu hiện của các người, đánh giá điểm để phân loại, sau đó sẽ đưa các người về căn cứ. Kế tiếp, các người sẽ chia ra làm năm cấp bậc, tiến vào năm cấp bậc huấn luyện A, B, S, X của căn cứ, Z. Về phần các người có thể đi vào được đến cơ sở nào, thì phải xem lần khảo hạch này các người có thể có đạt được bao nhiêu điểm.

Thiếu tá nghiêm túc nói.

- Năm căn cứ này, có sự phân chia mạnh yếu sao?

Lão nhị xinh đẹp cau mi lại hỏi.

Thiếu tá gật đầu, nói:

- Năm căn cứ, căn cứ A yếu nhất, dành cho thành viên kém cỏi nhất tiến vào. Z căn cứ là tốt nhất, người đạt thành tích cao nhất sẽ được vào căn cứ Z. Nhưng mà, chênh lệch lúc ban đầu cũng không thể đại biểu cho chênh lệch lúc cuối cùng, mặc dù các người chỉ đủ

điểm để tiến vào căn cứ A, nếu như biểu hiện ưu tú, ở trong khảo hạch tiếp theo có thể đạt được điểm cao, là có thể thăng tiến đến căn cứ B, thậm chí tiến thẳng đến căn cứ Z.

- Giới hạn thấp nhất là như thế nào?

Lão tam chân chờ một lúc, mở miệng hỏi:

- Trong khảo hạch được bao nhiêu điểm, thì sẽ bị loại bỏ?

Thiếu tá hừ lạnh một tiếng, hai mắt ánh lên như là hai thanh lợi kiếm đâm về phía lão tam, lạnh lùng nói:

- Bốn người các người, không cho phép một ai bị loại, lão tử tuyển ra bốn người các người, nếu như mà có ai bị loại bỏ, làm cho lão tử bị mất mặt, ngay ngày hôm sau thôi, ta nhất định sẽ không để cho các người sống yên ổn, nghe rõ chưa?

- Rõ.

Bốn người Gia Vệ đột nhiên đứng thẳng dậy, lớn tiếng hô.

Không bao lâu sau, bọn hắn liền bắt đầu tập luyện tiếp. Một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ, bọn họ chỉ có hơn hai tiếng thời gian để nghỉ ngơi, thời gian khác đều phải chịu huấn luyện.

- Lão tam, yên tâm đi, huấn luyện mười ngày đã khảo hạch, lần khảo hạch này, khẳng định cũng chỉ là một bài khảo hạch đơn giản thôi, chúng ta đều có thể vượt qua.

Lão đại hướng lão tam an ủi, trong bốn người bất kể là lực lượng, tốc độ hay là sức chịu đựng, đều là lão tam kém cỏi nhất.

- Đại ca, ta tự biết chính mình, huấn luyện bình thường ta cũng không theo kịp, muốn vượt qua lần khảo hạch này, không phải dễ dàng gì đâu.

Lão tam nhếch miệng nói, bất quá hắn cũng không có áp lực tâm lý gì nhiều cho lắm, không phải chỉ là sớm kết thúc những tháng ngày này thôi sao, vô tư đi.

- Người nếu như mà chẳng có chí khí gì như thế, sau này chúng ta không còn là huynh đệ nữa.

Lông mi xinh đẹp của lão nhị nhăn lại, lạnh lùng nói:

- Chúng ta nếu đã tới đây, thì nhất định phải huấn luyện có thành quả mới có thể trở về. Ta tới nơi này, cũng không phải muốn vào bộ đội, mà là đến để huấn luyện chính bản thân mình, ta nhất định sẽ quay về nhà, nhưng mà, cho dù là như vậy, ta cũng không thể kém hơn bất kì kẻ nào được.

- Không sai, đây là một cơ hội phi thường khó gặp, có lẽ suốt cuộc đời chúng ta chỉ có một lần này thôi, phải nắm chặt lấy. Nếu ông trời đã cho chúng ta cơ hội này, vì sao lại không cố gắng hết mình mà nắm lấy nó?

Gia Vệ cũng nói, biểu cảm rất chân thành.

Lão tam ngưng ngác nhìn ba người Gia Vệ, sau một lát, hần mới mở miệng hỏi:

- Các người cho rằng, ta có thể vượt qua được khảo hạch này sao?

- Nói thừa, không chỉ qua được khảo hạch, chỉ ít chúng ta cũng phải tiến vào được căn cứ B.

Lão đại cười to nói.

- Đúng, không tiến vào được căn cứ B, chẳng phải là cô phụ kỳ vọng của huấn luyện viên sao?

Lão nhị cũng nói.

- Người biết trong bốn người chúng ta, người được huấn luyện viên xem trọng nhất, cũng như để ý nhất là ai không?

Gia Vệ nhìn lão tam, mở miệng hỏi.

Lão tam lắc đầu, biểu thị mình không biết.

Gia Vệ duỗi ngón trỏ ra chỉ thẳng lão tam, nói:

- Là người, bởi vì hình thể của người và huấn luyện viên không sai biệt lắm, khiến hần nhớ lại chính bản thân hần trước kia. Nếu như ngay lần khảo hạch đầu tiên người đã bị loại bỏ, nhất định sẽ khiến cho huấn luyện viên bị đá kích rất lớn, người nhần tâm vậy sao?

Lão tam ngu ngơ một hồi, hấn quay đầu nhìn về phía thiếu tá xa xa, sau một lát, trên mặt hấn xuất hiện một sự kiên định, nói:

- Ta biết, ta nhất định sẽ vượt qua được lần khảo hạch này.

Ba người Gia Vệ đều gật đầu, chọt bốn người đều tăng tốc độ lên.

Khiêng bao cát chạy bộ là phương pháp luyện thể lực rất tốt, hơn nữa còn có thể huấn luyện sức chịu đựng, nhưng như vậy cũng không phải là huấn luyện tổng thể, cho nên mấy người Gia Vệ cả ngày này, huấn luyện không dưới mười loại.

Lúc này, thiếu tá đang đứng một chỗ ghi lại một ít số liệu vào trong một quyển sổ, đóng quyển sổ lại, nhìn về phía bốn người Gia Vệ xa xa đang chạy bộ.

- Không biết, có người có thể phá được kỷ lục, lần đầu tiên có thể đạt đến cấp độ S không đây. Thành viên cấp X cũng không có bao nhiêu người, tính cả những người hiện tại đang đi lính, hình như cũng không được quá mười người, thậm chí mười người này, còn không bị bắt đi chấp hành nhiệm vụ, cuối cùng thì bọn họ cũng ở lại làm huấn luyện viên, nói cách khác, vào được cấp X đã rất ít rồi, mà cấp Z, không biết phải bao lâu nữa, mới có thể tái xuất hiện.

Trên mặt thiếu tá xuất hiện một vẻ thần thờ, chọt nhú mày lại, lẩm bẩm:

- Ngạo Long (niềm tự hào) a, Ngạo Long, không biết đến bao giờ, chúng ta mới có thể gặp lại nhau đây.

Lắc đầu, thiếu tá liền nhìn về phía mấy người Gia Vệ, cuối cùng dừng ánh mắt ở trên người Gia Vệ. Sắc mặt hấn biến đổi mấy lần, cuối cùng vẫn là không nói gì thêm, nhưng trên mặt lại tràn đầy sự chờ mong.

Mà lúc này, nếu bốn người Gia Vệ bọn họ biết căn cứ B phải khó khăn đến mức nào mới có thể tiến vào được, chi sợ bọn họ sẽ không đem căn cứ B là mục tiêu của đợt khảo hạch lần này nữa.

- Đều cmm chạy nhanh lên một chút cho ta, ai là người về cuối cùng, hít đất thêm năm trăm cái.

Không bao lâu, cái tiếng hét to kia của thiếu tá lại vang lên, vẫn là những tiếng nói đầy thô tục mà quen thuộc với bọn Gia Vệ.

Trong khoảng thời gian ngắn, bốn người Gia Vệ đều gia tăng tốc độ lên. Tuy rằng lão tam là người chạy cuối cùng, nhưng hấn không có buông bỏ, cắn răng, cũng bắt đầu gia tăng tốc độ, muốn chạy vượt qua lão nhị phía trước.

Chạy xong 10 km, Gia Vệ và lão đại không dùng đến 10', mà lão nhị phải dùng hơn 11' một chút, lão tam thì khỏi phải nói, mất 16'.

Cái thành tích này coi như cũng không tệ, dù sao bọn họ cũng mới chỉ huấn luyện trong có tám ngày. Từ nửa giờ chạy không xong cho đến dùng mười phút đã chạy xong, tiến bộ rất rõ ràng.

Chẳng qua, không để bọn hắn nghỉ ngơi, thiếu tá lại đi tới, bắt bọn Gia Vệ tiếp tục các bài huấn luyện tiếp theo.

Một lúc sau, bốn người Gia Vệ đều nhảy cả vào hồ bơi, ra sức bơi về phía trước.

Ngay sau đó, là bài tập tiến vào trong vũng bùn huấn luyện lực ổn định, cử tạ huấn luyện sức mạnh, buộc hai cánh tay bằng cao su để luyện tốc độ ra đòn. Thậm chí còn chơi xà đơn xà kéo giống với vận động viên thể thao, để huấn luyện lực thăng bằng.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đến 12h đêm, bốn người Gia Vệ tiến vào trong tú sinh học nghỉ ngơi, bổ sung thể lực.

Hơn một giờ sau, thiếu tá đi tới đánh thức bọn họ, lại bắt đầu tiếp tục huấn luyện.

Hơn một giờ này ở trong tú sinh học khôi phục, khiến bốn người Gia Vệ cảm giác như là được ngủ hai ba ngày vậy, sinh lực ngập tràn, khí lực toàn thân tuôn trào như dùng không bao giờ hết.

Cả ngày huấn luyện, cũng trôi qua rất nhanh.

Lần thứ hai tiến vào tú sinh học, sau khi đi ra, đã là ngày thứ mười bốn người Gia Vệ đi tới nơi đây.

Chín ngày huấn luyện, thành quả rất rõ rệt, chỉ ít bốn người đã thành trường ra không ít, không chỉ là thân thể to ra, tư tưởng cũng lớn mạnh thêm.

Lúc trước, Gia Vệ, lão nhị cùng lão tam đều là những đứa nhóc được gia đình chăm sóc bao bọc ở nhà, chỉ có lão đại là lính đã ở trong bộ đội 5 năm. Mà trong 9 ngày này, mặc kệ gian nan khổ cực đến đâu, chỉ có dựa vào chính bản thân mình cùng chiến hữu, khiến Gia Vệ, lão nhị cùng lão tam ba người đều trưởng thành lên không ít.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Bắt Đầu Khảo Hạch

Bên trong trụ sở huấn luyện, nơi Gia vệ cùng bốn người đứng nghiêm trang. Cách bọn họ năm bước, thiếu tá về mặt cực kỳ nghiêm túc đang đứng ở đó.

Không lâu sau, mấy người binh sĩ mặc áo trắng đi tới, trên tay mỗi người đều cầm một cái hộp, đi tới phía sau thiếu tá.

- Đây là bốn dụng cụ dùng để theo dõi các người trong lần khảo hạch này.

Thiếu tá nói. Chợt quay lại gạt đầu với bốn người phía sau, bốn người bọn họ đồng thời cùng đi tới phía mấy người Gia vệ.

Trước mặt Gia Vệ và những người khác, bốn binh sĩ cùng lúc mở chiếc hộp trong tay ra, một chiếc vòng tay xuất hiện ở trong tầm mắt của Gia Vệ.

Bốn binh sĩ ra hiệu, bốn người Gia Vệ đồng loạt duỗi tay trái ra, ngay lập tức bốn chiếc vòng đã nằm trên cổ tay bọn họ.

Chỉ có điều, thoạt nhìn ở trên tay thì vòng tay cực kỳ lỏng lẻo, sau đó đột nhiên co rút lại như muốn tiến vào trong da thịt mỗi người, nhưng cũng không có bất kỳ cảm giác gì bất thường.

Bốn người Gia Vệ sững sốt khi thấy chiếc vòng trên tay đột nhiên sáng lên một một cái, rồi chậm rãi tắt đi.

Bọn họ phát hiện, chiếc vòng trên tay giống như là bộ phận của chính cơ thể mình vậy, chính mình có thể cảm nhận, hơn nữa còn có thể kiểm soát nó.

Không lâu sau, trên vòng tay của lão tam đột nhiên vang lên tiếng pi pô, ngay sau đó, vòng tay của Gia vệ, lão đại và lão nhị cũng đồng thời vang lên âm thanh này.

- Có thể liên lạc qua lại?

Bốn người bỗng nhiên ngừng đầu hỏi.

Vừa nãy, trong đầu lão tam cùng Gia vệ nghĩ đến việc chuyển thông tin, không nghĩ rằng chỉ trong chốc lát, 3 người còn lại cũng đều nhận được thông tin.

- Không sai, thiết bị này vừa có thể xác định người truyền thông tin, phán đoán điểm số trong đợt khảo hạch, cũng có thể giúp các người liên lạc với nhau trong lúc đó, rồi báo cáo tình trạng của các người cho ta.

Thiếu tá gật đầu.

Bốn người Gia Vệ hoàn toàn sửng sốt.

Khoa học kỹ thuật như thế này, đối với bọn họ mà nói, quá tiên tiến.

Điện thoại Gia vệ cướp của Vương Cường, đến khi nào mới đạt được trình độ khoa học kỹ thuật như vậy đây.

Song rất nhanh, vẻ ngạc nhiên trên mặt của 4 người đã biến mất mà thay vào đó là thái độ nghiêm túc nhìn thiếu tá.

Ngày hôm nay bắt đầu khảo hạch, mà đối với vấn đề này, bọn họ vẫn hoàn toàn không hay biết gì cả.

Mà bây giờ lại phát cho bọn hắn một thiết bị hiện đại như thế, làm cho tâm trạng của bọn hắn bắt đầu trùng xuống, khảo hạch chắc phải khó khăn lắm thì mới có thể đưa cho bọn họ những thiết bị tối tân như vậy.

Thiếu tá vẻ mặt nghiêm túc nhìn 4 người Gia Vệ rồi mở miệng nói:

- Lần khảo hạch này kéo dài 2 ngày, nội dung là: các người đi vào trong rừng rậm, mỗi người mang 3 đầu mãnh thú trở về đây. Bằng cách đó có thể biểu hiện năng lực, phương pháp săn mồi của các người. Sau 2 ngày ta sẽ thông qua thiết bị này liên hệ với các người, đồng thời báo cho các người biết kết quả của đợt khảo hạch này.

- Đi vào rừng rậm, giết thú dữ?

Sắc mặt Gia vệ bỗng nhiên biến đổi.

Trong 4 người, hẳn là người duy nhất biết ở khu rừng rậm ngoài căn cứ có một con Cự Mãng dài đến bảy tám mét di chuyển nhanh như gió, quả thực là sát thủ trời sinh, và đương nhiên lần khảo hạch này là để cho bọn họ đi săn những con thú mạnh như vậy.

Thế này không khác gì để bọn họ đi tìm chết sao.

Cũng phải biết là bọn họ mới được huấn luyện có 9 ngày, thời gian ngắn như vậy, năng lực của bọn họ có tăng tới đâu, thì cũng chỉ có hạn mà thôi.

Lúc này, lão đại cũng nhíu mày hỏi:

- Có quy định về loại mãnh thú phải săn không?

- Đúng vậy, phải xem là dạng sinh vật gì mới được tính là mãnh thú chứ? Dê bò có tính là mãnh thú không?

Lão nhị cũng mở miệng hỏi.

Lão tam nhìn chằm chằm vào thiếu tá, tuy không hỏi gì, nhưng trên khuôn mặt cũng hiện ra vẻ nghi hoặc.

Thiếu tá cười lạnh một tiếng nói:

- Hai ngày, có thể săn giết được mãnh thú dạng gì là tùy ở cả người. Đương nhiên các người cũng có thể đem các loại mãnh thú như dê bò thậm chí cả chim vè, nhưng điểm giả cuối cùng như thế nào chắc tự các người cũng rõ.

- Nếu như gặp nguy hiểm thì phải làm sao?

Gia Vệ ngẫm lại, liền mở miệng nói.

Con Cự Mãng bên ngoài kia cùng con báo săn chi là một bộ phận của rừng rậm, khẳng định còn có nhiều mãnh thú đáng sợ hơn. Với thực lực của bọn họ, nếu như bị tập kích bất ngờ, căn bản không thể bình yên vô sự mà qua khỏi được.

Thiếu tá cũng lắc đầu, nói:

- Gặp nguy hiểm thì phải tự mình giải quyết, ta sẽ không cho các người bất cứ 1 sự trợ giúp nào đâu.

Bốn người nghe vậy, đều nhủ hết mảy lại.

Mà lúc này, thiếu tá ấn nút đồng hồ trên tay, ông ta chậm rãi nói:

- Từ giờ trở đi bắt đầu tính giờ, thời gian là 2 ngày, các người hoàn thành việc khảo hạch lập tức có thể ra ngoài. Đương nhiên, các người cũng có thể đợi ở chỗ này, có điều việc này đồng nghĩa với việc bị đào thải, vậy nên các người nên chuẩn bị cho tốt, cửa chính ở bên kia.

Thiếu tá hướng về phía cửa chính chỉ chỉ. Mấy người Gia Vệ mới phát hiện ra có một chiếc cổng vốn luôn đóng, lúc này lại bất chợt mở ra.

Bốn người ta nhìn người, người nhìn ta, rốt cuộc lão đại khẽ cắn môi nói:

- Hành động đi.

Nói xong, liền dẫn đầu hướng về phía cửa lớn chạy tới.

Ba người Gia Vệ cũng không chần chừ nữa, cũng theo lão đại chạy về phía cửa lớn.

- Cũng may là trong tay chúng ta có vũ khí, bằng không thật không biết nên làm gì bây giờ.

Lão nhị thấp giọng nói, trên tay bọn họ đều có một con dao găm, đây là thứ mà thiếu tá vừa mới phát cho bọn họ.

Gia Vệ không nói gì thêm, trong lòng của hắn thấp thỏm không yên, nếu là gặp phải con Cự Mãng dài tầm 7, 8m như lần trước, bọn họ mặc dù có dao găm, cũng sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Rất nhanh, bốn người liền lao ra khỏi căn cứ, có lão đại dẫn đường đi trước, cách căn cứ 1 dặm 4 người mới dừng lại.

Lão đại trước hết quan sát tình huống rồi sau đó mới đi đến phía trước 3 người Gia vệ, nói:

- Rừng rậm này là một nơi hoang vu, là một khu rừng nguyên sinh chưa bị văn minh nhân loại tàn phá Rừng rậm như thế này vô cùng đáng sợ, chỉ cần sơ ý một chút đều có thể gặp nguy hiểm tới tính mạng, chúng ta nên cẩn thận một chút.

- Lão đại, chúng ta rốt cuộc đi giết loại mãnh thú gì? Lẽ nào đi tìm hổ và sư tử để quyết đấu sao?

Lão tam hời, hần tuy rằng đã ở trong tư thế sẵn sàng, thế nhưng nếu như bọn họ đánh nhau với hổ và sư tử, hần vẫn cảm thấy quá sức tưởng tượng.

Lão nhị cũng muốn xem ý kiến của lão đại, ý tứ rất rõ ràng lấy thực lực của bọn họ mà đem đi chọi với hổ và sư tử, khác nào tự tìm đường chết.

Gia Vệ vừa muốn mở miệng nói ra rằng bản thân đối với khu rừng này có chút quen thuộc. Lão đại cũng gật đầu nói:

- Không sai, chúng ta sẵn chính là sư tử cùng những loại mãnh thú như hổ.

- Cái gì?

Lão nhị, lão tam đều tỏ vẻ mặt khiếp sợ, mà ngay cả trên vẻ mặt của Gia Vệ cũng xuất hiện một vẻ khiếp sợ.

Nhìn vẻ mặt lão đại trấn định như vậy, Gia Vệ cho là hần không phải không biết khu rừng này thực sự nguy hiểm, mà qua những lời nói ấy, rất rõ ràng rằng hần biết chỗ nguy hiểm của khu rừng này, nhưng còn có thể giữ được vẻ mặt trấn định như vậy quả thực làm cho Gia Vệ cảm thấy khiếp sợ.

Lẽ nào lão đại thực sự có lòng tin?

Hai mắt lão đại híp lại nhìn 3 người thấp giọng hỏi:

- Thế nào? Các người nghĩ chúng ta không thể hoàn thành được sao?

Ba người đồng loạt gật đầu, đừng nói là sư tử, cọp, chi cần xuất hiện con chó hoang, Gia vệ bọn họ cũng chưa chắc có thể đối phó nổi.

Lão đại lắc đầu, nói:

- Các người quá coi thường chính mình.

Ba người đều nhíu mày, không biết lão đại nói như thế là có ý gì.

Cũng không chần chừ, lão đại tiếp tục nói:

- Sau 9 ngày huấn luyện, so với 6 năm trước đây ta được huấn luyện ở bộ đội còn hiệu quả hơn nhiều. Thậm chí trước đây, ta đều bị hạn chế ở nhận thức, giống như là nếu chúng ta biết một người tối đa chỉ có thể nhấc được tảng đá 100kg thì sau 6 năm huấn luyện, ta cũng chỉ hướng về cái mốc 100kg mà tập luyện. Mà trong 9 ngày huấn luyện, đã cho ta hiểu được sức của con người là không có giới hạn, thậm chí ngay ngày đầu tiên thực lực của ta đã vượt lên so với 6 năm huấn luyện trước kia rất nhiều, cho nên ta nói các người nên xem lại chính mình, đừng đánh giá thấp thực lực của bản thân.

- Lẽ nào các người không có cảm giác, tuy rằng chúng ta ở trong căn cứ có 9 ngày, nhưng ngay từ ngày đầu tiên những thử thách mà chúng ta phải vượt qua thậm chí còn cao hơn bộ đội đặc chủng rất nhiều. Thế mà chúng ta vẫn có thể hoàn thành những tiêu chuẩn mà thiếu tá đặt ra. Vậy thì việc này có gì mà chúng ta lại không thể làm được?

- Ý người là, thực lực của chúng ta bây giờ nếu so với người đứng đầu của bộ đội đặc chủng còn mạnh hơn?

Lão nhị về mặt kinh ngạc hỏi. Nàng biết cha mình là bộ đội đặc chủng xuất ngũ, nhưng dù là như vậy thì làm sao có đủ khả năng để có thể đưa nàng vào nơi này, nơi có thể trong chín ngày huấn luyện nàng mạnh hơn cả bộ đội đặc chủng?

Lão đại lắc đầu nói:

- Bộ đội đặc chủng cũng chia ra làm nhiều đẳng cấp, đứng đầu bộ đội đặc chủng đều là binh Vương, mỗi quân khu cũng không có bao nhiêu người, chúng ta làm sao có thể mạnh hơn họ được?

Nói tới đây lão đại lại tiếp tục:

- Nhưng mà so với bộ đội đặc chủng bình thường thì chúng ta khẳng định phải mạnh hơn một ít. Ta vẫn chưa nói qua với các người, trước đây ta chính là bộ đội đặc chủng, là tân binh ở trong đó. Đã từng có lần ta giao đấu với một lão binh của bộ đội đặc chủng, chưa được mười chiêu ta đã bại. Nhưng giờ nếu cho ta cùng hắn đấu lại, ta có lòng tin là sẽ đánh bại hắn.

Ba người Gia vệ đều nhăn mày, cúi đầu rơi vào trầm tư, bọn họ đang suy nghĩ những điều lão đại nói. 9 ngày huấn luyện, bọn họ rốt cục thu được bao nhiêu lợi ích, lúc này có phải là đang tự đánh giá thấp chính mình hay không?

Không bao lâu, lão đại mở miệng nói:

- Các người có nghĩ nữa cũng vô ích thôi, không thể xác định thực lực mình hôm nay đã đạt tới trình độ nào, nhưng ta có thể nói cho các người biết. Hiện tại nếu cho các người vào trong quân đội, dù không thể trở thành người ưu tú nhất, nhưng nếu ở trong một quân khu

bình thường, các lão binh khẳng định không phải là đối thủ của các người.

- Các người có thể tưởng tượng, liên tục 9 ngày đêm huấn luyện, cùng với việc được căn cứ cung cấp tù sinh học có thể giải tỏa mọi mệt nhọc sau một giờ nằm trong đó, như vậy vẫn không đủ nói lên tất cả sao?

- Nếu như chúng ta không có thực lực như vậy, thiếu tá chẳng phải là xem chúng ta đi vào chỗ chết hay sao?

Lão đại lấy kinh nghiệm 6 năm trong bộ đội ra nói, đồng thời hấn so với bọn Gia Vệ lớn hơn vài tuổi, đối với những chuyện lý giải này so với bọn Gia Vệ thông suốt hơn.

- Là người nói, lần khảo hạch này, không chỉ dùng để khảo hạch năng lực của chúng ta, còn dùng để cho chúng ta nhận thức rõ ràng thực lực của chính mình?

Nghĩ một lát, Gia Vệ quay sang lão đại hỏi.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Thể Năng Kém Cỏi Nhất

Lão đại gạt đầu, nói:

- Không sai, lần khảo hạch này không chỉ là sát hạch năng lực của chúng ta, mà còn cho chúng ta nhận rõ năng lực của chính bản thân mình, cũng như cho chúng ta nắm được thực lực bản thân.

- Thực lực bản thân?

Lão tam nghi ngờ nói.

- Vẫn còn không rõ sao?

Lão nhị bĩu môi, nói:

- Khi chúng ta vừa đến nơi đây, ngay cả tên lính yếu nhất ở đây cũng chưa chắc đánh lại được, thể nhưng chỉ trong chín ngày ngắn ngủi, thực lực của chúng ta có thể được so sánh với bộ đội đặc chủng. Đây chính là thực lực của chính chúng ta, bọn họ có thể đem chúng ta trong chín ngày ngắn ngủi huấn luyện được mạnh như vậy.

Về nghi hoặc trên mặt lão tam biến mất, thay vào đó liền biến thành vẻ khiếp sợ.

Lông mày Gia Vệ nhăn lại, hẳn cũng thật không ngờ tới điểm này. Sau khi nghe lão đại nói, xác thực cũng cực kỳ hợp lý, chỉ có điểm khiến Gia Vệ hoài nghi, bọn họ chẳng qua là ngày nghỉ đến huấn luyện mấy tháng thôi, sát hạch sức mạnh của mình làm cái gì?

- Những thứ này khẳng định không phải là chuyện công khai, dĩ nhiên không để cho chúng ta biết, lẽ nào trong nhà bảo chúng ta tới đây huấn luyện, mục đích cũng không phải huấn luyện mấy tháng tới khi thân thể cường tráng thì xong?

Gia Vệ nghĩ thế, thế nhưng không ai có thể cho hắn đáp án, bởi vì mà ngay cả lão đại là người trong quân đội cũng không được thiếu tá cho biết.

- Vậy còn chờ cái gì nữa, chúng ta bây giờ tiến vào rừng rậm, thử xem thực lực hiện tại chúng ta thế nào.

Lão nhị lộ ra một nụ cười rất tươi, tay phải cầm ngược dao găm, giống như một mỹ nữ sát thủ.

Bất quá, lão đại cũng nở nụ cười khổ, lắc đầu, nói:

- Đừng nóng vội, chúng ta đương nhiên phải thử một chút trình độ thực lực của mình, thế nhưng vừa lên đã phải đối phó với mãnh thú như sư tử hoặc cọp, người không cảm thấy như thế quá nguy hiểm sao?

- Đúng vậy, cho dù thực lực của chúng ta đã mạnh nên nhiều, thế nhưng gặp phải mãnh thú dữ tợn như sư tử hay cọp, thì cho dù là bộ đội đặc chủng cũng không dám nói một người tự mình có thể đối phó trực tiếp với 1 con sư tử, chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Lão tam cũng mở miệng nói, lúc này hắn đã rất thông suốt.

- Theo như lời thiếu tá, chúng ta mỗi người cần giết được 3 mãnh thú, cũng không có yêu cầu chúng ta phải giết mãnh thú như thế nào, chúng ta hay là trước tiên tìm sinh vật có lực sát thương vừa phải thử tay đã?

Gia Vệ nói, trên mặt cũng là lộ ra một thần sắc hưng phấn.

Từ nhỏ đến lớn, Gia Vệ chưa từng rời khỏi thành phố Tân Hải, chứ đừng nói đến việc tới khu rừng rậm nguyên thủy thế này.

Và lại, từ nhỏ đến lớn Gia Vệ hầu như không có sát sinh, hôm nay sẽ phải sát sinh, nhưng Gia Vệ trong lòng không có áp lực gì quá lớn, chẳng phải thịt tươi máu chảy đầm đìa cũng đã ăn rồi sao?

Lão đại gật đầu, hắn quan sát bốn phía một chút, sau một lát, liền chỉ vào một phương hướng, nói:

- Ở bên kia, hẳn là sẽ có một mảnh thảo nguyên, trên thảo nguyên sẽ có sinh vật ăn cỏ, hươu rừng, trâu rừng, vừa lúc lấy ra thử tay nghề.

Gia Vệ, lão nhị cùng lão tam đều gật đầu, cầm chắc dao găm trong tay, chờ xuất phát.

Chỉ có điều, mấy người còn chưa kịp di chuyển, lão tam liền mở miệng hỏi nói:

- Thật sự phải giết hươu rừng sao? Chúng nó cũng không có tội tình gì mà.

Với dáng người lão tam, nói ra những lời này, lão đại, Gia Vệ cùng lão nhị ba người thiếu chút nữa té ngã xuống đất.

Lập tức lão nhị về mặt giận dữ chỉ vào lão tam, lớn tiếng nói:

- Người đến cùng có phải là đàn ông hay không vậy? Còn dài dòng nữa thì cút ngay về nhà đi.

Lão tam sắc mặt đỏ lên, lại không nói gì nữa.

Đến bây giờ, Gia Vệ mới biết, bề ngoài có thể dọa người, nội tâm không nhất định có thể dọa người, giống như lão tam vậy, bề ngoài chính là một đại hán, khiến ai gặp cũng phải sợ, chỉ có điều, hấn há miệng ra nói, hình tượng đại hán của hấn liền biến mất không thấy gì nữa, làm người ta không khỏi xem hấn như một đứa bé.

Lão đại cùng Gia Vệ liếc nhau, hai người đều không biết nói gì chỉ đành lắc đầu, không biết phụ mẫu lão tam rốt cuộc dạy dỗ lão tam thế nào, một thân thể cường tráng như thế mà lại có thể dạy thành như vậy.

Song, rất nhanh Gia Vệ cũng tự giễu cười cười, mới thuận trước thôi, bản thân mình cũng giống như lão tam? Thậm chí, khi đó bản thân mình, còn không bằng lão tam lúc này.

Dù sao, khi đó Gia Vệ, ngay cả máu cũng không dám nhìn, mới nhìn thấy thôi hai chân đã nhũn hết cả ra rồi.

Đây không phải là sợ máu mà là quá mức nhất gan.

Bốn người vẫn chưa dừng lại, mà là rất nhanh hướng về phía lão đại chỉ bước đi, bốn người trên mặt đều vừa sợ hãi xen lẫn sự vui mừng.

Chín ngày trước, bọn họ cả ngày đều huấn luyện, hầu như mỗi giây mỗi phút trên lưng mỗi người đều có bao cát một hai trăm cân, cho nên hiện tại di chuyển không có cảm giác mệt mỏi.

Mà bây giờ, mới vừa bắt đầu di chuyển, bốn người đều có cảm giác giống như nhau, thân thể linh hoạt khiến bọn họ đều khiếp sợ,

bốn người hoàn toàn giống như những chú khi vậy, hai chân liền có thể trực tiếp nhảy lên trên một thân cây, nhảy vài cái có thể đủ đi tới cự ly rất xa, đồng thời sau đó, bọn họ mặt không hề đỏ, hơi thở không gấp, nửa điểm mệt mỏi cũng không có.

- Ta cảm giác hiện tại bản thân mình giống như là ninja. Không biết các người đã xem qua truyện Naruto chưa, ta có cảm giác chúng ta sắp thi Chuunin được rồi.

Lão nhị về mặt hưng phấn, từ một thân cây này nhảy đến một thân cây khác, mặc dù cành cây rất nhỏ, nàng nhảy tới trên nhánh cây, cũng không lung lay chút nào, lực thăng bằng rất tốt.

- Ta đã xem qua, ta đã xem qua, chúng ta bây giờ giống i như đúc tên kia.

Lão tam cũng rất hưng phấn, vội vàng nói.

Tuy rằng hắn thể trạng cao to, thể nhưng nhảy trên cành cây lúc này, cũng như là chim bay, mềm mại không gì sánh được.

Lão đại cùng Gia Vệ cũng chỉ có thể cười khô, đương nhiên hai người đều chưa có xem qua cái 'Naruto' gì đó mà lão nhị vừa nói, hai người hầu như đều chưa từng xem truyện tranh..

Lão đại ở trong quân đội, căn bản không có cơ hội xem truyện tranh, với lại hắn cũng không có hứng thú. Mà Gia Vệ, trải qua ba năm học sinh cấp 3 căng thẳng, thời gian xem tivi cũng không có, đừng nói là xem truyện tranh.

Cứ như vậy, bốn người vừa trò chuyện vừa di chuyển về phía lão đại chỉ. Tuy nhiên Gia Vệ cùng lão đại vẫn rất cảnh giác, tập trung chú ý hết mình.

Hai người bọn họ cũng biết khu rừng rậm nguyên thủy này rất nguy hiểm, cho nên không dám xem thường, mà lão nhị cùng lão tam đều đang bị thực lực bản thân làm cho kinh sợ, hai người liên tục đùa giỡn nhau, hoàn toàn không có chút nào giác ngộ sự nguy hiểm của khu rừng rậm này.

Vào lúc này, ở trong căn cứ, thiếu tá đang ở trong phòng gồm rất nhiều thiết bị chăm chú quan sát 4 người Gia Vệ.

- Kết quả đã có, lần đầu tiên kiểm nghiệm, thể năng mạnh nhất là tiềm long số 1, thể năng thứ nhì là tiềm long số 3, thể năng thứ ba là tiềm long số 2, thể năng kém cõi nhất là tiềm long số 4.

Chỉ chốc lát sau, thanh âm của một binh sĩ vang lên.

- Cái gì?

Thiếu tá hơi kinh ngạc, sau một lát, hần hừ lạnh một tiếng, nói:

- Kiểm tra lại một lần nữa cho ta, đặc biệt là kiểm tra tỉ mỉ và đo lường thể năng của tiềm long số 4, số liệu lần này, khẳng định có sai sót.

Thanh âm của thiếu tá vừa mới dứt, toàn bộ binh sĩ trong phòng đều sững sờ. Bọn họ đều biết những thiết bị này ít có khả năng làm lỗi, cho nên, số liệu bình thường bọn họ kiểm tra đo lường, chưa bao giờ phải đo đến lần thứ hai.

Bây giờ thiếu tá lại khẳng định như vậy, có thể nào không làm cho bọn họ kinh ngạc?

- Thưa ngài, hẳn là ngài nên quan tâm năng lực khác của bọn họ, vấn đề thể năng không nên tốn nhiều thời gian nữa.

Người lính vừa đọc lên số liệu kia nói.

- Ta bảo người kiểm tra lại một lần nữa thì kiểm tra lại một lần nữa đi, nói nhảm như vậy có tác dụng gì?

Thiếu tá tức giận nói, cho dù là nhân viên nghiên cứu, hẳn cũng không có nửa phần khách khí.

Những nhân viên nghiên cứu cũng biết thiếu tá là ai, cũng không dám để bụng, nhú mày, bọn họ liền đứng lên đo lường lại ngay.

Không mất nhiều thời gian, kết quả kiểm tra đo lường đã có ngay.

Người lính kia cầm kết quả đi tới bên người thiếu tá, nhú mày, nói rằng:

- Thể năng mạnh nhất là tiềm long số 1, thể năng thứ nhì là tiềm long số 3, thể năng đệ tam là tiềm long số 2, thể năng kém cõi nhất là tiềm long Số 4. Trong đó tiềm long số 1 thể năng là gấp ba lần tiềm long số 3, mà thể năng của tiềm long số 3 cùng thể năng của tiềm long số 2 không khác nhau là mấy, có thể cho vào trong cùng một cấp bậc, kém cõi nhất là thể năng của tiềm long Số 4, so với tiềm long số 3 thể năng kém hơn một chút, bất quá trước mắt cũng có thể phân chia vào cùng một cấp bậc.

Không đợi thiếu tá nói, người lính kia tiếp tục nói:

- Nói cách khác, thể năng của tiềm long số 1 đánh giá đạt điểm tối đa, tiềm long số 3, tiềm long số 2 cùng tiềm long số 4, thể năng đánh giá có thể có đạt bảy điểm, bảy điểm và sáu điểm.

- Sáu điểm sao?

Thiếu tá nhũ mày, kết quả này, làm hẳn hoàn toàn bất ngờ.

Hắn còn nhớ rõ, lúc ở phân cục cảnh sát thành phố Tân Hải, Gia Vệ có thể làm cho hai chân hắn chuyển động, chưa kể, từ ngày mới đến, Gia Vệ biểu hiện so với tiềm long số 1 cũng không kém, thậm chí sau đó vài ngày, Gia Vệ biểu hiện hoàn toàn vượt lên trên tiềm long số 1.

Thế nhưng, hôm nay kiểm tra đo lường thể năng, thể năng của Gia Vệ lại kém cõi nhất.

Thiếu tá có thể hoài nghi lần đầu kiểm tra đo lường xuất hiện sai lệch, thế nhưng không thể hoài nghi hai lần kiểm tra đo lường đều sai được, có thể, mặc dù là thiếu tá hoài nghi mình sai, cũng sẽ không hoài nghi những thiết bị kiểm tra đo lường này hai lần đều cùng ra sai kết quả.

Nhìn vóc người Gia Vệ so với tiềm long số 2 còn muốn gầy yếu hơn, lại nhìn cơ thể cường tráng của tiềm long số 1 cùng tiềm long số 3 kia. Trên mặt thiếu tá xuất hiện một nụ cười, nhưng đồng thời cũng xuất hiện một sự nghi hoặc cùng sự lo lắng.

Kết quả này, rất rõ ràng đã nói nên được cơ thể họ cũng không phải vô dụng, tối thiểu có cơ thể chống đỡ, thể năng sẽ rất mạnh, thể năng mạnh mẽ, tốc độ luyện tập càng nhanh, khả năng biến hóa càng thêm mạnh mẽ.

Thế nhưng, điều khiến thiếu tá nghi hoặc là, nếu là thật sự như vậy, vì sao trong chín ngày này, mấy ngày cuối cùng Gia Vệ biểu hiện so với tiềm long số 1 vẫn muốn tốt hơn rất nhiều?

- Hiện tại bắt đầu kiểm tra đo lường các phương diện khác, nhất là kỹ xảo săn bắt cùng tốc độ, đều phải kiểm tra đo lường cẩn thận cũng như chính xác, sau 2 giờ nữa, ta muốn có thành tích tổng hợp sơ bộ của bọn họ.

Thiếu tá nói.

Ngay sau đó, thiếu tá liền rời khỏi phòng, bước ra phía bên ngoài.

Không bao lâu sau, một bóng đen rất nhanh rời khỏi căn cứ, không gây ra bất cứ tiếng động nào, thậm chí cửa căn cứ còn chưa có mở ra, có một thân ảnh vút qua hàng rào kim loại cao hơn 10 mét rời khỏi.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 66

Săn Bò Rừng

Thảo nguyên, phía trước có một thảo nguyên rất lớn.

Thanh âm lão Nhị từ trên ngọn cây đại thụ truyền đến, lúc này trông nàng so với đám Gia Vệ ba người con trai quả thực tràn trề sức sống hơn nhiều, tíu tít như trẻ con.

Bọn Gia Vệ cũng nhao nhao điếm chân máy cái leo lên một ngọn cây, nhìn về phương hướng lão Nhị vừa chỉ.

Khi chứng kiến một cánh đồng cỏ rộng bát ngát đầy dê bò, ba người Gia Vệ vô cùng vui vẻ.

- Hướng phía thảo nguyên. Xuất phát!

Lão Tam hét lớn một tiếng, chợt gia tăng tốc độ nhằm phương hướng thảo nguyên bước đi.

Lão Nhị không cam lòng rút lại phía sau, phốc một cái từ ngọn cây rơi xuống rồi vọt tới trước, khí thế so với lão Tam còn mãnh liệt hơn nhiều.

Ước chừng tầm mười phút, thảo nguyên vốn yên bình chợt xuất hiện động tĩnh.

Bốn bóng người trực tiếp từ trong rừng rậm xông ra, đặt trên lên cánh đồng cỏ.

- Linh dương, hươu, bò rừng, linh cẩu.

Các loài động vật lần lượt tiến vào tầm mắt bọn họ, khuôn mặt lão Nhị lộ ra vẻ khá hứng thú, ở trong thành phố phải đến sở thú mới có thể chiêm ngưỡng những loài sinh vật này.

- Tốt lắm, bây giờ mỗi người tự hành động đi. Chúng ta có thời gian hai ngày, ngày đầu để chúng ta xác định rõ thực lực của mình, ngày thứ hai chúng ta sẽ đi săn lùng mãnh thú chân chính.

Trên mặt lão Đại cũng xuất hiện nét phấn khích.

Ba người còn lại đều gật đầu tán thành. Ngay sau đó mỗi người thủ sẵn dao găm trong tay, phóng tới bầy linh dương không chút ngập ngừng.

Vốn đám linh dương không coi đám người Gia Vệ ra gì, nhưng sau khi lão Đại xuất thủ đánh chết một con, cả bầy linh dương bỗng rối loạn.

Không riêng linh dương, đám hươu, bò, ngựa thậm chí linh cẩu cũng rối rít né tránh. Bởi vì đột nhiên xuất hiện bốn sinh vật sống sức lực rất mạnh khiến bọn chúng không dám tới gần.

Hiện tại, thành quả Gia Vệ bọn họ tập luyện trong suốt chín ngày qua rốt cục đã được thể hiện.

Cách linh dương chạy trốn chủ yếu là nhảy và hay chuyển hướng, đây cũng là vấn đề làm nhức đầu những con sư tử, cọp hay báo đốm. Linh dương có độ linh hoạt rất cao, trong khi chạy có thể bất thành linh chuyển hướng, đòi hỏi khả năng thăng bằng cực tốt.

Bất quá ưu thế này của linh dương ở trước mặt đám người Gia Vệ, căn bản không được tính là ưu thế nữa rồi.

Bốn người bọn họ tuy chỉ có hai chân, nhưng chạy còn nhanh hơn cả linh dương bốn chân. Không mất quá nhiều thời gian, ba trong bốn người dao găm đã vấy máu, còn một người ngay cả một con linh dương cũng chưa giết, dĩ nhiên là lão Tam.

- Lão Tam à, ngươi muốn huấn luyện viên thất vọng sao? Muốn cha mẹ ngươi mất kỳ vọng sao?

Lão Đại tức giận rống lên, hấn không còn sẵn giết linh dương và hươu nữa mà chuyển đối tượng sang những con trâu rừng lì lợm.

Tuy nhiên trâu rừng lì thế nào chẳng nữa, dưới một chiêu của lão Đại cũng phải bỏ mạng.

- Không sai, ngươi thích thì cút đi, mau mau lên chút, đừng đứng chỗ này chướng mắt bọn ta.

Lão Nhị cũng buồn bực mắng, sắc mặt nằng nọt nạt, không phải vì tiêu hao quá nhiều thể lực mà chủ yếu đây là lần đầu tiên sát sinh.

- Nếu như linh dương hoang người không xuống tay được, đi qua kia tìm đám linh cầu đi. Song ta phải nhắc nhở người, linh cầu là động vật ăn thịt, cần thận bị bọn chúng vây công đấy.

Gia Vệ lớn tiếng nói, nguyên bản hẳn cho rằng sát sinh rất khó tiếp nhận. Nhưng sau đó hẳn nhận thấy việc này không làm cho hẳn lần tấn chút gì, lần đầu giết một con linh dương hẳn còn hơi do dự. Hiện giờ, hẳn càng giết càng hăng.

Trên mặt lão Tam lộ vẻ chán chờ, rốt cục hẳn không xuống tay với đám linh dương mà đi về phía bầy linh cầu.

Phía bên này đàn linh cầu cũng yên lặng vĩnh tai quan sát, bản năng của loài thú mäch bảo chúng không được tấn công. Đợi đám người Gia Vệ bỏ đi sẽ đi tới chiếm những cái xác linh dương làm chiến lợi phẩm.

Rất tiếc bọn chúng không nghĩ tới, bốn sinh vật này lại tiến về phía mình.

Trong nháy mắt cả đàn linh cầu trở nên xôn xao, một con linh cầu thân dài chừng hai mét, cao hơn một mét sáu từ trong đàn bước ra, nghe răng gặm gừ nhìn lão Tam đang đi về phía mình.

Con linh cầu này rất khác thường, những con khác có vẻ sợ hãi e dè nó, rõ ràng đây là con lãnh đạo của cả bầy.

Rất nhanh những thanh âm khó nghe từ trong miệng con linh cầu đó phát ra, những con còn lại không nhón nháo nữa mà đứng yên nhắm nhe cơ hội, muốn vây công lão Tam.

Thấy tình huống của lão Tam, lão Đại, lão Nhị và Gia Vệ tạm dừng sẵn giết, cau mày quan sát kỳ biến.

Bọn họ lo lắng nhất chính là lão Tam, hơn nữa trong bốn người họ dễ dàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn nhất cũng là lão Tam.

Ấy mà chỉ giây lát sau, khuôn mặt ba người đều trở nên tươi cười.

Lão Tam nhảy lên hét lớn một tiếng, dao găm nắm chặt trong tay:

- Tam gia gia của các cháu tới rồi đây!

Ngay sau đó hai con linh cầu cũng phóng lên nghênh đón, nhưng thời điểm chúng rơi xuống đất đã không còn sinh cơ.

Trên đầu chúng xuất hiện một cái lỗ to bằng ngón cái, máu tươi từ trong đó ồng ộc chảy ra. Trong nháy mắt đã mất mạng.

Đây cũng là thực lực chân chính của lão Tam, linh cầu căn bản không phải là đối thủ. Ba người Gia Vệ thoáng yên lòng.

Thực lực lão Tam không yếu, yếu là tính cách của hắn, hơi nhu nhược, dễ mềm lòng. Nhưng sát na một kích kia không nhu nhược chút nào, một kích đoạt mạng, hoàn toàn biểu lộ thực lực của hắn.

Điều này cũng nói lên tính cách nhu nhược của lão Tam chỉ là trương đối mà thôi.

- Trưa nay làm bữa thịt bò rừng nhỉ!

Gia Vệ tốc độ cực nhanh lao tới trước mặt một con bò rừng, dao găm trực tiếp đâm thẳng vào giữa trán, ấn nút cả cán. Con bò nặng cả ngàn cân lúc lắc mấy cái, cả người đổ ụp xuống, mất đi sinh mạng.

Lão Đại cười ha hả, tay không ngừng động tác giết chóc. Hắn chuyển qua giết bò rừng bởi linh dương và hươu không phản kháng, sẵn giết không hề thú vị.

Lão Nhị không giống như Gia Vệ và lão Đại, nàng dù gì cũng là con gái, muốn một đao lấy máu cần chút thời gian thích nghi. Tổng cộng nàng giết được hai con linh dương và một con hươu. Về phần bò rừng nàng vẫn còn hơi sợ hãi, chưa dám động thủ.

Song chứng kiến lão Tam háng hái chém giết giữa bầy linh cầu, lão Nhị cắn chặt hàm răng, không bắn khoăn nữa lao vào đám bò rừng.

Rất nhanh nàng dùng dao găm đâm vào đầu của một con bò rừng nhưng bị cản lại, không thể đâm sâu vào.

Con bò rừng dưới công kích của nàng bị đau đớn, nhất thời nổi điên lên chạy hùng hục, cái đầu với cặp sừng nhọn hoắt không ngừng húc lên, thiếu chút nữa đâm lão Nhị lòi ruột.

Thời điểm Gia Vệ và lão Đại định tới cứu viện, chợt lão Nhị yêu kiều hừ lên một tiếng. Hai chân giậm mạnh nhảy lên cao, nhân tiện rút con dao găm từ trên đầu con bò rừng. Nguy hiểm thay, vị trí nàng rơi xuống chính là trước mặt con bò đó.

"Ồ ọ" một tiếng, con bò rừng hai mắt đỏ ngầu phóng tới, thế như chẻ tre, định dùng cặp sừng cứng rắn húc chết lão Nhị, cái tội dám đá thương nó.

Sắc mặt Gia Vệ cùng lão Đại căng thẳng, lão Tam cũng bị thất thần trong giây lát. Chợt một con linh cầu lao lên ý đồ cắn tay lão Tam, may mắn hấn phản xạ kịp thời, chỉ bị xây xát ngoài da.

Không kịp cứu viện nhưng sau đó mọi người thoáng bình ổn lại.

Chỉ thấy lão nhị lúc này bỗng nhiên khễ bật nhảy lên cao khoảng hai mét, chợt xoay người một cái, dao găm trong tay trực tiếp cắm thẳng vào trán con bò rừng, còn nòng, thì bình ổn rơi lên lưng nó.

- Tốt, sức ổn định và thân pháp của lão nhị, tuyệt đối là mạnh nhất trong bốn người chúng ta.

Lão đại nói, bởi vì ngay cả chính hấn, tự nhận cũng không làm được như vậy.

Dù sao hấn so với lão nhị vẫn còn thấp hơn năm sáu cm, vóc người nhỏ gầy như hấn, đã định trước là thân pháp cũng không thể quá mạnh mẽ.

Mà lão tam lại càng không cần phải nói, lão đại là nhỏ gầy, hấn là cao to, cả người đều là cơ bắp, thân pháp thậm chí còn không bằng lão đại.

Về phần Gia Vệ, bọn họ hiển nhiên vẫn chưa thể đưa ra so sánh gì, nhưng vóc người Gia Vệ gầy yếu, tính ổn định của cơ thể tất nhiên cũng không thể bằng lão nhị.

Sắc mặt lão nhị tái nhợt đi một lúc. Bất quá, chờ con bò rừng kia ngã xuống rồi, nòng liền rút con dao găm của mình ra, cầm hất thật cao, trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý.

Động tác vừa nãy, gần như toàn bộ đều dựa vào bản năng, nếu để cho nòng dùng lý trí suy nghĩ lại, nòng khẳng định cho là mình không thể hoàn thành nổi động tác vừa rồi.

Đây cũng là thành quả huấn luyện trong suốt chín ngày qua, thời gian huấn luyện không nhận ra, đến lúc thực chiến, mới có thể thật sự phát hiện.

- Tốt, đến giờ cơm rồi.

Lão đại đánh ngã một con trâu, sau đó lớn tiếng nói.

Hiện tại đã gần mười hai giờ, mà bọn họ rạng sáng nay từ trong tù sinh học đi ra, còn chưa có ăn cơm, hiện giờ cũng đã cảm thấy đói.

- Ta đói lắm rồi.

Lão tam vuốt vuốt cái bụng nói.

Lúc này, Gia Vệ để ý thấy trên cánh tay của lão tam có một vết cào, hơi nhú mào lại hỏi:

- Vết thương trên tay hấn, sẽ không bị nhiễm trùng đấy chứ?

Lúc này, lão đại và lão nhị cũng đều đã thấy vết cào trên cánh tay lão tam, hai người cũng đều nhú mào.

Bị chó mèo trong nhà cào còn phải tiêm thuốc thật cẩn thận, huống chi đây là linh cẩu, vi khuẩn trên móng vuốt chúng nó khẳng định còn nhiều hơn nhiều.

- Không có việc gì, chỉ đau nhức một chút thôi, không có cảm giác gì khác.

Lão tam lắc lắc đầu nói.

- Không được, lúc trước ta đã nói qua. Ở trong khu rừng rậm nguyên sinh này, chỗ nào cũng nguy hiểm. Không nên xem thường vết cào này, nếu như bị nhiễm trùng, thì vô cùng nghiêm trọng, phải trị liệu càng sớm càng tốt.

Lão đại chau mày nói.

- Trị liệu thế nào đây?

Lão nhị cũng nhú chặt mào, nói:

- Nếu như bây giờ trở về, cũng sẽ bị coi là rút lui, rồi hãy nói đến chuyện, cửa căn cứ khẳng định đã đóng lại, chúng ta trở về cũng không chắc đã được vào.

Lúc này, Gia Vệ cũng không nói lời nào, hấn hướng chiếc vòng tay phát ra một mệnh lệnh, rất nhanh, thanh âm thiếu tá vang lên:

- Chuyện gì?

- Cánh tay số 3 bị linh cầu cào gây thương tích, cần được trị liệu.

Gia Vệ mở miệng nói, lão đại, lão nhị và lão tam ba người đều hướng về phía Gia Vệ, sau khi thấy chiếc vòng trên tay Gia Vệ sáng lên ánh sáng xanh, ba người mới là lộ ra vẻ đã hiểu.

- Không cần trị liệu, tiềm long số 3 không có việc gì.

Thiếu tá nói.

- Không có việc gì?

Gia Vệ càng nhú mày hơn, vội vàng nói:

Hắn là bị linh cầu hoang vô bị thương, nếu như trị liệu chậm, sẽ bị nhiễm trùng.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Biến Hóa Cực Lớn

Bíp bíp bíp...

Bên trong một căn phòng nhằng nhịt các loại dụng cụ tinh vi phức tạp, tiếng "Bíp bíp" vang lên không ngừng nghỉ.

Âm thanh càng ngày càng dồn dập, chợt trong bóng tối một đôi mắt từ từ mở ra, nhìn về phía màn hình chỉ chút số liệu.

- Vật thí nghiệm số 00213 bị tín hiệu lạ xâm nhập, xin đưa ra chỉ thị!

Không lâu lắm sau đó, giọng nói máy móc vang lên.

- Nguy trang, ần núp, không được để lộ!

Giọng nói nghe có vẻ già nua ra lệnh.

Lập tức trên màn hình xuất hiện một ít ba động kì quái...

Thảo nguyên mệnh mệnh, Gia Vệ, lão Đại và lão Nhị đều đang nhú chặt lông mày; thiếu tá lại nói không cần trị liệu, rất có khả năng lão Tam phải đối mặt với tử vong.

- Các người nghĩ ta đưa vòng tay cho các người chỉ là một công cụ truyền tin thôi ư?

Tiếng nói của thiếu tá từ vòng tay vọng ra, tiếp tục:

- Trong vòng tay các người đã có chuẩn bị thuốc sẵn, khi người sử dụng bị thương hay trúng độc, nó sẽ tự động tiêm thuốc vào trong người các người. Tiêm long số 3 không bị sao cả.

Nghe những lời vừa xong của thiếu ta, bốn người Gia Vệ cực kì ngạc nhiên.

Theo bản năng bọn họ vô ý nhìn lên chiếc vòng tay của mình, một cái vòng nho nhỏ như vậy, chức năng thật kinh khủng.

Chốc lát sau, thanh âm thiếu tá vang lên lần nữa:

- Thời gian còn lại khoảng một ngày rưỡi, nếu thành tích hiện giờ của các người chính là thành tích khảo hạch, ta khẳng định luôn các người sẽ bị đào thải.

- Sếp cứ đùa, chúng tôi mới làm nóng người thôi, tiết mục chính còn ở phía sau.

Lão Đại cười ha hả đáp.

- Không sai, chúng tôi sao có thể làm ngài mất thể diện được chứ.

Lão Nhị cũng cười nói, cằm vểnh lên trời, nửa ngày trôi qua nàng khá tự hào về thực lực mình đã thể hiện.

Lão Tam hắc hắc gật gù, không nói gì thêm.

Gia Vệ quay quay con dao găm trong tay, lơ đãng:

- Ngài cứ yên tâm đi.

Tuy nhiên thiếu tá không thấy nói thêm câu gì nữa, hiển nhiên cuộc truyền tin đã chấm dứt.

- Mau mau đi ăn cơm thôi, ta chết đói rồi.

Lão Tam lớn tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

Ba người Gia Vệ cười khỏ, không chần chờ nữa, bốn người nhóm lên ba đồng lửa, một cái nướng bò rừng, một cái nướng linh dương, cái còn lại nướng thịt hươu rừng.

Ba loại thịt mang hương vị dân dã, đám người Gia Vệ nhìn muốn chảy nước miếng.

Về phần linh cẩu, bốn người không có ý định làm thịt, chúng kiến bộ dáng thê thảm của chúng thật muốn mắt hết khẩu vị.

Ăn uống tầm một tiếng đồng hồ, bốn người không hề nghỉ ngơi mà đồng loạt đứng dậy.

- Nếu cứ săn giết bò rừng, linh dương, hươu rừng thì kết quả sẽ không thể được cải thiện. Tuy nhiên lấy tình trạng của chúng ta hiện tại đi săn giết mãnh thú như sư tử cộp rừng vẫn không ổn.

Lão Đại nhìn thoáng qua Gia Vệ ba người:

- Còn dư nửa ngày, chúng ta yên tĩnh một chút, tìm lại cảm giác bản thân chứ không phải cảm giác săn giết để tinh thần bình tĩnh lại.

- Làm thế nào?

Lão Tam cau mày, mở miệng hỏi.

Lão Nhị cũng tràn đầy nghi vấn nhìn lão Đại, chỉ riêng Gia Vệ không biểu lộ vẻ nghi hoặc, hấn gật đầu tỏ ra hiểu ý tứ.

Không đợi lão Đại trả lời, Gia Vệ cười ha hả nói:

- Làm thế này.

Ngay sau đó Gia Vệ lắc mình mấy cái đã đi tới bên trong bầy ngựa hoang, theo một tiếng gầm giận dữ đám ngựa hoang trở nên bối rối, bỏ chạy tán loạn.

Lúc này Gia Vệ dậm chân một cái trực tiếp nhảy lên lưng một con, đứng thẳng tắp trên đó, hai tay thả lỏng, ngẩng đầu lên nhìn trời, dáng vẻ bình tĩnh mặc cho ngựa hoang chạy lồng lộn.

Không cần dùng ngôn ngữ giải thích, lão Nhị và lão Tam chứng kiến một màn này nhất thời hiểu ra.

Lão Đại gật đầu:

- Không sai, chính là như thế. Rèn luyện bản thân thời khắc khẩn trương bình tĩnh lại, dù trời sập đất lún lòng ta vẫn an ổn như cũ,

đây mới có thể phát huy toàn bộ lực lượng của chúng ta.

Dứt lời, lão Đại không chần chờ nữa, thân thể nghiêng về phía trước, hai chân đột nhiên bật phát ra lực lượng cường đại, mặt đất lún xuống thành một cái hố sâu, trong nháy mắt đi tới bảy ngựa hoang, nhảy lên lưng một con đứng chấp tay, bộ dáng so với Gia Vệ giống nhau như đúc.

Lão Nhị và lão Tam âm thầm gật đầu, hai người liếc mắt nhìn nhau tỏ ý đã hiểu, hai chân dùng sức, chốc lát cũng ở trên lưng những con ngựa hoang.

Chi là, lão Tam không thể thông dong an nhàn như Gia Vệ và lão Đại, thân thể lắc lư liên tục, dường như sắp ngã.

Mà lão Nhị cầm dương dương vênh lên, một cước đặt lên đỉnh đầu con ngựa, sau một khắc cả người đều đứng trên đó. Mặc cho ngựa kia đứng đưa đầu như thế nào, lão Nhị giống như đã đóng đinh vào đó, thân pháp vững vàng như núi.

Nhìn một màn này Gia Vệ và lão Đại không khỏi gật đầu, trong lòng tự nhiên nảy sinh sự bội phục.

Cho dù là Gia Vệ cũng không thể dễ dàng đứng trên đầu ngựa hoang như lão Nhị, điều này yêu cầu không chỉ cảm giác mà còn cả năng lực thăng bằng toàn cơ thể.

Năng lực thăng bằng cơ thể yêu cầu các bộ vị phải phối hợp cùng nhau, đây không phải chuyện một sớm một chiều có thể luyện ra. Từ đó khẳng định lão Nhị đã từng luyện qua môn này.

- Khi mặt trời ngả về Tây, chúng ta tập hợp tại chỗ này.

Lão Đại buông một câu liền đi về phía rừng rậm.

Mỗi người đều có phương pháp rèn luyện tâm tính, lão Đại hẳn cũng có phương pháp của riêng mình.

- Ta cũng đi.

Lão Tam từ trên ngựa nhảy xuống, nói một tiếng rồi đi về phía bờ sông.

Lão Nhị nhìn về phương hướng hai người kia vừa đi khỏi, chợt quay sang Gia Vệ thắc mắc:

- Lão Tứ, người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Bởi vì thiếu tá thông báo không để cho bất kì kẻ nào tiết lộ tin tức bản thân, cho nên bốn người bọn họ không hề biết tên tuổi của nhau, nhưng việc này cũng không ngăn cản bọn họ trở thành những chiến hữu thân thiết.

Gia Vệ nhìn lão Nhị, hơi nhăn nhăn trán, chợt cười khò:

- Hả không kém người bao nhiêu đâu.

- Không kém ta mấy?!

Lão Nhị bĩu môi:

- Đừng tưởng ta là Nhị tỷ, thật ra trong bốn người có thể tuổi tác của ta là bé nhất.

- Phải không?

Trên mặt Gia Vệ nở nụ cười.

Thấy thần sắc không quan tâm của hắn, lão Nhị hứ một tiếng, chợt vênh mặt lên nói:

- Ta năm nay 21 tuổi rồi, người bao nhiêu?

Trong bốn người, lão Đại không cần phải nói, không 30 thì chỉ ít cũng phải 26 27 tuổi. Lão Tam dù tâm tính như trẻ con, nhưng từ bề ngoài dễ dàng nhìn ra tuổi của hắn tầm 23 24. Về phần Gia Vệ - lão Nhị thật đúng nhìn không ra.

Nguyên nhân dĩ nhiên bởi vóc người hắn nhỏ gầy, rất khó cho nàng đoán được tuổi chính xác của hắn.

Tuy nhiên theo suy đoán của nàng, có thể tiến vào trung tâm huấn luyện kiểu này, hơn nữa tiếp nhận nhiệm vụ khó khăn, nhất định không phải một đứa trẻ có thể làm được.

Gia Vệ cười khò lắc đầu:

- Ta đúng thật là lão Tứ rồi.

Gia Vệ cũng không nhìn ra được tuổi tác của lão Nhị, bởi thoạt nhìn nàng không lớn hơn Gia Cát Uyển Nhi, thậm chí nhỏ hơn, ai ngờ cái bản mặt con nít lại 21 22 cơ chứ!

Lão Nhị mặt biến sắc, hai mắt gắt gao nhìn hấn, chốc lát sau nàng cười khúc khích:

- Ra là tiểu đệ đệ a, nhưng sao ngươi lợi hại quá vậy, lão Đại ở trong bộ đội huấn luyện 5-6 năm trời còn không bằng ngươi?

- Ta lợi hại hơn lão Đại sao?

Gia Vệ không cho là đúng, giang tay đáp:

- Lão Đại căn bản chưa thi triển toàn lực, nếu không có ba người chúng ta ngươi nghĩ lão Đại lãng phí thời gian thế này sao? Từ khoảnh khắc rời khỏi căn cứ hấn đã có thực lực sẵn giết mãnh thú rồi, chẳng qua vương mắc chúng ta nên hấn chưa động thủ mà thôi.

Đôi mắt xinh đẹp của lão Nhị híp lại, nàng mãi cao hứng nên không nghĩ tới nửa ngày hôm nay, cơ hồ đều là lão Đại dạy bọn họ một ít năng lực mà căn cứ không có.

Nhận rõ thực lực của mình, so với làm thực lực tăng trưởng lên trọng yếu hơn rất nhiều.

- Chả trách, mỗi lần một người chúng ta hoàn thành nhiệm vụ đến nói chuyện với hấn, hấn sẽ lập tức kể ra chỗ thiếu sót, trợ giúp chúng ta cải thiện.

Lão Nhị nói.

- Cho nên mới nói, biểu hiện thực lực của lão Đại chưa phải chân chính của hấn, sức mạnh chân chính của hấn so với tưởng tượng của chúng ta ghê gớm hơn nhiều.

Gia Vệ gật đầu.

Lão Nhị liếc qua Gia Vệ, trực tiếp nhảy xuống đất, nói:

- Ta cũng phải đi huấn luyện đây, không thể để cho lão Đại thất vọng.

Dứt lời nàng liền quay bước, nhanh chóng tiến vào trong rừng rậm.

Còn lại mình Gia Vệ, hấn cuốn tay áo bên phải lên, nhìn nhìn rồi thầm nhủ:

- Hình như... lại dài ra rồi.

Mười ngày nay Gia Vệ phát hiện ra một hiện tượng rất quái dị, bản thân hấn xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Vốn vóc người da bọc xương, bây giờ không còn gầy đét như que củi nữa, giữa da và xương đã có những bắp thịt rắn chắc.

Bắp thịt xuất hiện khiến vóc người của hấn bớt gầy gò, nhưng không vai u thịt bắp như lão Đại hay thiếu tá, dù bên ngoài trông hấn vẫn gầy yếu nhưng có một loại mỹ cảm không nói thành lời.

- Trong mười ngày qua, cơ thể ta so với nửa năm trước phát triển khá toàn diện. Bây giờ ta cũng phải hơn 1m75 rồi nhì, dựa theo tình hình này, hai mươi ngày sau ta còn cao hơn Cường Tử ư?

Gia Vệ dờ khóc dờ cười tự hỏi.

Ngắn ngủi mười ngày cao thêm 4cm, dù ai cũng sẽ cảm thấy nghi hoặc.

Trong sát na đó, tại một địa phương bí ẩn cách Gia Vệ không xa, một đôi mắt không chớp lấy một cái đang quan sát Gia Vệ, một cử động nhỏ cũng không lọt khỏi mắt người này.

Người này không ai khác chính là thiếu tá, song giờ đây hấn như hòa mình cùng rừng rậm, coi như Gia Vệ đi ngang qua cũng không nhất định có thể phát hiện.

- Thể năng kém cỏi nhất? Miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn?!

Hai mắt thiếu tá tỏa tinh quang, trong miệng phát ra thanh âm khinh thường:

- Mục nội nó, thể năng miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn có thể sau khi vận động kịch liệt đến thờ gấp một cái cũng không?! Máy móc đúng là không tin được nha, dựa vào chúng nó làm sao có thể hiểu hết tinh diệu của cơ thể con người?

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 68

Mãng Xà Kinh Hiểm

Bình Tâm Tĩnh Khí, Thiên Nhân Hợp Nhất. Hóa ra phương pháp hô hấp thời xưa truyền lại có hiệu quả tốt đến như vậy.

Gia Vệ đứng trên lưng ngựa đang phi nước đại, vẻ mặt thản nhiên như không.

Thiếu tá cách đó không xa, vẫn đang quan sát từng tiếng nói cử động của Gia Vệ, không có nửa phần buông lỏng.

Không tới một giờ sau, thiếu tá cùng Gia Vệ gần như đồng thời nhú mày, nhìn về một hướng.

Hướng hai người cùng nhìn là khu rừng rậm, từng tiếng gào thét khác nhau từ phía bên đó truyền tới, khiến người ta cảm thấy lạnh sống lưng.

- Báo cáo tình huống.

Thiếu tá giơ vòng tay lên nói.

Sau một lát, chiếc vòng trên cổ tay hắt sáng lên ánh đèn xanh, một giọng nói vang lên:

- Tiềm Long số 1 gặp phải mãnh xà, chí ít cũng có bảy con mãnh xà ở đó.

- Mãng Xà?

Thiếu tá sừng sốt, lông mày chột nhả lại, không chần chừ, chạy về phía phương hướng phát ra thanh âm.

Gia Vệ cũng không chần chừ, muốn cùng lão đại trò chuyện, nhưng lại nghĩ không thông, hấn chau mày, cũng chạy nhanh về phía phát ra thanh âm.

Không lâu sau, lão tam vác theo một con cá sấu dài gần hai mét đi tới, cũng nghe thấy thanh âm rỗng to kia, đầu tiên hấn sừng sò, ngay sau đó liền ném con cá sấu trong tay xuống, lao nhanh về phía âm thanh vọng tới.

Trong rừng rậm, lão nhị đang di chuyển qua các ngọn cây bắt chim, cũng ngay lúc đó thay đổi phương hướng, biến mất trong rừng.

Cái tiếng hô kia, làm trong lòng bọn họ cảm thấy khó chịu, rất rõ ràng đã có chuyện gì đó xảy ra.

Vào lúc này, thiếu tá đang chạy nhanh, chiếc vòng trên tay hấn vang lên thanh âm phẫn khởi:

- Xuất hiện rồi, thành tích khảo hạch của Tiềm Long số 1 xuất hiện rồi, đủ để tiến vào khu vực B, trở thành học viên cấp độ B.

Trên mặt thiếu tá hơi lộ ra vẻ kinh ngạc, hấn vốn xem trọng Gia Vệ, mà đối với ba người lão đại lão nhị cùng lão tam, cũng phi thường xem trọng. Có điều hấn cũng thật không ngờ, khảo hạch còn chưa có kết thúc, còn chưa hết một nửa thời gian, thành tích khảo hạch của Tiềm Long số 1 dĩ nhiên cũng đã đạt được cấp độ B.

Nếu ngày tiếp theo hấn liều mạng thêm 1 ít, liệu có thể đạt tới cấp độ S hay không?

Mà lúc này đây, ở phía sâu trong khu rừng rậm, trong một vũng bùn không nhỏ, không biết có bao nhiêu con măng xà thật lớn đang quần lấy nhau, tổng cộng cũng phải có tới bảy cái đầu đang hướng về phía lão đại đang chạy trốn khẩn tới.

Mặt Tiềm Long số 1 hiện tại đã xuất hiện vẻ tái nhợt. Hấn đi tới nơi này, vốn là nhìn thấy một con măng xà thật lớn, muốn an tĩnh xếp bằng ở bên cạnh măng xà, dưới loại cảm giác căng thẳng khẩn trương này nghỉ ngơi an tĩnh lại, để chính mình khôi phục đến trạng thái tốt nhất.

Nhưng hấn không ngờ tới, ở nơi này lại có tới bảy tám con măng xà cực lớn, mỗi một con đều dài tới bảy tám mét, cả lũ đều tỏ ra hung dữ vô cùng. Hấn vừa mới đi vào trong vũng bùn, bảy tám con măng xà này liền vây hấn lại ở chỗ này, cố gắng lắm mà vẫn không thể thoát ra được.

Bất quá hấn cũng là người có thực lực, huy động chiếc dao găm trong tay liên tục, còn đem một con măng xà trực tiếp chặt đứt thành hai đoạn. Nhưng cho dù là như thế, con măng xà lại không chết, trái lại còn trở lên hung tợn, hùng hổ lao tới hơn lúc trước!

- Chọc mù mắt bọn mày, xem bọn mày quay tao như thế nào.

Lão đại găm nhẹ nói, cầm ngược con dao găm trong tay lại, một cước đá mạnh lên trên thân một con măng xà trắng mịn, mượn phân lực, bay về hướng một con măng xà khác.

Dao găm trong tay lão đại cũng không có nhân rồi, trong quá trình hấn nhảy qua, ba cái đuôi măng xà quất tới phía hấn. Ngay lập tức hấn liền sử dụng cả tay cả chân, không chỉ tránh thoát ba cái đuôi rắn kia, còn lấy dao găm tách đôi một cái đuôi măng xà ra, giống như là đang lột da rắn vậy.

Máu tươi kích thích, khiến những con măng xà còn lại càng trở lên hung ác, tiếng rít trong miệng càng ngày càng lớn, mấy cái miệng lớn đỏ lòm càng trở lên ham muốn nuốt lão đại vào trong.

Thời điểm lão đại đang dùng dao găm đâm vào mắt phải một con măng xà thì, hai con măng xà miệng đỏ lòm từ bên cạnh lao đến.

Lão đại căn bản không thể tránh khỏi một đợt tấn công như thế, nhất định sẽ bị cái miệng lớn kia cắn trúng, mà nếu như bị cắn trúng mà nói, hấn có khả năng sẽ phải nằm lại đây.

- Lão đại, nắm lấy.

Đúng lúc này, thanh âm Gia Vệ vang lên, hấn tung một đoạn dây vải tới, trực tiếp bay về hướng lão đại.

Lão đại lộ ra vẻ vui mừng, dao găm trong tay đâm liên tục, chặn đứng một con măng xà, hai chân đạp mạnh vào cái đầu con măng xà bị hấn chọc mù mắt, một đạp bay lên gần hai mét, tay trái trực tiếp nắm lấy sợi dây Gia Vệ ném qua.

Ngay tại thời điểm một cái miệng lớn của một con măng xà gần cắn trúng lão đại, Gia Vệ lúc này bỗng nhiên dùng lực, đem lão đại trực tiếp kéo bay lên, tránh thoát một kích trí mạng ấy.

Chỉ có điều, đúng lúc này, sắc mặt Gia Vệ cùng lão đại cùng lúc trở lên biến đổi.

Chỉ thấy có một con măng xà không biết lúc nào đột nhiên từ vũng bùn bên cạnh xuất hiện, một phát cắn vào cái dây Gia Vệ vừa vút qua, cái thân hình khổng lồ theo đà đáp xuống cái dây lại.

Nếu mà lão đại tiếp tục theo sợi dây leo lên phía trên mà nói, hấn nhất định sẽ rơi vào trong miệng con măng xà kia.

- Lão đại, tiếp lấy này.

Đúng lúc này, lão nhị cùng lão tam đồng thời xuất hiện. Lão tam nắm lấy một đầu dây, lão nhị đem đầu dây còn lại cố hết sức ném về phía lão đại.

Lão nhị dùng sức rất mạnh, cũng rất chuẩn xác, thế nhưng dây cũng không có đến được phía lão đại, mà lại bị một con mãng xà khác một đóp nuốt vào.

Nhìn thấy loại tình huống này, sắc mặt mấy người Gia Vệ đều đại biến, những con mãng xà này không ngờ đều thành tinh cả rồi.

- Giết hai con mãng xà đang cắn sợi dây trước.

Gia Vệ kịp thời phản ứng, hét lớn.

Nói là làm, hai chân hấn nứu chặt lấy một gốc cây đại thụ cao chọc trời, hai tay huy động, đem cái dây trong tay kéo mạnh lên trên.

Lão nhị cùng lão tam sừng sốt, cũng không chần chờ nữa, kéo cái dây bọn hấn vừa vút về phía trước lên.

Thấy hai con mãng xà đang bị kéo đi, những con mãng xà còn lại cùng nhau đuổi tới, chỉ một lát thôi đã sắp lao ra khỏi vũng bùn.

Lão đại lúc này bị hai con mãng xà kia bức phải buông sợi dây trong tay ra, lần thứ hai rơi vào trong vũng bùn, rơi vào trong vòng vây của mấy con mãng xà.

Bất quá, lấy thực lực của hấn, trong vũng bùn đã giảm đi hai con mãng xà, vẫn có thể bảo đảm được sự an toàn của chính mình.

Lúc này, mặt trên vũng bùn cũng đã bắt đầu động thủ.

Hai con mãng xà to lớn dài gần mười mét vừa mới ra khỏi vũng bùn liền ngay lập tức tiến tới công kích ba người Gia Vệ, không chỉ lão nhị cùng lão tam, mà ngay cả Gia Vệ sắc mặt đều trở lên gấp gáp.

Mãng xà khổng lồ như vậy, ở trên TV bọn họ cũng chưa từng nhìn thấy qua, chứ đừng nói chi là ở trong hiện thực.

Hơn nữa tốc độ mãng xà lại còn nhanh, lại cực kỳ khó giết chết được. Mấy người bọn họ lúc này, cũng không dám chắc chắn có thể giết chết được những con mãng xà này hay không nữa.

- Dùng dao găm đâm xuyên qua đầu chúng nó, nhất định có thể giết chết được chúng nó.

Gia Vệ rống to, hai mắt híp lại, thân thể di chuyển tới rất nhanh.

Tay hắn cầm dao găm, không chỉ đâm, mà còn dựa vào sự sắc bén của dao găm cố gắng cắt đứt thân thể của măng xà. Thế nhưng con măng xà này dài gần mười mét, tốc độ phản ứng lại nhanh đến thái quá, Gia Vệ thiếu chút nữa bị nó một cắn một phát.

Muốn dùng dao găm đâm xuyên qua đầu chúng nó, càng là việc phi thường khó khăn.

Lão đại đương nhiên cũng biết dùng dao găm đâm xuyên qua đầu cũng có thể giết được chúng nó. Thế nhưng những con măng xà này bảo vệ đầu của chúng cực kỳ kín đáo, bằng không lão đại vừa rồi cũng sẽ không chỉ chọc mù mắt nó mà lại không đâm xuyên đầu nó, bởi vì hắn tự biết sẽ không có khả năng thành công.

Lựa chọn giữa việc bảo vệ đầu và mắt, măng xà nhất định sẽ lựa chọn bảo vệ đầu, điều này mới khiến lão đại có cơ hội lợi dụng, chọc mù mắt con măng xà kia.

- Nhị tỷ, ta tới không chế nó, ngươi thừa cơ giết nó đi.

Lão tam nổi giận gầm lên một tiếng, cũng không có tránh né măng xà nữa, mà trực tiếp ôm chặt lấy con măng xà, dùng dao găm cắm vào sau gáy măng xà, hai tay ôm chặt lấy đầu nó, khiến nó không thể loạn động.

Thế nhưng cùng lúc đó, phần thân thể con măng xà kia cũng quán lên người lão tam, đây là phương pháp măng xà bình thường dùng để sẵn giết con mồi.

Dùng sức mạnh của thân thể quán chặt lấy sinh vật, cuộn chặt lại bóp chết bọn chúng.

Sắc mặt Gia Vệ đại biến, thế nhưng hắn đang cùng một con măng xà khác giằng co, không thể rút tay ra qua giúp lão tam được.

Lão đại ở giữa vũng bùn, sắc mặt lúc này có phần tái nhợt, hắn liên tục tránh né, liệu mạng bị một đuôi của một con măng xà quật trúng, cố gắng hết sức cũng muốn xông ra khỏi vũng bùn.

Thế nhưng, cuối cùng hắn lại bị một cái miệng lớn cắn lại, đã bị thương tích, lúc này muốn bảo vệ lấy bản thân cũng có phần miễn cưỡng.

- Chết...

Lúc này, sắc mặt lão nhị chột biến, cuối cùng nổi giận gầm lên một tiếng, dao găm trong tay trực tiếp đâm về phần đầu con mãng xà đằng trước.

Nàng biết, nếu như mình chậm một bước, lão tam sẽ có thể bỏ mạng tại đây.

Nói cách khác, đây là lão tam dùng tính mạng của mình đổi lấy một cơ hội, nàng phải nắm chặt, bằng không lão tam thật sự có thể sẽ chết.

Dao găm cũng không có đâm thẳng tới, bởi vì cái miệng to lớn của con mãng xà gây ảnh hưởng, lão nhị biết lần đâm thứ nhất này sẽ không thành công, nàng tới phía bên trên cái miệng to lớn ấy, thân thể bỗng nhiên xoay vòng, một cước trực tiếp đá lên trên hàm con mãng xà, trực tiếp đá vào cái miệng to lớn đỏ lòm ấy.

Cùng lúc đó, lão nhị lại xoay người, dao găm trong tay đâm thẳng xuống phía bên dưới.

Thanh âm làm cho người ta phát lạnh vang lên, mấy người Gia Vệ chưa từng nghe qua thanh âm nào như vậy, trong nhận thức của bọn hắn, hẳn chỉ biết phát ra thanh âm ‘kê kê’, nhưng lại không biết chúng còn có thể phát ra thanh âm khó nghe như vậy.

Mà sau một khắc, Gia Vệ, lão đại và lão nhị đều buông lỏng.

Chỉ thấy con mãng xà kia trực tiếp ngã xuống đất, co quắp hai ba cái liền bất động, mà một phần cơ thể còn đang quẩn lấy lão tam, cũng trực tiếp buông ra, trên người lão tam cũng có vài chỗ bị thương, nhưng không nghiêm trọng cho lắm.

- Sau này còn làm như vậy, chúng ta sẽ không coi ngươi là huynh đệ nữa.

Lão nhị trực tiếp quay về phía lão tam rống giận mắng.

Tình huống vừa rồi quá mức nguy hiểm, nếu như chỉ chậm vài giây thôi, tính mạng lão tam sẽ gặp nguy hiểm.

Lão tam cười khúc khích hai tiếng, cũng không nói lời nào, thế nhưng hắn cũng nhìn về phía Gia Vệ, có bộ dáng muốn động tay.

- Mấy người nhanh lên một chút cứu lão đại đi, con rắn nhỏ này giao cho ta là được rồi.

Gia Vệ vội vã tăng thêm tốc độ, dao găm trên tay liên tục đâm ra, rất sợ lão tam lại một lần nữa lao vào ôm mãng xà.

Mà vừa lúc này, giữa vũng bùn một tiếng hét thảm vang lên, khiến cho Gia Vệ, lão nhị cùng lão tam sắc mặt đều trở lên đại biến.

Chỉ thấy ở trong vũng bùn, lão đại lại một lần nữa bị một cái đuôi rắn quật trúng, đồng thời một phần bắp đùi bị một con mãng xà cắn phải, rơi mất một mảng thịt lớn.

Máu tươi như dòng suối từ trên đùi lão đại thi nhau phun ra. Lão đại sau một hồi kêu thảm thiết, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, miễn cưỡng nắm lấy một cái dây trên vũng bùn, thể nhưng hấn vào lúc này, đã không thể ứng phó lại được đợt tập kích thứ hai nữa rồi.

Vừa lúc đó, trên mặt Gia Vệ xuất hiện biểu tình phẫn nộ đến cực điểm, hấn gầm nhẹ một tiếng, đập một cước thật mạnh lao thẳng đi, sau một giây, một cước của hắn đã nghênh tiếp cái miệng lớn đầy máu kia.

Ngay sau đó, chỉ nghe 'PHỐC' một tiếng, Gia Vệ đã cắm dao găm vào trên đầu con mãng xà kia, đâm xuyên qua đầu nó.

Gia Vệ cũng không có dừng lại, giết xong con mãng xà đó, ngay lập tức rút dao găm ra, tung người nhảy xuống vũng bùn.

Chỉ có điều, đúng lúc này, một cái bóng đen xuất hiện, một cước đem Gia Vệ đập trở về, rồi cái bóng đen ấy lao tới chỗ mấy con mãng xà còn lại trong vũng bùn.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Thiếu Tá Cường Đại

Bóng đen đến quá đột ngột, Gia Vệ cùng lão nhị lão tam đều vô cùng sùng sốt.

Cho đến khi Gia Vệ bị một cước đạp trở lại, hắn mới nhìn rõ bóng đen là ai, nhất thời trên mặt hiện rõ nét kinh hãi khó che giấu.

Mà cũng đúng lúc này, bóng đen kia đã rơi vào giữa vũng bùn.

Chính là thiếu tá cường tráng cao to.

Hắn vừa rơi xuống vũng bùn liền phát ra âm thanh “Rầm rầm”, phảng phất như có một tảng đá lớn rơi xuống mặt đất, cả vũng bùn đều rung động.

Bất quá mấy con mãng xà chỉ sững sờ chốc lát, liền buông tha tên lão đại, hướng tới tên thiếu tá mà công kích.

Bảy tám đầu mãng xà hướng về phía thiếu tá công kích, miệng lớn đồ lồm phóng ra những hơi thở tanh hôi, thậm chí còn có mấy cái đuôi to hướng về phía thiếu tá mà đánh tới, quả thực hình thành một lồng giam kín kẽ, mà thiếu tá đang đứng ở chính giữa lồng giam, vị trí cực kỳ nguy hiểm.

Tuy bọn Gia Vệ biết rằng thực lực thiếu tá cường đại nhưng cũng không khỏi lo lắng cho hắn, dù sao, sự lợi hại của đám mãng xà, bọn họ cũng vừa được thưởng thức qua.

Xung quanh mi mắt tên lão đại nhăn lại, hắn miễn cưỡng hướng về phía trên bò lên, hắn hiểu rằng, một khi hắn còn ở lại đây cũng chỉ mang đến cho thiếu tá thêm phiền phức.

Lão đại vừa mới từ vũng bùn bò lên trên, đập vào mắt hắn là ba khuôn mặt đang khiếp sợ tột độ.

Mà ngay cả Gia Vệ, lúc này đôi mắt trừng lớn, miệng há hốc đến mức có thể nhét được cả quả trứng to, người không nhúc nhích nhìn về phía vũng bùn.

Lão đại như nghĩ đến cái gì, hấn vội vã xoay người nhìn lại vũng bùn, đồng dạng vẻ mặt hấn cũng lộ rõ vẻ không thể tin được.

Đầy đủ chín cái đầu rắn cực lớn, bày ra xung quanh thiếu tá, thậm chí, mấy cái thân rắn không đầu kia vẫn còn đang co quắp, thế nhưng chúng nó là đã chết không thể nghi ngờ gì nữa rồi.

Trên người thiếu tá, trừ vết bùn nhão bắn lên ra, không có lấy một vết máu, phảng phất như chín cái đầu rắn không phải là hấn chém xuống vậy.

Lúc này, bốn người Gia Vệ rốt cuộc mới biết cái gì được gọi là cường giả.

Bốn người bọn họ liên thủ cũng không đối phó nổi đám măng xà, thậm chí bất kỳ ai trong bốn người họ đơn độc chống lại một con cũng là đầy nguy hiểm, vậy mà thiếu tá trong nháy mắt giết sạch cả chín con.

Trong vũng bùn, tổng cộng mười một đầu măng xà, một cái Gia Vệ giết, một cái là lão nhị và lão tam liên thủ, còn lại chín đầu, cứ như vậy bị thiếu tá dễ dàng chém giết.

- Đây là sự thật sao?

Lão tam run run hỏi, hấn không thể nào tin vào mắt mình, huấn luyện viên bình thường miệng lưỡi thô tục, làm sao lại có thể có thực lực cường đại tới vậy?

- Có thể là giả sao?

Lão nhị cũng ngờ ngác lẫm bẫm, ngần ra cả nửa ngày mới dè được nội tâm kích động xuống.

Như vậy mới là cao thủ, so với thiếu tá, lão nhị thấy bốn người bọn họ cơ bản chỉ là cặn bã trong đám cặn bã.

Gia Vệ nhăn mặt nhíu mày, vẻ khiếp sợ trong mắt không hề giảm lấy nửa phần.

Lúc ở phân cục Cảnh Sát thành phố Tân Hải, thiếu tá chỉ dùng tay trái đón tiếp sự khiêu chiến của Gia Vệ, mà Gia Vệ dùng toàn lực mới khiến thiếu tá di động chút cước bộ, qua chuyện này Gia Vệ sớm cũng biết thiếu tá phi thường cường đại.

Thế nhưng, ngàn lần hấn không nghĩ được, thiếu tá dĩ nhiên cường đại tới mức này, trong nháy mắt đem chín đầu măng xà chém xuống, mà đều là những con măng xà dài tới gần mười mét.

- Hiện tại, chúng ta rốt cục đã biết, chính mình rốt cuộc có phải là tinh anh hay không.

Lão đại sắc mặt tái nhợt, lộ ra một nụ cười khổ.

Hấn vẫn một mực ấn dấu thực lực, thế nhưng khi hấn bộc phát toàn bộ ra, so với thực lực thiếu tá mà nói, ngay cả cận bã cũng không bằng.

Vừa nói ra lời này, thân hình nhoáng lên, suýt nữa đã ngã sấp xuống.

Gia Vệ vội vàng đỡ lấy lão đại, lập tức xé ra một tấm vải, buộc chân lão đại lại, chau mày nói:

- Cần nhanh chóng trị liệu, tuy những con măng xà này không độc, nhưng vi khuẩn trong miệng chúng so với miệng linh cẩu còn nhiều hơn, bị nhiễm vào, so với trúng độc còn khó xử lý hơn.

- Yên tâm, không phải còn cái đồ chơi này hay sao.

Lão đại lắc lắc tay trái, trên mặt nặn ra nụ cười.

Lúc này lão nhị, lão tam cũng đã tới bên cạnh, hai người tuy rằng có thụ thương nhưng không nghiêm trọng lắm, lại nhìn vết thương trên đùi lão đại, không tránh được phải nhíu mày.

Mà lúc này, thiếu tá ở dưới vũng bùn, tư thế phăng phát rất kiêu ngạo xoay người liếc mắt nhìn bọn họ, thanh âm như sấm:

- Thấy gì chưa? Mụ nội nó, cái này mới gọi là thực lực.

Bốn người Gia Vệ không cười đùa chút nào, đều ngưng trọng mà gật đầu, nếu như bọn họ có thể cường đại như thiếu tá, bốn người bọn họ đều nguyện ý mỗi ngày tiếp nhận huấn luyện như chín ngày đầu tiên.

- Trưởng quan, đừng chậm trễ thời gian, chân của lão đại sắp phế rồi.

Chờ mãi cũng không thấy thiếu tá lên, Gia Vệ cười khổ nói.

Thiếu tá sững sờ, chợt nắm lấy dây mà leo lên trên vũng bùn, hấn nhìn chân lão đại, mặt nhăn lại:

- Khảo hạch của người không thể tiếp tục tiến hành, bất quá không sao, thành tích khảo hạch của người cũng đã xuất hiện rồi.

Nghe nửa lời trước của thiếu tá, bốn người Gia Vệ đều cau chặt chân mày, mà lúc nghe nửa câu sau, bọn họ đều kinh ngạc không thể tin được.

Thời gian khảo hạch lúc này còn chưa được một ngày, thành tích khảo hạch của lão đại vậy mà đã xuất hiện rồi.

- Không cần lo lắng, không chi hợp cách, còn thuận lợi tiến nhập khu vực B, trở thành học viên cấp độ B.

Thiếu tá nói tiếp

Bốn người Gia Vệ trên mặt đều là lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, mục tiêu bọn họ là khu vực B, vậy mà giờ lão đại đã thuận lợi tiến nhập như vậy.

Lúc này, thanh âm trên vòng tay thiếu tá lại vang lên:

- Tiềm long số hai cũng thành tích cũng đã đủ thông qua, miễn cưỡng tiến vào khu vực B, trở thành học viên cấp độ B. Về phần số 3 còn kém một chút, tính theo thành tích hiện tại chỉ có thể vào khu vực A.

Trên mặt lão tam xuất hiện vẻ thất vọng, Gia Vệ cũng không an ủi lão tam, hấn chỉ dõng lỗ tai muốn nghe rõ thành tích của chính mình như thế nào.

Mà bên kia, lát sau mới thấy thanh âm truyền tới:

- Thiết bị của Tiềm Long số 4 xảy ra vấn đề, kết quả khảo hạch bị hủy bỏ, phải tiến hành khảo hạch lại một lần nữa.

- Thiết bị xảy ra vấn đề?

Tất cả mọi người đều sững sờ, ngay cả thiếu tá cũng ngây ra, chợt tất cả đều hướng về phía chiếc vòng ở cổ tay Gia Vệ.

Sau khi nhìn chiếc vòng tay trên cổ tay trái Gia Vệ, ngoài thiếu tá ra, tất cả mọi người đều không hiểu chuyện gì.

Chỉ thấy chiếc vòng trên cổ tay Gia Vệ, lúc này sáng một vòng mười mấy chiếc đèn nhỏ màu hồng, đồng thời xen kẽ là những chiếc đèn nhỏ màu vàng, không biết đây là tình huống gì.

- Lão tử sớm biết thứ đồ chơi này căn bản không đáng tin cậy, dùng để liên lạc còn tạm chấp nhận, chứ làm những thứ khác, căn bản là không thể.

Thiếu tá bĩu môi cười lạnh nói.

Tình huống thiết bị của Gia Vệ, chính là tình huống thiết bị trục trặc, mà còn không phải trục trặc bình thường, công năng của nó đã hoàn toàn mất hiệu lực.

Một vòng đèn màu đỏ sáng lên, đủ nói rõ vấn đề.

Cùng lúc đó, trong lòng thiếu tá cũng có chút buông lỏng, ngay từ đầu hẳn đã vô cùng xem trọng Gia Vệ, nếu như Gia Vệ tiến nhập khu A mà nói, hẳn quả thực rất thất vọng.

- Cũng được, ta cùng lão tử khảo hạch một lần nữa, nhất định có thể tiến nhập vào khu vực B.

Lão tam lặng lẽ cười nói.

Nếu như chỉ có mình thành tích của hẳn không đủ tiến vào khu B mà nói, hẳn vẫn sẽ tiến hành khảo hạch, nhưng tâm tình thì trống rỗng. Mà giờ đây, có Gia Vệ làm bạn, hẳn cũng không còn thấy uể oải gì nữa.

Không bao lâu sau, một chiếc trực thăng từ xa bay tới, bay ở trên đầu bọn Gia Vệ.

Đem lão đại đưa lên phi cơ an toàn, đồng thời từ trên phi cơ đem thiết bị mới đổi cho hai người Gia Vệ, thiếu tá cùng lão nhị, lão đại mới miễn cưỡng theo trực thăng bay đi.

Ở đây lúc này chỉ còn Gia Vệ và lão tam.

Hai người nhìn lại mấy cái đầu rắn cực lớn trong vũng bùn, cùng chép miệng chắc lưỡi, thực lực như vậy, quả là quá mức biến thái.

- Không biết Trường quan huấn luyện thế nào mà ra, thực lực như vậy, tuyệt đối vượt qua lý giải trước đây của chúng ta.

Về mặt lão tam thành thật mà nói, trước đây, bọn họ đều xem qua các ghi chép, nhưng những ghi chép đó, đều có giới hạn, khiến người ta không rõ cực hạn của con người là bao nhiêu.

Thế nhưng, nhìn thấy thiếu tá xuất thủ, bọn họ cảm giác được rằng, những bản ghi chép kia cực kỳ nhảm nhí, chỉ cần một mình thiếu tá, đã phá tan không biết bao nhiêu cái ghi chép về cực hạn.

Gia Vệ cũng gật đầu, bất quá lúc này mắt hắn nhìn về phía chiếc vòng trên cổ tay mình.

Lúc lão đại rơi vào khốn cảnh, gần như trong tích tắc bị măng xà miễu sát. Trong lòng Gia Vệ tràn đầy tức giận, hắn cảm giác bản thân tràn đầy lực lượng, một con măng xà, đối với hắn mà nói, cơ bản không là cái gì.

Thậm chí, một cước của thiếu tá kia, Gia Vệ cũng có cảm giác mình hoàn toàn có thể ngăn cản, thế nhưng khi hắn phát hiện người tới là thiếu tá, hắn chỉ bày ra một chút phòng ngự.

Cái cảm giác này, khiến Gia Vệ vô cùng nghi hoặc.

Trong nháy mắt, toàn thân tràn ngập lực lượng, chuyện này hầu như không có khả năng, mặc dù là tình huống bạo phát, cũng không có khả năng bạo phát cường đại tới vậy.

Lúc này, Gia Vệ hoài nghi, dây trên tay mình xuất hiện trực trặc, thì lực lượng tràn ngập toàn thân cũng biến mất, cũng chính lúc đó, lực bạo phát của mình mới tan đi.

Lúc Gia Vệ tức giận, lực lượng toàn thân bùng nổ, tại một nơi nào đó, ở một căn phòng đầy màn hình và các thiết bị thí nghiệm, trước màn ảnh gương mặt một người đang rõ ràng liên phát sinh rung động kịch liệt, sóng nhiễu vô cùng khiến người ta không thể nào giải thích được.

Thẳng đến khi màn hình khôi phục, âm thanh cứng ngắc mới vang lên:

- 0021 số 3 thực nghiệm thể phát sinh biến hóa, đột nhiên tiến hành tiến hóa, nhưng quá trình thất bại, vẫn bị vây ở giai đoạn đầu tiên như cũ, nhưng nhiều hơn một vài nguyên tố không thể giải thích, trạng thái rõ ràng, cơ năng rõ ràng, phát triển rõ ràng, nguyên tố không thể giải thích này không ảnh hưởng lớn tới thực nghiệm thể.

- Cần quan tâm sát sao, thử nghiệm đột phá nguyên tố không thể giải thích, bảo đảm thực nghiệm thể phát triển bình thường.

Thanh âm già nua vang lên, không chút gợn sóng, tựa như tình huống của 0021 số 3 không có gì đáng kinh ngạc.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 70

Săn Giết Mãnh Hổ

Trong rừng, hai đạo thân ảnh đang lao đi với tốc độ rất nhanh.

Hai đạo thân ảnh này, một người thì cao lớn cường tráng, một người thì gầy gò, ốm yếu, hoàn toàn tương phản nhau.

Bọn họ chính là hai người Gia Vệ cùng với lão tam.

Hai người bọn họ hiện đang truy tìm con mồi, nếu lão đại và lão nhị đã hoàn thành khảo hạch, thì hai người bọn họ cũng không thể trắng tay được, bắt đầu chuẩn bị tìm kiếm con mồi tiến hành săn giết.

Nhưng mà có lẽ là do ở đây vừa mới chiến đấu quá mức kịch liệt, làm phụ cận xung quanh không còn mãnh thú nào, hai người Gia Vệ và lão tam chỉ còn cách hướng về nơi khác tìm kiếm.

Hai người tiến lên khoảng hơn mười dặm đường, rốt cục cũng nghe được âm thanh truyền đến.

- Đó là tiếng gầm, hình như có mãnh thú đang chiến đấu, chẳng lẽ là hai con mãnh thú đang đánh nhau?

Lão tam vẻ mặt vui mừng nói, thời gian lâu như vậy, đây là con thú đầu tiên hai người gặp được.

Gia Vệ nghe một chút, cũng mở miệng nói:

- Có lẽ là thế, chúng ta bí mật nhìn xem.

Hai người liền trực tiếp nhảy lên trên cây, dùng cành lá ẩn dấu hành tung chính mình, đi nhanh về hướng âm thanh truyền đến.

Một lát sau đó, Gia Vệ cùng lão tam núp ở trên cây bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc đến ngây người.

Tại đây đầu phải là mãnh thú đánh nhau với mãnh thú, mà rõ ràng là người cùng mãnh thú chiến đấu.

Chỗ này có ba người, hình dáng khoảng hai mươi tuổi, ba người đều rất cường tráng, trước mặt bọn hắn là một con Cự Hồ lộng lẫy to lớn dài đến ba mét, nhưng mà lúc này trên người con Thú Vương này thấy xuất hiện mấy cái lỗ máu, rõ ràng là ba người kia đang chiếm thế thượng phong.

- Lãnh Phong, ngươi muốn tự mình giải quyết nó?

Một thanh niên đầu đỉnh, dáng người khá giống với lão tam chợt cất tiếng hỏi.

Một thanh niên thấp lùn ở bên cạnh cũng nhìn về phía thanh niên ở giữa, người thanh niên ở giữa có mái tóc dài đen nhánh, khoắc áo choàng, khiến hắn trông càng anh tuấn, trên mặt của hắn hiện lên vẻ tự tin.

Rõ ràng, hắn chính là Lãnh Phong trong lời nói của người kia.

- Đúng thế, nó đã bị thương, dưới tình huống như vậy ta có lòng tin giết chết nó.

Lãnh Phong nói, dao găm cắm trong tay toát ra hàn quang lạnh buốt.

Hai người bên cạnh liếc nhau, cũng không nói thêm cái gì nữa, đều lui về phía sau, tạo cho Lãnh Phong có không gian chiến đấu.

Nhưng lúc này Lãnh Phong lại trực tiếp nói:

- Mở cộng hưởng, ta không muốn cho ai biết thực lực của Lãnh Phong ta.

Hai người kia cũng không chần chừ, chiếc vòng đeo trên cổ tay lóe sáng, chính là mở ra công năng cộng hưởng như lời Lãnh Phong nói.

Nhưng con hồ kia thấy được hai người bỗng lui về phía sau, nó cũng không còn kiêng kỵ gì nữa, nó điên cuồng gầm lên, một hồ trào cực lớn chộp về phía Lãnh Phong.

Lãnh Phong lập tức lách mình tránh thoát hồ trào, dao găm trong tay trực tiếp nhắm vào cổ nó đâm tới.

Chỉ có điều, con hồ này thân hình to lớn nhưng hành động lại không chậm chạp một chút nào, thấy một trào không trúng, nó trực

tiếp xoay người, hướng về Lãnh Phong lần nữa đánh tới.

Nếu như dao găm của Lãnh Phong đâm trúng vào cổ của con hổ, thì hẳn cũng sẽ phải chịu một trảo của nó, hậu quả thật không thể tưởng tượng.

Sắc mặt hấn khê biến, không do dự liền buông tha lần tấn công này, lui về phía sau vài bước.

Nhưng con hổ vẫn không dừng lại, tiếp tục đuổi sát người Lãnh Phong, hổ trảo cùng miệng hổ cùng sử dụng, lao mạnh một cái, thiếu chút nữa đánh trúng vào Lãnh Phong.

Thấy tình huống này, hai người bên ngoài mặt biến sắc, nhưng cuối cùng vẫn không có ra tay.

Tránh né cú nhảy của mãnh hổ, Lãnh Phong dưới chân không ngừng lại, vòng ra phía sau mãnh hổ, lần thứ hai đâm về phía đầu mãnh hổ.

Thế nhưng mãnh hổ bỗng dùng đuôi quất một cái, đánh trúng đùi phải của hấn, đem hấn đánh bay ra ngoài.

Con mãnh hổ này dài quá ba mét, cao tới một mét năm sáu, so với con hổ bình thường lớn hơn rất nhiều, lực lượng cực kỳ cường đại.

Đánh bay Lãnh Phong, mãnh hổ không dừng lại, xoay người tiếp tục nhảy vồ đến, chỉ cần đem Lãnh Phong đè xuống dưới là lập tức có thể xác định án tử vào đầu Lãnh Phong.

Lãnh Phong cũng không kém, hấn lăn người một cái liền tránh được cú vồ của mãnh hổ, gằm nhẹ một tiếng, liền trở tay đem dao găm đâm vào đùi phải của mãnh hổ, xuyên thủng qua da khiến máu tươi bắn ra ngoài.

Một tiếng gào rống tức giận vang lên, mãnh hổ càng thêm cuồng bạo hung ác. Không thèm để ý đến vết thương trên đùi, tiếp tục nhảy vồ vào người Lãnh Phong.

Mà đúng lúc này, sắc mặt Lãnh Phong biến sắc, hấn bỗng nhiên phát hiện ra đùi phải của mình không thể cử động.

Vừa nãy bị trúng một phát đánh từ cái đuôi kia, đã làm đùi phải của hấn trật khớp, mà ở thời khắc khẩn trương như vậy hấn vậy mà không có cảm giác được.

Nhìn thấy tình huống này, Gia Vệ cùng lão tam cũng biến sắc, hai người đang định động thủ, liền thấy hai người phía sau Lãnh

Phong kia đã ra tay.

Hai thanh dao găm trực tiếp hướng về mãnh hổ đâm tới, mãnh hổ cũng không có ngăn cản, trực tiếp nhảy lui lại phía sau.

Ngay sau đó, hai người kia nâng Lãnh Phong dậy, không chần chừ, di chuyển rất nhanh vào trong rừng.

Ba người Lãnh Phong rời đi được khoảng nửa giờ, mãnh hổ kia vẫn luôn cảnh giác nhìn về hướng bọn Lãnh Phong rời đi, gầm gừ liên tục, mà nó cũng không có chịu rời đi.

Chân trước nó bị đâm thủng, cùng Lãnh Phong giống nhau, không thể đi lại dễ dàng như trước được.

- Lão tứ, cơ hội đến rồi.

Lão tam trong mắt tỏa ra kim quang, con mãnh hổ này so với con mãng xà kia không thể yếu hơn, hai người bọn họ nếu có thể bắt giết được con mãnh hổ này, tiến nhập vào căn cứ B hẳn là không vấn đề.

Gia Vệ gật đầu, hai mắt hấn híp lại nhìn về phía mãnh hổ bên dưới, tính toán làm sao có thể giết chết con mãnh hổ này.

Thông qua tình huống vừa rồi, Gia Vệ cũng lão tam cũng biết mặc dù mãnh hổ này bị thương thì bọn họ cũng không thể xem thường được.

Thực lực của Lãnh Phong kia mạnh hơn Gia Vệ bọn họ nhiều mà cũng suýt lên bảng đếm số dưới trảo của mãnh hổ, mà trước đó, chính là ba người kia phối hợp mới đánh lại được mãnh hổ.

- Một trước một sau, người từ phía sau đánh lại, ta tấn công từ phía trước, nó bây giờ hành động bất tiện, hai người chúng ta ít nhất cũng có một người có thể đắc thủ.

Một lát sau, Gia Vệ thấp giọng nói.

Lão tam gật đầu, nói:

- Lấy dao găm dài hơn, ta muốn tấn công từ phía sau nó, nhất định phải đâm trúng điểm yếu của nó, mặc dù không thể giết chết được nó ngay thì cũng phải làm cho nó trọng thương.

Gia Vệ cùng lão tam liếc nhau, hai người lặng yên không một tiếng động tách ra hai bên.

Mãnh hổ vẫn đang tiếp tục gầm gừ, trong mắt của nó, một thân ảnh đang từ từ tiến lại gần.

Chính là Gia Vệ, hấn chủ động trước hấp dẫn chú ý của mãnh hổ.

Mãnh hổ nổi giận lại gầm lên một tiếng, chân trái chống đỡ cơ thể, chân phải đang bị thương hướng về Gia Vệ vồ tới, miệng nó càng mở to và rộng hơn, hàm răng sắc bén lóe hàn quang, cảm giác nếu như mình bị nó cắn một phát, là chắc chắn được nhìn thấy ông bà đứng phía bên kia bờ sông vẫy gọi ngay.

Nhưng mà mãnh hổ vừa giơ trào phải lên thì phía sau nó bất ngờ xuất hiện thêm một thân ảnh.

Lão tam cong người, dao găm cầm trên tay, rất nhanh chạy về phía sau mãnh hổ, thân nhẹ như yến, không hề phát ra thanh âm nào.

Có điều mãnh hổ vẫn phát hiện ra hấn, thế nhưng lúc này nó đang phải đối phó với Gia Vệ, căn bản không có khả năng đối ứng với lão tam.

Thanh âm như là tiếng kim loại va chạm nhau vang lên, dao găm của Gia Vệ bị những chiếc móng sắc nhọn của mãnh hổ đỡ được, lực lượng cường đại truyền đến, trực tiếp đem Gia Vệ đánh bay ra ngoài.

Mà vừa lúc này, mãnh hổ muốn xoay người nghênh chiến lão tam.

Thế nhưng, Gia Vệ bỗng nhiên vung tay, dao găm trong tay bay thẳng tới mãnh hổ, khiến nó không thể xoay người được.

Cũng vừa lúc đó, dao găm của lão tam đâm xuống, cái đuôi mãnh hổ cũng bất ngờ vung lên đập trúng vào tay hấn, đánh bay dao găm trong tay hấn ra ngoài.

Gia Vệ cùng lão tam đều kinh hoàng, bọn họ không muốn cùng mãnh hổ đánh nhau lâu dài, bởi vì mãnh thú này càng đánh càng hăng, còn bọn họ sẽ rất nhanh sẽ rơi xuống hạ phong.

Nhưng mà lúc này dao găm của hai người đều đã mất, muốn nhanh chóng giết chết mãnh hổ này là điều rất rất khó có thể làm được.

- Rút lui.

Đúng lúc này, Gia Vệ hô to một tiếng, vút bỏ việc thu hồi lại dao găm, trực tiếp nhảy lên một cây đại thụ to lớn bên cạnh.

Thế nhưng, vừa mới lên được vài mét, Gia Vệ sắc mặt đại biến.

Chỉ thấy lão taphía dưới m muốn lấy lại dao găm của mình, mà con mãnh hổ kia đã xoay người, hổ trảo thật lớn hướng về phía sau lão tam chụp tới.

- Mau tránh ra.

Gia Vệ hét lớn, từ trên cây nhảy xuống, nhặt dao găm của mình lên, hướng về chỗ mãnh hổ đâm mạnh.

Lão tam nghe được tiếng hô của Gia Vệ, lăn một vòng trên mặt đất, đi tới bên cạnh nhặt dao găm của mình lên, sau đó đâm mạnh về phía sau.

- Phốc.. phốc Hai tiếng vang lên, theo đó Gia Vệ cùng lão tam đều thả lỏng một hơi.

Dao găm của Gia Vệ đâm trúng lưng mãnh hổ, làm nó buông tha tấn công lão tam, muốn quay lại công kích Gia Vệ. Nhưng mà vừa lúc đó, dao găm của lão tam cũng đồng thời đâm vào mắt phải mãnh hổ, xuyên thẳng qua đầu, máu tươi theo đó phun ra, chỉ chốc lát mãnh hổ đã mất hết sinh cơ, con quái vật lớn trực tiếp ngã gục xuống đất.

Thờ dốc chốc lát, Gia Vệ đi tới bên người lão tam, vỗ vỗ vai hắn, cau mày nói:

- Khảo hạch đúng là việc rất trọng yếu, thế nhưng cũng không cần phải đem tính mạng mình ra đùa giỡn, biết không?

Lão tam mỉm cười, gạt đầu, nói:

- Ta chỉ muốn nhặt dao găm rồi trốn, không nghĩ tới lại thiếu chút nữa là bỏ mạng ở lại.

Gia Vệ cười khỏ lắc đầu, hắn thế mới biết, lão tam suy nghĩ xác thực đúng là rất đơn giản.

Gia Vệ trầm nghĩ: “Xem ra Vương Cường là người cường tráng to lớn nhất trong mấy người nhưng đầu óc lại là đơn giản nhất.”

Nghi ngại một lát, khiến tâm trạng hai người bình tĩnh lại, Gia Vệ cùng lão tam mới bắt đầu kiểm tra lại thành tích khảo hạch của chính mình.

Rất nhanh, thanh âm lão tam vang lên:

- Tiềm long số 3, có thể tiến nhập căn cứ B.

Lão tam nghe vậy, trên mặt tràn đầy sợ hãi lẫn vui mừng, chợt nhìn về phía Gia Vệ.

Gia Vệ cũng đợi thành tích của mình, không lâu, cũng có thanh âm vang lên:

- Tiềm long số 4, căn cứ A.

Thanh âm rất ngắn gọn, Gia Vệ cùng lão tam nghe vậy, đều là nhú mày.

- Lẽ nào, ai giết thì tính thành tích người đó?

Lão tam nghi ngờ nói, hấn trở tay đâm ra nhát dao kia, mới là chân chính giết chết mãnh hổ này.

Nhưng mà, nếu là không có Gia Vệ, lão tam đừng nói là giết chết mãnh hổ này, mà là rất có thể bị mãnh hổ một trảo vô trúng, muốn sống cũng khó.

Gia Vệ gạt đầu, hấn cũng hoài nghi là tính huống như vậy.

Thực lực lão đại rõ như ban ngày, tuy rằng hấn không có chém chết măng xà, thế nhưng cũng là chống đỡ măng xà thời gian rất lâu trong đầm lầy đó, còn đem một con măng xà chặt đứt, thành tích khảo hạch của hấn là chính xác không thể dị nghị thêm.

Mà thực lực lão nhị, chân chính đánh nhau không nhất định mạnh hơn lão tam, nàng sở dĩ có thể tiến nhập căn cứ B, có thể là vì nàng động thủ giết chết một con măng xà.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Căn Cứ A

Không sao, ta ở lại với người, chúng ta sẽ cùng nhau tiến vào căn cứ B.

Lão Tam cười khẽ, vỗ vỗ bả vai Gia Vệ.

Gia Vệ trầm tư trong chốc lát, liền nói:

- Không cần, người cứ về trước đi, có lẽ căn cứ B cũng là cực hạn của chúng ta, còn về căn cứ S, chúng ta căn bản không vào được. Bây giờ người trở về, ta tự mình làm khảo hạch, có thể sẽ tốt hơn một chút.

- Như vậy sao được, hai người đi cùng nhau, ít nhiều có thể chiếu cố lẫn nhau.

Lão Tam vội vã lắc đầu, dù sao ban này nếu không có Gia Vệ thì hẳn cũng chẳng giết được con mãnh hổ kia.

Gia Vệ lắc đầu cười cười nói:

- Chẳng nhẽ người còn chưa yên tâm về ta hay sao? Ta sẽ không liều mạng giống như người đầu. Ngày mai trước khi mặt trời lặn, ta nhất định có thể thông qua khảo hạch.

Thấy Gia Vệ kiên trì, lão Tam nhún mày lại, mặt nhăn nhó, cuối cùng cũng đành gật đầu.

Đến bây giờ bốn người bọn họ, ba người đã đủ tư cách tiến vào căn cứ B, còn có mỗi Gia Vệ là chưa đủ tư cách để đi vào, mọi sự còn chưa có hoàn mỹ.

Không bao lâu, Gia Vệ rời đi, rồi dần biến mất trong rừng.

Còn lão Tam thì liên lạc với căn cứ, cho người đến đón hắn trở về.

Gia Vệ đi lại trong khu rừng yên tĩnh, sau lưng lại luôn có cảm giác, giống như nơi góc tối có cặp mắt nào đó đang nhìn mình chăm chăm.

Lúc này trong căn cứ, thiếu tá đang chau mày nhìn thành tích khảo hạch của Gia Vệ.

Khảo sát thể năng, lại là vừa vặn đạt tiêu chuẩn.

Điều này sao có thể?

Lông mày thiếu tá co lại, nhưng không có nói ra ý kiến gì, dù sao đây đã là lần thứ ba cho Gia Vệ làm khảo hạch thể năng, những thiết bị này coi như là đồ bỏ đi, thì cũng không hoàn toàn vô dụng chứ.

- Tốc độ cùng sức mạnh của nó đã đủ để tiến vào căn cứ B, thế nhưng thể năng lại không đạt đủ tiêu chuẩn, tiềm lực phát triển trong tương lai sẽ kém, khiến hắn không đủ tư cách để tiến vào căn cứ B.

Một nhân viên công tác quay qua nói với thiếu tá.

Chính xác mà nói, tiến vào năm cái căn cứ, quan trọng nhất, cũng không phải là thực lực hiện tại của nhóm Gia Vệ, mà là tiềm lực của bọn hắn.

Nếu như tiềm lực không đủ, ngay cả căn cứ B cũng không thể vào được, càng không cần phải nói đến căn cứ S, X và Z.

Tình huống hôm nay của Gia Vệ, được đánh giá là tiềm lực không đủ, cho dù là tiến vào căn cứ A, cả kiếp này gần như là không có hi vọng tiến bộ cao hơn được.

Một lúc sau, thiếu tá mới nói:

- Nên làm cái gì thì làm đi.

Nhân viên công tác kia gật đầu, liền cầm bản báo cáo bỏ đi.

OoOoO

Một ngày đã qua, màn đêm dần buông xuống.

Ở trên mảnh thảo nguyên kia, Gia Vệ toàn thân đầy máu từ trong rừng đi ra, trong tay cầm theo đầu một con thú mới bị Gia Vệ giết chết.

Chỉ thấy đầu con thú này, toàn thân lốm đốm, thân thể cũng không lớn, nhưng mà nhìn trông rất đẹp mắt, chính là loài báo săn Cheetah.

Báo Cheeth ở đây có tốc độ nhanh vô cùng, làm cho Gia Vệ cảm thấy áp lực rất lớn, cuối cùng Gia Vệ dùng tới dao găm đâm thủng đầu nó, mới giết chết được nó.

Ngay sau đó, Gia Vệ ném con mồi trong tay xuống, giơ chiếc vòng tay lên, xem thành tích của chính mình.

- Tiềm Long số 4, đủ tư cách tiến nhập căn cứ A, trở thành học viên căn cứ A.

Thanh âm của nhân viên công tác vang lên, khiến trên khuôn mặt mệt mỏi của Gia Vệ xuất hiện vẻ sững sờ.

Sau một lát, Gia Vệ liền nhú mày.

Hắn sẵn giết con liệt báo này, so với cái kia măng xà hay mãnh hổ kia đều không yếu hơn chút nào, thậm chí liệt báo tốc độ lại nhanh hơn, càng khó săn giết hơn. Mà giờ đây Gia Vệ một mình săn giết con liệt báo, thế nhưng vẫn còn chưa đạt tiêu chuẩn cấp độ B.

Có điều sau một lát, Gia Vệ liền cười khổ lắc đầu, ngược lại chính hắn lại không có ý định bước vào hàng ngũ quân đội, cũng không có dự định lên vào học viện quân sự, thành tích không tốt cũng không sao.

Chỉ là trong lòng Gia Vệ lại có nghi hoặc, nếu là khách quan mà xem xét, Gia Vệ có lòng tin đánh bại lão Nhị, lão Tam dễ dàng, thậm chí cùng lão Đại động thủ, Gia Vệ vẫn có lòng tin không rơi vào thế hạ phong.

Thế nhưng thành tích khảo hạch của hắn hết lần này đến lần khác đều là kém nhất.

Không bao lâu sau, một cái trực thăng từ xa bay tới, khi tới trên đỉnh đầu Gia Vệ liền thả dây thừng xuống, mang Gia Vệ ly khai nơi này.

Vừa mới đi vào quân đồn, Gia Vệ kinh ngạc nhìn lão Đại trước mặt.

Hắn còn nhớ rất rõ ràng, chân phải của lão Đại lúc trước bị mất một khối thịt lớn, giờ đây thế mà lại hoàn toàn giống như lúc bình thường.

- Thiết bị chữa bệnh của căn cứ, người chắc chắn không thể tưởng tượng nổi đâu.

Lão Đại cười to nói, hắn cũng đã từng kinh ngạc qua, cho tới hôm nay hắn đã có thể tùy ý hoạt động, tuy rằng khối thịt trên chân còn chưa có lành hẳn, thế nhưng tổn thương như thế này đã không còn ảnh hưởng đến hoạt động của hắn.

- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Tại sao người lại không được tiến vào căn cứ B?

Lão Nhị nhíu mày hỏi.

Về mặt của lão Tam cũng đầy nghi hoặc, hắn tự mình biết trong bốn người hắn là kém cỏi nhất, mà ngay cả hắn cũng đều có thể đi vào căn cứ B, trở thành học viên cấp độ B, thế nhưng Gia Vệ cư nhiên lại không được.

Không bao lâu sau, thiếu tá cau mày đi tới.

Bốn người gần như cùng lúc nhìn về thiếu tá, vốn cả bốn người đều muốn cùng nhau tiến vào căn cứ B, nhưng bây giờ lại có Gia Vệ không đủ tư cách tiến vào, khiến cho bọn họ rất là nghi hoặc.

Thiếu tá đương nhiên là nhìn ra được nghi hoặc của họ, hắn mở miệng nói:

- Nội dung khảo hạch cũng không quan trọng, cho dù là tiến nhập căn cứ A hay B, cũng không phải vĩnh viễn không thay đổi, cho nên không cần phải coi trọng như vậy đâu.

- Thế nhưng cũng phải cho chúng ta một lời giải thích chứ.

Lão Nhị nói.

- Không sai, trưởng quan, thực lực lão Tứ quá rõ ràng rồi, sao hắn không thể tiến vào căn cứ B chứ?

Lão Đại cũng nhíu mày hỏi.

Lão Tam gật gật đầu, ngay cả Gia Vệ cũng thấy nghi ngờ, không phải là oan ức, chỉ là nghi hoặc với thực lực của chính mình, tại sao lại không thể đi căn cứ B.

- Ta chỉ có thể nói cho các người biết, khảo hạch không chỉ là kiểm tra mỗi thực lực không mà còn có một chút vận khí ở trong đó, cho nên không nên quá mức xem trọng nó.

Thiếu tá lắc lắc đầu, chột lạnh lòng nói:

- Nếu như thành tích khảo hạch của ba người các người lần sau không tốt, cũng sẽ bị đánh rớt xuống.

Thiếu tá nhìn về phía Gia Vệ, nói tiếp:

- Đương nhiên nếu như thành tích khảo hạch lần sau của người mà tốt, cũng có thể được thăng cấp.

Gia Vệ gật đầu, không có hỏi thêm điều gì, tất cả quyết định đều đã được xác định, không có khả năng thay đổi lại.

- Chúng ta lúc nào sẽ đi đến căn cứ?

Lão Đại mở miệng hỏi, bởi vì năm cái căn cứ ABSXZ rõ ràng là không phải ở nơi đây.

- 12h đêm nay hôm nay, sẽ đem các người đi đến nơi cần tới, tới đó mới là huấn luyện thật sự.

Thiếu tá nói.

Thiếu tá không nói thêm gì nữa, trực tiếp rời khỏi, từ khi đến rồi đi, lông mày của hắn vẫn luôn nhíu chặt.

Đến một cái văn phòng, Thiếu tá trực tiếp cầm điện thoại trên bàn gọi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, đầu kia đã bắt máy, không chờ đối phương nói, Thiếu tá liền trực tiếp mở miệng:

- Lão tử muốn tới căn cứ A làm tổng huấn luyện viên.

Nói xong câu đó, không chờ đối phương trả lời, Thiếu tá liền trực tiếp cúp điện thoại.

Ban đêm lúc hơn 10h, bốn người Gia Vệ được tiêm thuốc, liền rơi vào trạng thái ngủ say.

Tối hôm đó đúng giờ, hai cái trục thẳng xuất phát từ trong căn cứ, bay về phương xa.

Tất nhiên khi trục thẳng bay đi không bao lâu, Gia Vệ liền tỉnh lại.

Hắn vẫn như cũ đang bị nhốt trong một chiếc tù sinh học, từ bên trong này căn bản không nhìn thấy tình huống bên ngoài, cho nên Gia Vệ cũng không có cưỡng cầu, liền trực tiếp nhắm mắt ngủ tiếp.

Không biết trải qua bao nhiêu lâu, cái tù bị dịch chuyển, Gia Vệ cũng tỉnh dậy luôn.

Đây là một cái sân huấn luyện, thiết bị so với sân huấn luyện Cửu Thiên mà Gia Vệ mong chờ còn nhiều hơn.

Mà cùng đứng một chỗ với Gia Vệ còn có 14 người khác, thêm cả Gia Vệ, vừa đúng 15 người, bọn họ cũng giống như Gia Vệ đều mang trên mặt một sự nghi hoặc.

Một người trung niên thân hình cao xấp xỉ với Gia Vệ, nhưng trông phi thường khỏe mạnh đứng đằng trước mấy người bọn hắn, mang theo vẻ mặt hài hòa nhìn bọn hắn.

- Tất cả, nghiêm.

Đột nhiên người trung niên kia hét lên một tiếng lớn.

Tất cả mọi người đều giật mình, rồi dồn dập đứng thẳng người nhìn về phía người trung niên.

- Sau này ta chính là huấn luyện viên của các ngươi, biệt hiệu là A 12, từ hôm nay trở đi các ngươi trực tiếp gọi ta trưởng quan Thập Nhị là được, rõ chưa?

Trung niên nhân lớn tiếng hỏi.

- Rõ.

Tất cả mọi người đều hét to lên, giống như là quân nhân chân chính, làm trong lòng Gia Vệ có chút khó hiểu.

Rõ ràng trong những người này có một bộ phận lớn cùng với Gia Vệ có lai lịch bất đồng.

- Từ bây giờ trở đi, cho các người tìm hiểu quy củ của căn cứ A đến 12h, sau 12h sẽ tiến hành huấn luyện cho các người, bây giờ, giải tán.

Huấn luyện viên Thập Nhị nói.

Ngay sau đó, huấn luyện viên Thập Nhị liền rời khỏi nơi này, để lại 15 người Gia Vệ không biết phải làm gì.

Không có ai mở đầu bắt chuyện với người khác, không bao lâu, tất cả mọi người rời khỏi sân huấn luyện, hướng về một công trình gần đó đi tới.

Mà ở cách đó không xa, có luôn một bãi sân rộng, trên sân có không ít người.

Qua hai giờ sau, Gia Vệ mới phát hiện được chỗ này rất là lớn, nơi bọn họ ở chỉ là một trong mười hai cái khu vực mà thôi.

- Quy củ của căn cứ?

Không bao lâu sau, Gia Vệ nghe có người nói mấy chữ này, liền hướng về phía đó nhìn lại.

Chỉ thấy tại một bên của bãi sân, có một mặt tường rất lớn, trên tường viết rất nhiều chữ, rất rõ ràng chính là ghi quy củ của nơi này.

Gia Vệ không chần chừ, liền nhanh chóng hướng bên kia đi tới.

Khi tới đây, Gia Vệ liền nhìn qua, một lúc sau lông mày Gia Vệ nhíu chặt lại, trên mặt mang đầy vẻ nghi hoặc.

- Muốn được huấn luyện cần có công hiến, muốn thăng tiến yêu cầu phải có điểm số nhất định, tại sao lại có quy củ như vậy nhỉ?

Gia Vệ nhò giọng tự hỏi, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

Trên quy củ viết, tại học viện A sẽ có khảo hạch định kỳ, khảo hạch không đạt yêu cầu sẽ bị đuổi khỏi căn cứ A. Mà ở trong căn cứ A, trừ huấn luyện cơ bản không cần điểm công hiến để đổi, những cái khác đều cần điểm công hiến để đổi, thậm chí thức ăn nước uống, và còn có đồ dùng sinh hoạt, đều cần phải dùng tới điểm công hiến để đổi.

- Nói cách khác, tích lũy công hiển qua các năm tháng là có thể thăng cấp?

Gia Vệ lại thấp giọng tự hỏi.

Ngay sau đó, Gia Vệ lại hướng mắt nhìn về nơi cách đó không xa, bởi vì hắn thấy bóng dáng của người quen.

Đó là một nam tử tóc dài xõa đến vai, khuôn mặt tuấn tú, mang theo một nét cười tự tin đang đi trên bãi sên, được rất nhiều người con gái ngắm nhìn.

Người này chính là Lãnh Phong lúc trước ở trong rừng rậm đã liệt sát cái con hổ kia, Gia Vệ thật không ngờ lại có thể nhìn thấy hắn ở chỗ này.

- Theo công bố trên Thập Nhân Bảng thì Lãnh Phong chính là người đứng đầu.

Ngay lúc đó, một thanh âm đột nhiên vang lên.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 72

Ma Cũ Bắt Nạt Ma Mới

Trên quảng trường, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn về phía Lãnh Phong.

Gia Vệ cũng chú ý tới Lãnh Phong, tuy rằng hắn không biết Thập Nhân Bảng là vật gì, nhưng hắn biết, tên Lãnh Phong này quả thực phi thường mạnh mẽ.

Một lát sau, Gia Vệ không nhìn về phía Lãnh Phong nữa, mà là tiếp tục xem quy định trong căn cứ.

Rất nhanh, Gia Vệ liền thấy một cái quy định có tác dụng với hắn.

"Người mới vào được cấp 100 điểm công hiến." Gia Vệ nhìn dòng chữ đó, một trăm điểm công hiến, không ít.

Thông qua khảo hạch bình thường chỉ có 20 điểm. Giết một con mãnh thú cũng chỉ được có 10 điểm.

Mà lính mới, thậm chí còn được một trăm điểm công hiến miễn phí.

"Xem ra, ở chỗ này sẽ biến thành cái dạng gì, chủ yếu là dựa vào chính mình." Gia Vệ thấp giọng tự nói.

Trong lòng của hắn cũng có nghi hoặc, hắn chỉ là đến bộ đội huấn luyện một thời gian mà thôi, vì sao kỳ huấn luyện này lại hình như có chút kỳ lạ?

Chỗ này nhìn như là một nơi phúc lợi cho con em những người lính giải ngũ huấn luyện, nhưng xem kỹ thì hoàn toàn là một nơi huấn luyện bộ đội số một. Gia Vệ tin tưởng, mỗi binh lính ở căn cứ A đều phải mạnh như bộ đội đặc chủng thậm chí là còn mạnh hơn.

Trong căn cứ A có bao nhiêu học viên thì Gia Vệ không biết, nhưng mà đếm qua trên quảng trường thì phải có đến vài trăm học viên.

Mấy trăm người tương đương với bộ đội đặc chủng quả thực là một chi quân đội mạnh mẽ, đã thế lại còn mấy căn cứ cấp cao hơn nữa, BSXZ thì không biết như thế nào, để lộ ra ngoài sẽ khiến người ta chấn động vô cùng.

“Ba mình trước đây là binh lính gì nhỉ? Chẳng lẽ binh lính bình thường lại có cái phúc lợi này? Cho dù là có lập công lớn nhưng chắc gì được hưởng phúc lợi như vậy.” Gia Vệ thấp giọng lầm bầm.

Ngay tiếp theo, Gia Vệ lại thấy một quy định làm hắn giật mình, mắt chữ O mồm chữ A nhìn chằm chằm vào dòng chữ đó.

Điểm công hiến có thể đổi lấy tiền mặt, tỉ lệ cũng không nhỏ lắm, 1 điểm công hiến chỉ đổi được 1 triệu đồng.

Có điều, Gia Vệ rất nhanh lại thờ phào, đây cũng không phải đơn giản như hắn suy nghĩ, sau cái quy định này còn có giải thích, không phải điểm công hiến bình thường có thể đổi lấy tiền, chỉ có điểm công hiến màu đỏ thì mới được đổi.

Điểm công hiến bình thường là màu xanh, chỉ có thể tiêu dùng ở trong căn cứ.

Có điều, phía trên này nhưng không có viết làm thế nào để thu được điểm công hiến màu đỏ.

Vào lúc này những người cũ đứng xung quanh đám Gia Vệ đã đi hết sạch, chỉ có vài người đang đứng sau lưng bọn Gia Vệ.

Mười lăm tên lính mới đều lộ ra vẻ mặt nghi hoặc. Gia Vệ cũng nhú mày. Có năm người đi tới sau họ, trong đó có Lãnh Phong, nhìn dáng vẻ của hắn có vẻ chuyện sẽ không vui.

- Mười lăm người các người là lính mới phải không?

Lãnh Phong cười lạnh một tiếng, mở miệng hỏi.

Mười lăm người cùng gật đầu, Gia Vệ cũng không nói thêm gì.

Lúc này, Lãnh Phong giơ tay trái lên, lộ ra một cái vòng tay, nói:

- Người mới mỗi người nộp 90 điểm công hiến, từ giờ thì trong căn cứ A này bình yên vô sự, tới lúc trở về cũng thế. Bằng không thì mấy ngày tiếp theo sống không vui đâu.

Tiếng nói của Lãnh Phong cũng không lớn, vẻ mặt hắn thì tràn đầy kiêu ngạo khiến người khác chán ghét, mười lăm người kể cả Gia

Vệ đều tức giận.

Rõ ràng là ma cũ bắt nạt ma mới, muốn cướp điểm công hiến của bọn họ.

Cũng biết, ở trong căn cứ, ngay cả thức ăn nước uống đều cần điểm công hiến. Mỗi người mới tới có một trăm điểm công hiến, chính là để cho bọn họ dùng một trăm điểm công hiến này để thích ứng cuộc sống ở đây.

Nếu như điểm công hiến của bọn họ bị Lãnh Phong cướp mất, mấy ngày tiếp theo khó mà sống thoải mái được.

Mà muốn đi kiếm điểm công hiến thì đâu có dễ, đâu phải mỗi ngày đều có thể kiếm được điểm công hiến, muốn làm nhiệm vụ còn phải mua vũ khí, 10 điểm thì mua được cái gì???

- Cả đám bọn mày thành thật vào, giao điểm công hiến ra đây, không thì tao cho chúng mày đẹp mặt.

Một tên khá cường tráng đứng sau Lãnh Phong nói.

- Mấy người như vậy còn gọi là quân nhân à? So với cường đạo thì còn có gì khác nhau? Còn có danh dự của quân nhân không?

Một người trong đám lính mới bước ra. Có điều tên này gầy tong gầy teo, nếu không phải tất cả mọi người đều biết muốn vào được đây cũng khá là khó thì có khi còn nghĩ hẳn ta là một con một sách.

- Danh dự cái con mẹ mày.

Tên to con kia giờ một bàn tay lên tát thẳng vào mặt người thanh niên gầy.

Chỉ có điều, người thanh niên kia thực lực cũng không yếu, dễ dàng tránh thoát một tát này, đồng thời đưa tay giáng thẳng một đấm vào ngực đối phương.

Nhưng mà nắm tay của anh ta chưa tới nơi thì đã bị một bàn tay chặn lại, đồng thời nắm luôn cánh tay của người thanh niên.

- Haha, cmm mày muốn chết rồi.

Tên to con nhe răng cười, nắm thanh niên cao gầy giờ lên, chân phải sút thẳng về phía bụng người kia.

- Đội trưởng!

Đúng lúc này, năm thanh niên nữa từ trong đám người Gia Vệ lao ra, chạy về phía tên to con kia.

Có điều, năm người bọn họ bị ba người khác ngăn cản, giao thủ chốc lát và năm người này lại không thể chống lại được ba người kia.

Một đội 6 người mà lại bị 4 người kia đánh gục.

- Nhanh nhanh giao điểm công hiến ra đây, bằng không tao đập gãy chân bọn mày.

Tên to con cười lạnh nói.

Lãnh Phong đứng ở một bên, phảng phất chuyện vừa rồi giống như là chưa hề xảy ra, mặt vẫn cười cười như cũ, nói:

- Nếu bọn mày mỗi người giao ra 90 điểm công hiến, trong vòng 10 ngày tiếp theo tao đảm bảo không ai bắt nạt bọn mày.

- Giao cái cmm!

Lại một người nữa tiến lên, đây là một thanh niên tóc cao đầu đỉnh, tuổi tác không lớn nhưng nhìn qua tính tình có vẻ rất nóng nảy.

Hắn một mực nhẫn nhịn nhưng mà hiện tại rốt cục không nhịn được nữa.

Sắc mặt Lãnh Phong chuyển thành lạnh lẽo, ngăn cản mấy người phía sau ra tay, một mình hắn lao lên phía trước. Chớp mắt đã đến trước mặt người thanh niên đầu đỉnh, vật ngã cậu ta xuống đất, một chân đạp trên mặt cậu ta.

Lãnh Phong cười nhạt nhìn những người còn đứng, nói:

- Đương nhiên nếu như bọn mày không thêm giao ra 90 điểm thì tao cũng chẳng ép, có điều sau đó ngày nào bọn mày cũng sẽ bị như thế này.

Tiếng nói vừa dứt, chân Lãnh Phong dùng lực đạp một cái, người thanh niên kia khoe miệng rỉ máu, thậm chí còn rơi ra mấy cái răng.

Cậu ta phần nộ gầm nhẹ nhưng không thể nào đứng dậy nổi. Vóc người cậu so với Lãnh Phong còn cường tráng hơn nhưng mà sức

lực lại thua xa Lãnh Phong.

- Một đám con gà chỉ mới tập huấn ở mức cơ sở mà cũng dám làm phản hả?

Một tên đô con bên cạnh nói, trong giọng nói đầy sự nhạo báng.

Những người còn lại đều giận mà không dám nói gì. Bọn họ có 15 người, nhưng 6 người đã bị đánh gục dưới đất, còn lại 9 người, trừ Gia Vệ ra cả đám đều nhũn chặt mày, lửa giận trong mắt tuôn trào.

Gia Vệ hít mắt lại, bắt đầu tính toán thiệt hơn trong tình huống này.

Việc ma cũ bắt nạt ma mới cũng không hiếm, hầu như đoàn thể nào cũng phát sinh, điều này cũng coi như là chuyện bình thường.

Nhưng nói vậy chứ cũng phải có mức độ, như thế này đã vượt xa mức chịu đựng của Gia Vệ, nếu như không phải là chỗ này quá xa lạ thì chắc Gia Vệ đã sớm lao lên rồi.

Mà lúc này đây, hai mắt Lãnh Phong hít lại, cười cười nhìn về phía Gia Vệ.

Chín người đứng chỉ có Gia Vệ bước tới, cách xa mấy người kia.

Có điều, đây cũng không phải là Gia Vệ cố ý, mà là mới vừa nhìn thấy Lãnh Phong, nhận ra Lãnh Phong chính là người ở trong rừng muốn đánh chết con cọp, lúc đấy muốn tiến lên nhìn rõ một chút, cho nên mới khiến cho hắn cách xa mấy người kia.

- Bắt đầu từ mày, mỗi tháng nộp 90 điểm, trong vòng 10 ngày, có Lãnh Phong tao bảo kê.

Khóe miệng Lãnh Phong nhếch lên, lấy thái độ bao quát nhìn về phía Gia Vệ nói.

Những người khác cũng nhìn Gia Vệ, cậu thanh niên này không cao, không cường tráng, nhìn dáng người gầy gầy này có vẻ là mục tiêu xui xẻo tiếp theo.

Chín người còn lại tuy rằng không đến mức nhìn mà hả hê, nhưng xác thực trong lòng cũng thờ phào. Nếu như bọn họ bị chỉ riêng mà nói như thế kia, bọn họ không biết là mình có thể giao ra 90 điểm cống hiến hay không.

Không giao thì những người này sẽ dùng bạo lực.

Mà nếu như giao ra thì mấy ngày kế tiếp khó mà sống, còn có thể bị người ta khinh thường, thậm chí nếu mấy người còn lại cũng giao điểm công hiến ra thì người đầu tiên sẽ bị mấy người tiếp theo ghi hận trong lòng.

Lúc này, Lãnh Phong đẩy Gia Vệ lên đầu sóng ngọn gió, khiến hấn quay hướng nào cũng không được.

Gia Vệ nhìn Lãnh Phong, nhú má, sau một lát hấn liền mở miệng hỏi:

- Ở đây cho phép đánh nhau à?

Nghe được hấn nói vậy, tất cả mọi người đều sững sốt, sau một lúc thì mấy người bên Lãnh Phong cùng cười ha hả với nhau.

Bọn họ sững sờ, là bởi vì bọn hấn không nghĩ tới Gia Vệ lúc này vẫn còn trấn định như vậy, mà bọn họ cười to, thì là bởi vì bọn hấn cho rằng Gia Vệ là muốn dùng quy tắc để đối phó bọn họ.

Thế nhưng, vô luận ở địa phương nào, đều tồn tại những người có thể không thêm đếm xia đến quy định, cũng chẳng quan tâm có bị phạt hay không.

Mà đám Lãnh Phong chính là những người như thế.

Cũng không phải là bọn họ không quan tâm đến quy định, mà là bọn hấn biết lỗ thủng trong những quy định này, lợi dụng cái đó để giành lợi ích cho mình.

- Chi cần bọn mày mỗi ngày nộp 10 điểm công hiến thì ở đây không cho phép đánh nhau, nhưng mà nếu không nộp thì được phép đánh nhau.

Lãnh Phong tự đặt ra quy định, nở một nụ cười kiêu ngạo, hấn nghĩ mình đã dọa sợ một tên lính mới rồi.

Hấn vừa nói xong, một tên to con đằng sau hấn trực tiếp nói:

- Này thằng nhóc, mỗi ngày nộp 10 điểm công hiến thì bọn tao bảo kê mày, thằng nào tìm mày kiếm chuyện thì báo tên bọn tao ra là được.

Gia Vệ lúc này mới lộ ra sắc mặt giận giữ, hấn nghe răng cười, lông mày lúc này nhú chặt cũng giãn ra.

- Đã vậy thì ngày hôm nay tao muốn xem xem bọn mày định làm gì để bắt tao giao điếm công hiến ra!

Gia Vệ lạnh lùng nói, không chân chờ, hai chân đạp mạnh xuống đất. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Gia Vệ giống như thanh niên cao gầy kia, chủ động tấn công.

Hắn không có tấn công Lãnh Phong, mà là hướng về phía tên thanh niên vừa nói lúc nãy.

- Hắc hắc, mày muốn chết rồi.

Tên thanh niên cường tráng kia cười dữ tợn, vươn hai tay ra nghênh tiếp Gia Vệ.

Lãnh Phong cười nhạt, hắn không có nhìn về phía Gia Vệ mà nhìn về phía tám người cuối cùng.

Trong suy nghĩ của Lãnh Phong, Gia Vệ cũng sẽ bị đánh ngã, cuối cùng chỉ còn lại tám người này mà thôi.

Có điều trong mắt hắn, gương mặt tám người kia không hiện lên vẻ sợ hãi, mà là vẻ mặt cực kỳ giật mình và khiếp sợ.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 73

Nhiệm Vụ S

Lúc này, Lãnh Phong chỉ nghe được phía sau truyền đến tiếng “Rầm” trầm trọng, giống như một tòa tháp bị sập vậy.

Thế nhưng, giống như là thiếu đi một cái gì đó.

Âm thanh này, rõ ràng là thanh âm có người bị đánh ngã, đúng rồi, là thiếu đi một tiếng rên thảm thiết.

Tiếng kêu thảm thiết ở đâu?

Lãnh Phong biết, có thể gia nhập căn cứ A, tổ chất thân thể mỗi người đều phi thường tốt, không thể một đám liền ngất xỉu ngay được.

Hắn chỉ sững người trong chốc lát, liền trực tiếp xoay người lại

Nhưng mà, trong nháy mắt ấy, một bàn tay rất nhanh tiến tới, trực tiếp chộp vào mặt hắn, một cỗ lực lượng bá đạo truyền đến, khiến sắc mặt hắn kịch biến.

Một lát sau, lại thêm một tiếng rầm nặng nề nữa vang lên, Lãnh Phong giống như viên đạn bắn thẳng vào tường, khiến cho bờ tường phía sau lún vào nứt nẻ ngang dọc, đồng thời máu tươi từ đầu Lãnh Phong cũng chảy dọc theo bờ tường xuống đất.

- Chín mươi điểm công hiến, còn muốn lấy không?

Gia Vệ cười nhạt nhìn Lãnh Phong, lạnh lùng hỏi.

Mà lúc này, sau lưng Gia Vệ, bốn người nằm dưới đất dù đã bất tỉnh nhưng nét mặt vẫn lộ ra vẻ thống khổ.

Bất tỉnh rồi, mà vẫn còn cảm giác được trên người đau đớn, đây là thủ đoạn hung ác cỡ nào?

Làm cho Lãnh Phong cùng mọi người khiếp sợ chính là, từ lúc Gia Vệ xuất thủ cho đến lúc kết thúc, rõ ràng chỉ trong nháy mắt thôi.

Bốn người bọn họ trong căn cứ cũng được xếp vào hạng cao thủ, mặc dù không có tiến vào Thập Nhân Bảng, nhưng bốn người đi chung, thì cho dù Lãnh Phong đứng đầu Thập Nhân Bảng không phải là đối thủ của bọn họ.

Vào lúc này, trên quảng trường, bóng người dần dần nhiều lên.

Tất cả mọi người về mặt khiếp sợ nhìn Gia Vệ, bọn họ không tưởng tượng được, người mạnh như thế, sao lại bị phân đến căn cứ để tập huấn?

Ngay cả Lãnh Phong đứng đầu Thập Nhân bảng cũng không phải là đối thủ của hắn, bị một chiêu của hắn chế trụ.

Với thực lực như vậy, trong căn cứ A này, ai có thể là đối thủ của hắn đây?

Rất nhanh, chín bóng người xuất hiện xung quanh Gia Vệ, bọn họ hoặc là khiếp sợ hoặc là nhíu mày nhìn tất cả, tóm lại trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Bọn họ những người có tên trong Thập Nhân Bảng. Căn cứ A có Thập Nhân Bảng, từ trước tới giờ đều bị mười khu đầu tiên chiếm cả, khu 11 và 12 chưa từng có người được ghi tên lên. Mà bây giờ, người đứng đầu Thập Nhân Bảng lại bị một tên lính mới mới bị phân đến khu 12 đánh bại.

- Tao muốn giết mày.

Không bao lâu sau, Lãnh Phong điên cuồng vùng dậy hét lớn.

Trước mặt mọi người, hắn bị Gia Vệ đánh bại như vậy, lại còn bị Gia Vệ lạnh lùng hỏi một câu, nội tâm cao ngạo của hắn sao có thể chấp nhận được?

Có điều điều, lực lượng Gia Vệ mạnh mẽ không gì sánh được, bất luận Lãnh Phong có tranh đấu như nào, cũng không có cửa thắng.

- Ở đây, có thể giết người không?

Lông mày Gia Vệ nhíu lại, thấp giọng nói.

Thanh âm này, băng lãnh đến thấu xương, khiến cho những người xung quanh nghe thấy mà không khỏi run lên.

Lãnh Phong đình chỉ sự vùng vẫy, trong mắt hấn rớt cuộc cũng lộ ra nét hoảng sợ.

Hắn tại căn cứ A đã quen thói ngang ngược, nhưng là hấn vốn có thực lực để ngang ngược, chưa từng bị ai đối đãi như thế.

Thậm chí, hấn chưa từng bị uy hiếp như vậy.

Uy hiếp tính mạng?

Sẽ hja thù sao?

Lãnh Phong không khỏi nghi hoặc trong lòng, hấn cũng chưa từng giết người, thậm chí toàn bộ căn cứ cũng chưa có ai giết người, bọn họ tối đa cũng chỉ có sẵn giết mãnh thú, cũng là đổ máu, nhưng giết người có sự khác biệt lớn hơn nhiều.

Mà hôm nay, vô luận ánh mắt hay giọng nói của Gia Vệ, Lãnh Phong hấn cảm giác được, người thanh niên trước mắt này, giết người là chuyện bình thường đối với hấn.

Giống như là sẵn giết mãnh thú, giết người đối với hấn quá đơn giản, chẳng có chút áp lực tâm lý gì.

Cho nên, Lãnh Phong sợ.

Hấn làm sao có thể cam tâm bị giết chứ? Mặc dù Gia Vệ có giết hấn thì cũng bị quy tội chết, nhưng hấn đâu có ngu.

Không chỉ là Lãnh Phong, hầu như mọi người đều sững sốt.

Tại căn cứ A, chưa từng có ai hỏi qua một câu nào như vậy, bởi vì chưa từng ai có ý định giết người ở đây.

Mà bây giờ, Gia Vệ lại hỏi ra vấn đề như thế.

- Không...không thể giết người.

Lãnh Phong run rẩy nói, hẳn lúc này đã hoàn toàn rút bỏ đi cái sĩ diện của bản thân.

Máu tươi vẫn đang chảy, nhưng một chút thương tích này, Lãnh Phong hẳn căn bản không để trong lòng.

Ánh mắt hắn lộ ra một tia cầu xin tha thứ, cho dù hắn vững vãi cỡ nào, đều không thể đấu lại Gia Vệ.

- Không thể sao?

Gia Vệ lần nữa nhếch miệng cười, hẳn đối với câu trả lời này cũng hài lòng, cho dù có thể, hắn cũng không có ý định giết Lãnh Phong.

Dù sao, hắn cũng chưa từng giết người, thậm chí hẳn cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới chuyện giết người.

Có điều, đánh người, thậm chí đánh cho bầm dập, Gia Vệ làm cũng không phải là lần đầu tiên.

Khi mọi người nhìn với ánh mắt soi mói, tay phải Gia Vệ không buông đầu Lãnh Phong ra, kéo hắn về phía sau một cái, cong đầu gối phải lên, mạnh mẽ nện vào bụng hắn một phát.

Lãnh Phong muốn kêu thảm cũng không nổi, nước từ miệng hắn ộc tuôn ra ngoài.

Một đòn, khiến đệ nhất nhân trên Thập Nhân Bảng chịu không nổi.

Gia Vệ định bồi thêm vài đòn nữa thì có người đến.

Một người quân trang gọn gàng, vai đeo hàm đại tá đi tới. Nét mặt hắn trang nhã nhìn hết bao quát hết thấy, thậm chí nhíu mày một cái cũng không có, cứ như là không thấy chuyện gì xảy ra ở đây vậy.

Có điều, khi nhìn thấy Gia Vệ, sắc mặt hắn hơi biến đổi một chút.

Chợt nhìn về phía mấy người nằm dưới đất rồi nhìn Gia Vệ, mới hiểu rõ cuộc ẩu đả này là do lính mới và lính cũ giao lưu, vấn đề là, lính cũ lại thảm bại.

Chuyện như thế, tại căn cứ A gần như chưa từng xảy ra.

Bởi vì học viên có thực lực mạnh mẽ, không có khả năng bị phân đến căn cứ A. Mà người bị phân đến căn cứ A không phải do thực lực kém thì cũng là người không có tài năng.

Nếu như thực lực biến thái cỡ đó, chỉ ít phải được phân đến căn cứ B.

- Tiềm Long số 4, lính mới vừa mới trải qua huấn luyện chín ngày, mà huấn luyện viên...

Đại tá thấp giọng lẩm bẩm cái gì đó, nhưng còn chưa nói xong, sắc mặt hắn đã biến đổi.

Sau một lát, hai hàng mày nhíu lại, nhìn Gia Vệ lần thứ hai thấp giọng nói:

- Không có đi vào căn cứ B sao, là do thực lực chưa đủ, hay vì nguyên do khác?

Đại tá nhìn gia Vệ, lại đưa ánh mắt nhìn những người khác, cũng không dám động gì đến việc Gia Vệ còn đang xách cổ Lãnh Phong trong tay.

Sau một lát, hắn mới mở miệng nói:

- Vừa lúc các người đều ở đây, ta cũng nói luôn.

Đại tá chín người trên Thập Nhân Bảng rồi lại nhìn Gia Vệ, tiếp tục nói:

- Ngày hôm nay, căn cứ chúng ta nhận được một nhiệm vụ cấp độ S, sau khi hoàn thành, có thể nhận mười điểm công hiến huyết sắc, mười người các người nhìn qua xem có tiếp nhận hay không?

Đại tá nói vừa xong, cái vòng trên tay của chín người kia liền lóe lên ánh đèn xanh, sau một lát, mấy người đều lộ ra vẻ vui mừng lẫn hoảng sợ.

Mã lúc này đây, đèn xanh trên vòng tay của Gia Vệ dĩ nhiên cũng lóe lên, không bao lâu một đoạn thông tin đã xuất hiện trong đầu Gia Vệ.

Sau một lát, Gia Vệ liền biết cái này là một nhiệm vụ cấp độ S.

Trong cảnh nội vùng Hà Bắc, có một cái hầm mỏ phi pháp. Chỗ này đã lừa gạt rất nhiều người trên cả nước đi làm khổ sai, tuy rằng

đã có cáo trạng, nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Thậm chí có lần, một người bị hại được người nhà thông qua quan hệ mà cứu ra, người này có đứng ra tố cáo, nhưng cuối cùng cái hầm mỏ phi pháp ấy vẫn tồn tại

Rất nhanh, Gia Vệ liền nghĩ ra được một nguyên nhân...có chỗ dựa vững chắc.

Đây rõ ràng là vấn đề máu chót, một cái hầm mỏ nho nhỏ, nhất định cũng kiếm được không ít tiền, mà số tiền này chạy vào túi ai đó có máu mặt, cho nên cái hầm mỏ này mới được bảo kê.

Mà nhiệm vụ, là để cho bọn họ đến diệt trừ cái hầm mỏ phi pháp này, giải cứu những người bên trong ra.

- Tính nguy hiểm của nhiệm vụ này là rất cao, có thể sẽ phải giết người, nếu ai muốn tham gia thì báo cho ra một tiếng.

Đại tá tiếp tục nói.

- Tôi cũng có thể nhận nhiệm vụ này sao?

Gia Vệ mở miệng hỏi.

Đại tá đưa mắt nhìn Gia Vệ, mà Gia Vệ lúc này cũng đã buông Lãnh Phong ra.

Vừa buông ra xong, Lãnh Phong đột nhiên kêu lên:

- Vì sao tôi không nhận được thông báo nhiệm vụ này?

- Người đã không còn nằm trên Thập Nhân Bảng nữa.

Đại tá lạnh lùng nói, rồi nhìn Gia Vệ nói tiếp:

- Người nào nhận được thông báo, đều có thể tiếp nhận.

Gia Vệ gật đầu, đồng thời có chút chần chừ, nhưng cũng vẫn trực tiếp tiếp nhận nhiệm vụ này.

Không lâu sau, đại tá gật đầu, nói:

- Nhiệm vụ lần này cho các người ba ngày, tối nay bắt đầu hành động, ba ngày sau dù có hoàn thành hay không, tất cả đều phải quay trở về.

Dứt lời, đại tá liền xoay người rời đi, đối với việc Gia Vệ và Lãnh Phong đánh nhau, hắn coi như chưa từng xảy ra.

Sắc mặt Lãnh Phong lúc này lúc xanh lúc trắng, học viên cấp độ A vừa mới vào đã có một cái nhiệm vụ đáng giá. Hắn ở căn cứ đã hơn một năm mà đây mới là lần đầu nhìn thấy nhiệm vụ cấp S, mà cái nhiệm vụ này, hắn lại không đủ tư cách tiếp nhận.

Thế nhưng, đã kiến thức qua thực lực của Gia Vệ, hắn cũng không dám tức giận.

Vào lúc này, một thanh niên cao tầm một mét bảy nằm trong Thập Nhân Bảng đi tới, đưa tay phải về phía Gia Vệ.

- Hỏa Thương*.

- Tiền Long số 4.

Gia Vệ cũng đưa tay phải ra bắt tay, tại đây chỉ sử dụng danh hiệu, không có ai ngu dốt sử dụng tên thật của mình.

- Sau này người sẽ là người đứng đầu Thập Nhân Bảng.

Hỏa Thương cười nói.

Gia Vệ có chút sững sốt, hắn đến giờ còn chưa biết Thập Nhân Bảng là cái gì.

- Đứng thứ 3 trên Thập Nhân Bảng, Mị Cơ.

Một người con gái cao đến 1m8 cũng đi tới bên cạnh, vươn tay phải ra, tự mình giới thiệu với Gia Vệ.

Gia Vệ cũng vươn tay phải nói:

- Tiền Long số 4.

- Dao Nhận*...

- Tiểu hổ...

- Thỏ

- Đường Lang*.

- Tiểu Cường.

- Âm Ảnh.

- Cô Lang.

Không mất bao lâu, bảy người khác cũng đi tới trước mặt Gia Vệ tự giới thiệu mình, mà danh hiệu của bọn họ, danh hiệu nào cũng cá tính, khiến Gia Vệ không biết nói gì.

Rất nhanh, thông qua họ giới thiệu, Gia Vệ cũng biết được cái gì là gọi Thập Nhân Bảng.

Thập Nhân Bảng, cũng có thể gọi là Cường Nhân bảng, là một cái bảng ghi tên mười người. Đương nhiên hầu như mọi người sẽ tranh dành với nhau để được ghi lên cái bảng này, bởi vì mười người có thể được ghi tên trên Thập Nhân Bảng, mỗi tuần đều có thêm điểm cống hiến khen thưởng.

Thế nhưng, muốn yên ổn nằm trong Thập Nhân Bảng, cũng không phải việc đơn giản gì. Tất cả những ai không nằm trên Thập Nhân Bảng hoặc là người nằm trên Thập Nhân Bảng nhưng có số thứ tự thấp hơn, đều có thể tiến hành khiêu chiến với người đó.

Nói cách khác, hiện tại Gia Vệ đánh bại Lãnh Phong, hắn đã là người đứng đầu Thập Nhân Bảng, toàn bộ học viên ở căn cứ A, đều có thể hướng Gia Vệ khiêu chiến. Gia Vệ nếu như không ứng chiến, sẽ coi như là thua, không có sự lựa chọn nào khác.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Thật Ra Nơi Đây Là Trường Quân Đội

(lời tác giả) p/s: còn nhớ rõ người trung tướng giúp Gia Vệ tại cục cảnh sát đã hướng về người thiếu tá cúi chào không? Thật ra đây là năm cái căn cứ bất đồng so với căn cứ bình thường ~~~ hắc, không để lộ đâu, các người tự đoán đi ~

...

“Cảm ơn người người anh em.” Đang lúc Gia Vệ cùng bọn Hòa Thương tìm hiểu tình hình, thanh niên cao gầy kia đi tới bên người Gia Vệ, quay qua nói.

« Cùng là người mới nên chiếu cố lẫn nhau. » Gia Vệ gật đầu nói.

“Người anh em nếu như không chê, ta sau này theo người lẫn lộn.” Người thanh niên kia bị Lãnh Phong đánh rơi mấy cái răng học cả máu nói.

Gia Vệ cười khỏ nói: “Hay là người đi trước làm lại hàm răng đi.”

Thanh niên kia cười khỏ gật đầu, mấy cái răng bị Lãnh Phong đánh gãy chính là mấy cái răng phía trước, hắn cười liền có thể nhìn thấy được.

“Sau này chúng ta sẽ cùng người, vì người mà theo.” Không bao lâu, một cái thanh niên tuổi tầm 25-26 tuổi mở miệng nói.

Gia Vệ sững sốt, nhìn mười mấy người này, trên mặt lộ ra vẻ cười khỏ.

Hắn biết bọn họ là muốn nương nhờ thể của mình, phòng ngừa sự tình ngày hôm nay lại phát sinh trên người bọn họ.

Gia Vệ gật đầu, nói: “Chúng ta đều là người mới, nên chiếu cố lẫn nhau.”

Gia Vệ sẽ không để mình ôm mười bốn gánh nặng, nhưng cũng không có thể cự tuyệt, nói một câu như vậy cũng đủ giúp đỡ bọn họ.

Dù sao hôm nay Gia Vệ là người đứng đầu Thập Nhân bảng, mà ngay cả Lãnh Phong cũng không phải đối thủ của Gia Vệ, những người khác càng không dám trêu chọc.

“Long Tứ, sau này sẽ gọi ngươi là Long Tứ.” Lúc này Hòa Thương liền nói: “Buổi tối hôm nay sẽ xuất phát, chúng ta muốn đi chuẩn bị một chút, ngươi có cần hay không?”

“Chuẩn bị một chút?” Gia Vệ lúc đầu là gật đầu, chợt liền nhủ mà, không biết có ý gì.

Mỹ nữ Mị Cơ cao 1m8 bên cạnh nói: “Tất nhiên là chuẩn bị một ít nhu yếu phẩm, ví như vũ khí, dược vật và các thứ khác, thời gian ba ngày, mặc dù là căn cứ cho chúng ta kinh phí nhiệm vụ, chúng ta cũng không còn thời gian đến chỗ khác mua nữa rồi, đồ vật nơi khác sao có thể cùng của căn cứ so sánh.”

Mấy người khác cũng đều gật đầu, tuy rằng trong chín người có mấy người đối với Gia Vệ không có sắc mặt tốt, nhưng hiện tại cũng gần đi ra ngoài làm nhiệm vụ, cũng không có người sẽ khiêu chiến Gia Vệ.

Gia Vệ gật đầu, nói: “Ta đã biết, ta bây giờ ngay cả vũ khí cũng không có, quả thật cần đi chuẩn bị một chút.”

“Chúng ta cùng đi thôi, nhiệm vụ này mười người chúng ta đều tham dự, tốt nhất có thể hợp tác cùng hoàn thành.” Hòa Thương nói, cử chỉ trong lúc đó có một loại khí chất ổn trọng (chững chạc), cùng tài năng Lãnh Phong bộc lộ hoàn toàn không giống nhau.

Những người khác đều gật đầu, rồi liền hướng về một phía đi đến.

Không lâu sau, Gia Vệ theo chín người tới trong một cái kho hàng, mà vào trong kho, Gia Vệ mới biết ở đây đâu phải là kho gì, mà là phòng chứa vũ khí.

Phòng vũ khí này dài chừng 50m, rộng chừng 20m, tổng cộng có ba hàng máy móc, giống như là tự động bán hàng bình thường, theo phía trước ba hàng máy móc có thể thấy được vũ khí bên trong, mà bọn Gia Vệ muốn cái vũ khí gì, liền dùng điểm công hiển của mình đều có thể mua.

Chỉ có điều mới vừa tiến vào đây, sau khi thấy giá cả của dao găm trước đây dùng qua, Gia Vệ liền lộ vẻ mặt cười khổ.

Cái thanh dao găm này, cùng dao găm Gia Vệ dùng qua giống nhau như đúc, mà giá cả cũng 150 điểm công hiến, Gia Vệ chỉ có 100 điểm công hiến, làm sao có thể mua được đây?

Vi vậy Gia Vệ liền hướng về phía trước đi tới, càng là vũ khí gần phía trước, càng là rẻ, càng là vũ khí xa phía sau, lại càng đắt.

Không bao lâu, Gia Vệ thấy một thanh chùy thủ dài trên dưới 20cm, giá trị 50 điểm công hiến.

Còn bên cạnh thậm chí có cả thiết côn, loại thiết côn kém cỏi nhất, vẫn có giá 20 điểm công hiến một cây.

Đây quả thật là đắt quá mức, tuy rằng phương pháp kiếm điểm công hiến trong căn cứ A có rất nhiều, thế nhưng hầu như mỗi lần kiếm được cũng chỉ 10, 20 điểm mà thôi, nói cách khác, hoàn thành một cái nhiệm vụ trong căn cứ, tối đa cũng chỉ kiếm được đủ điểm công hiến mua một cây thiết côn.

“Chẳng qua, giống như dùng huyết sắc công hiến điểm có thể đổi lại lượng lớn lực sắc công hiến điểm.” Gia Vệ thấp giọng nói, hơi thở phào, nhiệm vụ này sau khi thành công, ít nhất hẳn có được một huyết sắc điểm công hiến, đổi lấy lực sắc điểm công hiến cho thời gian huấn luyện sau này không thành vấn đề.

Ngay khi Gia Vệ sắp ấn vào bên trên cái nút, lựa chọn cái chuôi chùy thủ này, bên cạnh lèn vang lên một thanh âm nghe rất hồn nhiên: “Người định dùng một thanh chùy thủ sao?”

Gia Vệ không có ấn tay xuống nữa mà quay đầu nhìn sang, một tiểu cô nương đứng ở phía trước người Gia Vệ.

Cô bé này, thân cao trên dưới 1m6, mặc trang phục màu trắng bó sát người, dáng dấp vẻ mặt hồn nhiên, khiến Gia Vệ nghĩ như thế nào cũng nghĩ không thông nàng dĩ nhiên là một người trên Thập Nhân bảng.

Nàng có danh hiệu là Thỏ, cũng là người dễ thương nhất trong mười người trên Thập Nhân bảng.

“Ta chỉ có 100 điểm công hiến, mua một con dao găm, rồi mua thêm một ít thuốc thì cũng được.” Gia Vệ cười khổ nói.

Mà lúc này, Thỏ lại là cười khúc khích như một tiểu hài tử ngây thơ, không hề có kỵ nói: “Người thật ngốc a, người kiểm tra lại xem hiện tại có bao nhiêu điểm công hiến.”

Gia Vệ hơi sững sờ, không biết Thỏ nói như vậy là có ý gì, có điều không chần chờ, thông qua vòng tay kiểm tra lại điểm công hiến

của mình.

Sau một lát, Gia Vệ liền trực tiếp sùng sốt.

Hắn kiểm tra điểm công hiến, mà ngay lúc này trong đầu hắn xuất hiện một con số.

Một vạn hai ngàn ba trăm năm mươi sáu!

Đây là mấy chữ số xuất hiện trong đầu Gia Vệ, cái số này đại biểu cho số điểm công hiến còn lại của Gia Vệ.

Nói cách khác, Gia Vệ hiện tại có 12356 lục sắc điểm công hiến.

“Làm sao có thể?” Gia Vệ vẻ mặt ngu ngơ nhìn về phía Thỏ.

Hắn rõ ràng nhớ kỹ người mới chỉ có 100 điểm công hiến, mà bây giờ, Gia Vệ tuyệt đối là người mới, lại có 12356 điểm công hiến.

“Người thật là ngốc, lẽ nào điều này cũng không biết sao?” Thỏ liếc mắt khinh bỉ Gia Vệ, chợt cười nói: “Người đánh bại Lãnh Phong, thì người có thể thu được một nửa điểm công hiến của Lãnh Phong, có điều ta cũng không nghĩ tới, Lãnh Phong thậm chí có hơn 2 vạn điểm công hiến, mặc dù cho người một nửa, so với ta cũng nhiều điểm công hiến hơn.”

Nói xong Thỏ liền hai mắt phát sáng nhìn về phía Gia Vệ.

Nàng cũng chỉ là có mấy nghìn điểm công hiến mà thôi, với tư cách mười người trên bảng cường giả, điểm công hiến của họ xem như là nhiều, nếu học viên không có tiến vào Thập Nhân bảng, bình thường có mấy trăm điểm công hiến duy trì huấn luyện đã không tệ rồi.

“Nói cách khác, bây giờ trong căn cứ ta là người giàu có nhất?” Gia Vệ cười khổ hỏi.

Nếu như hắn được chia một nửa điểm công hiến của Lãnh Phong, Gia Vệ hiện tại so với Lãnh Phong còn nhiều hơn 100 điểm công hiến.

Thỏ mân mê miệng nói: “Người mới không phải rồi, cái đại gia hòa kia mới là người giàu nhất, có điều hắn cũng cần chiếu cố nhiều người khác.”

Gia Vệ nhìn về hướng Thỏ chỉ, cái hướng kia chính là hướng chỗ Hòa Thương, Gia Vệ nhìn sang, hắn cũng nhìn qua, hai người gật

đầu cười.

“Có ý gì? Điểm cống hiến của hấn không dùng sao?” Gia Vệ hỏi.

Lúc này trên mặt Thò liền lộ ra một biểu tình giao hoạt, nói: “Nếu như người chịu cho ta 1000 điểm cống hiến, ta sẽ nói cho người biết.”

“Người như thế này có tính là vợ vét tài sản hay không?” Gia Vệ cười khỏ hỏi, nhưng vẫn không keo kiệt, trực tiếp đem điểm cống hiến đưa cho Thò.

Tất nhiên nếu như lục sắc điểm cống hiến có thể đổi lấy tiền tài mà nói, Gia Vệ chắc chắn sẽ không cho, nhưng chỉ có huyết sắc điểm cống hiến mới có thể đổi lấy tiền tài, Gia Vệ giữ lại hơn mười ngàn điểm này cũng không có ý nghĩa gì, dù sao hấn cũng không có ý định ở chỗ này đợi đủ ba năm.

“Sớm biết thế phải muốn của người nhiều hơn nữa.” Thò nhăn mặt nhăn mũi nói, nàng hoàn toàn không nghĩ tới Gia Vệ phóng khoáng như vậy, có điều nàng cũng không có tiếp tục vợ vét tài sản Gia Vệ nữa, nói: “Người này nhân cách có mị lực rất lớn, hấn không giống như Lãnh Phong bất nạt kẻ yếu, mà là bình thường cứu giúp người nhò yếu, đồng thời người này mới đến căn cứ A một năm rưỡi, bây giờ trong căn cứ, hai phần người đã đi theo hấn, thậm chí ngay cả trong căn cứ B cũng có người nữa.”

Nghe vậy Gia Vệ sắc mặt khẽ biến, liền hỏi: “Ngay cả căn cứ B cũng có người? Đồng thời trong căn cứ A có 2 phần người theo hấn? Làm sao có thể? Hấn muốn làm gì?”

Thấy Gia Vệ hỏi như vậy, Thò nhăn lại đôi mi xinh đẹp, liếc mắt nhìn Gia Vệ, nàng lại nói: “Người không phải từ sao Hỏa tới đây chứ? Chuyện như vậy không phải rất bình thường sao?”

“Bình thường?” Gia Vệ lại sững sốt, cái gì bình thường? Đây không phải là kéo bè kéo cánh sao, nơi này chính là quân đội, kéo bè kéo cánh thuộc về chuyện bình thường sao?

“Người cho ta tiếp 1000 điểm cống hiến nữa, sau đó cái gì người không biết, ta sẽ nói cho người biết, như thế nào?” Thấy Gia Vệ thật sự không biết, Thò lại liền lộ ra một bộ dáng tươi cười tinh khiết thật dễ thương, nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ giao hoạt.

Gia Vệ lại nhú mày, nhưng cuối cùng vẫn là cười khỏ đem một nghìn điểm cống hiến nữa cho Thò.

Thứ nhất, Gia Vệ thật sự dùng không nhiều điểm công hiến như vậy, dù sao hắn ở chỗ này hơn ba tháng mà thôi. Thứ hai, hắn sắp rời khỏi căn cứ ra ngoài làm nhiệm vụ, cần hiểu về những sự tình quân đội này mà mình không biết.

Thỏ kiểm tra và nhận điểm công hiến, nét cười trên mặt đem hai mắt khép lại thành một khe nhỏ.

Sau một lát, Thỏ mới mở miệng nói: “Ta chỉ có thể nói cho người biết, tên kia có dã tâm, nhìn tình hình của người thì người không biết căn cứ ở đây là cái địa phương gì phải không?”

Gia Vệ tự suy nghĩ trong chốc lát, sau cùng liền gật đầu, hắn thật vẫn không biết căn cứ A là địa phương gì, ở đây hình như là quân đội, nhưng các sự tình lại có chút không hợp lẽ thường, thậm chí ở Gia Vệ xem xét, những việc này đều có chút không phù hợp pháp luật.

Trên mặt Thỏ lộ ra biểu tình quả nhiên như vậy, nói: “Kỳ thực người có thể đem căn cứ xem thành một khu nhà trường quân đội, có điều, cái trường quân đội này cùng với trường quân đội khác bất đồng, chỉ cần có thể tại nơi trường quân đội này tốt nghiệp, ra trường không phải là thiếu úy cùng trung úy như tốt nghiệp ở mấy trường quân đội kia, học viên thuận lợi tốt nghiệp nơi trường quân đội này, ra trường sẽ là thiếu tá, hơn nữa là thiếu tá có thực quyền, nói cách khác, trong đám bạn học chúng ta tương lai rất có thể xuất hiện tướng quân, mà dã tâm của đại gia hỏa Hỏa Thương kia chính là sau khi tốt nghiệp mở rộng thế lực.”

“Thuận lợi tốt nghiệp chính là Thiếu tá? Hơn nữa là Thiếu tá có thực quyền, đám bạn học trong tương lai có khả năng làm Thượng tướng?” Về mặt Gia Vệ lộ rõ biểu tình khiếp sợ, ở đây rốt cục là địa phương nào, tại sao lại được như vậy?

Theo như Thỏ nói, học viên căn cứ A thuận lợi tốt nghiệp sau này sẽ là Thiếu tá có thực quyền, như vậy mà nói, học viên bốn căn cứ BSXZ thuận lợi tốt nghiệp sau này bọn họ sẽ là có quân hàm gì?

Nếu như sau khi tốt nghiệp, bây giờ những người tự nguyện theo Hỏa Thương mà nói, tên kia sau này phát triển sẽ trở thành dạng gì đây?

...

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 75

Thỏ

Nhìn về mặt ngu ngơ của Gia Vệ, Thỏ mang về mặt khinh bỉ, nói: “Sau này có cái gì không biết, trực tiếp đi hỏi ta là được, giờ ta đi trước mua cái vũ khí đây”.

Nói xong, Thỏ liền rời đi.

Lúc này Gia Vệ cũng từ trong khiếp sợ tỉnh lại, có điều bây giờ tim vẫn đập nhanh như cũ, thông tin từ Thỏ quả thật làm cho Gia Vệ khiếp sợ đến tột đỉnh.

Một nơi như vậy, ngay cả bên ngoài đều không biết đến sự tồn tại, có thể thấy được chỗ này quan trọng tới cỡ nào.

Mà hắn cùng với Vương Cường lại có thể tiến nhập vào cái nơi này, như vậy cha của bọn họ rốt cục có thân phận gì?

“Không biết...” Gia Vệ sững sờ nói: “Cha cùng chú Vương cũng là từ nơi này đi ra đi?”

Thế nhưng rất nhanh Gia Vệ lại không giải thích được, nếu như cha hắn cùng cha của Vương Cường đi ra từ nơi này, bọn họ ít ra cũng phải là thiếu tá mới đúng, đồng thời nếu như làm nhiệm vụ thu được huyết sắc công hiến điểm, chỉ ít cũng phải là một cái triệu phú, nhưng hiện tại, hai người bọn một người là bảo vệ trông cửa sòng bạc, một người làm lao động tự do, một năm cũng chỉ kiếm được bốn năm vạn, đâu có giống như một thiếu tá hay một nhà triệu phú?

Không hiểu, Gia Vệ thật sự không hiểu được, hắn hận bây giờ không thể trở về hỏi cha hắn một chút, chỉ là điện thoại di động của hắn sau khi tới đây đã bị lấy đi, đồng thời Gia Vệ không ngu ngốc nghĩ rằng nơi này có thể tùy tiện rời đi.

“Có điều ở đây thật sự là một nơi tốt để kiếm tiền”. Sau một lát, trên mặt Gia Vệ lại hiện ra bộ dáng tươi cười.

Về phần cái gì đó thiếu tá, Gia Vệ cũng không muốn, thế nhưng cái huyết sắc công hiến điểm kia cùng chuyện tiền bạc cũng hấp

dẫn Gia Vệ.

Một điểm huyết sắc công hiến có thể đổi một triệu nguyên, Gia Vệ ở chỗ này hơn ba tháng, chỉ cần có được mười điểm huyết sắc công hiến thì có thể có được 10 triệu nguyên rồi.

Có điều nếu để cho chín người khác ở đây biết suy nghĩ của Gia Vệ bây giờ, nhất định sẽ khiếp sợ cho rằng Gia Vệ là một thằng khờ.

Lấy điểm huyết sắc công hiến đổi lấy tiền, đối với Gia Vệ nghĩ đây là công dụng duy nhất của điểm huyết sắc công hiến, nhưng đối với chín người khác thì cho dù là bất kì tình huống gì, chuyện đó cũng sẽ không xảy ra trên người bọn họ.

Đây chính là huyết sắc công hiến điểm, chính là có thể đổi lấy rất nhiều thiết bị huấn luyện, thậm chí trực tiếp dùng cái huyết sắc công hiến điểm này xin một cái quân hàm cao.

Dùng điểm huyết sắc công hiến đổi lấy tiền?

Cái này cũng chỉ có Gia Vệ mới có thể nghĩ đến.

Ồn định lại tâm trạng một chút, Gia Vệ cũng không nhìn cái chuôi chủy thủ này nữa, trực tiếp ngắt đầu ưỡn ngực hướng về phía sau đi tới.

Thậm chí đi đến bên cạnh cái dao găm, Gia Vệ cũng không hề liếc mắt nhìn, kè có tiền sẽ coi trọng cái dao găm giá 150 điểm công hiến ư?

Có điều, vũ khí Gia Vệ dùng qua cũng chỉ có dao găm, cho nên đó là lý do hẳn đặc biệt chú ý đến những dao găm có giá cao.

Không lâu sau, Gia Vệ nhìn thấy ở phía trước hàng thứ hai có một cây dao găm khiến hai mắt hắn sáng lên.

Thân cây dao găm, ngắn khoảng nửa thước, có điều trên thân dao găm lại có rất nhiều rãnh huyết nhỏ, những rãnh này đều là hướng ngược lại, khiến người ta có thể tưởng tượng ra dao găm này nếu đâm vào thịt rồi rút ra thì sẽ là cảnh tượng như thế nào.

(DG: trước ta có 1 cái dao như này, dao găm chế, sáng loáng, sắc ngọt, chém rau như chém cỏ

Hơn nữa, trên mũi dao có thêm răng cưa thật nhỏ, độ sắc bén của răng cưa cũng không ảnh hưởng chút nào tới độ sắc bén của dao găm, trái lại còn tăng thêm lực phá hoại.

Nếu như lúc kháo hạch dùng cái dao găm này, Gia Vệ tin tưởng không mất nhiều công sức cũng có thể liệt sát cái con hổ kia, dù sao cái dao găm như vậy, cho dù là đâm tới trên đùi hay trên người con cọp cũng có thể làm cho nó bị trọng thương.

Về phần mãng xà, Gia Vệ càng có lòng tin, sức sống của mãng xà tuy là mạnh, thế nhưng Gia Vệ không chặt đứt thân thể nó, mà là lấy dao găm đâm cho nó đau đớn vô cùng, đồng thời lấy răng cưa cùng rãnh huyết trên dao găm phá hư hệ thần kinh của mãng xà, mặc dù là không thể đơn giản tiêu diệt mãng xà, cũng khiến nó đau nhức không có lực phản kháng.

Nhìn giá cả, chỉ một nghìn điểm công hiến, Gia Vệ không chút do dự ấn xuống cái nút màu xanh kia.

Không bao lâu sau, trong đầu Gia Vệ xuất hiện thông tin khấu trừ một nghìn điểm công hiến, đồng thời tại trước người hắn, mở một cái cửa nhỏ, một cái khay nâng một cái dao găm hiện ra.

Đồng thời ở trên khay, viết hai chữ “Khấu Xi”

Cái này cũng chính là tên gọi của cái dao găm này.

“So với dao găm đã dùng qua có kích cỡ tương tự, vừa hay thuận tiện”. Gia Vệ lặng lẽ cười, liền đem dao găm cắm vào túi da bên hông mình.

Vẫn không dừng lại, Gia Vệ tiếp tục tìm kiếm vũ khí dùng thích hợp cho mình.

Không bao lâu, Gia Vệ lại dừng lại.

Trước người hắn, là một thanh tiểu đao tầm 10cm, cây tiểu đao này mỏng như cánh ve, nhưng mặt ngoài tiểu đao phi thường thô ráp, có điều lưỡi dao lại lóe ra ánh sáng sắc lạnh.

“Thiên Dực” đao!

Đây là tên gọi của tiểu đao, đao nhỏ có thể giấu trong lòng bàn tay, là vũ khí sắc bén giết người vô thanh vô tức, Gia Vệ biết hành động lần này rất có thể cần giải quyết một số người mà không gây một tiếng động, cây tiểu đao này vừa lúc cần tới.

Gia Vệ bây giờ cũng đã không có cái gì gánh nặng trong lòng, theo như nhiệm vụ, rất có thể lần này phải mở ra sát giới, nhưng đối với lần sát giới này, Gia Vệ thật đúng là không có lo lắng cùng phản cảm gì.

Dù sao người cần giết đều là những người đáng chết.

Cũng không chần chừ, Gia Vệ trực tiếp dùng 1300 điểm công hiến mua luôn cái Thiên Dực đao này.

Đem Thiên Dực đao cầm trong tay, giấu ở bên trong hai ngón, ngay cả không cần dùng lực cánh tay, chỉ cần dùng sức mạnh nơi ngón tay cũng có thể làm cho Thiên Dực đao bay ra giết người.

Đồng thời ở trên chuôi Thiên Dực đao, có một sợi tơ mảnh rất khó nhìn thấy, gốc sợi tơ có ánh lên sắc kim loại, cho dù là Gia Vệ lấy sức kéo cũng không đứt được.

“Có thể dùng rời tay, cũng có thể dùng không cần rời tay, thật tốt”. Trên mặt Gia Vệ lộ ra một nét tươi cười.

Tiếp đó, Gia Vệ lại nhìn xem, tới hàng thứ ba, xuất hiện trong tầm mắt Gia Vệ không còn là vũ khí lạnh nữa mà là các vũ khí nóng.

Đúng đầu tiên, đương nhiên là súng lục, các loại súng lục đều nằm một chỗ, nếu cần thì chọn.

Tiếp theo, là súng tiểu liên có sức phá hoại mạnh, thậm chí còn có Gatling Gun, cuối cùng còn có ống phóng rocket, ở đây quả thực chính là cái kho vũ khí, các loại vũ khí đều có, chỉ thiếu máy bay ném bom cùng tên lửa đạn đạo mà thôi.

Tuy nhiên Gia Vệ không hề nghi ngờ nếu như quả thật có người tấn công nơi đây thì máy bay ném bom cùng tên lửa đạn đạo nơi đây đều có thể lấy ra.

Cuối cùng Gia Vệ quyết định không mua vũ khí nóng, thứ nhất là vì hắn không biết dùng, thứ hai nữa là hắn không muốn dùng.

Dù sao Gia Vệ không muốn làm quân nhân, tới nơi này huấn luyện ba tháng, dùng vũ khí lạnh để hoàn thành nhiệm vụ, thứ nhất là có được huyết sắc điểm đổi lấy ít tiền, thứ hai là trừng phạt những phần tử phi pháp.

“Thế nào, người đã chọn xong vũ khí chưa?” Không bao lâu, Thò đi tới trước người Gia Vệ, hỏi.

Gia Vệ gật đầu, cười nói: “Đã chọn xong”.

Cùng lúc, Gia Vệ cũng nhìn về vũ khí đã chọn trên người Thò, đó là một thanh chùy thủ tinh xảo, bề mặt sang bóng trơn láng, nhưng Gia Vệ cũng nhớ rõ, cái chùy thủ này không rẻ, so với Thiên Dực đao của hắn còn đắt hơn, bởi vì cái chùy thủ này có thể một phát chém

đứt tóc, sắc bén không gì sánh được.

Nếu là thời cổ đại, cái chùy thủ này cũng được xem là thần binh rồi, thế nhưng thời hiện đại, mặc dù là rất sắc bén nhưng cũng có thể bị phá hỏng.

“Dùng thứ máu tanh như thế ư?” Thỏ nhìn dao găm của Gia Vệ, khuôn mặt xinh đẹp nhăn lại.

“Haha, nếu đánh nhau, thì cần phải đổ máu, khi đó vũ khí có lực sát thương lớn đương nhiên là tốt”. Gia Vệ cười khỏ nói.

Giết người còn cần phải chú ý cái gì máu tanh hay không máu tanh hay sao?

Lông mày Thỏ lại nhăn lại, mắt hững nói: “Ai nói cần giết người?”

Gia Vệ sừng sốt, trong nhiệm vụ rõ ràng nói có thể giết người mà.

Thỏ tiếp tục nói: “Nhiệm vụ của chúng ta là phá hủy hầm mỏ, cứu người bị hại ra, về phần những phần tử phạm pháp thì giao cho cảnh sát xử lý không được sao?”

“Phòng ngừa ngoài ý muốn, chúng ta vẫn là cần chuẩn bị tốt để giết người”. Gia Vệ nhú mày nói, nếu như một mực đặt hạn chế cho bản thân thì nguy hiểm càng lớn.

Thỏ bĩu môi, nói: “Ta dù sao cũng không giết người”.

“Người đi theo lấy một cái huyết sắc công hiến điểm thật không thế?” Hòa Thương từ phía sau Thỏ đi tới, trên mặt lộ ra nét tươi cười bình thân, nói.

“Hừ, nếu như các người không nhận nhiệm vụ này, chỉ cần một mình ta cũng có thể hoàn thành”. Thỏ không phục hừ một tiếng, nói.

Hòa Thương cười lắc đầu, cũng không có phân bác, chỉ là nói rằng: “Chuẩn bị sẵn sàng đi, đừng để mình rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, tuy chúng ta đã tiếp thu huấn luyện siêu cường, có một thân lực lượng không tầm thường, nhưng vẫn có thể phát sinh việc ngoài ý muốn đấy”.

Thỏ mặt mũi nhăn nhó, nhưng cũng không nói gì, nằng lẩn thứ hai đem cái chùy thủ sắc bén của mình cầm trong tay bắt đầu chơi đùa, thế này cũng có thể nói rõ thái độ của nàng bây giờ đi.

Không bao lâu sau, tất cả mọi người đi tới cửa kho vũ khí, mỗi người đều được chọn vũ khí ưng ý, có người chọn vũ khí lạnh, có người chọn vũ khí nóng, đương nhiên cũng có người chỉ đến đi dạo một vòng, binh khí của hắn cũng đã sớm ở trong người rồi.

“Mỗi người bỏ ra 1000 điểm cống hiến đi mua một bao thuốc con nhộng chuyên trị thương đi, dù sao nhiệm vụ lần này của chúng ta có thể sẽ bị thương, còn sinh bệnh thì rất ít khả năng xảy ra”. Hỏa Thương quay qua mọi người nói.

Lúc đó, lông mày Gia Vệ liền nhăn lại, Thỏ liền nói khê với hắn: “Chẳng lẽ ngươi không biết trong vòng tay có chức năng tiêm thuốc?”

“Ta biết”. Gia Vệ gật đầu nói.

Gặp Gia Vệ mang về mặt nghi hoặc như cũ, Thỏ liền liếc mắt nhìn Gia Vệ, nói: “Thuốc con nhộng, chính là dùng kỹ thuật Nano làm ra thuốc, đem con nhộng đặt bên trong vòng tay, nếu như thân thể ngươi xuất hiện thương tích, chương trình trong vòng tay sẽ theo tình huống thân thể ngươi mà tiêm thuốc vào”.

“Vòng tay này rốt cục là vật gì? Ta thế nào lại có cảm giác vòng tay nhỏ này có vô số chức năng?” Gia Vệ hơi sững sờ, cười khỏ hỏi.

Từ lúc khảo hạch mang theo vòng tay, Gia Vệ cảm thấy vòng tay này quá thần bí, có các loại chức năng, thậm chí có thể cùng hệ thần kinh người trao đổi, đem tin tức cùng hình vẽ trực tiếp hiện ra trong đầu người, loại năng lực này, Gia Vệ ngay cả nghe nói đều chưa từng nghe qua, hắn là không tồn tại kỹ thuật như thế trên thế giới mới đúng.

“Dùng tỏ ra nhà quê được không?” Thỏ bĩu môi, nói: “Có rất nhiều kỹ thuật, không thể công khai với nhân loại, cái vòng tay này, kết hợp không biết bao nhiêu loại khoa học kỹ thuật, giá trị lại càng không cần phải nói, có điều đáng tiếc mỗi vòng tay chỉ có thể cho một người dùng, nếu như chúng ta cưỡng chế tháo vòng tay xuống, hậu quả chính là vòng tay tự báo động hồng, thậm chí ta nghe nói chương trình trong vòng tay sẽ tự động phán đoán tình huống của chủ nhân, nếu có bất thường vòng tay còn có thể tự bạo, đem chủ nhân nổ tan thành tro.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 76

Kế Hoạch

Gia Vệ lấp đặt xong thuốc con nhộng mà mắt thường nhìn không thấy được, 1000 điểm công hiến cứ xem như không có gì vậy.

Tính đi tính lại, chỉ trong thời gian ngắn, Gia Vệ vậy mà đã tiêu hao 3300 điểm công hiến, hiện tại Gia Vệ vẫn còn 7056 điểm công hiến, tính ra cũng đủ cho hắn ở chỗ này huấn luyện hơn 3 tháng.

Đồng thời hắn là người đứng đầu Thập Nhân Bảng, mỗi tuần có thêm 500 điểm công hiến, hoàn toàn đủ cho hắn dùng.

Có điều chỉ sợ phát sinh việc ngoài ý muốn, nếu như vẫn còn phải cần tới vũ khí tiếp, thì từng này điểm công hiến của Gia Vệ vẫn có chút không đủ.

Mười người rất nhanh liền đi tới bên trong một đại sảnh, người đại tá trước kia đã sớm chờ sẵn, mà ở sau hắn, có một trực thăng quân sự rất lớn, bên trên có mười cái tù sinh học.

Mấy người Gia Vệ theo thứ tự bị tiêm thuốc mê, sau đó liền được đưa vào trong tù sinh học.

Sau khi mười người Gia Vệ được bố trí hoàn tất, trực thăng liền chậm rãi cất cánh, mặc dù có chút nảy xóc, thế nhưng đối với mười người trong tù sinh học mà nói thì một điểm nảy xóc này cũng không cảm nhận được.

Giống như hai lần trước, không bao lâu sau, Gia Vệ liền tỉnh lại.

Ở bên trong trực thăng, hắn căn bản không nhìn thấy gì bên ngoài, không biết trực thăng bay về hướng nào.

Có điều Gia Vệ cũng mơ hồ cảm giác được, tốc độ của cái trực thăng này rất nhanh.

Không biết qua bao lâu thời gian, trực thăng bay vào trong vùng hoang dã, ngay sau đó, mười người lần lượt tỉnh lại, trực thăng đã

rời đi, đem bọn họ thả lại nơi đồng hoang.

“Nơi này là nội cảnh Hà Bắc, từ nơi này đến hầm mỏ, còn cách mấy trăm km, trước hết chúng ta bây giờ cứ đi tiếp”. Hòa Thương nói.

Gia Vệ gật đầu, bọn họ chỉ có thời gian ba ngày, quãng đường mấy trăm km, đi nhanh cũng phải mất mấy giờ, đi chậm thì thậm chí còn mất cả ngày thời gian.

Nhưng tất cả mọi người đều biết vì sao trực thăng không đem bọn họ thả trực tiếp nơi hầm mỏ, bởi vì mấy người Gia Vệ không có thân phận rõ ràng, chuyện này sẽ như một vụ án không đầu mối, tồn tại của bọn họ chính là ở làm một ít việc mà bên ngoài không thể làm.

Phá hủy hầm mỏ cũng không khó, cái khó là đối phó người đứng sau hầm mỏ.

“Ai tới trước, mười huyết sắc công hiến điểm cho người đó”. Âm Ảnh vốc người có vẻ nhỏ bé so với Gia Vệ chọt lạnh lùng nói, rồi lắc mình vào trong bóng tối, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

“Không sai, mười điểm huyết sắc công hiến sẽ phân chia theo công hiến, trước khi các người đến, ta đã lấy được cả mười điểm huyết sắc công hiến.” Đào Nhận cũng chọt mở miệng nói, rồi biến mất trong đêm tối.

Không bao lâu, ba người Cô Lang, Đường Lang cùng Tiểu Hồ cũng rời đi, ở đây chỉ còn lại năm người Gia Vệ, Hòa Thương, Mị Cơ, Thỏ cùng Tiểu Cường.

Trong năm người, Hòa Thương trầm ổn, có chủ kiến. Mị Cơ đủ xảo quyệt, có chủ ý. Thỏ thoạt nhìn giống như Hòa Thương đều nói muốn cùng nhau lấy điểm huyết sắc công hiến, nhưng tất cả mọi người đều biết, thực lực của nàng không thể xem thường. Về phần Tiểu Cường, Gia Vệ không hiểu được vị học viên giống như tiểu hài tử này, có điều Gia Vệ cũng có thể nhìn ra, đây là một học viên rất hay xấu hổ.

“Ta không đi, ta đi thu Long Tứ 2000 điểm công hiến, thêm nữa còn muốn ở bên hấn giúp hấn giải quyết vài vấn đề nữa”. Thỏ bữ môi nói.

“Chỉ sợ là người muốn để Long Tứ bảo vệ người đi”. Mị Cơ hé miệng cười, tiếp tục nói: “Ta cũng thấy chúng ta hợp tác tương đối tốt, dù sao đây cũng là lần đầu tiên ra ngoài chấp hành nhiệm vụ”.

“Ta cũng tán thành hợp tác”. Tiểu Cường nói, mà bốn người Gia Vệ vừa nhìn về hắn, hắn liền đỏ mặt cúi đầu.

« Long Tứ, ngươi cảm thấy thế nào? » Hỏa Thương nhìn về phía Gia Vệ, hỏi.

(a ù, ra là thằng Gia Vệ là long tứ, câu dẫn con Thỏ a)

Gia Vệ cười nói: « Ta tất nhiên là tán thành hợp tác, tính ra ta vẫn là người mới, cần các người giúp đỡ nhiều hơn ».

“Không thành vấn đề, tỷ tỷ nhất định sẽ chiếu cố người nhiều hơn”. Mị Cơ giống như một cô gái kiều mị, hai mắt nháy nháy nhìn Gia Vệ.

Gia Vệ cười khỏ đem ánh mắt dời đi, Mị Cơ bề ngoài thoạt nhìn không nhiều tuổi lắm, nhưng toàn thân tản mát ra một loại mùi vị thành thục, người tâm trí không kiên định rất dễ bị nàng mê hoặc.

Chẳng qua đối với Gia Vệ mà nói thì hắn không coi vào đâu, dù sao Liễu Tình mà hắn theo đuổi cũng có tư sắc so với Mị Cơ không kém.

“Hừ, hồ ly tinh”. Thỏ hừ lạnh một tiếng nói.

Mị Cơ ưỡn ưỡn ngực, không nói gì.

Nhưng sắc mặt Thỏ lại càng lúc càng đen lại, hai mắt nàng nhìn xuống phía dưới, khi thấy ..., tức giận trên mặt càng tăng lên.

(đél biết dịch sao nữa, có lẽ là nhìn xuống ngực mình, thấy nhỏ hơn chẳng

)

Hỏa Thương lắc đầu cười khỏ, tuy rằng năm người Âm Ảnh, Cô Lang, Đao Nhận, Đường Lang cùng Tiểu Hồ đi trước, nhưng Hỏa Thương cũng không nóng vội chút nào, như là không sợ năm người bọn họ cướp mất mười điểm huyết sắc công hiến vậy.

“Nếu như chúng ta xông vào hầm mỏ, chắc chắn sẽ bị cản trở, đã xác định trong hầm mỏ có súng, nếu như chúng ta bị bại lộ ở trong đó, lấy tốc độ của chúng ta căn bản không thể tránh thoát đạn được, chỉ có thể trở thành bia ngắm sống mà thôi”. Hỏa Thương sắc mặt trở nên ngưng trọng, nói tiếp: “Cho nên ta cảm thấy chúng ta cần nội ứng ngoại hợp, mới có thể an toàn đi vào hầm mỏ”.

“Nội ứng ngoại hợp như thế nào?” Thỏ hỏi.

Gia Vệ, Tiểu Cường cùng Mị Cơ cũng cùng nhìn về phía Hóa Thương.

“Cái này dễ thôi, năm người chúng ta, cho người giả dạng làm thiếu niên ngây thơ, để bọn lừa đảo lừa vào trong đó, liền có thể nội ứng ngoại hợp”. Hóa Thương cười nói, hai con mắt đảo quanh trên người Gia Vệ và Tiểu Cường.

Để hai người nữ nhân Mị Cơ và Thỏ làm khăng định là không được, mà chính Hóa Thương lại càng không thể nào, bởi vì trên người hắn có khí chất quân nhân, làm sao có thể tới gần bọn lừa đảo được chứ?

Chỉ có hai người Gia Vệ cùng Tiểu Cường, trên người bọn họ không có khí chất riêng biệt gì, đồng thời hai người bọn họ cơ bản giống như hai thiếu niên ngây thơ vậy, như là người mới bước vào xã hội, bọn lừa đảo chuyên môn lừa gạt người như bọn họ vậy.

Gia Vệ cũng hiểu ý của Hóa Thương, cũng không phản đối, gật đầu nói: “Vớ ta không thành vấn đề, chỉ sợ bọn chúng không đến lừa ta ấy”.

“Ta cũng không có vấn đề gì”. Tiểu Cường thấp giọng nói.

“Ta cũng muốn đi cùng”. Thỏ vội vã giơ tay nói, nhưng bị tất cả mọi người bỏ qua.

Bọn lừa đảo lừa gạt thiếu niên ngây thơ như Gia Vệ với Tiểu Cường để bọn họ đi làm culi, còn như Thỏ cố ý bị bắt mà nói, sau khi đi vào hầm mỏ, nàng sẽ bị bắt làm culi sao?

Trừ Thỏ cùng Tiểu Cường ra, Hóa Thương, Mị Cơ cùng Gia Vệ đều nghĩ được những người đó sẽ làm gì Thỏ, mà kết quả, không phải là Thỏ bị tổn thương mà chính Thỏ sẽ đánh rần động cỏ, khăng định như vậy sẽ làm kế hoạch của bọn họ bị rối loạn.

Không bao lâu sau, năm người liền bàn bạc tốt kế hoạch, rồi năm người liền muốn rời đi.

Đúng lúc mấy người Gia Vệ nghi hoặc thời điểm đến hầm mỏ là lúc nào, Hóa Thương liền cười nói: “Ta đã điều tra, ngày hôm nay thành phố có máy bay chở lương thực bay về phía phụ cận hầm mỏ, một tiếng đồng hồ sau chúng ta có thể tới nơi đó.

Mấy người Gia Vệ nghe vậy đều sùng sốt, rồi bất chợt cười to.

Hóa Thương có nhiều phương pháp, năng lực cũng lớn, không biết hắn dùng cách gì tra ra chuyện này, phải biết trong tình huống

bình thường, bọn họ ở trong căn cứ, căn bản là không thể liên lạc với bên ngoài, càng không thể biết sự tình bên ngoài.

Mấy người Gia Vệ cũng đồng thời hiểu tại sao bọn Cô Lang lúc trước rời đi mà Hỏa Thương không có chút lo lắng gì.

“Xem ra, cái thân phận này của ta cần mang ra dùng rồi”. Gia Vệ lặng lẽ cười, lấy ra một tờ CMND.

Trên CMND ghi tên là Liêu Văn Đông, mà ảnh chụp chính là của Gia Vệ.

“Ta không thích cái tên này”. Thỏ cũng lấy ra giấy CMND của mình, bên trên là tên, một cái tên rất thành thực đồng thời cũng rất bình thường, tên Lưu Hạnh Hoa.

Hỏa Thương, Mị Cơ cùng Tiểu Cường cũng đều có CMND mới, đây là thân phận mà căn cứ tạo ra để cho bọn họ hành động thuận tiện, có điều, những thân phận này cũng không phải là giả, trên đời này có thể không tra ra được Gia Vệ, nhưng hiện tại nhất định có thể tra ra được Liêu Văn Đông.

Có lẽ nói, cái thân phận Liêu Văn Đông này, chính là thân phận chính của Gia Vệ lúc này.

Năm người không chân chừ, hướng về phía xa bước đi.

Gần hai giờ sau, ngày mới hiện ra, năm người Gia Vệ cũng đi tới được phi trường.

Năm người, Hỏa Thương, Mị Cơ cùng Thỏ vẫn giữ nguyên bộ dáng cũ, mà Gia Vệ cùng Tiểu Cường là thay bộ y phục thông thường, hiện tại hai người bọn hắn thoát nhìn giống thanh niên vừa mới gia nhập xã hội cần tìm việc làm vậy.

“Chúng ta đi tìm việc làm á”. Gia Vệ quay qua bọn Hỏa Thương nói bằng chất giọng không đúng chuẩn phổ thông.

Mà Gia Vệ vừa thốt ra lời đó, Thỏ liền cười khúc khích, ngay cả Hỏa Thương cùng Mị Cơ cũng lộ ra dáng tươi cười, Gia Vệ giả thêm chất giọng không phổ thông như vậy, càng giống như là một người tha hương tìm công việc làm.

Tiểu Cường cũng không nói gì, cái tiếng không đúng chuẩn phổ thông kia, Tiểu Cường dĩ nhiên cũng biết, thế nhưng hắn da mặt mỏng, không nói ra được giống như Gia Vệ.

Rất nhanh, Gia Vệ cùng Tiểu Cường liền cùng bọn Hỏa Thương chia tay, hai người ngồi xe bus hướng về bến xe đi tới.

Nơi lừa đảo nhiều nhất, chính là tại bến xe, đó là tại sao trạm thứ nhất của Gia Vệ cùng Tiểu Cường chính là bến xe, nếu như trong sáng nay không thể trà trộn vào trong đó, bọn họ liền tự động hủy kế hoạch.

Dù sao bọn họ không có nhiều thời gian để chờ, nếu quả thật không thể trà trộn vào trong đó, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác mà thôi.

Nhưng mà Gia Vệ cùng Tiểu Cường vừa mới từ xe bus bước xuống bến xe, liền có hai người trung niên đi tới, dùng tiếng phổ thông Hà Bắc hỏi: “Tiểu tử, đi làm thuê à?”

Gia Vệ cũng Tiểu Cường lập tức dừng lại, trong lòng vui vẻ, không nghĩ tới vừa xuống xe liền gặp được lừa đảo.

Bọn họ từng nhận được thông tin, chủ yếu người mất tích tại đây đều cùng với hầm mỏ có liên quan, cho nên chỉ cần là lừa đảo muốn lừa người, trên cơ bản cũng là muốn lừa vào trong hầm mỏ thôi.

« Đúng vậy, chúng ta là đến đây làm thuê ». Gia Vệ mang theo biểu tình nghi hoặc trên mặt nhìn về phía hai người trung niên, nói tiếng không phổ thông để biểu hiện rằng hắn là một người mới vào xã hội không lâu.

Tiểu Cường cũng gạt đầu, bộ dáng của hắn ngại ngùng như đứa bé, càng làm cho hai người trung niên tươi cười.

“Hai người các ngươi là muốn đi làm cái gì? Một tháng bao nhiêu tiền?” Người trung niên kia lần mở miệng hỏi lần nữa.

Tiểu Cường lúc này lại sững sốt, không biết trả lời như thế nào, nhưng bộ dáng của hắn lại giống như là không muốn cùng người xa lạ nói chuyện nhiều.

Gia Vệ vội vàng nói tiếp: “Chúng ta đi quán ăn làm công, lương một tháng 800, bao ăn bao ở”.

Gia Vệ tuy rằng nhăn mày, nhưng lúc nói chuyện lại mang theo tiếng cười nhỏ, giống như một tháng 800 bao ăn bao ở đối với Gia Vệ rất là hài lòng.

Mà lúc này, hai người trung niên quả thực bĩu môi, một người vội vã lắc đầu nói: “Tiểu tử, làm một tháng 800, các ngươi nhất định là bị người ta lừa gạt, ta biết một chỗ nhận người làm, một tháng 1800, cũng là bao ăn bao ở”.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 77

Đi Đến Hàm Mộ

“Thật sự, có việc làm tốt như thế ư?” Gia Vệ vẻ mặt kinh hi, hai mắt đều mở to ra, trong mắt tràn đầy hình ảnh về tiền, chỉ thiếu ánh sao vàng lấp lánh trong mắt nữa mà thôi.

Trên mặt Tiểu Cường cũng xuất hiện một nét sợ hãi lẫn vui mừng để cùng phối hợp, có điều hắn cũng không nói gì cả, thêm nữa trong lòng của hắn rất không được tự nhiên, cái này đúng là hắn diễn không đạt.

Có điều chỉ một mình Gia Vệ biểu hiện là đã đủ, hai người trung niên kia đều là vẻ mặt tươi cười gật đầu, một người trong đó nhăn mặt nói: “Có điều phải chịu khó mới làm được, không chịu khó thì người ta sẽ không nhận”.

“Chú yên tâm, hai chúng ta đều là từ nông thôn đến, từ nhỏ làm việc nhà nông, chịu khó chính là truyền thống của chúng ta rồi”. Gia Vệ vội vàng nói, mang theo một nét biểu tình khoe khoang, nhìn như muốn che dấu, nhưng lại càng lộ rõ, khiến hai người trung niên kia đều gật gật đầu.

“Vậy được rồi, các người đi theo ta, chúng ta trước ăn một bữa cơm đã, sau đó lại đi tiếp”. Người trung niên lúc trước nói nói tiếp, hắn quay qua người trung niên khác nói cái gì đó, liền trực tiếp hướng một bên đi tới.

Gia Vệ cùng Tiểu Cường rất nhanh liền đuổi theo, bộ dáng giống như là muốn trực tiếp đi lấy tiền vậy.

Không lâu sau, Gia Vệ cùng Tiểu Cường theo người trung niên kia đi tới một cái phòng không lớn trong một nhà hàng nhỏ, vẫn chưa dừng lại, bọn họ tiếp tục đi vào một cái phòng ở bên trong.

Cà bàn rượu và thức ăn xuất hiện trong tầm mắt của Gia Vệ cùng Tiểu Cường, hai người đều phối hợp nuốt nước miếng, bộ dáng muốn ăn một bữa cơm đầy đủ.

Mà trong căn phòng này, còn có năm người khác, năm người này cùng hai người Gia Vệ và Tiểu Cường không khác mấy, cả năm người đều là đang nuốt nước miếng, thề nhưng không ai dám ăn trước.

“Tốt, vừa đủ 7 người, ăn xong bữa cơm này chúng ta liền đi”. Người trung niên cười to nói, liền mở mấy chai bia, đưa cho mấy người Gia Vệ mỗi người một chai, liền bắt đầu ăn uống.

Trung niên nhân thật ra không ăn gì, hắn chỉ uống chút bia, còn bảy người Gia Vệ, thì trực tiếp ăn uống thả cửa, hận không thể đem chén đĩa cũng ăn vào trong bụng luôn.

Ước chừng nửa giờ sau, bữa cơm cũng kết thúc.

Bảy người ăn uống no đủ, dưới sự dẫn dắt của người trung niên, hướng về bến xe đi tới.

“Quán ăn cách nơi này có chút xa, có điều, tuy rằng không phải khu phố, nhưng cũng là nơi náo nhiệt, khẳng định kiếm được tiền”. Trung niên nhân nói, rồi mang theo bọn Gia Vệ đi tới trước một xe bus cũ nát, bảo bọn họ lên xe.

Mà bảy người Gia Vệ cũng không có hoài nghi, từng người từng người lên xe bus, giống như sắp tới có thể cảm thêm nhiều tiền vậy.

Không bao lâu, xe bus từ từ chạy đi, rời nhanh khỏi bến xe.

“Các người cũng là đi tìm việc làm?” Ngồi ở trên xe bus, Gia Vệ quay sang một thanh niên bên cạnh hỏi.

Người thanh niên này thoạt nhìn không giống loại đầu to mà không có não, nhưng không biết làm sao lại tới chỗ này làm.

Người thanh niên kia liếc mắt nhìn Gia Vệ, rồi cẩn thận nhìn người trung niên kia, mới nhỏ giọng nói: “Ta không biết nấu ăn, có điều ta học rất nhanh, ở đây tiền lương cao, ta muốn ở chỗ này học”.

Rõ ràng người thanh niên này cũng lừa gạt người trung niên kia, bởi vì người trung niên nhận người là đi làm ở quán ăn, mà người thanh niên này có thể là nghe người trung niên nói tới tiền lương thì động tâm, do đó liền nói dối mình biết làm việc.

Chỉ có điều, thanh niên thông minh như vậy, cuối cùng cũng bị người trung niên kia lừa gạt.

Gia Vệ không có nói gì nữa, hắn cũng cảm giác được một ít rung động bên người.

Xoay mặt nhìn lại, Gia Vệ trên mặt lập tức tràn đầy biểu tình kinh ngạc.

Ngồi bên cạnh hẳn chính là Tiểu Cường, bây giờ Tiểu Cường toàn thân run rẩy, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Sao thế?” Gia Vệ thấp giọng hỏi.

“Không có... Không có việc gì”. Tiểu Cường trả lời, nhưng ngay cả mặt cũng không ngẩng lên.

“Rốt cuộc là sao?” Gia Vệ mày nhăn lại, Tiểu Cường ngại ngùng có vẻ hơi quá, mặc dù trước đây hẳn cũng không có ngại ngùng như thế.

“Thật... Thật không có việc gì”. Tiểu Cường nói.

Lúc này, Gia Vệ thấy được bên tai Tiểu Cường đều đỏ lên.

“Đại trưởng phu, có cái gì không thể nói chứ”. Gia Vệ lại nói, nếu như không có việc gì, Tiểu Cường có thể run như vậy sao?

Tiểu Cường chần chờ trong chốc lát, vừa định nói “Không có việc gì”, thế nhưng khi ngẩng đầu lên thấy vẻ mặt mang biểu tình nghiêm túc của Gia Vệ liền đem lời định nói nuốt lại.

« Ta... Ta muốn đi tiểu ». Một lát sau đó, Tiểu Cường rốt cục nói ra lời, có điều Gia Vệ có thể thấy, sắc mặt của Tiểu Cường so với táo đỏ còn đỏ hơn.

« Đi tiểu thì đi tiểu, có cái gì mà không nói được chứ ». Gia Vệ cười khỏ, chợt quay lên phía trước dùng tiếng không phổ thông lớn tiếng nói: « Thúc, có thể ngừng xe được không, chúng ta muốn xuống xe đi tiểu, vừa rồi uống nhiều bia quá ».

Người trung niên quay đầu nhìn Gia Vệ, trên mặt tràn đầy vẻ tươi cười, nhưng trong mắt lại đầy vẻ khinh thường.

Bao gồm cả năm thanh niên bị lừa khác, cũng đều là dung ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía Gia Vệ, bởi vì Gia Vệ uống có nửa chai bia, thế mà nhiều?

Rất nhanh, người trung niên kia liền cho xe bus dừng lại, tất cả mọi người xuống xe đi tiểu.

Lúc này mọi người cũng đều nhận thấy, hiện tại bọn họ đã rời khỏi khu đô thị, nơi này hẳn là vùng ngoại thành, bốn phía đều là

ruộng đồng, người ở có vẻ thừa thớt.

“Tình hình nơi đây các người không biết, cách đó không xa có một thị trấn nhỏ, độ nóng nực so với đô thị cũng không kém”. Người trung niên kia cười nói.

Mấy người không nghi ngờ gì, mặc dù là không có buồn tiểu, cũng đều cố phóng xa vài giọt, đỡ sau này đến đó phải mất mặt.

Tiểu Cường cũng rất nhanh đi tiểu xong, quay lại thấp giọng nói cảm ơn với Gia Vệ, lúc này mới cùng mọi người lên xe bus.

Lại hơn một giờ sau, gần đến trưa, xe bus rốt cục dừng lại.

Ở đây đúng là một nơi nóng nực, nhưng cũng không phải là trị trấn, mà giống như là một căn cứ nơi hoang dã, trong vòng mười dặm xung quanh không có bóng người, chính xác thì phía trước không có thôn xóm, phía sau không có nhà cửa.

Xuống xe bus, tất cả mọi người đều biến sắc.

Mà người trung niên kia cũng không còn mang vẻ mặt tươi cười nữa, mà biểu hiện trên mặt biến thành nhe răng cười.

“Lão đầu, lại có bầy tên, sinh ý tốt a”. mấy người thanh niên cười trần đánh bài bên kia quay qua người trung niên nói.

“Coi như cũng được, gần đây vừa lúc đến thời gian thi đại học, thanh niên thi rớt đều là đi ra ngoài làm công, đối với những trẻ trâu mới vào xã hội này, lão tử ta còn không bị thất thủ bao giờ”. Người trung niên kia cười to nói.

Lúc này, năm thanh niên cùng đi với bọn Gia Vệ sắc mặt đại biến, biết mình bị lừa gạt rồi.

Chỉ có điều, bọn họ lại không có can đảm bỏ chạy, bên cạnh ngoài trừ một bàn sáu người đang đánh bài, vẫn còn có mấy người đại hán dữ tợn cầm súng đi lại, đồng thời bên cạnh có thêm năm, sáu con chó săn cao cỡ nửa người, nếu như bọn họ chạy trốn, nòng súng đen ngòm cùng mấy con chó săn kia sẽ đuổi theo bọn họ, cho bọn hán ăn hành.

“Chú, bác, ông, người bỏ qua cho ta đi, cha mẹ ta chỉ có một đứa con trai là ta, ta muốn kiếm tiền cho cha ta xem bệnh, xin người thương xót bỏ qua cho ta đi”. Trong năm người, một cái thanh niên mang kính mắt trực tiếp quỳ xuống, nước mắt nước mũi tèm nhem khóc lóc kể lể nỗi khổ của mình, hy vọng có thể lấy được đồng tình từ mấy người kia.

Thế nhưng, hán cũng không nghĩ xem, những người này làm nghề này, bọn chúng có thể có lòng đồng tình hay sao?

“Được, tha cho người, chính người đi về đi”. Khiến cho mọi người đều kinh ngạc, người trung niên lại là gật đầu đáp ứng, còn tự mình mang thanh niên mang kính đứng dậy.

“Cảm ơn chú, cảm ơn chú...” Thanh niên mang kính liên tục nói cảm ơn, dưới cái phất tay của người trung niên, hướng về phía xa chạy đi.

Còn đại hán dữ tợn bên cạnh cũng không có ngăn cản, thậm chí mấy người đánh bài cũng giống như là đều không thấy, tiếp tục cùng nhau đánh bài.

Ngay khi thanh niên mang kính chạy được khoảng 20 thước, một đại hán dữ tợn cầm súng ngắm lên, nhắm vào sau ót thanh niên mang kính.

Chi có điều, người trung niên mang bọn Gia vệ đến lại khoát khoát tay, ý bảo đại hán kia đem súng ngắm buông xuống.

“Trước mắt lão tử cho các người bài học đầu tiên, ai nếu muốn chạy trốn, thì đây chính là kết cục của các người”. Nói xong, người trung niên cười dữ một tiếng, phất phất tay, hai con chó săn liền được thả ra.

Tất cả mọi người vẻ mặt run lại, hai con chó săn này, quả thật giống như dã thú, hàm răng sắc nhọn, tứ chi to khỏe, đừng nói hai con, chỉ cần một con cũng có thể đơn giản giết chết thanh niên mang kính.

Nhìn thấy tình huống này, sắc mặt Gia Vệ u ám lại, đáy mắt tràn đầy ý băng lãnh, nhưng vẫn không có biểu hiện ra ngoài.

Mà chính lúc này, Tiểu Cường đột nhiên bước về trước một bước, làm ánh mắt mọi người đều bị thu hút lại đây.

Ngay lập tức, mấy họng súng đen kịt liền chia vào Tiểu Cường.

“Thế nào, tiểu tử, người cũng muốn chạy trốn hả?” Người trung niên dữ tợn cười hỏi một tiếng.

Trên mặt Tiểu Cường lúc này không còn có vẻ ngại ngùng, vẻ mặt băng lãnh, khiến hắn thoát nhìn không hề giống người bình thường.

Lúc bình thường, hắn giống như là một đại nam hài, mà bây giờ, hắn lại giống một sát thủ băng lãnh.

“Không, hẳn không có chạy trốn, chú, chúng ta cái gì cũng có thể làm, cái gì cũng có thể làm, chỉ cần không giết chúng ta, chúng ta cái gì cũng có thể làm”. Gia Vệ liền vội vàng kéo Tiểu Cường, trên mặt lộ ra biểu tình sợ hãi nói.

Mà mấy họng súng đen kịt kia lúc này cũng thu lại, dù sao Tiểu Cường thoát nhìn rất giống một học sinh mới tốt nghiệp trung học, có thể có bao nhiêu sức chiến đấu chứ?

“Thế này mới tốt, ta cũng không muốn lại mất đi một nghìn đồng tiền”. Người trung niên nhìn Gia Vệ nói.

Một người một nghìn đồng, nếu như người trung niên tìm được người chịu làm việc, hẳn tất nhiên vẫn còn được thêm tiền, đây cũng là vì sao hẳn tình nguyện mất đi một nghìn đồng cũng muốn bọn Gia Vệ nhìn kết cục của việc chạy trốn.

Không bao lâu, xa xa vang lên tiếng chó sủa cùng tiếng kêu thảm thiết, mấy người Gia Vệ đều quay mặt đi, không dám nhìn tình huống bên kia.

Hai con chó dữ, mất không bao lâu thời gian, liền kéo hai đoạn thân thể trở về, máu tươi kéo thành một đường, cực kì kinh khủng.

“Con mẹ nó thấy chưa? Nếu như các ngươi dám chạy trốn, thì đây chính là kết cục của các ngươi”. Người trung niên về mặt dữ tợn chỉ vào hai đoạn thân thể kia, quay qua bọn Gia Vệ nói.

Lúc này, mùi nước tiểu tanh hôi bỗng nhiên xuất hiện, bốn người bị lừa kia đều bị sợ đến nỗi tiểu ra quần luôn.

Hai người Gia Vệ cùng Tiểu Cường đều cúi đầu, không cho trung niên nhìn thấy sự kiềm chế muốn giết người.

Nhưng ngay lúc đó, chợt nghe một âm thanh “phốc” vang lên, một tia máu tươi trực tiếp rơi đến trước mặt Gia Vệ cùng Tiểu Cường, hiện rõ trong tầm mắt bọn họ.

Hai người lập tức ngẩng đầu, lọt vào trong tầm mắt họ, chính là trên trán người trung niên kia có một lỗ máu, đầu của hắn không biết bị vật gì xuyên qua.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 78

Tử Thần Hàng Lâm

Tất cả mọi người sùng sốt, người trung niên kia mới vừa rồi còn nhe răng cười răn dạy bọn Gia Vệ, bây giờ hắn đã không còn một tia sinh khí trên người, hai mắt trắng dã, chết đến nỗi không thể chết lại.

Mà lúc này, hắn vẫn không có bị ngã xuống, giống như vật kia đi qua đầu hắn không hề lưu lại một tia khí lực nào trong người hắn nữa.

Yên tĩnh, toàn bộ nơi này đều trở nên yên tĩnh, ngay cả hai con chó săn kia, cũng giống như cảm giác được cái gì, ngừng đầu hướng chủ của mình, không kêu gì hết.

Rất nhanh, âm thanh lên súng ống lên đạn vang lên, tất cả mọi người ý thức được có nguy hiểm.

Mà lúc này, Gia Vệ cùng Tiểu Cường liếc nhau, mới vừa rồi động thủ, không phải là hai người bọn họ, rốt cuộc là ai, bọn họ cũng không biết.

Thế nhưng hai người biết, bây giờ không phải là lúc che giấu cái dốt, chỉ cần bọn chúng nạp đạn xong, bọn chúng muốn giết đầu tiên, không phải ai khác mà chính là sáu người bọn Gia Vệ.

Gần như trong nháy mắt, hai người Gia Vệ cùng Tiểu Cường lắc mình một cái liền tới trước người mấy người kia, trong tay hai người hàn quang hiện ra, không bao lâu, chỉ nghe âm thanh “phốc” “phốc” vang lên, máu tươi trực tiếp từ cổ những người đó phun ra.

Gia Vệ không hề nương tay, hắn biết tình hình lúc này, nếu như mà nói lưu thủ thì không chỉ hắn gặp nguy hiểm mà toàn bộ những người bị hại cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Mà Tiểu Cường vẫn luôn mắc cỡ, lúc này cũng không có nương tay, thậm chí so với Gia Vệ ra tay còn trực tiếp hơn, một cái đầu bay

lên, bị Tiểu Cường một cước giẫm nát dưới chân, Tiểu Cường lúc này, không phải là đại nam hài hay ngại ngùng, mà là một chiến sĩ trên chiến trường không sợ hãi gì, thậm chí là tử thần trong lòng bốn người thanh niên bị lừa đến cùng bọn Gia Vệ.

Tổng cộng có sáu người đánh bài, bên cạnh có bảy tám người cầm súng bắn tía cùng súng tự động, còn có sáu con chó săn, dùng thời gian ngắn không đến một phút đồng hồ, bọn họ liền chết ngay tại trên tay Gia Vệ cùng Tiểu Cường.

Sáu con chó săn kia, còn bị Tiểu Cường trực tiếp phanh bụng, máu tươi cùng nội tạng trực tiếp từ bên trong chảy ra, mùi máu tanh tràn ngập trong không khí.

Bốn người thanh niên kia, ba người bị sợ trực tiếp hôn mê, còn lại một người cũng toàn thân run rẩy, không thể nhúc nhích.

“Nhanh lái xe đi khỏi nơi này.” Gia Vệ thấp giọng nói một câu.

Mà ngay lúc này, chiếc xe bus mà bọn họ đã ngồi đến đây liền khởi động, nhanh chóng quay ngược lại rồi rời đi.

Sắc mặt Gia Vệ ngưng lại, đó là tài xế trên xe bus vẫn không có xuồng, hẳn nghĩ muốn chạy trốn.

Cũng không chần chừ, một tay Gia Vệ vung lên, một phiến ánh sáng lạnh theo tay hắn bay đi, bay thẳng tới cửa trước xe bus.

Cùng lúc đó, một cây ngân châm dài tầm 10cm đâm trực tiếp vào mi tâm người tài xế kia, lập tức liền biến mất không thấy gì nữa, máu tươi chảy ra, người tài xế chết.

Gia Vệ thu hồi Thiên Dực đao của mình, hướng về phía trên gò đất nhỏ cách đó không xa nhìn lại.

Lúc này, trên gò đất xuất hiện ba thân ảnh, chính là ba người Hỏa Thương, Mị Cơ cùng Thỏ, vừa lấy ngân châm giết chết tài xế kia chính là Mị Cơ.

Mà lúc này, Thỏ lại là mang vẻ mặt ủy khuất, giống như là làm sai việc sợ bị trách phạt.

Gia Vệ nhìn thấy loại tình huống này, liền gần như trong nháy mắt minh bạch sự tình.

Vừa rồi nhất định là Thỏ nhện không được, trực tiếp rat ay giết người trung niên kia, mặc dù Thỏ như vậy hồn nhiên giống tiểu cô nương, dưới tình huống đó cũng nhện không được muốn động thủ giết người, có thể thấy được vừa rồi Gia Vệ cùng Tiểu Cường kiểm chế ra tay biết bao nhiêu khó khăn.

Chỉ có điều, bây giờ kế hoạch của bọn họ hoàn toàn bị phá hỏng.

“Chỉ còn cách đánh vào, ít nhất người bên trong còn không biết chuyện xảy ra ngoài này, chúng ta xuất kỳ bất ý, không nên lưu thủ, có thể giết liền giết.” Hòa Thương vẻ mặt ngưng trọng nói, bây giờ ở tình huống này, không phải người chết chính là ta tử vong, nếu như bọn họ chạy trốn, lần sau đến nơi này, có thể sẽ không thấy được ai nữa.

Cho dù có thể nhìn thấy người, bọn họ cũng nhất định đã chuẩn bị đầy đủ.

“Không sai, có thể giết liền giết, bằng không không chỉ có chúng ta nguy hiểm, mà những người cần chúng ta giải cứu cũng gặp nguy hiểm.” Mị Cơ nói, lúc này nàng dùng một mảnh khăn lụa màu đen che mặt, vốn Mị Cơ giống như là mỹ kiều nương, lúc này lại như là một băng sơn mỹ nhân, có một loại mùi vị xa cách người khác từ ngàn dặm.

Thỏ không nói gì, nàng chỉ là gật đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng mang vẻ mặt kiên định.

“Còn chờ gì nữa, giết là được.” Gia Vệ còn chưa mở miệng, Tiểu Cường liền trực tiếp đứng lên gầm nhẹ.

Mấy người đều mang vẻ mặt vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Cường, cái đại nam hài này giống như bị ma nhập vậy, tiếng nói chuyện to rõ trầm thấp, cùng Tiểu Cường bọn họ nhận thức hoàn toàn khác biệt.

Đồng thời lúc này trên mặt Tiểu Cường xuất hiện vẻ nhe răng cười tàn nhẫn, kiểu nhe răng cười này khiến hắn giống như là một Ma Vương sát nhân vậy, làm cho trong lòng người sinh ra sợ hãi.

Bốn người Gia Vệ đều mang vẻ mặt kinh ngạc, nghĩ mãi cũng không rõ Tiểu Cường sao lại có biến hóa lớn như thế.

Có điều lúc này Tiểu Cường biến thành như vậy, chung quy so với cái đại nam hài hay ngại ngùng cũng tốt hơn.

“Vậy thì động thủ thôi, ta trước tiên đánh lén, Hòa Thương người có vũ khí nóng, trực tiếp mãnh công, Mị Cơ cùng Thỏ theo bên kia đánh lén, Tiểu Cường đi theo bên người Hòa Thương, giúp hắn giải quyết người khác công kích.” Gia Vệ vội vàng nói, đây là bố trí hắn nghĩ đến trong nháy mắt, liền không tự chủ được nói ra, hoàn toàn quên từ lúc bắt đầu tới nay, việc này vẫn là do Hòa Thương chỉ đạo.

Có điều Gia Vệ vừa nói dứt lời, Hòa Thương cùng Mị Cơ đều gật đầu, Thỏ tất nhiên không có ý kiến gì, mà Tiểu Cường lúc này lại giống như chỉ muốn giết người, hắn cái gì cũng đều đồng ý.

“Vậy mấy người bọn họ làm sao bây giờ?” Vừa muốn hành động, Thỏ liền mở miệng hỏi.

Gia Vệ nhìn về phía bốn người cùng đi với hắn, nhíu mày lại, nói: “Để họ tự sinh tự diệt đi, nếu như chúng ta thành công, bọn họ đợi ở chỗ này cũng không có việc gì, nếu như chúng ta không thành công, khẳng định bọn họ cũng trốn không thoát.”

“Không sai, bây giờ cần lấy đại cục làm trọng, không thể lại phân tán lực lượng.” Hòa Thương cũng về mặt ngưng trọng gật đầu, rồi lấy ra từ trong hành trang khẩu súng máy, là một khẩu súng máy rất dài, uy lực rất mạnh, tuy nhiên Gia Vệ không có tiếp xúc qua vũ khí nóng cho nên cũng không biết khẩu súng máy này tên gì.

Rất nhanh, Gia Vệ, Mị Cơ cùng Thỏ đều liền tự ly khai nơi này, chuẩn bị đánh lên.

Mà Hòa Thương cùng Tiểu Cường cũng chuẩn bị cho tốt rồi phá cửa xông vào, dùng vũ khí nóng rất nhanh giải quyết đại bộ phận người.

Chỗ hầm mỏ này, chiếm diện tích cũng không phải là lớn lắm, có kích thước của một cái làng nhỏ, nhưng phía ngoài được xây tường cao và dày, đây là lý do vì sao bên trong không có phát hiện chuyện xảy ra bên ngoài.

Tại phía trước bọn Hòa Thương là một tấm cửa kim loại rất dày, giống như một bức tường kín, đem cửa ra vào che chắn lại.

Chỉ có điều, năm sáu phút sau đó, tấm cửa kim loại này cũng dịch chuyển.

Chỉ chốc lát sau, tấm cửa kim loại mở ra, thân ảnh Gia Vệ xuất hiện tại sau cửa lớn.

Quay qua Hòa Thương gật đầu, Gia Vệ liền trực tiếp xoay người, rất nhanh hướng về phía bên trong bước đi.

Cùng lúc đó, Hòa Thương cùng Tiểu Cường cũng không chần chừ, hai người trước sau trực tiếp đi vào cửa lớn, nhưng cũng không có lập tức nổ súng.

Ba người Gia Vệ, Mị Cơ cùng Thỏ đi đánh lên, phải giết chết được người có thể uy hiếp được người bị hại, bảo đảm người bị hại an toàn mới có thể phát tín hiệu cho Hòa Thương.

Có điều lúc này Hòa Thương cùng Tiểu Cường cũng không có nhân rồi, hai người như hai đạo ảo ảnh, tốc độ rất nhanh thu mệnh người khác.

Mà lúc này, Gia Vệ lại là tiến vào trung ương một đại viện, lặng yên không một tiếng động tiến sát vào cái lều bên cạnh đại viện.

Tràng cảnh trước mắt khiến da mặt Gia Vệ cảm thấy co rút, một cỗ sát khí băng lãnh theo trong lòng xuất hiện.

Trước mắt không có ít hơn 100 người, bọn họ đều có dáng gầy còm ngủ trên giường, bây giờ là buổi trưa, bọn họ có thể ngủ trưa để duy trì tinh thần cho buổi tối làm việc đến tận khuya.

Mà trong những người này, cùng mặc một đồng phục đều là nam giới, bốn mươi năm mươi tuổi có, mười bảy mười tám tuổi có, mỗi một người đều là khô gầy như que củi, hốc mắt hãm sâu, phảng phất giống như bộ xương khô.

Tại nơi lều này, có một cỗ mùi vị hang mũi, làm cho long mày Gia Vệ nhăn lại thật sâu.

Rất nhanh, Gia Vệ di chuyển một vòng quanh lều, không có phát hiện người trông coi bọn họ thì cũng yên lòng, yên lặng không một tiếng động ly khai nơi này.

Đến lều kế tiếp, lại là tràng cảnh dạng này, nhưng có một người cầm roi da tuần tra, rất rõ ràng là ở đây có phần tử xấu.

Gia Vệ lặng yên không một tiếng động đi tới phía sau hắn, không có quấy rầy tới bất kỳ kẻ nào.

Gia Vệ vươn tay trái che miệng người này, tay phải vung lên, Thiên Dực đao liền xuất hiện ở giữa ngón giữa và ngón trỏ, dùng lưỡi dao tại yết hầu người kia nhẹ nhàng khứa lên, máu bắn tung ra, người này chết ngay lập tức.

Cũng không có ở lại lâu, Gia Vệ rời khỏi cái lều này, tiến vào một tòa ký túc xá được xây dựng khá tốt.

Nhưng Gia Vệ còn chưa tiến vào, liền nghe được âm thanh đánh bài uống rượu bên trong, lập tức biết rõ đây là nơi nào.

“Hắc hắc, cô nàng đưa tới hai ngày trước kia cũng không tệ lắm, chỉ là con mẹ nó nó cũng cứng, còn dám cắn ca, để cho ca đem nàng bắt lại, trói hai tay, bây giờ còn đang giam giữ, để ca hành hạ đủ mới có thể giết đi.” Một thanh âm từ bên trong truyền ra, làm cho hai mắt Gia Vệ hầu như trong nháy mắt biến thành màu đỏ máu.

“Nhu vậy tính là gì, ta nghe nói, ông chủ chính thức của chúng ta, chỉ cần có người dám vi phạm lời hắn, hắn sẽ đem người làm thành người heo, người biết người heo không, nghe nói là một hoàng hậu ở triều đại cổ đại phát minh, rất là tàn nhẫn.” Lại một người khác nói.

(DG: nguyên gốc đúng là nhân trư, người heo, ta gg search mãi k biết hình phạt người heo này là gì???, các độc giả thử tìm hiểu thêm cái nhé, ta k muốn đi tìm

“Đúng thế, không giống với chúng ta, cái cô nàng cắn chúng ta, chúng ta cũng không thể làm gì nàng, dù sao chúng ta còn cần nàng ta, đúng không...” Cái người thứ nhất nói chuyện còn nói thêm, thanh âm cực kỳ hèn mọn.

Chỉ chốc lát sau, hai cái tiếng cười hèn mọn vang lên.

Thế nhưng bọn họ lại không biết, tử thần đã tới gần bọn họ, thậm chí cái chết của họ, đã được phán định, không có cách nào thay đổi.

Mà phía bên kia, Thổ đã sớm động thủ.

Nàng đi tới bên trong tòa nhà, trong này giam giữ cũng không phải cu-li, mà là đám con gái, khoảng chừng hai ba mươi người, các nàng đều tổn thương trên người, sắc mặt tiêu tụy, quần áo trên người không đủ che thân, biểu hiện trên mặt ngốc dại, rõ ràng tinh thần bị đá kích rất lớn.

Sau khi nhìn thấy tình cảnh này, khuôn mặt trắng noãn của Thổ liền biến sang màu xám xanh, chủy thủ trên tay cũng không biết đã rạch qua cổ bao nhiêu người, phảng phất dáng dấp thiếu nữ giống như một tử thần, bang lãnh vô tình lấy đi sinh mệnh, đem cả đám bọn họ đem vào địa ngục, tiếp nhận trừng phạt đã chuẩn bị từ lâu cho bọn chúng.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Thanh Niên Thần Bí

“Gần đây thu hoạch kém hơn, bên trên có chút mất hứng.” Bên trong hầm mỏ, trong một cái phòng, một người thanh niên ăn mặc tây trang tinh tế, trên sống mũi mang một mắt kiếng gọng vàng, ngồi quay lại trước cửa văn phòng làm việc, đối với một tráng hán đang ở trần tập thể hình nói.

“Vậy có thể làm gì đây? Gần đây tiền lời không tốt, hàng cũng không xuất ra được, với hầm mỏ này, có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Ta còn phải cho sáu người anh em tiền ăn cơm uống rượu nữa.” Cái tráng hán kia nói, ngữ khí không có gì cung kính, chính là điển hình của loại côn đồ đầu đường xó chợ.

“Bảo ca nếu nói như vậy, đối với bên trên sẽ khó giải quyết đây.” Thanh niên đỡ gọng kính trên mũi, nói: “Bảo ca không nên quên, chỗ hầm mỏ này sở dĩ có thể tiếp tục vận chuyển buôn bán đi nơi khác, là dựa vào cái gì đi.”

“ĐM, dám uy hiếp ta?” Bảo ca bỗng nhiên đập vào bàn phía trước người, quát to như sấm, nói: “Lẽ nào để cho lão tử không quản sống chết của anh em? Mẹ nó, một cái hầm mỏ có thể kiếm bao nhiêu tiền? Các người nghĩ muốn nhiều hơn một phần đều không có khả năng.”

Thanh niên điệu cười nhạt trên mặt không đổi, bình thân nói: “Đừng quên năm đó là ai đưa người vị trí cao này, hẳn có thể đưa người lên, cũng có thể đem người kéo xuống, đưa người khác lên, không có năng lực kiếm tiền cho hẳn, người liền trở thành vô tác dụng.”

“Đừng nói với ta những lời này, mấy năm nay, ta giúp hẳn kiếm bao nhiêu tiền, cũng sớm đủ rồi.” Bảo ca vẻ mặt khinh bỉ, nói: “Ta mang theo một đám anh em này, đi ở đâu cũng có thể vui sướng hơn chỗ này.”

“Bảo ca muốn rời đi?” Thanh niên lấy ra một tờ khăn tay lau lau mắt, bình thân hỏi.

“Đúng thế, lão tử đi khỏi đây cũng không thiếu nơi khác đón đãi.” Bảo ca đem chân gác lên trên bàn, nói.

“Người có nghĩ tới hay không, nếu như người bỏ đi sẽ bị nhận kết cục gì?” Thanh niên lại một lần nữa đem kính mang lên, hỏi.

“Cái gì kết cục?” Báo ca đứng lên, vẻ mặt cười nhạt, nói: “Lão tử bị hù dọa sợ mất, có cái gì kết cục, lão tử trên trăm người anh em, trên trăm cây súng, mẹ nó ai dám tìm lão tử gây phiền phức, lão tử giết luôn hần.”

“Như vậy thì thật đáng tiếc.” Thanh niên lắc đầu nói.

Báo ca vẫn vẻ mặt khinh thường như trước, chỉ có điều, vẻ mặt khinh thường này chính là biểu tình cuối cùng của đời hần.

Một cây tiểu đao trực tiếp xuyên thủng mi tâm của hần, làm cho hần mất mạng tại chỗ, không có một tý chậm trễ nào.

Mà lúc này, thanh niên kia lấy khăn lau lau tay mình, thấp giọng nói: “Nuôi sói không được, vĩnh viễn chỉ có một đường chết.”

“Không sai, sói nuôi không được, vĩnh viễn chỉ còn đường chết, có điều, sói nuôi quen rồi thì sẽ thành chó.” Lúc này, một thanh âm quyến rũ vang lên, Mị Cơ mang trên mặt một tầng lụa đen từ bên cạnh đi tới.

Thanh niên nghe thấy tiếng Mị Cơ, cũng không có gì kinh ngạc, thanh âm bình tĩnh nói: “Làm chó, chí ít còn có thể sống, mà dám làm sói, liền chỉ có một con đường chết, hoặc là sống rất tốt.”

“Chết đáng sợ như vậy sao?” Mị Cơ long mày khẽ nhếch lên, hỏi.

“Đáng sợ.” Thanh niên gật đầu.

“Sao ta không nhìn ra người sợ nhi?” Mị Cơ lại hỏi.

“Bởi vì ta sẽ không chết.” Thanh niên đỡ đỡ kính mắt của mình, xoay người nhìn về phía Mị Cơ, tiếp tục nói: “Nếu như người không động thủ với ta, người cũng sẽ không chết.”

“Tự tin như vậy?” Mị Cơ khước miệng nhếch lên, nhưng trong thanh âm cũng không có gì trào phúng cả.

Thanh niên gật đầu nhưng không có lên tiếng.

Trong lúc nhất thời, trong phòng liền trở nên yên tĩnh, một cái xác chết, hai người sống, tình cảnh có vẻ có chút quái dị.

Sau một lát, Mị Cơ lộ ra bộ dáng tươi cười, nói: “Nghe nói, có một tổ chức, mỗi thành viên trong đó đều phi thường mạnh mẽ, mà thủ lĩnh tổ chức, đã từng là thành viên của Z, người chính là người của tổ chức này sao?”

“Không hiểu người đang nói cái gì.” Thanh niên lắc đầu, nói: “Người có định động thủ hay không? Nếu như động thủ, cũng nhanh một chút, nếu như không động thủ, ta đây phải đi.”

“Người cho rằng người còn có thể đi sao?” Mị Cơ hỏi, ngữ khí bình thản, phảng phất như là đang chào hỏi nhau vậy.

“Thành viên của các người như thế này, đến bao nhiêu đều không thể ngăn ta rời đi, ta vốn là rãnh rỗi không làm gì, ở đây đi chơi một vòng, lại không nghĩ tới có thể đụng phải các người.” Thanh niên lắc đầu, bình thản nói.

Mà Mị Cơ, lại híp hai mắt lại, con người rất nhanh thu nhỏ lại.

Với ngữ khí của người thanh niên này, xem ra người thanh niên này biết bọn họ là ai, mà trên thế giới này người có thể biết bọn họ là ai, tuyệt đối không có nhiều.

“Nếu vậy, có thể chuyển lời giúp ta không?” Sau một lát, Mị Cơ tiếp tục nói.

Thanh niên không nói gì, có điều cũng nhìn về phía Mị Cơ.

Biểu tình quấy rầy trên mặt Mị Cơ biến mất không còn nữa, trở thành bang lãnh biểu tình, nói: “Đã từng có một người, gọi là Lãnh Dạ, sau này hắn chết, hiện tại con gái của hắn lớn lên, sẽ có một ngày báo thù cho hắn.”

Nghe lời này, thanh niên hai mắt híp lại đứng lên, hắn gật đầu, nói: “Ta sẽ giúp người đem lời này chuyển cho hắn.”

Thanh niên xoay người sang chỗ khác, sau một lát không nhúc nhích, hắn lại xoay người lại, mang trên mặt một nụ cười nhạt, nói: “Kẻ thù của hắn rất nhiều, nhưng hắn vẫn chưa bao giờ lo lắng có người tìm hắn báo thù, hắn rất mạnh, không phải là thứ mà các người có thể lý giải, có lẽ người nên quên những chuyện này đi.”

“Ta sẽ không quên.” Mị Cơ lạnh lùng nói.

Thanh niên không có nói gì nữa, xoay người rời khỏi cửa, tốc độ cực nhanh, làm cho Mị Cơ con người co rụt lại, trên mặt tràn đầy vẻ ngưng trọng.

“Rồi sẽ có một ngày, ta sẽ báo thù cho cha ta.” Câu nói của Mị Cơ lại vang lên lần thứ hai, bang lãnh không gì sánh được, bên trong tràn ngập cảm xúc không thể chờ đợi, nhưng hôm nay nàng còn không có đủ thực lực.

Không bao lâu, Mị Cơ cũng biến mất khỏi phòng, ngân châm trong tay bắt đầu thu lấy sinh mệnh.

Mà lúc này đây, Hòa Thương cùng Tiểu Cường cũng thu được tín hiệu của Gia Vệ, trực tiếp công kích tiến vào.

Súng máy trong tay Hòa Thương phát ra ngọn lửa dài tới nửa thước, đoạt lấy sinh mệnh con người, mà Tiểu Cường càng giống như là một con thú đang phần nộ, tay không xé rách thân người, đao mang trên người chưa từng dừng tới.

Mà người trong hầm mỏ, tất cả đều lộn xộn, mặc dù trong tay bọn họ có súng, nhưng đều sợ hãi không biết nổ súng thế nào.

Bọn họ trước đây cũng chỉ là côn đồ mà thôi, trừ ở trong hầm mỏ điều võ dương oai, ở bên ngoài thì không có, mà súng ngắn, càng không có dùng qua lần nào, chưa gặp qua tình thế như này bao giờ.

Dùng khoảng 10 phút, súng máy trong tay Hòa Thương liền dừng lại, kẻ địch trong sân hầu như đều đã tiêu diệt sạch sẽ.

Chỉ có điều, Hòa Thương cũng không có thả lỏng, hắn đem súng máy vào bọc vác trên lưng, lấy ra một thanh tiểu đao dài trên dưới 30cm, về mặt ngưng trọng nhìn về một cái phương hướng.

Tại cái hướng kia, có tường che kín, mặc dù súng máy của hắn chưa thể đem bức tường kia đục thủng, nhưng làm hắn ngưng trọng như thế, là do phía sau bức tường kia phát ra khí tức.

Chỗ đó, chắc chắn có cường giả ẩn nấp.

Mà lúc này, Tiểu Cường đã rơi vào trạng thái điên cuồng bất chấp tất cả trực tiếp hướng về bức tường kia tiến đến, nhắc chân hướng về bức tường kia đá tới.

Chỉ có điều, Tiểu Cường cũng không có đá sập bức tường kia, mà lại bị phản bật trở lại.

Tiểu Cường bị phản bật trở lại, càng thêm hung mãnh, vượt qua tường, muốn tiêu diệt kẻ địch.

Chỉ có điều, Tiểu Cường vừa mới đi vào tường sau đó, liền trực tiếp bay ngược trở ra, tại trên ngực của hắn, có in một vết chân.

Hỏa Thương trên mặt càng thêm ngưng trọng, cường giả có thể dùng một cước đạp bay Tiểu Cường, so với hắn thì mạnh hơn rất nhiều.

Tiểu Cường đi tới căn cứ A cũng đã có thời gian gần một năm, lấy năng lực của Hỏa Thương tự nhiên biết thực lực Tiểu Cường như thế nào, Tiểu Cường không có điên cuồng, thực lực cũng là thuộc top đầu, mà Tiểu Cường điên cuồng lên, thì cho dù là đệ nhất Thất Nhân bang Lãnh Phong cũng không dám trêu chọc.

Mà hôm nay, người phía sau bức tường, dĩ nhiên dùng một cước đem Tiểu Cường đá bay.

Không bao lâu, một thân ảnh cũng chậm chậm xuất hiện.

Chỉ thấy đây là một thanh niên, mang kính mắt gọng vàng, trên mặt có điệu cười nhàn nhạt, phảng phất như là đi chơi, đi tản bộ vậy.

Hắn cũng không phải cao quá, khoảng hơn 1m75 một tý, mà vóc người thì gầy gò giống như Gia Vệ, khiến cho người ta hoài nghi gió thổi cũng có thể đem hắn đẩy ngã.

Thế nhưng đã có tiền lệ lúc trước, Hỏa Thương xác nhận không thể dựa theo vóc dáng người để nhận xét thực lực, lúc này Hỏa Thương cũng không có vì vậy mà đánh giá thấp người thanh niên này, trái lại càng dãi dãi thêm ngưng trọng.

Người thanh niên này, chính là người vừa rồi giết Bảo ca, và cùng nói chuyện với Mị Cơ.

“Haha, một tên điên, một tên tướng tài, ta rất coi trọng ngươi.” Thanh niên nhìn về phía Hỏa Thương, bình thản nói.

“Hình như ngươi biết bọn ta.” Hỏa Thương hí hai mắt, bình tĩnh nói.

“Biết, đại tướng sau này, có thể nào không biết được?” Thanh niên gật đầu nói.

“Nhưng ta không nhận ra ngươi.” Hỏa Thương nói tiếp.

“Một ngày nào đó sẽ biết.” Thanh niên cười cười, nói.

Lúc này, Tiểu Cường từ bên trong gạch vụn đứng lên, trên mặt tràn đầy vẻ dữ tợn nhìn về phía người thanh niên kia, nhưng cũng không có vọng động.

Tiểu Cường lúc này giống như là một người điên, nhưng hẳn cũng có thể đoán được, người thanh niên này phi thường mạnh mẽ, bằng không thì hẳn sẽ trực tiếp công kích.

“Ngươi cố ý ở chỗ này chờ chúng ta?” Sau một lát, Hỏa Thương lại mở miệng hỏi.

Thanh niên lắc đầu, nói: “Ban đầu là ta muốn chờ các ngươi, nhưng cũng không phải ở chỗ này, có điều ta đối với việc chờ các ngươi không có hứng thú, thì đi vòng vòng tới nơi này.”

Hỏa Thương sắc mặt biến đổi, hỏi: “Bọn Cô Lang đâu?”

“Yên tâm, không chết được.” Thanh niên trực tiếp trả lời, không có gì che giấu.

Có điều lúc này, sắc mặt Hỏa Thương biến đổi, rồi dừng lại ở bang lãnh biểu tình, sau đó hẳn lạnh lùng nói: “Có lẽ bắt ngươi lại, có thể cứu bọn Cô Lang trở về đi.”

Mà lúc này, thanh niên cũng chau mày lại, nhìn Hỏa Thương vài lần, chột lại cúi đầu lau lau mắt, nói: “Các ngươi không làm được.”

“Không có thử xem làm sao biết làm không được?” Hỏa Thương hừ lạnh một tiếng, tiểu đao trong tay cũng nắm chặt, toàn thân cũng trở nên căng thẳng.

Bên cạnh, Tiểu Cường cũng hơi cong người lên, trong miệng phát ra từng tiếng gầm nhẹ, giống như là mãnh thú bạo phát.

Đối diện cách đó không xa, Thổ cũng đi lại đây, tay nàng nắm chùy thủ, vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía thanh niên, cũng vận sức chờ tấn công, biết gặp phải cường địch.

“Có biết không, ta không muốn giết các ngươi, mặc dù là hẳn cho ta giết, ta cũng không muốn giết, dù sao, nếu như đổi thành cái kết quả kia, thì chúng ta có thể là anh chị em đấy.” Thanh niên cười cười, giống như là đang trò chuyện việc trong nhà vậy.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 80

Không Thể So Sánh

Người thanh niên nói chuyện, không có châm chọc, không có khinh thường, giống như là cùng với bạn bè nói chuyện, rất tùy ý, rất chân thật.

Nhưng mấy người Hòa Thương lại nghe ra, ngữ khí của người thanh niên này, mang theo sự tự tin không thể che giấu, không xem bọn họ là đối thủ, có lẽ khinh thường với ý nghĩ đem bọn họ làm đối thủ.

“Tốt nhất là người không nên lưu thủ.” Hòa Thương nói.

Ngay sau đó, Hòa Thương dưới chân bỗng nhiên dùng sức, thân thể bay thẳng về phía trước, đao trong tay vung ngược mang theo âm thanh rít lên.

Trên mặt người thanh niên kia vẫn đáng tươi cười bình thản như trước, giống như không thấy được Hòa Thương xuất kích toàn lực vậy.

Còn bên cạnh, Tiểu Cường cùng Thỏ cũng hướng về phía thanh niên lao tới, Tiểu Cường lúc này cũng là cầm đao trong tay, hẳn tuy rằng đã rơi vào trạng thái điên cuồng, nhưng cũng biết nếu dùng tay không thì chính mình một điểm cơ hội cũng không có.

Thỏ cũng mang vẻ mặt ngưng trọng, nhưng không có một tia sợ hãi, nàng lúc này không còn là tiểu cô nương hồn nhiên nữa mà là một cái sát thủ lạnh lùng.

Thanh niên thông thả đỡ đỡ gọng mắt kính, ngay khi công kích của ba người đến trên người hắn, rốt cục hai tay của hắn động.

Đẩy ra đao của Hòa Thương, dùng đao Hòa Thương đem đao của Tiểu Cường cản lại, tay kia trực tiếp nắm lấy chủy thủ chém sắt như chém bùn của Thỏ.

Một chiêu ngăn cản được công kích của ba người, làm cho cường thế công kích của ba người trở thành hư ảo, thực lực như vậy, đủ để từ trên cao nhìn xuống mấy người Hòa Thương.

Nhưng mấy người Hòa Thương cũng nhìn ra, bọn họ cũng không phải là không có cơ hội, người thanh niên trước mắt này, còn không có mạnh đến nỗi trình độ của họ không có cơ hội.

“Mị Cơ, Long Tứ, cùng tiến lên.” Hòa Thương hét lớn một tiếng, đao trong tay lần thứ hai hướng người thanh niên đâm tới.

Mà đúng lúc này đây, Mị Cơ và Gia Vệ vừa đến đây, nắp bên cạnh chờ đợi cũng động thủ.

Hai người bọn họ, một người nắm trong tay một cây trường châm dài nửa xích, một người cầm trong tay dao găm, hướng về phía sau lưng thanh niên đâm tới.

Cho tới lúc này, biểu tình của người thanh niên mới có biến đổi, sau cùng chỉ nghe một tiếng thờ dài vang lên, lập tức ba bóng người liền rất nhanh hướng về phía sau thối lui lại.

Trong nháy mắt, thanh niên phát động phản kích, đem Hòa Thương, Tiểu Cường cùng Thỏ đều đánh lui về sau, rồi lấy cơ thể Tiểu Cường cùng Thỏ ngăn cản Gia Vệ cùng Mị Cơ.

Thanh niên cũng không có nhân cơ hội rời đi, mà là cau mày lại nhìn về phía Gia Vệ.

“Ta không nhận ra ngươi.” Người thanh niên nói thẳng.

Lúc này mấy người cũng đều đã đứng dậy, Hòa Thương, Tiểu Cường cùng Thỏ đều chau mày, ba người cùng lúc đối phó một người, kết quả lại là ba người bọn họ thụ thương.

“Ta cũng không nhận ra ngươi.” Gia Vệ nói, long mày nhăn lại, tiến lên trước hai bước.

“Thế nhưng ta lại cảm giác quen thuộc với ngươi?” Thanh niên còn nói thêm, trên mặt hắn xuất hiện một bộ cười khổ.

“Quen thuộc sao?” Gia Vệ lắc đầu, nói: “Ta đối với ngươi lại không thấy quen thuộc.”

“Hắn rất mạnh.” Lúc này, Thỏ ở bên cạnh Gia Vệ mở miệng nói.

Gia Vệ gật đầu, biểu thị mình đã biết.

Bên cạnh, Hòa Thương, Tiểu Cường cùng Mị Cơ đều mang vẻ mặt ngưng trọng, thực lực của thanh niên này xác thực vượt xa bọn họ.

Mà lúc này, thanh niên vẫn còn đang đánh giá Gia Vệ, một lát thì nhăn lông mày, một lát lại là cười khở, nhưng không nói gì.

Tình hình lúc này phi thường kỳ quái.

Năm người Gia Vệ đều là vẻ mặt ngưng trọng, toàn thân đều căng thẳng, mà thanh niên kia lại như người không có việc gì, biểu tình cực kỳ phong phú.

“Người biết không, người làm cho ta nhớ tới bác của ta, người anh duy nhất của cha ta, so với anh em ruột còn muốn thân hơn.” Một lúc sau đó, người thanh niên nói.

“Thật sao?” Gia Vệ long mày nhíu lại, nói: “Ta chắc chắn không phải là bác người, cũng không phải anh của cha người.”

“Người đương nhiên không phải, người bác kia của ta đã qua đời, hẳn là người duy nhất cha ta ngưỡng mộ.” Thanh niên đối với lời nói của Gia Vệ cũng không tức giận, lắc đầu, bình thản nói.

“Ta đối với cha người và bác người nhưng lại có một chút hứng thú.” Gia Vệ hai mắt híp lại, mở miệng nói.

“Ta đối với bọn họ cũng rất có hứng thú, hai người đều là người ưu tú tới cực điểm, nhưng lại có hai lựa chọn bất đồng, hai đời người khác nhau, con người thật là kỳ quái, có cùng thiên phú, nhưng cuộc đời lại khác biệt nhau như ngày đêm.” Thanh niên rất là cảm khái, trên mặt cười khở, phảng phất có một nỗi tiếc hận.

“Người là con của Khả Tích Thùy?” Mị Cơ lúc này mở miệng, thanh âm bang lãnh, nói: “Thì ra người cũng là kẻ thù, ngày hôm nay ta không có thực lực đem người lưu lại, nhưng sẽ có một ngày, chính tay ta sẽ lấy tính mạng cha con các người.”

Thanh niên lắc đầu, nói: “Nếu có ngày đó, ta sẽ lưu thủ không giết người.”

“Ta không cần.” Mị Cơ hừ lạnh một tiếng nói.

Bốn người Gia Vệ, Hòa Thương, Tiểu Cường cùng Thổ đều là vẻ mặt nghi hoặc, không biết Mị Cơ cùng người thanh niên này nói có

ý gì.

“Thế nào, các ngươi còn muốn lưu ta lại sao?” Thấy mấy người Hỏa Thương cùng Gia Vệ hình thành xu thế bao vây, thanh niên bình thân hỏi.

“Cho dù không giữ được ngươi ở lại, ta cũng muốn ra tay với ngươi.” Gia Vệ đứng ra nói, ý của hắn rất rõ ràng, muốn đơn độc cùng người thanh niên giao đấu.

Thanh niên vừa muốn nói gì đó, Gia Vệ liền nói trước: “Đừng nói các thứ không muốn giết ta gì đó, hôm nay là ta lần đầu giết người, chỉ giết đủ, không muốn giết thêm.”

Thanh niên gật đầu, không nói gì nữa, có điều hai mắt cũng nhìn về phía Gia Vệ.

“Long Tứ...” Hỏa Thương vừa định nói điều gì, Gia Vệ lại cản lại, chỉ nghe Gia Vệ nói: “Vừa rồi các ngươi đã thử qua, mặc dù là ba người các ngươi liên thủ cũng là không đánh lại hắn, cho dù thêm ta nữa, cũng không nhất định thắng được hắn. Ta đơn độc cùng hắn đánh, nếu như có thể thắng, tự nhiên có thể hạ hắn, nếu như thua, năm người chúng ta cùng tiến lên cũng không làm nên chuyện gì.”

Hỏa Thương gật đầu, không nói gì nữa, Gia Vệ đã từng đánh cho Lãnh Phong đứng đầu Thập Nhân bang không có lực hoàn thủ, cho thấy thực lực của hắn cũng đủ mạnh, tuy rằng mấy người Hỏa Thương ngoại trừ lần kia thì chưa từng chứng kiến qua thực lực của Gia Vệ, nhưng đối với Gia Vệ có một cái lòng tin không cách nào nói nên lời.

Dù sao cho đến tận sau này, biểu hiện của Gia Vệ cũng quá bình tĩnh.

Gia Vệ cầm dao găm trong tay để vào trong túi da, cùng dùng tay không như người thanh niên.

Thanh niên đỡ đỡ gọng kiếng trên sống mũi, mang trên mặt một nét cười nhạt, cũng hướng về phía Gia Vệ đi tới.

Ngay khi hai người cách xa nhau năm thước, hai người bỗng nhiên tăng tốc, tốc độ nhanh làm cho mấy người Hỏa Thương khiếp sợ.

Ngay sau đó, âm thanh “bịch bịch” vang lên, hai người động thủ với tốc độ cực nhanh, quyền cước giống như hóa thành hàng vạn điểm, mà mỗi điểm cũng không phải dư thừa, đều có đối thủ.

Sau một lát, chỉ nghe một thanh âm nặng nề vang lên, hai người tách rời nhau ra.

Mà lúc này, Gia Vệ hai mắt híp lại, khoe miệng hơi nhếch lên, trên mặt xuất hiện một điệu cười nhạt.

Người thanh niên kia lại là vẻ mặt kinh ngạc, như là không thể ngờ Gia Vệ lại có thể cùng hắn đánh ngang tay.

“Quyền pháp này của ngươi là học từ chỗ nào?” Sau một lát, thanh niên lại ngoài dự tính hỏi tên quyền pháp của Gia Vệ.

Vừa rồi Gia Vệ cùng người thanh niên kia giao thủ, hai người quyền cước nhìn như rất loạn, nhưng thật ra lại có chung một loại quy luật cùng đường nét, mỗi một chiêu đều cực kỳ đúng chỗ.

“Tổ truyền.” Gia Vệ đáp lại, làm cho mấy người Hòa Thương cũng đều là vẻ mặt kinh ngạc.

Mà Gia Vệ nói là tổ truyền, tuy rằng không chính xác, nhưng cũng không tính là sai, bộ quyền pháp này, là cha hắn Gia Hồng Ngạo dạy cho hắn từ nhỏ, lúc đó Gia Vệ cùng Vương Cường học cảm thấy rất thích, rất nhiều năm không dùng, hiện tại sử dụng vẫn còn cảm thấy cực kỳ quen thuộc.

Đương nhiên Gia Vệ cũng là lần đầu thấy được lợi hại của bộ quyền pháp này, trong lòng đối với thân phận của cha hắn lại nhiều thêm một phần hoài nghi.

“Tổ truyền sao?” Có thể thấy được, thanh niên rất kinh sợ, cực kỳ khiếp sợ, nhưng hắn rất nhanh bình tĩnh lại, hai mắt nhìn thẳng Gia Vệ, suy nghĩ.

Một lát sau đó, thanh niên mới mở miệng nói lần nữa: “Người truyền quyền pháp cho ngươi có phải trong tên có mang một chữ ‘Ngạo’?”

Thanh niên lời vừa mới hỏi ra khỏi miệng, Gia Vệ đang cười nhạt lại là biến thành sùng sốt.

Sau một lát, sắc mặt hắn trầm xuống, lạnh lùng nói: “Làm sao ngươi biết?”

Nghe Gia Vệ trả lời, trên mặt thanh niên hiện ra thần sắc không thể tin được, có điều sau một lát, thanh niên lại cười ha hả.

“Không nghĩ tới, không nghĩ tới a, ta biết mà, ngươi sao lại cảm thấy cô độc được chứ? Ngạo Long, Ngạo Long, dù không cùng nhau, nhưng chung quy vẫn muốn phân thắng bại.” Thanh xúc động niên lớn tiếng nói, làm cho Gia Vệ không biết giải thích thế nào.

Lúc này, Mị Cơ cũng mang vẻ mặt kỳ quái nhìn về phía Gia Vệ, nàng biểu cảm biến đổi, nhưng cuối cùng cũng không nói gì thêm.

“Muốn dùng chuyện này uy hiếp ta sao?” Gia Vệ lạnh lùng nói, hắn đem lời thanh niên nói trở thành uy hiếp, lấy tính mạng cha hắn để uy hiếp hắn.

Thanh niên lắc đầu, nói: “Ta có tư cách gì uy hiếp người? Chỉ là có cảm giác cao hứng thôi, kết thúc của người anh hùng, phải có khuấy động mới xem là hoàn mỹ tốt đẹp được, tiếp đó thế hệ sau lại nổi lên, ta chờ, ta có thể chờ được.”

Nói xong, thanh niên hướng về phía xa bước đi, chậm rãi, không nhanh.

Gia Vệ không có ngăn lại, vừa rồi tuy rằng nhìn thực lực hai người sần sần như nhau không phân biệt được, nhưng Gia Vệ có thể cảm giác được, người thanh niên này không thi triển toàn lực, nếu như hắn thi triển toàn lực, Gia Vệ không có nắm chắc có thể đánh thắng hắn, thậm chí đánh hòa với hắn.

Mấy người Hòa Thương cũng không có ngăn cản, thực lực của Gia Vệ để cho bọn họ khiếp sợ, mà thực lực của người thanh niên này, càng làm cho bọn họ khiếp sợ.

“Có lẽ chỉ có học cấp S đã được rời học viện có thể địch lại hắn.” Nhìn bóng lưng thanh niên, Hòa Thương thấp giọng nói, sau khi nói ra những lời này, hắn liền xoay đầu lại nhìn về phía Gia Vệ.

Nếu như tại căn cứ A, thời điểm Gia Vệ đánh Lãnh Phong, Hòa Thương có hiểu qua loa về thực lực Gia Vệ, đồng thời bây giờ nghe Gia Vệ nói chuyện, thì hiện tại Hòa Thương đã có hiểu biết lớn hơn về thực lực Gia Vệ, thấy được chính mình trước đây đã xem nhẹ Gia Vệ.

Người thanh niên kia được hắn đánh giá chỉ có học viên ngoài cấp S mới có thể địch nổi, nói cách khác, Gia Vệ cùng người thanh niên kia bất phân thắng bại, cũng có được thực lực của học viên cấp S.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Hòa Thương biến đổi, cuối cùng giống như đưa ra một quyết định gì đó.

Mà lúc này đây, Thỏ cùng Tiểu Cường sắc mặt đã có vẻ khôi phục lại một ít, hai người đều mang vẻ mặt không phục, bọn họ đã rất mạnh, nhưng người thanh niên kia so với bọn hắn càng mạnh hơn.

Mị Cơ lại là nhìn về phía Gia Vệ, nàng nhíu mày, giống như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Chỉ có điều, ánh mắt nàng nhìn Gia Vệ, so với trước đây lại khác biệt.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 81

Ngạo Thiên, Khiếu Long

“A...”

“Chạy đi...”

“Giết người rồi...”

Ngay khi thanh niên vừa mới đi khỏi nơi đây, các âm thanh kêu sợ vang lên.

Rốt cục những người bị hại cũng đi ra, thấy được vô số những cỗ thi thể không đầy đủ, bọn họ vừa vui lại vừa sợ, vui chính là có khả năng mình sẽ được tự do, sợ là những người giết chết người đó bị bọn họ xem thành ác nhân, chính là những người Gia Vệ.

Theo bọn họ nghĩ, bọn Gia Vệ không phải là thiên sứ, mà là ác ma so với ác ma còn đáng sợ hơn.

Có điều bọn họ cũng không thấy được diện mạo của mấy người Gia Vệ, bởi vì ngay khi tiếng kêu sợ hãi vang lên, mấy người Gia Vệ đã biến mất khỏi đó.

Ngoại ô thành phố Lương Hóa, tại một mảnh đất hoang dã, mấy người Gia Vệ dừng lại, Hỏa Thương lấy vòng tay phát tín hiệu, để căn cứ cho người đến đưa họ về.

Lúc này, Gia Vệ lông mày vẫn nhăn lại, lời nói của người thanh niên kia vẫn còn quanh quẩn bên hần, hần không có nghe hiểu người thanh niên nói là có ý gì, thế nhưng lúc này hần rất lo lắng cho cha mẹ hần.

Rõ ràng hành động khác thường của người thanh niên kia, cùng cha của mình Gia Hồng Ngạo có liên quan.

Nhưng mà đúng lúc đó, Mị Cơ đi tới bên người Gia Vệ, chần chờ trong chốc lát rồi mở miệng nói: “Không cần lo lắng, không ai có

thể thương tôn cha người đâu.”

Gia Vệ ngẩn ra, về mặt nghi hoặc nhìn về phía Mị Cơ.

Mị Cơ cau mày, thấp giọng nói: “Chúng ta qua một bên nói đi.”

Gia Vệ gật đầu, liền đi theo Mị Cơ đi qua một bên, ba người Hòa Thương không theo kịp.

« Người biết thân phận của cha ta? » Đi tới nơi cách bọn Hòa Thương khoảng chừng 30 thước, Gia Vệ và Mị Cơ dừng lại, Gia Vệ liền hỏi.

« Ta không biết cha của người, nhưng dựa theo mối quan hệ tổ tiên tính ra, thì ta hẳn phải gọi cha người một tiếng bác cả. » Mị Cơ nói, trên mặt lộ ra nét cười khô.

“Tóm lại là có chuyện gì?” Gia Vệ lông mày lại cau lại, thấp giọng hỏi.

Mị Cơ suy nghĩ một chút, liền mở miệng nói: “Chuyện đã xảy ra ta cũng không biết, ta chỉ biết đại khái thôi. Năm đó, vương bài của căn cứ, có lẽ nên nói là vương bài của căn cứ Z, là tổ Ngạo Long, đội trưởng danh hiệu Ngạo Thiên, đội phó danh hiệu Khiếu Long. Hai người đều là thành viên cấp Z mạnh mẽ nhất, tất cả mọi người đều cho rằng họ sẽ tranh đấu với nhau, nhưng không nghĩ tới hai người họ lại đi cùng nhau, đồng thời cùng năm người thành viên cấp Z cực kỳ ưu tú hợp thành tổ Ngạo Long, trở thành vương bài căn cứ Z.”

“Thế nhưng, một lần khi tổ Ngạo Long đi chấp hành nhiệm vụ, đội phó Khiếu Long phản bội tổ chức, phản bội Ngạo Long tổ, làm cho toàn bộ Ngạo Long tổ bị diệt, Khiếu Long trở thành kẻ thù lớn nhất của căn cứ.”

“Tất cả mọi người cho rằng thành viên Ngạo Long tổ, ngoại trừ Khiếu Long thì sáu người kia đều chết ở trong nhiệm vụ kia, nhưng thật không ngờ, còn có người còn sống.”

Nói đến đây, Mị Cơ dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Năm đó, trong Ngạo Long tổ, có một người thành viên cấp Z được xưng là ‘ám dạ lãnh sát’, danh hiệu Lãnh Dạ, chính là cha ta.”

Nói xong những lời này, hai mắt Mị Cơ nhìn thẳng về Gia Vệ.

Lúc này, Gia Vệ lại là về mặt khiếp sợ, hẳn bị kinh ngạc đến tột đỉnh rồi.

Làm sao có thể?

đây chính là thành viên cấp Z, thành viên cấp cao nhất, trong thời gian mười mấy ngày qua, Gia Vệ cũng có thể đơn giản phỏng lược thực lực các căn cứ, nếu như nói thành viên cấp A còn vượt qua bộ đội đặc chủng mà nói..., vậy thành viên cấp Z chính là người có thực lực mạnh mẽ nhất trên thế giới rồi.

Mà cha của mình, thật sự là thành viên cấp Z?

“Ngạo Long, Ngạo Long, lẽ nào cha ta chính là Ngạo Thiên?” Một lát sau đó, Gia Vệ liền mở miệng hỏi.

Thấy Mị Cơ lắc đầu, Gia Vệ liền thờ phào nhẹ nhõm, làm sao có thể chứ, cha mình còn bị tên Tôn Diệu Kiệt quần áo lụa là kia đánh bị thương, sao có thể là thành viên cấp Z được chứ, sao có thể là một thành viên mạnh nhất của căn cứ Z được.

Thế nhưng, lời nói tiếp theo của Mị Cơ cũng khiến Gia Vệ lần thứ hai ngây ngẩn cả người.

“Ta chỉ biết bác cả danh hiệu là Ngạo Thiên, cũng không biết thân phận và tên thật của bác, thế nhưng người thanh niên kia, rất có thể chính là con trai của Khiếu Long, mà con trai của Khiếu Long nói cha người là bác cả, thì rất có thể không sai đâu, ta tuy rằng không xác định, nhưng cha của người rất có thể chính là Ngạo Thiên, người đứng đầu căn cứ Z.” Mị Cơ lông mày chau lại vừa nói, nàng vừa lắc đầu, ý nói mình cũng không xác định.

“Người giỏi nhất căn cứ Z năm đó? Tổ trưởng Ngạo Long Tổ, Ngạo Thiên?” Gia Vệ lông mày nhăn sít lại, hai mắt híp lại, không biết phải nói gì.

Cha của mình nhìn hiền lành, chính là một người lính xuất ngũ, trên đùi có thương tật, thậm chí còn bị mấy tên quần áo lụa là như Tôn Diệu Kiệt bắt nạt, sẽ là người đứng nhất của căn cứ Z năm đó sao?

“Ngạo Long, Ngạo Thiên cùng Khiếu Long?” Gia Vệ cúi đầu trầm ngâm, trong miệng lặp lại lời nói của thanh niên kia tại hầm mỏ: “Kết thúc của người anh hùng, phải có khuấy động mới xem là hoàn mỹ tốt đẹp được, tiếp đó thế hệ sau lại nổi lên, người có thể chờ, ta cũng có thể chờ được.”

“Cha, người rất cục che dấu những quá khứ gì? Người bây giờ, thực sự đã kết thúc rồi sao?” Gia Vệ ngẩng đầu nhìn trời, lo lắng nói.

Mị Cơ ở bên cạnh không nói gì, hết thấy sự tình này, nàng cũng chỉ là nghe nói thôi, nhưng nàng nhớ kỹ, người cha thân yêu của

nàng là hết mực ôn nhu, mà hôm nay, nàng nhưng lại không nhớ nổi dáng dấp của cha nữa.

Thù lớn như vậy, làm sao nàng có thể nào quên? Cho dù trước mắt là núi đao biển lửa cũng có gì đáng sợ?

“Bảo thù? Kết thúc? Quạt khởi?” Khóe miệng Gia Vệ dần dần nhếch lên, trên mặt hắn xuất hiện vẻ tươi cười, trái với vẻ khinh thường, vẻ khinh thị, mà thậm chí lại có vẻ hung phấn thoát ra từ nội tâm.

“Nhân sinh, đây mới là nhân sinh, quạt khởi, kết thúc, ai cũng cho rằng mình có thể quyết định, ta cũng không ngoại lệ, những thứ này, ta cũng muốn tham gia.” Gia Vệ nói rất kiên định, dường như giờ khắc này, Gia Vệ đã không còn là Gia Vệ trước đây, hẳn tại thời khắc này, xảy ra biến hóa so với một hai biến hóa thường ngày còn lớn hơn.

Mị Cơ lúc này gật đầu, nói: “Ngạo Long tổ có bảy người, bác cả không có chết, Khiếu Long không chết, chúng ta có năm mối thù của trường bối cần báo.”

“Không phải năm, mà là bốn.” Gia Vệ lắc đầu nói.

Mị Cơ ngẩn ra, chột trên mặt liền xuất hiện cả sợ hãi lẫn vui mừng, nói: “Còn một người chú bác còn sống?”

Gia Vệ gật đầu, suy nghĩ một chút bộ dạng của Vương Quý Dân, rồi nói miêu tả: “Một người vóc dáng rất cường tráng, như là một con gấu.”

Mị Cơ cau mày, nói: “Thật ra ta chưa thấy qua những chú bác khác, nhưng ta có thể cảm giác được, quan hệ của bọn họ, thực sự so với anh em ruột còn thân hơn.”

“Thù, ta sẽ báo.” Gia Vệ gật đầu, vẻ mặt chân thật nói.

Mị Cơ gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Đây không phải là thù của một mình nàng, nàng nghĩ muốn chính tay đâm kẻ thù, thế nhưng lấy năng lực của mình, ngày đó quá mức xa vời, nàng chờ không được.

Hai người không có đứng ở đó nữa, mà là sau đó đi tới bên ba người Hòa Thương.

Ba người Hòa Thương cũng không hỏi nhiều, năm người liền yên lặng đứng chờ.

Khi đêm đến, một cái trục thẳng xuất hiện trong tầm mắt mấy người Gia Vệ, rất nhanh liền hạ xuống.

Mấy người Gia Vệ cứ theo như thường lệ bị đánh thuốc mê, người trên máy bay đem bọn họ mang vào tù sinh học, rồi mới rời đi.

Mà lúc này đây, chỗ hầm mỏ đã đậu đầy xe cảnh sát, đám cảnh sát tức giận nhìn tình huống bên trong, trong lòng bọn họ đều có chính nghĩa, nhìn thấy nhiều người bị hại như vậy, mặc dù người gây tội đã chết, cũng không có một điểm thương xót nào cho chúng.

Thế nhưng, cùng lúc đó, cũng có rất nhiều người bỏ vì hầm mỏ bị phá hủy mà tức giận, nguyên một đám phát ra mệnh lệnh muốn truy nã hung thủ giết người tại hầm mỏ, lại không biết cuộc sống của bọn hắn cũng sắp chấm dứt.

Không biết qua bao lâu thời gian, mấy người Gia Vệ tỉnh lại, liền đi vào trong căn cứ A.

Nghênh tiếp năm người Gia Vệ chính là cái người kia, cũng khiến Gia Vệ ngây ngẩn cả người.

Người trước mắt này, cao lớn vạm vỡ, một thân cơ bắp, thân cao ngoài 1m8, không phải người thiếu tá Gia Vệ đã sớm nhận thức thì là ai.

“Tiểu tử, làm không tệ.” Thiếu tá lặng lẽ cười, quay qua Gia Vệ nói.

Có điều trên mặt hắn cũng có thêm vẻ mặt ngưng trọng.

“Mùi huyết sắc công hiến điểm, các người năm người, mỗi người hai cái.” Thiếu tá còn nói thêm, nhưng năm người lại không có người nào vui vẻ.

Mười người đi ra ngoài, chỉ có năm người trở về, tuy rằng năm người bọn họ cùng năm người kia không có gai tình gì, nhưng chung quy vẫn là một khối cùng đi ra ngoài.

Như là nhìn ra suy nghĩ của năm người bọn họ, Thiếu tá cười nói: “Không cần lo lắng, về phần năm học viên khác, căn cứ sẽ nghĩ cách phái người đi cứu viện.”

“Trưởng quan, người tại sao lại ở chỗ này?” Lúc này, Gia Vệ rốt cục hỏi ra nghi ngờ của mình.

Sau khi đi vào căn cứ A, Gia Vệ cho rằng Thiếu tá là trưởng quan bình thường, cho nên chỉ có thể cho bọn đệ tử như hắn đến Cừ

Thiên sơ huấn, mà không có tư cách tiến nhập căn cứ A làm huấn luyện viên.

Nhưng hiện tại, tình huống rất rõ ràng cùng với suy đoán của Gia Vệ là bất đồng.

Bởi vì Gia Vệ thấy sau lưng Thiếu tá đứng 12 người, đều là quân hàm Đại tá.

“Sau này lão tử là căn cứ A huấn luyện viên trưởng, say này người chính là thủ hạ do lão tử huấn luyện.” Thiếu tá cười lớn một tiếng nói.

Hắn vừa nói ra lời này, năm người bọn Gia Vệ tức thì ngậy ngấn cả người, huấn luyện viên trưởng, bọn họ cũng là lần đầu tiên nghe nói, cũng kỳ quái Thiếu tá có bản lĩnh gì mà có thể đến căn cứ A làm huấn luyện viên trưởng.

“Thế nhưng, ngài...” Gia Vệ chần chờ chỉ chỉ vai Thiếu tá, lại nhìn 12 vị Đại tá phía sau lưng Thiếu tá một chút, lẽ nào quân hàm Thiếu tá so với Đại tá cao hơn? Đại tá phải nghe lời Thiếu tá hay sao?

Thiếu tá lặng lẽ cười, quay qua năm người Gia Vệ trợn mắt lên, sau đó trực tiếp xoay người, lớn tiếng nói: “Con mẹ nó cũng biến đi cho lão tử, đứng ở chỗ này làm chi? Không cần huấn luyện à? Có phải hay không đều muốn cút đi?”

Năm người Gia Vệ lúc này đều lộ ra thần sắc không thể tin được, Thiếu tá dĩ nhiên quay ra 12 người Đại tá phía sau hắn hét lên, lời lẽ thô tục phun ra, giống như là giáo huấn lính của mình vậy.

Nên biết, mười hai người đại tá kia, hầu như mỗi người đều lớn hơn nhiều tuổi hơn so với Thiếu tá.

Dù sao, bọn họ cũng là quân hàm Đại tá, kém một bước nữa thì thành tướng rồi.

Nhưng mà tiếp đó, chuyện làm cho năm người Gia Vệ quai hàm chấn kinh rốt cục xảy ra.

Chỉ thấy 12 người Đại tá đều là vẻ mặt nghiêm túc, cư nhiên đối với Thiếu tá hành lễ chỉnh tề, sau đó chỉnh tề đi ra cái kho hàng lớn này.

Gia Vệ bọn họ thực sự thấy được tình huống Thiếu tá có thể ra lệnh Đại tá, Đại tá nghe lệnh Thiếu tá.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 82

Trở Thành Thành Viên Cấp A

Từ lúc xoay người theo mệnh lệnh của Thiếu tá, đến khi 12 người Đại tá đi ra khỏi kho hàng, năm người Gia Vệ đều là ngừng hô hấp lại, không dám phát ra âm thanh gì.

Cho đến khi Thiếu tá về mặt tươi cười xoay người lại, năm người Gia Vệ đều về mặt khiếp sợ nhìn về Thiếu tá.

“Thấy chưa? Đây là địa vị của lão tử?” Thiếu tá dùng ngón tay cái chỉ phía sau, sau đó chỉ chính mình, nói.

“Cái này...” Năm người Gia Vệ đều là về mặt cười khở, bọn họ cũng không biết là chuyện gì xảy ra nữa.

Thiếu tá có thể quả mắng Đại tá, cái này căn bản là chuyện không thể nào.

Thế nhưng, Gia Vệ lúc này lại nghĩ tới lúc vừa mới tới nơi này, cái Trung tướng kia còn cúi chào Thiếu tá, tình huống kia so với tình huống này còn hoang đường hơn.

“Biết học viên cấp A sau khi tốt nghiệp, trở thành thành viên cấp A, quân hàm là gì không?” Thiếu tá trực tiếp mở miệng hỏi.

“Là quân hàm thiếu tá.” Thỏ giảnh trả lời trước, chuyện này năm người bọn họ đều biết, thậm chí toàn bộ học viên căn cứ A cũng biết.”

Có điều, Thiếu tá lúc này lại lắc đầu, nói: “Người nói sai rồi, học viên tốt nghiệp căn cứ A, nếu như trở lại quân đội thì sẽ là quân hàm thiếu tá, hay là thiếu tá có thực quyền, nhưng nếu như không trở về quân đội, quân hàm của hắn, chính là trung tá.”

“Không trở lại quân đội thì chính là quân là trung tá?” Năm người Gia Vệ lại cả kinh, đây lại là cách nghĩ gì?

Thiếu tá bĩu môi, nói: “Làm sao, trung tá rất cao sao?”

“Trung tá không cao sao?” Hòa Thương cười khò hời, ánh mắt của hắn tự nhiên nhìn về quân hàm của Thiếu tá.”

“Cái rắm, trung tá ở chỗ này, là lính thấp nhất.” Thiếu tá lần thứ hai bĩu môi, nói: “Lão tử nói cho các người biết, chúng ta ở chỗ này, tướng quân là nhân viên hậu cần, đại tá trung tá là binh lính, không có quân hàm mới là lão đại.”

Thấy mấy người Gia Vệ đều là biểu tình không giải thích được, Thiếu tá nói tiếp: “Nói cách khác, ở chỗ chúng ta đây, quân hàm càng thấp, địa vị càng cao, ngày nào đó các người có thể làm được không có quân hàm, các người tại đây muốn gió được gió muốn mưa được mưa.”

“Sao có thể chứ?” Thỏ vênh mũi lên, không tin nói.

“Sao lại không có khả năng?” Thiếu tá trừng mắt nhìn Thỏ, nói: “Có muốn hay không lão tử kêu mấy tên tướng quân đến bung trà rót nước cho các người nhìn?”

Nói đến đây, Thiếu tá liền nhìn về phía Gia Vệ, nói: “Tiểu tử này đã được thấy, thời gian lão tử đi ra ngoài, có một trung tướng là nhân viên hậu cần còn phải cấp cho lão tử thẻ điện.”

Bốn người Hòa Thương đều nhìn về phía Gia Vệ, mà Gia Vệ thì lại là cười khò gật đầu.

Lúc đó, đích thực là một trung tướng vội tới vì thẻ điện của Thiếu tá, thế nhưng Gia Vệ khi đó không biết, người trung tướng kia ở trong lòng hắn giống như là lãnh đạo quốc gia, vậy mà cũng là nhân viên hậu cần do người Thiếu tá coi trời bằng vung này đưa tới.

“Những chuyện này, hắn là không thể tùy tiện tiết lộ cho những học viên như chúng ta chứ?” Sau một lát, Hòa Thương mở miệng nói.

Những chuyện này, khẳng định là cơ mật, bằng không lấy thủ đoạn của hắn, không có khả năng không điều tra được.

Mà bây giờ, Thiếu tá dĩ nhiên trực tiếp nói cho bọn hắn, rất dễ đoán ra được, Thiếu tá có một số việc muốn nói với bọn họ.

Bốn người Gia Vệ cũng nhìn về phía Thiếu tá, mỗi người đều là hơi nhăn mày lại.

Có đôi khi, biết quá nhiều chuyện cũng không phải là tốt.

“Hắc hắc, tiểu tử, đầu người vẫn dùng tốt đấy.” Thiếu tá lặng lẽ cười, chột trên mặt liền hiện đầy vẻ nghiêm túc, nói: “Xét thấy năm

người các người ở nhiệm vụ lần này có biểu hiện tốt, thông qua lãnh đạo căn cứ A thương nghị, quyết định cho năm người các người tốt nghiệp sớm, trực tiếp trở thành thành viên cấp A.”

“Ngài nói là thành viên cấp A.” Thiếu tá vừa dứt lời, Tiểu Cường vốn vẫn không nói gì, biểu hiện cực kỳ ngại ngùng, liền mờ to hai mắt hỏi.

“Ta không nghe lầm chứ, ngài nói là để cho chúng ta chuyển thành thành viên chính thức, mà không phải là học viên?” Thỏ cũng trừng lớn hai mắt hỏi.

Ngay cả Hòa Thương và Mị Cơ cũng trừng lớn hai mắt, muốn trở thành thành viên cấp A, so với từ cấp độ A học viên thăng cấp lên cấp độ B học viên còn muốn khó hơn.

Học viên và thành viên chỉ khác nhau một chữ trong đó, nhưng khác biệt lại cực kỳ lớn.

Mặc dù là học viên cấp Z, cũng không có địa vị cao như thành viên cấp A.

Dù sao học viên vẫn không phải là người chân chính thuộc về tổ chức, mà thành viên, chính là người một nhà với tổ chức rồi.

Gia Vệ cũng là vẻ mặt khiếp sợ, hắn cũng biết khác nhau giữa thành viên và học viên, hắn vốn cho là, bốn tháng nghỉ của mình hết đi, liền cùng căn cứ trở thành vô duyên rồi, dù sao tài năng bình thường cần ba năm mới tốt nghiệp, hắn không có nhiều thời gian như vậy ở đây.

Thế nhưng bây giờ, hắn vừa tới hơn mười ngày, liền trực tiếp tốt nghiệp, đồng thời trực tiếp trở thành thành viên cấp A, có thể tùy ý tiếp nhận nhiệm vụ, thậm chí không cần ở lại căn cứ, có thể lấy một thân phận với cuộc sống khác.

“Cái này có cái gì tốt mà kinh ngạc vậy?” Thiếu tá bĩu môi, vẻ mặt khinh bỉ nói: “Chẳng qua là thành viên cấp A mà thôi, thành viên thấp nhất, đáng vui như vậy sao?”

“Đương nhiên đáng, trở thành thành viên, chúng ta là có thể dương danh lập vạn.” Thỏ vẻ mặt kinh hi nói.

“Dương danh lập vạn cái rắm, trở thành thành viên là có thể làm xăng làm bậy sao?” Thiếu tá trực tiếp quát lớn, vẻ mặt giận dữ.

Thỏ co rụt cổ lại, thấp giọng nói: “Ta đâu nói muốn làm xăng bậy đâu, ta chỉ nói là có thể giống như các tiền bối đi trước trở thành

cường giả nổi tiếng trên thế giới.”

“Nổi tiếng thế giới cái rắm.” Thiếu tá lại giận dữ, thiếu chút nữa dùng bàn tay to đem Thổ bắt lại đánh hai cái rồi, thế nhưng đánh nữ hài tử thì làm hấn xấu hổ mất.

“Sau này thân phận của các ngươi, cho dù là đối với cha mẹ của các ngươi, cũng không thể nói ra, bằng không sẽ mang đến thương tổn cho những người xung quanh các ngươi, có biết không?” Thiếu tá vẻ mặt nghiêm túc nói.

Năm người đều gật đầu, sau một lát, Hỏa Thương nhủ mày nói: “Trường quan, ta có thể hay không tốt nghiệp theo cách bình thường?”

Thiếu tá nghe vậy, liền nhíu lông mày lại, cười nhẹ, nói: “Ngươi còn muốn làm loạn gì nữa? Bây giờ cho ngươi tốt nghiệp sớm, thậm chí trực tiếp cho ngươi trở thành thành viên, ngươi còn không muốn?”

“Không phải không muốn, chỉ là đó không phải chí hướng của ta, mà là muốn được ở lại quân đội.” Hỏa Thương cau mày, giống như lời Thiếu tá nói, thành viên cùng đặc công giống như nhau, kỳ thực cũng là một dạng, quốc gia thành lập tổ chức bí mật này, chính là muốn giải quyết chuyện quốc nội, thậm chí giải quyết những chuyện quốc tế không tốt.

Cho nên nói, bọn Gia Vệ sau khi trở thành thành viên, thân phận sau đó liền cùng quốc gia có quan hệ, điều này cần sự hi sinh rất lớn.

Mà Hỏa Thương, cũng không phải không muốn hy sinh, chỉ bởi vì hấn tử nhỏ xác định cho bản thân mình đi ra từ con đường quân đội, mà không phải là cuộc sống như thế.

“Ta không quân đó có phải chí hướng của ngươi hay không.” Thiếu tá hừ lạnh một tiếng, nói: “Đây là kết quả của lãnh đạo tổ chức thương nghị ra, không phải ngươi muốn là không tuân theo. Hơn nữa chí hướng của ngươi ở nơi nào, chỉ cần cứ hướng về phía trước là được, bên trên quân hàm gì cũng có, chả nhẽ không thể an bài bố trí cho ngươi?”

Hỏa Thương bị Thiếu tá nói lại khiến cho giật mình, rồi chần chừ hỏi: “Ngài nói là, mặc dù ta trở thành thành viên, cũng có thể tiến nhập quân đội, cuộc sống mà tôi muốn.”

“Không ai nói không thể.” Thiếu tá nói.

Trên mặt Hòa Thương xuất hiện sợ hãi lẫn vui mừng, liên tục gật đầu, nói: “Tuyệt đối nghe theo lãnh đạo sắp xếp.”

Thiếu tá lúc này mới gật đầu hài lòng.

Lúc này đây, Gia Vệ lại cười nhẹ, quay qua Thiếu tá thấp giọng hỏi: “Trưởng quan, sau khi chúng ta thành thành viên, là có thể tùy ý tiếp nhận nhiệm vụ, nhiệm vụ đó lấy được huyết sắc công hiến điểm, có phải hay không ở bất cứ chỗ nào cũng có thể đổi lấy tiền?”

Liếc mắt nhìn Gia Vệ với vẻ khinh bỉ không gì sánh được, Thiếu tá hừ lạnh một tiếng, nói: “Bất cứ chỗ nào cũng có thể, không chỉ là tiền, người cần gì giá trị cũng có thể đổi lấy được. Nếu như người cần một chiếc xe, trực tiếp dùng huyết sắc công hiến điểm đổi là được, sẽ có người chạy đến trước mặt người, xử lý đầy đủ thủ tục cho người. Xem qua list phim 007 chưa? Trang bị và hiệu suất của chúng ta, so với bọn hắn còn trâu bò hơn, mấy cái trang bị kia trong mắt chúng ta, chỉ là đồ chơi cho trẻ con chơi đùa mà thôi.”

“Thật vậy sao?” Thỏ với vẻ hoài nghi không gì sánh được hỏi.

“Có thật hay không, sau này các người kiếm được huyết sắc công hiến điểm sẽ biết.” Thiếu tá lần này không có tức giận, mà là dùng vẻ mặt thần bí nói.

Mà tiếp theo đó, theo như lời Thiếu tá nói, làm cho mấy người Gia Vệ đang hưng phấn bị đè nén xuống.

Bọn họ tuy rằng đã trở thành thành viên cấp A, thế nhưng phải trải qua khảo hạch mới có thể tùy ý tiếp nhận nhiệm vụ, cho nên trong những ngày kế tiếp, bọn họ sẽ tiếp nhận huấn luyện gian khổ không gì sánh được, được Thiếu tá gọi là huấn luyện ma quỷ dưới mười tám tầng địa ngục.

Nghe tên gọi cũng đủ kinh người rồi đấy, có điều mấy người Gia Vệ không chút do dự gật đầu đáp ứng, mặc dù là học viên căn cứ tốt nghiệp bình thường, muốn trở thành thành viên căn cứ cũng cực kỳ trắc trở, cơ hồ là trong trăm dặm thậm chí ngàn dặm chọn một, việc năm người bọn họ như vậy đồng thời trở thành thành viên, hầu như chưa từng xảy ra.

Cho nên năm người bọn họ đều nghĩ nắm chặt cơ hội, nhất là Mị Cơ, nàng biết sau khi trở thành thành viên, liền có thể tùy ý sử dụng tài nguyên căn cứ, như vậy, sự lớn mạnh của mình sẽ ngày càng nhanh.

Ngay sau đêm năm người Gia Vệ trở về, bọn họ được dẫn tới một mảnh rừng hoang trong rừng rậm, bắt đầu huấn luyện mà Thiếu tá gọi là ma quỷ mười tám tầng địa ngục.

Về phần huấn luyện, đơn giản là đối với cơ năng cơ thể người đề cao huấn luyện lực lượng, tốc độ, năng lực phản ứng và tổ chức thân thể, cũng có đủ tài nguyên để dùng, có thể tưởng tượng, sau khi trải qua huấn luyện ma quỷ mười tám tầng địa ngục này, thực lực năm người Gia Vệ sẽ tăng mạnh đến cỡ nào.

Mà Gia Vệ cũng trở thành từ trước tới nay ở căn cứ A, người thứ nhất chỉ ở căn cứ A chờ một ngày liền trở thành thành viên cấp A.

Tuy rằng thành viên cấp A là cấp thành viên thấp nhất trong năm cấp thành viên, nhưng cũng coi như là người trong tổ chức, có thể tùy ý tiếp nhận nhiệm vụ, đương nhiên, ở trong lòng Gia Vệ, quan tâm lớn nhất chính là có thể thuận tiện kiểm lấy huyết sắc công hiến điểm, lấy huyết sắc công hiến điểm đổi lấy tiền.

Mãng hoang trong rừng rậm, huấn luyện ma quỷ mười tám tầng địa ngục đang được tiến hành, Thiếu tá tự mình đến huấn luyện cho năm người Gia Vệ, huấn luyện như thế nào thì tự nhiên là tàn nhẫn huấn luyện bọn họ rồi.

Thời gian vội vã trôi qua mười ngày, Gia Vệ từ nhà đi tới đây cũng hai mươi ngày rồi, cũng là lúc gần tới kỳ thi đại học rồi.

Bên trong Trung học Tân Hải thành phố Tân Hải, bất kể là Gia Cát Uyển Nhi hay là Vương Cường, hoặc là học sinh cấp ba khác, đều đang tranh thủ từng giây để cho mình học thêm một ít kiến thức, chuẩn bị cho kỳ thi đại học sắp tới.

Mà trước đó, một trận phong ba truyền khắp cả nước, chỉ vì kỳ thi đại học đến, rồi sau đó lại lắng xuống.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 83

Mười Ngày Huấn Luyện

Hai mươi ngày trước, thành phố Tân Hải xuất hiện hai kỳ tài.

Một người, tuy rằng thành tích Anh ngữ là không điểm, thể nhưng thành tích Ngữ Văn, Toán và Lý dĩ nhiên lại là đạt điểm tối đa, một điểm cũng không sai, sau đó liền được đại học Tân Hải đặc cách trúng tuyển trước, kỳ tài này, dĩ nhiên chính là Gia Vệ bây giờ đang ở căn cứ A rồi.

(DG: ở chương 53 có nói Gia Vệ thi Anh ngữ cũng đạt điểm tối đa, ở đây lại nói là 0đ, ta dịch theo ở chap này)

Mà kỳ tài kia, tổng cộng bốn môn thi, chỉ để mất có 3 điểm.

Cái kỳ tài này, là một học sinh trung học của trường trọng điểm Trung học Tân Hải số 2 thành phố Tân Hải, gọi là Kiêu Kiêu Kiêu, được vinh danh đệ nhất tài nữ.

Hai kỳ tài một nam một nữ, một người là học sinh Trung học Tân Hải số 1, một người là học sinh Trung học Tân Hải số 2, một người Anh ngữ 0 điểm nhưng ba môn thi khác đạt điểm tối đa, một người lại là tổng cộng thành tích bốn môn chỉ mất có 3 điểm.

(DG: trên kia cũng nói 0đ, dưới này cũng nói 0đ, ta thật k biết ai dịch sai nữa, k ai sai thì chắc do lão tác giả viết sai)

Cho nên hai người ai giỏi hơn ai chính là phân vân của mọi người, sau cùng thậm chí có người còn công khai bình luận hai người ai giỏi hơn, có người nói Gia Vệ giỏi hơn, dù sao 3 môn thi hẳn không sai một điểm, cũng có người nói Kiêu Kiêu Kiêu giỏi hơn, dù sao bốn môn thi nàg chỉ sai mất có 3 điểm.

Hơn nữa, chuyện này không bao lâu sau liền gây chấn động toàn quốc, học sinh đạt điểm cao cũng không thiếu, thể nhưng học sinh gần như không sai điểm nào, thì toàn quốc hầu như cũng tìm không ra một ai cả.

Mà lần này, hai người đều ở tại thành phố Tân Hải.

Vì vậy, chuyện này ở Tân Hải liền nổi lên một hồi phong ba hướng khắp toàn quốc truyền ra, các trường đại học cao đẳng bài danh đều hướng về hai người đưa ra các lời mời, nhưng cuối cùng cũng phải tay không mà về.

Nguyên nhân chỉ có một, hai kỳ tài này dĩ nhiên chỉ thi thử lần thứ nhất xong liền được Đại học Tân Hải tuyển chọn, đồng thời hai người cũng không tham gia hai kỳ thi thử tiếp theo và thi tốt nghiệp.

Cho nên các trường đại học cao đẳng lại hướng ánh mắt về các học sinh khác.

Sau cùng bọn họ hướng về một số học sinh ở Tân Hải số 1 và Tân Hải số 2 đưa ra lời mời, nhưng kỳ quái chính là, đại bộ phận những học sinh dĩ nhiên cũng cự tuyệt, mà lý do của bọn họ cũng cực kỳ giống nhau, đều muốn thi vào Đại học Tân Hải.

Về phần Gia Cát Uyển Nhi, hiển nhiên là được mọi người quan tâm chỉ sau hai cái kỳ tài kia, cũng có trường đại học cao đẳng đối với nàng đưa ra lời mời, chỉ có điều, Gia Cát Uyển Nhi trả lời giống như những người khác, muốn thi vào Đại học Tân Hải.

Khiến người ta kỳ quái chính là, sau khi thi thử lần đầu tiên, Đại học Tân Hải chủ động tìm tới Gia Cát Uyển Nhi, muốn đặc cách trúng tuyển cho nàng, mà đãi ngộ sau khi đi vào trường cùng hai cái kỳ tài cũng như nhau, không chỉ là bốn năm học phí được miễn hết, hàng năm chỉ cần được học bổng thì được thưởng thêm vài vạn, mà công việc bình thường cũng kiếm không ra được số tiền này.

Nhưng Gia Cát Uyển Nhi lại là cự tuyệt, nói là muốn tham gia kỳ thi đại học, lấy thành tích thật sự để xem được vào hay là không.

Vì vậy, bây giờ gần kỳ thi đại học, Gia Cát Uyển Nhi cũng trở thành một người đang ra sức vật lộn để tiến bộ hơn trong mọi người.

Mà Vương Cường lúc này lại là mười phần tự tin, dù sao hắn không muốn thi vào đại học có danh tiếng như Đại học Tân Hải, mà là thi vào trường quân đội, bằng thành tích của hắn thì dư sức.

...

Mãnh Hoang trong rừng rậm, năm người Gia Vệ được Thiếu tá huấn luyện mười ngày bằng huấn luyện ma quỷ mười tám tầng địa ngục, cũng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. sieucapthuankhiet.com

Nếu như nói trước kia năm người là ngọc thô chưa mài dũa, bây giờ năm người đã có thể tùy ý trở thành bất cứ loại ngọc quý nào,

thời gian ngắn mười ngày, khí chất của năm người không còn biểu hiện bên ngoài, mà là có thể giấu tại trong tâm, có thể tùy tâm sở dục thể hiện khí chất của mình.

Có thể chuẩn xác mà nói, năm người lúc này, có thể làm cho mỗi người khác nhau thì thấy một mình khác nhau, bởi vì bên ngoài của bọn họ trong mắt người ngoài, chính là tùy ý bọn họ muốn cho người ngoài nhìn thấy.

“Trường quan, bây giờ vẫn chưa sát hạch sao?” Gia Vệ gặm một cái đùi nướng không biết của con gì, vừa đi vừa ăn hỏi.

“Đúng thế, chúng ta bây giờ hẳn là đã đủ tư cách rồi chứ.” Thỏ cũng nói, nàng lúc này, không còn có vẻ rụt rè của nữ hài, cầm trong tay một cái đùi so với đùi trong tay Gia Vệ còn to hơn, ăn từng miếng từng miếng lớn, miệng dính đầy dầu mỡ.

Cái này cũng không trách Thỏ, trải qua huấn luyện mãnh liệt như vậy, cho dù là một đứa trẻ cũng có thể ăn một lượng cơm gấp mấy lần bình thường, huống chi bình thường lượng cơm Thỏ ăn cũng không nhỏ.

Tiểu Cường cũng gật đầu, về phương diện khí chất, hẳn còn yếu kém nhất, cái tính ngại ngùng còn không có loại bỏ được hết, thậm chí chỉ là giảm được một chút, cho dù là bây giờ cũng không dám tự nhiên nói, cũng không dám nhìn thẳng vào người khác.

Có điều, trong khi huấn luyện, mọi người đều thấy được cái gì gọi là diên thật sự.

Tay không xé xác hổ báo, ăn thịt sống, uống máu tươi, có lẽ ở mặt sinh tồn trong hoang dã, bốn người Gia Vệ cộng lại cũng không bằng Tiểu Cường được.

Dù sao khi Tiểu Cường diên lên, bộ dạng ăn thịt sống uống máu tươi từng ngụm từng ngụm làm cho cả Gia Vệ nhìn cũng không chịu được.

Việc đó quả thực giống y như là ăn thịt quay, uống đồ uống vậy.

Mà ở chung với nhau nhiều hơn, mấy người Gia Vệ đều nhận thấy, có thể nói Tiểu Cường là người có tính cách phân liệt, hẳn có hai cái tính cách, một cái đó là như hôm nay, ngại ngùng giống như tiểu cô nương, động một chút sẽ xấu hổ, lại càng chưa bao giờ chủ động nói, cùng người khác đối mặt sẽ lập tức tránh ra hướng khác.

Một tính cách khác, chính là một người diên, chuyện gì diên cuồng hẳn đều có thể làm được, thậm chí có một lần, hẳn dĩ nhiên trực tiếp khiêu chiến Thiệu tá, khí thế đó làm cho bọn Gia Vệ cũng vô cùng chấn động, quả thực giống như muốn đem Thiệu tá ăn luôn vậy.

Thế nhưng, sự mạnh mẽ của Thiếu tá, vượt rất xa dự liệu của bọn Gia Vệ.

Cho nên, kết cục chính là Thiếu tá nhẹ nhàng đá một cước, Tiểu Cường trực tiếp bay ngược hơn mười thước, đụng gãy vài cây nhỏ, rồi trực tiếp hôn mê luôn.

Từ đó về sau, mỗi lần Tiểu Cường biến thành dạng điên, đều phải tận lực tránh né Thiếu tá, ngay cả tới gần cũng không dám tới, đã bị một đá của Thiếu tá làm cho nhớ mãi.

Có điều nếu nói là chân chính nhận được lợi, thì trong năm người, Gia Vệ thứ nhất, Hòa Thương thứ hai.

Thời gian mười ngày, người duy nhất có thể tiếp được mấy chiêu của Thiếu tá mà không bị đánh cho không thể hoàn thủ, chính là Gia Vệ.

Gia Vệ đã từng cùng Thiếu tá động thủ, khi đó Thiếu tá chỉ dùng tay trái, chỉ cần hai chân bị xê dịch thì xem Gia Vệ thắng, cuối cùng Gia Vệ phải sử dụng tất cả thực lực vốn có mới có thể làm cho chân Thiếu tá di động được.

Mà bây giờ, ngăn ngui hai mươi ngày trôi qua, Gia Vệ lại có thể ngăn cản được vài chiêu của Thiếu tá, việc này làm cho Thiếu tá khiếp sợ, đồng thời cũng âm thầm gật đầu.

Về phần Hòa Thương, thực lực của hắn tăng nhanh nhất, trước đây hắn chú trọng về mưu lược và vũ khí nóng, mà ở mười ngày huấn luyện của Thiếu tá, chỉ huấn luyện thực lực bản thân, cho nên Hòa Thương chỉ có thể chuyên tâm tập luyện thực lực bản thân mà thôi.

Vốn cơ thể hắn cũng cơ bắp nhiều, chỉ là không có phát triển toàn diện, mà Thiếu tá thấy cơ thể hắn như thế, hiển nhiên liền huấn luyện nhiều cho hắn, cho nên trong mười ngày này, thực lực Hòa Thương trực tiếp tăng mạnh, bây giờ trong năm người Gia Vệ nói hắn mạnh thứ hai cũng không quá đáng.

Tuy rằng Hòa Thương vốn ở căn cứ cũng bài danh thứ hai trong Thập Nhân bang rồi, nhưng cái này đa số là do nhân cách của Hòa Thương và hắn dùng vũ khí nóng, hiện tại hắn đứng thứ hai, chính là dùng thực lực chân chính của hắn. sieucapthuanhiet.com

“Đù tư cách cái rắm.” Thiếu tá cũng gặm một chân thú nướng, nói: “Chỉ bằng chút thực lực ấy của các ngươi có thể làm nhiệm vụ gì? Đùng tướng thành viên cấp A chỉ là lính làm chân chạy, cấp bậc học viên là dựa theo các phương diện tổng hợp lại, mà thành viên lại là không có tiêu chuẩn, địa vị thành viên cấp A cũng có thể so sánh với địa vị cao của thành viên cấp Z. Cả đời là thành viên cấp A, lẽ nào

các người không muốn vượt lên trước thành viên cấp BSXZ sao?”

“Có thể vượt lên trước sao? Dù sao bọn họ khởi điểm cao hơn chúng ta, đồng thời nhiệm vụ bọn họ tiếp nhận cũng so với chúng ta làm tốt hơn, chúng tôi dường như càng ngày càng cách xa họ.” Mị Cơ cười khổ nói.

Thành viên cũng không giống như Học viên có thể thăng cấp, nếu như là thành viên cấp A, không có khả năng trở thành thành viên cấp BSXZ.

Mà về chuyện như lời Thiếu tá nói, thành viên cấp thấp vượt qua thành viên cấp cao, chuyện như vậy rất ít gặp được, dù sao mỗi thành viên đều là từ giữa trăm dặm thậm chí ngàn dặm chọn một mà tuyển ra, mà học viên cấp B đối với học viên cấp A lại có thể nói cũng trăm dặm ngàn dặm chọn một, từ việc trăm dặm ngàn dặm chọn một học viên cấp độ A, rồi lại từ trong đó cũng trăm dặm ngàn dặm chọn một học viên cấp B, thì chênh lệch giữa thành viên cấp A và thành viên cấp B quả thực không cách nào vượt qua.

(DG: đúng nguyên văn tác giả là bách lý, thiên lý chứ k phải bách nhân, thiên nhân đâu, ta hơi khó hiểu, sao k phải là trăm ngàn người chọn một mà lại là trăm ngàn dặm chọn một)

Thậm chí, trong lịch sử của tổ chức, cũng hầu như không có xuất hiện chuyện như vậy.

“Các người ngay cả chút lòng tự tin cũng không có sao?” Thiếu tá cười lạnh, nói: “Học viên cấp BSXZ thì sao? Huấn luyện viên của bọn hấn chỉ là một đám bỏ đi, huấn luyện viên của các người mạnh hơn bọn họ không biết bao nhiêu lần, mà các người, cũng chỉ là khởi điểm thấp hơn một chút so với bọn họ mà thôi, chỉ cần nỗ lực so với bọn hấn nhiều hơn là được, có gì khó khăn sao?”

“Các người biết, huấn luyện viên của các người là từ đẳng cấp học viên gì bắt đầu không?” Thiếu tá nhìn năm người Gia Vệ một cái, hỏi.

Năm người đều thành thật lắc đầu, thực lực Thiếu tá quá mạnh mẽ, bọn họ căn bản đoán không ra Thiếu tá là bắt đầu từ cấp học viên nào.

Thiếu tá khoe miệng nhếch lên, nói: “Khi vừa mới vào căn cứ, ta chỉ là một học viên cấp A, thậm chí ở bên trong các học viên cấp A xem như là yếu kém nhất. Mà sau này, có một người anh, là một người anh mới quen khi đó, nói cho ta biết: Nếu như người so với người khác chậm gấp đôi, vậy thì so với người khác nỗ lực gấp ba, như vậy là có thể vượt lên trước người khác, mà nếu như người so với người khác chậm chạp gấp hai lần, lại so với người khác nỗ lực gấp hai, thì vĩnh viễn không có khả năng vượt lên trước người khác. Những lời

này ta còn nhớ rất kỹ càng, ta có thể có trách nhiệm nói cho các người biết, khởi điểm của ta so với khởi điểm của các người còn thấp hơn, thế nhưng cuối cùng ta lại đạt được cấp độ mà rất nhiều người khởi điểm cao hơn ta cũng không đạt được, huống chi khởi điểm của các người cũng không thấp, có bao nhiêu người có thể giống như các người, ngay từ đầu liền có một huấn luyện viên có thực lực mạnh mẽ nhất tổ chức?”

Nghe lời nói của Thiếu tá, mấy người Gia Vệ đều là vẻ mặt thành thật gật đầu, rất là tiếp thu.

Dù sao lời Thiếu tá nói kia, làm cho bọn họ rất là cảm thụ, bọn họ không phải không biết những đạo lý này, chỉ là bình thường họ không nhớ đến, đồng thời không biết nó có thật hay không.

Mà bây giờ, kết hợp với Thiếu tá tự mình nói, càng thêm có sức thuyết phục.

Chi có điều, sau khi nghe Thiếu tá nói ra câu sau cùng, năm người Gia Vệ cùng bĩu môi.

Huấn luyện viên thực lực mạnh mẽ nhất trong tổ chức?

Lẽ nào Thiếu tá là người mạnh nhất trong tổ chức?

Thiếu tá có thực lực mạnh thì không sai, thế nhưng năm người Gia Vệ vẫn không tin trong tổ chức không có cường giả mạnh hơn Thiếu tá.

Thấy biểu tình của mấy người Gia Vệ, Thiếu tá cũng không có tức giận, chỉ cười cười không sao cả, bộ dạng như là một cao nhân.

Cái này ở trong mắt mấy người Gia Vệ lại xem thành biểu hiện chột dạ của Thiếu tá.

Chi có điều, sau một lát, sáu người đều sắc mặt trở nên đại biến.

“Căn cứ đã xảy ra chuyện, cản trở về tiếp viện.” Thiếu tá vội vàng nói, chợt lắc mình một cái, liền biến mất khỏi tầm mắt của năm người Gia Vệ.

Mà năm người Gia Vệ, lúc này lại ngây ngẩn cả người, tốc độ vừa rồi của Thiếu tá, con người có thể đạt tới tốc độ đó sao?

TUYẾT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 84

Khiếu Thiên, Tuyết Và Hồng

Chỗ năm người Gia Vệ tiếp nhận huấn luyện ma quỷ dưới mười tám tầng địa ngục rất xa căn cứ A, thời gian đi tới đây phải mất nửa ngày trực thăng mới chở họ tới đây được.

Bây giờ căn cứ xảy ra chuyện, không có khả năng lại phái trực thăng đến đón họ, cho nên bọn họ muốn đi về chỉ có thể dựa vào chính mình.

Năm người Gia Vệ cũng không chần chừ, sau khi Thiếu ta biến mất khoảng nửa khắc, bọn họ cũng bắt đầu hành động, cả đám như vượn như khỉ xuyên thẳng qua rừng.

Lúc này đây, vòng tay trên tay năm người Gia Vệ liên tục lóe ra hồng sắc quang mang, một mảnh tín hiệu ngắn cầu cứu xuất hiện trong đầu bọn Gia Vệ, khiến mấy người sắc mặt đều đại biến.

Những tín hiệu cầu cứu này, đều phát sinh ở căn cứ A hết, có huấn luyện căn cứ A, có học viên căn cứ A, mà tín tức cầu cứu của bọn hắn, năm người Gia Vệ sau khi biết liền khiếp sợ, căn cứ A như vậy mà lại gặp phải công kích.

Mỗi học viên cấp A đều có thể chống lại được bộ đội đặc chủng, mà huấn luyện viên căn cứ A lại càng mạnh mẽ không gì sánh được, ở nơi có lực lượng như này, lại có trang bị tốt, căn cứ A lại gặp phải dạng công kích gì đây?

Năm người Gia Vệ căn bản không theo kịp Thiếu tá, cho nên năm người Gia Vệ cũng không so bì tốc độ, mà đi cùng nhau vô cùng nhanh chóng, đương nhiên, tốc độ nhanh này chính là tốc độ của người chậm nhất trong năm người.

“Đây không phải khảo hạch thành viên cấp A chứ?” Đi được hơn nửa tiếng, Mị Cơ mở miệng nói.

Nghe được lời này của Mị Cơ, mấy người Gia Vệ đều giật mình, nhưng chân vẫn không dừng lại.

“Đúng vậy, nhất định đây là khảo hạch thành viên cấp A.” Thỏ vội vã gật đầu, nói: “Bằng không huấn luyện viên không có khả năng bỏ lại chúng ta rồi trực tiếp đi, nếu có người công kích căn cứ, một mình ông ấy đi cũng không thể làm nên chuyện.”

Tiểu Cường cũng gật đầu, bày tỏ mình cũng đồng ý với lời nói của Mị Cơ và Thỏ.

Gia Vệ cùng Hòa Thương liếc nhìn nhau một cái, hai người trên mặt đều xuất hiện vẻ ngưng trọng.

Nếu như đây thật sự là khảo hạch thành viên cấp A thì bọn họ không thể mù mờ như vậy theo Thiếu tá về căn cứ tiếp viện, bởi vì muốn trở thành thành viên cấp A, không chỉ thực lực đủ mạnh là được, còn cần phải biết phân rõ thật giả nữa.

“Ta thấy không giống, huấn luyện viên không cần phải cho chúng ta khảo hạch như vậy, nếu như các tổ chức của chúng ta không đạt tiêu chuẩn, căn cứ không có khả năng đồng ý thăng chúng ta lên thành viên cấp A.” Hòa Thương lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng nói.

“Nhưng không loại trừ khả năng này a, chúng ta huấn luyện mười ngày này, được nâng cao nhiều chúng ta cũng biết, thực lực của chúng ta bây giờ cũng đủ làm thành viên cấp A.” Thỏ nói.

“Bất kể là khảo hạch hay là căn cứ bị người công kích thật, chúng ta phải trở về, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, bây giờ chúng ta không có cơ sở phán đoán xem căn cứ bị công kích thật hay giả, ý tứ của căn cứ là kiểm tra năng lực ứng biến của chúng ta, tới được căn cứ, khảo hạch chính thức tự nhiên sẽ xuất hiện trước mặt chúng ta.” Gia Vệ vẻ mặt nghiêm túc nói.

Có điều, tuy Gia Vệ nói như thế, thế nhưng Gia Vệ lại càng tin tưởng lần công kích này là thật, bởi vì hắn rõ ràng cảm nhận được cơn tức giận của Thiếu tá, một loại giống như mãnh thú ngủ đông đột nhiên bạo phát tức giận, khiến trong lòng Gia Vệ run lên.

Mấy người đều gật đầu, liền tăng tốc nhanh hơn.

So sánh thì tốc độ Hòa Thương chậm nhất, dù sao hắn vóc người khỏe mạnh, lực lượng cũng phi thường lớn, nhưng không am hiểu tốc độ.

Mấy người cùng nhau thương lượng, không đi cùng nhau như trước nữa, để hai người Gia Vệ và Mị Cơ có tốc độ nhanh nhất đi trước, tới đó do thám xem lần công kích này là thật hay giả, sau đó thông báo cho bọn Hòa Thương sau.

Hai người Tiểu Cường và Thỏ cùng nhau theo sát phía sau Gia Vệ và Mị Cơ, Hòa Thương thì đi sau bọc hậu.

Tất nhiên Hòa Thương đi sau bọn hậu đối với tiểu đội năm người bọn họ mới có lợi, dù sao Hòa Thương có thể xem thành một trọng điểm hỏa lực, chỉ có xác định trước hướng của địch nhân, hỏa lực Hòa Thương mới có thể phát huy tác dụng.

Nhưng mà sau khi đi trước một thời gian, hai người Gia Vệ và Mị Cơ trực tiếp dừng lại.

Hai người đều cau mày, vẻ mặt thận trọng nhìn về phía trước.

Tại phía trước hai người họ, căn bản không có gì bất thường, vẫn là rừng rậm như rừng rậm lúc trước họ đi qua, chỉ có điều, trong lòng hai người sinh ra báo động, làm cho hai người cùng dừng lại.

“Ba ba ba...”

Không bao lâu, không gian yên tĩnh trong rừng, vang lên âm thanh vỗ tay, mà nghe được âm thanh vỗ tay, hai người Gia Vệ và Mị Cơ liền lập tức căng thẳng toàn thân, bốn con mắt lập tức nhìn về hướng thanh âm truyền đến.

Không bao lâu, ba thân ảnh xuất hiện trong tầm mắt của Gia Vệ và Mị Cơ.

Mà người vỗ tay, đứng ở phía trước, người này, Gia Vệ và Mị Cơ cũng không xa lạ gì, chính là người thanh niên mà hai người hoài nghi là con trai của Khiếu Long.

“Xem ra thời gian gần mười ngày này, các ngươi được đề cao không ít nhì.” Trên mặt thanh niên lộ ra điệu cười nhạt Gia Vệ và Mị Cơ quen thuộc, giống như siêu thoát khỏi thế gian, thanh âm cũng rất là bình thản, giống như đang nói chuyện cùng bạn bè vậy.

“Xem ra chuyện căn cứ gặp công kích là sự thật.” Gia Vệ chau mày, thanh âm trầm xuống nói.

Mị Cơ gật đầu, ba người này không phải ba người bình thường, chỉ cần người thanh niên trước kia, đã khiến Mị Cơ và Gia Vệ không có nắm chắc đối phó được.

Mà ở phía sau thanh niên, có một nam một nữ, nam mặc áo choàng, tóc màu bạc, vóc người so với thanh niên cường tráng hơn một ít, nhưng cực kỳ cân xứng, thân không quá cao quá thấp, trên dưới 1m8.

Hắn cũng mang vẻ mặt cười nhạt, biểu tình trên mặt, cho thấy hắn không có đem hai người Gia Vệ và Mị Cơ để vào mắt.

Mà nữ tử kia, lại là một đầu tóc đỏ, nhưng không dài, chỉ dài đến ngang vai, nàng vẻ mặt trang nhã, trên mặt không chút biểu tình,

ngay cả hai mắt đều vô cùng lạnh lùng, giống như coi thường tất cả.

Hai người nhìn giống như là người hầu của thanh niên, nhưng làm cho Gia Vệ và Mị Cơ cảm giác giống như là hai người bọn họ căn bản không có đem thanh niên để vào mắt, một điểm đều không để ý.

“Tiềm Long số 4, Mị Cơ, hai người các ngươi đi với ta gặp cha ta một lát đi.” Thanh niên mở miệng nói, vừa dứt lời, trên mặt hắn lộ ra nét cười khở, hơi cong môi, nói: “Ta trước tự giới thiệu một chút, ta gọi Khiếu Thiên, tất nhiên đó cũng chỉ là danh hiệu.”

“Khiếu Thiên sao?” Gia Vệ hai mắt híp lại, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra biểu tình khinh thường.

Nếu như nói không sai, cha hắn đã từng là người đệ nhất căn cứ Z, Ngạo Thiên, mà người thanh niên này lấy cho mình danh hiệu Khiếu Thiên, ý tứ rất rõ.

Hắn không phải muốn cùng người đã từng là đệ nhất ngang hàng, mà là muốn vượt lên trước người đã từng là đệ nhất.

“Thật ra danh hiệu này là cha ta đặt cho, ta rất không thích, dù sao trong danh hiệu bác trai cũng có một chữ ‘Thiên’, đó là tường niệm của thế hệ trước, lại áp đặt đến trên người chúng ta.” Thanh niên trên mặt lộ ra nét cười khở, lắc đầu liên tục nói.

Gia Vệ và Mị Cơ thì lại là giật mình, lần đầu tiên gặp Khiếu Thiên, bất kể là Mị Cơ hay Gia Vệ cũng phát hiện mình nhìn không thấu hắn, mà bây giờ, hai người bọn họ lại càng nhìn không thấu Khiếu Thiên.

“Nếu như chúng ta không đi thì sao.” Mị Cơ tiến lên một bước, lạnh lùng hỏi.

“VẬY Tuyệt sư huynh và Hồng sư tỷ sẽ đối với các ngươi động thủ, mang các ngươi trở về.” Khiếu Thiên nói, theo như lời hắn thì Tuyệt sư huynh dĩ nhiên là thanh niên đầu bạc đứng sau hắn, còn Hồng sư tỷ chính là nữ tử tóc đỏ.

« Ngươi nghĩ là chúng ta sẽ sợ sao? » Gia Vệ cũng tiến lên hai bước, cười lạnh một tiếng nói.

Mười ngày trước Gia Vệ không có nắm chắc đánh thắng được Khiếu Thiên, thế nhưng mười ngày sau, Gia Vệ nắm chắc có thể đánh bại hắn.

Hắn trong mười ngày này phát triển, ngay cả chính hắn cũng khiếp sợ, mà biểu hiện cho tới nay, chẳng qua là Gia Vệ giả ngu mà thôi.

Khiếu Thiên cười khở lắc đầu, nói: “Các người không sợ nhưng ta sợ. thực lực của Tuyết sư huynh và Hồng sư tỷ tuyệt đối vượt xa tưởng tượng của các người, huấn luyện viên của căn cứ A cùng lên, cũng không có khả năng là đối thủ của hai vị sư huynh sư tỷ.

Nghe Khiếu Thiên nói vậy, Gia Vệ và Mị Cơ lập tức ngưng trọng hẳn lên.

Cho đến bây giờ, hai người Tuyết và Hồng cùng giống như một bức tượng, không động không nói, giống như sẽ không bao giờ nói chuyện.

Lúc này, Gia Vệ và Mị Cơ mới phát hiện chỗ đáng sợ của hai người.

Nếu nói là Khiếu Thiên lấy sự thoải mái bên ngoài để che dấu thực lực thật, thì hai người Tuyết và Hồng chính là lấy cá tính riêng của mình để tự ẩn dấu mình, so với Khiếu Thiên lấy sự thoải mái bên ngoài che dấu thực lực của mình thì khó hơn nhiều, thậm chí có thể nói đây là một cảnh giới cao hơn so với Khiếu Thiên.

Cái gọi là nhân sinh có ba cảnh giới chính là: Nhìn núi là núi, nhìn nước là nước; Nhìn núi không phải núi, nhìn nước không phải nước; Nhìn núi vẫn là núi, nhìn nước vẫn là nước.

(DG: thật ra ta thích dịch là núi-sông hơn, núi-sông đi cùng có vẻ hợp hơn, nhưng trước giờ đọc trong các bộ khác cũng toàn dịch là núi-nước nên ta đành theo cho đỡ lạ ==")

Khiếu Thiên lúc này vẫn dừng lại ở cảnh giới “Nhìn núi là núi, nhìn nước là nước”, kỳ thực hẳn căn bản chính là một người thoải mái, hẳn không thể hoàn toàn ẩn dấu, chỉ có thể thay đổi sơ qua, cho tới tự mình ẩn dấu thực lực, không để cho người khác nhìn thấu.

Thế nhưng tình huống này của Khiếu Thiên, gặp phải người từng trải thì liếc mắt cũng sẽ bị nhìn thấu, có thể nhìn ra bản tính của Khiếu Thiên, hiểu rõ nhược điểm của hắn.

Mà hai người Tuyết và Hồng lại là tới cảnh giới “Nhìn núi không phải núi, nhìn nước không phải nước”, hai người bọn họ lựa chọn một loại cá tính cực đoan để ẩn dấu chính mình, từ bên ngoài nhìn vào, hai người thậm chí không giống như một người sống bình thường, mà như à tượng khắc không có sinh mạng, như vậy làm cho người khác thấy thế nào được thực lực thật của hai người?

Cũng chỉ có những người ở phương diện này có nghiên cứu, thậm chí sâu vào suy nghĩ của người khác mới có thể nhìn thấu bọn họ, thêm nữa nếu không phải là người từng trải qua nhân sinh thế thái đến mức nhìn thấu mới nhìn rõ hai người họ, bằng không không thể nhìn ra con người thật của họ, càng chưa nói đến tìm ra nhược điểm của họ.

Về phần cảnh giới thứ ba của nhân sinh “Nhìn núi vẫn là núi, nhìn nước vẫn là nước” lại là một cảnh giới thâm hậu rồi.

Người đạt được cảnh giới thứ ba này, xuất hiện ở trước mặt mọi người cũng là bản thân thật sự, loại này là một loại không câu nệ, một loại muôn hình vạn trạng, khiến cho người ta nhìn sâu vào tận chính bên trong bản thân.

Thế nhưng mọi người có thể thấy khác nhau, nhưng cũng có thể lại thấy giống nhau, thậm chí khiến cho mọi người có cảm giác hẳn rất quen thuộc, đối với hẳn rất hiểu biết, nếu là tra hỏi kỹ càng, tất cả mọi người sẽ phát hiện, chính mình cư nhiên lại đối với hẳn hoàn toàn không biết gì cả.

Cảnh giới như vậy, trong đầu Gia Vệ lập tức xuất hiện một người.

Người đó không phải ai khác, chính là cha của mình, Gia Hồng Ngạo.

Nếu như Gia Hồng Ngạo thật sự đã từng là người đệ nhất căn cứ Z, Gia Vệ liền có thể xác định cha mình đã đạt đến cảnh giới thứ ba của nhân sinh, bởi vì trước khi tới nơi này, Gia Vệ đối với cha mình cực kỳ hiểu rõ, cực kỳ quen thuộc, thế nhưng bây giờ, Gia Vệ dĩ nhiên phát hiện chính mình đối với cha lại không biết một chút gì.

Cái đó giống như là một người xa lạ, cùng ở vài chục năm dưới một mái nhà, nhưng vẫn xa lạ như người xa lạ trước kia.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 85

Suy Nghĩ Của Khiếu Thiên

Lấy lời nói của Khiếu Thiên, luôn đem mình trở thành bạn bè với bọn Gia Vệ nói chuyện, bây giờ cũng là như vậy.

Chỉ có điều, hai người Gia Vệ và Mị Cơ làm sao có thể tin tưởng mặt ngoài cố tình tạo thành này của Khiếu Thiên.

Nếu như chỉ cần chống lại một người Khiếu Thiên, Gia Vệ và Mị Cơ vẫn dám chắc chắn, nhưng bây giờ, muốn đồng thời đối phó thêm hai người Tuyệt và Hồng so với Khiếu Thiên còn mạnh mẽ hơn, sự chắc chắn của Gia Vệ và Mị Cơ lại ít đi nhiều.

“Thế nào, các ngươi còn chưa suy nghĩ kỹ sao?” Khiếu Thiên mở miệng nói, hẳn lúc này hơi nghiêng người, muốn ngăn Hồng đang có ý định ra tay.

“Muốn chúng ta bó tay chịu trời, căn bản không có khả năng.” Mị Cơ lạnh lùng nói, nếu không đánh lại, cũng phải xuất thủ phản kháng, mặc dù cuối cùng có chết, cũng không hối tiếc.

Đây là một loại bất khuất, một loại kiên cường, hai người Gia Vệ và Mị Cơ cũng hiểu, đồng thời dưới sự huấn luyện của Thiếu tá, hai người đều có thể làm được.

Khiếu Thiên không nói gì thêm, chỉ là cau mày, mở miệng thờ dài.

Tiếng thờ dài này làm cho Gia Vệ và Mị Cơ rất nghi hoặc.

Xem bộ dáng của Khiếu Thiên, giống như là tiếc hận, lại giống như đã dự liệu từ trước.

Vừa lúc đó, Gia Vệ và Mị Cơ con ngươi đồng thời thu nhỏ lại, vốn Hồng đứng sau lưng Khiếu Thiên vậy mà lại biến mất lúc nào không thấy.

“Cẩn thận”. Ngay khi Mị Cơ chuẩn bị xoay người nhìn chung quanh một chút, thanh âm của Gia Vệ vang lên.

Chỉ thấy một cây kiếm nhật lóe ra hàn quang lạnh lẽo xuất hiện giữa hai người Gia Vệ và Mị Cơ, lưỡi kiếm quay sang Mị Cơ, hướng về Mị Cơ chém tới.

Cú chém tới bất thành linh, ngay cả Gia Vệ cũng chỉ chú ý đến thanh kiếm nhật này, không có chú ý tới thân ảnh của Hồng.

Tốc độ của Mị Cơ vốn rất nhanh, thân pháp của nàng cùng Tiềm Long số 2 tương đương nhau, tốc độ ổn định chính là điểm mạnh của nàng, ngay khi thanh âm của Gia Vệ vang lên, nàng liền trực tiếp ngửa người ra phía sau, thanh kiếm nhật kia cắt đứt mất một ít tóc của nàng, nhưng không thể làm nàng bị thương.

Chi có điều, tốc độ của Hồng rất nhanh, một chém không trúng, liền trực tiếp xoay ngược lưỡi kiếm, chém xuống phía dưới.

Mà Mị Cơ lúc này, cơ thể đang ngửa lên trên, trạng thái như vậy đúng là hành động bất tiện, một kiếm này nàng rất có thể tránh không thoát.

Gia Vệ sắc mặt đại biến, dao găm trên đùi nắm trong tay từ lâu, lấy tốc độ nhanh nhất của mình hướng về phía sau ót của Hồng đâm tới, ý muốn vây Nguy cứu Triệu, lấy kích sát Hồng để giải cứu Mị Cơ.

Chi có điều, một lưỡi lãnh nhận màu bạc xuất hiện trước người Gia Vệ, ngăn cản hướng đi của Gia Vệ.

(DG: lãnh nhận: dao sắc lạnh)

Theo sau đó, thân ảnh một đầu tóc bạc của Tuyết xuất hiện trong tầm mắt da vệ, lưỡi lãnh nhận màu bạc kia là vũ khí của hắn, là một loại vũ khí dao chỉ có lưỡi, được hắn kẹp giữa ngón trỏ cùng ngón giữa, dài chừng 10cm, lóe ra hàn quang lạnh lẽo, khiến người ta nhìn cũng phát lạnh trong người.

Gia Vệ chau mày, vừa định toàn lực đột phá Tuyết đi giải cứu Mị Cơ, liền thấy phía sau Tuyết, Mị Cơ lấy ngân châm chặn lại kiếm nhật của Hồng, ngăn lại một kiếm trí mạng này, đồng thời an toàn lùi qua một bên, cùng Hồng chính diện đối mặt.

Chứng kiến tình huống này, Gia Vệ hơi thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt chợt ngưng trọng nhìn về Tuyết đứng phía trước.

Hắn như cũ vẫn là vẻ cười nhạt, cùng điệu cười nhạt của Khiếu Thiên bất đồng, Khiếu Thiên nét cười nhạt trên mặt có vẻ tùy ý, một

chút cũng không cứng nhắc, tất cả đều hài hòa cân đối.

Mà điệu cười nhạt của Tuyết, loại này nhìn giống như một chút cũng không cứng nhắc, đồng thời cực kỳ hài hòa cân đối, nhưng lại có thể làm cho hấn nổi bật giống như là một bức tượng điêu khắc vậy, như một vật thể không có sinh mạng, đây chỉ là biểu tình được điêu khắc ra, khiến người ta vĩnh viễn không cảm thấy không hài hòa, nhưng sẽ vĩnh viễn không thay đổi.

Thậm chí hỉ nộ ái ố, người khác cũng nhìn không thấy.

Mắt được gọi là cửa sổ của tâm hồn, cũng là như vậy, không có một chút biến hóa, Gia Vệ không nhìn thấy gì trong đó, có điều trong lòng Gia Vệ cảm giác được một ít bi thương.

Là Tuyết và Hồng cảm thấy bi thương.

Gia Vệ tự hỏi đây là cảnh giới thứ hai trong ba cảnh giới nhân sinh sao? Gia Vệ bắt đầu hoài nghi.

Quá kỳ quái rồi, kỳ quái lại làm cho Gia Vệ cảm thấy bình thường.

Hai người kia giống như là người máy vậy, nhưng Gia Vệ biết rõ, đây là hai người sống sờ sờ.

Nhưng người sống trở thành tình huống không khác gì người máy, như vậy sao lại không để cho người ta cảm thấy bi thương chứ?

Không biết hai người này đã bị huấn luyện như thế nào mới biến thành như vậy, Gia Vệ cho rằng có thể bọn họ bị vây ở cảnh giới thứ ba của nhân sinh, nhưng thật ra là kết quả của việc huấn luyện bọn họ, cũng không phải là bọn họ trải qua nhân sinh phong phú cùng trải ngộ.

Không có chần chờ bao nhiêu, Tuyết liền bắt đầu động thủ với Gia Vệ.

Tốc độ của Tuyết cực nhanh, khiến cho Gia Vệ chống lại rất chật vật, tuy rằng lực công kích của Tuyết không xem là rất lớn, thế nhưng tốc độ của hấn, khiến Gia Vệ phải hết sức chăm chú chống đối mới được, bằng không trên người cũng sẽ bị lưỡi lãnh nhận của Tuyết gây thương tích.

Âm thanh va chạm vang lên, lưỡi lãnh nhận kẹp giữa hai ngón tay Tuyết va chạm với dao găm của Gia Vệ, vị trí lãnh nhận không có xảy ra một tý thay đổi nào, có thể thấy được Tuyết dùng cỡ nào lực để kẹp lấy dao.

Có điều, điều này cũng làm cho Gia Vệ nhìn ra một ít kẻ hờ.

Hai ngón kẹp lấy lãnh nhận, ý muốn dùng tốc độ nhanh một chiêu giết địch, mà bây giờ Gia Vệ ngăn cản được Tuyết, nếu như Gia Vệ có thể đem lực đạo tập trung ở trên dao găm, để cho dao găm cùng lãnh nhận va chạm, như vậy Tuyết còn có thể kẹp lấy lãnh nhận sao?

Nghĩ tới đây, Gia Vệ trong mắt chợt lóe ánh sáng lạnh, cước bộ lùi về phía sau, sau khi Tuyết theo kịp, đột nhiên tiến lại phía trước, dưới chân phát lực, phần eo phát lực, sao đó đem lực đạo tập trung vào trên cánh tay phải, đem dao găm cắm trong tay phải trực tiếp hướng về lãnh nhận của Tuyết chém tới.

“Choeng...”

Âm thanh va chạm vang lên, ánh lửa đột nhiên xuất hiện, dao găm trong tay Gia Vệ chém vào trên lãnh nhận của Tuyết.

Nhưng mà sắc mặt còn không có xuất hiện vẻ kinh hãi, hẳn đã bị làm cho khiếp sợ, sắc mặt đại biến lùi ra.

Chỉ thấy, ngay khi dao găm chém vào trên lãnh nhận, lúc lãnh nhận sắp bị chém bay đi, Tuyết vậy mà hạ cánh tay xuống, khiến lãnh nhận kia lại khéo léo lật mặt trái rơi vào trên mu bàn tay, lần này vị trí của lãnh nhận tuy rằng có hơi thay đổi, nhưng trong nháy mắt lại có thể điều chỉnh trở lại.

Thế nhưng một chém kia của Gia Vệ, há lại có thể dễ dàng tiếp lấy hay sao?

Mu bàn tay Tuyết trong nháy mắt bị da tróc thịt bong, thậm chí lộ ra xương trắng dày đặc, nhưng biểu tình của Tuyết cũng không có biến hóa một tý gì, điệu cười nhạt bao trùm trên khuôn mặt hắn, vẫn giữ nguyên trên mặt hắn như trước.

Gia Vệ lui về phía sau, Tuyết cũng không có đuổi theo, mà đứng lại đó không nhúc nhích, có điều hai mắt chăm chú nhìn vào Gia Vệ.

Mà lúc này, Hồng đôi chiến cùng Mị Cơ đang chiếm hết thượng phong cũng ngừng lại, biểu tình băng lãnh trên mặt nàng giống điệu cười nhạt trên mặt Tuyết, giống như là mặt nạ, chưa từng thay đổi.

Lúc này, hai người đều nhìn về phía trước, là hướng của Khiếu Thiên này giờ vẫn không hề động.

Gia Vệ và Mị Cơ đều là về mặt nghi hoặc, hai người bọn họ liếc nhau một cái, liền cùng nhìn về phía Khiếu Thiên, hai người đã chú ý

đến Tuyết và Hồng, phòng ngừa bọn họ bất ngờ tập kích.

Có điều, hai người Gia Vệ và Mị Cơ lúc này đều là một bụng đầy nghi hoặc.

Lấy lời nói của Khiếu Thiên lúc này, hơn nữa với quan sát của hai người, đã có thể xác định, hai người Tuyết và Hồng hẳn là cực kỳ mạnh mẽ, mạnh đến nỗi làm cho bọn họ chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ mà không có khả năng ngăn cản được thậm chí là bất phân thắng bại.

Mà bây giờ, Hồng đối chiến với Mị Cơ tuy rằng chiếm được thượng phong, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể đánh bại Mị Cơ, bắt giữ so với giết chết càng khó, Hồng muốn giết chết Mị Cơ cơ hồ là việc không thể nào, làm sao có thể bắt giữ Mị Cơ?

Thậm chí Tuyết đối chiến với Gia Vệ dĩ nhiên lại rơi vào hạ phong.

Ngay từ đầu, Gia Vệ tuy rằng ở thế hạ phong, thế nhưng không bao lâu liền thành cục diện ngang nhau, cùng Tuyết ngang sức, mà cuối cùng, Gia Vệ phát hiện kẽ hở của Tuyết, liền một chiêu chiếm được thượng phong.

Nếu như tiếp tục, thế thượng phong của Gia Vệ sẽ càng thêm rõ ràng, thậm chí Gia Vệ có lòng tin sau khi thể lực hai người cùng tiêu hao không ít, có thể giết chết Tuyết.

Tình huống này, so với tình huống Gia Vệ và Mị Cơ tưởng tượng thực sự là khác biệt ngày và đêm.

Vốn là hai người bọn họ muốn bắt khuất tử trận, mà bây giờ, bọn họ căn bản không có khả năng tử trận, nguyên nhân là thực lực của bọn họ đủ để cho bản thân mình sống sót.

Ánh mắt bốn người cùng tập trung vào trên mặt Khiếu Thiên, lúc này, trên mặt Khiếu Thiên lại xuất hiện một bộ cười khổ.

“Hắn cho ta tự do suy nghĩ, để cho ta tự mình phân rõ thị phi, để cho ta đưa ra sự lựa chọn, đây chính là lựa chọn của ta.” Khiếu Thiên mở miệng nói, nhìn như thân nhiên, nhưng Gia Vệ có thể nhìn ra, biểu hiện thân nhiên của Khiếu Thiên vẫn có chút kích động.

“Lựa chọn sao?” Sau một lát, Tuyết nói chuyện đầu tiên, thanh âm của hắn cùng điệu cười nhạt trên mặt bất đồng, có vẻ rất là cứng nhắc, rất băng lãnh, giống như không phải thanh âm của loài người phát ra, mà giống như là tổng hợp của các loại thanh âm cứng nhắc.

Mà ngay lúc này, Hồng trực tiếp nhảy lên, biến mất ở trong rừng, từ đầu đến cuối, nàng không có nói câu nào, đột nhiên tới, cũng

đột nhiên đi.

Tuyết vẫn nhìn Khiếu Thiên, một lát sau đó, mới mở miệng nói lần nữa, nói: “Từ nay về sau, hấn sẽ đem ngươi trở thành địch nhân, con trai ruột của mình sẽ là địch nhân của mình, cuộc sống của hấn có lẽ càng thêm cao hứng.”

“Có một ngày như vậy, mặc kệ hấn có bỏ qua cho ta hay không, ta cũng sẽ không làm thương hại hấn.” Trên mặt Khiếu Thiên lại khôi phục nét cười nhạt, thoạt nhìn lúc này, hấn cùng với Tuyết giống như là cùng một người.

Nghe lời nói của Tuyết và Khiếu Thiên, Gia Vệ và Mị Cơ đều nhíu mày, không rõ là chuyện gì.

Có điều không đợi Gia Vệ và Mị Cơ biết rõ, Tuyết cũng nhảy lên một cái, biến mất ở trong rừng.

Nói đây chỉ còn lại Gia Vệ, Mị Cơ và Khiếu Thiên với vẻ mặt cười nhạt.

“Còn nhớ không, ta đã nói, nếu như đổi thành một kết quả khác, chúng ta có thể là anh chị em đấy.” Khiếu Thiên mở miệng nói, trên mặt xuất hiện dáng tươi cười chân thành.

Gia Vệ lông mày nhăn lại, lắc đầu nói: “Chúng ta không có khả năng trở thành anh em.”

Mị Cơ cũng lắc đầu, trên mặt tràn đầy vẻ hài hòa trang nhã.

“Không thành anh em được sao?” nụ cười nhạt trên mặt Khiếu Thiên cũng không có biến mất, hấn trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Rất nhiều người cũng bất mãn với cuộc sống của mình, muốn bắt đầu lại, nhưng cơ hội bắt đầu lại, căn bản không tồn tại. Cho nên mỗi người chỉ cần biết, cuộc sống của mình, là của riêng mình, tự mình sắp đặt lấy, như vậy trong lòng của bọn họ đều sẽ có cảm giác thành công, mà sắp đặt cuộc sống của người khác, cũng sẽ khiến rất nhiều người trong lòng có cảm giác thành công, thế nhưng, người bị sắp đặt cuộc sống, sẽ tồn tại giống như một cái xác không hồn. Các ngươi không giống cái xác không hồn, mà ta cũng không muốn làm cái xác không hồn.”

Nói đến đây, Khiếu Thiên dùng một chút, cúi đầu trầm ngâm trong chốc lát, lại ngẩng đầu lên, trên mặt xuất hiện vẻ tươi cười phát ra từ nội tâm, nói: “Cho nên, ta làm trái ý muốn của hấn, hấn muốn phải bắt được các ngươi, buộc người đã từng là đại ca hấn xuất hiện, buộc người đã từng chân chính là đại ca của hấn xuất hiện, thế nhưng ta đối với Tuyết và Hồng hạ độc, làm cho bọn họ không thể bảo trì thực lực để bắt các ngươi, như vậy hấn sẽ hận ta, đây không phải con đường hấn đã sắp đặt cho ta, nói lên rằng ta đã đi ra khỏi thế giới đã sắp đặt của hấn.”

Khiếu Thiên hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn trời, nói: “Ta tự do rồi, nhưng ta cũng mờ mịt rồi.”

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 86

Căn Cứ A Tự Sinh Tự Diệt

Khiếu Thiên đi, thực lực của Gia Vệ và Mị Cơ có thể ngăn hẳn lại, nhưng hai người cũng không có ra tay.

Nghĩ đến lời nói của Khiếu Thiên, mặc dù Khiếu Thiên là con trai của Khiếu Long, Gia Vệ và Mị Cơ đối với hắn cũng hận không nổi, bởi vì hắn là một người đáng thương, Gia Vệ và Mị Cơ đều có thể từ trong ngữ khí của hắn nghe được.

Nhưng mà hai người thử tưởng tượng bộ dáng của Khiếu Long theo lời Khiếu Thiên, nhận ra mình đối với người thần bí Khiếu Long này, lại nghĩ không ra.

Đó là loại người như thế nào?

Không thể nghĩ ngờ, hắn khiến cho rất nhiều người phải ngưỡng vọng quyền thế cùng tài phú của hắn, nhưng cuộc sống của hắn, sẽ là như thế nào? Hai người Gia Vệ và Mị Cơ từ trong lời Khiếu Thiên nghe ra, cuộc sống của Khiếu Long, cũng không phải như bọn họ tưởng tượng.

“Có lẽ tất cả cần phải nỗ lực hơn.” Gia Vệ thấp giọng thờ dài.

Mị Cơ gật đầu, không nói lời nào, có điều trong ánh mắt của nàng, càng thêm sự kiên định.

Nàng muốn báo thù, vì cha nàng báo thù.

Cũng không chần chừ, Gia Vệ và Mị Cơ lại tiếp tục khởi hành, hướng về phương hướng căn cứ tiến tới.

Ở chỗ này làm chậm trễ thời giờ như vậy, Thỏ và Tiểu Cường vậy mà không có đuổi kịp, Gia Vệ dùng vòng tay liên lạc với Thỏ, mới biết được Thỏ và Tiểu Cường đã đi trước họ.

Mãng Hoang rừng rậm, mặc dù là Thỏ và Tiểu Cường cùng Gia Vệ và Mị Cơ cùng đi về căn cứ, nhưng cũng không cần phải đi cùng một đường.

Mà vừa đi được không đầy hai giờ, Gia Vệ và Mị Cơ cũng nhận được tin tức căn cứ phát tới.

Cuộc công kích đã kết thúc, nhưng căn cứ tổn thương nghiêm trọng, hơn một nghìn học viên cấp A bị tử thương quá nửa, chuyện này đối với căn cứ mà nói, là một đả kích trầm trọng.

Học viên ở trong này, mỗi người đều là thiên chi kiêu tử (DG: đứa con kiêu ngạo của trời), đương nhiên, sau này sẽ có hơn một nửa học viên sẽ lập nhiều công cho đất nước, mà bây giờ tử thương nhiều như vậy, quốc gia cũng phải rung động.

Bọn Gia Vệ cũng không có chần chờ, tiếp tục đi tới, lại đi gần ba giờ, Gia Vệ và Mị Cơ mới đi được tới căn cứ.

Mà lúc này đây, Thỏ và Tiểu Cường đã ở đây rồi, trong năm người chỉ còn Hóa Thương chưa tới.

Vừa mới tới căn cứ, ánh mắt Gia Vệ liền bị một thân ảnh đứng sừng trên một đồng phế tích hỗn độn hấp dẫn.

Thân ảnh kia không phải ai khác, chính là Thiếu tá về căn cứ sớm hơn nhiều so với bọn Gia Vệ.

Mà lúc này đây, ở trước người thiếu tá, có mấy cỗ thi thể không trọn vẹn, có điều Gia Vệ có thể nhìn ra, mấy cỗ thi thể không trọn vẹn này, nhất định là những cường giả.

Bây giờ, đã thành vong hồn.

Thiếu tá đứng ở nơi đó cũng không nhúc nhích, cả người hấn đầy máu, nhưng không có một giọt máu nào là của hắn.

Tất cả mọi người giống như đều sợ hãi hắn, không dám tới gần, mặc cho Thiếu tá đứng đó, không có người nào dám đi thu dọn thi thể xung quanh hắn.

Ngoại trừ mấy người Gia Vệ, mọi người ở đây, cũng thấy được sự mạnh mẽ của Thiếu tá.

Đám cường giả bị Thiếu tá giết chết này, đều mạnh mẽ không gì sánh được, làm cho học viên và huấn luyện viên của căn cứ cũng không chống đỡ được.

Nhưng mà, thương vong trong căn cứ vừa bắt đầu không lâu, thân ảnh Thiếu tá xuất hiện ở trong căn cứ.

Mười mấy cường giả kia có thể một chiêu giết chết huấn luyện viên, vậy mà trong chốc lát sau đó bị Thiếu tá xé rách cơ thể, không mất bao lâu thời gian, một mình Thiếu tá liền đem khoảng mười người giết hết, không có người nào còn hoàn chỉnh thân thể.

Mà người công kích vào căn cứ, không chỉ có hơn mười người này, mà có gần ngàn người, mỗi người so với học viên cấp A đều mạnh hơn nhiều, yếu nhất cũng không kém huấn luyện viên căn cứ là bao nhiêu.

Lúc đầu căn cứ bị đánh cho tan tác, sau khi Thiếu tá tới mới bắt đầu phản kích.

Có thể nói là một mình Thiếu tá cứu căn cứ, cũng là một mình hắn, đánh lùi công kích của gần ngàn cường giả.

Cái kia như là tiếng sét rung trời, như là nắm tay đập nát núi cao, đã khắc thật sâu trong lòng hết thảy mọi người ở đây, không ngớt học viên đối với Thiếu tá sinh ra kính nể, mà ngay cả các huấn luyện viên cũng càng thêm kính nể với Thiếu tá.

Sau khi biết được những chuyện này, mấy người Gia Vệ trong lòng đều chấn động mạnh.

Thiếu tá đã nói qua, hắn là người mạnh nhất căn cứ, vốn là năm người Gia Vệ còn chưa tin, thế nhưng thực lực thiếu tá như vậy, nói là mạnh nhất căn cứ cũng không thể sai được rồi.

Chỉ có điều mấy người Gia Vệ không hiểu, Thiếu tá thân là người mạnh nhất căn cứ, tại sao lại đến căn cứ A, lại tại sao lại huấn luyện cho bọn họ.

Dùng thời gian một ngày một đêm, thi thể trong căn cứ được thu dọn sạch sẽ, vô số cỗ thi thể được bỏ vào trong quan tài, chuẩn bị đem về cho cha mẹ của bọn họ ở nơi nào đó.

Việc này đối với bậc cha mẹ, không thể nghi ngờ là đã kích cực lớn.

Đương nhiên chuyện này đối với căn cứ A, không thể nghi ngờ cũng là đã kích rất lớn.

Từ thương hơn nữa, vẫn còn mấy trăm người mất tích, chuyện như vậy dĩ nhiên lại phát sinh ở căn cứ A, khiến người ta khó tin được cỡ nào.

Gần một nghìn cường giả tập kích căn cứ như vậy không từ mà biệt, cũng chỉ có một số ít quốc gia mới có thể xuất ra được, mà

bây giờ, người của căn cứ dĩ nhiên tra không được thân phận của bọn hắn.

Có điều cũng không cần tra xét, tao ngộ của bọn Gia Vệ đã nói rõ tất cả.

Lần tập kích này cũng không phải tới từ quốc gia nào, mà là đến từ một người, một tổ chức.

Người kia đã từng là cường giả thứ hai của căn cứ Z, hôm nay hắn mang theo thành quả trở về, nhưng không phải về để báo ơn, mà trở về để phá hỏng.

Mấy ngày sau, căn cứ A vẫn là một mảnh phế tích như cũ, hầu như tất cả học viên cũng rời khỏi nơi đây, mặc kệ sống hay là chết.

Tại bên trong một tòa nhà không có bị sập, một đám người ngồi ở đây, năm người Gia Vệ thì lại đứng ở bên cạnh.

“Bên trên quyết định đóng căn cứ A, cuối cùng, chúng ta chỉ có thể để cho căn cứ A tự sinh tự diệt, bên trên sẽ không tiếp tục cung cấp tài nguyên cho chúng ta nữa.” Lão giả ở vị trí thủ tọa mở miệng nói, trên thân hắn là một bộ y phục huấn luyện không có gắn quân hàm, làm cho người ta nhìn không ra hắn có quân hàm gì.

Có điều, ngay cả Thiếu tá cũng đối với người đó cung kính, không dám lơ đãng.

“Tự sinh tự diệt? Vậy những học viên kia làm sao bây giờ?” Thiếu tá chau mày, hỏi.

“Học viên?” Lão giả lông mày cũng nhăn chặt lại, sau một lát, nói: “Toàn bộ học viên cũng cho trở về nhà rồi, căn cứ A, đã không có năng lực tiếp tục huấn luyện học viên.”

Trong lời nói của lão giả mang theo một nét bi thương, căn cứ A từng là khu vực nền tảng, cường giả của bốn căn cứ phía trên, có rất nhiều người là từ căn cứ A thăng cấp lên, mà bây giờ, căn cứ A lại đối mặt với sự diệt vong.

“Vậy thì triệu hồi toàn bộ thành viên, chúng ta tự sinh tự diệt, lẽ nào chúng ta không sống nổi sao?” Một người trung niên quân hàm đại tá nói.

Lão giả nhìn Đại tá kia một chút, chột lại nhìn về Thiếu tá, cũng không có nói gì.

Rất rõ ràng, ý của hắn là để cho Thiếu tá đưa ra quyết định cho việc này.

“Tất cả thành viên đều có nhiệm vụ của mình trong người, căn bản không thể động dụng bọn họ.” Thiếu tá lông mày chau lại, nói: “Bây giờ căn cứ A cần nghỉ ngơi và hồi phục, căn bản không thể thu thêm học viên, hiện tại cái duy nhất chúng ta có thể dựa vào, chính là năm người bọn họ.”

Thiếu tá chỉ tay về phía năm người Gia Vệ.

“Năm người bọn họ còn chưa có trở thành thành viên phải không?” Lão giả hỏi.

“Cái gì trở thành hay không trở thành, bọn họ đã trải qua khảo hạch, chúng ta bây giờ còn có quyền thu nạp thành viên sao?” Thiếu tá lắc đầu nói, lần công kích này, xem như đã là khảo hạch rồi.

Nghe xong lời Thiếu tá nói, một phòng hơn chục người đều nhìn về phía năm người Gia Vệ, Mị Cơ, Hỏa Thương, Thỏ và Tiểu Cường.

Nhìn sắc mặt ứng đơ có chút ngại ngùng của Tiểu Cường, nhìn Thỏ thì giống như là một tiểu cô nương, lại nhìn có chút quyến rũ yếu nhược của Mị Cơ và Gia Vệ, trong năm người, cũng chỉ có Hỏa Thương có thể làm cho người ta yên tâm.

“Ngoại trừ như vậy, còn có thể có biện pháp khác sao? Lẽ nào dám các người cũng đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ? Nhiều năm ở lại trong căn cứ như vậy, các người còn có năng lực ứng biến như năm đó sao?” Thiếu tá hừ lạnh một tiếng nói.

Hơn mười người đang ngồi, mỗi người cũng đều là nhân vật không đơn giản, bọn họ đều đã từng là thành viên cấp A, hơn nữa đều là những thành viên ưu tú, nhưng ở lại căn cứ nhiều năm như vậy, chính bọn họ cũng không xác định được khi ra ngoài còn có thể thích ứng được nữa hay không.

Nhất là, cho dù là bọn họ đi ra ngoài, cũng cần một đoàn đội cường lực hoàn chỉnh giúp đỡ, mà lúc này, bọn họ nếu như thiếu một người cũng không được, mỗi người đều có nhiệm vụ riêng, thiếu một người, đoàn đội này liền không hoàn chỉnh rồi, không nhất định nắm chắc, bọn họ thật ra tự nguyện mạo hiểm, nhưng nếu như bại lộ thân phận, thì căn cứ A sẽ không còn có khả năng giữ lại được nữa.

Cho dù là được giữ lại, căn cứ A cũng không còn được biết đến nữa.

Năm người Gia Vệ không nói gì, năm người đều nhìn hơn mười người tiền bối ở đây, muốn biết được quyết định cuối cùng của bọn họ.

Thời gian nửa giờ, trong phòng cực kỳ yên tĩnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, không có ai nói chuyện cả.

Cuối cùng, vẫn là vị lão giả thủ tọa kia mở miệng nói: “Vậy để cho năm người họ thăng cấp thành viên đi, có điều năm người bọn họ từ giờ trở đi, sau khi nhận thù lao của nhiệm vụ tiếp nhận, phải đưa một nửa cho căn cứ.”

Lời của lão giả vừa dứt, tất cả mọi người nhìn về năm người Gia Vệ.

Năm người Gia Vệ nhìn nhau, cuối cùng đều gật đầu, Gia Vệ nói: “Căn cứ đã bồi dưỡng chúng ta, chúng ta hiểu được có ân cần phải báo.”

“Ta có một điều kiện.” Đúng lúc này, Mị Cơ tiến lên một bước, mở miệng nói.

“Điều kiện gì?” Lão giả nhíu mày, trầm giọng hỏi.

Chân mày Thiếu tá cũng hơi nhíu lại, liếc mắt nhìn Mị Cơ, nhưng không có ngăn cản Mị Cơ.

“Chờ sau khi căn cứ khôi phục, ta muốn để cho huấn luyện viên trưởng tiếp tục huấn luyện chúng ta.” Mị Cơ nhìn Thiếu tá một chút, đối với lão giả nói.

Tất cả mọi người đều sững sốt, không ai nghĩ đến điều kiện Mị Cơ đưa ra lại là như vậy.

“Chi cần các ngươi chịu được, còn ta không có ý kiến.” Thiếu tá lặng lẽ cười, hẳn cũng không nghĩ tới Mị Cơ đưa ra điều kiện này, trực tiếp gật đầu đáp ứng.

Trên mặt lão giả cũng lộ ra nét tươi cười, nếu như Mị Cơ đưa ra điều kiện gì quá đáng, hẳn thật khó đáp ứng, mà điều kiện này, nếu Thiếu tá đáp ứng rồi, hẳn cũng không cần nói gì nữa.

“Được rồi, từ nay về sau, năm người các ngươi là thành viên của căn cứ chúng ta, trong những ngày kế tiếp, căn cứ sẽ sắp xếp cho các ngươi một số nhiệm vụ đơn giản, theo sự tăng tiến năng lực của các ngươi, nhiệm vụ căn cứ sắp xếp cho các ngươi càng ngày càng khó, đương nhiên, thù lao trả cũng sẽ càng ngày càng nhiều.” Lão giả vẻ mặt nghiêm túc nói.

Thành viên chấp hành nhiệm vụ cũng không phải đều có thể an toàn trở về, mặc dù có đội ngũ mạnh mẽ giúp đỡ, nhưng vẫn có rất nhiều thành viên vì nhất thời sơ sẩy mà đánh mất tính mạng, mà tỉ lệ chết khi lần đầu chấp hành nhiệm vụ là cao nhất, đây cũng là vì sao

lựa chọn thành viên cấp A lại khó như vậy.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 87

Nhiệm Vụ Cấp S

“Đây là năm cái nhiệm vụ đơn giản, ngoài một người được giao cho nhiệm vụ cấp S, nhiệm vụ của bốn người khác cấp S cũng chưa tới, bình thường mà nói, loại nhiệm vụ này căn cứ chúng ta sẽ không nhận đâu, có điều lần này vừa lúc huấn luyện năng lực tự chủ của các người một chút, cho nên mới nhận đây.” Trên vòng tay của Thiếu tá xuất hiện năm cái hình ảnh, là năm phong thư được phong kín, mấy người Gia Vệ cũng không biết nội dung trong đó, nhưng lại có thể biết năm cái nhiệm vụ này không có đơn giản.

Năm người bọn họ chấp hành qua một lần nhiệm vụ, chính là lần đi tới hầm mỏ kia, nhiệm vụ đó được xem là nhiệm vụ cấp S, nhưng cùng lần này bất đồng, lần trước năm người bọn họ cùng nhau hành động, đều có thể đưa ra ý kiến. Mà bây giờ, mỗi người bọn họ phải đi chấp hành một nhiệm vụ.

“Đưa cái nhiệm vụ cấp S kia giao cho ta đi.” Gia Vệ mở miệng nói, cũng không chần chờ, tay trái vươn ra điểm vào trên cái phong thư nhiệm vụ cấp S một cái, phong thư kia liền hóa thành một đạo lưu quang tiến nhập vào vòng tay trên tay Gia Vệ rồi biến mất không thấy gì nữa.

Mà lúc đó, trong đầu Gia Vệ liền có thêm một đoạn thông tin, chính là giới thiệu về cái nhiệm vụ cấp S kia.

Thấy Gia Vệ lựa chọn nhiệm vụ cấp S kia, bốn người Hỏa Thương cũng không nói gì thêm, dù sao trong năm người, Gia Vệ là mạnh nhất, những người khác muốn đơn độc hoàn thành một nhiệm vụ cấp S, cũng sẽ vô cùng khó khăn.

Không bao lâu, bốn người Hỏa Thương cũng đều chọn xong nhiệm vụ, bốn nhiệm vụ kia độ khó không kém nhau bao nhiêu, cho nên bốn người cũng không cần lựa chọn, mỗi người đều tùy ý nhận lấy một cái.

“Buổi tối hôm nay sẽ đem các người đến địa điểm chỉ định, trong quá trình chấp hành nhiệm vụ, cho dù cần sự trợ giúp gì, cũng có thể thông qua vòng tay liên lạc với căn cứ, căn cứ sẽ cho người thông tin cần có và trợ giúp.” Thiếu tá vẻ mặt nghiêm túc nói.

Dù sao cả đám Gia Vệ còn quá nhỏ, trong năm người, Gia Vệ cũng không phải là nhỏ nhất, nhỏ nhất là Tiểu Cường và Thỏ, hai người bọn họ mới mười tám tuổi, so với Gia Vệ còn nhỏ tuổi hơn một ít.

Mười tám tuổi thành thành viên cấp A, trong lịch sử căn cứ cũng rất hiếm thấy, mà bọn họ tuy rằng chấp hành nhiệm vụ chưa được xem là cấp S nhiệm vụ, nhưng vẫn làm người khác thấy lo lắng.

“Chúng ta đã biết.” Mấy người Gia Vệ gật đầu.

Thiếu tá cũng gật đầu, rồi rời khỏi đây.

“Nhiệm vụ lần này, nhất định phải hoàn thành, trải qua nhiệm vụ hầm mỏ kia, chúng ta cũng biết đây không phải trò đùa, mà tùy lúc có thể mất đi tính mạng.” Thiếu tá đi rồi, Hòa Thương thanh âm trầm xuống nói.

Gia Vệ gật đầu nói, “Không sai, đây không phải trò đùa, không thể có một sai lầm gì, bởi vì nếu có điểm sai lầm, cái giá phải trả có thể là tính mạng của chúng ta.”

“Về phần thực lực, chúng ta cũng đủ rồi, không chỉ là tự bảo vệ mình, hoàn thành nhiệm vụ cũng không phải khó khăn nhiều, nhưng chỉ sợ trải quá ít, đến lúc đó lại không biết xử lý như thế nào.” Mị Cơ cảm thán nói, nàng nói như vậy cũng không phải nói mình, mà là nói Thỏ và Tiểu Cường.

Hai người họ, một người hồn nhiên như tiểu loli, một người thì như đại nam hài lại hay ngại ngùng, làm sao có thể yên tâm về bọn họ được?

“Ta không sao, nhiệm vụ của ta rất dễ hoàn thành.” Thỏ vội vàng nói.

Tiểu Cường sắc mặt cũng đỏ lên, có điều cũng mở miệng nói: “Nhiệm vụ của ta cũng không khó.”

“Vậy thì được, bất kể như thế nào, an toàn của mình là quan trọng nhất, có biết không?” Hòa Thương vỗ vai Tiểu Cường, nói.

Mấy người đều gật gật đầu, chúng tỏ mình đã biết.

Tiếp đó, năm người dùng điểm công hiến của mình đi đổi lấy vật dụng, năm người cũng đổi thêm một ít thuốc, phòng ngừa trong khi làm nhiệm vụ bị thương.

Gia Vệ cũng đôi lấy một khẩu súng, dù Gia Vệ dùng súng cũng không hiểu rõ lắm, nhưng nhiệm vụ lần này rất có thể phải dùng tới, cho nên liền tùy ý đôi một cây.

Đương nhiên Gia Vệ cũng thông qua vòng tay xem được một chút phương pháp sử dụng súng, lúc này mới phát hiện, chính mình đôi lấy một khẩu súng ngắn FN57 cũng không tệ.

Vào lúc đêm tối, năm người được năm cái trực thăng mang ra khỏi căn cứ, hướng về phía ngoài bay đi.

Hệ thống quân chi viện khổng lồ của căn cứ cũng rất nhanh được vận hành, trước đây tuy rằng cũng đã vận hành, thế nhưng cũng chỉ là đối với các thành viên cũ, bây giờ năm thành viên mới cùng đi làm nhiệm vụ lần đầu tiên của mình, tinh thần của tất cả mọi người đều hoàn toàn nâng lên gấp đôi.

Gia Vệ khi tỉnh lại, còn đang trên trực thăng, bị nhốt trong tù sinh học, Gia Vệ cũng không làm động tác gì, chỉ an tĩnh nằm ở trong đó, nhưng ngủ không được, lần đầu tiên đơn độc đi chấp hành nhiệm vụ, trong lòng Gia Vệ cũng rất khẩn trương.

Dù sao thù lao nhiệm vụ này so với thù lao nhiệm vụ cấp S lần trước cao hơn, được mười lăm huyết sắc công hiến điểm, nếu như đổi thành tiền mà nói, đủ cho Gia Vệ trở thành một nhà triệu phú.

Không biết đi tiếp bao lâu, trực thăng rốt cục hạ xuống, tù sinh học của Gia Vệ cũng được đưa ra khỏi trực thăng, ngay sau đó, Gia Vệ chợt cảm thấy trên cánh tay đột nhiên mát lạnh, hần chờ thời gian thích liền mờ mắt ra.

Ở đây, không hề giống nơi trực thăng đã đưa tới trước kia, trước kia trực thăng mang bọn Gia Vệ ra ngoài rồi để họ lại ở nơi không người, mà bây giờ, trực thăng dĩ nhiên dừng lại trên đỉnh một tòa nhà.

Đây là một tòa nhà trung tâm thành phố, mà tòa nhà này rất cao, tại thành phố này cũng là công trình kiến trúc số một số hai.

Nhớ tới nội dung nhiệm vụ lần này, Gia Vệ đột nhiên cảm thấy mười lăm huyết sắc công hiến điểm có chút hơi ít.

Dù sao hần lần này là cần bảo vệ người khác, là một phú bà trong nhà có hàng trăm triệu, chỉ cần hần biểu hiện thật tốt, tiện tay còn không cho mấy chục triệu hay sao?

Không bao lâu, một bóng người xuất hiện trong tầm mắt Gia Vệ, mà những người khác trên trực thăng, cũng mở cửa đi xuống.

“Xin chào, ta là Trịnh Tung, đội trưởng đội hành động lần này. » Nam tử thoạt nhìn trên dưới 40 tuổi vươn tay phải ra với Gia Vệ, nói.

Hắn thân cũng không cao lắm, cùng Gia Vệ bây giờ gần bằng nhau, khoảng trên dưới 1m76, mà Trịnh Tung vóc người cũng không lộ ra vẻ cường tráng, có điều Gia Vệ lại có thể nhìn ra, trên cánh tay hắn, đều là cơ bắp, có thể thấy được khí lực của hắn so với mấy người to xác thì còn lớn hơn.

Đồng thời Trịnh Tung này tuy rằng lần đầu tiên gặp Gia Vệ, nhưng nụ cười trên mặt lại như là nhìn thấy bạn bè vậy, làm cho Gia Vệ cảm giác thân thuộc không gì sánh được nhưng lý trí mách bảo làm cho Gia Vệ có chút đề phòng.

Gia Vệ đối với sự tồn tại của người này cũng không kinh ngạc, tin tức trong nhiệm vụ nói, ngoại trừ Gia Vệ ra, người cần bảo vệ còn mời thêm vệ sĩ, mà Gia Vệ là do quốc gia đưa cho nòng làm vệ sĩ, nòng không cần trả tiền.

Rất nhiều người cũng nghĩ hàng tiện lợi cũng không phải hàng tốt, hưởng chi lại là đồ miễn phí.

Cho nên lúc này Gia Vệ có vị trí như thế nào trong lòng người cần bảo vệ kia, có thể nghĩ ra được.

« Ta là Long Tứ. » Gia Vệ vươn tay phải cùng Trịnh Tung bắt tay, trên mặt tươi cười nói.

Thấy nụ cười trên mặt Gia Vệ tự nhiên như vậy, Trịnh Tung cũng sững sốt, tên nhóc này mới có mười tám tuổi, lại đạt được loại cảnh giới này, làm cho hắn rất là kinh ngạc.

Cười cười, tinh tung lúc này mới đứng thẳng thân mình, vươn tay nói: « Trác nữ sĩ đã chờ người bên trong, một giờ sau, chúng ta sẽ xuất phát. »

Gia Vệ gật đầu, cũng không chần chừ, theo hướng Trịnh Tung chỉ đi tới.

Trịnh Tung theo sau lưng Gia Vệ, hai con mắt không có rời khỏi cước bộ của Gia Vệ, sau một lát, hắn liền nhíu mày, không bao lâu lại cười khổ lắc đầu.

Trịnh Tung là trụ cột của công ty vệ sĩ kia, khả năng toàn diện là đứng đầu, bây giờ được dùng giá cao mời tới, tự nhiên là muốn có một tràng đại chiến, để cho thanh danh của mình càng thêm lớn.

Biết được người quốc gia phái tới muốn đoạt bát com của hắn, anh em dưới tay hắn tuy rằng đều không cam lòng, nhưng Trịnh Tung

cũng không có lưu tâm mấy.

Hắn tuy rằng chưa từng đi lính, thế nhưng biết thực lực của những người tham gia quân ngũ như thế nào, hắn có lòng tin vượt lên trước tên lính được phái tới này.

Nhưng Trịnh Tung như thế nào cũng không ngờ, người quốc gia phái tới, cư nhiên lại là một thanh niên, một thanh niên khoảng chừng hai mươi tuổi.

Có điều Trịnh Tung cũng không có coi thường Gia Vệ, năng lực ứng biến của Gia Vệ khiến Trịnh Tung phải kinh ngạc, nhưng Trịnh Tung nhìn mãi, cũng nhìn không ra Gia Vệ bắt phạm chỗ nào, càng nhìn thân thủ Gia Vệ, Trịnh Tung càng nhìn không ra Gia Vệ thực lực như thế nào.

Không bao lâu, Gia Vệ và Trịnh Tung đi tới trong một gian phòng, mà nhìn thấy người trong phòng, Gia Vệ liền trực tiếp ngăn cản cả người.

Trong phòng có bốn người, một người đàn ông, hai người phụ nữ còn có một đứa trẻ.

Người đàn ông kia vóc người cường tráng, trên lưng mang một balo cực lớn, balo tạo ra vết hằn, có thể đoán được đồ vật nam nhân kia vác trên lưng rất có thể là súng ống.

Người đàn ông này vẻ mặt kiêu ngạo, nhất là khi thấy Gia Vệ đi tới, trên mặt hắn càng lộ ra vẻ khinh thường.

Mà hai người nữ kia, một người đứng ở bên cạnh nam nhân cường tráng kia, trên tay vuốt ve một thanh tiểu đao, tóc ngắn phối hợp áo da bó sát người, đem các chỗ lồi lõm của nàng đều hiện ra.

Chỉ có điều, biểu tình trên mặt nữ tử, cũng làm cho ấn tượng của Gia Vệ đối với nàng không được tốt cho lắm.

Biểu tình trên mặt nữ tử, so với nam nhân cường tráng kia còn muốn kiêu ngạo hơn, thậm chí biểu tình khinh thường còn trực tiếp biểu hiện ra, nàng không hề kiêng kỵ nhìn Gia Vệ từ trên xuống dưới, liên tục phát ra tiếng cười “Xi Xi” khinh thường.

Một người nữ khác, lại ngồi ở phía sau bàn công tác, trên người mặc tây trang màu đen, bên trong áo sơ mi trắng, trên sống mũi mang một loại kính không gọng, tóc buộc tỉ mỉ sau ót, làn da vô cùng mịn màng, tuy rằng cách ăn mặc của nàng biểu hiện ra nàng ít nhất cũng là một nữ nhân đã ngoài ba mươi tuổi, thế nhưng trong lòng Gia Vệ vẫn không khỏi đem nàng so sánh với Mị Cơ và Thổ.

Lúc này, nữ nhân này còn đang chơi đùa với một đứa trẻ khoảng ba bốn tuổi, thấy Gia Vệ đi tới, cũng chỉ là nhìn thoáng qua mà thôi, căn bản không có đem Gia Vệ nhìn ở trong mắt.

“Trác nữ sĩ, người này là Long Tử quốc gia phái tới bảo vệ người.” Trịnh Tung tiến lên giới thiệu nói.

Gia Vệ bị lời nói của Trịnh Tung làm cho sững sốt, trong tin tức nhiệm vụ có được ảnh ảnh chụp và thông tin về Trác Thiển, nhưng ảnh chụp so với người thật quá khác nhau, làm cho Gia Vệ không nhận ra được.

Trong ảnh chụp, Trác Thiển vẻ mặt màu sắc trang nhã, giống như băng tuyết Nữ Vương cao ngạo ở trên cao, khiến người ta chỉ có thể ngửa mặt nhìn lên.

Mà Trác Thiển trong hiện thực, trên mặt cũng mang một dáng tươi cười mê người, mặc trang phục nghề nghiệp, nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy giống như nữ nhân mỹ lệ xa cách người cả ngàn dặm, mà là một bà mẹ thiện tâm.

Càng làm Gia Vệ không giải thích được là, trong tin tức nói Trác Thiển là hai mươi sáu tuổi, một nữ nhân hai sáu tuổi liền có tài sản giá trị hàng trăm triệu, đã có con rồi? Đồng thời, một nữ nhân hai mươi sáu tuổi có tài sản giá trị hàng trăm triệu, lại là nữ nhân bình dị gần gũi như thế?

Ngay trong nháy mắt, Gia Vệ đoán ra được, nữ nhân này, có cố sự (chuyện xưa cũ).

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 88

Tranh Đấu

Nghe được Trịnh Tung giới thiệu, Trác Thiển cũng chỉ đối với Trịnh Tung cười cười, rồi đối với Gia Vệ gật đầu, liền tiếp tục chơi đùa với đứa trẻ ba bốn tuổi kia.

Hoàn toàn không có đem Gia Vệ để vào mắt, có thể nói, Trác Thiển có phản cảm với người quốc gia phải tới bảo vệ nàng, vì vậy có tình bày ra sắc mặt không tốt nhìn Gia Vệ.

Trịnh Tung thấy thế, quay qua Gia Vệ cười khỏ một cái, không nói gì.

Dù sao Trác Thiển là chủ của họ, bọn họ không thể nói gì thêm.

Sau một lát, Trịnh Tung liền đi tới bên người Gia Vệ, thấp giọng nói: “Chắc hẳn Long Tứ huynh đệ biết lộ trình lần này rồi chứ?”

Gia Vệ gật đầu, thấp giọng trả lời: “Đã biết, như thường thì là năm ngày, nhưng dự định ở lại thêm năm ngày, nói cách khác, có thời gian mười ngày, đi đi lại lại.”

Trịnh Tung cũng gật đầu, nói: “Không sai, mà lần này chúng ta cần va chạm, cũng không phải người lương thiện gì, mà là phần tử vũ trang khủng bố giết người không chớp mắt, bọn hần bây hiện tại cũng không thể gọi là phần tử khủng bố, mà là chính phủ Bắc Libya.

“Những thứ này ta cũng biết, bọn họ là phần tử khủng bố cũng được, là chính phủ cũng được, không có quan hệ gì với ta, nhiệm vụ của ta là bảo vệ Trác Thiển an toàn.” Gia Vệ gật đầu, hần có thể nghe ra được Trịnh Tung nhắc nhở là có ý tốt.

Rất nhiều người chết suy nghĩ, một chuyện tình nhỏ không cần ra tay, chỉ cần dĩ hòa vi quý, cuối cùng lại đánh mất tính mạng.

Tuy rằng sống chết của Gia Vệ cùng Trịnh Tung không quan hệ, nhưng dù sao Gia Vệ cũng là người nhà nước, nếu như Gia Vệ xảy ra chuyện gì, hần cùng công ty vệ sĩ sau lưng hần tất nhiên sẽ bị liên lụy.

“Người biết là tốt rồi, có thể nói lần này chúng ta đi vào lòng đám hồ huyệt (đám rỗng hang hồ, chỉ nơi cực kỳ nguy hiểm), nếu quả thật đánh nhau, muốn an toàn rời khỏi, quả thật rất khó.” Trịnh Tung về mặt ngưng trọng nói.

Ngoài sáng chỉ có bốn người bọn họ đi theo Trác Thiển, kỳ thực ở trong tối, công ty vệ sĩ đã sớm cho hơn mười người đến Bắc Libya rồi, nếu quả thật có đánh nhau, bọn họ cũng dễ chạy trốn hơn.

Nhưng tất cả mọi người biết, nếu đánh nhau thật, thì cho dù công ty vệ sĩ phái đi vài trăm người, khả năng chạy trốn an toàn cũng rất nhỏ.

Dù sao đối phương là phần tử vũ trang, trang bị của bọn họ tuy rằng không phải tốt nhất, thế nhưng cũng khó chống lại hỏa lực mạnh của chúng.

Bọn Trịnh Tung có cường đại, một người cũng chỉ có thể cầm đủ trang bị cho một người, về phần cái gì đại bác xe tăng, bọn họ không có khả năng có, cũng không có thể lái đi được.

Còn đối phương, đại bác xe tăng cái gì cũng không thiếu, nhất là bọn họ vừa mới chiến tranh xong, thậm chí còn có một vài khu còn chiến tranh, đối với phương diện này hiển nhiên đối phương tương đối quen thuộc.

“Yên tâm, Trác Thiển sẽ không phải chịu một thương tổn gì, ta sẽ đem nàng an toàn trở về đây.” Đối với việc Trác Thiển không nhìn, Gia Vệ cũng không ý kiến gì, dù sao người ta là phú bà trăm triệu, mình cùng người ta chênh lệch quá lớn, có điều chuyện này là nhiệm vụ Gia Vệ tiếp nhận, nhiệm vụ liên quan đến căn cứ A có thể quật khởi hay không, Gia Vệ tự nhiên không thể có bất kỳ sai lầm nào.

Trịnh Tung gật đầu, hẩn nhìn chằm chằm Gia Vệ một chút, sau một lát mới đi tới bên cạnh hai người một nam một nữ kia.

Không bao lâu, Trịnh Tung và một nam một nữ kia đi tới, đi tới bên người Gia Vệ, Trịnh Tung liền cười giới thiệu nói: “Đây là Tank, tên là Triệu Đàm Khắc, người gọi hẩn Tank là được. Đây là Đàm Hồng Vũ, gọi Hồng Vũ là được. Đây là hai đồng đội của ta, cũng là huynh đệ và muội muội của ta, hi vọng lần này chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.”

Gia Vệ gật đầu cười, vươn tay phải nói: “Gọi Long Tứ là được.”

Tank vươn bàn tay to nắm tay Gia Vệ, có điều vừa nắm xong, hai người Tank và Hồng Vũ trên mặt xuất hiện một nụ cười nhạt.

Trịnh Tung thấy thế thì cau mày, nhưng cũng không nói gì thêm, mà lại cau mày nhìn về phía Tank và Gia Vệ bắt tay, hẩn cũng cần

hiều được thực lực của Gia Vệ mới có thể phân công nhiệm vụ cho Gia Vệ được tốt.

Chỉ có điều, sau một lát, hai người Trịnh Tung và Hồng Vũ đều là mờ to hai mắt nhìn.

Dưới cái nhìn của họ, Tank chậm rãi cúi người hướng về một bên, hai mắt trừng lớn, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Tank nhe răng há miệng, không thể nghĩ ngờ là phải chịu đau đớn rất lớn, mà nơi bị đau, cũng chỉ có bàn tay đang bắt tay Gia Vệ.

“Tank huynh đệ thật sự là nhiệt tình quá.” Gia Vệ cười cười, chậm rãi buông bàn tay to của Tank ra, sau đó, nắm tay mình, lặng lẽ nói.

Mà lúc này, bàn tay to của Tank cũng bị biến dạng, giống như bị vật nặng nghiền đè quá mức, có điều Tank cũng không có bị thương tổn gì, chỉ là vô cùng đau nhức mà thôi.

Tank không nói gì, hần lúc này đau đến mức nhe răng há miệng, sắc mặt trắng bệch, tuy rằng tức giận, nhưng cũng không dám làm ra chuyện gì quá đáng.

Lúc này, Trịnh Tung và Hồng Vũ đều mang vẻ mặt khiếp sợ nhìn về phía Gia Vệ.

Người thanh niên này vóc người gầy yếu, lại có sức mạnh như vậy.

Phải biết là, cho dù là Trịnh Tung cũng rất khó đem Tank biến thành như vậy, dù sao vóc người Tank cơ bắp dày đặc, cho dù là Trịnh Tung, về khí lực cũng so với Tank lớn hơn một chút mà thôi.

“Ha ha, là Trịnh Tung tôi mắt kém rồi, ta thay mặt Tank xin lỗi Long Tứ huynh đệ.” Trịnh Tung cười khỏ nói.

Hồng Vũ lúc này cũng không dám nói gì, dù sao chỉ cần chút chuyện vừa rồi, là nhìn ra được Gia Vệ không phải thoát nhìn vô dụng như bề ngoài.

“Trịnh ca khách khí, nếu chúng ta cùng hợp tác, tất nhiên phải biết rõ tất cả thực lực mới đúng.” Gia Vệ cười nói.

“Không sai, nếu Long Tứ huynh đệ có thể nghĩ như vậy, Trịnh Tung cũng yên tâm, lần hành động này, tất nhiên sẽ không phát sinh cái gì ngoài ý muốn.” Trịnh Tung gạt đầu nói, vẻ mặt tươi cười, lúc này Trịnh Tung đã xem Gia Vệ thành người có cấp độ để đối đãi.”

Cùng lúc đó, Trịnh Tung trong đáy mắt cất dấu vẻ khiếp sợ không gì sánh được.

Hắn đối với quân ngũ hiểu biết không ít, dù sao hắn là dựa vào làm vệ sĩ kiểm bát cơm, đối với vấn đề thực lực trong xã hội hiểu rất nhiều sự tình.

Trong hiểu biết của hắn, thực lực của hắn so với sĩ quan bình thường mạnh hơn rất nhiều, cho dù là gặp phải bộ đội đặc chủng, mình cũng chiếm được thế thượng phong.

Mà bây giờ, Gia Vệ tuổi còn nhỏ, lại có thực lực như vậy, quả thực làm cho Trịnh Tung khiếp sợ.

Từ lúc nào, binh lính mạnh mẽ như vậy?

Trịnh Tung lại không biết, hắn vừa bắt đầu đã gặp nhảm lẫn.

Hắn cho là, nhân vật gọi là vệ sĩ của quốc gia, tất nhiên là có từng tham gia quân ngũ, đồng thời có thực lực mạnh mẽ trong hàng lính đây, hắn lại không biết, Gia Vệ cũng không phải lính, bắt lộn tìm quân khu nào cũng không có Gia Vệ trong đó.

Không bao lâu, Tank không còn nhe răng nữa, tay cũng khôi phục nguyên dạng, lúc này Tank mới khôi phục bản tính của mình.

Dường như những người to con trong thiên hạ đều có chung một tính cách, Tank đi tới bên người Gia Vệ, trực tiếp đâm vào vai Gia Vệ một cái, nói: “Huynh đệ, ca ca ta phục rồi.”

Gia Vệ cười nói: “Cái gì phục hay không phục chứ, chúng ta bây giờ là chiến hữu, phải chiếu cố lẫn nhau mới được.”

Mà Trịnh Tung ở một bên trong mắt lại hiện lên thần sắc kinh ngạc, một đám của Tank ngay hắn chịu phải cũng phải rung vai một cái, mà Gia Vệ bị Tank đâm cho một đâm, vai dĩ nhiên không động tý nào.

Nụ cười trên mặt Gia Vệ càng sâu sắc, hắn thấy được biểu tình của Trịnh Tung, hắn cần chính là hiệu quả này.

Để Trịnh Tung nhận rõ thực lực của mình, Trịnh Tung mới không xem mình trở thành một cái ràng buộc, mới có thể bảo vệ tốt Trác Thiển, đây chính là suy nghĩ của Gia Vệ.

Trác Thiển ở sau bàn làm việc không thấy được mọi chuyện ở đây, có lẽ nói năng đối với mấy chuyện đó không có hứng thú gì, chỉ cùng đứa trẻ kia chơi đùa, đứa bé phát ra tiếng cười liên tục, làm cho trên mặt Trác Thiển cũng tươi cười.

Gần một giờ đồng hồ trôi qua, mấy người một thân tây trang, mang theo kính râm đen đi tới.

Đi cùng còn có một nữ tử mang kính mặt trang phục công sở màu xám, trong tay nàng cầm một cái túi không nhỏ, trên tay cầm một chồng văn kiện.

“Trác tổng, ký tên vào những văn kiện này xong, chúng ta có thể xuất phát.” Nữ tử kia đem đồng hồ văn kiện trong tay đặt trên bàn công tác, mở miệng nói.

Lúc này đây, Trịnh Tung đối với Gia Vệ thấp giọng nói: “Đây là thư ký của Trác tổng, gọi là Trương Lệ Anh, cùng Trác tổng giống nhau, đều là nữ cường nhân.”

Gia Vệ gật đầu, Trương Lệ Anh này đích thật là một bộ dạng của nữ cường nhân, thiên sinh lệ chất đều bị nàng giấu ở dưới vẻ mặt nghiêm túc, đối với những thứ ở bên ngoài giống như không nhìn thấy làm cho người ta có cảm giác cô không gần gũi, cho người khác cảm giác xa cách ngàn dặm.

Trác Thiển ngồi thẳng người, tỉ mỉ nhìn một văn kiện Trương Lệ Anh lấy ra một chút, một lát sau liền ký tên của mình vào.

Sau đó nàng đứng dậy, khom lưng ôm lấy đứa bé ba bốn tuổi kia, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Đứa bé kia còn cầm trong tay món đồ chơi Siêu Nhân Điện Quang và Quái Thú, đem tâm tư về mặt vào trong Siêu Nhân Điện Quang đại chiến Quái Thú tìm niềm vui, căn bản không thêm để ý đi nơi nào.

Mà lúc này, Trịnh Tung và Gia Vệ đều nhíu mày.

Nếu như nói độ khó của việc bảo vệ Trác Thiển là một, thì bảo vệ đứa bé có độ khó là mười rồi, Trác Thiển mang theo đứa bé xinh đẹp này, không thể nghĩ ngờ sẽ tăng thêm độ khó cho việc bảo vệ của bọn họ.

“Long Tứ huynh đệ, đến lúc ngươi nên nói rồi.” Chờ Trác Thiển và Trương Lệ Anh đi ra ngoài, Trịnh Tung liền đối với Gia Vệ đang đi nói.

Gia Vệ ngắt ra, chột cau mày hỏi: “Ta có gì mà nói?”

“Ngươi là do quốc gia phái tới bảo vệ Trác nữ sĩ, cùng chúng ta không giống nhau, chúng ta là được mời bằng tiền, tất nhiên phải

theo yêu cầu của người ta, mà người có thể lấy góc độ an toàn của Trác nữ sĩ, đưa ra kiến nghị với Trác nữ sĩ, thậm chí đưa ra yêu cầu.” Trịnh Tung mở miệng nói, hẳn là người của công ty vệ sĩ, Trác Thiển trả tiền, hẳn nhất định phải bảo vệ Trác Thiển cùng người khác, không thể đưa ra yêu cầu.

Mà Gia Vệ lại khác, dù sao Gia Vệ đến bảo vệ Trác Thiển là hoàn toàn miễn phí, cũng không phải Trác Thiển thuê mướn gì, cho nên Gia Vệ có thể từ an toàn của Trác Thiển mà đưa ra một số yêu cầu.

Thế nhưng Gia Vệ đã nhìn ra Trác Thiển rất có thể là bà mẹ đơn thân, mà muốn một bà mẹ đơn thân buông con của mình ra, đây là một chuyện tình rất khó làm, đồng thời trong lòng Gia Vệ cũng bài xích việc này.

“Nếu quả thật xảy ra va chạm, trong vòng vây trùng điệp đem Trác nữ sĩ cứu ra, chúng ta có thể làm được, thế nhưng trong lúc đó nếu như bởi vì đưa bé khóc lên mà bị phát hiện, chúng ta rất có thể kiếm cù ba năm thiêu một giờ, một người cũng không sống được.” Trịnh Tung tiếp tục nhắc nhở, vẻ mặt hẳn nghiêm túc, gần bốn mươi tuổi, hẳn có kinh nghiệm phong phú không gì sánh được, cho dù là một người không kinh nghiệm, hẳn cũng biết, mang theo một đứa bé, sẽ tăng độ khó nhiệm vụ lần này rất lớn.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 89

Tai Nạn Xe Nguy Hiểm

Lông mày Gia Vệ nhăn chặt lại, hẳn biết Trịnh Tung nói không sai, thế nhưng hẳn biết, cho dù là mình có nói, Trác Thiển cũng sẽ không bỏ lại đứa bé.

“Không nên chần chờ nữa, Long Tứ huynh đệ chẳng lẽ không biết Trác nữ sĩ đi Bắc Libya lần này làm gì sao?” Trịnh Tung về mặt vội vàng nói, Trác Thiển lúc này đã ôm đứa bé xuống lầu rồi.

Gia Vệ suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định, nói: “Ta đi nói.”

Trịnh Tung mặt lộ ra nét tươi cười gật đầu, liền cùng Gia Vệ cùng nhau đi ra bên ngoài, Tank và Hồng Vũ cũng theo phía sau.

Đi tới dưới lầu, mấy người Gia Vệ mới đuổi kịp Trác Thiển, lúc này mấy người Trác Thiển còn chưa có đi ra cửa lớn.

Gia Vệ bước ba bước thành hai bước rất nhanh vượt qua Trác Thiển, ngăn cản lối đi của Trác Thiển, không kịp nhìn xem khuôn mặt xinh đẹp của Trác Thiển nhăn lại, liền nói thẳng: “Trác tổng, người không thể mang theo đứa bé đi.”

Nhưng mà lại không giống như Gia Vệ tưởng tượng, Trác Thiển mặt cũng không có nhăn lại, mà hơi kinh ngạc nhìn về Gia Vệ, rồi lui về phía sau một bước, biểu tình trên mặt biến thành sắc lạnh.

Mà sau khi Trác Thiển thối lui một bước, Trương Lệ Anh liền đi tới trước người Gia Vệ, về mặt sắc lạnh nói: “Trách nhiệm của người chỉ là bảo vệ Trác tổng, mà không phải là trông coi Trác tổng, Trác tổng mang theo ai đi, chẳng lẽ còn phải được sự đồng ý của người nữa hay sao?”

“Người có biết hay không, mang theo đứa bé, sẽ làm hành trình đến Bắc Libya lần này nguy hiểm hơn gấp bội, đồng thời đối với trẻ nhỏ cũng không nên, chỗ nguy hiểm như vậy, các người thực sự hi vọng trẻ con phải trải qua sao?”

“Không có nguy hiểm thì gọi các người tới làm gì?” Trương Lệ Anh vẻ mặt sắc lạnh như trước, nói: “Người mau tránh ra, lần hội nghị này không thể muộn, nếu như đến muộn, không chỉ là chúng ta tổn thất, các người cũng bị tổn thất.”

Bên cạnh Trịnh Tung nhìn thấy tình huống này, vài lần muốn mở miệng, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Gia Vệ là quốc gia phái tới bảo vệ Trương Thiên, còn bị Trương Lệ Anh nói cho như vậy, nếu như Trịnh Tung mở miệng nói, Trương Lệ Anh rất có thể đem Trịnh Tung khai trừ trực tiếp rồi.

Phía sau Trương Lệ Anh là Trác Thiên, nàng vẫn ôm đứa bé, trên mặt không có biểu tình gì, giống như chuyện này căn bản không liên quan gì đến nàng.

Có điều Gia Vệ cũng không tránh ra, mà cùng Trương Lệ Anh giằng co.

Tình huống như vậy, khiến Gia Vệ cũng nhíu mày một hồi, nhiệm vụ lần này không thể xảy ra một điểm sơ suất, nếu vì đứa bé mà dẫn đến tính mạng Trác Thiên bị uy hiếp, đến lúc đó hối hận không kịp.

Ta đã đáp ứng với cha nó, vĩnh viễn không ly khai nó, cho dù là đi đến nơi nguy hiểm, ta cũng muốn mang nó đi cùng.” Sau một lát, Trác Thiên mở miệng, thanh âm trong trẻo lạnh lùng, nhưng cũng không có ngữ khí xa cách ngàn dặm như Trương Lệ Anh, mà trái lại có một loại hướng về Gia Vệ giải thích.

“Thế nhưng...” Gia Vệ vừa muốn nói điều gì, Trương Lệ Anh liền trực tiếp hừ lạnh một tiếng, nói: “Nếu như còn trì hoãn nữa, chúng ta cũng không cần phải đi nữa, hậu quả sau đó, tuyệt đối là người không muốn gặp phải.”

Gia Vệ long mày nhíu chặt lại, đúng lúc này, Trịnh Tung liếc mắt cho Gia Vệ một cái, Gia Vệ trầm ngâm trong chốc lát, cũng đành tránh đường.

Nhiệm vụ của Gia Vệ là bảo vệ Trác Thiên an toàn, mà nhiệm vụ này, là bảo đảm hội nghị lần này tiến hành thuận lợi, nếu như ngay cả hội nghị cũng không thể tiến hành thuận lợi rồi, nhiệm vụ của Gia Vệ cũng xem là không hoàn thành.

“Nếu quả thật có chuyện ngoài ý muốn, an toàn của Trác Thiên và đứa bé giao cho ta, các người loại bỏ trở ngại là được.” Đi phía sau Trác Thiên và Trương Lệ Anh, Gia Vệ nói khẽ với Trịnh Tung.

Trịnh Tung chỉ chần chờ chốc lát, rồi cũng gật đầu.

Vốn là nhiệm vụ bảo vệ Trác Thiên và đứa bé an toàn sẽ giao cho người có thực lực cực mạnh, mà bọn Trịnh Tung xem xét, thực lực cực mạnh đúng là Trịnh Tung rồi, có điều bây giờ xuất hiện Gia Vệ, biểu hiện ra thực lực không tầm thường, cho dù là Trịnh Tung cũng không có nắm chắc có thể thắng được Gia Vệ.

Tank về mặt tin phục, Hồng Vũ thì có chút không phục, tại Tank xem xét, thực lực Gia Vệ so với Trịnh Tung còn mạnh hơn, bởi vì hẳn tự mình cảm nhận qua thực lực Gia Vệ, mà hồng vuc không có cảm nhận qua, tự nhiên cho rằng Trịnh Tung sẽ mạnh hơn một chút.

Ngoài cửa tòa cao ốc, một chiếc xe hơi Lincoln đỗ ở đó, trước sau còn có một xe LandRover màu đen.

Trác Thiên ôm đứa bé lên chiếc xe Lincoln ở giữa, Trương Lệ Anh cũng đi theo, lúc này Trịnh Tung quay qua Gia Vệ nói: “Người ngồi xe phía trước, Tank, Hồng Vũ cùng ta ngồi xe phía sau.”

Trịnh Tung quả quyết vỗ vỗ bả vai Gia Vệ, quay qua Gia Vệ gật đầu.

Gia Vệ về mặt cũng ngưng trọng gật đầu, bây giờ xem như nhiệm vụ bắt đầu rồi, từ giờ trở đi, trong mười ngày kế tiếp, bảo vệ Trác Thiên bình an trở về.

Không bao lâu, ba chiếc xe liền bắt đầu chạy, Gia Vệ ngồi ở ghế lái phụ của xe LandRover đen phía trước không có lời là, về mặt ngưng trọng hai mắt nhìn xung quanh, chú ý đến tất cả mọi thứ.

Tốc độ ba chiếc xe cũng không phải quá nhanh, nhưng cũng không chậm, mà nhìn bảng hiệu các tòa nhà xung quanh, Gia Vệ mới biết được nơi này là thành phố Lương Châu, được xưng là kinh đô của vùng ven biển.

Cũng khó trách nơi này có các tòa kiến trúc cao lớn như vậy, thành phố Lương Châu tuy rằng không phải thành phố trực thuộc trung ương, nhưng thực lực kinh tế không có thua thành phố trực thuộc trung ương, ở đây phát triển cực kỳ nhanh, mặc dù là thành phố phương bắc, nhưng so với các thành phố phía nam thì cũng không phát triển chậm chút nào.

Ba chiếc xe chạy nhanh hướng về phía sân bay Thành Nam Lương Châu, mấy người ngồi máy bay tư nhân của Trác Thiên đi Bắc Libya.

Nhưng mà, khi ba chiếc xe đi tới một ngã tư lớn, hai mắt Gia Vệ bỗng nhiên co rút lại.

Bọn họ vừa lúc gặp đèn đỏ, ba chiếc xe đều ngừng lại, mà các xe đi ở bên phải, còn có một chiếc xe mà người ở trong xe vẫn hướng

về bên này nhìn, đồng thời chiếc xe kia tuy rằng dừng lại, nhưng chân ga vẫn giữ, người lái xe muốn tăng tốc, có thể trong thời gian rất ngắn tăng đến tốc độ cao.

Điều này làm cho Gia Vệ không giải thích được, hẳn mặc dù chưa có lái qua xe, nhưng cũng đã thấy xe dừng ở giao lộ, chiếc xe này tuyệt đối không bình thường.

“Lát nữa đi chậm một chút.” Gia Vệ quay qua tài xế nói, cặp mắt của hắn nhìn chăm chăm vào xe bên phải kia.

Chỉ chốc lát sau, đèn đỏ ngã tư biến thành màu xanh, LandRover đen cũng bắt đầu chạy.

Thế nhưng, LandRover đen cũng không có chạy chậm như lời nói của Gia Vệ, mà là chạy vô cùng nhanh, vừa mới bắt đầu liền tăng tốc cực nhanh.

Ngay lúc này, sắc mặt Gia Vệ bỗng nhiên biến đổi.

Chiếc xe bên phải kia vào lúc đó lại chạy đi, hướng đi phía trước vẫn là đèn đỏ, thế nhưng lúc này xe vậy mà đã chạy rồi, đồng thời bởi vì dẫm chân ga quá mạnh làm phía sau xe xuất hiện khói đen liên tục, mà hướng chiếc xe kia lao nhanh tới, chính là chiếc Lincoln mà Trác Thiên ngồi.

“Dừng xe.” Gia Vệ bỗng nhiên quát lớn, người tài xế trung niên kia bị làm cho hoảng sợ.

Vốn là người tài xế kia cũng không có để ý đến lời nói của Gia Vệ còn thanh niên này, hẳn làm tài xế vài chục năm rồi, so với Gia Vệ còn không biết phải đi nhanh hay chậm sao?

Nhưng cũng bởi vì loại tự đại này của hắn, làm cho người ngồi trên chiếc xe kia có thể nhân cơ hội được.

Gia Vệ hai mắt bỗng nhiên co rút lại, sau đó trực tiếp trực tiếp đạp chân lên bàn đạp chân ga, vươn tay trái trực tiếp nắm tay lái, cấp tốc quẹo lại.

Quẹo gấp như thế, với tốc độ này, chiếc xe LandRover chắc chắn sẽ bị lật, nhưng xe lật cũng có thể vòng lại, ngăn cản chiếc xe muốn đụng vào xe Lincoln kia.

(DG: ta mù mờ về xe quá, dịch mấy đoạn về xe này chém đại mấy vế: D)

“Rầm...”

Một tiếng vang thật lớn vang lên, xe Landrover đen bị bay ra xa hơn mười thước, lật nhào hai vòng, cuối cùng thân xe vẫn lật thẳng lại.

Chiếc xe muốn đâm vào xe Lincoln cũng không đâm được, mà là đâm vào xe LandRover, bởi vì quán tính quá lớn, trực tiếp bị lật liên tiếp mười vòng, cuối cùng rơi vào hang chắn trên giao lộ, xe không còn rõ hình dáng nữa.

Xe đi trong giao lộ nhất thời cũng dừng lại, xe LandRover đen phía sau xe Lincoln cũng mở cửa ra, Trịnh Tung, Tank và Hồng Vũ rất nhanh từ bên trong đi ra, ba người trước tiên là bảo vệ quanh xe Lincoln, sau khi kiểm tra an toàn, Trịnh Tung lúc này mới hướng về xe LandRover bị lật kia đi tới.

Dùng sức giật cửa xe LandRover ra, sau khi nhìn tình hình bên trong, Trịnh Tung liền ngây ngẩn cả người.

Trong xe không hề có người, vô luận là Gia Vệ hay tài xế, cũng biến mất không thấy nữa.

Nhưng mà, vừa lúc đó, chỉ nghe một tiếng vang “Bùm” thật lớn, chiếc xe ô tô muốn đâm xe Lincoln bị nổ tung, linh kiện ô tô bay ra bốn phía, bắn vào các xe xung quanh, lửa nóng đốt lên, làm cho mọi người lui về sau vài bước.

Có điều sau một lát, về mặt Trịnh Tung khiếp sợ nhìn về nơi cách ô tô nổ không xa.

ở đó, một thân ảnh gầy gò, hai tay mang theo hai người, một người là tài xế xe landRover, một người khác là một trung niên đầu tóc rối bời.

Thân ảnh gầy gò kia, chính là Gia Vệ kịp lúc mang theo tài xế xe LandRover ra khỏi xe, người trung niên đầu tóc rối bời kia chính là chủ nhân chiếc xe bị nổ.

“Thỉnh cầu căn cứ trợ giúp, có người cố ý sát hại hoặc muốn cố ý ngăn cản Trác Thiển đi tham gia hội nghị.” Gia Vệ thấp giọng nói, vòng tay được giấu trên tay hất lóa ra lục sắc quang mang, đem tin tức Gia Vệ gửi truyền đi.

“Chuyện này bộ môn có quan hệ sẽ giải quyết, người tiếp tục hộ tống Trác Thiển đi Bắc Libya, nhất định phải bảo vệ an toàn cho nàng.” Không bao lâu, trong đầu Gia Vệ có thêm một đoạn tin tức.

Mà vừa lúc này, âm thanh còi báo động vang lên, xe cảnh sát mở đường, khơi thông xe cộ đang hỗn loạn nơi đây, đồng thời đem người tình nghi trên tay Gia Vệ mang đi, tất cả sự tình cũng không cần bọn họ quan tâm, cảnh sát hoàn toàn tiếp nhận việc này.

« Người anh em, ca ca ta cũng phục người rồi. » Trịnh Tung đi tới, vỗ vỗ vai Gia Vệ cười nói.

« Chúng ta làm việc này, đầu tiên phải học được bảo vệ mình, ngay cả mình cũng không bảo vệ được thì sao có thể bảo vệ khách hàng? » Gia Vệ cũng lộ ra một dáng tươi cười, vui đùa nói.

Trịnh Tung cũng vẻ mặt ngưng trọng gật đầu, nói: « Người nói không sai, làm chúng ta làm việc này, đầu tiên phải học được bảo vệ mình, bằng không làm thế nào bảo vệ khách hàng, huynh đệ, thụ giáo rồi. »

“Trịnh ca, lần hành động này còn cần phải dựa vào kinh nghiệm phong phú của người mới được, bằng không chỉ có mỗi thực lực, cũng không thành công.” Gia Vệ lắc đầu, nhìn xe LandRover đen bị lật kia một chút, cười khổ nói: “Xem ra ta phải cùng người chen chúc một xe rồi.”

Mà lúc này đây, thanh âm lạnh như băng của Trương Lệ Anh vang lên sau lưng bọn Gia Vệ: “Long Tứ, người đi lên xe này.”

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 90

Làm Baba Của Ta

Nghe được lời nói của Trương Lê Anh, không chỉ Gia Vệ ngẩn người, mà ngay cả Trịnh Tung cũng ngẩng ngẩng cả người, hai người bọn họ hoàn toàn không ngờ, Trương Lê Anh, có lẽ đúng ra là Trác Thiển, sẽ cho Gia Vệ ngồi xe cùng các nàng.

Trịnh Tung quay qua Gia Vệ chớp mắt vài cái, nói: “Người anh em, không cần cùng ca ca chen chúc một xe rồi.”

Gia Vệ vè mặt cười khở, hấn nguyện ý cùng Trịnh Tung chen chúc một xe, không muốn lên xe Lincoln.

Nhưng ai bảo Gia Vệ lúc này là vệ sĩ chứ?

Người chủ có yêu cầu, Gia Vệ tất nhiên phải thực hiện thôi.

Vi vậy, Gia Vệ liền ngồi vào trong xe Lincoln.

Đây là lần đầu tiên Gia Vệ ngồi xe sang trọng như thế này, trước đó hấn ngồi qua xe tốt nhất chính là xe LandRover đen kia, bây giờ ngồi trong chiếc xe Lincoln này, Gia Vệ ít nhiều có chút cảm giác ràng bó.

Ngồi trên ghế ngồi bọc da thật, nhìn hai mỹ nữ khuynh thành, một người biểu tình băng lãnh, một người trên mặt tươi cười cùng đùa bé chơi đùa, làm cho trong lòng Gia Vệ không khỏi có chút khấn trương.

Hình ảnh này, khỏi phải nói có bao nhiêu ý cảnh rồi, như là băng hỏa lưỡng trọng thiên vậy, Gia Vệ tới gần Trương Lê Anh, liền cảm giác được khí băng lạnh kéo tới, mà tới gần Trác Thiển, lại là cảm thấy lửa nóng kéo tới, ngồi ở chính giữa đúng là hưởng thụ.

Không bao lâu, Trương Lê Anh mở tủ lạnh bên trong xe, lấy ra một chai đồ uống lạnh, đặt ở trước người Gia Vệ.

Gia Vệ cũng không khách khí, đối với vè mặt lạnh như băng của Trương Lê Anh cười cười, sau đó liền cầm lấy cái chai uống một hớp

lớn, tuy rằng bên trong xe không nóng, thế nhưng nơi này trời rất nóng, uống một hộp lớn đồ uống lạnh, làm cho Gia Vệ sáng khoái nhìn không được kêu lên.

Trong lúc nhất thời, Trương Lệ Anh và Trác Thiển đều cau lông mày lại, nhìn về Gia Vệ.

Gia Vệ mặt đỏ lên, liền vội vàng ngồi thẳng cơ thể, không có làm động tác gì nữa.

Lúc này Trác Thiển cũng nói chuyện: “Tên thật của ngươi không phải là Long Tứ chứ?”

“Long Tứ là danh hiệu, cũng không phải tên thật.” Gia Vệ không do dự, trực tiếp trả lời.

« Cái gì là danh hiệu? » Lúc này, đứa bé vẫn cùng Trác Thiển chơi đùa mở to hai mắt, mở miệng hỏi.

Mà lúc này, Gia Vệ mới nhìn ra, đứa bé này là một bé gái nhỏ, nhưng lại ăn mặc một thân quần áo của bé trai, tóc cũng tóc ngắn, khiến người ta vừa nhìn, liền ngộ nhận sẽ là bé trai.

“Danh hiệu chính là một cái tên khác, chính mình tự đặt.” Gia Vệ cười cười, quay qua đứa bé nói.

“Mẹ, mẹ, ta cũng muốn có danh hiệu, ta cũng muốn tự đặt tên khác.” Nghe xong lời nói của Gia Vệ, đứa bé lập tức nắm lấy tay Trác Thiển, thanh âm non nớt nói.

“Được, Hạo Hạo chính mình đặt một danh hiệu đi.” Trác Thiển vẻ mặt tươi cười, vuốt ve đầu đứa bé nói.

Tiểu Hạo Hạo lập tức thu tay về, rất khả ái ngậm lấy ngón tay nhướn mày lên suy nghĩ, ba người lớn đều nhìn nàng, chỉ có Trương Lệ Anh lúc này vẫn là mặt lạnh lung, không có nét tươi cười nào.

Sau một lát, Tiểu Hạo Hạo mới đột nhiên lộ ra dáng tươi cười, nói: “Kêu Chuột có được không?”

“Chuột?” Không chỉ Trác Thiển và Gia Vệ, mà ngay cả Trương Lệ Anh thất thán một bên cũng ngẩn người ra, sau một lát cả ba người đều nở nụ cười.

Bọn họ không nghĩ tới, bé gái Tiểu Hạo Hạo nhỏ như vậy, cư nhiên lại đặt tên cho mình như vậy, bé gái bình thường sẽ cực kỳ ghét chuột, mà nàng dĩ nhiên lại đặt tên cho mình là Chuột.

“Có được hay không vậy, gọi là Chuột đi, Chuột nhỏ thật đáng yêu.” Tiểu Hạo Hạo ôm lấy người Trác Thiển, làm nũng nói.

“Được, được, chỉ cần Hạo Hạo thích, gọi Chuột cũng được.” Trác Thiển vẻ mặt cười khở nói.

Mà lúc này, Gia Vệ mới chú ý tới Trương Lệ Anh bên cạnh, Trương Lệ Anh lộ ra nét tươi cười, so với Trác Thiển không thua gì.

Có điều, sau khi phát hiện ánh mắt của Gia Vệ, biểu tình của Trương Lệ Anh liền lập tức biến thành lạnh băng, không còn vẻ tươi cười nữa.

Gia Vệ xấu hổ cười, liền cùng Tiểu Hạo Hạo chơi tiếp.

Đương nhiên, trên đường đi, Gia Vệ cũng biết được Tiểu Hạo Hạo tên là Trương Vi Hạo, là tên của một bé trai, mà Trác Thiển cũng đem Tiểu Hạo Hạo nuôi dưỡng như bé trai vậy.

Tại trên đường đi, Trác Thiển và Gia Vệ nói chuyện không ít, Gia Vệ cũng hiểu sơ sơ được, Trác Thiển không phải là một người băng lãnh, mà là một người thiện lương, thậm chí Gia Vệ cảm giác Trác Thiển như là một thiếu nữ còn chưa vào đời, đối với những sự tình nàng nói cùng Gia Vệ, tuy rằng nàng không có biểu hiện cảm thấy hứng thú ra bên ngoài, nhưng ánh mắt của nàng lộ ra quang mang thì cũng không có che dấu.

Đi tới sân bay Thành Nam, mấy người cũng không chần chừ, liền lên máy bay tư nhân của Trác Thiển, đây là một máy bay không nhỏ đầy sang trọng, bên trong giống như là phòng khách sang trọng, còn có ba tiếp viên hàng không.

Gia Vệ âm thầm tắc lưỡi, cuộc sống của người có tiền đúng là không giống nhau, nhà hấn ngay cả xe hơi cũng không có, so thế nào với người ta?

Ngồi ở trên ghế ngồi máy bay, uống đồ uống lạnh uống lạnh ngon miệng, không ai nói gì, chỉ có thanh âm Tiểu Hạo Hạo chơi đùa.

Máy bay phi thường ổn định, căn bản không có cảm giác xóc nảy, khiến Gia Vệ vẫn có khăn trương buông lòng xuống.

Mà lúc này đây, Gia Vệ buồn chán nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, không khỏi có chút cảm thán.

Ai có thể nghĩ được, một tháng trước Gia Vệ còn là học sinh cấp 3 bình thường, bây giờ lại có loại tình huống này?

Lại ai có thể nghĩ được, Gia Vệ từ nhỏ đến lớn cũng rất gầy yếu, lại phải mang kính mắt, bây giờ lại thành một thành viên căn cứ A có

thực lực cường đại.

Trong bóng tối xem màn đêm, Gia Vệ cũng gần như xem rõ ràng, không còn một chút dấu vết của cận thị.

Gia Vệ vươn tay, lắc lắc tay trước mắt mình, hấn nắm tay, cảm giác loại lực lượng này, là mười chín năm trước đó hấn chẳng bao giờ cảm nhận được.

“Thay đổi, tất cả đều thay đổi.” Gia Vệ thấp giọng tự nói.

Gia Vệ đã từng tưởng tượng thi lên đại học, sau khi tốt nghiệp tìm một công việc tốt, mua một căn nhà lớn, cho cha mẹ dưỡng già, để cha mẹ không còn phải khổ cực, để cha mẹ an hưởng lúc tuổi già.

Đây là lý tưởng của Gia Vệ.

Mà bây giờ, Gia Vệ nếu làm cũng có thể làm được, hấn có hai huyết sắc công hiến điểm, đổi lấy tiền cũng đủ mua một căn nhà lớn cho cha mẹ ở, số tiền còn lại, cũng đủ cho cha mẹ sống cả đời, thế nhưng Gia Vệ biết, đây không phải là cuộc sống cha mẹ muốn.

“Không biết mẹ có biết chuyện của cha hay không.” Gia Vệ cau mày, mười mấy năm qua, hấn không biết cha mình rốt cục có than phận gì, chỉ biết cha là một bảo vệ bình thường, mỗi tháng tiền lương bảo vệ 2000 ~ 3000 đồng ít ỏi.

Mà mẹ, bà chủ gia đình thì lại bị cha yêu cầu không được đi ra ngoài làm việc, trong nhà tuy có khó khăn, nhưng đầy đủ hạnh phúc, cha cũng chưa bao giờ có gì bất thường, giống như những người cha khác, quan tâm việc học và cuộc sống của con cái.

“Ca ca, người đang nhớ cha mẹ người sao?” Không biết lúc nào, Tiểu Hạo Hạo đi tới trước người Gia Vệ, bò tới trên đùi Gia Vệ, thanh âm non nớt hỏi.

Gia Vệ nhìn Trác Thiển phía trước vẫn chú ý đến Tiểu Hạo Hạo tươi cười, liền trực tiếp đem Tiểu Hạo Hạo bế lên, nói: “Đúng vậy, ca ca là đang nhớ cha mẹ, còn Tiểu Hạo Hạo thì sao? Có mẹ ở cùng, có phải rất hạnh phúc hay không?”

“Dạ, Chuột rất hạnh phúc.” Tiểu Hạo Hạo gật đầu, chọt giống như người lớn nhìn Trác Thiển và Trương Lệ Anh phía sau một chút, sau đó ghé vào lỗ tai Gia Vệ, thấp giọng nói: “Nếu không người làm baba của ta đi, cùng có ba và mẹ, Tiểu Hạo Hạo mới có thể hạnh phúc hơn.”

Gia Vệ nghe vậy, đầu tiên là sùng sốt, chợt liền nở nụ cười khổ.

Lời trẻ nhỏ không có ý gì, Gia Vệ tự nhiên biết, có điều cũng xác định, Trác Thiển thực sự có thể là một quả phụ, ba của Tiểu Hạo Hạo, có khả năng đã qua đời rồi.

“Được, sau này lúc chỉ có hai người chúng ta, người gọi ta là baba, ta gọi người là Chuột.” Gia Vệ cũng nhỏ giọng nói.

“Ngéo tay.” Tiểu Hạo Hạo vươn ngón út tay phải ra nói.

Gia Vệ duỗi ngón út của mình ra, cùng Tiểu Hạo Hạo ngéo tay.

Vừa mới ngéo xong, Tiểu Hạo Hạo đem đầu vùi vào trong lòng Gia Vệ, nhỏ giọng nói: “Ba, ba...”, không ngừng kêu lên.

Gia Vệ về mặt cười khổ, thấy Trác Thiển trên mặt tươi cười, Gia Vệ cũng đem Tiểu Hạo Hạo ôm lấy, lấy tay ôm lấy Tiểu Hạo Hạo, không để nàng trên chỗ ngồi ngã xuống, rồi cùng Tiểu Hạo Hạo chơi đùa.

Không bao lâu, Trác Thiển liền xoay qua chỗ khác, nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi.

Rất nhanh, Tiểu Hạo Hạo trong lòng Gia Vệ cũng không động nữa, nghiêm nhiên là ngủ rồi.

“Long Tứ, người ôm đứa bé ngủ đi, ba người chúng ta thay phiên nhau là được.” Trịnh Tung quay quay Gia Vệ nhỏ giọng nói.

Tuy rằng lúc này ở trên máy bay, nhưng cũng không thể buông lỏng, không thể đều ngủ hết.

Gia Vệ cũng không từ chối, gật đầu, liền nhắm hai mắt lại.

Gia Vệ cũng không có ngủ say, vẫn ở trạng thái nửa tỉnh nửa ngủ, mà hẳn vẫn nghe Tiểu Hạo Hạo trong lòng gọi “Ba”, tuy rằng không rõ ràng lắm, nhưng Gia Vệ có thể nghe được.

Tiểu Hạo Hạo ngủ vô cùng yên ổn, chỉ thỉnh thoảng động động cơ thể, cũng không có khóc nháo.

Không biết qua bao lâu thời gian, Gia Vệ tỉnh lại, sau khi mở mắt ra, liền thấy Trương Lệ Anh về mặt lạnh băng đang nhìn mình.

Gia Vệ giật mình, liền vội vã ngồi thẳng cơ thể, lấy tay sờ sờ trên mặt, thấy không có gì, lúc này mới yên lòng lại.

Mà Gia Vệ khẽ động như vậy, Tiểu Hạo Hạo trong lòng cũng tỉnh lại, lấy mu bàn tay xoa xoa mắt nói: “Mẹ, đi tiểu.”

Tiểu Hạo Hạo lúc này có lẽ đã quên đang ở trên máy bay, tưởng rằng ngủ ở nhà như bình thường.

Sau khi nàng thấy Gia Vệ không phải là mẹ, nàng cũng không có khóc nháo, mà là nhỏ giọng nói: “Ba, đi tiểu.”

Gia Vệ vè mặt xấu hổ méo cả miệng, hấn cũng chưa đem trẻ con đi tiểu bao giờ.

“Tiếp viên...” Lúc này đây, thanh âm Trương Lệ Anh vang lên, chỉ chốc lát sau, một tiếp viên hàng không mỹ lệ đi tới, đem Tiểu Hạo Hạo từ trên người Gia Vệ ôm lấy, hướng về toilet đi tới.

Gia Vệ vè mặt xấu hổ đối với Trương Lệ Anh cười cười, rồi đi vào trong toilet rửa ráy mình một chút.

Từ trong toilet đi ra, Gia Vệ liền bị Trịnh Tung ngăn lại, chỉ thấy vè mặt Trịnh Tung ngưng trọng, thấp giọng nói: “Người anh em, đã đến châu Phi rồi, chỉ còn hơn bốn tiếng nữa là đến Bắc Libya rồi, bây giờ nên chuẩn bị một chút rồi.”

“Máy bay trực tiếp đáp xuống Bắc Libya sao?” Gia Vệ khẽ cau mày, mở miệng hỏi.

“Không phải, máy bay dừng ở phi trường quốc tế, nơi đó là một sân bay do Liên Hợp Quốc bảo hộ, bắt luận phần tử vũ trang nào cũng không dám tập kích, chúng ta từ sân bay đón xe đi thủ đô Bắc Libya làm việc, đây cũng là đoạn đường nguy hiểm nhất, Bắc Libya mặc dù bây giờ có chính phủ chi phối rồi, nhưng vẫn có rất nhiều phần tử vũ trang hoạt động, nếu chúng ta gặp phải, sẽ là một trận chiến đấu kịch liệt đấy.” Trịnh Tung thấp giọng nói, hai mắt hấn híp lại, tuy rằng lo lắng, nhưng cũng không có chút nào sợ hãi, trái lại còn có chút hưng phấn.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 91

Gặp Phân Tử Vũ Trang Trên Đường

Lời tác giả: Đa tạ mọi người ủng hộ, nhìn phiếu đề cử của hôm nay, giống như là thắng tiết canh vậy, toàn thân đều là động lực ~~ nội dung câu chuyện lại đầy mạnh, lần hành trình tới châu Phi này giống như là thời gian Gia Vệ trở tài ở căn cứ, nhất định không để cho mọi người thất vọng ~~

...

Bốn giờ thời gian rất nhanh trôi qua.

Tiểu Hạo Hạo cũng không có tiếp tục quán quít lấy Gia Vệ, mà là trở lại bên người mẹ, sau khi cùng mẹ ăn cơm, lại tiếp tục đi ngủ.

Ở trên máy bay, con người luôn có cảm giác mệt chết đi, người lớn còn tốt, trẻ con thì không thể chịu được loại mệt nhọc này.

Tại phi trường quốc tế, mấy người Gia Vệ vừa mới xuống máy bay thì có mấy người mặc trang phục quân nhân chào đón.

Mà làm Gia Vệ kinh ngạc là, mấy người quân nhân này cũng không phải người da đen châu Phi, mà là người Trung Quốc.

Có điều, cũng không cần Gia Vệ cùng những quân nhân này giao thiệp, hiển nhiên Trịnh Tung đã cùng bọn họ liên hệ, sau khi nói chuyện một chút, một người lính ở giữa liền đi trước dẫn đường, hướng về một phía đi tới.

Không có bao lâu thời gian, bọn Gia Vệ liền ly khai phi trường quốc tế, ngồi mấy chiếc xe việt dã hướng về một hướng chạy đi.

“Ồ đây cách thành phố thủ đô Bắc Libya hơn hai trăm dặm, xem tình hình giao thông, chúng ta cần khoảng năm giờ đồng hồ mới tới được, mà đi đường này, là một đường tương đối an toàn, chắc có lẽ không đụng phải phân tử vũ trang.” Trịnh Tung quay qua Gia Vệ nói.

Lần này hai người Trịnh Tung cùng Gia Vệ ngồi ở xe việt dã phía trước, Tank cùng Hồng Vũ ngồi ở xe việt dã phía sau, mấy người

Trác Thiển ngồi ở chiếc xe ở giữa.

“Trịnh ca, ta có một vấn đề vẫn không hiểu nổi, người có thể nói cho biết hay không?” Gia Vệ cau mày hỏi.

“Vấn đề gì?” Trịnh Tung sùng sốt, hỏi.

“Nếu đến châu Phi nguy hiểm như vậy, vì sao Trác tổng còn muốn đích thân đến?” Gia Vệ không chần chừ, lập tức mở miệng hỏi.

Châu phi cũng không yên ổn, đây là sự tình toàn bộ thế giới đều biết, nhất là ở Bắc Libya, quanh năm suốt tháng đều phát sinh chiến loạn, tuy rằng hiện tại Bắc Libya đã thành lập chính phủ, thế nhưng chính phủ này có thể trấn giữ ở đây bao lâu thì ai cũng không nói rõ được.

Loại tình huống này, Trác Thiển có gia tài hàng trăm triệu lại tự mình muốn đến, không khỏi có mức lớn mật.

Trịnh Tung nhíu mày lại, sau một lát, hần mới mở miệng nói: “Sự tình trong này, ta cũng không rõ lắm, chỉ biết tập đoàn châu báu Trương thị ở Bắc Libya có vài mỏ kim cương nhỏ, nhưng vì Bắc Libya chiến loạn, cho nên mỗi lần Bắc Libya đảo chính phủ, Trương thị châu báu đều phải tổn thất rất nhiều tài chính đến về chính phủ Bắc Libya, mà lần này Trác tổng tự mình đến, chính là muốn nhất lao vĩnh dật (một lần khổ suốt đời sướng), giữ lấy mấy mỏ kim cương nhỏ này vĩnh viễn.

“Giữ lấy vĩnh viễn?” Gia Vệ long mày nhíu lại, nói: “Điều đó không có khả năng, hiện tại Bắc Libya chỉ tương đối ổn định một chút, thế nhưng chính phủ này có thể tồn tại bao nhiêu lâu, ai cũng không biết được, chờ chính phủ này bại, chính phủ khác dựng lên, tập đoàn châu báu Trương thị còn không phải lại bị tổn hại rồi?”

Trịnh Tung lắc đầu cười, nói: “Người anh em, không nên xem chính phủ Bắc Libya quá mức cường đại, thậm chí có thể nói, đảm lượng của chính phủ so với đảm lượng của vũ trang quân phiệt còn thua xa, hiện tại chính phủ Libya cần lo lắng, không chỉ là từ tập đoàn châu báu Trương thị lấy bao nhiêu tiền tài, mà còn phải lo lắng đến quan hệ quốc tế, chỉ cần chính phủ này trên quốc tế tuyên bố một vài sự tình, chính phủ tiếp theo sau đó, muốn sửa cũng không phải dễ. Đồng thời, Trác tổng lần này tới, nhất định là nghĩ đến biện pháp tốt, bằng không năng cũng sẽ không đích thân mạo hiểm.”

Dừng một chút, Trịnh Tung nói tiếp: “Người anh em, trách nhiệm của chúng ta là bảo vệ tốt bọn Trác tổng, về phần sự tình khác, chúng ta mặc dù là nam nhân, nhưng không nhất định phải so với nữ nhân cường Trác tổng này.”

Gia Vệ cười khở gật đầu, Trịnh Tung nói không sai, nói như thế nào Trác Thiển cũng là một phú bà trăm triệu, đến loại trình độ này,

dung khí của nàng đã không phải là người bình thường có thể lý giải, mà thủ đoạn của nàng, cũng nhất định không kém.

Không bao lâu, năm xe việt đã liền đi hết đường quốc lộ, đi vào đường đất xóc này.

Không có biện pháp, phía trước đường quốc lộ bị bắn phá, chỉ có đi đường vòng nữa thôi, xe việt đã xóc nảy cực kỳ mạnh, bọn Gia Vệ nhưng thật ra không có việc gì, bất quá chính là lo lắng cho ba người Trác Thiển, Trương Lệ Anh cùng Tiểu Hạo Hạo ra làm sao thôi.

Không bao lâu, bộ đàm cầm trong tay Trịnh Tung truyền đến thanh âm bảo dừng xe của Trương Lệ Anh, trong đó xen lẫn tiếng trẻ con khóc.

Năm chiếc xe việt đã dừng lại, lúc này bộ đàm trong tay Gia Vệ vang lên, chính là thanh âm của Trương Lệ Anh, bảo Gia Vệ đi đến chiếc xe ở giữa.

“Xem ra, người làm baba hời phải đi dỗ trẻ con rồi.” Trịnh Tung cười nói.

Gia Vệ xấu hổ cười, cũng không chân chờ, xuống xe liền hướng về chiếc xe việt đã ở giữa đi đến.

Đi vào trong xe, âm thanh Tiểu Hạo Hạo khóc lớn lên, xe việt đã xóc nảy quá mạnh, làm cho đứa bé sợ hãi.

“Ba ba, ôm...” Gia Vệ vừa mới đến, đứa nhóc kia liền quên ước định cùng Gia Vệ, trực tiếp khóc rống kêu lên “Ba”, hai tay hướng về Gia Vệ ôm lấy.

Gia Vệ về mặt xấu hổ, Trương Lệ Anh như cũ vẫn là biểu tình lạnh như băng, không có lộ ra vẻ gì khác, mà Trác Thiển cũng sùng sốt, chột sắc mặt đỏ lên, liếc mắt trừng Tiểu Hạo Hạo đang khóc.

“Sợ, ừ, sợ...” Gia Vệ ôm lấy đứa bé, bừa bé liền vừa khóc vừa lấy sức quay qua Gia Vệ nói, nhìn thật đáng thương, làm cho Gia Vệ không khỏi thấy đau lòng.

“Không có việc gì, ba... chú ở chỗ này, không có chuyện gì nữa.” Gia Vệ dỗ đứa bé, thiếu chút nữa nói sai lời, về mặt xấu hổ nhìn Trác Thiển, thấy Trác Thiển không có nhìn về bên này, liền không nói gì nữa, tiếp tục dỗ dành đứa bé.

Có lẽ là đứa bé này thật thiếu khuyết tình thương của cha, mà Gia Vệ vừa trải qua một tháng huấn luyện, trên người có khí chất đàn ông, được Gia Vệ ôm vào trong ngực, đứa bé rất nhanh không khóc nữa, lại có biểu tình buồn ngủ.

“Xem ra, đứa bé rất thích người.” Không bao lâu, một thanh âm vang lên làm Gia Vệ có chút bối rối, Trương Lệ Anh dĩ nhiên nói.

Tuy rằng chỉ có một ngày tiếp xúc ngắn ngủi, nhưng Gia Vệ có thể nhìn ra, Trương Lệ Anh là người không nói lời thừa, là nữ nhân không muốn nói lời thừa chút nào, có thì sẽ nói, không có sẽ không nói.

Mà bây giờ, Trương Lệ Anh mỗi câu nói đều có thâm ý dĩ nhiên lại mở miệng nói, lại nói một câu làm Gia Vệ đoán không được ý trong đó.

Có ý tứ gì?

Gia Vệ sững sốt, ngăn người suy nghĩ cẩn thận những lời Trương Lệ Anh nói là có ý gì, hẳn có thể nhìn ra, Trương Lệ Anh cũng không phản đối Gia Vệ cùng Tiểu Hạo Hạo tiếp xúc, việc này từ việc Trương Lệ Anh gọi Gia Vệ đến là có thể nhìn ra.

Không có phản đối, đó chính là đồng ý, nhưng nàng là một thư ký, có thể đồng ý cái gì?

Gia Vệ xấu hổ cười cười, không nói gì, chỉ là đem Tiểu Hạo Hạo ôm vào trong ngực, mặc dù xe việt dã rất xóc nảy, Gia Vệ cũng tận lực không để cho Tiểu Hạo Hạo trong lòng bị xóc nảy như vậy.

“Hự...”

Không bao lâu, Trác Thiên kêu lên một tiếng đau đớn, làm ra một động tác nôn khan.

Chỉ thấy nàng lúc này mi mắt xinh đẹp hơi nhú, sắc mặt trắng bệch, rõ ràng là bị say xe.

“Trác tổng, người không sao chứ?” Gia Vệ quan tâm hỏi, bộ dáng Trác Thiên điềm điềm đáng yêu kia, khiến Gia Vệ thấy thế nào cũng không rõ, nàng dĩ nhiên là một người mẹ của đứa bé ba bốn tuổi, đồng thời là một người mẹ đơn thân.

“Không có việc gì.” Trác Thiên lắc đầu, nói khẽ, thanh âm có vẻ rất suy yếu.

Gia Vệ cũng có thể lý giải, dù sao Trác Thiên là phú bà trăm triệu, rất ít đến nơi không có đường quốc lộ, không thể chịu được xóc nảy như vậy cũng rất là bình thường.

Trương Lệ Anh từ tủ lạnh nhỏ mang thoe một bên lấy ra một chai nước uống, đưa cho Trác Thiên, nói: “Uống chai nước này sẽ không sao.”

Trác Thiển tiếp lấy đồ uống, nôn khan vài lần, liền chịu đựng chán ghét uống hết.

Đồ uống rất là có hiệu quả, sau khi uống hết, Trác Thiển sắc mặt dễ nhìn hơn một chút, không còn tái nhợt như tờ giấy nữa.”

“Lần này làm khổ người rồi, sau khi giải quyết chuyện này, tiếp đó cần đi mấy nơi khác, người cũng đừng có đi.” Trương Lệ Anh tiếp tục nói, thanh âm cũng không phải của thư ký đối với bà chủ nói chuyện, lại có ý tứ căn dặn mà nói.

Điều này làm cho Gia Vệ ngược lại có chút kỳ quái, một người thư ký, cũng dám dùng ngữ khí như vậy nói với bà chủ.

“Không có việc gì, ta có thể chịu đựng được.” Trác Thiển thanh âm tuy rằng còn có chút suy yếu, nhưng đã tốt hơn nhiều.

Trương Lệ Anh gật đầu không nói gì nữa, ngồi thẳng người, biểu tình trên mặt trở lại lạnh như băng.

Mà lúc này đây, Tiểu Hạo Hạo đã ngủ trong lòng Gia Vệ, mặc dù là xe việt dã rất xóc nảy, Tiểu Hạo Hạo cũng không cảm nhận được.

Bất quá bầu không khí trong xe việt dã lúc này lại có vẻ áy náy, không ai nói chuyện, ba người lớn mắt to trừng mắt nhỏ, Trương Lệ Anh vẻ mặt băng lãnh, Trác Thiển sắc mặt từ từ khôi phục hồng nhuận, mà Gia Vệ, lúc thì nhìn Tiểu Hạo Hạo, lúc thì liếc nhìn Trương Lệ Anh, lúc thì lại nhìn Trác Thiển.

Mà lấy tâm tình của Gia Vệ lúc này, cùng Trác Thiển phú bà hàng trăm triệu ngồi cùng một chiếc xe, cũng không khỏi có chút không được tự nhiên.

Chỉ có điều, chút không được tự nhiên trong lòng Gia Vệ, rất nhanh đã bị thanh âm truyền đến trong bộ đàm cắt đứt.

Chỉ nghe trong bộ đàm vang lên thanh âm của Trịnh Tung, có vẻ có chút gấp, nói: “Phía trước gặp phải phần tử vũ trang, chuẩn bị tuốt súng chiến đấu.”

Gia Vệ, Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh đều sùng sốt, Gia Vệ vẻ mặt liền ngưng trọng đem Tiểu Hạo Hạo giao cho Trác Thiển, nói: “Các người chờ ở đây không nên cử động, không phải sợ, mặc dù là gặp phải, cũng không nhất định phải đánh nhau.”

Nói xong những lời này, Gia Vệ liền xuống xe.

Trong lòng Gia Vệ mặc dù có chút khản trương, nhưng lại cũng không sợ, năm chiếc xe việt dã, phía trước phía sau mỗi chiếc xe đều

có sáu quân nhân, đây là quân nhân Trung Quốc trú đóng ở đây, bình thường phần tử vũ trang Bắc Libya không dám đối với quân nhân quốc gia khác động thủ, bằng không bọn họ không cần thành lập chính quyền phần tử vũ trang nữa.

Mà trang bị của bọn Gia Vệ cũng không kém, năm chiếc xe việt dã, hai chiếc phía trước bên trên đều có súng máy lớn, cho dù là đánh nhau, đối phương nhiều người hơn bọn họ rất nhiều, bọn họ cũng không nhất định phải bị thua thiệt.

Chi có điều, Gia Vệ mới từ trên xe việt dã bước xuống, một tiếng nổ “Ầm” vang lên từ phía trước cách đó không xa, làm sắc mặt Gia Vệ đại biến.

Năm chiếc xe việt dã, chiếc đầu tiên trực tiếp bị đạn pháo bắn trúng nổ tung, phần tử vũ trang phía trước dĩ nhiên chẳng phân biệt được bọn Gia Vệ là ai liền trực tiếp động thủ, dùng ống phóng rocket trực tiếp oanh kích.

“Nhanh xuống xe.” Gia Vệ cũng không chần chừ, trực tiếp mở cửa xe việt dã, đối với Trương Lệ Anh và Trác Thiển trên xe hét lớn.

Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh vốn đang rất bình tĩnh, dù sao các nàng cũng biết tình hình Bắc Libya bây giờ, thế nhưng các nàng cũng thật không ngờ, các nàng gặp phải phần tử vũ trang, rồi dĩ nhiên động thủ.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 92

Ám Sát Gần Người

Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh không chần chừ, hai người ôm Tiểu Hạo Hạo bị giật mình tỉnh giấc nhanh chóng xuống xe, dưới sự dẫn dắt của Gia Vệ rất nhanh cả bọn tiến vào giữa một đồng ngô hoang.

Sau khi chờ Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh ôm Tiểu Hạo Hạo nấp kỹ, Gia Vệ mới dùng bộ đàm hỏi: "Trịnh ca, đối phương có bao nhiêu người? Hỏa lực như thế nào?"

Không bao lâu, thanh âm của Trịnh Tung cũng truyền tới: "Chỉ ít có năm mươi người, hai súng máy hạng nặng, hai ống phóng rốc-kết, không tốt rồi."

"Lão đại, hai súng máy hạng nặng giao cho ta." Ngay khi thanh âm của Trịnh Tung vừa dứt, bộ đàm truyền đến tiếng của Tank.

"Vậy hai ống phóng rốc-kết giao cho ta đi." Tank nói xong, thanh âm Hồng Vũ cũng vang lên.

"Bọn họ nhiều người, đường thông thoáng, hai người các ngươi không nên mạo hiểm." Trịnh Tung trầm giọng nói, dưới tình huống như vậy, tránh né đi mới là cách tốt nhất.

"Đây là một toán quân phiệt vũ trang nhỏ, bọn họ mặc kệ bất cứ ai cũng đều hạ thủ, căn bản không có khả năng đàm phán." Một thanh âm xa lạ vang lên trong bộ đàm, chính là là trung đội trưởng mười hai quân nhân kia.

"Ồ đây không thể đi đường vòng, khoảng cách tới thành phố vẫn còn rất xa, chúng ta không thể bỏ xe việt dã, Trịnh ca qua đây bảo hộ Trác tổng, để ta đối phó với bọn họ." Gia Vệ nhìn địa thế, chợt quay vào bộ đàm nói.

Không bao lâu, một thân ảnh liền xuất hiện cách không gia đám Gia Vệ, Gia Vệ vè mặt ngưng trọng, sau một lát mới nhìn thấy người tới là Trịnh Tung.

"Đối phương nhân số có trên dưới bảy mươi người, mỗi người trên tay đều có một khẩu súng tự động, hỏa lực rất mạnh, căn bản không có khả năng trong khoảng thời gian ngắn giải quyết bọn họ." Trịnh Tung thấp giọng nói, vùng xung quanh lông mày nhăn chặt lại, nhưng không có vẻ sợ hãi gì.

Gặp phải những người này, Trịnh Tung căn bản sẽ không sợ hãi, hẳn là người trải qua không ít chuyện lớn, bảy mươi phần tử vũ trang, hẳn căn bản không để trong mắt.

Chi có điều, bọn họ bây giờ không thể cùng những phần tử vũ trang này có thiệt hại, phải rất nhanh giải quyết mới được.

"Gọi Tank cùng Hồng Vũ đến, để Hồng Vũ cũng tới bảo hộ Trác tổng, để Tank thu hút hỏa lực của bọn họ, ta theo bên kia đi vòng qua giải quyết bọn họ." Gia Vệ thấp giọng nói, chỉ chỉ bên cạnh cánh đồng ngô.

"Đi vòng qua?" Trịnh Tung sững sốt, chột chau mày đứng lên, nói: "Muốn nhanh chóng giải quyết nhiều người như vậy mà không có vũ khí, sẽ rất dễ bị phát hiện, phương pháp này cơ bản không được."

"Vũ khí? Ta dùng thứ này là đủ." Gia Vệ cười lạnh một tiếng, vỗ vỗ cái dao găm trên đùi phải nói.

Trịnh Tung lại càng kinh ngạc, vùng xung quanh lông mày nhăn chặt, mặt cau lại, nói: "Hồ đồ, mặc dù là người đi vòng qua, cách chỗ bọn họ 20m sẽ bị bọn họ phát hiện, lẽ nào người muốn bị bọn họ bắn thành cái sàng sao?"

"Trịnh ca, yên tâm, ta chưa muốn chết, ta không phải đã nói sao, chúng ta đi chuyến này, đầu tiên phải học sẽ là bảo vệ mình trước." Gia Vệ lặng lẽ cười, nói: "Không thể để cho bọn họ làm lỡ thời gian, bằng không chúng ta đi chuyến này chẳng phải là đến không sao?"

"Thế nhưng..." Trịnh Tung còn muốn nói tiếp, nhưng Gia Vệ đã hành động, rất nhanh chui vào ở bên trong đám cây ngô, biến mất không thấy nữa.

Trịnh Tung sững sốt, chột liền trực tiếp quay bộ đàm nói: "Hồng Vũ qua đây bảo hộ Trác tổng, Tank thu hút hỏa lực, không cần có hành động khác. Về phần các huynh đệ khác, tận lực thu hút hỏa lực bọn họ."

"Lão đại, ta có thể xử lí 2 cái súng máy hạng nặng." thanh âm Tank theo bộ đàm truyền đến, hẳn đối với Trịnh Tung an bài rất là khó hiểu.

"Ta cũng có thể tiêu diệt hai ống phóng rốc-két kia." Thanh âm của Hồng Vũ cũng vang lên ngay sau đó.

"Chấp hành mệnh lệnh." Trịnh Tung tức giận nói, xuất ra uy nghiêm.

Không bao lâu, Hồng Vũ đã tới đây, Trịnh Tung quay lại nháy mắt ra hiệu với nàng, Hồng Vũ liền gạt đầu, cùng Trác tổng các nàng tiến vào bên trong các cây ngô, đồng thời bảo hộ các nàng an toàn.

Mà lúc này đây, Tiểu Hạo Hạo ở trong lòng Trác Thiển quyết miệng, hai mắt tràn đầy nước mắt, đã bị hù dọa không dám khóc.

"Lão đại, đối phương có súng ngắm." Không bao lâu, tiếng Tank lần thứ hai truyền đến.

Trịnh Tung sừng sốt, liền nhìn ra ngoài xem xét tình huống, sáu quân nhân chỉ còn lại có bốn, bọn họ đều ẩn núp vô cùng tốt, thế nhưng hai quân nhân bị súng ngắm bắn lén.

"Cẩn thận thu hút hỏa lực, không nên lộ ra thân hình, chú ý súng ngắm." Trịnh Tung vội vàng hướng bộ đàm nói, bất quá, lời hắn vừa dứt, lại có một người lính bị súng ngắm bắn tới, mất mạng tại chỗ.

Trịnh Tung trên mặt sắc mặt giận dữ chợt lóe lên, nhưng hắn không có động thủ, hiện tại nhiệm vụ của hắn càng thêm khó, nếu như Gia Vệ thất bại, hắn sẽ mang bọn Trác Thiển chạy khỏi nơi này, chỉ có thể tuyên bố nhiệm vụ thất bại.

Lúc này Trịnh Tung cũng không dám cùng Gia Vệ trò chuyện, Gia Vệ muốn tiến gần người đánh lén, trong khoảng thời gian này càng tiến gần những người này, khả năng thành công càng cao, nếu như bị phát hiện trước, Gia Vệ lãnh ít dữ nhiều.

Dù sao trong khoảng cách 20m, Gia Vệ có nhanh hơn nữa cũng không thể nhanh hơn đạn, hơn bảy mươi người, chỉ không cần đến mười người hướng Gia Vệ xả súng, Gia Vệ đã có thể chết đến mấy lần.

Mà lúc này, Gia Vệ đã lặng yên không một tiếng động đi tới phía sau bảy mươi phần tử vũ trang kia, giấu mình ở trong mấy cây ngô nhìn đám phần tử vũ trang này.

Hắn nhẹ nhàng rút dao găm trong bao da ra, tay trái đem Thiên Dực đao cầm trong tay, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Từ thân lại đến, hắn đã phán những người này tử hình, không có bất kỳ đường sống nào nữa.

Gia Vệ ổn định tinh thần, ngay khi hai giá ống phóng rốc-kết bắn ra một lượt đạn pháo, Gia Vệ liền trực tiếp tung người một cái, theo giữa các cây ngô xông tới.

Thanh âm ông phóng rốc-két rất lớn, nhất là tiếng đạn pháo nổ mạnh, khiến hơn bảy mươi phần tử vũ trang kia không có chú ý tới Gia Vệ xuất hiện, mà khoảng cách hơn hai mươi thước, đối với Gia Vệ mà nói, căn bản chính là chuyện trong nháy mắt.

“Xoẹt...”

Gia Vệ không cần tận lực che dấu, lấy dao găm đâm thủng yết hầu phần tử vũ trang đầu tiên, nhưng dưới sự che dấu của âm thanh đạn pháo, những phần tử vũ trang không có nghe được thanh âm này.

Mà bị Gia Vệ tới gần người, số phận của hơn bảy mươi phần tử vũ trang này, cũng vẽ nên một dấu chấm hết.

Huyết quang hiện ra, hai tay Gia Vệ động liên tục, dao găm cùng Thiên Dực đao trong tay lấy đi sinh mệnh của những phần tử vũ trang này, tốc độ nhanh hết sức, có vài người trước khi chết phát hiện Gia Vệ, nhưng không kịp phát ra tiếng kêu, có vài người mặc dù bị chết lại không biết bị ai giết chết.

Hơn bảy mươi người, không mất bao lâu thời gian, chỉ còn lại có mấy người phía trước.

Bốn người, ngoài một người lái xe gắn súng máy hạng nặng, một người khiêng ống phóng rốc-két, hai người còn lại tay cầm súng tự động, cho dù tới lúc này, bốn người bọn họ cũng không phát hiện một điểm quái dị, đều là diên cuồng cười to nổ súng bắn.

Chỉ có điều, một tiếng ho khan không to vang lên truyền vào lỗ tai bọn họ, nhưng như là tiếng sấm bên tai, khiến bốn người đều ngừng bắn.

Bọn họ lúc này rốt cục cũng phát hiện ra điều không đúng, nãy giờ, trừ bọn họ diên cùng xả đạn, không có tiếng đạn nào khác, lỗ tai bọn họ bị chính tiếng súng của mình át lấy, khi mình dừng bắn, cũng không còn nghe được tiếng súng nào khác.

Bốn người chậm rãi xoay người lại, trong tầm mắt bọn họ, một thanh niên toàn thân quần áo đen, cầm trong tay chiếc dao găm chỉ dài chừng nửa thước đi tới.

Chỉ thấy người thanh niên này, mang trên mặt nụ cười băng lãnh, hai mắt mơ hồ phát hồng quang, giống như từ thân phủ xuống chỗ này vậy.

Mà đồng bọn bọn họ đều nằm trên mặt đất, máu tươi đều chảy xuống đất, tiếng 'Ồ ồ' như là ở đây tồn tại một cái dòng suối vậy, nhưng bốn người bọn họ cũng biết, đây là tiếng máu tươi chảy phát ra.

Bốn người biểu tình quái dị, mắt tròng lớn, lộ ra tròng trắng mắt, miệng cũng há to, lộ ra hàm răng trắng tinh, làm cho khuôn mặt đen sẫm của họ xuất hiện ba điểm màu trắng.

Không bao lâu, bốn người như tinh tảo lại, nói ra liên tiếp một tràng không biết là ngôn ngữ gì, rồi bốn người giơ súng trong tay lên, muốn xả đạn về Gia Vệ.

Chỉ có điều, dao găm trong tay Gia Vệ so với súng trong tay bọn họ nhanh hơn nhiều, rồi khi trên cổ mỗi bọn họ xuất hiện một đường rạch, bốn dòng máu phun vãi ra, bốn người da đen tròng lớn hai mắt, nhưng không nói được nên lời, súng máy trong tay rơi trên mặt đất, mà cơ thể bọn họ, sau khi Gia Vệ đi qua, mới ngã xuống.

Mà lúc này đây, vẫn thu hút hỏa lực của đám phần tử vũ trang, Tank cùng ba quân nhân đều đứng ra, bọn họ rất nghi hoặc, vì sao đối phương không bắn súng nữa, mà bốn người nhìn qua khe hở thấy tình huống xa xa trước mắt, bọn họ tất cả đều sùng sốt.

Chết, tất cả đều chết hết, một người cũng không chừa lại.

Nhìn lại dao găm trong tay Gia Vệ đang nhỏ máu, bốn người bọn họ da mặt biến sắc, đều hiểu vì sao người thanh niên này có thể được quốc gia phái tới bảo hộ Trác tổng, cũng không phải quốc gia không chú ý tới tính mệnh Trác tổng, mà là người bọn họ hẳn phải tới có thể làm bọn họ yên tâm.

"Tiếng súng tại sao lại biến mất? Tank, báo cáo tình huống." Trịnh Tung đang ở rìa đám ngô, chau mày hô vào bộ đàm.

Hồng Vũ đang bảo hộ Trác Thiển, cũng cảm bộ đàm trong tay, mi mắt xinh đẹp nhăn chặt lại.

Tiếng súng biến mất, kết quả thì cũng chỉ có hai loại, không phải bọn họ thua, thì là đối phương thua.

Mà dựa theo thể cục vừa rồi, khả năng bọn họ thua rất lớn, nói cách khác, rất có thể Tank cùng mấy quân nhân kia đều chết dưới đạn của đám phần tử vũ trang kia.

"Vâng... Là Long Tứ, tất cả đám phần tử vũ trang đều... Đều chết hết." Tank nói gián đoạn, hẳn lúc này có chút cảm giác hít thở không thông, điều này làm cho hắn không thể không liên tục lắc đầu, một màn này quá mức chấn động.

Thời đại này, vũ khí lạnh chơi với vũ khí nóng, không ngờ toàn thắng, một người, chỉ với một dao găm, giết hơn bảy mươi phần tử vũ trang cầm súng tự động.

Đây rốt cuộc phải có thực lực như thế nào mới có thể làm được?

Phải có tốc độ giết người như thế nào, mới có thể không bị người khác phát hiện?

"Cái gì?" Nghe được Tank trả lời, Trịnh Tung trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ, vẻ mặt không thể tin được nhìn về phía Gia Vệ đã biến mất.

Gia Vệ lúc này mới đi không bao lâu, hắn đoán, chỉ ít còn cần năm sáu phút Gia Vệ mới có thể đến vị trí tốt nhất để động thủ, dù sao Gia Vệ theo bụi ngô mà xuyên qua, không thể để kinh động tới đám phần tử vũ trang đó.

Mà bây giờ, nghe Tank báo cáo, dĩ nhiên là Gia Vệ không chỉ đã động thủ, mà còn toàn thắng, một người đem toàn bộ đám phần tử vũ trang giết hết.

Mặc dù là Trịnh Tung, cũng không có thể làm được như vậy, hắn đã chuẩn bị tốt để lui lại, dù sao muốn lấy vũ khí lạnh để giết đám phần tử vũ trang cầm vũ khí nóng thật không thể, mà ở trong đó còn có hơn bảy mươi tên, khi Gia Vệ giết người nếu bị phần tử vũ trang khác phát hiện, nghênh tiếp hắn sẽ là màn mưa đạn.

Nhưng hiện tại, Gia Vệ vậy mà lại làm được!

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 93

Quân Nhân Đáng Kính

Lời tác giả: Lúc nhỏ vẫn cho rằng, mọi người không phải người xấu, chính là quân nhân, bởi vì bọn họ cầm lấy tiền lương giữ lấy lời hứa, dùng tính mạng của mình cho nhân dân cảm giác an toàn, cho nên quân nhân thật đáng kính. Còn có, lúc nhỏ anh trai là quân nhân, chính phủ hô hào chiến tranh cùng Nhật Bản, có hay không nghĩ tới nếu như chiến tranh, gia đình quân nhân sẽ có cảm giác gì? Cho nên, muốn quân nhân không ngừng bảo vệ chúng ta, chúng ta cũng phải bảo vệ những nhân tài đáng kính này chứ!

...

Bộ đàm trong tay Hồng Vũ cũng vang lên lời Tank nói, khi Tank vừa dứt lời, không chỉ Hồng Vũ, mà ngay cả đối với mấy người không hiểu chuyện như Trác Thiên cùng Trương Lệ Anh cũng ngơ ngơ mắt mấy giây.

Các nàng rõ ràng nghe được Gia Vệ giết chết đám phần tử vũ trang, một mình hấn giết chết được nhiều người như vậy.

Thế nhưng, hấn vẫn chỉ là một thanh niên a, thậm chí, có thể nói hấn vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Hiện tại thanh niên mười chín tuổi không phải còn là trẻ con sao?

Vài chục năm nhân sinh, chỉ là quanh quẩn trong trường học, đối với xã hội không biết nhiều lắm, vẫn tồn tại trong ảo tưởng, thế giới bên ngoài trường thật tốt đẹp, chỉ có chân chính bước vào xã hội, mới sẽ biết vườn trường mới chính là nơi tốt đẹp.

Nhưng vốn tưởng Gia Vệ nên như vậy, lại thành một người một mình giết chết nhiều phần tử vũ trang mạnh khỏe như vậy, một người, khiến người ta xem giống như là đứa bé nhất, lại là nam nhân chân chân chính chính có thể dựa vào nhất.

Trong ánh mắt Trương Lệ Anh giống như lóe ra gì đó, nhưng nàng không nói gì thêm.

Mà Trác Thiên, lại kinh ngạc mở cái miệng anh đào nhỏ, vẻ mặt khiếp sợ, như là một vợ bé không có ra khỏi cửa, đầu như là phú bà

có tài sản giá trị hàng trăm triệu?

Không bao lâu, Trịnh Tung đi tới bên mấy người Trác Thiển, mang theo Trác Thiển cùng mấy người bọn họ đi ra khỏi nơi cây ngô.

Ra bên ngoài, Gia Vệ vẫn như trước đứng ở giữa đám thi thể, dao găm trong tay vẫn còn nhỏ máu.

Hắn dù sao chỉ là một nam hài mười chín tuổi, hắn dù sao cũng là một con người, hắn dù sao cũng là sinh vật yêu, hiểu được tình cảm.

Cho nên, giết hơn bảy mươi người, hắn tuy rằng không hối hận, nhưng trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái, có lẽ, hắn cần một chút thời gian để chính mình khôi phục, để chính mình bình tĩnh trở lại.

Chỉ có điều, lúc này Gia Vệ, trong mắt Tank cùng ba người quân nhân kia, giống như là tử thần, dao găm kia trong tay chính là lưỡi hái thu lấy sinh mạng, bọn họ đối với Gia Vệ sinh ra một tia sợ hãi, nhưng lại cũng không cảm hận, bởi vì Gia Vệ mặc dù là tử thần, cũng là tử thần thiện lương.

"Ba ba..." Tiểu Hạo Hạo ôm thật chặt cổ Trác Thiển, hai mắt rung rung quật cường nhìn về phía Gia Vệ đứng ở trong đám thi thể, nàng mang trên mặt biểu tình sợ hãi thể nhưng trong ánh mắt cũng rất kiên định, nhỏ giọng kêu 'Ba ba' hai chữ, giống như muốn đi ôm lấy Gia Vệ.

Nhưng lúc này Trác Thiển sẽ cho Tiểu Hạo Hạo đến bên cạnh nơi Gia Vệ đang đứng sao?

Nơi ấy, có thể là có thêm rất nhiều thi thể, mà ngay cả người lớn như nàng, cũng không dám may mắn tới gần, thậm chí ánh mắt không dám nhìn đến thi thể bị Gia Vệ giết, nhìn sơ qua một chút, nàng liền cảm thấy toàn thân kịch liệt run lên, dạ dày co bóp mãnh liệt.

"Lão đại..." Tank đi tới bên người Trịnh Tung, mở miệng kêu lên.

Trịnh Tung đang ngủ ngơ chợt tỉnh táo lại, trên mặt lại xuất hiện thần sắc khiếp sợ lần nữa, sau một lát, hắn mới nhú mày, quay qua Tank nói rằng: "Kiểm tra xem xe vẫn còn có thể chạy hay không, không thể làm lỡ thời gian."

Tank gật đầu, liền hướng về ba chiếc xe xem như hoàn hảo đi tới.

Không bao lâu, ba chiếc xe đều bị Tank mở ra, vừa rồi mặc dù là đạn bay đầy trời, thế nhưng những thứ này đều là xe việt dã quân

dụng đủ cứng rắn, cũng không có bị phá hư bao nhiêu, cho nên còn có thể chạy.

Trịnh Tung gật đầu, chột hướng về ba gã quân nhân đi đến, nói: "Đối với chín vị anh hùng hi sinh, tại hạ cảm thấy phi thường tiếc nuối, hy vọng có thể để cho chúng ta đối với chín vị liệt sĩ làm chút gì đó."

Trịnh Tung biểu tình phi thường nghiêm túc, hẳn không có quên lễ nghi, quay người hướng ba người quân nhân cúi khom người thật thấp, rồi hướng chiếc xe việt dã bị nổ tung cùng ba quân nhân bị súng bắn đánh lén đến cúi khom người.

Bất quá, ba quân nhân còn sống, trên mặt cũng không có biểu tình bi thương, bọn họ lúc này, trên mặt đang chân thành tươi cười cùng với sự kiêu hãnh.

Trịnh Tung sững sờ, trong ánh mắt lộ ra vẻ bi thương.

Hắn có thể nhìn ra, ba gã quân nhân này không phải đối với chiến hữu của mình tử nạn không cảm thấy bi thương, mà là bọn hắn cũng đã thấy chết không sờn, đem điều này trở thành một loại vinh quang, bọn họ là loại chiến hữu kiêu hãnh. Tất nhiên việc bọn hắn tới nơi này đã nói lên điều đó.

Bây giờ là thời đại hòa bình. mặc dù là tham gia quân ngũ không có nguy hiểm tính mạng, nhưng rất nhiều người cũng không biết, trên thế giới có rất nhiều địa phương không yên ổn như thế, có rất nhiều địa phương cũng còn giống như Trung Quốc trước thời gian giải phóng, mỗi ngày đều có người chết.

Mà Trung Quốc có triển vọng trở thành một nước lớn trên thế giới, không thể không quan tâm đến những địa phương có chiến tranh này, mặc dù là không thể ngăn cản chiến tranh, cũng cần phải cố gắng cấp cho người dân một nơi có thể dùng chân để sinh sống ổn định.

Cho nên, mới có những quân nhân này trú đóng ở bên ngoài, bọn họ mỗi người đều biết mình tới đây sẽ bị rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm thế nào, bọn họ mỗi người đều biết mình rất có thể không có ngày mai, bọn họ mỗi người cũng biết, chính mình thậm chí sẽ không được nhớ đến..

Nhưng họ đưa ra lựa chọn, đưa ra lời hứa, vì trong lòng tin tưởng.

Cho nên, nhìn thấy chiến hữu chết trận, bọn họ không khóc, không có đau buồn, có chăng chỉ là nét cười phát ra từ nội tâm, còn có phát ra niềm kiêu hãnh trong lòng.

Quân nhân, đáng kính!

Trịnh Tung chưa từng đi lính, nhưng việc này cũng không đại biểu hắn sẽ không biết quân lễ, hắn lần thứ nhất dùng nghi thức quân đội chào đối với ba người quân nhân mang trên mặt dáng tươi cười cùng niềm kiêu hãnh..

"Đây là sứ mệnh của chúng ta, mặc dù phải trả giá bằng tính mạng, cũng sẽ không hối tiếc." Một gã quân nhân mở miệng nói, đội trưởng mới vừa rồi bị súng ngắm bắn trúng, hiện tại quân hàm hắn cao nhất, trở thành tiểu đội trưởng của ba người.

"Nếu như có thể, ta hi vọng các người cho ta biết thông tin về các người cùng người nhà, cùng cả người nhà những người anh em đã hi sinh này." Trác Thiên ôm Tiểu Hạo Hạo tiến tới, hướng ba gã quân nhân nói.

"Cha mẹ chúng ta có quốc gia cấp dưỡng, chúng ta thật không có gì lo lắng." Đội trưởng lắc đầu nói rằng.

"Thế nhưng..." Trác Thiên vừa định muốn nói gì nữa, Trịnh Tung liền đưa tay ngăn nạng lại, Trịnh Tung nhìn ba gã quân nhân, chợt nhìn về phía Trác Thiên, nói: "Trác tổng, bọn họ trừ cha mẹ, không có gì lo lắng, nếu như người muốn báo ân, hãy cống hiến cho quốc gia thật nhiều đi."

Trác Thiên nhíu mày lại, gật đầu, không nói gì thêm.

Vốn Trác Thiên muốn hỏi một chút vợ con của họ, cha mẹ của bọn họ có thể cho quốc gia nuôi, nhưng chắc vợ con của họ còn có cuộc sống của riêng mình.

Thế nhưng, theo Trịnh Tung nói, Trác Thiên nghe được, những quân nhân này, cũng không có vợ con, có lẽ nói, bọn họ tận tâm cho quốc gia, đến bây giờ không có kết hôn sinh con.

Một người lính, vì quốc gia làm ra những thứ này, đã quá đủ.

Trên xã hội truyền đi lời đồn về quân nhân, nhưng tại trước mặt những quân nhân này, đều tự biến mất, đó chỉ là những truyện cười lừa mình dối người mà thôi..

Có lẽ có những người này cho rằng tham gia quân ngũ là một lối đi, cho rằng cũng là một loại tiền đồ, qua thời gian, cũng không phải nghĩ làm thế nào đền đáp quốc gia, cũng không phải làm thế nào trợ giúp nhân dân, mà là nghĩ từ đó để đi tới tiền đồ.

Nhưng sau khi đi lính, những tình nghĩa chiến hữu, rồi cảm giác chính mình đang ở vị trí thù hộ thân cho quốc gia, khiến cho bọn họ phát sinh biến hóa.

Trước khi vào quân đội, có thể là một đại nam hài mãi không lớn, nhưng khi xong xuôi huấn luyện chấp hành nhiệm vụ, bọn họ sẽ là những người đàn ông chân chính.

Dù cho chính mình hi sinh, cũng không để hiện ra cảm giác quốc kỳ năm sao phải hạ xuống, bọn họ tự động phát giác, mặc dù là dâng lên tính mạng, mình cũng phải bảo vệ cái quốc gia đã dưỡng dục mình, mặc dù là việc nhỏ cho quốc gia không đáng để vinh dự, chính mình cũng muốn liều mạng dùng tính mệnh giữ lấy quốc gia.

Trịnh Tung cảm nhận được loại tình cảm quân nhân tốt đẹp này, nhưng Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh không thể cảm nhận được, các nàng tưởng tượng không được cuộc sống của những quân nhân này, cho nên bọn họ cảm thụ không được. Mà Trịnh Tung biết cuộc sống những quân nhân này, cũng biết quân nhân quật cường, biết quân nhân chấp nhất, cho nên hẳn chỉ có thể cảm khái mà nói.

Không nói cái gì nữa, ngôn ngữ, cũng không thể biểu đạt kính nể của hắn đối với những quân nhân này, bất quá, trong lòng của hắn vĩnh viễn nhớ kỹ cái hình ảnh này.

Không bao lâu, Gia Vệ cũng khôi phục lại, nhìn đám thi thể khắp nơi trên đất.

Hắn biểu tình vẫn còn có chút cứng ngắc, trên người mặc dù không có máu tươi, nhưng có mùi máu tươi, khiến người ta không dám tới gần.

Tiểu Hạo Hạo trong lòng Trác Thiển vài lần đưa tay muốn Gia Vệ ôm, đều là duỗi ra được nửa thì rút về lại.

Gia Vệ lúc này, mặc dù ánh mắt nhìn về Tiểu Hạo Hạo, nhưng cũng là loại ánh mắt không thêm chú ý đến, giống như coi thường sinh mệnh, như ánh mắt của tử thần.

Cũng không phải Gia Vệ muốn như vậy, giết chết hơn bảy mươi nhân, mặc dù là người nội tâm phi thường tà ác, lúc này cũng nhất định phải có thời gian để cân bằng, bằng không tuyệt đối sẽ điên mất.

Huống chi Gia Vệ cũng không phải là người nội tâm tà ác.

Gia Vệ đã từng đọc qua bài thánh “Nam Nhi Hành” (hành trình của người đàn ông), vì trong “Nam Nhi Hành” có viết 'Giết một thì là

tội, giết vạn người là anh hùng, giết được chín trăm vạn, là anh hùng trong anh hùng' mà nhiệt huyết sục sôi, thế nhưng, hiện tại Gia Vệ chỉ cảm thấy, giết một người đã khó, giết vạn người càng khó, giết trăm vạn người, khó như lên trời, không phải việc mà người có thể làm được.

Bất quá, Gia Vệ biết, muốn giết người, cũng phải có lí do.

Hiện giờ ở tình huống này, mặc dù là người nhiều hơn nữa, hắn cũng đuổi giết không tha, không có nửa phần chần chừ, lại càng không có bất luận cái gì là tâm lý hổ thẹn.

Mà nếu như theo bối cảnh viết trong “Nam Nhi Hành”, Gia Vệ trong lòng cũng không chút nghi ngờ, lúc kia, tàn sát được chín trăm vạn, chỉ cần hắn có năng lực, liền sẽ không nương tay, mặc dù là sau cùng là tàn sát chính mình!

Gia Vệ cuối cùng không cùng Trác Thiên bọn họ ngồi cùng một chiếc xe, mà là cùng Trịnh Tung, Tank và Hồng Vũ ngồi ở xe phía trước, ba gã quân nhân còn lại là ngồi ở chiếc xe phía sau, bảo vệ lấy chiếc xe ở giữa.

Vượt qua đường chất đầy thi thể, ba chiếc xe việt dã mới dần dần tăng thêm tốc độ.

Trên xe việt dã, Trịnh Tung lái xe, Hồng Vũ ngồi ở ghế kế bên tay lái, Gia Vệ cùng Tank hai người ngồi ở chỗ ngồi phía sau.

Mà lúc này, vóc người Tank cường tráng, lại là nghiêng người dựa vào cửa xe ngồi, cũng không phải hắn không muốn thoải mái ngồi thẳng, mà là lúc này nhìn Gia Vệ biểu hiện trên mặt cứng nhắc, trên người tản mát ra một cỗ hàn khí khiến lòng người run sợ, làm Tank không dám tới gần hắn.

Cho đến lúc này, vốn Hồng Vũ luôn đối với Gia Vệ không phục, trong lòng cũng đã bội phục Gia Vệ sát đất, đối với Gia Vệ lại vừa kính vừa sợ!

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 94

Công Ty Châu Báu Tiểu Điền

Đọc trên đường đi, tuy rằng không tính là yên bình, nhưng bọn Gia Vệ cũng không có gặp phần tử vũ trang tập kích nữa.

Không bao lâu thời gian, ba chiếc xe việt dã liền tới thủ đô thành phố Libya.

Đây là một thành phố chịu đủ chiến tranh tàn phá, bất quá bên trong gần như hoàn hảo không tổn hại gì, có thể được gọi là gọn gàng xinh đẹp, đám người da đen ở dọc bên đường, đề phòng lo lắng, căn bản không có cuộc sống tự tại.

Đây chính là những người bị vây trong chiến tranh, mỗi ngày đều lo lắng cho mình không có ngày mai, tại trong sợ hãi sinh tồn.

Tới đón tiếp bọn Gia Vệ, là thượng tướng duy nhất của chính phủ Libya, hẳn là một người da đen chính gốc, đen như than, hai mắt cùng hàm răng trắng tinh hiện ra rõ ràng.

Tướng quân này, là Lao Kiệt, là thượng tướng thực quyền hiện tại của chính phủ Libya, là người đứng thứ hai chính phủ Libya.

Khiến người thứ hai Libya tới ngoài thành nghênh tiếp Trác Thiển, đã biểu hiện ra chính phủ Libya đối với lần hội nghị này rất coi trọng, chuyện Trác Thiển bị tập kích cũng không nên nói gì nữa.

Đi vào thành phố, dưới sự sắp xếp của tướng quân Lao Kiệt, bọn Gia Vệ đi vào trú ở khách sạn sang trọng nhất thành phố, cũng là khách sạn quốc tế duy nhất của thành phố.

Chỉ có điều, bọn Gia Vệ liều mạng đi tới đây, lại bị tướng quân Lao Kiệt an bài ở thêm mấy ngày, mà không phải lập tức triển khai hội nghị, thảo luận sự tình.

Điều này làm cho Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh cùng nhú mày, Gia Vệ cùng bọn Trịnh Tung cũng rất lo nghĩ.

Dù sao nơi này là địa bàn của người ta, chỉ cần gấn thành phố này có mười vạn quân đội đóng, mặc dù bọn Gia Vệ mạnh đi nữa, cũng không thể mạnh đến nỗi vượt quá mười vạn quân này.

“Lẽ nào bọn họ cố ý muốn hoãn lại hội nghị?” Trương Lệ Anh mở miệng nói, nằng chau mày, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Điều kiện chúng ta cũng đã bàn bạc tốt, chỉ còn bước cuối chứng thực, bọn họ chắc không làm như vậy đâu.” Trác Thiển nói, các nằng cũng không vì bọn Gia Vệ đang ở đây mà che dấu điều gì.

“Bàn bạc tốt thì thế nào?” Xung quanh lông mày Trương Lệ Anh nhăn chặt lại, nói: “Chúng ta đi đường đến, cũng không yên ổn, nói không chừng cùng tổng thống Lao Tư có quan hệ.”

“Người nói là tổng thống Lao Tư muốn đưa chúng ta vào chỗ chết?” Trác Thiển trừng to mắt, không thể tin được hỏi.

Có điều rất nhanh Trác Thiển liền lắc đầu, nói: “Không có khả năng, nếu như tổng thống Lao Tư không muốn cùng chúng ta gia dịch, vì sao lại để cho chúng ta tới? Còn có, điều kiện đàm phán của chúng ta, đã có thể làm cho hắn kiếm một khoản lớn, hắn còn chưa đủ gì nữa?”

“Không ai ngại chính mình nhiều tiền.” Trương Lệ Anh lạnh lùng nói.

Gia Vệ cùng Trịnh Tung ở một bên đều nhứ mày, bọn họ theo trong lời nói của Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh nghe được, sự tình cũng không đơn giản như bọn họ tưởng tượng.

“Lần tập kích tại Libya này, có lẽ là trùng hợp, nhưng tai nạn xe ở Lương Châu kia, nhất định là có người cố ý sai khiến, gia dịch lần này của các người, có thể có tổn hại đến lợi ích của người khác hay không?” Gia Vệ nhin không được chen miệng hỏi.

Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh đều nhìn Gia Vệ, sau một lát, Trương Lệ Anh liền mở miệng nói: “Đây là một khối thịt béo, toàn bộ công ty châu báu trên thế giới đều muốn dùng thủ đoạn chen vào.”

Nghe một câu nói như vậy, Gia Vệ cùng Trịnh Tung cùng nheo hai mắt lại.

Câu trả lời của Trương Lệ Anh, khiến cho Gia Vệ cùng Trịnh Tung căn bản không xác định được mục tiêu, cho nên không thể phòng tránh hiệu quả được.

“Không thể cứ chờ như vậy, Trác tổng nhìn xem làm thế nào triển khai nhanh hội nghị, ta đi liên hệ thành viên công ty, sắp xếp tốt việc rời đi.” Trịnh Tung về mặt ngưng trọng nói.

“Đúng vậy, trước hết bố trí tốt đường lui rồi hãy nói, chuyện này có kỳ quặc, lúc này không thể tin tưởng chính phủ Libya được.” Gia Vệ gật đầu.

Trác Thiên cùng Trương Lệ Anh đều gật đầu, hai người cũng cảm giác được sự quái lạ.

Từ sau khi bọn Gia Vệ đi vào thành phố, tướng quân Lao Kiệt không thấy xuất hiện nữa, mà tổng thống Lao Tư thì căn bản không có xuất hiện qua, rốt cục bọn họ vì sao chậm lại hội nghị, cái này đáng để hoài nghi.

Mà lúc này đây, tại một tòa nhà xa hoa trong thành phố.

Tướng quân Lao Kiệt cùng một người trung niên mặc tây trang ngay ngắn, cùng hấn lớn lên có vài phần giống nhau đang trò chuyện với nhau, hai người khi thì cười, khi thì nhíu mày.

“Nếu quả thật đáp ứng điều kiện công ty Tiểu Điền, chúng ta tuy rằng có thể kiếm một khoản lớn, nhưng lại mất đi uy tín và danh dự trên quốc tế, điều này còn cần phải suy xét.” Người trung niên giống tướng quân Lao Kiệt mở miệng nói, hấn nói cũng không phải là tiếng Anh, mà là ngôn ngữ Libya, cho dù là bọn Gia Vệ ở đây, cũng không nhất định nghe hiểu được.

Người trung niên này, chính là người đứng đầu Libya bây giờ, tổng thống Lao Tư.

“Anh, ngươi thật vẫn muốn làm tổng thống sao?” Lao Kiệt uống một ngụm rượu nho thơm tinh khiết, nói: “Libya tuy rằng tương đối ổn định so với trước đây một chút, thế nhưng bốn phía đều có quân phiệt vũ trang chống đối rất kịch liệt, chính phủ này của chúng ta, không biết có thể duy trì đến lúc nào. Nếu như không thừa dịp bây giờ kiếm một khoản lớn, chờ chính phủ chúng ta bị đổ, thì sẽ không còn gì.”

“Thế nhưng...” Lao Tư muốn nói cái gì nữa, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Một lát sau đó, Lao Tư như là quyết định, nói: “Cứ dựa theo ý của công ty Tiểu Điền mà làm đi, chờ chuyện này kết thúc, chúng ta già vờ chết trận, đổi thân phận khác ra nước ngoài tiêu dao khoái hoạt đi.”

Lao Kiệt cười to gật đầu, cùng anh của mình cụng ly, đem rượu nho trong đó uống một hơi cạn sạch.

Libya là một nước nhỏ, dân cư chỉ đếm trên dưới nghìn vạn người, trải qua nhiều năm nội chiến như vậy, nhân khẩu Libya rất cục còn bao nhiêu cũng rất khó thống kê, thế nhưng hiện tại mỗi người dân Libya hầu như đều có một cây súng, có lẽ nói, bất luận kẻ nào cũng có khả năng chiến đấu.

Toàn bộ thành phố có bao nhiêu người? Chỉ có rất ít mấy trăm vạn thôi, thành phố có mấy trăm vạn người lại có quân đội gần mười vạn, có thể thấy được tình hình Libya lúc này là như thế nào.

Mà lúc Lao Kiệt cùng Lao Tư nói chuyện xong không lâu, mười vạn quân đội của thành phố chia làm bốn phần, hướng về bốn góc thành phố đi tới.

Bọn họ nhận được mệnh lệnh chuẩn bị trạng thái chiến đấu, nói là có quân phiệt vũ trang muốn đánh chiếm thành phố, nhưng bọn họ lại không biết, đây chỉ là một âm mưu.

Ở trong phòng khách của khách sạn quốc tế, Trịnh Tung ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh xem báo, bốn góc tờ báo cũng đều bị cắt, không biết là cố ý hay báo vốn có như vậy.

Mà lúc này đây, một người trung niên châu Á mang kính mắt ngồi vào bên cạnh ghế sofa, cầm lấy một tờ báo nhìn qua.

Không bao lâu, người trung niên châu Á mang kính mắt kia liền rời khỏi sofa, đồng thời ra khỏi khách sạn.

Lại qua mấy phút nữa, Trịnh Tung giống như là xem xong báo trong tay, bỏ tờ báo xuống, cầm lấy tờ báo người trung niên châu Á mang kính kia xem qua, xem được một lúc cũng liền bỏ tờ báo xuống hướng trên lầu đi tới.

Đi vào trong phòng, Trịnh Tung về mặt ngưng trọng đóng cửa phòng, nhìn mấy người Trác Thiển, Trương Lệ Anh cùng Gia Vệ trong phòng.

“Thế nào, liên hệ được với tổng thống Lao Tư không vậy?” Trịnh Tung mở miệng hỏi.

Trác Thiển lắc đầu, nàng căn bản không có liên hệ với tổng thống Lao Tư, chuyện hội nghị căn bản giống như không tồn tại vậy.

“Người có tin tức gì sao?” Gia Vệ khẽ nhíu mày, mở miệng hỏi.

Trịnh Tung trầm tư trong chốc lát, nói: “Ta có được tin xác thực, mấy ngày trước, công ty châu báu Tiểu Điền Nhật Bản đã phải

người tới đây, đồng thời cùng tổng thống Lao Tư đàm phán việc gì đó, đến bây giờ, người của công ty châu báu Tiểu Điền cũng chưa đi, không biết là nguyên nhân gì.”

“Công ty châu báu Tiểu Điền?” Nghe Trịnh Tung nói xong, Trương Lệ Anh cùng Trác Thiển hai người đều biến sắc.

“Như thế nào? Cái công ty này có gì đặc biệt sao?” Gia Vệ liền vội vàng hỏi.

Trác Thiển cũng không nói gì thêm, mà nhìn về phía Trương Lệ Anh.

Trương Lệ Anh nhíu mày lại, sau một lát mới nói: “Cái công ty châu báu Tiểu Điền này, là công ty châu báu có tiếng trên thế giới, thực lực bọn họ so với công ty châu báu Trương thị chúng ta còn mạnh hơn rất nhiều. Bất quá, châu báu Trương thị ở trong ngành châu báu trong nước chiếm được địa vị chủ đạo, vị trí này rất vững chắc, khó có thể lay động. Mà nửa năm trước, công ty châu báu Tiểu Điền muốn ở Trung Quốc phát triển sự nghiệp, sau cùng bị châu báu Trương thị chúng ta chèn ép nên chỉ có thể rời khỏi, nếu như nói không sai, công ty châu báu Tiểu Điền tới lần này, rất có thể là tới phá rối, thậm chí chuyện tai nạn xe Lương Châu, cũng là âm mưu của công ty châu báu Tiểu Điền.”

“Nếu như lần hội nghị này của các người đàm phán không thành công, chẳng nhẽ công ty châu báu Tiểu Điền có thể tiến nhập thị trường Trung Quốc sao?” Gia Vệ cau mày hỏi.

“Không thể lập tức tiến nhập, chỉ ít trong vòng năm năm không có khả năng tiến nhập, thế nhưng nếu như trong vòng năm năm châu báu Trương thị chúng ta không tìm được nguồn khoáng sản đá quý, địa vị ở trong nước sẽ bị hạ thấp, đến lúc đó công ty châu báu Tiểu Điền có thể thừa dịp mà tiến vào.” Trương Lệ Anh trả lời.

“Chúng ta cần tranh thủ, cùng lắm cho tổng thống Lao Tư thêm vài chỗ tốt, mấy chỗ mỏ đá quý này chúng ta không thể bỏ được.” Trác Thiển hai mắt nheo lại nói, nàng lúc này, mới là phú bà khôn khéo.

“Không sai, mặc dù là công ty châu báu Tiểu Điền tới quấy rối, chúng ta cũng không phải là không có cơ hội.” Trương Lệ Anh gật đầu nói.

“Công ty châu báu Tiểu Điền có thể gây bất lợi với các người hay không? Dù sao bọn họ ở Lương Châu cũng đã ra tay.” Trịnh Tung vẻ mặt ngưng trọng hỏi, chuyện sinh ý hẳn không hiểu, nhiệm vụ của hắn là bảo vệ bọn Trác Thiển an toàn.

“Bọn họ không dám đâu, dù sao đây cũng là thủ đô Libya, nếu như bọn họ dám động thủ, sẽ trở thành chuyện quốc tế, công ty

châu báu Tiểu Điền bọn họ sẽ gánh vác không nổi.” Trương Lệ Anh lạnh lùng nói, trên mặt xuất hiện nét cười nhạt.

Gia Vệ vẫn không có chen vào, xung quanh chân mày hắn nhăn chặt lại, tại đây một lát, hắn thông qua vòng tay nhờ căn cứ điều tra sự tình công ty châu báu Tiểu Điền.

Sau một lát, tin tức truyền tới, khiến Gia Vệ rất lo lắng.

Nội tình công ty châu báu Tiểu Điền, cũng không sạch sẽ, tuy rằng bên ngoài công ty châu báu Tiểu Điền là một công ty lớn, nhưng lại âm thầm lén lút cùng một ít xã đoàn Nhật Bản có quan hệ, thậm chí còn làm cả chuyện giết đối thủ cạnh tranh.

Trong tư liệu của căn cứ, cực kỳ đầy đủ, không bao lâu, Gia Vệ đối với công ty châu báu tiểu điền này đã có hiểu biết nhất định.

Mà trải qua cân nhắc, Gia Vệ suy đoán công ty châu báu Tiểu Điền sẽ không giống như Trương Lệ Anh nói sẽ không động thủ, bọn họ tuy rằng sẽ không quang minh động thủ, nhưng sẽ động thủ trong tối, có lẽ sẽ mượn đao giết người.

“Trịnh ca, người cùng Tank, Hồng Vũ bây giờ bảo vệ lấy Trác tổng, Trương thư ký cùng Tiểu Hạo Hạo, ta đi đây một chút sẽ trở lại.” Quay qua Trịnh Tung nói một câu, không đợi bọn Trịnh Tung nói gì, Gia Vệ liền trực tiếp xoay người, đi ra ngoài.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 95

Ninja Nhật Bản

Đối với thực lực của Gia Vệ, bọn Trịnh Tung đều đã chứng kiến, có thể nói, xem như là vài trăm người, tại trong thành phố cùng đuổi bắt Gia Vệ, khẳng định bọn họ cũng không bắt được cái bóng của Gia Vệ.

Thế nhưng, Gia Vệ thực lực mặc dù cường đại, nhưng tuổi tác lại là một mặt hạn chế, tuổi còn nhỏ, thực lực cường đại, cái này cũng nói rõ hẳn kinh nghiệm thiếu khuyết, từng trải gần như bằng không.

Cho nên thấy Gia Vệ như vậy rời khỏi, bọn Trịnh Tung đều định muốn mở miệng ngăn cản, nhưng tốc độ Gia Vệ quá nhanh, bọn họ còn chưa kịp mở miệng, Gia Vệ đã biến mất khỏi tầm mắt của bọn họ.

Hai người Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh đều nhíu mày lại, Tiểu Hạo Hạo điềm điềm đáng yêu trong lòng Trác Thiển cũng nhìn về hướng Gia Vệ biến mất.

Tiểu gia hòa này giống như cũng cảm nhận được bầu không khí quái dị, lúc này cũng không âm ỉ nháo loạn, rất là yên ổn.

“Hắn đi, có thể giải quyết sao?” Một lát sau đó, Trác Thiển mở miệng hỏi.

“Không nhất định, nhưng đáng để kỳ vọng.” Làm Trịnh Tung kinh ngạc, Trương Lệ Anh dĩ nhiên có đánh giá như vậy.

Trịnh Tung ngẫm lại, cũng mở miệng nói: “Hai vị hay là nhanh chóng thử xem có thể hay không lấy cách bình thường giải quyết chuyện này, nếu như không được mà nói, chúng ta chỉ có nhanh rời khỏi Libya thôi.”

Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh đều gật đầu, không nói gì, hai người liền bắt đầu gọi điện thoại tiếp.

Mà lúc này đây, Gia Vệ ăn mặc thường phục như một phóng viên châu Á trẻ tuổi, đi lại trên đường cái.

“Khu biệt thự Comfort Liya, biệt thự số 3.” Đi tới một khu biệt thự xa hoa, Gia Vệ thấp giọng lầm bầm.

Sở dĩ hẳn tự mình ra ngoài, thực sự không phải là chính mình mù quáng đi làm việc, mà là vì liên hệ được với một thành viên cấp B ở Libya, theo vị thành viên cấp B, Gia Vệ biết được địa chỉ nơi ở của đại biểu công ty châu báu Tiểu Điền.

“Muốn biết công ty châu báu tiểu điền tới nơi này làm gì, còn không đơn giản sao? Trực tiếp tới cửa hỏi một chút là được.” Gia Vệ khoé miệng nhếch lên, cũng không từ cửa chính tiến vào mà là chọn một nơi bên biệt thự không người, nhảy một cái qua tường, tiến vào khu biệt thự.

Nhìn khu biệt thự này, làm Gia Vệ nhớ tới một câu nói: Nơi giàu có cũng sẽ có người nghèo, nơi cùng khổ cũng sẽ có người giàu!

Nơi này chính là lý giải hay nhất, Libya nội chiến, có thể nói là đã nghèo còn nghèo hơn, có rất nhiều người dân Libya chết đói, càng có nhiều người dân Libya vì chút lương thực mà cầm lấy vũ khí trở thành phần tử vũ trang.

Mà ở trong tình cảnh có người dân chết đói như vậy, còn có khu biệt thự như thế này, không thể không nói, đây quả thực chênh lệch trên trời dưới đất.

“Một hai ba...” Gia Vệ đếm số biệt thự, nhìn về phía biệt thự sang trọng số 3, ánh mắt liền dừng lại ở đó.

Theo tin tức nhận được từ thành viên cấp B kia, ở trong biệt thự này, ngoài đại diện của công ty châu báu tiểu điền, còn có không dưới hai mươi người vệ sĩ, thậm chí có khả năng tồn tại Ninja Nhật Bản.

Về phần vệ sĩ, Gia Vệ cũng không lo lắng, bởi vì cho dù vệ sĩ cường đại, thì có thể cường đại tới mức nào?

Trái lại loại Ninja thần bí kia, làm Gia Vệ có đôi chút hứng thú, bởi vì theo vị thành viên cấp B kia nói, Ninja thực lực vô cùng cường đại, bình thường nghe nói qua Ninja thực lực, tất cả cũng không phải là hư huyền, cả đám đều cường đại không gì sánh được, lại có thêm nhiều năng lực kỳ lạ, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Lại nói, Gia Vệ vẫn là lần đầu đối mặt với loại cùng trình độ, dù sao thành viên cấp A bọn họ tại Trung Quốc xem như là tồn tại bí ẩn, mà Ninja Nhật Bản, không thể nói cùng bọn Gia Vệ tại trung quốc có địa vị như nhau, không được thừa nhận, nhưng rốt cục vẫn là một loại vương bài lực lượng.

Gia Vệ vẫn không ần trốn, mà là thoải mái đi lại trên đường biệt thự, giống như là người ở chỗ này vậy.

Khi đi qua biệt thự số 3, hai mắt Gia Vệ nhìn ngó xem xét, thấy quanh biệt thự có mấy người mai phục súng ngắm, nhưng vẫn chưa động thủ.

“Tôi không có ý tốt rồi, bằng không như thế nào lại có phòng bị?” Tại một giao lộ, Gia Vệ trực tiếp xoay người, ẩn trốn, hai mắt lần thứ hai nhìn về phía biệt thự số 3.

Cũng không chần chừ, Gia Vệ không có lấy ra dao găm của mình, mà đem Thiên Dục đao giữ trong tay phải, sọt tơ quấn trên cổ tay, tiến vào phía sau biệt thự.

Không bao lâu, không có bất kỳ tiếng động nào xảy ra, nhưng mấy người mai phục ở biệt thự số 3, cũng đã không thể gây ra tiếng động được nữa.

Tại trong một phòng của biệt thự số 3, một người trung niên mập lùn đang ra sức trên giường, phía dưới hắn, một cô gái xinh đẹp thân thể trần truồng thờ gáp liền hồi, trái phải hai bên hắn, cũng có hai nữ tử hai tay liên tục tại trên bộ vị mẫn cảm của người trung niên tự do mà mờ.

Người trung niên này, là người châu Á, không phải là người da đen Libya, cũng không phải là người da trắng Âu Mỹ.

Ba nữ tử, nữ tử bị người trung niên áp chế dưới thân là một mỹ nữ châu Á dung mạo tuyệt luân, hai ngọn núi đứng thẳng, tiếng thờ gáp dâm đăng truyền ra, khiến người trung niên này chìm trong cảm giác tuyệt vời.

Hai người khác, một người là mỹ nữ tóc vàng, người còn lại là con lai da đen.

Dung mạo ba nữ tử đều là tuyệt mỹ, trên mặt các nàng, tuy nhiên cũng mang theo vẻ dâm đăng, tiếng thờ gáp giống như thấu hiểu nhân tâm, hiển nhiên đối với chuyện như vậy đã quen thuộc để diễn từng hoàn cảnh.

Chỉ có điều, ngay lúc người trung niên đang nhún eo dữ dội, biểu hiện trên mặt trở nên cứng ngắc, lúc gần đạt được đến đỉnh, hai mắt hắn liền trợn to ra, eo đang nhún cũng lập tức dừng lại.

Bởi vì, ở trong tầm mắt hắn, xuất hiện một thân ảnh thanh niên, có vẻ gầy gò, nhưng trên mặt mang một nét tươi cười suy ngẫm, vô thanh vô tức hiện ra trong tầm mắt hắn.

Người trung niên dừng lại, hoặc là nói cứng nhắc lại, nữ tử dưới người hắn nhúu mày lại, bất quá nàng cũng không ngừng lại, hai tay

ở trên ngực người trung niên vuột ve, vươn lưỡi nhỏ đỏ thẫm trong miệng liếm loạn trên ngực người trung niên, cùng lúc, bụng nữ tử cũng chậm chậm động, nữ tử càng giống như là động tình, sắc mặt ửng đỏ, tiếng thở gấp càng thêm dụ người, làm cho lòng người rối loạn.

Vừa lúc này, người trung niên cảm thấy một cỗ lực hút ở hạ thân, vốn hạ thân bị thanh niên xuất hiện đột ngột trước mắt làm cho mềm nhũn, lại lần thứ hai cứng rắn lên, chỉ trong chốc lát này, người trung niên hai mắt trắng lên, đạt được tới đỉnh.

Khí lực giống như toàn bộ bị hút cạn, cứng ngắc gần một phút đồng hồ, người trung niên rốt cục vô lực ngã xuống giường lớn, người nữ tử châu Á dưới người hấn liếm liếm đầu lưỡi, bộ dáng giống như đã được thỏa mãn.

Ngay khi người trung niên vô lực nằm xuống giường, mỹ nữ tóc vàng cùng mỹ nữ con lai kia cũng nhìn thấy Gia Vệ phía trước, hai người không khỏi há to miệng, kinh hô lên.

Chỉ có điều, tiếng kinh hô của hai người còn chưa xuất hiện, một đạo hàn quang băng lãnh liền xẹt qua yết hầu các nàng, máu tươi đỏ sẫm phun ra trên người trung niên cùng nữ tử châu Á, giống như đá hoa bị xé ra vậy.

Người trung niên giống như là hư thoát, trên mặt mang biểu tình thỏa mãn, nằm xuống giường lớn, cư nhiên là ngủ say luôn, hô hấp trở nên bình ổn.

Mà người nữ tử châu Á kia, cũng không có buông ra đoản đao trong tay đã giải quyết hai nữ tử kia, người trần như nhộng đứng lên khỏi giường, liếm liếm đầu lưỡi, trên mặt nở nụ cười quyến rũ nhìn về phía Gia Vệ.

Cho đến lúc này, Gia Vệ hai mắt bỗng nhiên co rút, trên mặt xuất hiện vẻ ngưng trọng.

Vừa rồi Gia Vệ còn có hứng thú xem một tuồng xuân cung chân thật, mà bây giờ, hấn mới biết được, vừa rồi cũng không người trung niên vội vàng đạt được đỉnh vì để ý đến sát thủ là hấn đột ngột xuất hiện, mà là người trung niên căn bản không để tâm Gia Vệ ám sát, bởi vì người dưới thân hấn, có thể bảo vệ hấn an toàn.

“Tiểu nữ, xin có lễ.” Ngay khi tay cầm Thiên Dực đao của Gia Vệ sắp động thủ, nữ tử kia dĩ nhiên quay qua Gia Vệ làm một điệu chào Trung Quốc, trong miệng nói ra tiếng phổ thông tiêu chuẩn.

Điều này làm cho Gia Vệ hơi sững sờ, bất quá sau một lát, trên mặt Gia Vệ xuất hiện vẻ sắc lạnh.

Nữ tử này, không thể nghi ngờ là người Nhật Bản, mà nàng học được tiếng Trung, thậm chí nói tiếng phổ thông tiêu chuẩn như vậy, mục đích chỉ có một, đó chính là thuận tiện cho nàng tiến nhập Trung Quốc chấp hành nhiệm vụ nào đó.

Đây là một chuyện rất nguy hiểm, nếu như nữ tử này mặc quần áo, mang trên mặt đáng tươi cười như có như không, rồi nói tiếng phổ thông tiêu chuẩn, Gia Vệ có thể khẳng định, mặc kệ nàng có năng lực hay không, nàng đều có thể ở Trung Quốc làm cho phong sinh thủy khởi, đến bên một đại nhân vật nào đó làm thư ký, đều có thể dễ dàng làm được.

Mà khi đó, mỗi một đại nhân vật coi như bên người bị cài một quả bom hẹn giờ, quả bom này không chỉ sẽ nổ cho đại nhân vật này tan xương nát thịt, còn có thể đem mọi việc vị đại nhân vật này làm ghi chép lại, thậm chí một ít cơ mật cũng sẽ bị nàng đánh cắp.

Gần như trong nháy mắt, Gia Vệ liền nghĩ ngay đến từ “gián điệp”.

Trước đây, Gia Vệ cho rằng 007 chỉ là tồn tại hư cấu, mặc dù nước Anh tồn tại đặc công, cũng chỉ là một ít quân nhân đặc thù mà thôi, căn bản không có khả năng thần kỳ như 007.

Thế nhưng, hôm nay Gia Vệ không cho là như vậy.

Gia Vệ lúc này tương đương với đặc công, tình hình ở căn cứ, so với 007 trong phim còn làm người ta khó tin hơn, Trung Quốc dựng nước chưa đủ trăm năm còn có nội tình như vậy, quốc gia khác, sẽ không có sao?

Cho nên, lúc này Gia Vệ thậm chí hoài nghi, điệp viên 007 của nước Anh là tồn tại có thật, bọn họ sở dĩ đem 007 chiếu phim không phải là muốn bại lộ tổ chức đặc công của bọn họ, mà lại có thể che dấu tốt tổ chức đặc công của họ.

Tiểu ẩn ẩn vu dã, trung ẩn ẩn vu thị, đại ẩn ẩn vu triều.

(tạm hiểu: ẩn dấu nơi vùng quê là chuyện nhỏ, ẩn dấu nơi vùng thành thị là chuyện bình thường, ẩn dấu ở trong triều mới là chuyện lớn. có nghĩa là càng ở nơi rộng rãi, tấp nập, phồn hoa mà ẩn dấu được thì càng tài giỏi, trên google cũng có cách hiểu khác nữa)

Điệp viên 007 trong phim càng diễn xuất thần kỳ, mọi người càng sẽ không tin tưởng điệp viên 007 tồn tại, thậm chí cho dù là điệp viên 007 của nước Anh bại lộ, bọn họ cũng hoàn toàn có thể thoái thác thành mô phỏng một số tình tiết trên phim cho người.

Đối mặt với nữ tử trần trường này, cầm trong tay một cây đoản đao Nhật, mang trên mặt nụ cười quyến rũ mê người, trong miệng nói tiếng phổ thông tiêu chuẩn, Gia Vệ chỉ có một ý nghĩ, cảm thấy một cỗ ý băng lãnh.

Đây là cảm giác nguy hiểm, nữ tử này xem giống như con gái yếu ớt, thậm chí thoạt nhìn tuổi tác còn không đủ hai mươi, tuyệt đối là một người hung ác.

Tại lúc giết hai người kia, biểu hiện trên mặt nàng không có chút biến hóa nào, thậm chí nàng sớm biết Gia Vệ đến, vẫn trấn định như vậy.

Chỉ cần phần tự tin này, đủ để Gia Vệ phải xuất toàn lực ra để đối lại.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 96

Tiểu Điền Thuần Nhất Lang

Ở bên trong biệt thự số 3 khu biệt thự Comfort Liya sang trọng nhất thành phố thủ đô Libya, trong một gian phòng rất lớn, bầu không khí có chút quái dị.

Đại diện công ty châu báu Tiểu Điền hô hấp bình ổn nằm trên mặt giường lớn ngủ say, trên mặt hắn mang theo vẻ tươi cười thoải mái, toàn thân không mặc y phục, ngủ rất an ổn.

Mà ở bên cạnh giường lớn, nữ tử trần truồng không mảnh vải cầm trong tay một thanh đoản đao Nhật dài chừng nửa thước, mái tóc dài đen nhánh của nàng xòa ra lấy hai bé thỏ trắng trước ngực, nhưng che không được vẻ đứng thẳng ngạo nhân kia, nàng có khuôn mặt khuynh thành, khoe miệng mang theo nét cười quyến rũ tà dị, hai con mắt nhìn thẳng về phía trước, giống như đang phát ra loại dao động gì đó.

Nhất là mồ hôi trên trán và ngực nàng, làm cho nàng càng lộ vẻ mê người, vu vật nhân gian cũng không được như thế.

Nhưng ở đối diện với nàng, Gia Vệ vẫn còn là thân xử nam cũng không có thấy những điều đó, hắn thấy, là một vũ khí giết người vô cảm, một vũ khí giết người băng lãnh giấu ở vẻ ngoài xinh đẹp quyến rũ.

Cho nên Gia Vệ không có thả lỏng cảnh giác, toàn thân hắn trở nên căng thẳng, Thiên Dực đao trên tay lóe ra hàn mang, giống như tùy thời có thể phóng ra lấy đi tính mạng đối phương.

“Hình như, ta còn chưa giết qua nữ nhân nào.” Sau một lát, khoe miệng nhếch lên, mở miệng nói.

“Ngươi cam lòng giết ta sao?” Nữ tử thanh âm quyến rũ nói, nàng nhẹ nhàng lấy tay nâng tóc của mình, làm lộ ra tiểu bạch thỏ hồng phấn trên ngực, một cổ hương khí đột nhiên xuất hiện trong phòng, làm Gia Vệ không khỏi nhảy mũi vài cái.

Bất quá, Gia Vệ rất nhanh cười lạnh một tiếng, hai mắt nhìn thẳng khuôn mặt nữ tử, hồng phấn khô lâu (mỹ nữ là xương khô, ý chỉ xem sắc đẹp cũng không khác gì xương khô, không động tâm với sắc đẹp), Gia Vệ còn không có đạt được cảnh giới kia, nhưng hẳn cũng không phải là người suy nghĩ bằng nửa thân dưới, thời khắc này, tự nhiên không có gì khác biệt.

Nữ tử nhíu lông mày lại, trên mặt lần thứ hai lộ ra nụ cười quyến rũ, tiếng cười thanh thúy trong trẻo từ miệng nàng vang lên, giống như tiếng chuông gió, làm cho tâm thần người chần động, đồng thời giống như mê nhập vào trong đó.

Nữ tử lúc này toàn thân không một mảnh vải, đồng thời vừa làm tình ở trước mặt Gia Vệ xong, nhưng dáng cười cùng tiếng cười của nàng, làm cho người ta cảm giác nàng là một người rất thuần khiết, gần bùn mà không hôi, một chút dơ bẩn cũng không có. (Vạn: bồi nhỏ 2 chữ Thuần Khiết của ae quá: v)

Gia Vệ nhăn mày, cuối cùng nhắm hai mắt lại.

Hắn rốt cục hiểu được thực lực cũng không chỉ có ở quyền cước, mị thuật của cô gái này, đã đạt đến trình độ ảnh hưởng tâm trí Gia Vệ, khiến trong lòng Gia Vệ không phải sinh ra cảm giác khác thường.

Chi có điều, chuyện này cũng xem như là bình thường, Gia Vệ thực lực tuy mạnh, nhưng dù sao từng trải rất ít, thậm chí gần như bằng không, mà tâm trí vững, cần theo sự từng trải mà vững, Gia Vệ tâm trí vốn chưa mạnh, có thể nào đủ chống lại mị thuật cỡ này được.

Nhưng mà, nhắm hai mắt lại, mặc dù trong tai vẫn có tiếng cười như trước, nhưng Gia Vệ lại có thể ung dung, hoàn toàn không để ý.

“Xuất chiêu đi.” Gia Vệ cầm trong tay Thiên Dực đao, ngón trỏ cùng ngón giữa kẹp chặt, ngón cái dè nghiêng, ngón áp út cùng ngón út quấn lấy sợi tơ, năm ngón tay phải, phân chia công dụng rõ ràng.

Trên mặt nữ tử hơi lộ ra vẻ kinh ngạc, trong mắt nàng hiện lên dị sắc, nhưng rất nhanh lại khôi phục lại bộ dạng quyến rũ trước kia.

“Nếu như không phải chuyện này không cho nán lại thời gian quá lâu, ta thật muốn cùng công tử cùng làm một đêm xuân.” Nữ tử lấy tiếng tiếng phổ thông tiêu chuẩn quyến rũ nói, trong lời nói có thể nghe ra nàng hiểu rõ phong tục của Trung Quốc.

Gia Vệ cười lạnh một tiếng, không phát ra âm thanh gì, bất quá mị thuật của nữ tử, cũng làm Gia Vệ nhớ tới không biết ở chỗ nào đó nghe nói qua “Mị nhãn” Nhật Bản, mị thuật của nữ tử này được như vậy, có phải hay không chính là “Mị nhãn” trong truyền thuyết kia a?

Nghĩ tới đây, Gia Vệ lại hơi yên lòng lại, trong tin đồn, “Mị nhân” mị thuật hơn người, nhưng thực lực lại không phải hạng cường, chỉ cần có thể ngăn cản được mị thuật của nàng, Gia Vệ liền sẽ thắng được một bậc.

Chỉ có điều, nữ tử giống như là nhìn ra suy nghĩ của Gia Vệ, nàng cười quyến rũ, đoan đoan Nhật trong tay vẽ nên một đóa hoa, nói: “Ta cần phải động thủ đây.”

Gia Vệ vẫn chưa mở hai mắt ra, bất quá cũng hơi cong người, hai tay mở rộng, hiển nhiên cũng không bị động phòng ngự lắm.

Nhưng mà, vừa lúc đó, đoan đoan Nhật trong tay nữ tử trực tiếp đâm tới, hướng thẳng về yết hầu Gia Vệ, muốn lấy tính mạng Gia Vệ.

Khuôn mặt nữ tử vốn là cười quyến rũ, lúc này trên mặt lại là một vẻ băng lãnh, nhãn thần trong mắt thẫn thờ, giống như không có linh hồn vậy.

Cơ thể trần truồng của nàng, không có vì động tác của nàng mà xuất hiện một chút ba động nào, thậm chí hai tiểu bạch thỏ dựng thẳng của nàng, cũng vẫn ngạo nghễ dựng thẳng, chỉ hơi hơi rung động, xuất hiện từng vòng ba động mê người.

Như thế có thể nhìn ra được, trên người nàng, hầu như không có một vết sẹo nào, đường cong mê người, nơi cần lồi thì lồi, nơi cần lõm thì lõm.

Bất quá, Gia Vệ lại không chú ý đến những thứ này, lúc này thế nhưng có hơi chút sơ sẩy thì có thể chính là điểm trí mạng.

Ngay lúc nữ tử động thủ, Gia Vệ mở hai mắt ra, trong mắt hiện ra hàn quang, Thiên Dực đao xoay tròn trong lòng bàn tay, không phải ngăn cản lại đoan đoan Nhật của nữ tử, mà là hướng tới cổ nữ tử chém tới.

Đây là đấu pháp liều mạng, nếu như hai người đều không phòng ngự, kết quả cuối cùng tất nhiên là hai người đồng thời bị mất mạng.

Chỉ có điều, ngay khi hai người cách xa nhau khoảng ba thước, quỹ đạo đoan đoan Nhật của nữ tử biến đổi.

Nàng dĩ nhiên không phải hướng tới yết hầu Gia Vệ, mà là hướng về ngực Gia Vệ chém tới, cùng lúc đó, trong tay nàng xuất hiện mấy đạo hàn quang, mấy phi đao so với ngón út còn nhỏ hơn bay khỏi tay, hướng về yết hầu Gia Vệ đâm tới.

Thấy vậy, sắc mặt Gia Vệ đại biến, Thiên Dực đao liền trực tiếp rời tay, cùng lúc đó, tay trái Gia Vệ rút dao găm trên đùi ra, liên tục vẽ

ra mây đóa ngân hoa, ngấn cân mây cái phi đao.

Mà lúc này, Thiên Dực đao bị đoán đao Nhật của nữ tử đẩy ra, nữ tử lại không hề tiến công, mà là lui nhanh về phía sau.

Điều này làm cho Gia Vệ kinh ngạc, thế nhưng chỉ trong chốc lát, Gia Vệ sắc mặt đại biến, nhảy qua một bên.

Cùng lúc đó, tiếng súng liên tục vang lên, nơi Gia Vệ vừa mới đứng lúc nãy, đã trở thành tổ ong vỡ vữa.

Nữ tử lấy tay đem khăn trải giường xé ra, quàng lên trên người, đoán đao Nhật trong tay không biết bị giấu đi nơi nào, lạnh lùng nhìn về hướng Gia Vệ.

Nhưng sau một lát, khuôn mặt nàng có chút biến động.

“Rầm rầm rầm...”

Vài âm thanh nặng nề vang lên, mấy đao thân ảnh từ trên nóc phòng rơi xuống, yết hầu bọn họ đều có một vết thương nhỏ, nhưng cũng đủ để lấy tính mạng bọn họ.

Cũng trong chốc lát đó, thân ảnh Gia Vệ lại xuất hiện lần nữa ở vị trí lúc trước, chỉ khác lúc nãy là, trên mặt Gia Vệ lúc này mang một nét tươi cười lạnh lùng, cùng bộ dáng khinh thường.

“Còn có chiêu thức gì, lấy ra hết đi.” Gia Vệ mở miệng nói.

Nữ tử không có phát ra tiếng động, tay phải ở trên giường vơ một cái, đoán đao Nhật lại lần nữa xuất hiện trong tay nàng, không nói một lời lại hướng về Gia Vệ đánh tới.

Gia Vệ đổi lại tay trái cầm Thiên Dực đao, tay phải nắm lấy dao găm, đứng ngạo nghễ, trên mặt tràn đầy vẻ coi thường.

Vừa rồi nữ tử vừa thu hút sự chú ý của Gia Vệ đồng thời cho người khác nổ súng, liền có thể thấy được, nữ tử nhận ra mình không phải là đối thủ của Gia Vệ.

Vì vậy Gia Vệ lúc này cũng không có gì lo lắng cả, tuy rằng ninja thần bí, nhưng vẫn đúng là người, cho dù thần bí, cũng có giới hạn.

Gia Vệ dưới chân đạp một cái, dao găm trong tay đâm ra phía trước, hướng về nữ tử đánh tới.

Chỉ có điều, đúng lúc này, Gia Vệ sắc mặt hơi biến đổi.

Chỉ thấy nữ tử không phải hướng về Gia Vệ công kích, nhìn như là công kích vào Gia Vệ, kì thực lại muốn giết người trung niên nằm trên giường kia.

Đoán đao Nhật của nữ tử lúc này đã đâm tới ngực nam nhân kia.

Gia Vệ hừ lạnh một tiếng, tai trái vung ra, Thiên Dực đao hóa thành một cánh ve mỏng bắn nhanh ra, nhắm vào cổ nữ tử, nếu như nữ tử muốn giết người trung niên kia, tính mạng của nàng cũng không giữ được.

Hiển nhiên nữ tử phát hiện Thiên Dực đao của Gia Vệ, gót chân liên tục đạp lùi, thanh đao trực tiếp thu về, liếc mắt nhìn Gia Vệ một cái, liền trực tiếp tung người một cái, phá cửa ra, rất nhanh rời khỏi nơi này.

Gia Vệ cũng không có đuổi theo, mà là đi tới bên người trung niên, nhìn thương tích trên người hắn cũng không nguy hiểm đến tính mạng, lúc này trong lòng mới thả lỏng ra.

Chỉ có điều thấy cái biểu tình thỏa mãn trên mặt người trung niên, Gia Vệ liền lộ ra vẻ mặt chán ghét.

Mị thuật của nữ tử kia quả thật cường đại, cư nhiên làm cho người trung niên này lâu như vậy cũng không khôi phục bình thường lại.

Xé một mảnh khăn trải giường che ở trên người trung niên, Gia Vệ liền trực tiếp lấy một bình rượu đỏ bên cạnh, đổ lên mặt người trung niên.

Thế nhưng Gia Vệ đổ hết bình rượu, người trung niên cũng không có tỉnh lại, biểu hiện trên mặt cũng không có chút biến hóa nào.

“Mẹ nó công phu này tà dị thật, không biết nếu như là Cường Tử, có thể chịu được hay không.” Gia Vệ bĩu môi, không chần chờ, trực tiếp cầm dao găm đâm vào vị trí máu chốt trên tay người trung niên, chỏ ngón tay.

Mãi cho đến khi Gia Vệ đâm trên đùi người trung niên gần mười cái lỗ, người trung niên mới đột nhiên mở to mắt, hắn vừa muốn định hét thâm lên, liền bị Gia Vệ chặn miệng lại.

“Lão tử hỏi cái gì, ngươi phải trả lời cái đó, nếu có lời nói nhảm, lão tử phế ngươi, hiểu không?” Gia Vệ nói.

Người trung niên liên tục gật đầu, Gia Vệ liền buông người trung niên ra, chỉ có điều vừa mới buông ra, người trung niên liền bô bô nói ra tiếng Nhật liên tục, điều này làm cho Gia Vệ sửng sờ, đồng thời trên mặt xuất hiện nét cười khổ.

Người trung niên này căn bản không hiểu tiếng Trung, lời Gia Vệ nói hần căn bản không nghe hiểu được, nhưng người này giống như đã gặp qua chuyện như vậy, biết gật đầu là có thể đỡ bị ăn đau khổ.

Bất quá, rất nhanh chân mày Gia Vệ liền hơi nhíu lại, trong hai mắt xuất hiện thần sắc vô cùng kinh ngạc.

Gia Vệ phát hiện, chính mình lại có thể nghe hiểu tiếng Nhật người trung niên này nói, giống như là nghe tiếng Trung vậy, biết rõ ràng, căn bản không cần phiên dịch thành tiếng Trung, giống như hần hoàn toàn có thể thông hiểu tiếng Nhật vậy.

Tình huống này, giống như tình huống Gia Vệ lần đầu tiên đi thi Anh ngữ được điểm tối đa vậy, trong nháy mắt nhà tranh bỗng nhiên sáng lên, trong nháy mắt thông suốt, Gia Vệ sẽ biết thêm một loại ngôn ngữ.

Mà người trung niên cũng không có kêu to, lời hần nói đều là cầu xin tha thứ, theo lời hần giới thiệu, hần gọi là Tiểu Điền Thuần Nhất Lang, là đồng sự của công ty châu báu Tiểu Điền, là thành viên trực hệ gia tộc Tiểu Điền, chỉ cần Gia Vệ buông tha hần, hần sẽ cấp cho Gia Vệ vô số tài phú, đó là những gì hần nói.

Bất quá, Gia Vệ cảm thấy hứng thú, lại không phải là những thứ này.

Rất nhanh, Gia Vệ lợi dụng cái tiếng Nhật tiêu chuẩn làm Gia Vệ kinh ngạc kia, bắt đầu hỏi hần mấy vấn đề cảm thấy hứng thú.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 97

Kế Hoạch Của Lao Tư

Bây giờ là buổi chiều, nhiệt độ trong thành phố tăng cao, gần bốn mươi độ, cho nên bên ngoài không có người đi lại nhiều.

Mà lúc này, ở bên trong khu biệt thự Comfort Liya, Tiểu Điền Thuần Nhất Lang, đại diện công ty châu báu Tiểu Điền cũng từ trong biệt thự chuẩn bị ra ngoài.

Bất quá, khác biệt với lúc bình thường là, trước đây hẳn ra ngoài đều mang theo hơn hai mươi tên vệ sĩ, còn có một mỹ nữ theo bên người, mà bây giờ, hai bên cũng chỉ có không tới mười người vệ sĩ đi theo, bên cạnh cũng không có mỹ nữ, chỉ có thêm một thanh niên.

Người thanh niên này, chính là Gia Vệ.

Tiểu Điền Thuần Nhất Lang cũng không có làm Gia Vệ thất vọng, để tránh bị đau khổ, Tiểu Điền Thuần Nhất Lang không muốn Gia Vệ ra tay tàn nhẫn, liền đem những gì Gia Vệ muốn biết nói ra hết.

Tiểu Điền Thuần Nhất Lang lần này tới Libya, quả thực là muốn phá rối công ty châu báu Trương thị cùng Libya hợp tác, chỉ có điều, mục đích của công ty châu báu Tiểu Điền cũng không dừng ở việc phá rối hợp tác, mà là đưa ra giá tiền rất lớn để cho tổng thống Libya xuất thủ đem chủ tịch công ty châu báu Trương thị Trác Thiển ở lại Libya, mà Trác Thiển nếu gặp chuyện không may, công ty châu báu Trương thị hiển nhiên sẽ bị rối loạn, công ty châu báu Tiểu Điền cũng sẽ nhân cơ hội này tiến vào thị trường Trung Quốc.

Đây là một âm mưu không khó nghĩ đến, nhưng mấy người Trác Thiển thật không ngờ, bởi vì bọn họ không nghĩ tới công ty châu báu Tiểu Điền cùng chính phủ Libya dám làm chuyện giết người như này.

Tại trước khi Gia Vệ đến, chính phủ Libya, có lẽ nên nói là tổng thống Lao Tư đã hồi đáp Tiểu Điền Thuần Nhất Lang, đồng ý điều kiện của Tiểu Điền Thuần Nhất Lang, đồng thời bọn họ đã an bài tốt rồi.

Trải qua một phen suy nghĩ, Gia Vệ liền quyết định tương kế tựu kế, lấy cớ này bắt tổng thống Libya Lao Tư.

Nếu như Lao Tư này là một tổng thống chân chính mà nói, Gia Vệ tất nhiên sẽ không bắt kính như vậy, dù sao Lao Tư là tổng thống một nước, nhưng Lao Tư bây giờ, ở trong lòng Gia Vệ, so với bọn côn đồ còn không bằng, cho nên Gia Vệ cũng không kiêng nể gì.

“Bất luận kẻ nào cũng đều sợ chết, tiền tài chỉ là vật ngoài thân, tính mạng mới là quý giá nhất.” Gia Vệ thấp giọng cười nói.

Cùng Tiểu Điền Thuần Nhất Lang ngồi ở chiếc xe sang trọng phía sau, Gia Vệ nhìn giống như là một người cận vệ, chỉ bắt quá những người khác vẫn thấy cực kỳ kỳ quái, ông chủ của bọn họ đổi khẩu vị từ lúc nào?

Tiểu Điền Thuần Nhất Lang này, trước sau gì cũng chỉ có một tính cách, không có nữ nhân thì không được, cho dù là trên máy bay đến Libya, Tiểu Điền Thuần Nhất Lang cũng dựa vào thuốc đại chiến đến hai ba giờ, mà bây giờ, bên cạnh hắn đột nhiên không có nữ nhân, lại có thêm một nam nhân nhìn có vẻ gầy yếu, nhìn giống tiểu bạch kiểm, điều này không khỏi làm những người khác có ý nghĩ kỳ quái.

Lúc này, Gia Vệ cũng chỉ có thể nhẫn nại, mặc dù hiện tại hắn rất muốn đem bọn này với tư tưởng vô liêm sỉ cực kỳ không trong sáng lạnh mạnh giết chết, nhưng hắn vẫn nhẫn nại, nhờ không nhìn được sẽ không làm mưu lớn được.

Cũng không có mất bao lâu thời gian, xe liền dừng lại trước cửa tòa nhà chính phủ của thành phố.

Ở giữa cửa tòa nhà chính phủ, một đám người đã sớm đợi sẵn ở đây, trong đó bao gồm Lao Tư mà Gia Vệ chưa gặp cùng thượng tướng Lao Kiệt đã gặp qua.

Hai lãnh đạo tối cao nhất của Libya, lúc này lại là khúm núm, giống như là gặp thái thượng hoàng vậy.

Tiểu Điền Thuần Nhất Lang cũng rất hống hách, loại giao dịch này, không thể khiêm tốn, người càng khiêm tốn lại càng không có ưu thế.

Chỉ có điều, lúc Tiểu Điền Thuần Nhất Lang nhìn thoáng sang Gia Vệ ở bên cạnh, hắn liền giống như không còn chút khí thế, mọi hống hách sĩ diện đều biến mất không thấy gì nữa.

Hắn bây giờ là thịt cá nằm trên dao thớt, tỏ vẻ hống hách có ích lợi gì?

“Tiểu Điền tiên sinh, mời vào trong...” Lao Tư tổng thống tự mình đến nghênh tiếp, khiến những người khác trong chính phủ Libya đều có chút kinh ngạc, thế nhưng nhớ tới giải thích của tổng thống Lao Tư, bọn họ cũng không có cảm thấy gì kỳ quái.

Hiện tại chính phủ Libya mới thành lập, bọn họ cần một lượng lớn vật tư để củng cố chính quyền, mà Lao Tư đối với những cấp dưới của hắn nói, Tiểu Điền Thuần Nhất Lang tới để trợ giúp Libya.

Trước kia mọi người đều không có hoài nghi cái nguyên do này.

Mà sau khi tiến vào trung tâm tòa nhà chính phủ Libya, đi vào phòng làm việc của tổng thống, cũng chỉ có bản thân tổng thống, cùng Tiểu Điền Thuần Nhất Lang và cận vệ của Tiểu Điền Thuần Nhất Lang mà thôi.

Những người khác, đều bị tổng thống Lao Tư ra lệnh không được phép tiến vào.

Sau khi Lao Tư ngăn cản những người khác, da mặt trên khuôn mặt béo phì của Tiểu Điền Thuần Nhất Lang trở nên co quắp, hắn mặc dù là phế vật, cũng có thể đại khái đoán ra ý nghĩ của Gia Vệ, hiện tại Lao Tư tổng thống đem những người khác ngăn ở bên ngoài, không phải là tự đem cơ hội cho Gia Vệ hay sao?

Tiểu Điền Thuần Nhất Lang cùng Gia Vệ cùng với tổng thống Lao Tư đi vào phòng làm việc tổng thống trước, còn lại Lao Kiệt đi sau đóng cửa, chỉ có điều, khi hắn vừa mới đóng cửa xong quay người lại, liền cảm giác được trên cổ có chút mát lạnh.

Lọt vào tầm mắt hắn, là Gia Vệ một tay cầm dao găm dè trên cổ tổng thống Lao Tư, một tay cầm Thiên Dực đao để trên cổ mình.

Lao Kiệt dù sao cũng là thượng tướng một nước, người thứ hai Libya, hắn không có kính hoàng, mà là vẻ mặt tức giận, hai mắt híp nhỏ nhìn về phía Tiểu Điền Thuần Nhất Lang, trực tiếp dùng ngôn ngữ Libya quát: “Tiểu Điền tiên sinh, ngươi đây là có ý gì?”

Nghe thấy lời của Lao Kiệt, Gia Vệ cũng sùng sốt, lúc này mới phát hiện vậy mà không có một người nào phiên dịch cả.

Kế tiếp, Gia Vệ càng sùng sốt, bởi vì Tiểu Điền Thuần Nhất Lang cư nhiên lại nói ra ngôn ngữ giống như Lao Kiệt, nói cách khác, Tiểu Điền Thuần Nhất Lang cả tiếng Trung cũng không biết, cư nhiên lại nói được tiếng Libya.

Điều này làm cho Gia Vệ kinh ngạc một chút, bất quá sau một lát, Gia Vệ lại lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

Hắn có thể nghe hiểu tiếng Libya?

Không sai, hẳn thật sự nghe hiểu, giống như Lao Kiệt nói tiếng Trung vậy, Gia Vệ dĩ nhiên nghe hiểu được.

“Chẳng lẽ ta thật sự có thể tự thông hiểu? Tiếng Anh cũng biết, tiếng Nhật không học cũng biết, mà bây giờ, tiếng Libya, cứ nhiên vừa nghe cũng hiểu.” Gia Vệ lẩm bẩm, hẳn lúc này nói là tiếng Trung, Lao Tư, Lao Kiệt cùng Tiểu Điền Thuần Nhất Lang đều nghe không hiểu.

Bất quá, Gia Vệ rất nhanh dùng tiếng Libya nói: “Đều ngoan ngoãn ngồi xuống cho ta, chúng ta nói chuyện, nếu như ai dám nói lung tung, cái đầu sẽ rời khỏi vị trí đây.”

Nghe lời nói của Gia Vệ, Lao Tư có chút sợ hãi, thế nhưng Lao Kiệt lại hừ lạnh một tiếng, giống như không chịu Gia Vệ uy hiếp.

Nhưng lúc này, Tiểu Điền Thuần Nhất Lang vẫn luôn ra oai trước mặt hai người Lao Tư cùng Lao Kiệt, lại như con thỏ bị chấn kinh vậy, vội vã ngồi ở trên ghế salon, một cử động nhỏ cũng không dám động, hai mắt lo sợ nhìn về Gia Vệ.

Điều này làm cho Lao Tư cùng Lao Kiệt đồng thời kinh ngạc, cũng đều hoài nghi trong lòng Gia Vệ rốt cục làm gì với Tiểu Điền Thuần Nhất Lang, làm cho Tiểu Điền Thuần Nhất Lang nghe lời như thế.

Cũng không cố chấp nữa, Lao Tư cùng Lao Kiệt cũng ngồi xuống, Gia Vệ cũng không thèm nhìn người Lao Kiệt, chẳng đáng để mắt nhìn.

Sau khi ba người ngồi xuống, Gia Vệ mới dùng tiếng Libya tiêu chuẩn nói với Lao Tư cùng Lao Kiệt: “Nói kế hoạch đối phó công ty châu báu Trương thị của các người đi.”

“Người là người của công ty châu báu Trương thị.” Gia Vệ vừa mới nói xong lời, Lao Kiệt bỗng nhiên đứng lên, chỉ vào Gia Vệ nói.

Cho đến lúc này, vị thượng tướng đại nhân này mới nhớ tới khuôn mặt bình thường của Gia Vệ, hôm buổi sáng hẳn tự mình đi nghênh tiếp Trác tổng công ty châu báu Trương thị, đối với người bên cạnh Trác Thiển, cũng không có để ở trong lòng, cho nên ngay từ đầu không có nhận ra Gia Vệ.

Thế nhưng Gia Vệ nhắc tới như vậy, hẳn liền đột nhiên nhớ tới, trong lúc nhất thời trở nên khiếp sợ.

Đây là tình huống gì đây? Người công ty châu báu Trương thị cứ nhiên bắt cóc Tiểu Điền Thuần Nhất Lang, lại còn đem Tiểu Điền Thuần Nhất Lang mang tới đây.

Trong lúc nhất thời, Lao Kiệt rốt cục biết được sự tình có vẻ nghiêm trọng.

Mà tổng thống Lao Tư sau khi nghe lời nói của Lao Kiệt càng sùng sốt, bọn họ biết thực lực của công ty châu báu Tiểu Điền, thậm chí biết sơ qua thực lực ngầm của công ty châu báu Tiểu Điền, đây cũng là nguyên nhân bọn họ không dám đắc tội công ty châu báu Tiểu Điền.

Đối với công ty châu báu Trương thị, bọn họ cũng hiểu, thậm chí có thể nói cực kỳ hiểu rõ.

Mà sau khi bọn họ hiểu được, thực lực công ty châu báu Trương thị kém xa so với công ty châu báu Tiểu Điền, bất kể là ngoài sáng hay trong tối, Lao Tư bọn họ đều không cần sợ công ty châu báu Trương thị, bọn họ sợ dĩ cùng công ty châu báu Trương thị hợp hội nghị chuyên mở kim cương, chỉ bởi vì hiệp nghị mà chính phủ trước đó cùng công ty châu báu Trương thị đề ra, bọn họ tuy rằng đã lật đổ chính phủ kia, nhưng những thứ hiệp nghị này liên quan đến quan hệ quốc tế, bọn họ không thể bỏ qua được.

Mà bây giờ, sự tình tựa hồ cũng không phải đơn giản như bọn họ tưởng tượng, mà công ty châu báu Trương thị, cũng không hề dễ đối phó như bọn họ tưởng.

Vừa lúc đó, tay phải Gia Vệ đột nhiên xuất ra, Thiên Dực đao trong tay liền dính một cỗ máu tươi.

Lao Kiệt đau đớn muốn kêu to, nhưng bị Gia Vệ đánh cho một đấm vào miệng, răng trong miệng chỉ có ba chiếc không bị rơi, còn lại bị rơi rụng hết.

Tiếng kêu thảm của Lao Kiệt cũng không có xảy ra, chân hắn bị Gia Vệ một đao cắt đứt gân, ngã vào trên ghế salon.

Mà Lao Tư cùng Tiểu Điền Thuần Nhất Lang ở một bên nhìn thấy Gia Vệ đột nhiên xuất thủ, nhất là nhìn thấy Lao Kiệt vốn rất uy vũ trong nháy mắt biến thành thê thảm, hai người đều toàn thân run rẩy, trốn sang một bên, vẻ mặt càng sợ hãi nhìn về Gia Vệ.

“Bây giờ, người nói qua kế hoạch đối phó công ty châu báu Trương thị của các người một chút.” Gia Vệ khước miệng nhếch lên, mang trên mặt vẻ tươi cười băng lãnh, quay qua Lao Tư ở một bên nói.

Lao Tư chấn động toàn thân, hắn mặc dù là tổng thống, thế nhưng những năm giành chính quyền gần đây, trên cơ bản đều là công lao của em trai hắn Lao Kiệt, bằng không hiện tại Lao Kiệt không có khả năng nắm quân quyền trong tay.

Mà Lao Tư, tại việc xử lý hậu cần cùng chính quyền, so với Lao Kiệt làm tốt hơn, nhưng hắn hầu như không có làm qua việc chiến

trường, lá gan hấn cũng không lớn.

Nhìn em trai mình ở bên cạnh bộ dạng thâm trầm, khuôn mặt đen kịt của Lao Tư co quắp vài cái, khí thế tổng thống biến mất không thấy gì nữa, mở miệng nói ra kế hoạch đối phó công ty châu báu Trương thị mà bản thân cùng em trai đề ra.

Sau khi nghe kế hoạch của Lao Tư, Gia Vệ không ngừng sùng sốt, Tiểu Điền Thuần Nhất Lang cũng sùng sốt, ngay cả Tiểu Điền Thuần Nhất Lang cũng không nghĩ tới, kế hoạch của bọn Lao Tư lại là như thế.

“Cư nhiên vì tiền tài mà lại phát động chiến tranh, các người có biết nếu như chiến tranh lại xảy ra, sẽ có bao nhiêu người chết sao?” Sau một lát, Gia Vệ rốt cục không nhịn được lửa giận trong lòng, một cước dẫm nát miệng Lao Kiệt, đem mấy cái răng còn lại của hắn đạp rớt luôn.

Hắn muốn lưu lại một người làm bù nhìn, nếu như Lao Kiệt không thành thật, vậy thì để Lao Tư lại.

Mà Tiểu Điền Thuần Nhất Lang, dưới vẻ khiếp sợ bề ngoài, trong đáy mắt không biết tại sao lại có một chút hưng phấn.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 98

Quyết Định Của Gia Vệ

Gia Vệ phát tiết ra ba chiêu, khiến Lao Kiệt ném đi nửa cái mạng, răng trong miệng hòa lẫn máu cùng nước bọt phun ra, cả người hấn gần như ngất đi.

Lao Tư cùng Tiểu Điền Thuần Nhất Lang ở một bên thì thành thành thật thật, không dám có bất lý động tác nào, Gia Vệ đối với Lao Kiệt đánh đập, đã hù cho bọn họ khiếp sợ.

“Nói, ngươi ra lệnh lúc nào động thủ?” Gia Vệ cau mày, quay qua Lao Tư hỏi.

Lao Tư lấp bắp nói: “9h tối hôm nay.”

« Tại sao lại là 9h? » Gia Vệ nhìn về phía Lao Tư, tiếp tục hỏi.

Lao Tư chần chờ trong chốc lát, thấy Gia Vệ muốn động thủ, hấn liền vội vàng nói: “Bởi vì Tiểu Điền tiên sinh đáp ứng 8h sẽ chuyển khoản cho chúng ta.”

“8h chuyển khoản sao?” Gia Vệ nheo hai mắt lại, nhìn về phía Tiểu Điền Thuần Nhất Lang.

Còn không đợi Gia Vệ nói tiếp cái gì, Tiểu Điền Thuần Nhất Lang liền sợ tới mức vội vàng nói: “Đấy là tiền của công ty, không phải của ta, nếu như ngươi muốn, thì tất cả đều cho ngươi.”

Tiểu Điền Thuần Nhất Lang tin tưởng câu nói tiền bạc chỉ là vật ngoài thân, đồng thời số tiền kia đối với công ty mà nói thì không đáng kể chút nào, ở trong lòng Tiểu Điền Thuần Nhất Lang, số tiền kia càng không thể quan trọng bằng tính mạng của mình.

“Tổng cộng bao nhiêu tiền?” Gia Vệ nhíu mày lại, mở miệng hỏi.

Tiểu Điền Thuần Nhất Lang hơi có chút chân chờ, bất quá Lao Tư giống như là đang muốn tranh công vội vàng nói: “Tổng cộng năm nghìn vạn đôla.”

“Năm nghìn vạn đôla?” Gia Vệ vẻ mặt khiếp sợ, năm nghìn vạn đôla, đổi thành nhân dân tệ cũng được hơn 3 tỷ, dùng nhiều tiền như vậy mua mạng của Trác Thiên, công ty châu báu Tiểu Điền quả thật tiền nhiều như nước.

Bất quá nghĩ tới đây, Gia Vệ lại càng tức giận, không khỏi đá một cước vào bụng Tiểu Điền Thuần Nhất Lang, mà Tiểu Điền Thuần Nhất Lang chỉ biết chịu đựng không dám kêu lên, bằng không hẳn biết mình còn có thể ăn đòn.

“Nhanh ra lệnh cho những thuộc hạ kia của ngươi, hủy bỏ nhiệm vụ lần này, đem bốn đại thủ trưởng quân đội cũng gọi đến đây.” Gia Vệ quay qua Lao Tư lạnh lùng nói, năm nghìn vạn đôla kia hẳn không cần vội, chính hắn cũng không thiếu, hiện tại hắn muốn làm, chính là ngăn cản trận chiến tranh này bạo phát.

Thế nhưng Lao Tư lại là vẻ mặt đau khổ, cũng không làm theo lệnh của Gia Vệ.

Ngay khi Gia Vệ chuẩn bị động thủ, Lao Tư liền vội cầu xin, nói: “Quân quyền ở trong tay Lao Kiệt, ta ra lệnh bọn chúng tuyệt sẽ không nghe theo.”

“Cái gì?” Gia Vệ ngắt ra, chợt nhìn về phía Lao Kiệt đã bị mình đánh cho gần như hôn mê, thế mới biết mình chọn sai bù nhìn rồi.

“Còn sợ hãi gì nữa, mau làm hắn tỉnh lại.” Gia Vệ quay qua Lao Tư cùng Tiểu Điền Thuần Nhất Lang giận giữ hét.

Hai người liền vội vàng đứng lên, cầm một cái khăn mặt, một bình nước, một bên lau sạch máu trên mặt Lao Kiệt, một bên hất nước lên mặt hắn, muốn đợi cho hắn tỉnh lại.

Không uống công sức, trải qua gần mười phút, Lao Kiệt cũng tỉnh lại, chỉ có điều hắn lúc này, sao còn có thể nói ra lời được nữa.

“Thế nào, có tỉnh lại không vậy?” Gia Vệ quay qua Lao Tư hỏi.

Lao Tư cùng Tiểu Điền Thuần Nhất Lang nhìn về phía Gia Vệ, lại nhìn về Lao Kiệt, hai người liền muốn khóc.

Bị đánh thành như vậy, Lao Kiệt căn bản không thể nói ra lời được nữa, còn ra lệnh như thế nào?

Gia Vệ nhú chặt mày lại, tự suy nghĩ một lát, liền trực tiếp nói: “Trước hết lấy thân phận của ngươi ra lệnh cho bọn họ hủy bỏ hành

động lần này, đồng thời để cho bốn thủ trưởng quân đội cũng đến đây.”

Lao Tư không dám cãi lời, liền trực tiếp cầm lấy điện thoại gọi điện.

Mà lúc này, Lao Kiệt cũng hoàn toàn tỉnh táo lại, răng trong miệng hắn đều bị Gia Vệ cho rụng hết, đầu lưỡi cũng bị thương, căn bản nói không ra lời.

Lao Kiệt bây giờ cũng trở nên thành thật hơn nhiều, vẻ mặt sợ hãi nhìn về Gia Vệ, khi Gia Vệ nhìn về hắn, hắn liền trốn tránh lui về sau mấy bước, rất sợ Gia Vệ lại động thủ với hắn.

“Vị tiên sinh này, mệnh lệnh đã được truyền ra ngoài rồi.” Lúc này Lao Tư nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Gia Vệ, nhỏ giọng nói.

Gia Vệ liếc mắt nhìn Lao Tư, hỏi: “Bọn họ sẽ nghe lệnh của người sao?”

Lao Tư vẻ mặt đau khổ, nói: “Ra lệnh lần này là tử lệnh, bọn họ chỉ có thể nghe theo lệnh của Lao Kiệt, chắc có lẽ sẽ không nghe theo lệnh của ta.”

“Sẽ không nghe theo sao?” Gia Vệ lại nhíu chặt mày lại.

Nếu như chiến tranh bạo phát mà nói, đừng nói sinh ý công ty châu báu Trương thị không bảo trụ được, hắn muốn bảo vệ Trác Thiên rời khỏi thành phố cũng là việc khó, đồng thời còn rất nhiều người vô tội có thể phải uống mạng.

Chỉ có điều, một lát sau đó, Gia Vệ liền nghĩ đến một biện pháp.

Hắn lập tức mở cái máy tính trên bàn làm việc, mở phần mềm gọi video, đồng thời bảo Lao Tư gọi điện thoại, nói Lao Kiệt muốn mặt đối mặt hạ lệnh cùng bốn đại thủ trưởng quân đội.

Không bao lâu, trên màn hình máy tính liền xuất hiện bốn quân nhân da đen, quân hàm của họ đều như nhau, là trung tướng trong chính phủ Libya.

Lúc này đây, Lao Tư ngồi ở phía trước, Lao Kiệt ngồi ở một bên, tuy rằng Lao Kiệt mới là người chân chính cầm quyền lực, thế nhưng dù sao Lao Tư cũng là tổng thống, cho nên phép tắc này vẫn phải có.

Rất nhanh, Lao Tư nói ra việc hủy bỏ hành động lần này, mà Lao Kiệt cũng không mở miệng, chỉ là vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

Bốn vị tướng quân trong video, cũng đều nghe lời nói của Lao Tư, nhưng hai mắt bọn họ đều nhìn Lao Kiệt, khi Lao Kiệt gật đầu, bọn họ mới chịu nghe lệnh.

Sau gần nửa giờ truyền tin, bốn đại đội quân đóng quân ở bốn phía thành phố, bốn thủ trưởng quân đội thì đến tòa nhà trung ương chính phủ gặp mặt tổng thống.

Vừa mới đóng gọi video, Lao Kiệt toàn thân run rẩy một cái, ngã xuống đất không dậy nổi.

Hắn sợ hãi Gia Vệ đứng ở phía sau màn hình máy tính, sợ mình làm không tốt, Gia Vệ lại đối với hắn tiến hành ngược đãi ác độc nữa.

Mà lúc này, Gia Vệ lại là vẻ mặt tươi cười.

Lao Tư cùng Lao Kiệt thực sự làm diễn viên rất đạt, Gia Vệ không thể không bội phục biểu hiện của hai người họ.

Một lần nữa ngồi xuống ghế salon, Gia Vệ lấy một chai nước ở bàn trà bên cạnh uống một ngụm, chợt nhìn về phía ba người Tiểu Điền Thuần Nhất Lang, Lao Kiệt cùng Lao Tư, nói: “Các người còn có gì muốn nói với ta không? Nếu để ta phát hiện các người còn giấu ta cái gì, hậu quả, các người tự biết.”

Ba người Tiểu Điền Thuần Nhất Lang, Lao Tư cùng Lao Kiệt đều run rẩy một chút, sắc mặt Tiểu Điền Thuần Nhất Lang bỗng trở nên trắng bệch, nếu như mà nói Lao Tư cùng Lao Kiệt không phải người da đen, thì hai người bọn họ lúc này cũng nhất định là sắc mặt trắng bệch.

Gia Vệ trên mặt tươi cười, nhắc chân bắt chéo ngồi ở trên ghế salon, hai mắt nhìn thẳng về phía ba người.

Vừa lúc này, Tiểu Điền Thuần Nhất Lang đột nhiên quỳ xuống, khóc lớn dùng tiếng Nhật nói ra việc bản thân còn che giấu với Gia Vệ.

Lao Tư cùng Lao Kiệt đều nghe không hiểu tiếng nhật, Gia Vệ thì nghe hiểu được rõ ràng, sau khi nghe Tiểu Điền Thuần Nhất Lang nói ra những chuyện này, biểu hiện trên mặt Gia Vệ dần dần trở nên ngưng trọng.

Chẳng trách công ty châu báu Tiểu Điền bỏ nhiều tiền như vậy cho Lao Tư, để Lao Tư giết Trác Thiển, hóa ra số tiền đó không chỉ dùng để giết Trác Thiển, mà còn là mua toàn bộ Libya.

Tiểu Điền Thuần Nhất Lang nói, công ty châu báu Tiểu Điền đã làm tốt một loạt kế hoạch, bọn họ dự định sau khi giúp Lao Tư giết Trác Thiên, sẽ đem chính phủ Libya đảo loạn, Lao Tư cùng Lao Kiệt nhân cơ hội này sẽ biến mất. Cho nên, công ty châu báu Tiểu Điền đã sớm sắp xếp người trong công ty vào quân đội Libya, đợi sau khi bọn họ đảo loạn chính phủ Libya, người công ty châu báu Tiểu Điền khống chế quân đội chiếm thành phố thủ đô, thành lập chính phủ Libya mới.

Mà chính phủ này, chỉ là một chính phủ bù nhìn, chính thức phía sau hậu trường, chính là công ty châu báu Tiểu Điền. Công ty châu báu Tiểu Điền có được toàn bộ Libya, sau này có thể không ngừng chiếm các mỏ đá quý, đến lúc đó, công ty châu báu Tiểu Điền mở rộng thị trường ở Trung Quốc cực kỳ dễ

Thậm chí không chỉ là mở rộng thị trường ở Trung Quốc, có được Libya, công ty châu báu Tiểu Điền sẽ dần dần đuổi theo thậm chí vượt qua toàn bộ công ty châu báu lớn nhất trên thế giới, trở thành một thành viên trong đó.

Đã tâm của công ty châu báu Tiểu Điền không thể nói là không lớn, thậm chí có chút nghịch thiên.

Gia Vệ có chút không tin, chỉ cần một công ty lại dám có động tác lớn như vậy?

Trong chuyện này nhất định có âm mưu gì đó, thậm chí Gia Vệ dám khẳng định, bên phía công ty châu báu Tiểu Điền khẳng định có quốc gia bọn họ ủng hộ.

Ngoài sáng có một bộ mặt, trong tối có một bộ mặt, đây chẳng phải là đặc điểm của nước kia sao?

Trên mặt Gia Vệ từ từ lộ ra nụ cười nhạt, kế hoạch của công ty châu báu Tiểu Điền không tệ, nhưng cũng có chỗ hở.

Bọn họ nếu muốn khống chế toàn bộ Libya, không thể đưa tới đây nhiều người được, bằng không nếu để quốc gia khác phát hiện, bọn họ sẽ lọt vào chần vẩn cùng công kích của toàn thế giới.

Cho nên, nếu muốn đối phó bọn họ, cũng không phải là rất khó.

Chỗ dựa của công ty châu báu Tiểu Điền ở chỗ này, nhất định là một hoặc hai người bốn đại thủ trưởng quân đội kia, kế hoạch của Lao Tư cùng Lao Kiệt cũng không phải khó đoán ra, cho nên khẳng định công ty châu báu Tiểu Điền trước đó sẽ lôi kéo bốn trung tướng kia.

Nghĩ lại, Gia Vệ liền trực tiếp ở chỗ này phát tin tức cho vị thành viên cấp B kia, nói rõ tình huống ở đây, hi vọng hắn có thể hỗ trợ.

Rất nhanh, Gia Vệ liền nhận được hồi âm, nội dung trong đó làm Gia Vệ không khỏi lộ ra nét tươi cười trên mặt.

“Đã như thế, sao không đem phương pháp của các người cho ta dùng luôn chứ?” Gia Vệ dùng tiếng trung nói, trên mặt Lao Tư, Lao Kiệt cùng Tiểu Điền Thuần Nhất Lang đều lộ vẻ nghi hoặc.

Ngay sau đó, Gia Vệ lại lấy ra điện thoại di động mà Trịnh Tung đưa, ấn số của Trịnh Tung gọi đi.

Chỉ chốc lát sau, Trịnh Tung vừa nghe máy, Gia Vệ liền trực tiếp hỏi: “Trịnh ca, có muốn kiếm ăn nhiều không?”

Phía bên kia một lát mãi không có thanh âm, cuối cùng Trịnh Tung mới đầy sự nghi hoặc hỏi: “Người anh em, có ý gì? Đây là ám hiệu gì sao?”

“Không phải ám hiệu, ta chính là muốn hỏi người một chút, có muốn kiếm ăn lớn không. » Gia Vệ ung dung cười, dùng tiếng Trung nói chuyện, hai mắt lúc này cũng rời khỏi ba người Lao Tư, Lao Kiệt cùng Tiểu Điền Thuần Nhất Lang.

“Người anh em, rốt cục xảy ra chuyện gì?” Trịnh Tung vẫn phi thường nghi hoặc như cũ, Gia Vệ rời đi là để giải quyết chuyện gặp mặt tổng thống Libya, đột nhiên gọi điện thoại đến nói như vậy, Trịnh Tung sao có thể hiểu được có chuyện gì?

“Bây giờ cũng không nói rõ với người được, người mang theo mấy người Trác tổng đến tòa nhà chính phủ, sau khi đến gọi điện cho ta là được.” Gia Vệ nói, rồi không chờ Trịnh Tung nói cái gì nữa, hắn liền tắt điện thoại.

Cùng lúc đó, tay trái Gia Vệ bỗng nhiên vung lên, Thiên Dực đao mỏng như cánh ve trong tay hắn bay ra, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, cái tay cầm súng của Lao Kiệt liền che lên cổ của mình.

Gia Vệ hừ lạnh một tiếng, thu tay phải lại, dùng sợi dây thu Thiên Dực đao về tay, còn Lao Kiệt thì bung cổ ngã xuống, co giật vài cái liền không còn sinh khí nữa.

Lao Tư cùng Tiểu Điền Thuần Nhất Lang đứng ở một bên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vẻ mặt sợ hãi, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 99

Quyền Kinh Doanh Mỏ Đá Quý

Trên thân ba người Lao Tư, Lao Kiệt cùng Tiểu Điền Thuần Nhất Lang, chỉ có Lao Kiệt là có súng, mà trong ba người, dám dùng súng với Gia Vệ, cũng chỉ có Lao Kiệt.

Cho nên, Lao Kiệt mặc dù bị Gia Vệ đánh cho thành ra như vậy, nhưng hắn còn không có chính thức chịu phục, thừa dịp lúc Gia Vệ gọi điện thoại, tay hắn liền cầm lấy súng, muốn bắn Gia Vệ, để trả thù cho hàm răng bị đánh gãy.

Vốn là Lao Tư tràn đầy mong đợi, dù sao nói nếu như chuyện này tiếp tục đi xuống, bọn họ cả người lẫn của đều không còn.

Nhưng Tiểu Điền Thuần Nhất Lang lại không ôm bất cứ hy vọng nào, hắn rất khôn khéo trốn qua một bên, như là muốn nói với Gia Vệ, hắn với Lao Tư cùng Lao Kiệt không cùng phe một phe.

Nhìn Lao Kiệt nằm im không nhúc nhích trên mặt đất đã thật sự chết đi, Lao Tư không nói gì thêm, bọn họ mặc dù là anh em ruột, nhưng tình cảm chân thật cũng đã sớm tiêu tan theo mây, có ngày hôm nay cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau thôi, bằng không Lao Kiệt cũng sẽ không đem quân quyền nắm trong tay, không đưa cho Lao Tư.

Lao Kiệt chết, Lao Tư thật sự không có gì lo lắng, lá gan của hắn vốn rất nhỏ, Lao Kiệt chết, hắn càng không dám phản kháng.

Gia Vệ cười nhạt nhìn hết thấy, chỉ cần bốn đại trung tướng tới đây thì không cần Lao Kiệt nữa, vừa đúng lúc giết Lao Kiệt, có thể cho Lao Tư cùng Tiểu Điền Thuần Nhất Lang một cái cảnh cáo, giết gà dọa khỉ, đôi lúc cần thiết phải làm.

Không có qua bao lâu thời gian, mấy người Trịnh Tung đã đến, Gia Vệ cùng Tiểu Điền Thuần Nhất Lang đi theo phía sau Lao Tư ra ngoài nghênh tiếp, đem mấy người họ mang vào văn phòng tổng thống.

Mấy người Trác Thiên đối với Lao Tư rất cung kính, đối với chuyện Gia Vệ cùng Tiểu Điền Thuần Nhất Lang kèm hai bên Lao Tư

căn bản cũng không hiểu.

Cho đến khi đi vào phòng làm việc của tổng thống, Gia Vệ nhắc chân bắt chéo ngồi ở trên ghế salon, Lao Tư cùng Tiểu Điền Thuần Nhất Lang thì lại cúi đầu khom lưng, mấy người Trác Thiển mới thấy kinh sợ.

“Tổng thống Lao Tư, đây là chuyện gì đây?” Trương Lệ Anh mở miệng hỏi, Gia Vệ không nghĩ tới, nàng cư nhiên biết tiếng Libya..

Lao Tư không nói gì, chỉ đứng sang một bên, quay qua Gia Vệ cúi người xuống.

Làm bù nhìn nhiều năm như vậy, Lao Tư đối với việc nhẩn nhẹn quen thuộc đến nỗi không thể quen thuộc hơn.

“Trác tổng, Trương thư ký, không phải các người muốn cùng tổng thống Lao Tư bàn chuyện làm ăn sao? Bây giờ có thể bàn bạc rồi.” Gia Vệ khước miệng nhếch lên, mở miệng nói.

Mà lúc này đây, Tiểu Hạo Hạo lại từ trên người Trác Thiển nhảy xuống, trực tiếp nhào vào người Gia Vệ, cười hi hi ha ha nhỏ giọng gọi “baba”.

“Thế nhưng, chuyện này...” Trác Thiển nhú mày, không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Người anh em, người nói kiếm ăn nhiều, không phải là...” Trịnh Tung đi lên trước, nhìn Gia Vệ, lại nhìn tổng thống Lao Tư, vẻ mặt chán kinh hãi.

“Thế nào, còn chưa đủ lớn sao?” Gia Vệ nhún nhún vai nói.

“Người anh em, chuyện này ca ca ta làm không được.” Khiến Gia Vệ vô cùng kinh ngạc đó là, Trịnh Tung dĩ nhiên lại cự tuyệt: “Ta cũng khuyên người anh em không nên tham dự vào, đây không phải chuyện dễ dàng gì, tùy thời có thể mất đi tính mạng.”

“Hả? Xin nghe chi giáo.” Gia Vệ nhú mày lại, hẳn thật đúng là không nhìn ra được nguy hiểm gì.

Lúc này đây, Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh nhú chặt mày, không rõ ràng chuyện gì xảy ra.

Hai người cùng lẩm chi là tình anh trong thương giới thôi, làm sao lại nghĩ đến, Gia Vệ muốn khống chế toàn bộ Libya.

Trịnh Tung mặt nhăn lại, nói: “Người biết người đứng đầu mỗi chính phủ Libya muốn làm nhất là chuyện gì không?”

“Chuyện mà mỗi chính phủ Libya muốn làm nhất?” Gia Vệ sùng sốt, cau mày ngẫm lại, nói: “Hẳn là thống nhất Libya, chính thức giành lấy hòa bình cho Libya, rồi nhanh phát triển.”

Trịnh Tung lắc đầu, nói: “Không phải, quanh năm chiến tranh, đã làm cho người dân Libya không có cảm giác quốc gia tồn tại, cho nên, chính thức thống nhất Libya, để Libya giành lấy hòa bình, quả thực là chuyện không thể nào hoàn thành, người đứng đầu mỗi chính phủ, cũng sẽ không lãng phí thời gian ở phương diện này.”

“Vậy là cái gì? Tận lực duy trì chính phủ của bọn họ?” Gia Vệ lông mày nhíu chặt lại, có chút không rõ ràng cho lắm.

Trịnh Tung vẫn là lắc đầu, hần nhìn về tổng thống Lao Tư, rồi nhìn về phía Gia Vệ, nói: “Mỗi một người đứng đầu Libya đều muốn, là khi quyền lực còn ở trong tay làm thế nào để có được nhiều tiền tài, thậm chí nếu có người dùng tiền mua chính quyền của bọn họ, bọn họ cũng vui về đáp ứng.”

Gia Vệ nghe vậy đầu tiên là sùng sốt, sau đó về mặt chợt bừng tỉnh, không phải Lao Tư chính là như vậy sao, được công ty châu báu Tiểu Điền cấp cho năm nghìn vạn đôla, không tiếc để cho chính quyền bọn họ khổ cực tạo nên bị sụp đổ.

Lúc này đây, Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh về mặt càng khiếp sợ, các nàng nghe Trịnh Tung và Gia Vệ nói chuyện, mơ hồ nghe ra chuyện làm các nàng khiếp sợ.

“Người nói là, Libya không có khả năng bị một chính quyền chiếm trong thời gian dài?” Gia Vệ nhíu mày hỏi.

Trịnh Tung rớt cục gât đầu, nói: “Không chỉ là như vậy, nếu quả thật người muốn làm như vậy, lúc Libya phát sinh mâu thuẫn to lớn, nếu như người bị vạch trần ra, bất luận là ai hoặc tổ chức nào cũng đều không bảo vệ được người, kể cả quốc gia. Đây là một vùng nước đục, người nếu như dự định làm một chuyện, sẽ phải làm tốt việc chuẩn bị.”

Gia Vệ nhíu chặt lông mày lại, hẳn thật không ngờ đến chuyện này, hẳn đã nghĩ quá đơn giản.

Như vậy xem ra, âm mưu của công ty châu báu Tiểu Điền, quả thực tâm rất lớn, nhưng điều này cũng làm cho Gia Vệ xác định, phía sau công ty châu báu Tiểu Điền, thật sự có chính phủ làm chỗ dựa.

Một lát sau đó, Gia Vệ lại ung dung cười, nói: “Nhân sinh trên đời, sao có thể chịu rứt ở một nơi, giống như Trịnh ca người, lấy tài năng của người, lẽ nào người cam tâm cả đời chỉ làm một vệ sĩ sao?”

Gia Vệ đứng dậy, cười nói: “Suốt đời sống tầm thường, tất nhiên là dễ, nhưng sống như vậy suốt đời, chẳng phải là uổng phí hay sao? Muốn cuộc sống thêm đặc sắc, không thể trước sợ hổ sau lại sợ sói, ta quyết định, chuyện này, ta làm. Làm tốt, đây là một công lao vĩ đại, lợi mình lợi người, làm không tốt, anh em cũng không có gì đáng sợ, chân trời phía xa, ai ngăn cản được?”

Gia Vệ vừa nói xong, trong phòng trừ Tiểu Điền Thuần Nhất Lang cùng Lao Tư không hiểu tiếng Trung ra, những người khác đều bị một đoạn hào ngôn chí khí này của Gia Vệ làm cho khiếp sợ, cả đám trợn mắt há miệng, bọn họ ai cũng không nghĩ tới, Gia Vệ lần đầu gặp mặt còn bị bọn họ cho rằng là thanh niên mới lớn, lại có hùng tâm tráng chí như vậy.

Một hai tháng trước Gia Vệ tất nhiên không có cách nghĩ này, hẳn khi đó vẫn chỉ là nghĩ học xong đại học tìm một công việc ổn định, kiếm tiền hiếu dưỡng cha mẹ vợ con.

Thời gian một tháng này, Gia Vệ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, những biến hóa này, không chỉ ở trên cơ thể, mà còn ở trên tư tưởng.

Thế giới quan, giá trị quan cùng nhân sinh quan của Gia Vệ đều phát sinh biến hóa, đây là sự thay đổi trong biến hóa, Gia Vệ cũng không có tự mình nhận thấy được.

“Sống sao cho đặc sắc sao?” Trịnh Tung nhíu chặt mày lại, có chút thần thờ.

Hắn còn chưa được bốn mươi tuổi, tuổi tác không gọi là lớn, coi như là giai đoạn đỉnh phong của đời người, nếu lúc đó vẫn làm vệ sĩ, hẳn tự nhiên cũng không cam tâm.

Dù sao trong lòng người trong đời này đều muốn đi đến nơi càng cao, để chứng minh chính mình.

Hôm nay có một cơ hội như vậy đặt ở trước mắt, hẳn có thể không động tâm được sao?

Chỉ có điều, hẳn có nhiều vương bận, không thoải mái được như Gia Vệ..

“Người anh em, cho ca ca ta mấy ngày được không?” Trịnh Tung cuối cùng không thể đưa ra quyết định, nói với Gia Vệ.

“Suy nghĩ tất cả cho tốt, bao nhiêu ngày cũng không muộn.” Gia Vệ gật đầu nói.

Trịnh Tung nghiêm túc gật đầu, cũng không nói gì nữa.

Lúc này, Tank cùng Hồng Vũ cùng tiến lên đứng sau Trịnh Tung, ý của hai người họ rất rõ ràng, đó chính là tất cả theo quyết định của Trịnh Tung, hai người bọn họ nghe theo Trịnh Tung.

Trác Thiên cùng Trương Lệ Anh tuy rằng còn chút nghi hoặc, nhưng hai người cũng không nói gì thêm, bắt quá, trong ánh mắt của Trương Lệ Anh cũng lóe ra di quang, không biết đang tự suy nghĩ chuyện gì.

Ngay sau đó, chính là chuyện chính phủ Libya cùng công ty châu báu Trương thị giao dịch.

Dưới sự chỉ đạo của Gia Vệ, tổng thống Lao Tư vui vẻ ký tên của mình lên văn kiện, thậm chí không cần Gia Vệ phải giục.

Hắn làm tổng thống thời gian dài như vậy, vẫn còn có chút đầu óc, nếu Gia Vệ lại để cho hắn tiếp tục đại diện Libya, tính mạng của hắn sẽ không có gì nguy hiểm nữa.

Lao Tư bây giờ không còn nghĩ chạy trốn khỏi tay Gia Vệ nữa, nếu đổi lại là người khác, nhất định rất thống hận, phải biết rằng, Lao Tư bên ngoài còn có hơn mười vạn quân đội, nếu như có thể chạy thoát, có mười vạn quân đội, hắn còn phải sợ Gia Vệ sao?

Mà làm cho Trác Thiên cùng Trương Lệ Anh kinh hi là, hợp đồng là ký dựa theo nội dung bàn qua trong điện thoại, nói cách khác, Libya không có đưa ra cái yêu cầu gì quá phàn, chỉ như vậy ký kết, công ty châu báu Trương thị chiếm được đại tiện nghi.

Bắt quá, hai người bọn họ vẫn không biết, mặc dù là số tiền kia họ cấp cho Libya, nhưng rất có thể sẽ rơi vào hầu bao của tổng thống Lao Tư không biết bao nhiêu nữa.

Ký hợp đồng xong, Lao Tư cúi đầu cung kính đứng sang một bên với Tiểu Điền Thuần Nhất Lang, mà lúc này đây, Gia Vệ lại là nhìn về phía Trác Thiên.

Trác Thiên bị Gia Vệ nhìn sắc mặt đột nhiên đỏ lên, bắt quá cũng không có quay mặt đi, nàng nghĩ muốn thể hiện ra tư thái của tổng giám đốc công ty lớn, thế nhưng dưới việc Tiểu Hạo Hạo gọi Gia Vệ là “baba”, tư thái tổng giám đốc của nàng làm thế nào cũng không lấy ra được.

Gia Vệ ngược lại da mặt dày thì không hề gì, hắn nhìn ra Trác Thiên e lệ, trong lòng không khỏi đắc ý, loại chuyện này thế nhưng chưa từng xảy ra đối với hắn đây.

Gia Vệ cũng không mập mờ nhìn Trác Thiên mà không nói gì nữa, hắn hắng giọng, liền mở miệng nói: “Trác tổng, có hứng thú lại làm

giao dịch với chính phủ Libya hay không?”

Trác Thiên sùng sốt, nàng liền mở miệng hỏi: “Giao dịch gì?”

Trương Lệ Anh cũng nhìn về phía Gia Vệ, không biết trong hồ lô của Gia Vệ bán thuốc gì.

Gia Vệ nhìn hợp đồng trên bàn, nói: “Người đạt được chẳng qua chỉ là một phần mười mỏ đá quý ở Libya, thậm chí ngay cả một phần mười cũng chưa tới, những mỏ đá quý này, đối với việc duy trì sinh ý của các người trong nước chẳng phải là có chút ít đi? Không bằng như thế này, các người kinh doanh một nửa mỏ đá quý của Libya, nhưng cùng nhau trao đổi, các người cung cấp tất cả vật tư đời sống cho người dân Libya, như thế nào?”

“Người nói là, không cần tiền, không cần cái giá tiền hiện tại này, chỉ cần chúng ta cung cấp đủ vật tư đời sống, là có thể kinh doanh một nửa mỏ đá quý của Libya?” Trác Thiên chưa mở miệng, Trương Lệ Anh bên cạnh nàng đã trực tiếp mở miệng hỏi.

Gia Vệ cười gật đầu, ý của hắn chính là như vậy, tuy rằng tiện nghi cho công ty châu báu Trương thị, nhưng ai bảo sau này cái công ty châu báu này là của con gái nuôi của hắn chứ?

Mà sau khi Gia Vệ gật đầu, dưới sự kinh ngạc của mọi người, Trương Lệ Anh dĩ nhiên trực tiếp gật đầu đáp ứng, mà tổng giám đốc Trác Thiên ở một bên thì cái miệng nhỏ khê nhếch lên tỏ vẻ khiếp sợ.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 100

Một Vở Kịch

Mọi người đều không nghĩ tới, cư nhiên là Trương Lệ Anh một lời đã đáp ứng.

Phải biết là, Trương Lệ Anh chỉ là thư ký của Trác Thiên, người quyết định chính, hẳn phải là Trác Thiên mới đúng, nhưng lúc này hoàn toàn ngược lại, giống như người có thể ra quyết định chính là thư ký Trương Lệ Anh, mà không phải là tổng giám đốc Trác Thiên.

Gia Vệ nhìn về phía Trác Thiên, mà Trác Thiên lúc này, lại là nhìn Trương Lệ Anh, chợt liền gạt đầu, nói: “Công ty châu báu Trương thị đồng ý ký kết hợp đồng này.”

“Bất quá, ta có một điều kiện.” Trác Thiên vừa dứt lời, Trương Lệ Anh liền mở miệng nói.

Gia Vệ nhíu mày lại, cái thư ký Trương Lệ Anh này, có chút lạm quyền thì phải.

Bất quá Gia Vệ vẫn chờ đợi điều kiện của Trương Lệ Anh, muốn xem xem người thư ký trầm tĩnh này muốn làm gì.

Chỉ nghe Trương Lệ Anh nói: “Công ty châu báu Trương thị chúng ta cũng không chiếm tiện nghi của người, chúng ta có thể ký cái hợp đồng này, thế nhưng người cũng phải đồng ý nhận cổ phần công ty châu báu Trương thị chúng ta.”

“Nhận cổ phần?” Gia Vệ sững sốt, không rõ ràng cho lắm.

Ngay cả Trác Thiên cũng là vẻ mặt kinh ngạc nhìn Trương Lệ Anh, nhận cổ phần công ty châu báu Trương thị là sự tình rất nhiều người thiết tha mơ ước, mà bây giờ, Trương Lệ Anh dĩ nhiên chủ động muốn Gia Vệ nhận cổ phần.

“Không sai, nhận cổ phần công ty của chúng ta.” Khóe miệng Trương Lệ Anh nhếch lên, làm cho khuôn mặt lạnh lùng của nàng có chút mê người, lại nghe nàng tiếp tục nói: “Không cần người bỏ vốn, lại càng không cần người làm cái gì, coi như là thù lao người cho chúng ta quyền kinh doanh một nửa mỏ đá quý của Libya, nếu như người không đáp ứng, chúng ta cũng sẽ không ký hợp đồng này.”

Trương Lệ Anh vừa dứt lời, toàn bộ người trong phòng, trừ Lao Tư cùng Tiểu Điền Thuần Nhất Lang không nghe hiểu lời Trương Lệ Anh, những người khác đều là khiếp sợ.

Đây không phải cho không trong truyền thuyết sao?

Gia Vệ đã tận dụng điều kiện đem quyền kinh doanh một nửa mỏ đá quý của Libya giao cho công ty châu báu Trương thị, công ty châu báu Trương thị thậm chí có thể nhân cơ hội mở rộng kinh doanh, đem công ty đề cao thêm mấy cấp độ, mà bây giờ, Trương Lệ Anh dĩ nhiên chủ động tặng không cho Gia Vệ một ít cổ phần công ty!

Tất cả mọi người ánh mắt nhìn Trương Lệ Anh như người điên, chợt tất cả mọi người nhìn về Trác Thiển tổng giám đốc công ty châu báu Trương thị, tuy rằng Trương Lệ Anh thoát nhìn giống như tổng giám đốc, nhưng không ai không biết, tổng giám đốc chân chính của công ty châu báu Trương thị chính là Trác Thiển.

Trác Thiển lúc này cũng sững sốt, có chút không rõ ràng cho lắm, không biết Trương Lệ Anh vì sao làm như vậy.

Bất quá nàng cũng không phản đối, trái lại tại ánh mắt khiếp sợ của mọi người, gật đầu xác nhận.

Gia Vệ về mặt càng thêm kỳ quái, đây rốt cục là tình huống gì, lẽ nào Trương Lệ Anh này coi trọng mình?

Gia Vệ ngây người một hồi, hần nghĩ những khả năng có thể xảy ra, thế nhưng những khả năng kia đều quá mức gượng ép.

“Ta có thể được biết, ngươi tại sao làm như vậy không?” Gia Vệ không hỏi Trác Thiển, mà là hỏi Trương Lệ Anh, bởi vì bây giờ Trương Lệ Anh càng giống người có thể ra quyết định.

“Không vì sao cả, ngươi nếu muốn ta nói ra cái lý do, thì đó chính là, ta muốn công ty châu báu Trương thị chúng ta tìm được một chỗ dựa vững chắc.” Trương Lệ Anh nói, thanh âm vẫn băng lãnh như trước.

Mọi người nghe vậy, kinh ngạc trên mặt liền biến mất không thấy gì nữa, đều nhú mày gật đầu.

Đúng vậy, Gia Vệ nếu như có thể khống chế thành công Libya, để Gia Vệ làm chỗ dựa cho công ty châu báu Trương thị, quả thực quá thích hợp.

Người ngay cả một quốc gia còn dám đưa trong tay, còn không che chở được một cái công ty sao?

Nhưng Gia Vệ vẫn như trước cau mày, lý do này, Gia Vệ xem ra vẫn thấy chưa đủ.

“Baba, người đang suy nghĩ gì vậy?” Tiểu Hạo Hạo thấy Gia Vệ cau mày, liền thấp giọng hỏi, nhưng thanh âm của nàng mọi người đều nghe được.

Đúng lúc này, trên khuôn mặt lãnh diễm của Trương Lệ Anh lộ ra nét tươi cười, trên mặt Trác Thiển, tự nhiên nổi lên một màu đỏ bừng.

Mấy người Trịnh Tung thật ra lại không có để ý lời nói của Tiểu Hạo Hạo, dù sao bọn họ đã sớm nghe được Tiểu Hạo Hạo gọi Gia Vệ như thế.

Gia Vệ chỉ đối với Tiểu Hạo Hạo cười cười, cũng không nói gì thêm, cũng không để ý những chuyện này.

Chỉ có điều, Trương Lệ Anh lúc này, trên mặt không chỉ lộ ra nét tươi cười thần bí, nàng còn hơi gật đầu, trong mắt thần sắc giống như đã yên tâm.

“Được rồi, ta đáp ứng.” Một lát sau đó, Gia Vệ gật đầu nói.

Chuyện này đối với Gia Vệ cũng không có chỗ xấu, dù sao cổ phần công ty là tặng không, hẳn có thể dùng những số tiền này làm rất nhiều chuyện.

Về phần che chở công ty châu báu Trương thị, cái này không cần Trương Lệ Anh lo lắng, nếu Tiểu Hạo Hạo gọi Gia Vệ là “ba”, Gia Vệ tự nhiên sẽ không để cho con gái nuôi nhỏ không chính thức bị một chút nào ủy khuất.

Nét tươi cười trên mặt Trương Lệ Anh rốt cục không có gì kiêng kị lộ ra, nàng gật đầu, nói: “Chuyện hợp đồng, ta sẽ nhanh chóng xử lý.”

Gia Vệ cũng gật đầu, cũng không để ý gì cả.

Trác Thiển lúc này đứng ở một bên, nhưng lại trở thành vai phụ, nên biết, nàng chính là tổng giám đốc công ty châu báu Trương thị, là nhân vật chủ chốt trong lần tới đây bàn chuyện làm ăn này.

Nhưng Trác Thiển bị Trương Lệ Anh giành lấy trở thành vai phụ, nhưng một điểm tức giận cũng không có, trái lại vui vẻ thanh thản,

chỉ là bị Tiểu Hạo Hạo cùng Gia Vệ làm cho xấu hổ không nói được gì.

Ngay sau đó, Gia Vệ bảo hai người Trác Thiên cùng Trương Lệ Anh mang theo Tiểu Hạo Hạo vào một gian nội thất trong phòng làm việc, lại để cho Tank cùng Hồng Vũ đi bảo vệ bọn họ, trong phòng làm việc chỉ còn lại hai người Gia Vệ cùng Trịnh Tung.

Gia Vệ quay qua Trịnh Tung nói một ít chuyện gì đó, cuối cùng thấy Trịnh Tung nhíu mày gật đầu đáp ứng.

Bốn người cứ như vậy chờ ở trong phòng làm việc.

Một giờ thời gian trôi qua, bên ngoài rất cục có người gõ cửa, Gia Vệ cùng Trịnh Tung lần nữa đứng lên giả làm vệ sĩ, Lao Tư cùng Tiểu Điền Thuần Nhất Lang chỉ có thể bất đắc dĩ phối hợp cùng bọn Gia Vệ.

Không bao lâu, tám thân ảnh liền xuất hiện trong văn phòng tổng thống, thêm cả bốn người bọn Gia Vệ, tất cả là mười hai người.

Tám người mới tới, có bốn người da đen, cùng Lao Tư giống nhau, đen sẫm như than, bốn người khác, có hai người châu Á, một người tóc đen da trắng, một người tóc vàng da trắng.

Thân thể hai người châu Á không thể cường tráng bằng hai người Âu Mỹ, thậm chí hai người có chút thấp nữa, bất quá khí thế trên người bọn họ, lại có vẻ chẳng thềm nhìn tới hai người Âu Mỹ bên cạnh.

“Ngài tổng thống, trưởng quan Lao Kiệt ở chỗ nào?” Một người trung tướng da đen hỏi, ngữ khí của hắn đối với Lao Tư xem như cung kính, nhưng thần sắc trên mặt lại mang theo vẻ kinh thường.

“Đúng vậy, trưởng quan Lao Kiệt ở chỗ nào? Vì sao trưởng quan kêu bọn ta đi tới đây, lại không hiện thân gặp mặt.” Lại một người da đen nữa hỏi.

Lao Tư lấy lại tư thái tổng thống, bất quá hắn cũng không trả lời câu hỏi của hai vị trung tướng kia, mà là nhìn một người da đen khác, nói: “Lao Khắc Tư, ngươi không muốn nói gì sao?”

“Ta nói cái gì?” Người trung tướng da đen kia là Lao Khắc Tư lộ vẻ mặt nghi hoặc, có chút không rõ ràng cho lắm.

“Ngài tổng thống, rất cục tình huống là như thế nào, Lao Khắc Tư tướng quân có gì muốn nói?” Cuối cùng một vị trung tướng khác cũng cau mày, không biết ý của Lao Tư là gì.

“Có cái gì muốn nói?” Lao Tư cười lạnh một tiếng, chỉ chỉ về một hướng, nói: “Cho bọn hấn nhìn.”

Trịnh Tung gật đầu, liền đi qua mở cửa ngăn tử, đem thi thể Lao Kiệt mang ra.

Nhìn thấy thi thể Lao Kiệt, bốn người trung tướng da đen đều là vẻ mặt khiếp sợ, hai mắt bọn họ liền trừng lớn nhìn về Lao Tư, muốn Lao Tư cho bọn họ một cái giải thích.

Bọn họ là được Lao Kiệt dẫn dắt, có thể nói là như anh em với Lao Kiệt, so với tình anh em ruột của Lao Kiệt với Lao Tư thì còn thân thiết hơn, dù sao bọn họ từng cùng nhau đối lấy mạng sống trên chiến trường.

Mà bây giờ Lao Kiệt chết, cho dù Lao Tư là tổng thống, chuyện này nếu như cùng Lao Tư có quan hệ, bốn vị tướng quân cũng sẽ không bỏ qua cho Lao Tư.

“Không cần nhìn ta làm gì, muốn biết xảy ra chuyện gì hỏi Lao Khắc Tư ấy.” Lao Tư hừ lạnh một tiếng, trên mặt xuất hiện thần sắc phẫn nộ cực điểm, hai mắt trừng lớn giận giữ nhìn về vị trung tướng Lao Khắc Tư kia.

“Lao Khắc Tư, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Trường quan bị hại như thế nào?” Ba người trung tướng da đen khác đều vẻ mặt tức giận nhìn về phía Lao Khắc Tư, giống như muốn đem Lao Khắc Tư ăn tươi nuốt sống vậy.

“Ta làm sao biết được?” Lao Khắc Tư vẻ mặt ngờ ngác, hấn quả thật không biết, chợt hấn nhìn về phía tổng thống Lao Tư, nói: “Ngài tổng thống, cho dù xảy ra chuyện gì, đều không có một chút quan hệ tới Lao Khắc Tư ta cả.”

“Không có một chút quan hệ gì?” Lao Tư vẻ mặt cười nhạt, nói: “Thật không có một chút quan hệ gì sao? Nếu như ngươi thật không biết, sao ngươi không hỏi người nhật bản phía sau ngươi xem?”

Lời của Lao Tư vừa nói ra khỏi miệng, bốn vị trung tướng không ngừng sùng sốt, mà ngay cả người phía sau bốn vị trung tướng cũng đều sùng sốt luôn.

Tất cả mọi người nhìn về phía người nhật bản thân cao trên dưới 1m6 phía sau Lao Khắc Tư, Lao Khắc Tư vẻ mặt ngờ ngác, ba người trung tướng khác lại là vẻ mặt tức giận.

“Lao Khắc Tư, ngươi dĩ nhiên cấu kết với người nhật bản sát hại Lao Kiệt đại ca? Lẽ nào ngươi quên ân tình của Lao Kiệt đại ca đối với chúng ta rồi sao?” Một người trung tướng quay qua Lao Khắc Tư tức giận hỏi, bọn họ không được cho phép mang theo súng tiến

vào phòng làm việc tổng thống, bằng không khẳng định lúc này đã lấy ra súng của bản thân, bắn về phía Lao Khắc Tư cùng người nhật bản kia.”

“Không phải các ngươi nói, sẽ không đả thương Lao Kiệt đại sao?” Lao Khắc Tư cũng tức giận hỏi, đối tượng hấn giận dữ hỏi, chính là người nhật bản đứng sau mình.

Cái người nhật bản vóc dáng thấp bé kia cũng không có hoảng loạn, thậm chí ánh mắt cũng không loạn, hấn híp hai mắt lại nhìn hết thấy ở đây, không nhúc nhích giống như vật chết, càng không làm ra chút âm thanh nào.

Mà lúc này, hai người Âu Mỹ kia trên mặt lại lộ ra nét cười nhạt, hoàn toàn là bộ dáng muốn xem chuyện vui.

“Nếu bại lộ, vậy còn chờ cái gì, đem tất cả bọn họ đều giết, không chế được tổng thống Lao Tư là có thể không chế Libya.” Vừa lúc đó, Tiểu Điền Thuần Nhất Lang vẫn chưa có lên tiếng đột nhiên đứng lên hét to, hấn hét bằng tiếng libya, trong cái gian phòng này, không có mấy người nghe không hiểu.

Thanh âm Tiểu Điền Thuần Nhất Lang vừa mới xuất ra xong, “pằng pằng” hai tiếng súng liền vang lên, trên trán hai người Âu Mỹ kia, đều xuất hiện một cái lỗ thủng, hai người trong nháy mắt liền bị giết, ngay cả khi chết, trên mặt bọn họ vẫn còn mang theo nét cười nhạt xem cuộc vui.

Người nổ súng, không phải ai khác, chính là Trịnh Tung đứng phía sau Tiểu Điền Thuần Nhất Lang, mọi người cũng đều nhìn ra, Trịnh Tung dĩ nhiên là người của Tiểu Điền Thuần Nhất Lang, nói cách khác, Trịnh Tung dĩ nhiên là người nhật bản.

Bốn vị tướng quân về mặt đều là giận dữ, thế nhưng đối mặt với Trịnh Tung cầm súng trong tay, bọn họ căn bản không thể làm ra được chuyện gì.

Chỉ có điều, vừa lúc đó, hai bóng người đột nhiên chuyển động.

Gia Vệ bên người Lao Tư, trong lúc đó đi tới bên cạnh Trịnh Tung, một đầu gối đánh vào bụng Trịnh Tung, đem Trịnh Tung đánh ngã xuống đất.

Mà người châu Á bên cạnh bốn vị tướng quân, cũng là đột nhiên tập kích, đối tượng tự nhiên chính là người nhật bản phía sau Lao Khắc Tư.

Bốn vị tướng quân, lúc này đều thấy trên mặt Lao Tử hiện ra vẻ cười nhạt, điệu cười nhạt này, giống như là đang nói, tất cả đều đang trong sự khống chế của ta!

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 101

Không Chế Trên Tay

Tiểu Điền Thuần Nhất Lang đột nhiên hét to hơn, Trịnh Tung đột nhiên động thủ, làm bốn người tướng quân đều khiếp sợ, bọn họ hoàn toàn không nghĩ ra, tại bên người tổng thống, dĩ nhiên cũng có tồn tại gián điệp.

Mà Gia Vệ cùng một người châu Á đột nhiên động thủ, làm cho bọn họ hơi hơi yên tâm một chút.

Đương nhiên, nhất là sau khi thấy nét tự tin cười nhạt trên mặt tổng thống Lao Tư, bốn người tướng quân mới chính thức yên tâm, cho dù như thế nào, tính mạng bọn họ không có gặp nguy hiểm.

Gia Vệ bên này rất thuận lợi, hai chiêu trực tiếp đem Trịnh Tung đánh ngã.

Mà bên kia, hai người châu Á nhưng có chút ngang tài, hai người đánh qua đánh lại, đều thể hiện ra thực lực vượt mức bình thường, nhưng thực lực hai người lại có điểm ngang nhau, vì vậy trong khoảng thời gian ngắn không thể phân thắng bại được.

Vừa lúc đó, Gia Vệ cười lạnh một tiếng, lấy ra dao găm của bản thân, lặng yên không một tiếng động hướng về phía sau người Nhật Bản kia bước tới.

Hành tung của hắn tự nhiên là bị người Nhật Bản kia phát hiện, thế nhưng hắn lúc này, căn bản không quan tâm Gia Vệ.

Đương nhiên, nét cười nhạt trên mặt hắn, cũng cho thấy hắn căn bản không có kỵ Gia Vệ.

Dưới cái nhìn của hắn, thực lực Gia Vệ cùng hắn chênh lệch quá nhiều, chính mình tùy ý ra một chiêu, cũng có thể đánh cho Gia Vệ trọng thương.

Chỉ có điều, ngay trong nháy mắt Gia Vệ chính thức xuất thủ, con người của hắn đột nhiên thu nhỏ lại, sắc mặt cũng đột nhiên biến đổi.

Hắn muốn xoay người, chuyên qua phòng thủ Gia Vệ, nhưng lại bị đối thủ quán lấy, chỉ có thể xuất ra một cước đá về hướng Gia Vệ.

Nhưng mà vừa lúc đó, chỉ nghe tiếng “phốc xích” vang lên, huyết quang hiện ra, bắp đùi người Nhật Bản kia thành linh bị dao găm của Gia Vệ đâm thủng.

Người Nhật Bản kêu lên một tiếng đau đớn, trên mặt chợt lóe lên thần sắc giận dữ, trong tay xuất hiện một thanh đoản đao Nhật, đâm về Gia Vệ.

Chỉ có điều, thanh đoản đao Nhật còn không có đâm tới, thì lại nghe “phốc xích” một tiếng, trên ngực của hắn, một thanh mã tấu dài chừng nửa thước đã trực tiếp đâm thủng ngực hắn, một đao trí mạng.

Thân thể người Nhật Bản ngã xuống, Gia Vệ cùng người Trung Quốc kia liếc nhìn nhau, hai người cùng gật đầu.

Người này, chính là thành viên cấp B cùng Gia Vệ liên lạc kia, danh hiệu là Dạ Lang, hắn đến Libya đã mấy năm, chủ yếu chịu trách nhiệm các sự tình bên này, trước kia Gia Vệ cùng hắn liên lạc, từ chỗ hắn thu được rất nhiều tin tức.

Bây giờ còn không phải thời gian nói chuyện với nhau, Gia Vệ trực tiếp lắc mình một cái đi tới bên người Tiểu Điền Thuần Nhất Lang, một cước trực tiếp đem Tiểu Điền Thuần Nhất Lang đạp ngã xuống.

Không có bất kỳ điều gì ngoài ý muốn, Tiểu Điền Thuần Nhất Lang dưới một cước của Gia Vệ, trực tiếp hôn mê, Tiểu Điền Thuần Nhất Lang đã hôn mê đưa lưng về phía mọi người tuy nhiên trên mặt vẫn còn nhếch miệng nhe răng, thế nhưng hắn không dám phát ra một chút tiếng động nào.

Ngắn ngủi năm sáu phút thời gian, hai người Nhật Bản đã được giải quyết.

Lúc này trên mặt tổng thống Lao Tư lại thêm một vẻ thần sắc kiên cường, một vẻ biểu tình không chế toàn bộ đại cục, khiến người ta phải bội phục.

Nhất là Lao Khắc Tư, hắn là người thứ nhất quay qua tổng thống Lao Tư chào theo nghi thức quân đội, nói: “Từ nay về sau, Lao Khắc Tư ta sẽ nghe theo mệnh lệnh của tổng thống.”

Thấy Lao Khắc Tư giành trước, ba người tướng quân khác cũng không chần chờ, Lao Kiệt chết, nếu như bọn họ không nghe theo mệnh lệnh của Lao Tư, hậu quả bọn họ sẽ bị cho là phản tử quân phiệt vũ trang, trở thành quân cướp.

Đồng thời tổng thống Lao Tư lúc này cũng không có yếu đuối giống như trước, tỏ ra phi thường cường ngạnh, khiến bốn người tướng quân trong lòng cũng thần phục theo.

Lao Tư gật đầu, nói: “Biết bây giờ chúng ta cần làm nhất là chuyện gì không?”

Bốn vị tướng quân do dự một chút, về mặt đều là nghi hoặc.

Lúc này đây, Lao Tư trên mặt xuất hiện vẻ tức giận, nói: “Lẽ nào người Nhật Bản muốn chiếm đoạt quốc gia chúng ta, hại anh em chúng ta, chúng ta lại không phản kháng sao?”

Nói đến đây, Lao Tư trực tiếp nhìn về phía Lao Khắc Tư, nói: “Lao Khắc Tư, chuyện này ngươi phải chịu trách nhiệm rất lớn, bất quá niềm tình ngươi cũng là bị người Nhật Bản lừa dối, để ngươi lập công chuộc tội, đem tất cả xí nghiệp của Nhật Bản trong cảnh nội Libya đều đánh cướp thiêu cháy sạch sẽ cho ta, không cho người Nhật Bản tại cảnh nội Libya kiếm một phân tiền nào, lại càng không để cho bọn họ có một chút tài nguyên nào.”

“Tuân mệnh, Lao Khắc Tư tuyệt đối không phụ sự kỳ vọng của tổng thống.” Lao Khắc Tư chào theo nghi thức quân đội, lớn tiếng nói một câu rồi trực tiếp xoay người rời đi.

Ba người tướng quân khác thì đều đứng thẳng, chờ đợi tổng thống giao nhiệm vụ cho bọn họ.

“Về phần mệnh lệnh buổi sáng, chúng ta là đã bị người Nhật Bản lừa gạt, mới có thể hạ lệnh như vậy, bây giờ Lao Kiệt cũng bởi vì chuyện này mà chết.” Lao Tư về mặt bi thương, sau một lát nói: “Đây là quốc gia của chúng ta, chúng ta vất vả thành lập chính phủ, đợi khi ổn định phát triển, để cho Libya chính thức gia nhập hàng ngũ quốc gia cường đại trên thế giới, khi đó chúng ta chính là công thần của Libya, sẽ được lưu tên lại trong sử sách, xem như là vạn năm sau này, con cháu chúng ta sẽ nhớ kỹ sự nghiệp vĩ đại của chúng ta, các ngươi nói xem có đúng không?”

“Tất cả tuân theo ý nguyện của tổng thống.” Ba vị tướng quân đồng thời lớn tiếng nói.

Lao Tư gật đầu, nói: “Trước đem quân đội đưa về lại thành phố, bố trí phòng ngự trong thành phố, để phòng ngừa người Nhật Bản đột kích. Đồng thời, muốn ổn định phát triển Libya, quân đội của chúng ta không thể để rải rác như vậy, các ngươi rõ cả chưa?”

Ba vị tướng quân lúc này lại hơi nhú mày lại, bọn họ nghe ra được, Lao Tư muốn đoạt lấy quân quyền của bọn họ.

Nếu như là trước đây, bọn họ sẽ không để ý tới Lao Tư, thế nhưng bây giờ, thủ trưởng chính thức của bọn họ Lao Kiệt đã chết, mà Lao Tư bây giờ lại cường ngạnh như thế, đồng thời Lao Tư vừa mới nói ra thiên thu đại nghiệp, cũng thực sự làm cho ba người tướng quân chưa đọc qua sách cũng nhiệt huyết sôi trào lên.

“Tất cả tuân theo ý nguyện của tổng thống.” Ba vị tướng quân lại đồng thời lớn tiếng trả lời.

Lao Tư trên mặt xuất hiện dáng tươi cười, hấn gật đầu, phất phất tay, nói: “Nên đi làm sự tình các ngươi nên làm đi thôi.”

Ba vị tướng quân đồng thời đối với Lao Tư hành lễ, rồi liền xoay người rời đi.

Dạ Lang cũng không ở lại, hấn cũng theo chân tướng quân kia rời khỏi đây, thân phận của hấn căn bản không thể bại lộ, đồng thời hấn cùng với Gia Vệ không giống nhau, năm người Gia Vệ cùng bọn Hỏa Thương chỉ là đúng lúc được lên làm thành viên cấp A, mà Dạ Lang lại thông qua tầng tầng lớp lớp khảo hạch mới trở thành thành viên cấp B, có thể nói, tư tưởng của Dạ Lang cùng bọn Gia Vệ thì có bản chất khác biệt.

Sau khi ba người tướng quân cùng Dạ Lang rời khỏi phòng làm việc, trong phòng chỉ còn lại mấy người bọn Gia Vệ.

Vừa lúc đó, Tiểu Điền Thuần Nhất Lang kêu lên một tiếng đau đớn rồi đứng lên, hấn không dám kêu ra lớn tiếng, thế nhưng một cước kia của Gia Vệ thực sự không nhẹ, hấn còn thật hy vọng chính mình bị đạp ngã đi.

Trịnh Tung cũng là vươn vai đứng lên, nhìn Gia Vệ cười khở.

Gia Vệ xem ra làm rất thật, ra tay không lưu thủ, Trịnh Tung cảm nhận được lực lượng trong một cước của Gia Vệ.

“Đối với biểu hiện của ta vừa rồi, ngài có hài lòng không?” Lao Tư không có dáng vẻ tổng thống nữa, quay qua Gia Vệ cúi đầu, dùng tiếng Libya hỏi.

Gia Vệ gật đầu, nói: “Hài lòng, cực kỳ hài lòng, chỉ có điều, ngươi có phải diễn để đối phó ta hay không, ta cũng không biết.”

Lao Tư nghe vậy, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, thế nhưng mặt hấn quá đen, căn bản nhìn không ra biến đổi.

Bất quá, cơ thể hấn cũng đột nhiên run lên, vội vàng nói: “Ta không phải diễn đối phó ngài, ta dám thề với trời, ta không có lừa gạt ngài.”

Gia Vệ lắc đầu cười, nói: “Ta không tin lời thề.”

Lao Tư lại toàn thân run lên, hấn hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa là quỳ rạp xuống đất.

Bất quá, hấn còn chưa có quỳ xuống, liền bị Gia Vệ đỡ lấy.

Lao Tư lúc này cho rằng Gia Vệ muốn giết hấn, chỉ có điều Gia Vệ còn nhiều chuyện cũng dùng đến hấn, làm sao có thể giết hấn đây?

Chỉ nghe Gia Vệ nói: “Chúng ta cần ký một số hợp đồng, những hợp đồng này, có thể làm cho ta tin tưởng người.”

Lao Tư không chút do dự gật đầu, nói: “Ta ký, hợp đồng gì ta cũng ký. Ngài để cho ta làm tổng thống Libya, ta sẽ làm tổng thống, ngài bắt ta từ chức, ta sẽ từ chức.”

“Sao ta lại có thể để người từ chức chứ?” Gia Vệ lắc đầu, hấn vẫn thật không dám để Lao Tư từ chức, tuy rằng chính phủ Libya là chính phủ mới thành lập, thế nhưng tổng thống từ chức cũng là một chuyện lớn chấn động quốc tế, đến lúc đó nếu như một số quốc gia cổ tình muốn tra xét rõ, chuyện sẽ không dễ làm rồi.

Không bao lâu, Gia Vệ sử dụng máy đánh chữ trong phòng đánh ra một phần hợp đồng, đại khái nội dung của hợp đồng chính là đem toàn bộ Libya cho Gia Vệ khống chế, nói cách khác, phần hợp đồng này, là hợp đồng Lao Tư đem toàn bộ Libya bán cho Gia Vệ.

Chỉ có điều, cho dù là như vậy, Lao Tư vẫn không chút do dự ký, hấn đã cam chịu số mệnh, cho dù là không ký hợp đồng này, hấn cũng không có tâm tư phản kháng.

Gia Vệ thu hồi hợp đồng, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười thỏa mãn.

Trịnh Tung ở một bên tuy rằng không biết nội dung trên hợp đồng là gì, hấn xem không hiểu tiếng Libya, thế nhưng hấn cũng có thể suy đoán ra, sắc mặt hơi biến đổi.

Vốn hấn cho rằng Gia Vệ rất khó thành công, nhưng thật không ngờ, vậy mà thành công thật sự.

Bốn vị tướng quân khó thu phục nhất đã bị Lao Tư thu phục, nếu như quân quyền lấy tới tay, toàn bộ Libya không ai có thể uy hiếp chính phủ của Lao Tư, mà không có người uy hiếp được Lao Tư, thì nói cách khác, toàn bộ Libya, thật sự bị Gia Vệ khống chế trong tay.

“Mỏ đá quý, mỏ dầu mỏ, còn có các mỏ kim loại, những thứ này của quốc gia thứ ba thế giới, không thiếu hụt nhất chính là tài nguyên.” Trịnh Tung trầm nghĩ, hẳn lúc này có lẽ đã tự mình đưa ra quyết định, thế nhưng hẳn vẫn còn cần phải cân nhắc chu toàn một chút.

Một bản hợp đồng, Gia Vệ rốt cục đem toàn bộ Libya nắm vào tay, chỉ ít là những nơi mà chính phủ của Lao Tư thống trị, bị Gia Vệ khống chế trong tay, những quyền khai thác tài nguyên ở những nơi này, đều là chuyện chỉ cần một câu nói của Gia Vệ.

Về phần quyền khai thác tài nguyên của Nhật Bản ở Libya, từ hôm nay trở đi hoàn toàn không có nữa, chuyện gián điệp Nhật Bản muốn khống chế Libya, rất nhanh sẽ được truyền đi, Nhật Bản cần gánh chịu áp lực của quốc tế, càng không kể đến quyền khai thác của bọn họ ở Libya.

Chỉ có điều, cứ như vậy buông tha những người Nhật Bản này, Gia Vệ thật có chút không tình nguyện.

Vì vậy, hai mắt hắn lại nhìn về Tiểu Điền Thuần Nhất Lang còn đứng nhẵn rắng ở một bên nhưng cũng không dám phát ra chút âm thanh nào.

Mà ngay khi ánh mắt của Gia Vệ vừa rơi xuống trên người của Tiểu Điền Thuần Nhất Lang, Tiểu Điền Thuần Nhất Lang liền lập tức khôi phục khuôn mặt tươi cười nịnh hót, cúi đầu chờ đợi mệnh lệnh của Gia Vệ, điều này không khỏi làm cho Gia Vệ cùng Trịnh Tung bội phục, tên Tiểu Điền Thuần Nhất Lang này, quả thật có tiềm chất làm chó.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 102

Thu Phục Tiểu Điền

Gia Vệ trên mặt xuất hiện dáng vẻ tươi cười, hai mắt nhìn thẳng về phía Tiểu Điền Thuần Nhất Lang, Tiểu Điền Thuần Nhất Lang về mặt kinh hãi đứng ở đó, hai chân cũng bắt đầu run rẩy.

Gia Vệ ngẫm lại, liền mở miệng nói: “Người nữ nhân bảo vệ người kia, là người của công ty châu báu Tiểu Điền sao?”

Tiểu Điền Thuần Nhất Lang lắc đầu, nói: “Không phải, nàng là ta dùng nhiều tiền thuê đến, cùng công ty châu báu Tiểu Điền một chút quan hệ cũng không có.”

“Thật sao?” Gia Vệ nhíu mày lại, trong mắt tràn đầy ý cười nhạt.

Nếu như nữ nhân kia cùng công ty châu báu Tiểu Điền một chút quan hệ cũng không có, như vậy tại sao thời khắc cuối cùng nữ nhân kia lại muốn giết Tiểu Điền Thuần Nhất Lang diệt khẩu chứ?

Nhưng mà, lúc này Tiểu Điền Thuần Nhất Lang không chút do dự trực tiếp quỳ xuống, giơ tay thề, nói: “Nàng ta cùng công ty châu báu Tiểu Điền tuyệt đối không có quan hệ, bằng không để cho ta chết ở Libya đi.”

Tiểu Điền Thuần Nhất Lang cực kỳ sợ chết, bằng không hẳn cũng không cần sợ hãi Gia Vệ như thế, mà lúc này, hẳn nhưng lấy tính mạng của mình ra phát thề, như vậy chỉ có hai loại tình huống.

Không phải hẳn đối với lời thề một chút để ý cũng không có, lời hắn nói chính là thật, không có lừa gạt Gia Vệ.

Gia Vệ hí hai mắt lại, biểu hiện trên mặt giống như cười mà không cười, trong lòng Tiểu Điền Thuần Nhất Lang lại càng thêm sợ hãi.

“Nói một chút về công ty châu báu Tiểu Điền đi.” Sau một lát, Gia Vệ mở miệng nói.

Tiểu Điền Thuần Nhất Lang cũng không đứng lên, mà tiếp tục quỳ, nói hết những sự tình về công ty châu báu Tiểu Điền.

Chỉ trong mười phút trôi qua, Gia Vệ về mặt hứng thú nhìn Tiểu Điền Thuần Nhất Lang, hẳn có thể nhìn ra, Tiểu Điền Thuần Nhất Lang cũng không nói lời giả dối, nhưng mà bảo hắn nói thật, cũng quá giả rồi.

Căn cứ theo lời của Tiểu Điền Thuần Nhất Lang về sự tình của công ty châu báu Tiểu Điền, công ty châu báu Tiểu Điền chính là một công ty rất tốt, hình tượng cực kỳ tốt, thực lực tuy rằng không được xem là quá hùng hậu, nhưng cũng có thể lên mặt được trên thế giới, về phần những chuyện mờ ám, công ty châu báu Tiểu Điền một chút cũng không có.

Có lẽ nói, cũng không phải công ty châu báu Tiểu Điền không có, mà là Tiểu Điền Thuần Nhất Lang căn bản không biết.

Mà ngay cả sự tình lần này, Tiểu Điền Thuần Nhất Lang trước khi lên đường cũng cảm thấy cực kỳ quái dị, loại chuyện này, hẳn cho rằng công ty là làm lần đầu tiên đấy.

Mà hắn ăn chơi trác táng đúng lúc nhàn rỗi không có việc gì làm, đến trước mặt người đứng đầu một quốc gia thể hiện uy phong, cũng làm cho Tiểu Điền Thuần Nhất Lang cực kỳ cam tâm tình nguyện. Cho nên hắn mới muốn được tới đây, đồng thời trước khi đến, trên đường đi cũng không tịch mịch, qua nhiều cách không rõ ràng tìm được nữ vệ sĩ Sakura Ryuko, đương nhiên, Tiểu Điền Thuần Nhất Lang tìm được nữ vệ sĩ Sakura Ryuko này, nguyên nhân phần lớn là do hắn từ một số hồ bằng câu hữu nghe được về thuật giường chiếu cường hãn của Sakura Ryuko này.

“Sự tình trọng yếu như vậy, hẳn có thể cái gì cũng không biết sao, rõ ràng là đang nói dối.” Tiểu Điền Thuần Nhất Lang vừa nói xong, Trịnh Tung liền trực tiếp mở miệng nói.

Gia Vệ nghe vậy sừng sốt, Trịnh Tung lại có thể nghe hiểu được tiếng Nhật, chuyện này làm Gia Vệ có chút kinh ngạc.

Chỉ có điều, Gia Vệ cười khò lắc đầu, dùng tiếng Trung nói: “Xem ra Trịnh ca thấy sai rồi.”

“Hả?” Trịnh Tung nhướn mày, nói: “Lẽ nào hắn không có nói dối?”

“Hắn là không có.” Căn bản không để ý tới vẻ mặt nghi hoặc của Tiểu Điền Thuần Nhất Lang, Gia Vệ tiếp tục nói: “Tiểu Điền Thuần Nhất Lang có thể thành viên trực hệ của gia tộc Tiểu Điền, thế nhưng người Nhật Bản đều có cái gọi là vinh quang gia tộc, chính là thứ đạo đức giả, loại đạo đức giả này, thậm chí bọn họ có thể mổ bụng tự sát, thứ đạo đức giả này của bọn họ, để cho một phế vật của gia tộc đi tìm cái chết trước, thì có gì kỳ lạ đâu? Rất rõ ràng, Tiểu Điền Thuần Nhất Lang là con cờ thí của bọn họ, bằng không mà nói, bọn họ

chạy trốn áp lực của dư luận quốc tế như thế nào?”

“Người nói là, cho dù người không có phá hỏng kế hoạch của bọn họ, Sakura Ryuko kia cũng sẽ giết Tiểu Điền Thuần Nhất Lang?”
Trịnh Tung lông mày nhíu lại, hai mắt sáng lên hỏi.

Gia Vệ gật đầu, nói: “Không sai, Sakura Ryuko kia, rất có thể chính là người của lực lượng bí mật của gia tộc Tiểu Điền, mà Tiểu Điền Thuần Nhất Lang chính là vật hi sinh, chỉ bất quá, bọn họ thật không ngờ, bọn họ chọn món hàng hi sinh như vậy, lại tiện nghi cho chúng ta.”

Nghe Gia Vệ nói như vậy, Trịnh Tung cũng cười ha hả, không phải như vậy sao, nếu như Tiểu Điền Thuần Nhất Lang là người động một chút lại mổ bụng tự sát, thì Gia Vệ khó làm ăn rồi.

“Công ty châu báu Tiểu Điền không phải là muốn tiến vào thị trường Trung Quốc sao? Chúng ta đây vì sao lại không lợi dụng dụng cụ này của bọn họ chứ?” Gia Vệ hí hai mắt lại, mặt lộ vẻ cười nhạt lẩm bẩm nói.

Trịnh Tung lại nhíu mày lại, hần càng ngày càng phát hiện, so với Gia Vệ, mình chính là một người lỗ mãng, hần bây giờ căn bản đoán không được suy nghĩ của Gia Vệ nữa.

Sau một lát, Gia Vệ lại nhìn về phía Tiểu Điền Thuần Nhất Lang, hỏi: “Người có biết vì sao gia tộc Tiểu Điền phái người tới nơi này không? Còn có, nếu như sau này bọn họ biết việc người đã làm, người sẽ có tình cảnh như thế nào sao?”

Tiểu Điền Thuần Nhất Lang bị Gia Vệ hỏi cho sững sờ, hần chỉ là một người ăn chơi trác táng, tuy rằng nay đã hơn bốn mươi tuổi, thế nhưng cho tới bây giờ hần chưa làm qua chính sự gì, như vậy sao có thể suy nghĩ cẩn thận sự tình trong đó chứ?

Gia Vệ cũng không có làm khó hần, rất nhanh liền nói ra cho hần biết, không để hần phí công suy nghĩ.

Mà nghe được lời nói của Gia Vệ, Tiểu Điền Thuần Nhất Lang mặt tái nhợt đứng dậy, trên mặt xuất hiện vẻ phẫn nộ, cho dù là ai khi biết mình bị gia tộc vứt bỏ, bị gia tộc biến thành quân cờ hi sinh, đều sẽ tức giận như vậy.

Huống chi Tiểu Điền Thuần Nhất Lang vẫn cho rằng mình là một hoàn khổ đệ tử, hần nhất thời đối với gia tộc của mình sinh ra hận ý, nhưng lại có một chút lo lắng, dù sao Gia Vệ nói không sai, nếu như sau này gia tộc biết được chuyện mình làm, chính mình rất có thể phải mổ bụng tự sát.

“Tiểu Điền sau này sẽ là người hầu của chủ nhân, xin chủ nhân cứu vớt người hầu với.” Tiểu Điền Thuần Nhất Lang quay qua Gia Vệ cuống quít dập đầu, lớn tiếng nói.

Hành động này của Tiểu Điền Thuần Nhất Lang tự nhiên là rước lấy khinh bỉ của Gia Vệ cùng trình tung, bất quá hai người càng cao hứng, bởi vì đây chính là kết quả mà Gia Vệ muốn.

“Người không nói, ta không nói, còn có ai sẽ biết đâu?” Gia Vệ vẻ mặt tươi cười, đem Tiểu Điền Thuần Nhất Lang nâng dậy, nói.

Tiểu Điền Thuần Nhất Lang lại sững sốt, bất quá sau một lát, trên mặt hắn xuất hiện vẻ nghi hoặc, hắn hai mắt nhìn Gia Vệ, đã đoán ra Gia Vệ sẽ nói tiếp chuyện khác với hắn.

Gia Vệ gật đầu tán thưởng, nói: “Chuyện này, căn bản chúng ta không có tham dự, hoàn toàn là tổng thống Lao Tư lúc trước ần nhẫn, bây giờ đột nhiên bạo phát, mới chính thức khống chế đại quyền Libya, về phần cái khác càng cùng chúng ta không có quan hệ, chỉ là chính phủ Libya hết lòng tuân thủ hứa hẹn, đồng thời bởi vì áy náy việc tổng giám đốc công ty châu báu Trương thị rơi vào nguy hiểm, hào phóng đem quyền kinh doanh một nửa mỏ đá quý cấp cho công ty châu báu Trương thị, đương nhiên trong chuyện này cũng bởi vì libya muốn làm tốt quan hệ với Trung Quốc, chúng ta tới đây, căn bản chỉ là người qua đường, mà người, chỉ là một đại diện Nhật Bản bị ta bắt đánh đập một trận, ở biến động Libya thanh trừ người Nhật Bản, người may mắn chạy thoát, lại mang theo một số tin tức về Nhật Bản, đây không phải là sự thực sao? Người không chỉ không phạm sai lầm, mà còn là một đại công thần.”

Tiểu Điền Thuần Nhất Lang hai mắt phát sáng liên tục gật đầu, nói như vậy, tội của hắn quả thực có thể bỏ qua, hắn sẽ không bị trừng phạt nữa.

Bất quá, ngay khi Tiểu Điền Thuần Nhất Lang lộ ra vẻ tươi cười trên mặt, Gia Vệ trên mặt cũng lộ ra một vẻ băng lãnh.

Bộ dáng tươi cười của Tiểu Điền Thuần Nhất Lang đột nhiên ngừng lại, hắn liền cúi đầu quay qua Gia Vệ nói: “Sau khi trở về Nhật Bản, chủ nhân muốn người hầu làm cái gì, người hầu làm cái đó.”

Gia Vệ trên mặt lúc này mới xuất hiện dáng tươi cười lần nữa, gật đầu, vỗ vỗ vai Tiểu Điền Thuần Nhất Lang so với chính mình thấp hơn không ít, nói: “Có tiền đồ, ta tin tưởng lấy sự khôn khéo của người, tương lai có thể trở thành tộc trưởng gia tộc Tiểu Điền, nắm giữ toàn bộ xí nghiệp của gia tộc.”

Tiểu Điền Thuần Nhất Lang kinh ngạc, chợt hai mắt phát sáng, vẻ mặt tươi cười nói: “Đa tạ chủ nhân dẫn dắt, người hầu sau này

nhất định tận tâm tận lực làm việc cho chủ nhân.”

Gia Vệ gật đầu cười, có thể Tiểu Điền Thuần Nhất Lang cái đầu không quá ngu, thế nhưng hẳn tuyệt đối là một người không có thân tình, cho nên hẳn đối với gia tộc của mình không có tình cảm gì, sau này một ngày biết được gia tộc muốn hi sinh hẳn để đổi lấy lợi ích, hẳn sẽ không tiếp tục đứng ở bên phía gia tộc nữa, mà quay sang đứng ở bên người có thể mang đến lợi ích và bảo vệ cho hẳn.

Mà bây giờ, Gia Vệ không phải người như thế sao?

Gia Vệ cường đại đánh cho Sakura Ryuko bỏ chạy làm Tiểu Điền Thuần Nhất Lang kinh ngạc, mà tiếp đó, Tiểu Điền Thuần Nhất Lang lại được chứng kiến thủ đoạn không chế Libya của Gia Vệ nữa.

Năng lực như vậy, đủ để bảo vệ Tiểu Điền hẳn trở thành quân cờ hi sinh của gia tộc, nói không chừng tương lai một ngày nào đó, hẳn thật có thể trở thành tộc trưởng gia tộc Tiểu Điền nữa.

Đây là chuyện mà Tiểu Điền Thuần Nhất Lang trước kia không hề nghĩ tới, thế nhưng bây giờ, Gia Vệ cho hẳn cái dã tâm này, làm hẳn muốn có được.

Mà Tiểu Điền Thuần Nhất Lang bây giờ cũng có suy nghĩ dựa vào người chủ nhân Gia Vệ này.

Tất cả đều khó tưởng tượng như vậy, ngay cả Gia Vệ lúc này cũng nghĩ mãi mà không rõ, vì sao mình đến Libya một chuyến, liền từ một tiểu tử nghèo biến thành chính mình có tài phú năm nghìn vạn đôla, còn thêm khống chế cả quốc gia Libya, có 10% cổ phần công ty châu báu Trương thị, chỉ cần 10% cổ phần này, đủ cho Gia Vệ mỗi năm kiếm được số tiền mà tới bảy tám phần người trên thế giới cả đời đều kiếm không được.

Bất quá, rất nhanh về mặt Gia Vệ lại trở thành biểu tình ngưng trọng.

Chuyện hẳn khống chế Libya, quốc gia khác khả năng không biết, nhưng quốc gia của mình thì nhất định là biết, Gia Vệ bây giờ tuy rằng không có chức vụ chính thức, nhưng dù sao cũng là một thành viên thuộc lực lượng che dấu của quốc gia, cho nên Gia Vệ xem như là người của quốc gia, hẳn có thể làm thành công chuyện này, nhất định là sau khi dạ lang báo cáo lên phía trên, đã được bên trên ngầm đồng ý, nếu không Gia Vệ không có khả năng thành công.

“Cho dù như thế nào, đến Libya một chuyến, không chỉ kiếm được lợi nhuận không hết, còn kiếm được anh em tốt, kiếm được một con gái nuôi, lại kiếm được một quốc gia, giá trị, thật sự giá trị.” Gia Vệ thấp giọng cười nói.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 103

Sân Bay Naypyidaw

“Chúng ta không phải trực tiếp về nước sao? Bây giờ còn đi nơi nào nữa?” Ngồi ở trên máy bay tư nhân của Trác Thiển, Gia Vệ nhíu mày hỏi.

Nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành viên mãn, Trác Thiển hành trình tới Libya, không có bị bắt cứ chút thương tổn nào.

Chỉ có điều, địa vị của Gia Vệ bây giờ so với lúc mới đến lại khác nhau nhiều.

Lúc mới đến, Gia Vệ cơ hồ giống như một người nhỏ bé không đáng kể giữa một đám người, không ai đem hắn để vào mắt, mà bây giờ, hắn lại giống như là người trung tâm cho tất cả mọi người vậy.

Đây là khoảng thời gian ngắn không đến bốn ngày mà thôi, lại có biến đổi lớn như vậy.

“Thế nào, người đang rất vội sao?” Trương Lê Anh liếc mắt nhìn Gia Vệ, trên mặt mang theo biểu tình băng lãnh như trước, nói: “Người bây giờ cũng là đại cổ đông của công ty châu báu trưng thị, ít nhất cũng nên ra chút sức làm việc cho công ty chứ.”

“Vi công ty thêm chút sức?” Gia Vệ sừng sốt, lông mày lại nhíu lại.

Hắn có thể không có quá nhiều thời gian, ở trong lòng Gia Vệ, sự nghiệp chính của mình vẫn là đi học, về phần thành viên cấp A, người khổng chế Libya cùng đại cổ đông công ty châu báu trưng thị, những cái này chỉ là nghề phụ của hắn mà thôi.

Gia Vệ cũng không muốn những nghề phụ này ảnh hưởng đến sự nghiệp chính của mình, hướng chỉ trong lòng hắn, còn có người để lo lắng.

“Yên tâm, mắt không bao lâu thời gian đâu, tối đ aba ngày, chúng ta có thể trở lại Lương Châu.” Sau một lát, Trương Lê Anh tiếp tục nói, khoe miệng nàng nhếch lên, trên mặt có thêm vẻ tươi cười lãnh diễm.

Gia Vệ gật đầu, không nói gì nữa.

Mà lúc này, Trác Thiển cũng là về mặt nghi hoặc, không rõ ràng chuyện gì cho lắm liếc mắt nhìn Trương Lệ Anh, chỉ có điều nàng cũng không nói gì thêm.

Tiểu Hạo Hạo lại là mở to hai mắt nhìn Trương Lệ Anh, chột phì phì miệng, từ trên người Trác Thiển nhảy xuống, đi thẳng tới bên người Gia Vệ, để Gia Vệ ôm mình.

“Baba không cần sợ, cô thật ra không đáng sợ chút nào đâu.” Tiểu Hạo Hạo nhỏ giọng nói, bất quá mọi người cũng đều nghe được, cho dù là Trương Lệ Anh, cũng không khỏi trừng mắt liếc nhìn Tiểu Hạo Hạo, rồi quay mặt đi.

Trác Thiển thì mỗi lần nghe được Tiểu Hạo Hạo gọi Gia Vệ là “ba” đều phải đỏ mặt, không biết lúc nào mới quen được cách gọi này.

Ba người Trịnh Tung, Tank cùng Hồng Vũ không có nói câu nào, chỉ yên tĩnh ngồi ở phía sau, Trịnh Tung vẫn còn đang cân nhắc suy nghĩ chuyện của Gia Vệ.

Không biết qua bao lâu thời gian, máy bay rốt cục đáp xuống, ở trên máy bay đã được ngủ một giấc, tinh thần mấy người Gia Vệ đều là sáng láng, một chút uể oải cũng nhìn không ra.

Lúc xuống máy bay, Gia Vệ mới ngậy người, bọn họ không trở về nước nhưng cũng cách đất nước không xa, bởi vì nơi này nơi này chính là một quốc gia giáp biên giới với Trung Quốc, Mianma.

Nhóm tới việc kinh doanh của công ty châu báu trương thị, Gia Vệ về mặt lúc này mới chột bùng tỉnh, trầm nghĩ mình nên sớm nghĩ đến đi.

Việc kinh doanh của công ty châu báu trương thị, cũng không chỉ là cần kim cương, còn cần phi thúy ngọc thạch, thậm chí phi thúy ngọc thạch sinh ý so với kim cương còn tốt hơn.

Cho nên, mỗi tổng giám đốc công ty châu báu đều phải biết rõ quốc rõ gia Mianma này, bởi ở đây mới là nơi có sản lượng phi thúy ngọc thạch cao.

Ngày mai ở quảng trường Naypyidaw có diễn ra đấu giá quyền hợp tác mấy mỏ ngọc thạch, nếu như có thể dùng giá cả hợp lý lấy được quyền kinh doanh một mỏ ngọc thạch trong đó, công ty châu báu trương thị chúng ta trong vòng năm năm sẽ không xảy ra chuyện

thiếu ngọc thạch nữa.” Trương Lê Anh quay qua Gia Vệ nói, giống như là giải thích gì đó với Gia Vệ, và giống như đem Gia Vệ thành người cùng hội vậy.

“Quyền hợp tác mỏ ngọc thạch?” Gia Vệ nhíu mày, mới vừa ở Libya giải quyết xong chuyện mỏ kim cương, bây giờ lại là mỏ ngọc thạch.

“Đúng vậy, lần đấu giá quyền hợp tác mấy mỏ ngọc thạch này, có người nói đều là các mỏ tốt, cho nên có rất nhiều công ty châu báu trên toàn thế giới đến cạnh tranh.” Trương Lê Anh gật đầu, nói.

“Quyền hợp tác là có ý gì?” Gia Vệ nhíu mày, nói: “Vi sao không phải là quyền kinh doanh?”

Trương Lê Anh liếc mắt nhìn Gia Vệ, rồi nhìn về phía trước, nói: “Mianma không hề giống như Libya, sở dĩ chính phủ Libya đem quyền kinh doanh mỏ kim cương bán đi, là bởi vì nhu cầu tài chính cấp bách của bọn họ, cho nên bọn họ tình nguyện chấp nhận đem quyền kinh doanh mỏ kim cương bán đi với giá thấp. Mà người Mianma thông minh hơn nhiều, bọn họ chỉ đưa ra quyền hợp tác, nói cách khác công ty có được quyền hợp tác mỏ khoáng với bọn họ, được ưu tiên mua ngọc thạch họ khai thác ra với giá ưu đãi, tuy rằng không phải trực tiếp mua quyền kinh doanh mỏ khoáng ngọc thạch, nhưng chỉ cần mỗi quyền hợp tác cũng đủ làm cho toàn bộ công ty châu báu trên thế giới điên cuồng tranh đoạt.”

“Chỉ là ưu tiên mua ngọc thạch sao?” Gia Vệ lông mày vẫn không có giãn ra, cái quyền hợp tác này, không phải là không công cho chủ mỏ khoáng chỗ tốt hay sao, ai cho nhiều, chủ mỏ khoáng sẽ ưu tiên chiếu cố người đó.

Đây là chuyện lên lút, lại được người chủ mỏ khoáng Mianma đưa ra công khai trên mặt bàn, còn làm lớn như vậy nữa.

Bất quá, sau một lát, Gia Vệ lại thấy kỳ quái.

Nếu như quyền hợp tác này quan trọng như vậy, vì sao Trác Thiển cùng Trương Lê Anh còn phải mạo hiểm đi Libya? Cũng biết, ngày mai là lúc hội đấu giá bắt đầu, nếu như Trác Thiển cùng Trương Lê Anh có việc phải hoãn lại ở Libya, chẳng phải sẽ không thể tham gia hội đấu giá này sao?

Gia Vệ nhìn Trương Lê Anh, lại nhìn Trác Thiển, cuối cùng vẫn hướng Trương Lê Anh hỏi vấn đề này.

Trên đường đi, Trác Thiển biểu hiện quá mức bình thường, nàng mặc dù có tư thái tổng giám đốc công ty lớn, thế nhưng đại đa số thời gian, nàng lại giống một người con gái đơn thuần, thậm chí là loại con gái vào đời chưa lâu.

Trương Lệ Anh cũng không trả lời vấn đề của Gia Vệ, bởi vì lúc này đã không cần Trương Lệ Anh trả lời vấn đề đó nữa.

Mới ra khỏi sân bay, một đám người liền tới chào đón, người đứng đầu, là một ông già râu tóc hơi bạc, khoảng sáu mươi tuổi, ông ta lúc này vẻ mặt tươi cười chào đón Trác Thiên cùng Trương Lệ Anh, giống như cùng Trác Thiên và Trương Lệ Anh rất quen thuộc vậy.

Bên cạnh ông ta, là một thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi, mặc trên người tây trang tinh tế, người thanh niên này cao trên dưới 1m8, khuôn mặt tuấn đạt, cử chỉ hiện ra khí chất ưu nhã, làm cho người ta vừa nhìn sẽ cho rằng hẳn là một thân sĩ, chỉ có điều, Gia Vệ đối với mấy người như vậy lại rất là không ưa, có tư chất như vậy, sao không giống như Vương Cường rèn luyện toàn thân cơ bắp, mà lại lãng phí tư chất học về ảo là chứ?

Ở trong mắt Gia Vệ, người thanh niên này là một tên ẻo lả, nhưng ở trong mắt người khác, hẳn chính là một người đẹp trai xuất sắc đích thực.

Trừ hai người họ ra, phía sau họ còn có mấy người trợ lý cùng vệ sĩ theo sát, một đám người như vậy, làm người ta vừa nhìn cũng biết là kẻ có tiền, dù sao cũng đứng ở đây bày đặt phô trương.

“Anh nha đầu, Thiên Thiên, các người thật sự đến sao? Còn mang theo Tiểu Hạo Hạo đến, không sợ làm mệt mình thêm à.” Lão nhân tiến lên cười trách mắng, điều này làm cho Gia Vệ kinh ngạc, công ty châu báu trang thị còn có người có tư cách trách mắng Trương Lệ Anh cùng Trác Thiên sao?

Mặc dù đây là quan tâm, nhưng dưới tình huống bình thường, cũng chỉ có trường bối mới có thể làm như vậy.

Quả nhiên, ngay sau khi ông lão dứt lời, Trác Thiên trên mặt liền lộ ra vẻ tươi cười nói: “Đề chú ba phải lo lắng rồi, con cùng Tiểu Anh lo xong chuyện ở Libya mới tới đây, dù sao chuyện như vậy vốn cũng không có nhiều, chúng con cũng muốn tới học hỏi thêm kiến thức.”

Trác Thiên nói rất thích hợp, trên mặt dáng vẻ tươi cười, nhưng lại không mất khí thế tổng giám đốc, chỉ có điều Gia Vệ có thể nhìn ra, Trác Thiên đối với ông lão này hầu như không có gì đề phòng cả.

Đương nhiên, ông lão này đối với Trác Thiên và Trương Lệ Anh cũng là quan tâm thật lòng.

Điều này cũng làm cho Gia Vệ hơi yên lòng, hẳn cũng không muốn con gái nuôi của mình bị người khác đưa vào cuộc chiến tranh đoạt tài sản.

“Tiểu Thiển, người còn phải cùng Tiểu Hạo Hạo chơi đùa, có một số việc không cần chính mình đích thân làm, không nên làm mệt chính mình.” Người thanh niên bên cạnh ông lão kia nói.

Trác Thiển gật đầu, cũng không nói gì.

Lúc này Trương Lệ Anh cũng lên tiếng, nói: “Chú ba, để con giới thiệu một chút.”

Trương Lệ Anh lấy tay kéo Gia Vệ qua, lúc này mới làm cho Gia Vệ lọt vào tầm mắt của ông lão với người thanh niên kia, Trương Lệ Anh liền nói tiếp: “Đây là cổ đông mới của công ty chúng ta, nắm 10% cổ phần công ty, hẳn gọi là Long Tứ.”

“Cái gì?” Thấy Trương Lệ Anh lôi ra vệ kéo ra, ông lão cùng người thanh niên mặt hơi nhăn lại, những cũng không có gì kinh ngạc, nhưng nghe được Trương Lệ Anh nói xong những lời kia, hai người bọn họ đều trừng to hai mắt.

Một lát sau đó, ông lão trực tiếp lạnh mặt nói: “Ồ ồ, hẳn lúc nào có 10% cổ phần công ty chúng ta chứ?”

“Chú ba, chuyện này sau khi trở về cháu gái sẽ tỉ mỉ nói rõ cho người, lần này chúng con mang Long Tứ theo, chủ yếu là để cho long tứ biết một chút sự tình.” Trương Lệ Anh thấy ông lão tức giận như vậy, cũng là hơi hoảng hốt, bắt quá nạng rất nhanh khôi phục bình thường, đồng thời bình tĩnh nói.

“Lẽ nào lần đầu giá này xảy ra chuyện, có chuyện nghiêm trọng hơn so với chuyện công ty chúng ta bị phân chia sao?” Lão nhân vẻ mặt sắc lạnh, hoàn toàn không còn dáng tươi cười vừa nãy, lạnh lùng nói: “Công ty chỉ có 30% cổ phần bên ngoài, 10% cổ phần kia nếu như là ở trong 30% cổ phần đó, ta không có lời nào để nói, nhưng nếu như không phải, vậy hội đầu giá ngày mai, công ty châu báu thương thị chúng ta không tham gia cũng được, cần phải trước hết giải quyết chuyện này mới được.”

“Không phải đâu chú ba, 10% cổ phần kia là con tặng cho hẳn.” Trác Thiển sớm không bảo trì được vẻ trấn định, nạng vẻ mặt lo lắng, vội vã giải thích.

“Cái gì? Con tặng cho hẳn?” Lão nhân trực tiếp tức giận nhìn Trác Thiển, làm khuôn mặt nhỏ của Trác Thiển sợ hãi đến trắng bệch, lùi về sau hai bước.

Tiểu Hạo Hạo lại bị làm sợ trực tiếp khóc lớn lên, ông lão trước mắt này, Tiểu Hạo Hạo tương đối quen thuộc, vẫn hay gọi “ông nội, ông nội”, mà bây giờ, đột nhiên nhìn thấy ông nội bình thường ôn hòa trở nên dọa người như vậy, đứa bé làm sao chịu đựng được chứ.

Tiểu Hạo Hạo khóc, Trác Thiên bị sợ hãi sắc mặt trắng bệch, Gia Vệ không còn nhẫn nhịn được.

Gia Vệ tuy rằng không phải là người lớn lên trong hoàn cảnh có tiền, cũng đối với chuyện nhà của kẻ có tiền không hiểu, thế nhưng lúc này Gia Vệ có thể nhìn ra, dáng tươi cười của ông lão này lúc này tuy rằng không phải là giả bộ, nhưng nụ cười kia là có tiền đẻ.

Cái tiền đẻ này, dĩ nhiên là dưới tình huống lợi ích không có chia ra bên ngoài, nếu như cái tiền đẻ này bị phá vỡ, bộ mặt thật của ông ta sẽ biểu hiện ra ngoài, đâu còn phong phạm bậc trưởng bối nữa đâu?

Kết quả là, Gia Vệ bước chân ra, che ở giữa người Trác Thiên cùng lão nhân.

Chỉ có điều, Gia Vệ vừa mới chắn phía trước người lão nhân, từ phía sau ông ta, một cái chân lớn liền trực tiếp hướng Gia Vệ đạp tới.

Chúng kiến cái chân kia, Gia Vệ liền cười, tiếng cười phát ra từ nội tâm.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 104

Nữ Cường Nhân Trương Lệ Anh

Ông lão đón tiếp mấy người Trác Thiển ở sân bay Naypyidaw gọi là Trương Huyền Vĩ, là người có bối phận già nhất công ty châu báu Trương thị, cũng là người đứng thứ hai trong công ty.

Người thanh niên ở bên cạnh ông ta, là con của ông ấy, tên là Trương Học Đông.

Thân phận của hai người bọn họ trong công ty, không thấp hơn tổng giám đốc Trác Thiển, thậm chí dựa vào ưu thế bối phận, Trương Huyền Vĩ ở trong công ty căn bản chính là có tư thái người đứng đầu.

Chỉ có điều trước đây Trương Huyền Vĩ căn bản không có tỏ thái độ ở trước mặt Trác Thiển, ông ta vẫn đem Trác Thiển trở thành hậu bối của mình, cùng đối đãi với Tiểu Hạo Hạo như cháu ruột của mình vậy.

Thế nhưng bây giờ, ông ta không nghĩ như vậy.

Trương gia vẫn còn có một nhánh của Trương Huyền Vĩ có con trai, đó chính là Trương Học Đông, cho nên trong cái nhìn của Trương Huyền Vĩ, công ty châu báu Trương thị sau này sẽ là của hai người bọn họ, mà bây giờ, người quả phụ Trác Thiển này lại muốn đem 10% cổ phần công ty chia cho một người ngoài không biết từ nơi nào đến, hai người bọn họ làm sao có thể tiếp nhận được?

Lúc này, ở trong lòng hai người Trương Huyền Vĩ, đã đem Gia Vệ trở thành tiểu bạch kiểm được bao nuôi.

Cho nên, ngay khi Gia Vệ che chắn giữa người Trác Thiển và Trương Huyền Vĩ, Trương Học Đông liền không chút do dự gio bàn chân của mình lên, muốn thi triển ra một ít oai phong của mình, để chỉ dẫu mà mình đã ngưỡng mộ từ lâu ái mộ mình, giữ lấy Trác Thiển, mới là kế hoạch cuối cùng của hai người bọn Trương Huyền Vĩ.

Bởi vì đại bộ phận cổ phần công ty châu báu Trương thị, đều đang ở trong tay quả phụ Trác Thiển này.

Thế nhưng, một cước này của Trương Học Đông, có thể thu được hiệu quả sao?

Ngay khi Trương Học Đông chuẩn bị bày ra bộ dáng cao cao tại thượng, ngay khi Trương Huyền Vĩ muốn tiếp tục trách mắng Trác Thiên, hai người bọn họ, một người sững sờ tại chỗ, một người còn lại thì trực tiếp bay rớt ra ngoài.

Gia Vệ cười nhạt nhìn Trương Học Đông đập về phía mình, một cước này làm Gia Vệ cảm thấy buồn chán, hắn cũng không làm gì khác, mà trực tiếp đá ra một cước, cơ thể dời sang bên cạnh một chút, trực tiếp một cước đá vào bụng Trương Học Đông.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, Trương Học Đông biến thành một đường vòng cung bay đi, trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người xung quanh đều hướng về bên này nhìn lại.

Trương Huyền Vĩ càng sững sờ, tên tiểu bạch kiểm trước mắt này, lại có thực lực mạnh như vậy!

“Người muốn làm cái gì? Trước công chúng dám đánh người sao?” Sau một lát, Trương Huyền Vĩ vẻ mặt tái nhợt giận dữ hét lên, chỉ có điều Gia Vệ thấy rõ ràng trong mắt ông ta lại là cười nhạt.

Gia Vệ lạnh lùng cười, vừa mới muốn nói gì đó, một thân ảnh liền trực tiếp chắn ở trước người hắn, làm cho lời hắn muốn nói phải nuốt xuống.

Trương Lệ Anh đi tới trước người Gia Vệ, đối mặt với Trương Huyền Vĩ, mà mãi đến lúc này Gia Vệ mới phát hiện, cho dù là Trương Huyền Vĩ đột nhiên tức giận, Trương Lệ Anh thủy chung vẫn duy trì thái độ bình tĩnh, một chút biến đổi cũng không có.

Điều này không khỏi làm cho Gia Vệ vô cùng kinh ngạc, tình huống này so với tình huống ở Libya thì bất đồng, lúc ở Libya, nhiều lắm thì là thân ở nơi nguy hiểm, chỉ cần có chút can đảm liền không có có việc gì nữa.

Mà bây giờ, lại là người chính mình vẫn biết rõ đột nhiên trở nên không nhận ra nữa, dưới tình huống như vậy có thể bảo trì trấn định, không phải người bình thường có thể làm được.

Điều này cần tâm cảnh rất cao, mà ngay cả Gia Vệ cũng không có được tâm cảnh tốt như vậy.

“Chú ba, đây là sự tình nội bộ của công ty chúng ta, có cần phải làm xôn xao dư luận hay không?” Trương Lệ Anh ngữ điệu luôn là lạnh lùng, chỉ khi nàng nói chuyện với Trương Huyền Vĩ ngữ khí có chút ôn hòa hơn, nhưng bây giờ lại trở nên băng lãnh.

Trương Huyền Vĩ hí hai mắt lại, hừ lạnh một tiếng, nói: “Cái gì sự tình nội bộ trong công ty? Đây là sự tình của gia tộc chúng ta, Anh nha đầu, người là người Trương gia, lẽ nào đứng nhìn Trác Thiển bị tên tiểu bạch kiểm này mê hoặc đến nỗi phân chia tài sản của Trương gia chúng ta sao?”

Lúc này ở phía sau Trương Huyền Vĩ, mấy người vệ sĩ đem Trương Học Đông nâng dậy, Trương Học Đông bị Gia Vệ đập cho một cước bay đi, cũng không có bị ngắt đi, mà nhăn răng cả giận nói: “Đúng vậy, lẽ nào tùy tiện đến tên tiểu bạch kiểm là có thể lấy đi tài sản của Trương gia chúng ta sao?”

Bất quá Trương Học Đông cũng không có nhìn về phía Gia Vệ, một cước kia khiến hắn đau đớn không dám nhìn thẳng vào Gia Vệ nữa.

Lúc này, Gia Vệ cũng sùng sốt.

Trương Lệ Anh không phải thư ký của Trác Thiển hay sao? Nàng thế nào lại là người Trương gia trong công ty châu báu Trương thị đây?

Bất quá, Gia Vệ rất nhanh cũng tỉnh ra.

Nếu như Trương Lệ Anh chỉ là một người thư ký, nàng làm sao có thể ở Libya thay Trác Thiển đưa ra quyết định trọng đại như vậy chứ, thậm chí dưới tình huống cùng với Trác Thiển, cũng hoàn toàn là do Trương Lệ Anh làm chủ.

Nhìn bóng lưng của Trương Lệ Anh, Gia Vệ lại đối với Trương Lệ Anh có một chút hứng thú, bất quá lúc này hắn muốn trước hết giải quyết hai người Trương Huyền Vĩ cùng Trương Học Đông vương bận này.

Đúng lúc Gia Vệ muốn mở miệng nói chuyện, Trương Lệ Anh lại đoạt trước, nói: “Cậu ta không phải là tiểu bạch kiểm, cũng không phải là người ngoài, cậu ấy là baba của Tiểu Hạo Hạo.”

Nghe Trương Lệ Anh nói ra lời này, không chỉ là Trương Huyền Vĩ cùng Trương Học Đông sùng sốt, ngay cả Trác Thiển cùng Gia Vệ cũng sùng sốt.

Chuyện Tiểu Hạo Hạo gọi Gia Vệ là “ba”, tại mọi người xem ra cũng chỉ là một chuyện vui đùa mà thôi, không ai cho là thật cả, ngay cả hai người trong cuộc là Gia Vệ cùng Trác Thiển cũng biết đây là lời của trẻ nhỏ không để ý gì hết, căn bản không phải là sự thật.

Mà bây giờ, Trương Lệ Anh dĩ nhiên lấy chuyện này ra nói, chẳng phải có chút nói quá sự thật rồi?

Mặc dù như vậy có thể ngăn cản được hai người Trương Huyền Vĩ cùng Trương Học Đông nhất thời, nhưng cũng không ngăn được thời gian dài a.

“Người nói cái gì?” Trương Học Đông sững sờ, liền về mặt tức giận nhìn Trương Lệ Anh, rồi trừng hai mắt giận dữ nhìn Gia Vệ, giống như muốn đem Gia Vệ ăn vậy.

« Ta nói, Long Tứ là baba của Tiểu Hạo Hạo. » Trương Lệ Anh nói rõ từng chữ từng chữ một.

Trương Học Đông lại là giận dữ trừng mắt nhìn Trương Lệ Anh, rồi trừng mắt nhìn Gia Vệ đến lúc đó bùng cả khuôn mặt, muốn đối với Gia Vệ động thủ, nhưng nhớ tới chuyện vừa rồi, hấn liền không dám động thủ nữa.

Mà lúc này, Trương Huyền Vĩ sắc mặt càng âm trầm hơn, sau một lát, hấn lạnh lùng nói: « Chuyện này sau khi trở về triệu tập cổ đông mở hội nghị, không thể cho các người quyết định qua loa như vậy được. »

« Cần phải mở hội nghị cổ đông hay sao? » Trương Lệ Anh nửa điểm cũng không nhường nhịn, lạnh lùng nói: « Sau khi trở về có thể sắp xếp cho Trác Thiên cùng Long Tứ tổ chức hôn lễ, nếu như những cổ đông này muốn đến ăn mừng, chúng ta tự hoan nghênh, nếu như không muốn đến, thì cứ tùy ý. »

Trương Lệ Anh biểu tình trên mặt không có chút biến hóa nào, thế nhưng lúc này ngoại trừ nàng ra, thì cũng chỉ có Tiểu Hạo Hạo là có thể giữ vững biểu tình lúc đầu.

Vừa rồi, Trương Lệ Anh dĩ nhiên nói, chuẩn bị cho Gia Vệ cùng Trác Thiên tổ chức hôn lễ!

Ngay cả Trịnh Tung cũng trợn to hai mắt, vừa rồi Trương Lệ Anh nói Gia Vệ là ba của Tiểu Hạo Hạo, bọn họ cùng lắm cho rằng Tiểu Hạo Hạo nhận thức Gia Vệ là cha nuôi, mà Trương Lệ Anh ý chỉ, lại là để Gia Vệ cùng Trác Thiên kết hôn.

Điều này sao có thể?

Gia Vệ rốt cục không thể bảo trì trấn định, hấn tiến lên một bước, vừa muốn mở miệng thì đúng lúc này thấy Trương Lệ Anh quay đầu trừng mắt nhìn mình, cái trừng mắt này làm cho lời nói của Gia Vệ đến bên miệng lại không có nói ra được.

Gia Vệ chỉ có thể lộ ra vẻ mặt cười khở, hần trên chọc ai đó dẫn đến có một đứa con gái nuôi, hần cao hứng không kịp, dù sao Gia Vệ vẫn cực kỳ yêu thích Tiểu Hạo Hạo, thế nhưng được một người vợ tiện nghi, Gia Vệ lại cao hứng không nổi.

Gia Vệ vợ, còn ở thành phố Tân Hải chờ Gia Vệ theo đuổi cơ mà, tuy rằng Trác Thiển so với Liễu Tình không kém, nhưng trong lòng Gia Vệ lúc này chỉ có Liễu Tình, chưa thể chứa thêm người khác được.

Lại nói Trác Thiển cũng không có ý này a, việc này nhìn Trác Thiển cái miệng bị kinh ngạc đến nỗi mở lớn là có thể nhìn ra.

Tất cả chuyện này, giống như là tính toán của Trương Lệ Anh vậy, nàng nói những chuyện này tất cả mọi người cũng đều không nghĩ tới được, bởi vì chuyện như vậy, rất ít có khả năng xảy ra.

Không ai nói xen vào, ngay cả Trác Thiển cũng không nói, bất quá trên mặt nàng không phải là vẻ đỏ bừng, mà là xuất hiện vẻ tái nhợt không bình thường, mà ở trong mắt nàng, dĩ nhiên là có chút ướt át, chỉ có điều lúc này không ai chú ý tới nàng, những dị thường này của nàng cũng không có ai phát hiện được.

Trương Huyền Vĩ sắc mặt đã tím tái, ông ta biết cô cháu gái này của mình không phải người thường, nhưng còn không nghĩ tới cháu gái có thể làm được bước này, làm cho ông già sống hơn sáu mươi năm như hần không có chỗ phản đối.

Nhưng ông ta không thể không nói, nếu không nói, đại biểu cho chính mình thua.

“Lệ Anh, còn nhớ rõ ca ca Học Triết của ngươi không? Hần một tay sáng lập công ty châu báu Trương thị phát triển tới trình độ hôm nay, lẽ nào ngươi muốn để cho tâm huyết của Học Triết dễ dàng rơi vào tay người khác như thế sao?” Trương Huyền Vĩ sắc mặt khôi phục bình thường, mang theo tiếng thờ dài hỏi ra vấn đề này, muốn khơi dậy sự hổ thẹn trong lòng Trương Lệ Anh, dùng chuyện này để Trương Lệ Anh buông bỏ quyết định này.

“Đây là giao phó của ca ca lúc còn sống, ta chỉ là dựa theo phó thác của ca ca mà làm thôi.” Trương Lệ Anh nói, sắc mặt vẫn nguyên như cũ.

“Lẽ nào Học Triết giao phó ngươi chấp tay đem tặng công ty châu báu Trương thị cho người khác sao? Hần là tên cùng Trương gia chúng ta không có một chút quan hệ họ hàng, mà ta là chú ruột của ngươi, là huyết mạch thân tình tin cậy, hay là tên ngoại nhân này đối với ngươi mê hoặc sự tin cậy hả?” Trương Huyền Vĩ trầm giọng quát, hai mắt trừng lớn, giận dữ nhìn Trương Lệ Anh.

Chỉ có điều, Trương Lệ Anh sắc mặt vẫn như cũ không đổi, biểu tình trước sau cũng là vẻ băng lãnh biểu tình, giống như căn bản

không để ý tới lời nói của Trương Huyền Vĩ vậy.

“Hắn một người khác họ, sẽ thật lòng đối với Tiểu Hạo Hạo được sao? Hắn chỉ lừa gạt Tiểu Hạo Hạo vui thích, chờ đoạt được công ty của chúng ta, hắn sẽ lộ ra bản tính, đến lúc đó người hối hận cũng không kịp.” Trương Học Đông cũng học theo Trương Huyền Vĩ trầm giọng quát, tuổi của hắn còn lớn hơn Trương Lệ Anh vài tuổi, cho nên Trương Lệ Anh còn phải gọi hắn một tiếng anh họ.

Lúc này ở đây, giống như hình thành một cục diện bế tắc.

Trương Lệ Anh về mặt băng lãnh, đối với lời nói của Trương Huyền Vĩ cùng Trương Học Đông căn bản là không để ý tới.

Trương Huyền Vĩ mang theo một đám trợ lý cùng vệ sĩ, vốn là tới tiếp đón Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh, mà bây giờ, hai bên lại giằng co nhau ở chỗ này.

Thậm chí ngay cả lễ tiết cơ bản nhất Trương Huyền Vĩ cũng quên mất, nguyên nhân là do đột nhiên xuất hiện một Gia Vệ không cùng họ hàng đến phân chia tài sản mà ông ta đã dự định chiếm lấy từ trước.

Mà Gia Vệ, đem tất cả mọi chuyện ở đây, nhìn rõ ràng ở trong mắt.

Không phải cũng bởi vì tiền sao?

Gia Vệ hừ lạnh một tiếng, đánh vỡ cục diện bế tắc, hắn không để ý Trương Lệ Anh trừng mắt nhìn hắn, trực tiếp đem Trương Lệ Anh kéo về phía sau mình, quay qua Trương Huyền Vĩ đang lờm mắt nói: “Tiền hoa hồng 10% cổ phần công ty kia, coi như là ta cho con gái nuôi tiền tiêu vặt, lão tử một phần cũng không cần.”

Nghe Gia Vệ nói như vậy, Trương Huyền Vĩ cùng Trương Học Đông sững sờ, bất quá Gia Vệ cũng không ngừng lại, tiếp tục nói: “Lão tử là người khác họ, không phải họ Trương, thế nhưng lão tử cũng có thể xuất ra tiền hoa hồng 10% cổ phần cho Tiểu Hạo Hạo làm tiền tiêu vặt, ngài là bậc ông, cũng nên biểu thị một chút chứ nhỉ?”

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Lương Dũng

Chỉ cần nhìn cách ăn mặc của Gia Vệ, Trương Huyền Vĩ cùng Trương Học Đông thật không thể nhìn ra Gia Vệ rốt cục là người nghèo hay là người giàu, bởi vì y phục của Gia Vệ căn bản không có nhãn hiệu, nhưng cực kỳ tinh tế, thậm chí Trương Huyền Vĩ nhiều tuổi như vậy có thể nhìn ra, chất vải y phục của Gia Vệ tuyệt đối không kém.

Thế nhưng, chỉ bằng vào ăn mặc để phán đoán Gia Vệ thì không được.

Cho dù thế nào, Trương Huyền Vĩ đều đem Gia Vệ trở thành một tên tiểu tử không có tiền, thế nhưng, Gia Vệ vừa nói ra những lời này, cũng làm cho Trương Huyền Vĩ sững sốt.

Tuy rằng Gia Vệ nói là đem tiền hoa hồng 10% cổ phần cho Tiểu Hạo Hạo làm tiền tiêu vặt mà không phải là đem 10% cổ phần cho Tiểu Hạo Hạo làm tiền tiêu vặt, thế nhưng từ điểm này nhìn lại, có thể nhìn ra Gia Vệ tiền không ít hơn hoa hồng 10% cổ phần công ty này.

Một người không có tiền, sẽ đem tiền đã tới tay chấp tay nhường cho người khác sao?

Chỉ ít tại Trương Huyền Vĩ xem ra, thì tuyệt đối sẽ là không!

Nhưng hiện tại, Gia Vệ lại làm như vậy, thì có thể nói rõ, Gia Vệ rất có thể là một người có tiền.

Bất quá, cho dù là như thế, Trương Huyền Vĩ cũng không có một chút vui vẻ, Gia Vệ là một đứa nhóc để nói, một tên nhóc còn chưa trải qua các mặt của sự đời, còn không để mặc cho ông ta bố trí?

Nhưng nếu như Gia Vệ là một người giàu có, Trương Huyền Vĩ sẽ không không chế được, sau đó dùng một ít thủ đoạn không nên dùng mới có thể đem công ty nắm giữ trong tay.

Chi có điều, sự tình đến mức này, Trương Huyền Vĩ cũng không có thể tiếp tục ở thế bẽ tắc nữa.

Chỉ thấy Trương Huyền Vĩ trên mặt đột nhiên lộ ra một dáng vẻ hiền lành tươi cười, nói: “Tiểu Hạo Hạo là cháu ruột của ông già này, ta tự nhiên sẽ đối xử tốt với nàng, tiền hoa hồng 10% cổ phần công ty cho Tiểu Hạo Hạo làm tiền tiêu vật sao, ta còn không coi vào đâu.”

Trương Huyền Vĩ lúc này thoạt nhìn giống như là một người ông tốt biết bao, cho dù là ai cũng nhìn không ra, ông ta cùng người vừa rồi dĩ nhiên là cùng một người.

Trương Học Đông nghe lời nói của Trương Huyền Vĩ, hấn đầu tiên là kinh ngạc, nhưng nhìn vẻ mặt tươi cười của cha, hấn cũng không nói gì thêm.

Tiền hoa hồng 10% cổ phần công ty, đây là một khoản tiền lớn, ngay cả Trương Học Đông hàng năm cũng không có được nhiều tiền như vậy, không công cấp cho Tiểu Hạo Hạo, Trương Học Đông sao có thể thật sự buông bỏ được?

Bất quá, lấy tình huống trước mắt, nên trước hết ổn định mấy người Trác Thiển mới là chuyện chính.

Vẻ cười nhạt trên mặt Gia Vệ không có biến mất, nghe Trương Huyền Vĩ nói như vậy, hấn cũng không có truy đuổi, xoay người đi tới bên người Trác Thiển, trực tiếp ngồi xuống ôm lấy Tiểu Hạo Hạo, nhỏ giọng cùng Tiểu Hạo Hạo chơi đùa.

Chi bất quá, Gia Vệ mới vừa đứng dậy một cái, lọt vào trong tầm mắt là vẻ mặt băng lãnh của Trác Thiển.

Trác Thiển lúc này, không còn có vẻ ngượng ngùng của thiếu nữ nữa, nàng lúc này giống như biến thành nữ cường nhân cao cao tại thượng, vừa băng lãnh vừa cao ngạo, giống như nữ vương nhìn xuống vạn dân, bất luận là ai trong mắt nàng cũng không thể sánh ngang địa vị với nàng được.

Mặc dù là Gia Vệ nhìn thẳng nàng, nàng cũng không né tránh chút nào, giống như không có nhìn thấy Gia Vệ vậy.

Giống như, đây là một loại coi thường, làm Gia Vệ hơi nhăn mặt nhíu mày, bất quá hấn cũng không có nói gì.

Cảm nhận của Trác Thiển, Gia Vệ có thể lý giải sơ qua được.

Vừa rồi nói chuyện, Trác Thiển là nhân vật chính trong đó, thế nhưng nàng cũng lại là người không có quyền lên tiếng, giống như số phận của nàng toàn bộ đều do hai người Trương Lệ Anh cùng Trương Huyền Vĩ xác định vậy, Gia Vệ lúc trước chẳng phải như vậy

sao?

Trác Thiên tính cách ôn hòa, thế nhưng Trương Lệ Anh không để ý chút nào cảm nhận của nàng đã nói để nàng cùng Gia Vệ kết hôn, đồng thời ngay tiếp đó là Gia Vệ giống như bị úy khuất muốn giải thích sự việc, đã tổn thương nàng thật sâu.

Là người trong lòng đều có điểm mấu chốt, Trác Thiên trong lòng cũng có điểm mấu chốt, xúc động điểm mấu chốt này, nàng sẽ phát sinh biến đổi, có thể không phải nóng giận như núi lửa bạo phát, lại có thể không phải lạnh lẽo như núi băng sập, nhưng nàng thật sự có biến đổi.

Gia Vệ không nói gì thêm, bởi vì hẳn lúc này cho dù nói cái gì, đều khó có khả năng an ủi được Trác Thiên.

Chuyện xảy ra đến tình trạng này, tự nhiên không có ai sẽ nói qua chuyện khác, vốn Trương Huyền Vĩ cùng Trương Học Đông tới tiếp đón mấy người Trác Thiên, bây giờ làm đến nước này, mọi người cũng không nghĩ tới.

Nhưng Trương Huyền Vĩ sống hơn sáu mươi năm không phải sống uổng phí, lúc này Trương Huyền Vĩ mang trên mặt dáng ung dung tươi cười, căn bản giống như tranh chấp vừa rồi không tồn tại, nhiệt tình để mấy người Trác Thiên lên xe, không bao lâu, mấy chiếc Limousine từ sân bay Naypyidaw hướng về bên trong thành phố Naypyidaw chạy đi.

Vốn là Gia Vệ được sắp xếp trên một chiếc xe khác, thế nhưng Gia Vệ ôm Tiểu Hạo Hạo, mà Tiểu Hạo Hạo tất nhiên không có khả năng không ngồi cùng một chiếc xe với Trác Thiên, cho nên Gia Vệ cũng ngồi lên chiếc xe Limousine ở giữa.

Bên trong xe tuy ngồi năm sáu người, thế nhưng không gian vẫn đầy đủ như cũ, một chút chật chội cũng không có.

Bất quá, Gia Vệ cùng Trương Lệ Anh ngồi ở một bên, Trác Thiên vốn muốn một mình ngồi vào chỗ ngồi tận cùng bên trong, mà theo sát là Trương Học Đông, cũng cố gắng chen lấn ngồi bên cạnh Trác Thiên, còn bày ra bộ dạng được rồi với Gia Vệ, giống như không gian không đủ vậy.

Trác Thiên lạnh lùng liếc nhìn Trương Học Đông, không có nói gì.

Tiểu Hạo Hạo lúc này lại nhú mày, quay qua Gia Vệ thấp giọng nói: “Ba, Trương Học Đông là một tên đại phiêu dân.”

Gia Vệ gật đầu, thấp giọng nói: “Tiểu Hạo Hạo yên tâm, nếu như hẳn dám khi dễ con, baba sẽ đánh hắn.”

Tiểu Hạo Hạo vẽ mặt tươi cười gật đầu, nắm tay nhỏ vung loạn xạ, giống như đang học Gia Vệ đánh người vậy.

Đọc trên đường đi, Trương Huyền Vĩ cũng không có bảo tri trầm mặc, mà đối với Trương Lệ Anh cùng Trác Thiển nói một chút sự tình hội đấu giá lần mỏ ngọc thạch lần này.

Lần bán đấu giá mỏ ngọc thạch này, theo tiết lộ thì có không dưới sáu mỏ ngọc thạch, đều là mỏ ngọc thạch đặc biệt lớn, chỉ cần công ty châu báu Trương thị có thể có một quyền hợp tác mỏ khoáng, thì gần như có thể xác định sau này sẽ không thiếu hụt ngọc thạch.

Thế nhưng những mỏ ngọc thạch này sẽ đưa tới ự cạnh tranh của hầu hết các công ty châu báu trên thế giới, muốn đoạt được dễ như vậy sao?

Chí ít, công ty châu báu lớn hơn công ty châu báu Trương thị trên thế giới có rất nhiều, cho dù là ở trong nước, công ty châu báu Trương thị cũng không phải đứng đầu, nếu như các công ty này muốn cạnh tranh cùng công ty châu báu Trương thị, thì công ty châu báu Trương thị sẽ rất khó giành được.

Bất quá, Trương Huyền Vĩ cũng rất có lòng tin, ông ta đã làm tốt một loạt chuẩn bị, theo như ông ta nói, công ty châu báu Trương thị có thể dùng giá cả chấp nhận được lấy được một quyền hợp tác mỏ khoáng.

Nghe Trương Huyền Vĩ báo cáo, Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh đều hơi nhíu mày lại, chiếm được một quyền hợp tác mỏ khoáng, đối với công ty châu báu Trương thị bây giờ vô cùng quan trọng.

Có mỏ kim cương duy trì, công ty châu báu Trương thị trong một thời gian ngắn trong tương lai, nhất định sẽ phát triển rất nhanh, nhưng là công ty phát triển không thể bỏ qua ngọc thạch, chỉ dựa vào kim cương mà nói, công ty châu báu Trương thị nhất định sẽ xuất hiện tình huống kim cương thì thừa mà ngọc thạch lại không đủ.

Không bao lâu thời gian, xe liền đến trước một khách sạn trong thành phố Naypyidaw, mọi người đều xuống xe, Trương Huyền Vĩ đã sớm sắp xếp phòng, cho nên cũng không cần làm thủ tục gì nữa.

Mà ở trong khách sạn này, hầu như đều là nhân viên của các đại công ty ngọc thạch đến tham gia đấu giá mỏ ngọc thạch, cho nên giữa bọn họ với nhau trong lúc đó cũng hầu như đều quen biết.

Mới vừa vào khách sạn thì trước mặt có một người trung niên trên dưới bốn mươi tuổi đến chào hỏi Trác Thiển, hấn vẽ mặt tươi cười,

giống như rất quen thuộc mấy người Trác Thiển vậy.

“Chú Vĩ, tối hôm nay có một tiệc tối, là hiệp hội ngọc thạch khởi xướng, mong lão nhân gia ngài cũng đến tham gia.” Người trung niên hơi khom người, quay qua Trương Huyền Vĩ nói.

Hắn cùng Trương Huyền Vĩ kém nhau chừng hai mươi tuổi, gọi ông ta là anh cũng được, nhưng hắn vẫn cứ gọi là “chú Vĩ, chú Vĩ”, tâm tư của hắn, Trương Huyền Vĩ tất nhiên cũng biết.

“Ta sẽ tham gia” Trương Huyền Vĩ gật đầu nói.

Người trung niên cũng gật đầu đáp lại, chột liên nhìn về phía Trác Thiển, nói: “Tiểu Thiển tư cách là tổng giám đốc công ty châu báu Trương thị, tiệc tối này nhất định cũng phải tham gia, không biết Lương Dững có vinh hạnh mời Tiểu Thiển làm bạn nhảy được hay không?”

Người trung niên này, là Lương Dững, là tổng giám đốc một công ty châu báu Vinh Hoa ở trong nước, thực lực so với công ty châu báu Trương thị cũng không kém.

Trác Thiển trên mặt mang theo lễ phép tươi cười, nếu như là trước đây, nàng rất có thể không có tiện từ chối, thế nhưng bây giờ, nàng chỉ là lễ phép cười cười, nói: “Lương tổng, Trác Thiển vừa mới tới đây, có chút mệt mỏi, tiệc tối nay Trác Thiển sẽ tham gia, nhưng cũng không ở lại lâu, mong rằng Lương tổng không lấy làm phiền lòng.”

Lương Dững nghe vậy, dáng vẻ tươi cười trên mặt cũng không thay đổi, lắc đầu cười nói: “Vậy thì thật đáng tiếc, bất quá Tiểu Thiển nàng nên chú ý nghỉ ngơi, bên ba bên ngoài, không phải là chuyện nữ nhân nên làm.”

Lương Dững mở miệng đều gọi một tiếng Tiểu Thiển, giống như cùng Trác Thiển quen thuộc biết bao, khiến Trương Học Đông phía sau Trương Huyền Vĩ cảm thấy một trận chán ghét.

Hầu như các công ty châu báu trên toàn quốc đều biết tình huống của tổng giám đốc Trác Thiển công ty châu báu Trương thị, cho nên rất nhiều công ty châu báu, không phải tổng giám đốc cố tình độc thân thì là con trai tổng giám đốc độc thân, đồng thời tạo cho mình một hình tượng tốt đẹp, hòng muốn lấy được công ty châu báu Trương thị vào tay.

Đương nhiên, loại suy nghĩ này, không chỉ có người của công ty châu báu khác, mà còn có người trong công ty châu báu Trương thị, thậm chí còn có người của ngành nghề khác.

Cho nên Trác Thiển có một lần được các nhân sĩ nhằm chán hoan nghênh trở thành nữ cường nhân xếp hạng nhất, bởi vì có tài sản giá trị hàng tỷ mà lại là phụ nữ đơn thân thật không có bao nhiêu người, huống chi các điều kiện của Trác Thiển lại là cực kỳ tốt nữa.

Lương Dững cố ý hạ thấp vai vế cho mình, gọi Trương Huyền Vĩ là chú, cùng Trương Học Đông hơn hai mươi tuổi xưng anh gọi em, mục đích của hắn cũng đã rõ ràng quá rồi.

Chi có điều ngay sau đó, dáng vẻ tươi cười trên mặt Lương Dững cũng trực tiếp cứng đờ trên mặt.

“Lương gia gia, Tiểu Hạo Hạo mệt mỏi, đừng ngăn cản đường của chúng cháu được không?” Tiểu Hạo Hạo thanh âm vang lên, thanh âm ngây thơ non nớt cũng khiến cho Lương Dững trực tiếp ngẩn người, thậm chí cũng làm cho người khác ngẩn cả người.

Lương Dững cố ý muốn làm thành đồng lứa, cùng Trác Thiển cùng thế hệ, chuyện này cho dù là ai cũng không có ý muốn vạch trần, mà ngay cả Trương Huyền Vĩ cũng không nói gì, thậm chí Trương Học Đông mục đích cũng giống Lương Dững, cũng không nói gì.

Thế nhưng, trong những người này, chỉ có một người vạch trần chuyện này, sẽ làm Lương Dững không nói được gì, ngay cả hận cũng không biết hận ai, người kia, dĩ nhiên là Tiểu Hạo Hạo.

Chi bất quá, lời này của Tiểu Hạo Hạo là ai dạy, mọi người của công ty châu báu Trương thị trong nháy mắt đều nghĩ đến, Gia Vệ đang ôm Tiểu Hạo Hạo, là một người thành thật sao?

Thế nhưng, ở trong mắt Lương Dững, Gia Vệ chỉ là một vệ sĩ lấy được sự yêu thích của Tiểu Hạo Hạo mà thôi, cho dù có cho Gia Vệ một lá gan, Gia Vệ cũng không dám làm chuyện như vậy, cho nên Lương Dững căn bản không tin đây là Gia Vệ dạy cho, mà là Tiểu Hạo Hạo tự nghĩ ra.

Điều này làm cho Lương Dững xấu hổ muốn chết, cho dù da mặt hắn có trải qua hơn bốn mươi năm mài giũa, cũng phải đỏ bừng lên.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 106

Không Không Chế Được Phản Ứng

Lương Dững tùy tiện tìm một lý do sau đó liền rời đi, Gia Vệ mấy người cũng đã được như ý nguyện đi về phòng của mình. Nằm ở trên mặt giường lớn mềm mại, vốn tinh thần Gia Vệ hơi uể oải, nhất thời có chút buồn ngủ.

Lúc này mới có mấy ngày thời gian, người chưa từng đi ra nước ngoài như Gia Vệ, vậy mà lại đi Châu Phi một vòng, bây giờ lại tới Mianma.

Nếu như không phải tâm tính Gia Vệ trong đoạn thời gian này trưởng thành không ít, Gia Vệ lúc này nhất định là kích động ngủ không yên.

"Xem ra lại là một đồng phiền phức lớn a." Gia Vệ cười khô lắc đầu nói.

Bất kể nói thế nào, Gia Vệ cùng hai mẹ con Trác Thiển và Tiểu Hạo Hạo có mối liên quan, Gia Vệ không có khả năng không hỏi qua các nàng sự tình, mà hoàn cảnh các nàng hiện rất dễ bị rối loạn.

Không nói tới Tiểu Hạo Hạo, chỉ cần cổ phần của Trác Thiển trong công ty, thì đã có rất nhiều người mơ ước.

Bất quá, Gia Vệ cũng là phi thường kỳ quái, Trác Thiển tại sao phải bị vây trong hoàn cảnh như thế, mặc dù là nàng thừa kế tài sản của chồng trước, cũng không nên bị như vậy mới đúng.

"Trong chuyện này nhất định có bí mật gì đó." Gia Vệ thấp giọng nói.

Bất quá Gia Vệ cũng không có suy nghĩ nhiều, đối với tài sản của Trác Thiển, Gia Vệ không phải là không có hứng thú, dù sao đó là vô số tiền tài, thế nhưng Gia Vệ cũng không bởi vì chút tiền tài này mà thay đổi chính mình.

Cho dù là đặt ở thời gian trước đây Gia Vệ chưa có tiền, hẳn cũng tin tưởng chính mình sẽ kiên trì nguyên tắc của mình, hưởng chi là

hiện tại.

Nhưng thật ra Trương Lệ Anh cũng khiến Gia Vệ có chút hứng thú.

Trương Lệ Anh trên danh nghĩa là thư ký của Trác Thiển, nhưng trên thực tế cũng là em chồng của Trác Thiển, thân là em gái của người sáng lập công ty châu báu Trương thị, lẽ ra tại thời điểm Trương Học Triết qua đời hẳn là đem tài sản cấp cho em gái mình mới đúng, lẽ nào Trương Lệ Anh có được tài sản, sẽ bạc đãi hai mẹ con Trác Thiển cùng Tiểu Hạo Hạo?

Rõ ràng là không phải.

Mà Trương Học Triết lại đem tài sản cấp cho Trác Thiển, khiến Trác Thiển bị vây vào hoàn cảnh này, nói như vậy, mặc dù là có tiền tài ủng hộ, cuộc sống của con gái hẳn Tiểu Hạo Hạo cũng sẽ không được tốt lành rồi.

Dù sao hoàn cảnh đầy rẫy chuyện người lừa ta gạt, không thích hợp cho trẻ con phát triển, huống chi Tiểu Hạo Hạo là con gái nữa.

"Lấy Trác Thiển, thì tương đương với lấy được công ty châu báu Trương thị, sẽ không sợ Trác Thiển thay lòng đổi dạ, đem tiền bạc đưa cho một người khác." Gia Vệ lắc đầu nói.

Không suy nghĩ nhiều nữa, Gia Vệ cởi y phục trên người, tắm rửa, rồi trực tiếp nằm ở trên mặt giường lớn ngủ.

Tuy rằng Gia Vệ lúc đến đây là lấy thân phận vệ sĩ, nhưng hiện tại Gia Vệ thân phận là đại cổ đông của công ty châu báu Trương thị, cho nên Gia Vệ có tư cách một phòng một mình, nhưng ba người Trịnh Tung, Tank cùng Hồng Vũ lại không có được đãi ngộ như vậy.

Không biết qua bao lâu thời gian, cửa phòng Gia Vệ bị gõ kêu lên, Gia Vệ cũng bị tiếng vang âmĩ làm tỉnh lại.

Xem thời gian là năm giờ chiều, ngủ ba bốn tiếng, Gia Vệ ngồi dậy, hoạt động thân thể, Gia Vệ có thói quen chỉ mặc quần lót ngủ cũng quên đây là đang ở khách sạn, liền trực tiếp chỉ mặc quần lót đi mở cửa.

Mà sau khi mở cửa ra, nhìn thấy bên ngoài là Trương Lệ Anh đang đứng, Gia Vệ mơ hồ hỏi: "Có chuyện gì?"

Bất quá, Gia Vệ cũng không thấy được, bình thường Trương Lệ Anh đều là vẻ mặt băng lãnh, lúc này lại là cái miệng nhỏ khê nhếch, sắc mặt trở nên đỏ lên.

Không nghe thấy tiếng trả lời, Gia Vệ chân mày hơi nhíu lại, chợt hoàn toàn mở hai mắt ra.

Thấy vẻ mặt Trương Lê Anh, Gia Vệ vẻ mặt nghi hoặc, nhìn theo ánh mắt sùng sốt của Trương Lê Anh hướng về trên người mình nhìn lại, khi thấy cái quần lót màu đỏ của mình mà không cần cúi đầu hoàn toàn cũng có thể thấy, Gia Vệ sắc mặt trở nên đỏ bừng, chợt dùng tốc độ nhanh đến mức không cách nào hình dung thối lui vào trong phòng, đóng cửa lại.

Thờ gập một chút, sắc mặt Gia Vệ mới khôi phục lại, rồi hẩn xấu hổ méo cả miệng.

Vốn Gia Vệ là xử nam, lại không có ham mê bất lương gì, cho nên tất cả chuyện phát sinh trên người bình thường, cũng sẽ phát sinh trên người Gia Vệ.

Tuy rằng bây giờ không phải là buổi sáng, thế nhưng sau khi ngủ tỉnh lại, thanh niên tràn đầy khí huyết như hẩn, tự nhiên không tránh khỏi nhất trụ kinh thiên.

Mà vừa nãy, sau khi Gia Vệ mở cửa ra, khoảng cách với Trương Lê anh cũng chỉ cách có hơn nửa thước, nhất trụ kinh thiên của Gia Vệ, bộ vị có khoảng cách gần nhất với cơ thể Trương Lê Anh đã gần càng gần thêm nhiều.

Trương Lê anh coi như là bình tĩnh, nếu là nữ hài bình thường thấy loại tình huống này, khẳng định sẽ kêu to lên.

Vội vã mặc xong quần áo, Gia Vệ lúc này mới lần thứ hai mở cửa phòng, khi thấy Trương Lê Anh, Gia Vệ trên mặt không khỏi lần thứ hai thoáng hiện vẻ xấu hổ.

Bất quá, lúc này Trương Lê Anh cũng khôi phục vẻ mặt băng lãnh, giống như sự tình vừa rồi như chưa từng phát sinh, điều này cũng làm cho Gia Vệ bớt chút xấu hổ.

"Đem bộ quần áo này mặc vào, hồi nữa cùng Tiểu Thiển đi tham gia tiệc tối." Không nói lời thừa, Trương Lê Anh trực tiếp đưa cho Gia Vệ một bộ quần áo, nói.

"Ta cùng Trác tổng đi tham gia tiệc tối?" Gia Vệ nướng mày, có chút không tình nguyện.

Lúc này Gia Vệ, muốn cùng Trác Thiển vứt bỏ quan hệ qua một bên, thứ nhất là không muốn làm cho người khác hiểu lầm thêm sâu, thứ hai là không muốn lại xúc phạm tới Trác Thiển.

Thời điểm ở sân bay, Trác Thiển đã bị thương tổn, Gia Vệ cũng không muốn lại thương tổn nàng.

"Nhiệm vụ của người, không phải là đến bảo vệ Tiểu Thiên sao?" Trương Lê Anh nhìn thẳng Gia Vệ, lạnh lùng nói.

Gia Vệ gật đầu, đây quả thật là nhiệm vụ của hắn, sự tình khác đều có thể chối, nhưng là sự tình này, hắn thật đúng là không thể từ chối.

Tiếp nhận y phục, Gia Vệ vừa nhìn sơ qua, trên mặt liền lộ ra nụ cười khô.

Đây là một bộ tây trang (âu phục, vét), có vẻ là hàng hiệu, bất quá Gia Vệ chưa thấy qua cái nhãn hiệu này, ăn mặc tây trang, Gia Vệ chưa có mặc bao giờ, thậm chí, caravat Gia Vệ cũng chưa từng thấy qua.

Cái này không thể trách Gia Vệ, trong nhà căn bản không ai mặc tây phục, mà ngay cả cha hắn Gia Hồng Ngạo, cũng không có một bộ tây trang nào, giống như người có tầng lớp như hắn, căn bản không cần mặc tây trang.

Huống chi, Gia Vệ bây giờ mới tốt nghiệp trung học, vẫn chưa tới lúc mặc tây trang.

Gia Vệ không nói gì, thế nhưng Trương Lê Anh giống như đã nhìn ra, nàng nhìn Gia Vệ cầm bộ tây trang trong tay, liền trực tiếp vượt qua Gia Vệ hướng về bên trong đi đến.

Gia Vệ nhìn bóng lưng Trương Lê Anh, lại nhìn trong tay mình, chần chờ trong chốc lát, Gia Vệ liền đóng cửa lại.

Một nam sinh vừa tốt nghiệp trung học, vẫn có một ít quan niệm cô nam quả nữ cùng ở trong một phòng không tốt lắm, bất quá mở cửa thay quần áo, có vẻ cũng không tốt lắm.

Đem y phục đặt trên giường, Trương Lê Anh liền lấy quần áo từ trong túi ra, sắp xếp áo sơ mi mặc trong tây trang chỉnh tề, chợt liền hai mắt nhìn thẳng về phía Gia Vệ.

Gia Vệ méo cả miệng, Trương Lê Anh nhìn soi mói như vậy, hắn thật đúng là xấu hổ không dám cởi quần áo.

"Cần ta giúp người sao?" Bất quá, sau một lát, Trương Lê Anh cũng trực tiếp hỏi.

"Không cần, ta tự mình làm là được." Gia Vệ vội vã nói một câu, cũng không chần chờ nữa, trực tiếp đem quần áo mình cởi ra, lộ ra thân trên trần truồng.

Mà Gia Vệ hạ thân, trừ quần lót ra bên ngoài chỉ mặc một cái quần, Gia Vệ vẫn thật không dám cởi.

Bất quá, Gia Vệ mới vừa dừng lại, Trương Lệ Anh liền nhìn về phía tây trang trên giường, đem thắt lưng cho Gia Vệ đeo lên, sắp xếp tốt từng cái từng cái, để cho Gia Vệ mặc vào.

Không bao lâu, Gia Vệ còn chưa bắt đầu cởi quần, Trương Lệ Anh cũng đem quần tây đưa cho Gia Vệ, hai mắt to nhìn thẳng chăm chăm vào Gia Vệ, giống như muốn cười nhạo Gia Vệ vậy.

"Người nhìn cái gì?" Gia Vệ thử hỏi.

Hắn chưa từng thấy nữ nhân da mặt dày như vậy, từ việc Trương Lệ Anh gọi Trác Thiển là Tiểu Thiển có thể thấy được, Trương Lệ Anh so với Trác Thiển còn lớn hơn một chút, chỉ ít cũng phải 25~26 tuổi, thể nhưng Gia Vệ thật đúng là tưởng tượng không được, nam nhân như thế nào mới có thể hàng phục được Trương Lệ Anh.

"Đề ta kêu Tiểu Thiển tới giúp người thay quần áo." Trương Lệ Anh liếc mắt nhìn Gia Vệ, liền trực tiếp vượt qua Gia Vệ, muốn đi ra ngoài.

"Ta cởi, ta cởi." Gia Vệ vội vàng nói, nếu Trác Thiển đến, hắn mới là thật cởi không nổi.

Gia Vệ vội vã lấy tốc độ nhanh như chớp cởi quần của mình, đem cái quần tây kia mặc vào.

Quần mặc vừa vặn, tuy rằng Gia Vệ có vẻ có chút gầy ốm, nhưng sau khi mặc quần này vào, một chút gầy cũng nhìn không ra.

Gia Vệ mới vừa thắt thắt lưng xong, liền cảm giác trên người đột nhiên mát lạnh, Trương Lệ Anh cầm áo sơ mi choàng lên trên người Gia Vệ, giúp đỡ Gia Vệ mặc áo sơ mi.

Gia Vệ thân thể trong nháy mắt cứng ngắc, đây có thể là lần đầu tiên có nữ hài tử chạm thân thể của hắn, tuy rằng tay của Trương Lệ Anh chỉ là trong lúc vô tình đụng tới thân thể của hắn, thể nhưng cũng làm cho Gia Vệ là xử nam có chút không chịu nổi.

"Tay..."

Gia Vệ một cử động nhỏ cũng không dám, nhưng Trương Lệ Anh không có ngừng lại chút nào, thanh âm tuy rằng như trước băng lãnh, nhưng lúc này lại có một chút ý vị khác.

Rất nhanh, áo sơ mi trắng được mặc ở trên người Gia Vệ, Trương Lệ Anh lại cầm lấy cái caravat màu đỏ đậm kia đeo lên cổ Gia Vệ,

chỉnh sửa chỉnh tề.

Mang xong caravat, Gia Vệ rốt cục thở ra một hơi, hần cảm giác như là vừa chạy hơn mười dặm, toàn thân đều có chút mệt mỏi.

Nhưng mà, Gia Vệ mới vừa bình tĩnh lại, sau một khắc, vẻ mặt hần lại ngu ngơ lần nữa, thân thể cứng ngắc.

Chỉ thấy Trương Lệ Anh đem mấy ngón tay như ngọc cầm lấy thắt lưng Gia Vệ, đem thắt lưng Gia Vệ mở ra, thậm chí lúc trong ánh mắt Gia Vệ đang khiếp sợ, Trương Lệ Anh đem quần Gia Vệ hơi kéo kéo xuống dưới.

Ngay lúc Gia Vệ muốn tự vệ, Trương Lệ Anh đem áo sơ mi nhét chỉnh tề vào trong quần Gia Vệ, nhìn thấy loại tình huống này, Gia Vệ sắc mặt đỏ lên, tay vừa bắt đầu giơ lên liền cứng ngắc trên không trung.

Chỉ bất quá, sắc mặt Gia Vệ càng ngày càng đỏ.

Ngay cả Trương Lệ Anh giúp đỡ Gia Vệ chỉnh sửa áo sơ mi, cũng là sắc mặt chàm rã bắt đầu đỏ lên.

Gia Vệ có thể không chế tay mình làm rất nhanh nhiều chuyện, cũng có thể không chế chân mình làm rất nhanh nhiều chuyện, vô luận làm cái gì, Gia Vệ đều có thể không chế tay chân làm rất nhanh rất chính xác nhiều chuyện.

Thế nhưng, Gia Vệ hành động, có một chỗ cũng không thể không chế chính xác, thậm chí có lúc, một chút không chế cũng không làm được.

Nhất là Gia Vệ vẫn là xử nam, bộ vị nào đó, hần căn bản không thể không chế.

Mà lúc Trương Lệ Anh giúp hần mặc quần áo, trong quá trình bỏ áo sơ mi vào trong, Gia Vệ rốt cục không thể nhịn được, cái nơi không bị lí trí hần không chế kia, bắt đầu có phản ứng.

Lần đầu đối mặt loại tình huống này, là lúc Gia Vệ mới vừa tỉnh ngủ, Trương Lệ Anh còn có thể bảo trì trấn định, dù sao xấu mặt là Gia Vệ, Trương Lệ Anh có thể chiếm được chủ động.

Mà bây giờ, Trương Lệ Anh sắc mặt phải đỏ lên, nàng giúp đỡ Gia Vệ bỏ áo sơ mi, là ngồi xổm trước người Gia Vệ giúp đỡ Gia Vệ làm, mà bây giờ, bộ vị nào đó của Gia Vệ, đứng là sắp dựng lên chạm đến khuôn mặt đỏ bừng đến phát nóng của Trương Lệ Anh.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 107

Không Được Nhìn Trộm

Bầu không khí xấu hổ kéo dài được vài giây, Trương Lệ Anh nhanh chóng khôi phục sắc mặt giúp đỡ Gia Vệ thất lại thất lung.

Thế nhưng không biết là do Trương Lệ Anh vẫn còn xấu hổ hay Gia Vệ thất lung xảy ra vấn đề, thất lung lại bị mở ra, lại không thể di chuyển.

Quần của Gia Vệ còn bị kéo xuống dưới, tuy rằng có áo sơ mi che lại, nhưng vẫn lộ ra nửa cái mông, đồng thời nơi không thể khổng chế ở phía trước còn có phản ứng.

Gia Vệ không dám cử động chút nào, giống như cả người đều bị cứng đờ vậy, chỉ có Trương Lệ Anh ngồi xổm trước Gia Vệ đang cố gắng làm.

Thế nhưng, thời gian từng giây từng giây trôi qua, Trương Lệ Anh vẫn không thể làm cho tốt được.

Trương Lệ Anh lúc này sắc mặt đã đỏ như táo tàu, khuôn mặt vừa đỏ vừa nóng, thậm chí trên chop mũi cũng xuất hiện vài giọt mồ hôi tinh xảo.

Chỉ có điều bất luận nàng làm như thế nào, cũng đều gặp trục trặc với thất lung của Gia Vệ.

Cuối cùng, Trương Lệ Anh hừ một tiếng, hai tay hất lên, liền đứng dậy, hai mắt không dám quay ra nhìn Gia Vệ, cố gắng lấy thanh âm băng lãnh nói: “Người tự làm đi.”

Gia Vệ xấu hổ cười, hẳn vốn là muốn để tự mình làm, nhưng lúc này hẳn không biết mở miệng nói như thế nào.

Trương Lệ Anh vừa đứng lên, Gia Vệ trong lòng thả lỏng không ít, nhưng không biết tại sao lại có chút mất mát.

Không biết làm như thế nào, Gia Vệ hai tay dùng sức, thắt lưng liền được thắt xong, căn bản không có xuất hiện tình trạng như của Trương Lệ Anh vừa rồi.

Đợi Gia Vệ thắt lưng xong, kéo quần lên, Trương Lệ Anh lúc này mới cầm lấy âu phục trên giường, sắc mặt đỏ bừng như trước giúp Gia Vệ mặc vào.

Âu phục có màu xám bạc sáng bóng, mặc ở trên người Gia Vệ cực kỳ vừa, nhìn lại mình trong gương, Gia Vệ cũng thấy kinh ngạc.

Hắn lúc này mới nhận ra, chính mình không hề bụi bặm, mình bây giờ còn quá đẹp trai.

Trên mặt tuy rằng không có nhiều thịt, nhưng góc cạnh rõ ràng, giống như điêu khắc tinh xảo vậy, mày kiếm hoành mục, hình như là mới xuất hiện, trước đây khi Gia Vệ còn mang kính, thật không có nhận ra mặt mũi mình có cảm giác như vậy.

(mày kiếm hoành mục: lông mày lưỡi kiếm nằm ngang ngay trên mắt)

Mà Trương Lệ Anh giúp Gia Vệ mặc âu phục cũng phải kinh ngạc.

Nếu như một nữ nhân xinh đẹp mặc vào một bộ y phục mỹ lệ được gọi là kinh diễm, Gia Vệ lúc này có thể được hình dung là cực kỳ đẹp trai.

Gia Vệ mặc âu phục vào, không hề có vẻ nhỏ người nữa, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, cũng làm cho hắn giống như là người có cổ sự vậy, đôi mắt đen thâm sâu kia, khiến người ta nhìn không thấy điểm cuối, giống như thâm uyên vô tận, bí mật trong đó, chỉ có bản thân hắn biết thôi.

(thâm uyên: vực sâu)

Dù tâm cảnh Trương Lệ Anh rất cao, nhưng nhìn thấy sự biến đổi của Gia Vệ sau khi mặc vào âu phục, cũng không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Trước kia, ấn tượng của Gia Vệ ở trong lòng Trương Lệ Anh chính là một tên nhóc thần bí, đây là ấn tượng sau khi Gia Vệ thể hiện ra thực lực cường đại, còn trước khi Gia Vệ thể hiện ra thực lực, thì Gia Vệ trong lòng Trương Lệ Anh chỉ là một tên nhóc dựa vào quan hệ mà trở thành nhân viên quốc gia.

Mà bây giờ, tên hóc kia giống như trong nháy mắt lớn lên.

Ứng đồ trên mặt Trương Lệ Anh cũng không có mất đi, nàng lúc này cái miệng nhỏ đỏ hồng kia hơi nhếch lên, hai mắt nhìn thẳng khuôn mặt Gia Vệ, thậm chí mấy ngón tay ngọc của nàng vẫn còn đặt ở trên ngực Gia Vệ, giúp Gia Vệ chỉnh sửa âu phục, chỉ có điều, tay của nàng lúc này lại không đi chuyển, giống như đang xoa lên ngực Gia Vệ vậy.

Gia Vệ cũng chỉ là bị vẻ đẹp trai của mình mê hoặc trong chốc lát mà thôi, nếu hắn không thể thoát ra khỏi sự mê hoặc đó được, chỉ có thể nói hắn là người thích tự luyện.

Bất quá, Gia Vệ sau khi tỉnh táo lại, lại hận mình không thể không tỉnh táo tiếp.

Bởi vì, biểu tình của Trương Lệ Anh hoàn toàn rơi vào trong mắt Gia Vệ, trải qua chuyện vừa rồi, Gia Vệ thật không dám làm gì, người được mùi hương trong miệng Trương Lệ Anh phả ra, cảm nhận được bàn tay Trương Lệ Anh xoa xoa, cơ thể Gia Vệ càng thêm cứng ngắt.

Thậm chí, trên trán đỏ mồ hôi, không chỉ có một mình Trương Lệ Anh mà Gia Vệ cũng là đầu đầy mồ hôi hột.

“Khụ khụ...”

Không bao lâu, Gia Vệ cảm giác mình sắp bị hư thoát, liền ho khan vài tiếng.

Trương Lệ Anh bị mấy tiếng ho khan này của Gia Vệ làm cho giật mình tỉnh lại, trên mặt rang đỏ giống như muốn xuất huyết vậy, đồng thời trong lúc cuống quýt, nàng liếc nhìn Gia Vệ một cái rất có dáng điệu nữ nhi.

Chính cái liếc mắt này, làm cho Gia Vệ hoàn toàn sùng sốt.

Trương Lệ Anh bộ dáng hoàn toàn là như nữ cường nhân, đột nhiên thể hiện ra dáng điệu nữ nhi, loại trái ngược này, làm cho Gia Vệ tưởng là mình nhìn nhầm, còn muốn nhìn thêm một chút.

Chỉ bất quá, Trương Lệ Anh rất nhanh khôi phục biểu tình băng lãnh, tuy rằng nàng vẫn là khuôn mặt đỏ bừng, nhưng trên mặt không còn nhìn thấy dáng điệu nữ nhi kia nữa.

« Chúng ta đi ra ngoài đi. » Thấp giọng nói một câu, Trương Lệ Anh liền có chút vội vội vàng vàng hướng về bên ngoài bước đi.

Gia Vệ cũng không chần chờ, theo sát phía sau, bất quá Gia Vệ lúc này trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười suy ngẫm.

Hắn phát hiện ra Trương Lệ Anh bây giờ, giống như không phải Trương Lệ Anh thật sự vậy.

Rất nhanh, hai người liền đi tới phòng của Trác Thiên, Hồng Vũ cũng ở đây, Trình Tung cùng Tank thì ở tại phòng đối diện với phòng Gia Vệ.

Lúc này, trong phòng khách, Tiểu Hạo Hạo đang tự mình chơi rất vui vẻ, thấy Gia Vệ cùng Trương Lệ Anh qua đây, Tiểu Hạo Hạo liền rất nhanh chạy đến bên người Gia Vệ, trực tiếp nhảy lên trên người Gia Vệ, vô cùng thân thiết nhỏ giọng gọi “Ba ba”.

Gia Vệ cũng vui vẻ đáp lại, đây cũng không phải là bí mật gì nữa, đồng thời Tiểu Hạo Hạo đã gọi một thời gian dài như vậy, Gia Vệ cũng không thấy xấu hổ nữa.

Đưa con gái nuôi này, Gia Vệ thừa nhận.

“Tiệc tối bắt đầu lúc bây giờ, tại tiệc tối này, chúng ta có 2 mục đích muốn đạt được.” Gia Vệ vừa mới ôm Tiểu Hạo Hạo ngồi xuống, Trương Lệ Anh liền trực tiếp mở miệng nói.

Tất cả mọi người nhìn về phía Trương Lệ Anh, Trương Lệ Anh lại tiếp tục nói: “Mục đích đầu tiên, là tìm hiểu rõ mục đích hướng đi của những công ty khác, bọn họ đối với sáu mạch ngọc thạch đứng đầu đều quan tâm, nếu có công ty lớn nào đối với một trong những mạch khoáng này muốn nhất định phải có, công ty chúng ta cũng chỉ có thể buông tha cái mạch khoáng kia. Mục đích thứ hai, là lôi kéo đối tác, phía đối tác này, cũng phải có đủ tài chính, trong lần đầu giá có thể cùng công ty chúng ta ít nhất có thể lấy được quyền hợp tác một mạch khoáng, đồng thời phía đối tác này, không có xung đột sinh ý với công ty của chúng ta, bằng không sau khi hợp tác, công ty chúng ta rất có thể sẽ phải chịu chèn ép.”

“Người tìm được đối tượng rồi sao?” Trác Thiên gật đầu, chọt mở miệng hỏi.

Gia Vệ cũng không nói lời nào, hắn đối với chuyện này không biết nhiều, đối với công ty châu báu lại càng biết rất ít, hắn không có cái kiến nghị gì.

Trương Lệ Anh gật đầu, nói: “Có năm công ty có điều kiện trở thành đối tác tốt nhất cho chúng ta, thứ nhất là công ty châu báu Vinh Hoa, công ty này sinh ý chủ yếu ở phía nam, mà công ty châu báu Trương thị chúng ta sinh ý chủ yếu ở phía bắc, cùng công ty châu báu Vinh Hoa hợp tác, cũng không có gì xung đột, đồng thời công ty châu báu Vinh Hoa kia cũng có thực lực, sẽ không kéo công ty của chúng ta tụt lùi; thứ hai là công ty kim cương Vương Nhị Thiểu, tuy rằng sinh ý của bọn họ trải rộng toàn quốc, nhưng chủ yếu là

kinh doanh sinh ý về kim cương, mà công ty chúng ta tại phương diện này tương đối yếu kém, cho nên chúng ta dùng kim cương để đổi lấy thêm nhiều ngọc thạch, thứ nhất có thể phát triển sinh ý ngọc thạch, thứ hai có thể mượn công ty kim cương Vương Nhị Thiếu kim cương để làm ăn thêm, khai thông thị trường kim cương của công ty chúng ta, bất quá cùng công ty kim cương Vương Nhị Thiếu hợp tác cũng có mặt xấu, bọn họ có thể mượn cơ này đến chiếm kim cương của chúng ta, cho nên cùng công ty này hợp tác nhất định phải đàm phán tốt điều kiện đã.”

“Về phần ba công ty khác, đều là công ty nước ngoài, thực lực mạnh hơn công ty chúng ta một bậc, cùng bọn họ hợp tác, chúng ta phải cẩn thận không một chút phân tâm, bằng không sẽ bị bọn họ tính kế mưu hại. Mà những công ty trong nước khác, cùng công ty chúng ta không có được tính hợp tác, căn bản không cần để ý tới.”

Trác Thiển nghe vậy, nhú mào gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Trương Lệ Anh phân tích rất đúng, thế nhưng có một chỗ nàng nói cũng chưa đúng, đó là cũng không phải cùng những công ty khác hợp tác thì có tính nguy hiểm, mà là hợp tác với mọi công ty đều có tính nguy hiểm.

Dù sao là hai nhà, thậm chí là ba nhà đồng thời cùng lấy quyền hợp tác một mạch khoáng, phân phối ngọc thạch khái thác ra, phải đi qua hiệp thương hợp tác, chỉ cần có hiệp thương, sẽ xuất hiện mâu thuẫn, mà xuất hiện mâu thuẫn, thì có thể xảy ra việc ngoài ý muốn.

“Không phải các người quen biết tổng giám đốc công ty châu báu Vinh Hoa kia sao?” Gia Vệ lúc này mở miệng hỏi.

Trương Lệ Anh cùng Trác Thiển đều nhìn về phía Gia Vệ, Trác Thiển không nói gì, Trương Lệ Anh lại là trừng mắt nhìn Gia Vệ, lạnh lùng nói: “Mọi người ở đây cúng ta đều quen biết.”

Gia Vệ hơi ngần ra, chợt xấu hổ cười nói: “Ta tiếp tục im lặng vậy.”

Hắn nghe ra trong lời nói của Trương Lệ Anh có chút tức giận, bất quá Gia Vệ cũng có thể lý giải, suy nghĩ của Lương Dững ai cũng đều có thể nhìn ra, nếu như theo Gia Vệ nói lúc này dựa vào mối quan hệ này đi hợp tác cùng công ty châu báu Vinh Hoa mà nói, vậy thì đại biểu cho việc phải hi sinh Trác Thiển, chỉ ít cũng phải để cho Trác Thiển dùng khuôn mặt tươi cười đi bồi tiếp, đây là việc mà Trương Lệ Anh tuyệt đối không cho phép.

Đương nhiên Gia Vệ cũng không nghĩ tới điểm này, hắn chỉ thuận miệng nhắc tới, cũng không có trải qua suy nghĩ cặn kẽ, cho nên nói, Gia Vệ ở phương diện kinh doanh buôn bán này còn kém lắm.

“Bằng không ta đi tìm Lương Dũng nói chuyện đàm phán, dù sao đây cũng là chuyện của công ty.” Trác Thiển chân chừ nói.

“Hợp tác như này, đâu cần phải làm như vậy?” Trương Lệ Anh nhíu mày, lại trừng mắt nhìn Gia Vệ, rồi mới nhìn về phía Trác Thiển, nói: “Người cứ muốn cúi đầu, hấn sẽ hung hang đập lên tôn nghiêm của người, mà hấn yêu cầu sẽ càng thêm quá phận, lẽ nào người vì muốn giữ lấy sự hợp tác này mà hi sinh chính mình sao?”

Trác Thiển sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch lên, rồi chậm rãi cúi đầu.

Trương Lệ Anh cũng cảm thấy mình nói có chút quá đáng, bất quá nàng cũng không nói thêm gì, hơi nhíu mày, như là nghĩ không ra nên an ủi Trác Thiển như thế nào, lại giống như phản xạ có điều kiện lại trừng mắt nhìn Gia Vệ, điều này làm cho Gia Vệ vẻ mặt xấu hổ xen lẫn nghi hoặc.

Gia Vệ chỉ nói một câu mà thôi, lại làm cho Trương Lệ Anh giận trừng mắt nhìn ba lần, điều này làm cho Gia Vệ quyết định sau này không nói ra chủ ý nào nữa.

Sau một lát, Trương Lệ Anh ngồi vào bên cạnh Trác Thiển, vỗ nhẹ lên vai Trác Thiển, nói: “Nếu như công ty châu báu Vinh Hoa hợp tác cùng công ty chúng ta, chuyện hợp tác này, phải thành lập dựa trên cơ sở lợi ích công bằng, chúng ta không cần bọn họ trợ giúp bất cứ thứ gì, bằng không sau này công ty chúng ta sẽ có nhược điểm rơi vào tay bọn họ.”

Trác Thiển ngẩng đầu lên, quay qua Trương Lệ Anh cười cười, nói: “Ta biết, yên tâm, ta không sao.”

Gia Vệ ở một bên đùa chơi với Tiểu Hạo Hạo, nhìn thấy hai nữ nhân này nói chuyện trịnh trọng như thế, hai mắt mang theo nghiến ngấm nhìn về phía hai người, nhưng mà vừa lúc đó, bên tai Gia Vệ vang lên thanh âm có chút giao hoạt của Tiểu Hạo Hạo: “Ba ba, không được nhìn trộm.”

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 108

Lương Đồng Bỏ Thuốc

Cùng Gia Vệ và Trác Thiển cùng nhau tham gia tiệc tối, còn có hai người Trương Huyền Vĩ và Trương Học Đông.

Bên người hai người họ, hiển nhiên không có nữ nhân, Trương Huyền Vĩ thì không cần phải nói, ông ta là một lão già, căn bản không cần nữ nhân đi cùng phụ giúp mình, mà Trương Học Đông có ý với Trác Thiển, tự nhiên sẽ không ở tiệc tối có Trác Thiển tham dự mà tìm bạn gái khác.

Vốn là hắn nghĩ có thể cùng Trác Thiển trở thành bạn nhảy, nhưng khi thấy Trác Thiển kéo cánh tay Gia Vệ xuất hiện, hắn sắc mặt liền trực tiếp tái nhợt lên.

Trương Huyền Vĩ sắc mặt thật ra lại không có thay đổi gì, bất quá trong mắt của ông ta cũng hiện lên lãnh quang.

Mà Gia Vệ lúc này, căn bản không chú ý tới sự biến hóa tâm tình của hai người này, bởi vì sự câu nệ khi ở cùng một chỗ với Trác Thiển, so với sự câu nệ lúc ở cùng Trương Lệ Anh còn lớn hơn một chút, bị Trác Thiển kẹp lấy cánh tay, không chỉ Gia Vệ cánh tay cứng ngắt, mà toàn thân cũng đều cứng ngắt, hai chân chỉ là máy móc bước đi, trên mặt cũng không biết mang theo biểu tình gì nữa.

Dọc trên đường đi, Gia Vệ cũng nhận được vô số loại ánh mắt.

Có thêm muốn, có khinh thường, có nghi hoặc không biết Gia Vệ là ai, cũng có những ánh mắt trang điểm mê người muốn mê hoặc Gia Vệ.

Bất quá, mặc kệ là ánh mắt gì, Gia Vệ cũng không hề chú ý tới.

Lúc này hắn chú ý, là dáng vẻ tươi cười ung dung tự nhiên của Trác Thiển, cùng với cách cư xử thích hợp, so với Trác Thiển lúc bình thường thì hoàn toàn bất đồng.

Mà so sánh với họ, Gia Vệ lại có vẻ không có mặt hơn.

Cho nên, Gia Vệ tận lực thả lỏng chính mình, thế nhưng người được hương khí thành thực phát ra từ trên người Trác Thiển, lại cảm nhận được sự mềm mại nơi cánh tay của nàng, Gia Vệ không thể nào thả lỏng được.

“Tiểu Thiển, đến thật sớm a, thế nào, đã nghỉ ngơi tốt sao?” Tại cửa, Gia Vệ cùng Trác Thiển vừa muốn đi vào liền bị Lương Dững ngăn cản lại.

Ở phía sau Lương Dững, còn có một thanh niên so với Trương Học Đông nhỏ hơn một chút, người thanh niên này cùng Lương Dững rất giống nhau, chính là con trai của Lương Dững, Lương Đồng.

Hai người này, cùng hai người Trương Huyền Vĩ giống nhau, đều tự mình cảm thương ra trận, không có bạn gái đi cùng.

Lương Dững không cần bạn gái Gia Vệ còn có thể lý giải, thế nhưng con trai Lương Dững không tìm bạn gái, cũng làm cho Gia Vệ có chút không giải thích được.

Bất quá, sau khi thấy ánh mắt của Lương Đồng không kiêng nể gì nhìn về phía Trác Thiển, Gia Vệ chợt tỉnh ngộ ra, xem ra hai cha con này đều có lòng muông dạ thú, đều có cùng tâm tư.

Gia Vệ lúc này chẳng những không có sinh khí, ngược lại trong lòng còn xuất hiện một tia đắc ý.

Trác Thiển như vậy, cho dù là ai cũng đều muốn cùng Trác Thiển giao hảo, mà Gia Vệ không có hành động đặc biệt gì, lại có thể ngẫu nhiên cùng người đẹp khoác tay, cùng người đẹp nhập chung vũ hội, chuyện này vô hình chung khiến Gia Vệ so với bọn họ lại cao hơn một bậc.

Chỉ có điều, ánh mắt Lương Dững cùng Lương Đồng nhìn Gia Vệ lại là khinh thường, mà không phải là tức giận.

Hai người bọn họ đều cho rằng Gia Vệ chỉ là Trác Thiển tìm đến để lấy có thôi, căn bản không có đem Gia Vệ để vào mắt, cho nên khi hai người chào hỏi Trác Thiển, căn bản chính là không để ý tới Gia Vệ.

“Nghỉ ngơi đã tốt, cảm ơn Lương tổng quan tâm.” Trác Thiển khẽ mỉm cười nói

Bất quá, khi nàng nói, cơ thể lại là dựa vào người Gia Vệ, cánh tay thân thiết khoác tay Gia Vệ, gần như nửa người đều dựa trên

người Gia Vệ.

Điều này làm cho cơ thể Gia Vệ bỗng nhiên cứng ngắc, đồng thời sắc mặt đỏ lên, bởi vì hắn cảm giác được hai cái nơi mềm mại mẫn cảm dưới ngực kia vừa vịn chạm vào người hắn, cái loại cảm giác này, làm cho Gia Vệ sáng khoái muốn kêu lên.

Bất quá Gia Vệ vẫn là nhịn xuống, dù sao lúc này không cho phép làm như vậy được.

Mà lúc này, Lương Dũng cùng Lương Đổng đều nhướng mày, trong mắt hiện lên vẻ giận dữ, Trương Học Đông bên cạnh lại hoàn toàn biểu lộ tức giận ra ngoài, bất quá sau khi bị Trương Huyền Vĩ trừng mắt, cũng không dám có hành động gì.

“Nghĩ ngợi tốt là được rồi, chúng ta đi vào thôi.” Lương Dũng ung dung cười, làm ra một tư thế xin mời.

Trác Thiên hơi gật đầu, liền kéo Gia Vệ đi vào đại sảnh tiệc tối.

Từ đầu đến cuối, Gia Vệ cũng không nói một câu nào, điều này làm cho Lương Dũng cùng Lương Đổng đối với Gia Vệ lại càng thêm không chú ý.

Bất quá, Trương Huyền Vĩ ở phía sau, trên mặt lại lộ ra nét cười nhạt.

Ông ta tuy rằng không biết rõ nội tình về Gia Vệ, thế nhưng ông ta biết, Gia Vệ tuyệt đối không phải dạng tiểu bạch kiểm như bọn Lương Dũng nhận định, cho nên Lương Dũng cùng Lương Đổng bắt tay nhau chuyển hướng công kích qua Gia Vệ, ông ta vui vẻ được nhận rồi.

Tọa sơn quan hổ đấu, thứ nhất có thể biết được rõ thân phận Gia Vệ, thứ hai cũng có thể làm ngư ông đắc lợi, có sao lại không làm chứ?

Tiến vào hội trường, bên trong cũng không có nhiều người, bất quá khi Trác Thiên tiến vào hội trường, toàn bộ hội trường đột nhiên trở nên yên tĩnh lại.

Mặc kệ là nam nhân có bạn gái hay không, đều đưa ánh mắt nhìn chằm chằm vào trên người Trác Thiên, trong mắt bọn họ không có chút che dấu dục vọng nào, còn có những người làm bộ thân sĩ thì quay qua Trác Thiên gật đầu chào hỏi, có những người lại nhếch miệng, quay qua Trác Thiên nháy mắt mấy cái, giống như đang phóng điện vậy.

Có điều, sau khi bọn họ làm xong những thứ kia thì lại làm tiếp một hành động, cực kỳ ăn ý với nhau.

Ngay sau khi lấy lòng Trác Thiên, tất cả bọn họ đều liếc mắt tức giận nhìn Gia Vệ, đều đem Gia Vệ trở thành địch nhân.

Gia Vệ đối với ánh mắt của bọn họ làm như không thấy, đồng thời Gia Vệ khước miệng hơi nhếch lên, hást cằm lên, lấy một loại thái độ tự trên cao nhìn xuống nhìn qua một lần mọi người ở đây.

Giống như là đang nói, lão từ so với các người trâu bò hơn, không phục sao?

Động tác này của Gia Vệ, càng rước lấy tức giận của nhiều người, thế nhưng không ai sẽ vì chuyện này mà nói ra dù chỉ một câu.

Nhưng trái lại bạn nhảy nữ của họ đối với hành động của bọn họ không được cao hứng cho lắm, sau khi nhìn đến Gia Vệ, mỗi người lại là hai mắt phát sáng, thậm chí có người khoa trương hai tay nâng má, trên mặt xuất hiện vẻ đỏ ửng.

Cái này càng làm cho bọn họ có cảm giác thất bại, cho nên ánh mắt tập trung ở trên người Trác Thiên rất nhanh biến mất dần đi.

Chỉ bất quá, trong những người này, có vài người đang bí mật thì thầm gì đó, trong đó có người của công ty trong nước, cũng có người của công ty nước ngoài.

Từ lúc bước vào, Gia Vệ vẫn nhìn thẳng vào một chỗ.

Ở chỗ đó, có mấy người châu Á, vì nhìn từ xa, căn bản không nhìn ra là người nước nào, thế nhưng thánh lực của Gia Vệ bây giờ có thể nghe được thanh âm rất nhỏ, đã sớm nghe được đó là mấy người Nhật Bản nói tiếng Nhật.

Rất rõ ràng nơi đó là đại biểu của công ty châu báu Nhật Bản, trong đó, cũng khẳng định có công ty châu báu Tiểu Điền, đầu lĩnh các công ty châu báu Nhật Bản.

Tại Lybia, Gia Vệ đã được nhìn thấy công ty châu báu Tiểu Điền là một công ty như thế nào, bây giờ Gia Vệ đối với công ty này, một chút hào cảm cũng không có, có, cũng chỉ là sự chán ghét.

“Công ty châu báu Tiểu Điền có thể hay không lại đối với người làm chuyện gì đó?” Gia Vệ nói khẽ với Trác Thiên.

“Bọn họ không dám đâu, ở đây tập trung toàn bộ công ty có địa vị trên thế giới, không chỉ là chính phủ Mianma coi trọng, toàn bộ chính phủ trên thế giới đều phải coi trọng, công ty châu báu Tiểu Điền nếu như dám dây vào, ngay cả quốc gia bọn họ cũng bảo vệ

không được cho bọn họ.” Trác Thiên thấp giọng nói, trên mặt nàng, luôn mang theo vẻ ung dung nhàn nhã tươi cười, quay qua đám người tham gia tiệc gật đầu chào hỏi.

“Vậy thì được, nếu như bọn họ thực có can đảm làm ra chuyện gì, ta cũng sẽ không khách khí.” Gia Vệ cũng là duy trì dáng vẻ tươi cười, khẽ nói với Trác Thiên.

Trác Thiên nhìn Gia Vệ, không nói thêm gì nữa.

Lời nói này của Gia Vệ có chút bá đạo, có chút làm lớn, nhưng là sau khi nhận thức qua thủ đoạn của Gia Vệ, Trác Thiên tin tưởng, Gia Vệ nói được thì có thể làm được.

Tại Libya, Gia Vệ khiến công ty châu báu Tiểu Điền chịu thiệt thòi lớn, ở chỗ này, công ty châu báu Tiểu Điền càng không chiếm được chút lợi nào.

Người trong hội trường càng lúc càng nhiều, người có thân phận cũng càng lúc càng nhiều.

Thình thoảng có người đến cùng Trác Thiên chào hỏi, có người Trung Quốc, có người ngoại quốc, cả đám đều rất muốn cùng Trác Thiên giao hảo, cho dù là đại biểu của công ty có danh tiếng lớn trên thế giới, cũng đều cùng nhau nịnh bợ Trác Thiên.

Điều này làm cho Gia Vệ thật sự hiểu được Trác Thiên ở chỗ này được hoan nghênh cỡ nào, chỉ là Trác Thiên không thể dùng loại quan hệ này mà thôi, nếu như có thể dùng thì công ty châu báu Trương thị khẳng định không chỉ phát triển như bây giờ.

Bất quá Gia Vệ cũng có thể lý giải, Trác Thiên ở trong hoàn cảnh này, không thể nào dùng quan hệ này được, nếu không nàng sẽ rơi vào một trong phong ba không thể giải thoát, kết quả cuối cùng, rất có thể là tan xương nát thịt.

Gia Vệ lúc này cũng làm việc mà một người vệ sĩ phải làm, đó là không cho bất kì kẻ nào thật sự tới gần Trác Thiên, càng không cho bất luận bàn tay heo nào có thể thừa dịp đụng chạm được.

Đương nhiên, Gia Vệ làm vệ sĩ, nhưng ở bên ngoài lại giống như là bạn trai Trác Thiên vậy, làm cho rất nhiều người sau khi thấy vậy, đều là một trận tiếc nuối, tiếc nuối nữ thần trong lòng bọn họ lại đã có bạn trai, mà người nam nhân này, lại còn ra vẻ như vậy.

Gia Vệ tất nhiên sẽ không để ý, hắn chỉ đứng ở bên người Trác Thiên, ngăn cản đám nam nhân tóc vàng cao to hơn so với hắn, luận chiều cao, Gia Vệ khẳng định không bằng những nam nhân cao to này, nhưng luận khí thế, Gia Vệ cũng có thể đem bọn họ ném lên tận

chín tầng mây.

Chỉ có điều, Gia Vệ không có phát hiện ra, từ sau khi tiến vào hội trường, liền xuất hiện một tình huống quái dị.

Nguyên bản vốn nên đi cùng một chỗ với Trác Thiển là Trương Huyền Vĩ lại là rời xa Trác Thiển cùng Gia Vệ, ở bên kia cùng đại biểu công ty khác nói chuyện phiếm với nhau, giống như bọn họ cùng Trác Thiển là người của hai công ty vậy.

Còn có, chính là Lương Dũng vẫn bám lấy Trác Thiển, từ lúc tiến vào hội trường, lại không hề để ý tới Trác Thiển, thậm chí khi ánh mắt mọi người tham gia đều đặt trên người Trác Thiển, thì Lương Dũng lại còn đang cùng đại biểu công ty khác đàm tiếu, giống như căn bản không thèm để ý tới Trác Thiển vậy.

Việc này cùng biểu hiện của hắn trước đó hoàn toàn bất đồng, Gia Vệ còn nhớ được khi bọn hắn tới khách sạn này, Lương Dũng rất tích cực thể hiện mình.

Lúc này đây, tại một ngách trong hội trường, có một thanh niên vuốt vuốt một chiếc cốc trên tay, trên mặt cười nhạt, hai con mắt híp lại cách hàng đồng người nhìn về phía Trác Thiển đang kéo cánh tay Gia Vệ.

Người thanh niên này, chính là con trai Lương Dũng, Lương Đổng.

“Đây là thời đại của thanh niên, không có can đảm lượng, cái gì cũng không làm thành được.” Lương Đổng uống một ngụm rượu đỏ, thấp giọng nói: “Lão già kia muốn dùng thủ đoạn bình thường, muốn dùng thủ đoạn thương nghiệp kém cỏi nhất giữ lấy người, rồi lấy tài sản của người, cái này cũng đã lạc hậu rồi, thời đại bây giờ, là thời đại tình dục hỗ trợ tình yêu, không có tình dục, sẽ không có yêu? Không có yêu, người sẽ không ngoan ngoãn đem tài sản của mình gia ra?”

Nói xong, Lương Đổng liền bung lên hai chén rượu, không để lại dấu vết bỏ vào một chén rượu trong đó một viên thuốc, cái viên thuốc kia vừa mới rơi vào trong chén rượu, liền trực tiếp tan ra, biến mất không thấy gì nữa.

Rượu đỏ trong chén, vẫn đỏ như cũ, căn bản không có chút biến đổi nào.

Sau khi thả viên thuốc xong, Lương Đổng trên mặt tươi cười biến thành dáng cười nghiêm túc không gì sánh được, hắn sờ sờ mũi, lúc này mới nhận ra cái kính mắt gọng vàng của mình không có mang, liền nhún nhún vai, bung hai chén rượu lên, hướng về phía Trác Thiển đi tới.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 109

Thái Độ Của Lương Dũng

Trong hội trường, Gia Vệ phụ trách đảm nhận làm bạn nhảy của Trác Thiển, ở trong mắt người khác thì chính là làm bạn trai.

Tuy rằng Gia Vệ cũng không phải rất cam tâm tình nguyện, nhưng loại cảm giác khiến người ta thêm muốn này, đối với Gia Vệ cũng rất là hưởng thụ, cho nên Gia Vệ cũng không có biểu hiện ra tâm tình khó chịu.

Mãi cho đến khi Gia Vệ cảm nhận được một cỗ khí tức chán ghét, hẳn lúc này mới hơi nhíu mày, nhìn về hướng cỗ hơi thở kia.

Lọt vào tầm mắt, chính là Lương Đống đang bung hai ly rượu đi tới.

“Trác tổng, Lương Đống mời ngài, hi vọng sau này hai công ty chúng ta có thể chân thành hợp tác với nhau.” Lương Đống tiếp cận bên người Trác Thiển khi không còn ai đến nữa, cũng không có có người quấy rối hành động của hắn.

Tất nhiên, Gia Vệ thì hắn đã bỏ qua, bằng không hẳn không có khả năng không nghĩ biện pháp tách Gia Vệ ra.

Trác Thiển nhìn ly rượu không trong tay, đem nó thả xuống, nhận lấy ly rượu trong tay Lương Đống, nói: “Hy vọng có cơ hội có thể cùng Lương công tử hợp tác.”

Lương Đống mỉm cười, ngửa đầu uống một ngụm rượu đỏ, xong dùng ly rượu kính Trác Thiển.

Trác Thiển cũng không chần chừ, uống một ngụm rượu, quay qua Lương Đống gật đầu, rồi liền hướng về phía khác bước đi.

Lễ phép uống cùng Lương Đống một ly rượu đã quá đủ, không cần phải cùng Lương Đống nói chuyện nữa, dù sao Lương Đống cũng không phải tổng giám đốc công ty châu báu Vinh Hoa, hẳn không thể làm chủ cho toàn công ty châu báu Vinh Hoa được.

Mà người mà Trác Thiển muốn tới nói chuyện, dĩ nhiên là tổng giám đốc công ty châu báu Vinh Hoa Lương Dũng.

Chỉ có điều, Lương Dũng lúc này giống như đang cố ý tự kiêu, hấn ở trong một đám người vui vẻ, không thèm liếc mắt nhìn về phía Trác Thiển.

Gia Vệ lạnh nhạt nhìn Lương Đồng, liền đi theo bên cạnh Trác Thiển, hướng về phía khác đi tới.

Lương Đồng không có đem Gia Vệ để ở trong mắt, Gia Vệ lại càng không đem Lương Đồng để vào mắt, hai người bọn họ, một người tự cho mình là rất cao, mắt nhìn người khác đều là thấp, còn người còn lại, thật sự là có thực lực.

Mà sau khi Trác Thiển cùng Gia Vệ rời đi, Lương Đồng trên mặt chậm rãi lộ ra nụ cười nhạt.

Không bao lâu, hấn gọi tới một tên vệ sĩ tùy tùng, thấp giọng nói vài câu, liền đi tới đại biểu các công ty khác nói chuyện với nhau, bộ dạng hoàn toàn giống như là muốn nhận biết các bậc tiền bối vậy, khiêm tốn lễ phép, biểu hiện ra bề ngoài chính là một chính nhân quân tử,

“Lương tổng, ngài đúng là làm cho Trác Thiển khó tìm a.” Trác Thiển kéo tay Gia Vệ đi tới bên cạnh Lương Dũng, tiến lên trước mặt Lương Dũng đang nói chuyện rất hăng say trong đám người, cười nói.

Từ Lương Dũng, mấy người khác nhìn thấy Trác Thiển qua đây, đều là vẻ mặt bất ngờ.

Bọn họ vội vã tránh ra hai bên, để Trác Thiển đi vào giữa đám bọn họ, hiển nhiên mấy đại biểu hơn năm mươi tuổi của mấy công ty, cũng không tránh được lời khen ngợi với Trác Thiển, bọn họ tuy rằng che dấu cái kia, nhưng trong mắt họ vẫn thấy được quang mang kỳ dị, người tuy rằng già, nhưng tâm lại chưa già.

Có thể nói là, một thân tuổi tác, cũng sống như loài cầu vồng vậy.

Bất quá, những người này đều là đại biểu những công ty lớn, so với công ty châu báu Trương thị còn lớn hơn, Trác Thiển tất nhiên không thể đối xử giống như với Lương Đồng được, cảm ly rượu trong tay, nói chuyện vài câu.

Không bao lâu, ly rượu đỏ trong tay Trác Thiển đã uống hết, rất nhanh có người phục vụ rót thêm rượu cho nàng.

Tiệc tối còn chưa bắt đầu, Trác Thiển đã uống hết ba ly rượu, điều này làm cho Gia Vệ không khỏi nhíu mày lại, nhưng nhìn Trác Thiển sắc mặt vẫn trắng hồng, Gia Vệ hơi hơi yên lòng.

Uống xong ba ly rượu, Trác Thiển một chút say cũng không có, nói cách khác, từ lượng của Trác Thiển không nhỏ, căn bản không cần Gia Vệ lo lắng như vậy.

Nghĩ cũng đúng, nếu như từ lượng của Trác Thiển mà kém, Trương Lệ Anh trước khi bọn Gia Vệ tới hội trường sẽ nhắc nhở Gia Vệ, Trương Lệ Anh không nói, đó là yên tâm về Trác Thiển.

Không bao lâu, mấy người đại biểu công ty tản đi, nơi này chỉ còn lại Trác Thiển, Gia Vệ cùng Lương Dũng vẫn không nói gì.

“Lương tổng, đối với đầu giá mỏ khoáng ngọc thạch ngày mai, ngài có ý kiến gì không?” Trác Thiển quay qua Lương Dũng nâng ly, uống một ngụm rượu, hỏi.

Lương Dũng cười mà không nói, cũng uống một ngụm rượu, hơi lắc đầu, cũng không nói gì.

Mà Gia Vệ, lại là bị bỏ qua một bên, căn bản không có ai để ý tới.

Thế nào, Lương tổng có lòng tin có thể lấy được một mỏ khoáng không?” Thấy Lương Dũng như vậy, Trác Thiển sắc mặt cũng không đổi, thấp giọng hỏi.

“Vinh Hoa chúng tôi không thiếu hụt ngọc thạch, chỉ ít trong vòng năm năm, Vinh Hoa chúng tôi sẽ không thiếu ngọc thạch, cho nên có chiếm lấy được mỏ khoáng hay không, đối với Vinh Hoa chúng tôi ảnh hưởng không lớn.” Lương Dũng lắc đầu, trên mặt tươi cười nói.

“Thật sao?” Trác Thiển mỉm cười, trong mắt cũng hiện lên dị sắc, nói: “Lương tổng không có ý định cạnh tranh?”

“Cạnh tranh tất nhiên là có, bất quá công ty chúng tôi cũng có giới hạn, quá giới hạn này, công ty chúng tôi chỉ có thể buông tha mà thôi.” Lương Dũng nhún nhún vai, có vẻ không có gì nói.

Trác Thiển cười cười gật đầu, không nói gì nữa, bắt quá trong mắt nàng, xuất hiện vẻ lo lắng.

Công ty châu báu Vinh Hoa chính là phía có điều kiện hợp tác tốt nhất với công ty châu báu Trương thị bọn họ, thế nhưng hiện tại xem ra, Lương Dũng lại không có ý kia.

Gia Vệ ở một bên nghe những chuyện này, cho là rất không đúng, quyền hợp tác mỏ khoáng, chính là để lấy tiền tài, chỉ cần trước

khí mỏ khoáng sản kiệt thu được cả vốn lẫn lãi là được.

Số tiền công ty châu báu Trương thị có thể đưa ra, khẳng định không phải giá trị cao nhất của quyền hợp tác mỏ khoáng ngọc thạch, bằng không ai sẽ ngu ngốc đem giá tiền cao vượt qua giá trị của mỏ khoáng ngọc thạch để đi mua một quyền hợp tác mỏ khoáng?

Cho nên, sự tình mà Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh cho là phức tạp, Gia Vệ lại xem ra chính là một việc rất đơn giản.

Chỉ cần công ty không thiếu hụt, đồng thời xác định có thể kiếm được tiền, như vậy cũng không cần keo kiệt, lấy nhiều tiền tranh quyền hợp tác, chuyện này không phải thế là xong sao, cũng không cần cùng công ty Vinh Hoa hợp tác, càng không cần nhìn sắc mặt Lương Dũng.

Thế nhưng, Gia Vệ lại không hiểu đạo lý bên trong, bằng không hẳn cũng sẽ không nghĩ đơn giản như vậy.

Gia Vệ không có nói chen vào, hẳn buồn chán nhìn đi nơi khác, rất nhanh, ánh mắt hẳn lại dừng lại trên người Trác Thiển, mày nhíu lại.

“Có người nhìn chăm chăm vào Trác Thiển, có chuyện gì xảy ra nhi?” Gia Vệ trong lòng thầm nghĩ.

Vừa rồi hẳn buồn chán nhìn đi nơi khác, bên cạnh đó không xa rõ ràng có một nam nhân không phải đại biểu công ty nào thỉnh thoảng lại nhìn về phía Trác Thiển, cũng không phải là ngưỡng mộ, mà là giám thị, Gia Vệ có thể nhìn ra được.

“Xem ra, lần đầu gia này cũng sẽ không quá yên bình rồi.” Gia Vệ nhíu mày nghĩ, bắt quá rất nhanh hẳn lại ung dung cười.

Cho dù chuyện gì xảy ra, Gia Vệ cũng không sợ, cùng lắm thì phải mông rời đi, ai có thể dựa vào danh hiệu “Long Tứ” này mà tra ra được hẳn chứ?

Lại nói, nếu quả thật có người muốn điều tra, không cần Gia Vệ xuất thủ, cũng có người ngăn cản bọn họ.

Không bao lâu, Trác Thiển lại cùng Lương Dũng nói chuyện, ý tứ của nàng, dĩ nhiên là muốn lôi kéo công ty châu báu Vinh Hoa, cùng công ty châu báu Vinh Hoa hợp tác chiếm được quyền hợp tác một mỏ ngọc thạch, cùng nhau thu hoạch ngọc ở trong đó.

Chỉ có điều, Lương Dũng vẫn duy trì ý không muốn hợp tác, thế nhưng trong giọng nói của hắn, cũng để lộ ra ý tứ, cho dù là Gia Vệ cũng có thể nghe ra được.

Ý của hắn, đó là công ty châu báu Trương thị cùng công ty châu báu Vinh Hoa sát nhập thành một công ty, như vậy, cho dù là công ty châu báu Trương thị không chiếm được quyền hợp tác một mỏ ngọc thạch, sau này công ty châu báu cũng không thiếu hụt ngọc thạch.

Nhưng mà, nếu sát nhập, liền phải đối mặt với vấn đề sát nhập như thế nào.

Về phần vấn đề này, căn bản là không cần Lương Dũng nói, ý của hắn đã rất rõ ràng.

Trác Thiển ngay cả cân nhắc cũng không cần, dáng tươi cười trên mặt nàng biến mất không thấy gì nữa, lạnh lùng nói một câu, liền cùng Gia Vệ đi khỏi chỗ của Lương Dũng.

Lương Dũng phía sau, dáng vẻ tươi cười trên mặt cũng không biến đổi, giống như tất cả hắn đều đã khống chế trên tay.

Rất nhanh, tiệc tối được bắt đầu, các đại biểu công ty lớn ngồi xuống, chủ tịch thì đi lên đài, mấy lão gia hỏa này định phát biểu vài câu.

Trong đó, tất nhiên có Trương Huyền Vĩ bồi phận cao nhất công ty châu báu Trương thị, hắn phát biểu, đại bộ phận là về tình hình phát triển của nghề châu báu trên thế giới, không có đem công ty châu báu Trương thị nhắc tới, càng không có ý tứ tìm đồng bạn hợp tác với công ty châu báu Trương thị.

Trên cơ bản phát biểu đều là chuyện nhạt nhẽo, chẳng qua là đối người khác, đồng thời đổi loại chuyện nói thôi, phía dưới tuy rằng có nhiều người nhìn như đang rất chăm chú lắng nghe, nhưng thật ra cũng có rất nhiều người trong bóng tối lợi dụng đem tay mò vào trên đùi bạn nhảy của mình, hoặc bạn nhảy của người khác.

Riêng Gia Vệ thấy, đã có tới bốn, năm chỗ, trong đó có hai người, không kiêng nể gì trực tiếp đem tay mò vào trong quần bạn nhảy của người khác, bắt quạ, làm Gia Vệ bội phục chính là, bất kể là nam nhân vươn bàn tay heo ăn vụng, hay là nữ nhân bị tay heo mò vào trong quần ăn vụng, biểu tình của bọn họ, đều là vẻ mặt chăm chú nghiêm túc, giống như đối với mấy bài phát biểu của mấy ông già trên đài rất là tán thưởng, rất là bội phục.

Mà đúng lúc phát biểu hăng say nhất, Gia Vệ buồn chán lấy điện thoại ra chơi giết thời gian, hắn liền nghe được Trác Thiển thấp giọng nói một câu: “Ta đi toilet một tý.”

Rồi Trác Thiển đứng dậy, hướng về bên ngoài bước đi.

Gia Vệ ngờ ngẩn nhìn Trác Thiển, trên mặt xuất hiện vẻ thèm muồn.

Hắn cũng rất muồn mượn cơ đi toilet thoát khỏi bài phát biểu trước tiệc tối này, điều này làm cho Gia Vệ buồn chán ngay cả nghịch điện thoại cũng không muồn nữa.

“Đi toilet chờ so với ở chỗ này cũng tốt hơn.” Sau một lát, Gia Vệ thấp giọng nói, rồi trực tiếp cầm ly rượu của mình, uống một ngụm hết sạch.

Đặt ly rượu xuống, Gia Vệ nhìn người xung quanh, nhíu mày lại, rồi lại cầm lấy ly rượu của Trác Thiển, cũng một ngụm uống hết.

Uống liên tiếp hai ly rượu, rồi đi toilet, hắn là thuộc về hành động bình thường nhỉ?

Gia Vệ nhìn mọi người xung quanh, thấy bọn họ biểu tình đều là vẻ mặt thành thật, người bên dưới cũng lo bận rộn việc của họ, không ai chú ý tới hắn, hắn liền trực tiếp đứng dậy, chỉnh sửa lại âu phục một chút, rồi bước nhanh đi ra bên ngoài.

Mới ra khỏi hội trường, Gia Vệ còn chưa kịp thở ra, thì phía trước cách đó không xa, Trác Thiển đang hướng về bên phải đi tới, thân ảnh đi vào bên trong, ở phía sau nàg, một nam nhân cũng rất nhanh đi vào trong đó.

Gia Vệ ngờ ngác, chột sắc mặt biến đổi, trực tiếp chuyển chân, lặng yên không tiếng động cấp tốc đi theo sau.

Hắn phát hiện, người đi theo phía sau Trác Thiển, chính là người hắn phát hiện đã giám thị Trác Thiển trong hội trường.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 110

Thân Công Kiện

Gia Vệ dùng tốc độ chạy nước rút chạy 100m đi tới nơi chỗ quẹo kia, thế nhưng, khi vào trong đó, lại nhìn không thấy thân ảnh Trác Thiển cùng người nam nhân kia đâu.

Gia Vệ sắc mặt đại biến, không chút do dự, liền hướng về bên trong đi tới.

Không bao lâu, Gia Vệ liền đi tới bên ngoài toilet.

Toàn bộ hành lang không hề có thân ảnh Trác Thiển cùng người nam nhân kia, mà trong hành lang, cũng chỉ có toilet có thể giấu người.

Gia Vệ hí hai mắt lại, nhìn toilet nữ, hai tay nắm cửa, liền trực tiếp đẩy cửa ra đi vào.

“Suu...”

Mới vừa đi vào, Gia Vệ liền nghe được âm thanh xé gió bay tới, tay phải vung lên đỡ lại, chỉ nghe “Bịch” một tiếng, mộc côn thô to như cổ tay trực tiếp gãy thành hai đoạn.

Người kia không chút do dự, giơ chân lên đá vào người Gia Vệ.

Mà lúc này, Gia Vệ trên mặt lộ ra vẻ cười nhạt.

Người này rõ ràng là một người luyện võ, tuy rằng thực lực không bằng Trịnh Tung, thế nhưng so với Tank cũng không sai biệt bao nhiêu.

Thực lực như vậy, làm vệ sĩ, cũng không phải vệ sĩ bình thường.

Nhưng lúc này, hẳn đến bất cóc Trác Thiên, Gia Vệ tất nhiên sẽ không lưu thủ.

Chỉ thấy Gia Vệ rất nhanh lấy khuỷu tay đánh ngược lại về người nọ, khi chân còn chưa đạp trúng người, Gia Vệ khuỷu tay đã trực tiếp công kích lên ngực hắn.

Chỉ nghe “Ca” một tiếng, kèm theo đó là tiếng hét thảm vang lên, dưới một kích của Gia Vệ, người kia trực tiếp bị đánh bay đi, rơi vào tấm kính lớn trong toilet nữ, làm tấm kính rạn nứt ra, nhưng tấm kính cũng không có rơi xuống.

Gia Vệ lúc này mới nhìn xung quanh, trên một cái bồn cầu, Trác Thiên bị trói chặt hai tay, bị bịt chặt miệng lại.

Gia Vệ nhanh chóng giúp Trác Thiên cởi trói cùng gỡ băng dính ra, bất quá Trác Thiên hình như đã hôn mê, hai mắt nhắm lại, toàn thân run rẩy.

Nhìn thấy tình huống này, Gia Vệ trên mặt lóe lên vẻ tàn khốc, bất quá cũng không có gì lo lắng quá.

Có lẽ là Trác Thiên sợ hãi, cho dù ai gặp phải loại tình huống này, đều sẽ thấy sợ, toàn thân run rẩy, chính là biểu hiện sợ rõ ràng nhất, biểu hiện của Trác Thiên lúc này là rất bình thường, cho nên Gia Vệ không lo lắng lắm.

Hắn diu Trác Thiên đứng dậy, đi ra bên ngoài, nhìn nam nhân chịu một kích của mình kia, Gia Vệ cũng không nói gì.

Một kích này, là dưới tình huống Gia Vệ phần nộ phát ra, lực đạo có chút mạnh, cho nên nam tử kia trực tiếp bị đánh cho nứt xương ngực, nếu như để mặc cho hắn tự sinh tự diệt, tuyệt đối không sống qua đêm nay.

Mà muốn làm hắn tỉnh lại, bây giờ có lẽ đã không có khả năng, Gia Vệ cũng buông tha thẩm vấn hắn.

Gia Vệ đỡ Trác Thiên mở cửa toilet nữ, đi ra bên ngoài, vừa mới đi ra, liền có hai bóng người trực tiếp ngăn cản hai người Gia Vệ lại.

Gia Vệ ngẩng đầu nhìn lên, lúc này mới nhìn rõ, hai người phía trước, một người là con trai Lương Dũng Lương Đổng, người còn lại là một nam tử hơn ba mươi tuổi, nam tử này so với Gia Vệ cao hơn một chút, vóc người xem như cường tráng, nhưng Gia Vệ liếc mắt liền nhìn ra, nam tử này tuyệt đối là một người luyện võ, trên người hắn có khí tức lạnh lẽo, khí tức này bị che dấu, nhưng cũng không tránh được ánh mắt Gia Vệ.

Lương Đổng thấy Gia Vệ, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, mà sau khi thấy Gia Vệ đỡ Trác Thiên, hắn hai mắt hí lại, nhíu mày.

“Trác tổng bị làm sao thế?” Lương Đồng cũng không có ý tránh ra, ngược lại mở miệng hỏi.

“Trác tổng uống nhiều, ta đang muốn đưa nàng trở về.” Gia Vệ nói, trên mặt cũng không có biểu tình gì, cũng giống như Lương Đồng không đem Gia Vệ để vào mắt, Gia Vệ căn bản cũng không đem Lương Đồng để vào mắt.

“À? Ta nghe nói Trác tổng ngàn chén không say, từ lượng rất tốt, sao lại say được?” Lương Đồng trên mặt lộ ra vẻ cười nhạt, nói: “Ta xem ra là người đối với Trác tổng làm một vài chuyện không muốn người biết đi.”

“Chuyện đó và người có quan hệ sao?” Gia Vệ cười, là tức giận cười, hẳn không phải loại cuồng đánh nhau, cho nên không muốn động một chút lại động thủ, huống chi ở những nơi như thế này, hẳn càng không muốn động thủ, thế nhưng Lương Đồng lại chính là muốn bị đánh mà.

“Sao có thể không có quan hệ.” Lương Đồng lấy thái độ từ trên cao nhìn xuống nhìn Gia Vệ, nói: “Ta đưa Trác tổng về, người nên làm gì thì đi làm đi.”

Nói xong, Lương Đồng liền tiến lên muốn tiếp nhận lấy Trác Thiển từ trong tay Gia Vệ.

Bất quá, nam tử phía sau Lương Đồng kia, tại lúc Lương Đồng còn cách Gia Vệ còn có ba thước, liền trực tiếp ngăn cản Lương Đồng lại.

Lương Đồng khẽ cau mày, nhưng không nói gì.

Nam tử phía sau trên mặt lại là vẻ cười ngấm, nhìn Gia Vệ nói: “Tiểu huynh đệ, Lương công tử chúng tôi sẽ không để cho người thực hiện được chuyện xấu, vẫn là đem Trác tổng gia cho Lương công tử đi.”

« Ta làm chuyện xấu? » Gia Vệ lại cười, nói: « Nếu như ta không giao thì sao? »

“Ta biết người có luyện võ, thực lực không tệ, bất quá người vẫn còn trẻ, không nên thể hiện mình, dù sao người cũng chỉ là làm việc kiếm tiền mà thôi.” Nam tử lắc lắc đầu nói.

“Đem Trác tổng giao cho ta, ta sẽ cho người mười vạn, số tiền này, so với thù lao nhiệm vụ người nhận được nhiều hơn nhiều.” Lương Đồng còn nói thêm, lúc này hẳn vẫn cho Gia Vệ là một tên vệ sĩ nhỏ bé, một tên vệ sĩ bình thường.

Gia Vệ lắc đầu, nói: “Hoặc là tránh ra, hoặc là động thủ.”

Rất rõ ràng, Gia Vệ không chủ động động thủ, không có nghĩa là Gia Vệ chịu bị động, nhưng hẳn cũng biết chỗ tốt của việc bị động, cái này cũng đều là mảnh khõe nhỏ trong đánh nhau, bây giờ ở nơi đây, nếu như Gia Vệ không chủ động động thủ, hẳn có thể xác định, chỉ cần động thủ, hẳn tuyệt đối có thể nhận được tiền bồi thường không ít.

Mặc dù là cuối cùng, Lương Đồng bị Gia Vệ đánh cho chết khiếp, nhưng được bồi thường vẫn chính là Gia Vệ.

“Cứng đầu cứng cổ, Kiện ca, giao hẳn cho ngươi.” Lương Đồng lui về phía sau một bước, quay qua nam tử bên cạnh nói.

Nam tử bên cạnh Lương Đồng hơi nhú mày lại, hẳn nhìn Lương Đồng, rồi nhìn về phía Gia Vệ, nói: “Đem Trác tổng giao ra đây, bằng không hôm nay ngươi không thể lành lặn đi ra khỏi khách sạn này đâu.”

“Cũng chỉ biết nói mạnh miệng.” Gia Vệ cười lạnh nói.

“Mạnh miệng sao?” Nghe lời nói của Gia Vệ, nam tử được Lương Đồng gọi là Kiện ca cười, sau một lát, hẳn thu lại dáng cười, nói: “Ta biết đội trưởng nhiệm vụ lần này của các ngươi là Trịnh Tung, cho ngươi một cơ hội, gọi Trịnh Tung tới đây.”

“Kiện ca...” Lương Đồng nghe vậy thì nhú mày, trên mặt xuất hiện vẻ không vui.

“Lương công tử yên tâm, ta có nắm chắc.” Nam tử quay qua Lương Đồng cười nói.

Gia Vệ thì lại nhú mày, nam tử được Lương Đồng gọi Kiện ca này, nhất định là nhận biết Trịnh Tung, bằng không không có khả năng trực tiếp mở miệng bảo gọi Trịnh Tung tới nơi này.

Gia Vệ nghĩ nghĩ, cũng không do dự, trực tiếp lấy điện thoại di động ra gọi Trịnh Tung, bảo Trịnh Tung tới nơi này.

Thấy Gia Vệ gọi điện thoại, nam tử trên mặt vẻ tươi cười càng thêm đậm, hiển nhiên hẳn cũng rất muốn cùng Trịnh Tung phân cao thấp, đây chính là một cơ hội rất tốt.

Lương Đồng ở bên cạnh lại là nhú mày, chuyện này càng nhiều người biết càng không tốt, nhưng mà người vệ sĩ mình dùng tiền thuê này lúc trước đã nói qua, hẳn không giống như vệ sĩ khác sẽ nghe theo mọi mệnh lệnh của Lương Đồng, hẳn biết nhận định bản thân mình chuyện gì làm chuyện gì không làm.

Thậm chí chuyện lần này, chính là do Lương Đồng nói dối lừa gạt hấn, hấn mới bằng lòng theo Lương Đồng tới nơi này.

Loại tình huống này, gọi là cao nhân nan thỉnh (người tài giỏi thì khó mời), nói khó nghe, chính là làm bộ.

Nhưng bất kể là cao nhân nan thỉnh hay là làm bộ, Lương Đồng một chút chẳng đáng cũng không cảm thấy, bởi vì người này chính là vương bài của công ty vệ sĩ kia, theo Lương Đồng nói, thì chính là đáng giá.

Không đầy một lát, thân ảnh Trịnh Tung cùng Tank liền xuất hiện cách đó không xa, hai người cũng thấy tình huống Gia Vệ bên này, liền trực tiếp đi tới.

Vừa tới nơi, Trịnh Tung còn chưa kịp hỏi Gia Vệ rốt cục là tình huống như thế nào, ánh mắt hấn liền rơi vào người nam tử bên cạnh Lương Đồng.

“Thân Công Kiện?” Trịnh Tung vẻ mặt sững sờ nói ra một cái tên.

Mấy người đều là nhìn về phía nam tử kia, Thân Công Kiện, chính là tên của hấn.

“Trịnh ca, đã lâu không gặp.” Thân Công Kiện mỉm cười, nói.

“Tiểu tử ngươi ở chỗ này làm gì?” Trịnh Tung lập tức cười ha hả, trực tiếp tiến lên hai bước, ôm lấy Thân Công Kiện, hung hăng vỗ vỗ vào lưng hấn.

Trịnh Tung khí lực rất lớn, bất quá cho dù hấn có thể dùng khí lực lớn, dáng vẻ tươi cười trên mặt Thân Công Kiện cũng không biến hóa chút nào.

Không bao lâu, Trịnh Tung cùng Thân Công Kiện tách ra, chột vẻ mặt liền nghi hoặc nhìn về phía Gia Vệ cùng Trác Thiển đang được Gia Vệ đỡ lấy, hỏi: “Xây ra chuyện gì?”

Gia Vệ dùng ngón tay chỉ chỉ Thân Công Kiện cùng Lương Đồng, nói: “Hỏi hấn đi.”

Thân Công Kiện chỉ Lương Đồng, nói: “Đây là cố chủ của ta Lương công tử, Lương công tử cùng Trác tổng luôn là bạn tốt, bây giờ Trác tổng uống say, Lương công tử muốn đưa Trác tổng trở về, dù sao lòng người khó đoán, Trác tổng uống say, nói không chừng sẽ gặp nguy hiểm, chỉ có điều vị tiểu huynh đệ này lại không chịu đem Trác tổng giao cho chúng ta.”

“Tiêu Kiện, người nếu biết ta ở chỗ này, thì khẳng định cũng biết ta ở đây làm gì, vị này cũng là anh em của chúng ta, chúng ta tại sao lại gây bất lợi với Trác tổng?” Trịnh Tung cau mày, ngữ khí không thân thiện nói.

Lương công tử cùng Trác tổng là bạn tốt, lo lắng cho Trác tổng cũng là chuyện bình thường.” Thân Công Kiện trên mặt vẻ tươi cười không đổi, nói.

“Thật sự muốn gây bất lợi cho Trác tổng, sợ rằng lại là một người khác.” Trịnh Tung hai mắt nheo lại nhìn Lương Đồng, chột nói.

Thân Công Kiện nghe vậy chột ngẩn ra, rồi lắc đầu cười, nói: “Trịnh ca, người lẽ nào đối với ta không yên tâm sao? Dem Trác tổng giao cho Lương công tử, Thân Công Kiện ta bảo đảm Trác tổng sẽ được an toàn.”

“Nếu như không giao thì sao?” Gia Vệ lại nhăn mày, lạnh lùng hỏi.

Thân Công Kiện nhìn Gia Vệ, rồi nhìn về phía Trịnh Tung, sau khi thấy Trịnh Tung trên mặt có vẻ không hài lòng, Thân Công Kiện trên mặt hơi lộ cười khở, nói: “Như vậy, Thân Công Kiện chỉ có thể thỉnh giáo Trịnh ca mà thôi.”

“Thỉnh giáo ta?” trinh tung nhíu mày, liền hừ lạnh một tiếng.

Thân Công Kiện này Trịnh Tung nhận biết, thậm chí Thân Công Kiện là do Trịnh Tung mang vào nghề vệ sĩ này, vốn Thân Công Kiện sẽ trở thành an hem với Trịnh Tung, giống như Tank vậy, bất quá Thân Công Kiện thiên phú rất mạnh, không mất bao lâu thời gian, thực lực của hắn không yếu hơn Trịnh Tung bao nhiêu, cho nên sau đó hắn được công ty điều đi huấn luyện đặc thù, Trịnh Tung cùng Thân Công Kiện đã lâu rồi không gặp mặt, bất quá Trịnh Tung cũng biết chuyện Thân Công Kiện trở thành vương bài của công ty.

Nếu nói hiện tại Trịnh Tung cùng Thân Công Kiện thực lực ai mạnh hơn, vậy khẳng định là Thân Công Kiện, tuy rằng lần gặp mặt Thân Công Kiện trước đó thực lực của hắn còn không mạnh bằng Trịnh Tung, nhưng qua mấy năm, Trịnh Tung có thể tưởng tượng Thân Công Kiện lớn mạnh cỡ nào.

Cho nên, khi Thân Công Kiện hướng về phía Trịnh Tung xin thỉnh giáo, liền làm Trịnh Tung nghĩ rằng, Thân Công Kiện thực lực bây giờ tuy rằng vượt qua Trịnh Tung, nhưng còn chưa thật sự đánh bại qua Trịnh Tung, Thân Công Kiện muốn, là đánh bại Trịnh Tung để chứng minh chính mình, có lẽ nói, để thỏa mãn hoàn toàn ước muốn của mình, chỉ thế mà thôi.

Chỉ có điều, người làm chủ chuyện của Trác Thiển ở đây, cũng không phải Trịnh Tung.

Thân Công Kiện hai mắt nhìn thẳng Trịnh Tung, Trịnh Tung hai mắt cũng nhìn thẳng Thân Công Kiện, Trịnh Tung còn chưa kịp nói tiếp nhận hay cự tuyệt, thì bên cạnh vang lên thanh âm không kiêng nể của Gia Vệ: “Thình giáo em gái người ấy.”

Cùng lúc đó, một bàn chân với tốc độ mà Thân Công Kiện không tránh thoát đập tới trên bụng Thân Công Kiện, vốn là hai mắt đang chờ mong Trịnh Tung gật đầu, Thân Công Kiện lúc này hai mắt lại là trừng lớn nhìn về phía Gia Vệ mà chính mình vẫn cho rằng chỉ là một vệ sĩ nhỏ bé bình thường.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 111

Lần Nhập Môn Đầu Tiên

Một cước này của Gia Vệ, không chỉ là khiến Thân Công Kiện trùng to mắt, ngay cả Lương Đống cũng phải trùng to mắt ra.

Hai người bọn họ trong lòng đều vô cùng chấn động, nhất là Lương Đống, hẳn lúc này trong lòng đang điên cuồng gào thét: đó chính là vương bài a!

Thế mà, vương bài Thân Công Kiện, cũng bị Gia Vệ một vệ sĩ nho nhỏ bình thường không được Lương Đống để vào mắt đập một cước ngã chổng lên trời.

Đây là tình huống gì đây?

Đến nỗi hai người Thân Công Kiện cùng Lương Đống đều sững sờ, bọn họ không hiểu, thế giới lúc nào lại ngược đời như vậy, một vệ sĩ nho nhỏ bình thường lại có thể đánh ngã vương bài vệ sĩ.

Mà Trịnh Tung ở một bên, vẻ mặt cười khẩy.

Thực lực của Gia Vệ, Trịnh Tung tuy rằng không phải là biết rõ toàn bộ, nhưng ít ra cũng đã được chứng kiến.

Tên ninja Nhật Bản kia có cường đại hay không?

Chỉ ít Trịnh Tung tự nhận mình không đỡ được mấy chiêu của ninja kia, mà tên ninja kia, cũng bị Gia Vệ giết chết.

Đương nhiên trong đó cũng có công sức của Dạ Lang, thế nhưng công sức của Gia Vệ cũng không thể xóa bỏ được.

Huống chi lúc đó Trịnh Tung đang đóng trạng thái hôn mê, căn bản không biết là Dạ Lang giết ninja kia, mà vẫn cho là Gia Vệ giết, cho nên hẳn đối với thực lực của Gia Vệ đã nhận thức đến nỗi cường điệu hóa rồi.

Mà Thân Công Kiện, có thiên phú mạnh, cũng từ hơn hai mươi tuổi mới bắt đầu huấn luyện, hơn ba mươi tuổi mới trở thành thiên tài vương bài công ty vệ sĩ mà thôi, hẳn tên thiên tài này, sao có thể so sánh cùng Gia Vệ?

Cho nên, khi Thân Công Kiện nói ra muốn cùng Trịnh Tung thỉnh giáo, Trịnh Tung hừ lạnh một tiếng kia, cũng không phải là cự tuyệt, mà là đại biểu cho việc Thân Công Kiện không biết trời cao đất dày mà bất mãn.

Trịnh Tung tự nhận mình đánh không lại Thân Công Kiện, thế nhưng Trịnh Tung có thể xác định, Gia Vệ nhất định dư sức hành hạ Thân Công Kiện.

Cho nên, một cước kia của Gia Vệ đá vào trên người Thân Công Kiện, Trịnh Tung một chút kỳ quái cũng không có.

Mà Tank bên người Trịnh Tung, trên mặt cũng xuất hiện vẻ khiếp sợ.

Tank cùng Thân Công Kiện cùng thuộc một công ty vệ sĩ, tự nhiên biết Thân Công Kiện là vương bài công ty, hẳn đã từng nghe nói qua vương bài Thân Công Kiện này cường đại cỡ nào, mà bây giờ lần đầu tiên gặp, lại nhìn thấy vương bài này bị một cước của Gia Vệ đạp ngã ngửa.

Điều này sao có thể không làm cho Tank khiếp sợ? Không chỉ là khiếp sợ Gia Vệ cường đại, mà cả khiếp sợ sự khô hải của vị vương bài này.

“Vài năm không gặp, thực lực ngươi không tăng bao nhiêu, bắt quả ngạo khí cũng có chút tăng mạnh quá.” Trịnh Tung cười lạnh nói.

Lời này tất nhiên là nói cho Thân Công Kiện nghe, từ biểu hiện của Thân Công Kiện vừa rồi thấy được, Thân Công Kiện bị chìm vào trong ảo tưởng tự đại mù quáng, hẳn được tăng bốc nhiều, có chút không biết thắng thua nữa.

Thân Công Kiện nghe vậy, vẻ mặt ngơ ngác nhìn về phía Trịnh Tung.

Đúng ra, Thân Công Kiện còn phải gọi Trịnh Tung một tiếng sư phụ, bởi vì Trịnh Tung dẫn Thân Công Kiện đi vào con đường vệ sĩ này, lại được Trịnh Tung dạy cho võ thuật.

Bất quá, trước kia khi Thân Công Kiện đi theo Trịnh Tung, Trịnh Tung bảo Thân Công Kiện gọi hắn Trịnh ca, giống như Tank cùng Hồng Vũ vậy.

Bất đồng là, Tank cùng Hồng Vũ tuy rằng gọi Trịnh Tung là đại ca hoặc Trịnh ca, nhưng mặt khác, đều đem Trịnh Tung trở thành sự phụ của chính mình, mà Thân Công Kiện, quả thật đem Trịnh Tung trở thành đại ca, đến nỗi cho thành đối thủ, hoàn toàn ngang nhau, thậm chí hẳn lúc này, muốn lấy thực lực để bàn luận, có chút ý tứ xem thường Trịnh Tung.

Thân Công Kiện đối với lời nói của Trịnh Tung không phản bác được, hẳn cũng không phải loại người cuồng vọng mù quáng tự đại, cũng không phải loại người nội tâm độc ác, bị một cước kia của Gia Vệ đá kích, lại được lời nói của Trịnh Tung chỉ điểm, Thân Công Kiện rất nhanh nhận thức được sai lầm của mình, trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy xấu hổ không chịu được.

Thấy Thân Công Kiện lộ ra vẻ xấu hổ áy náy, Trịnh Tung hơi gật đầu, tiếp tục nói: “Năm đó khi ngươi theo ta, ta đã nói với ngươi, tuy rằng chúng ta làm vệ sĩ, nhưng chúng ta cũng không phải tay sai, càng không phải chó săn, có một số việc, việc nghĩa nên làm thì không được chùn bước, lớn vì nghĩa trong lòng chúng ta, nhỏ vì tiền cơm cho người nhà chúng ta. Thế nhưng, có một số việc, không nên làm thì chúng ta không thể làm, cho dù là có núi vàng núi bạc mê hoặc, chúng ta cũng không thể làm được, điều này, ngươi đã quên.”

« Ta chưa quên. » Lời nói của Trịnh Tung vừa dứt, Thân Công Kiện đột nhiên ngẩng đầu lên nói.

Lương Đống cho rằng Thân Công Kiện là làm bộ, kỳ thực đó là nguyên tắc thật sự của Thân Công Kiện, mà nguyên nhân hẳn giữ vững nguyên tắc này, chính là do năm đó Trịnh Tung đã dạy bảo hẳn.

Điều này, hẳn chưa từng quên, cũng không dám quên.

“Vậy vì sao lại làm chuyện như thế này?” Trịnh Tung trên mặt lóe lên thần sắc giận dữ, thanh âm trầm thấp hỏi.

“Ta...” Thân Công Kiện vẻ mặt nghi hoặc, chuyện hẳn làm, hẳn đều suy nghĩ, cho rằng mình không có làm sai.

Mà lúc này đây, Gia Vệ cũng cười, hơn nữa còn phát ra tiếng cười.

Tất cả mọi người nhìn về phía Gia Vệ, lúc này, Gia Vệ đối với Trịnh Tung lắc đầu, nói: “Trịnh ca, người này đã được mười tuổi chưa?”

“So với ta còn lớn hơn.” Trịnh Tung còn chưa trả lời, Tank liền méo miệng nói.

Gia Vệ cũng lắc đầu, nói: “Ta thấy hẳn chỉ có 6, 7 tuổi mà thôi.”

Trịnh Tung cười lạnh một tiếng, không nói gì.

Tốt xấu không phân biệt được, đúng sai không rõ, cũng chỉ có nhóc con không hiểu chuyện mới có thể như vậy.

Bất quá, Trịnh Tung trong lòng so với Gia Vệ cũng hiểu rõ hơn, Thân Công Kiện cũng không phải là không phân biệt được tốt xấu, cũng không phải không rõ đúng sai, mà là hấn vào đời chưa lâu, cho nên mới bị Lương Đống lừa gạt.

Trước khi làm bảo tiêu, Thân Công Kiện chính là một người bình thường đến mức bình thường, thậm chí hơn hai mươi tuổi, hiểu biết của hắn còn không bằng một nhóc con mười tuổi, mãi cho đến khi Trịnh Tung mang theo Thân Công Kiện tiến vào sự nghiệp vệ sĩ, Thân Công Kiện mới thật xem như bắt đầu trưởng thành.

Chi có điều, Thân Công Kiện còn không có thật sự trưởng thành, lại để cho công ty cho là thiên tài để đào tạo, trải qua một phen đào tạo, Thân Công Kiện dựa vào thiên phú hơn người trở thành vương bài công ty, nhất thời ngạo khí trong lòng tăng nhiều, tự tin mù quáng, làm hắn tưởng như mình là tâm điểm, hắn lúc này, nhìn như một cao thủ tâm cảnh, nhưng người sáng suốt liếc mắt là có thể nhìn ra, hắn một con chim non vào đời chưa lâu.

Thân Công Kiện về mặt nghi hoặc, hắn không biết lời này của Gia Vệ là có ý gì, bị Gia Vệ một cước đánh ngã, Thân Công Kiện mặc dù có chút không phục, thế nhưng như vậy cũng để cho hắn tự mình hiểu một việc, hắn không phải đối thủ của Gia Vệ.

Gia Vệ cũng không để ý gì tới Thân Công Kiện, đỡ Trác Thiển đi hai bước, nói: “Ta trước tiên đưa Trác tổng trở về, bất quá, vừa có người muốn gây bất lợi cho Trác tổng, người kia trong toilet nữ, buổi sáng ngày mai, ta muốn biết rõ chân tướng chuyện này, Trịnh ca, có thể làm được không?”

Nghe ngữ khí của Gia Vệ đối với Trịnh Tung, Thân Công Kiện càng sùng sốt, hắn còn tưởng Gia Vệ là một thủ hạ của Trịnh Tung, nhưng theo những lời nói của Gia Vệ, hắn nghe ra được, Trịnh Tung có vẻ lại là thủ hạ của Gia Vệ.

Điều này sao có thể?

Thân Công Kiện cũng là rất hiểu Trịnh Tung, Trịnh Tung tuy rằng cực kỳ ôn trọng, không giống như thanh niên luôn xung động, nhưng nhiệt huyết của hắn cũng chưa lạnh, là một người ngạo khí mười phần, sao lại cam tâm trở thành thủ hạ người khác?

Mà sau một khắc, Thân Công Kiện càng khiếp sợ.

Chi thấy Trịnh Tung gạt đầu, nói: “Yên tâm, tối này sẽ để ngươi biết rõ chân tướng?”

Trịnh Tung ngữ khí cũng không phải cung kính, cũng không phải lấy lòng, mà là một loại vui sướng, một loại quen thuộc, thậm chí có một ít tình cảm mãnh liệt.

Giống như, lúc này Gia Vệ là vua của giới vệ sĩ vậy, mà Trịnh Tung, lại là một người vệ sĩ thiên tài mới chớm nở, lúc này, Trịnh Tung muốn ở trước mặt Gia Vệ biểu hiện, lưu lại ấn tượng tốt cho Gia Vệ.

Chính là loại cảm giác này, làm cho Thân Công Kiện không thể lý giải, Trịnh Tung dĩ nhiên muốn đối với một thanh niên biểu hiện chính mình?

Không ai giải thích nghi hoặc cho Thân Công Kiện, Gia Vệ lại đỡ Trác Thiển đi hai bước, đi tới bên người Lương Đổng, Gia Vệ liền dừng lại, hẩn nhìn Lương Đổng, rồi nhìn về phía Trịnh Tung, trên mặt lộ ra dáng cười ngấm, nói: “Trịnh ca, ta cung cấp cho ngươi một đầu mối.”

Gia Vệ vừa nói những lời này, một bên dùng tay chỉ chỉ Lương Đổng bên cạnh.

Trịnh Tung đầu tiên là sững sốt, chợt trên mặt lộ ra dáng tươi cười suy ngẫm nhìn về phía Lương Đổng.

Mà bị hai người Gia Vệ và Trịnh Tung nhìn thẳng, cho dù là Lương Đổng trong lòng nắm chắc, cũng không tránh khỏi toàn thân run lên, muốn nói gì đó, nhưng Gia Vệ cùng Trịnh Tung cũng không có cho hắn cơ hội nói.

Gia Vệ đỡ Trác Thiển đi, lưu lại chỉ còn bốn người Lương Đổng cùng Tank đem Lương Đổng nhấc lên, còn có Thân Công Kiện bị Trịnh Tung răn dạy, đương nhiên ở trong toilet nữ, còn có một người, bất quá lúc này còn đang bị hôn mê.

Gia Vệ cũng không để ý tới những chuyện này, nếu như Trịnh Tung ngay cả chuyện này cũng làm không được, Gia Vệ sao có thể yên tâm giao sự tình Libya cho Trịnh Tung quản lý đây?

Gia Vệ rất nhanh đỡ Trác Thiển trở lại phòng của nàng, mà vừa mới đi tới trong phòng khách, Trác Thiển hai mắt hơi mở ra, toàn thân run run tìm nước uống.

Gia Vệ giúp đỡ nàng rót một ly nước, vừa mới đặt vào trong tay, nàng liền một hơi uống cạn sạch.

Mà lúc này ở trong phòng, không còn có ai khác, Gia Vệ chỉ có thể tự mình ở lại chiếu cố Trác Thiển.

Bất quá, Gia Vệ lại nhanh chóng nhúu mày, phản ứng của Trác Thiên, có chút quá mạnh mẽ thì phải?

Nhưng mà, sau một khắc, Gia Vệ lại trừng lớn hai mắt từ trên ghế salon đứng lên.

Chỉ thấy Trác Thiên bên cạnh dĩ nhiên lấy tay kéo vai áo của váy dạ hội xuống, lộ ra bờ vai trắng nõn như ngọc, cặp thỏ trắng đầy đặn dựng đứng kia cũng lộ ra hơn một nửa.

Tư thế mê người như vậy, làm Gia Vệ còn là xử nam như thế nào chịu được?

Bất quá, cho dù không thể chịu được, Gia Vệ cũng phải nhịn xuống, hấn trong lòng tràn đầy nghi hoặc, lẽ nào Trác Thiên say thật? Bằng không nàng làm sao có thể làm ra tư thế như vậy?

Lông mày hơi nhúu, Gia Vệ hít sâu một hơi, liền đi tới bên người Trác Thiên, nắm lấy cái tay Trác Thiên còn đang kéo y phục của chính mình xuống, giúp nàng kéo vai áo lên, lập tức đem nàng ôm lên, hướng về phòng ngủ đi tới.

“Ngủ một giấc sẽ tỉnh táo lại.” Đây là suy nghĩ của Gia Vệ, hấn gần như chưa từng uống say bao giờ, kiến thức ứng phó với những người say rượu chỉ có thế.

Mà lúc đó, tại một căn phòng thần bí đặt vô số màn hình.

“Chú ý, chú ý, thực nghiệm thể số 00213 bị lâm vào tình trạng nhập môn, có hay không mở ra lần nhập môn đầu tiên, cần được trao quyền, thỉnh nhanh chóng.” Thanh âm máy móc cứng ngắt vang lên, có vẻ có chút gấp gáp.

Sau một lát, một thanh âm già nua vang lên: “Trao quyền nhập môn, mở ra lần nhập môn đầu tiên cho 00213.”

“Trao quyền thành công, sẽ mở ra lần nhập môn đầu tiên cho số 00213.” Thanh âm máy móc lần thứ hai vang lên.

Lúc này, Gia Vệ vừa mới đem Trác Thiên thả trên giường, sắc mặt đột nhiên đỏ lên, một sự xúc động không biết từ đâu chiếm lấy tư duy hấn.

Mà phía trước người hấn, Trác Thiên lại lần thứ hai đem vai áo váy dạ hội kéo xuống, nàng hai mắt mơ màng, cái lưỡi hồng liếm liếm môi, mấy ngón tay ngọc cũng từ lâu vuốt ve trên lồng ngực Gia Vệ.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 112

Dục Vọng

Ở trong phòng Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh, Trác Thiển ở đó, hai mắt mơ màng nhìn Gia Vệ, bộ váy dạ hội trên người, đã sắp cời xuống hết, hai thỏ ngọc trắng noãn đưng đứng lộ ra hơn nửa.

Mà Gia Vệ đứng trước giường thì đỏ mặt tía tai, mũi thở hỗn hển, trong hai mắt tràn đầy tơ máu, giống như sắp phát nổ vậy.

Chỉ có điều, trong mắt Gia Vệ vẫn còn lưu lại một chút trấn tĩnh, chút trấn tĩnh này, giúp Gia Vệ tận lực khống chế cơ thể mình.

Nhưng mà đúng lúc này, ngón tay ngọc của Trác Thiển rơi xuống đúng ngay thất lưng Gia Vệ, nhẹ nhàng một cái, liền đem thất lưng Gia Vệ mở ra.

Trác Thiển trên ngực hô hấp càng ngày càng mãnh liệt, trên mặt xuất hiện vẻ đỏ bừng, trên trán xuất hiện từng giọt mồ hôi hột tinh xảo.

Nàng được Gia Vệ thả trên giường, lúc này hai chân chồng lên nhau, hai cái chân ngọc cọ sát vào nhau, tình cảnh như thế này, chỉ cần là nam tử bình thường nhìn thấy, liền sẽ bị mê hoặc tâm trí.

Gia Vệ lúc này lại như thế này, hấn sắc mặt đỏ lên, vẻ trấn tĩnh trong mắt dần dần biến mất, thân thể cứng đờ cũng bắt đầu chậm chậm cử động.

Trong phòng, xuất hiện một mùi hương cô quái, nghe được mùi hương này, Gia Vệ toàn thân bỗng nhiên chấn động, chột hai mắt trừng lớn, giống như là muốn rút ra khỏi hốc mắt vậy, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ như tiếng dã thú.

Trác Thiển giống như là toàn thân cực kỳ khó chịu, vốn bàn tay ngọc đang mở thất lưng Gia Vệ ra, lúc này lại thu hồi lại, trên mặt xuất hiện vẻ thống khổ, hai bàn tay ngọc lại là du ngoạn trên người mình, như vậy, bộ váy dạ hội trên người nàng càng muốn thoát ra,

không có vai áo lộ ra nội y ngực có màu hồng phấn giống như thiếu nữ, khiến Gia Vệ không khỏi lại trừng lớn hai mắt.

Mà vừa lúc này, Gia Vệ phát ra một tiếng gầm nhẹ, đầu hấn ngẩng lên, trên mặt lộ ra thần sắc đấu tranh, nhưng mà chỉ trong chốc lát sau đó, hấn hai tay liền nắm y phục trên người mình, kéo mạnh ra hai bên một cái, âu phục cùng áo sơ mi trên người trực tiếp bị Gia Vệ xé thành hai nửa.

Ngay sau đó, Gia Vệ trực tiếp nắm lấy bộ váy dạ hội của Trác Thiên đang nằm trên giường, lại kéo mạnh một cái, thiếu chút nữa đem cả Trác Thiên từ trên giường kéo ra.

Bộ váy dạ hội màu đen bị Gia Vệ dùng tay xé rách, trên người Trác Thiên chỉ còn lại có hai mảnh nội y màu hồng phấn ở trên và dưới.

Trác Thiên giống như cũng ý thức được điều gì, trên mặt vẻ ửng hồng càng thêm đậm, hai mắt mơ màng, khoe mắt xuất hiện từng giọt nước mắt trong suốt như ngọc trai, mà hai tay của nàng, tay trái đặt ở trên nội y phía trên run nhẹ, tay phải thì bị nàng kẹp giữa hai chân.

Gia Vệ như dã thú xé nát bộ váy dạ hội trên người Trác Thiên, Trác Thiên cũng không có ngăn trở gì, dáng người ngạo nhân bày ra, không có một chút gì là ngượng ngùng, có, cũng chỉ là nhu cầu mãnh liệt.

“Rồng...”

Gia Vệ hai mắt du ngoạn khắp dáng người ngạo nhân kia của Trác Thiên, làn da trắng nõn làm cho Gia Vệ đánh mất hoàn toàn lý trí, hấn lúc này, chính là một dã thú động dục, đem tất cả lý trí đều vứt bỏ.

Không có chần chờ nữa, Gia Vệ trực tiếp đem Trác Thiên đè dưới thân, miệng khô và nóng trực tiếp bao lấy đôi môi nhỏ hồng của Trác Thiên, giống như muốn từ đó hút lấy quỳnh tương ngọc lộ để thỏa mãn cơn khát vậy.

Mà hai tay của Gia Vệ cũng không có rảnh rỗi.

Hấn tay trái trực tiếp nắm lấy tay phải Trác Thiên, vuốt ve qua lại trên cặp đùi trơn mềm của nàng, tay phải thì nắm lấy tay trái Trác Thiên, ra sức xoa nắn cái chỗ sùng sững ngạo nhân kia.

“Um...”

Một tiếng thờ gập vang lên, làm Gia Vệ phải chấn động toàn thân, đây giống như là một cái tín hiệu, Gia Vệ chấn động toàn thân ngay sau đó, da trên người vốn chỉ có chút hồng, trong nháy mắt biến thành màu đỏ tươi, giống như máu tươi vậy.

Mùi hương trong phòng lại càng thêm nồng, giống như là chất xúc tác, thúc dục vận động nào đó.

Mà ở một bên giường, quần áo của Gia Vệ rơi xuống, thắt lưng bằng da thật bị Gia Vệ xé thành hai nửa, mà cùng quần áo của Gia Vệ rơi xuống đất, còn có nội y hồng phấn kia của Trác Thiển.

“A...”

Một thanh âm vừa chứa sự đau đớn vừa vui sướng vang lên, làm cho gian phòng vốn yên tĩnh bắt đầu có thêm âm thanh, Gia Vệ liên tục phát ra tiếng gầm gừ giống như dã thú, phát tiết dục vọng trong lòng. Cái thanh âm vừa đau khổ vừa vui sướng kia cũng không ngừng vang lên, giống như hưởng ứng cùng với tiếng gầm nhẹ của Gia Vệ, thậm chí cảm giác có chút có nhịp điệu.

Trên giường, Gia Vệ cùng Trác Thiển mãnh liệt làm hoạt động nguyên thủy nhất, Gia Vệ lúc này, không có một chút suy nghĩ thương hương tiếc ngọc, chỉ có không ngừng đòi hỏi, không ngừng phát tiết.

Biểu hiện trên mặt Trác Thiển nói ra nàng vừa đau nhức vừa vui sướng, cánh tay của nàng vòng qua cổ Gia Vệ, hai mắt hơi mờ, mơ màng nhìn thẳng vào khuôn mặt Gia Vệ, trong miệng không tự chủ phát ra từng tiếng kêu đau nhức lẫn vui sướng.

Hai người đều giống như không ngừng đòi hỏi nhau vậy, Gia Vệ chủ động, Trác Thiển càng thêm chủ động.

Làn da của hai người đồng thời biến thành sắc như hồng ngọc, long lanh trong suốt, nhưng đỏ tươi không gì sánh được, giống như muốn nhỏ ra máu tươi vậy.

Chỉ trong mười phút đồng hồ đi qua, làn da của Gia Vệ với Trác Thiển vẫn như hồng ngọc, bất quá lúc này trên đỉnh đầu hai người, xuất hiện một làn khói trắng, không phải là hơi nước, mà thật sự là khói trắng.

Hai làn khói trắng này giống như là dạng thể rắn, quanh quẩn tại trên đỉnh đầu hai người bọn họ, không ngừng biến hóa hình thái, giống như muốn xác định một hình thái nào đó, nhưng rất khó đạt được.

Mồ hôi ướt đẫm cả khăn trải giường, giường Simmons (giường lớn cao cấp) lúc này bị chạm sát vào tường, nệm giường cùng giường bị xô lệch ra khoảng cách rất lớn, khiến người ta khó có thể tưởng tượng làm như thế nào để tạo thành như vậy.

Không biết sau bao lâu thời gian, hoạt động nguyên thủy trên giường vẫn tiếp tục diễn ra, một chút xu thế chậm lại cũng không có.

Hai người đều như vừa mới bắt đầu vậy, thậm chí so với vừa mới bắt đầu càng thêm mãnh liệt, một người như dã thú, một người như biển khơi. Dã thú có thú tính vô cùng vô tận, muốn luôn luôn được phát tiết, mà biển khơi thì rộng vô biên vô hạn, luôn luôn có thể tiếp nhận được.

Nhưng mà, không bao lâu sau, chỉ nghe một tiếng gầm mạnh từ trong miệng Gia Vệ phát ra, vốn giường lớn đang rung động mãnh liệt, trở nên bình yên lại.

Gia Vệ ngẩng đầu nhìn nóc phòng, tơ máu trong hai mắt rất nhanh lù đi, nhưng cuối cùng vẫn còn lại chút ít, mà thân thể của hắn, lúc này cứng ngắc không gì sánh được, hai bàn tay đặt ở chỗ sừng sững trên ngực của Trác Thiển, đem hai tiểu bạch thỏ ép cho biến dạng.

Dưới thân Gia Vệ, Trác Thiển phần bụng run run, nàng hai mắt nhắm chặt, trên mặt vẫn như cũ là vẻ đau nhức lẫn vui sướng, bất quá lúc này, sự vui sướng đã chiếm phần lớn.

Khói trắng trên đỉnh đầu hai người lúc này chuyển động rất nhanh, không có bao lâu thời gian, liền đồng thời trở thành hình dáng một mảnh lá cây không rõ, thế nhưng làn khói trắng còn chưa trở thành hình dáng lá cây, liền trực tiếp tiêu tan ra, đi vào trong đỉnh đầu hai người, biến mất không thấy gì nữa.

Khói trắng tiến vào trong não, hai người đều chấn động toàn thân, cùng lúc đó, hai người đều mở to hai mắt, sau một lát, hai người vậy mà đồng thời co giật từ trên giường đứng lên.

Thậm chí, hai người co giật, so với vừa rồi vận động còn mãnh liệt hơn nhiều, trong phòng vang lên tiếng “Thình thịch thình thịch” không ngừng, bất quá, sự co giật của hai người lại tương phản với sự vận động vừa nãy, nệm Simmons sắp rơi khỏi giường giống như có kỳ tích khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Ước chừng năm sáu phút sau đó, cơ thể hai người đột nhiên cứng ngắc, chột hai người cùng nhắm hai mắt lại, ngã xuống giường.

Lúc này, tại trong cơ thể hai người họ, có một cỗ hình thái gì đó không cố định đang chạy tán loạn rất nhanh, cho dù là cơ thịt, mạch máu, thậm chí xương cốt, đều ngăn không được đường đi của thứ này.

Theo cỗ hình thái không cố định này chạy tán loạn trong cơ thể Gia Vệ và Trác Thiển, sắc hồng ngọc trên cơ thể hai người cũng

châm châm tiêu thất đi.

Không có bao lâu thời gian, làn da của Trác Thiển khôi phục lại vẻ trắng nõn như trước, dường như vô cùng mịn màng, ở bên trong có ẩn chứa một vẻ màu đỏ khôe mạnh, ngoài trắng trong hồng, càng lộ ra vẻ mê người.

Mà ở trên người Gia Vệ, sắc hồng ngọc tuy rằng đã tiêu thất, nhưng cũng không có tiêu thất toàn bộ, trên đầu hấn tóc cũng không có dài, có một đám khói trắng giống như tóc trắng quần trên tóc Gia Vệ, bất quá chỉ trong chốc lát, nó giống như một con giun, ở trên đầu chạy tán loạn đi.

Một cỗ khí nóng từ trong lỗ mũi Gia Vệ phun ra, kèm theo đó là từng tiếng gầm yếu ớt nhưng rất nặng nề, giống như một con dã thú đang ngủ đông, sau khi nhìn thấy con mồi, vẫn còn có thể tiếp tục giương ra hùng phong.

Trên giường, Trác Thiển đã ngủ say sưa, cái gì tiệc tối, cái gì ngày mai đấu giá quyền hợp tác mỏ khoáng ngọc thạch, cái gì tổng giám đốc công ty châu báu Trương thị, tất cả, đều bị Trác Thiển ném ra sau đầu, nàng lúc này, chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, bất quá trừ cảm giác vô cùng mệt mỏi này, nàng cũng cảm thấy thỏa mãn không cách nào có được.

Tuy rằng mệt mỏi, nhưng Trác Thiển toàn thân cảm thấy thoải mái, đầu cũng trở nên thanh tỉnh, mặc dù là nửa tỉnh nửa mê, nhưng nàng cũng có thể suy nghĩ tinh táo, giống như đây chỉ là sự tình bình thường, mà không phải chuyện khó khăn gì.

Căn phòng chậm rãi yên tĩnh lại, nếu cẩn thận lắng nghe còn có thể nghe được tiếng gầm nặng nề gián đoạn kia, đương nhiên, chỉ cần đi vào phòng này, liền có thể nghe được ở đây có mùi hương thoang thoảng.

...

Sắc trời đã muộn, tiệc tối cũng đã tan cuộc, rất nhiều người sau khi rời đi đều là một trận nghi hoặc hoặc là thất vọng.

Bọn họ chỉ thấy Trác Thiển trước khi bắt đầu tiệc tối, mà sau khi tiệc tối chính thức bắt đầu, những người đã chuẩn bị tốt để mời Trác Thiển khiêu vũ, lại không tìm được Trác Thiển ở đâu.

Ngay cả Lương Dũng cũng phải đi tìm Trác Thiển, muốn cùng Trác Thiển nói chuyện hợp tác, nhưng lại không tìm được.

Đương nhiên, Trương Huyền Vĩ cũng là nhú mày, dù sao tiệc tối này có tác dụng đối phó hội đấu giá mỏ khoáng ngọc thạch ngày mai, Trác Thiển dĩ nhiên ngay cả một chút thu hoạch chưa có thì đã rời khỏi, như thế chẳng những không cấp mặt mũi cho đại biểu các

công ty khác, trong lúc vô tình, cũng làm cho công ty châu báu Trương thị đắc tội những công ty này.

Mà lúc này đây, Trương Lệ Anh cùng Hồng Vũ mang theo Tiểu Hạo Hạo ra ngoài chơi cả đêm cũng đã trở về.

Tiến vào khách sạn, Hồng Vũ cũng không có theo Trương Lệ Anh cùng nhau trở về phòng, mà lại đi tìm Trịnh Tung, Trương Lệ Anh thì ôm lấy Tiểu Hạo Hạo nửa tỉnh nửa ngủ mở cửa phòng, lặng yên không một tiếng động đi vào, rồi từ bên trong đóng cửa lại.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 113

Phản Ứng Của Trương Lệ Anh

Trong phòng khách sạn của Trịnh Tung cùng Tank, Thân Công Kiệt đứng ở một bên không dám nói gì, nam tử bị Gia Vệ đánh cho hôn mê kia trên ngực được băng bó lại, nhưng vẫn chưa có tỉnh, mà ở giữa, Lương Đống bị trói trên một cái ghế, bên trái đã tái xanh.

Trịnh Tung trước đây không có to gan như vậy, dù sao Lương Đống con trai Lương Dũng tổng giám đốc công ty châu báu vinh hoa, công ty châu báu vinh hoa so với công ty châu báu Trương thị không yếu hơn, cho nên Lương Đống thuộc loại người Trịnh Tung không đắc tội được.

Nhưng mà bây giờ Trịnh Tung cũng có lá gan này rồi.

Sau khi tại Libya nhìn thấy thù đoạn của Gia Vệ, Trịnh Tung mới biết được, chính mình trước đây chú ý cẩn thận là buồn cười cỡ nào.

Sống một đời, nên thẳng thắn vô tư, muốn làm gì thì làm cái đó, một mực lo trước ngó sau, những gì đặc sắc của cuộc sống đều sẽ không có được, chỉ có thể sống tầm thường suốt đời mà thôi.

Huống chi, xảy ra chuyện gì còn có Gia Vệ gánh đỡ, mà phía sau Gia Vệ còn có quốc gia gánh đỡ.

Như vậy, Trịnh Tung liền không khách khí nữa.

Lương Đống tất nhiên sẽ ngang ngạnh, nói chuyện bắt cóc Trác Thiên cùng hắn không có quan hệ, thế nhưng hắn càng nói như vậy, Trịnh Tung cùng Tank xuống tay lại càng nặng, cho tới bây giờ, ngay cả khí lực hết to Lương Đống cũng không có nữa.

“Thế nào, còn không nói ra hả?” Trịnh Tung cười lạnh một tiếng, một cước đem Lương Đống đạp bay về phía sau, Thân Công Kiệt bên cạnh thấy thế, chỉ là da mặt co rút một chút nhưng cũng không dám nói gì.

Dù sao Thân Công Kiệt là vệ sĩ Lương Đống dùng tiền thuê đến, thế nhưng lúc này Thân Công Kiệt cũng không dám nói gì, sau

khi bị Gia Vệ đập cho một cước, lại bị Trịnh Tung răn dạy, Thân Công Kiện lúc này giống như là một nhóc con phạm sai lầm vậy, ở trước mặt Trịnh Tung, ngay cả ngẩng đầu cũng không dám ngẩng lên.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, Lương Đống toàn thân giãy dụa, muốn thoát khỏi cái ghế, nhưng căn bản thoát không được.

Tankd đi tới trước người Lương Đống, một tay nhắc Lương Đống cùng cái ghế lên, đem đặt lại vào vị trí cũ, cười lạnh một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Trịnh Tung tiến lên, tay phải vỗ vỗ mặt Lương Đống, nói: “Da mịn thịt mềm, nhưng rất có khả năng chịu đựng, ta đang suy nghĩ, có nên hay không dùng một ít hình pháp cho ngươi cả đời đều không quên được hay không đây?”

Lương Đống nghe vậy, da mặt co giật kịch liệt, bắt quá sau một lát, hắt hừ lạnh một tiếng, hai mắt nhú lại, nói: “Chuyện ngày hôm nay, sau này ta sẽ hoàn trả gấp bội.”

“Ta đem mày, thật sự tưởng rằng lão tử chưa giết người bao giờ phải không?” Trịnh Tung sắc mặt lạnh lẽo, tát một cái vào mặt Lương Đống.

Lương Đống uy hiếp như vậy, không những không làm cho Trịnh Tung tha cho hắn lần đầu, trái lại còn kích phát sát ý trong lòng Trịnh Tung.

Hắn biết rõ hậu quả khi đắc tội một tên thiếu gia, đây là xã hội có tiền là thượng đế, có tiền tuy rằng không phải không gì không làm được, nhưng có thể làm được gần hết tất cả mọi chuyện.

Trong đó, bao gồm cả chuyện làm cho Trịnh Tung đau khổ nhất, mà chuyện như vậy rất nhiều, Trịnh Tung không thể để chuyện này phát sinh được.

Cho nên trong lòng Trịnh Tung đã nổi sát ý với Lương Đống.

Cũng không phải chưa từng giết người!

Lương Đống vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn Trịnh Tung, lại lạnh lùng hừ một tiếng, bắt quá tiếng hừ lạnh này có chút run rẩy.

Lúc này trên người Trịnh Tung tán mát ra một cỗ sát ý, khiến Lương Đống trong lòng nảy sinh cảm giác sợ hãi, nhưng là thiếu gia

nhà giàu không phải loại ăn chơi trác táng, hẳn biết lúc này chính mình nên làm như thế nào, chỉ có thể một mực cường ngạnh đến cùng, mới có thể thua được kết quả tốt nhất, nếu như khai ra, hậu quả sẽ là điều tồi tệ nhất.

Lương Đồng là chủ mưu sự tình lần này, hẳn muốn làm thế, thế nhưng nếu như chuyện mê gian (chước mê rồi cưỡng gian) tổng giám đốc công ty châu báu Trương thị Trác Thiên bị truyền ra ngoài, Lương Dững chỉ có hai lựa chọn.

Lựa chọn thứ nhất, đó chính là buông bỏ đứa con trai Lương Đồng này; lựa chọn thứ hai, chính là buông bỏ công ty, để cứu con trai.

Hai lựa chọn này, đối với người kinh doanh như Lương Dững, không phải là khó lựa chọn.

Cho nên Lương Đồng không nói ra, hẳn lúc này biểu hiện phẫn nộ, biểu hiện ngang ngạnh, cũng không phải hẳn không sợ, mà là hẳn quá sợ.

Vừa lúc này đây, cửa phòng bị mở ra, Hồng Vũ đi vào, khi thấy tình huống trong phòng, nàng liền nhú mày.

Hai người Trịnh Tung cùng Tank thấy Hồng Vũ đến, hai người đều lộ ra dáng vẻ tươi cười quái dị.

Trịnh Tung trực tiếp để Hồng Vũ làm tiếp chuyện của hắn, mà Hồng Vũ cũng không hỏi nguyên do gì, trực tiếp cười đáp ứng.

Trịnh Tung cùng Tank mang theo Thân Công Kiện ra khỏi phòng, đi nơi khác.

Lương Đồng vẻ mặt nghi hoặc, hai mắt hắn nhìn thẳng vào vóc người nóng bỏng trước mặt, khuôn mặt cũng xem là cực phẩm mỹ nữ, biểu tình tức giận trên mặt liền tiêu thất, thay vào đó là vẻ tươi cười nghiền ngẫm.

Đối phó với nữ nhân, Lương Đồng có dư thừa kinh nghiệm.

Chỉ bất quá, không có bao lâu thời gian, trong phòng của Trịnh Tung và Tank truyền ra tiếng kêu tê tâm liệt phế thảm thiết, loại tiếng kêu thảm thiết này, giống như cũng không tồn tại trên đời, mà như là bắt nguồn từ địa ngục cửu u vậy.

...

Trương Lệ Anh đem Tiểu Hạo Hạo đã ngủ vào gian phòng của mình, rồi đi ra phòng khách, nàng tự rót cho mình một chén nước, lúc này mới thoải mái ngồi vào trên ghế salon.

Trên mặt nàng cũng hiện ra vẻ mệt mỏi.

Buổi tối hôm nay, Tiểu Hạo Hạo chơi rất điên cuồng, Trương Lệ Anh cũng chỉ có thể cùng Tiểu Hạo Hạo điên cuồng theo, mà Trương Lệ Anh chưa bao giờ thích đi chơi loạn, không có được thể lực phong phú như Tiểu Hạo Hạo, chơi suốt mấy giờ, nàng chỉ cảm thấy đau lưng mà thôi.

Bất quá nàng cũng không biểu hiện ra bên ngoài, trước mặt mọi người, nàng mãi mãi là vẻ mặt băng lãnh kia, hoàn toàn là một Trương thư ký mạnh mẽ.

Chỉ có trở lại nơi của chính mình, thời gian ở riêng một mình, nàng mới có thể trầm tĩnh lại, gỡ xuống tất cả mọi hóa trang.

“Không biết Tiểu Thiên đã trở về chưa?” Trương Lệ Anh xoa xoa cái chân nhỏ, nhìn về phía cửa phòng Trác Thiên đang đóng chặt kia.

Bây giờ là hơn chín giờ tối, vẫn chưa tới lúc đi ngủ, Trác Thiên cùng Trương Lệ Anh, mỗi buổi tối đều phải hơn mười giờ mới ngủ.

Bất quá ngày hôm nay lại khác, ngày hôm nay Trác Thiên tham gia tiệc tối, có thể uống say rồi cũng nên.

Nhìn cửa phòng Trác Thiên, Trương Lệ Anh trên mặt lộ ra vẻ thương tiếc.

Không ai so với Trương Lệ Anh biết được sự khổ của Trác Thiên, cũng không ai ý thức được Trác Thiên khổ bằng Trương Lệ Anh, tuy rằng Trác Thiên chiếm đại bộ phận cổ phần công ty châu báu Trương thị, bất quá không chỉ Trác Thiên không nợ Trương gia bọn họ, trái lại chính Trương gia bọn họ nợ Trác Thiên, nợ rất nhiều.

“Ngươi khổ, ta cũng biết. Nếu như có thể, ta hi vọng ngươi có thể theo đuổi hạnh phúc của chính mình.” Trương Lệ Anh thấp giọng nói, nàng giống như nghĩ đến chuyện gì, mơ màng một hồi, sau một lát, khuôn mặt nàng hơi đỏ lên, liền lắc đầu nở nụ cười khổ.

“Anh, có thể ngươi nói đúng, ta cả đời này, đều không cần nam nhân, nhưng cũng không phải hẳn không xứng với ta, mà là ta không xứng với nàng. Ta chỉ mong hoàn thành tâm nguyện của ngươi, bồi dưỡng Tiểu Hạo Hạo trưởng thành.” Sau một lát, Trương Lệ Anh thấp giọng lầm bầm, trên mặt xuất hiện nét cười tự giễu.

Ở trong hai mắt nàng, không biết lóe ra quang mang gì, nàng một lát thì cười, một lát lại cau mày, một lát thì sắc mặt hơi đỏ lên, một

lát thì sắc mặt lại trở nên tái nhợt.

Biểu tình sắc mặt đa dạng như vậy, người bình thường không có được, không biết Trương Lệ Anh giấu trong lòng những chuyện gì, mới có biểu tình sắc mặt đa dạng như vậy.

Uống xong nửa ly nước, Trương Lệ Anh vịn sôpha đứng lên, hướng về gian phòng của Trác Thiển đi tới.

Chỉ bất quá, vừa tới trước cửa phòng Trác Thiển, Trương Lệ Anh lại nhú mày.

Cửa phòng Trác Thiển cũng không có đóng chặt, nói cách khác, Trác Thiển đã trở về, nhưng cũng đã rời đi. Bởi vì nếu như Trác Thiển đi ngủ, trước giờ đều là đóng cửa phòng, tuy rằng sẽ không khóa lại nhưng sẽ kiểm tra vài lần xem có đúng đã đóng cửa hay chưa.

Đây là bởi vì trước kia, Tiểu Hạo Hạo đã từng bị mộng du, lần mộng du đó, thiếu chút nữa dọa cho Trác Thiển phát khóc, bởi vì nàng nửa đêm tỉnh lại tìm không được Tiểu Hạo Hạo.

Kể từ lần đó, Trác Thiển mỗi lần trước khi đi ngủ, đều phải kiểm tra cẩn thận cửa phòng một chút, thậm chí ở nhà, trên cửa phòng ngủ của Trác Thiển còn đặt chuông cửa, chỉ cần mở cửa, chuông cửa sẽ kêu, Trác Thiển sẽ lập tức tỉnh dậy.

Mà bây giờ, Trác Thiển dĩ nhiên không có đóng cửa phòng.

“Chẳng lẽ uống say? Long Tứ không ngăn cản Tiểu Thiển uống rượu sao?” Trương Lệ Anh lại thì thầm nói.

Cũng không chần chừ, nàng trực tiếp đẩy cửa phòng ra, cảnh tượng trong phòng cũng chậm chậm hiện ra trước mắt nàng.

Trương Lệ Anh trở nên ngốc lạng, cái miệng nhỏ thoa một ít son môi của nàng hơi mở ra, hai con mắt từ từ trừng lớn.

Trong phòng, y phục bị xé nát ném tán loạn khắp nơi, giường lớn bị lệch vị trí, ở trên giường, một nam tử trần truồng đang nằm áp người lên một cô gái cũng đang trần truồng.

Giã Vệ nằm quay mặt vào trong, Trác Thiển thì quay mặt ra ngoài, Trương Lệ Anh thậm chí còn thấy Trác Thiển ngủ say còn mang trên mặt biểu tình thỏa mãn.

Một vẻ nghi hoặc, một cổ tức giận, cùng một chút không giải thích được đồng thời xuất hiện trong lòng Trương Lệ Anh.

Nàng không nhận ra nam tử này là ai, thế nhưng bất kể là ai, Trác Thiển đều không nên làm ra chuyện như vậy.

Dù sao, Trác Thiển là mẹ của Tiểu Hạo Hạo.

Dù sao, Trác Thiển là tổng giám đốc công ty châu báu Trương thị.

Dù sao, Trác Thiển là vợ trên danh nghĩa của anh trai Trương Học Triết.

Làm ra chuyện như vậy, rốt cục là vì sao?

Là ham muốn cá nhân? Là vui vẻ nhất thời? Hay là trả thù?

Trương Lệ Anh không giải thích được, nàng sắc mặt trở nên tái nhợt, một cỗ tức giận lộ hẳn ra trên mặt nàng.

Ngay vài giây trước, Trương Lệ Anh vẫn cho là Trương gia nợ Trác Thiển nhiều lắm, nhưng bây giờ, Trương Lệ Anh không còn ý nghĩ này nữa, nàng thậm chí nghĩ giống như rất nhiều người ngoài khác, Trác Thiển, không phải người tốt như trong tưởng tượng của nàng.

Trương Lệ Anh tức giận, hoàn toàn không thèm để ý tới hai người trên giường còn trần truồng, nàng bỗng nhiên cất bước đi tới phía trước, bàn tay nhỏ nắm chặt hương ve Gia Vệ đẩy đi, muốn đem hắn từ trên người Trác Thiển đẩy xuống.

Mà Trác Thiển rất là mệt mỏi ngủ say như chết, tiếng vang lớn cũng khó đánh thức nàng, bất quá, trong phòng vẫn có một loại thanh âm.

Đó là thanh âm tiếng gầm gừ của Gia Vệ, Gia Vệ vẫn giống như một dã thú ngủ đông, vừa có động tĩnh, liền sẽ trực tiếp nhảy dựng lên tập kích con mồi.

Trong phòng mùi hương càng thêm nồng nặc, chỉ bất quá Trương Lệ Anh đang phẫn nộ cực điểm hoàn toàn không nhận thấy được.

Tay nàng trực tiếp đẩy trên lưng Gia Vệ, muốn đem Gia Vệ từ trên người Trác Thiển đẩy xuống, rồi đem Gia Vệ đẩy xuống khỏi giường.

Thế nhưng, tay nàng vừa tiếp xúc đến lưng Gia Vệ, liền bị một bàn tay nắm lấy.

Ngay sau đó, Gia Vệ đang ghé vào trên người Trác Thiên chậm rãi ngồi dậy, xoay mặt hướng về phía Trương Lệ Anh.

Sau khi thấy người nam tử trần truồng trên người Trác Thiên là Gia Vệ, Trương Lệ Anh trên mặt tức giận biến mất không thấy gì nữa, còn lại chỉ là khiếp sợ, có một loại không giải thích được, cùng một loại oán hận...

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 114

Lần Nhập Môn Đầu Tiên Thành Công

Nam nhân nằm trần truồng trên giường kia dĩ nhiên là Gia Vệ, nam nhân cùng Trác Thiển tăng tị với nhau dĩ nhiên lại là Gia Vệ!

Trương Lệ Anh lúc đầu, không hề nghĩ tới đó là Gia Vệ, bởi vì trong lòng của nàng, Gia Vệ sẽ không làm chuyện như vậy.

Thế nhưng, người trước mắt này, chính là Gia Vệ, trên mặt đất, chính là bộ âu phục mình giúp Gia Vệ mặc vào kia.

Trương Lệ Anh nhất thời cảm thấy choáng voáng, bất quá, trên mặt nàng, rất nhanh lại xuất hiện vẻ cười tự giễu.

Không phải chính mình muốn như vậy sao?

Trương Lệ Anh tự hỏi mình trong lòng, sau khi nhìn thấy thủ đoạn của Gia Vệ, trương lệ đã có một ý nghĩ, đó chính là tác hợp cho Gia Vệ cùng Trác Thiển làm thành một thể.

Cho nên, Trương Lệ Anh đưa ra điều kiện bắt Gia Vệ nhận cổ phần công ty châu báu Trương thị.

Thế nhưng, bây giờ thấy một màn này, Trương Lệ Anh lại cảm thấy một sự đau lòng.

“Rõng...”

Nhưng mà, một tiếng gằm làm cho Trương Lệ Anh đang rơi vào suy nghĩ phức tạp giật mình tỉnh lại, Trương Lệ Anh nhìn vào mặt Gia Vệ, ở trong mắt nàng, là hai con mắt tràn đầy tơ máu, cùng làn da chậm rãi biến thành màu đỏ như máu.

Trương Lệ Anh cả kinh, biến đổi của Gia Vệ quá mức quái dị, nàng căn bản thấy được những điều chưa hề thấy, mới thấy lần đầu.

Rất nhanh, trong phòng vang lên tiếng kêu sợ hãi của Trương Lệ Anh, ngay sau đó là tiếng xé nát y phục “xoẹt xoẹt” vang lên.

Trương Lệ Anh bị Gia Vệ cưỡng chế đặt trên mặt giường, quần áo mặc trên người bị Gia Vệ xe hai ba lần rách hết, trên người chỉ còn lại nội y che ở chỗ ngạo nhân kia.

Trương Lệ Anh sắc mặt trở nên tái nhợt, nàng làm sao nghĩ đến, Gia Vệ bị mình đụng vào, lại dám vô lễ như vậy đối với nàng.

Trương Lệ Anh ra sức giãy dụa, thế nhưng cánh tay Gia Vệ giống như có khí lực ngàn cân, đè hai tay Trương Lệ Anh lại, làm Trương Lệ Anh cử động nhẹ cũng không được.

“Buông ra...” Trương Lệ Anh thấy giãy dụa không được, liền tỉnh táo lại, vẻ mặt lạnh lùng tức giận nói.

Thế nhưng, Gia Vệ hình như không nghe thấy được, trong miệng hấn phát ra tiếng gầm nhẹ như cửa dã thú, trong lỗ mũi phun ra một cỗ khí nóng, trong phòng, mùi hương càng thêm nồng nặc.

Gia Vệ dùng miệng cắn cái kính không gọng của Trương Lệ Anh, đột nhiên hất đầu lên, kính mắt liền bị vứt qua một bên.

Thấy Gia Vệ như vậy, Trương Lệ Anh trên mặt rốt cục xuất hiện vẻ kinh hoàng, nàng muốn kêu to lên, nhưng cuối cùng lại không có kêu.

Ở trong phòng này, ngoại trừ ba người bọn họ, còn có Tiểu Hạo Hạo nữa, nàng không thể để cho Tiểu Hạo Hạo thấy loại tràng cảnh này được.

Trương Lệ Anh cắn chặt răng, hai mắt rung rung trừng lớn giận dữ nhìn Gia Vệ, trong ánh mắt tràn đầy vẻ băng lãnh.

Nhưng hét thây đối với Gia Vệ đều không có tác dụng chút nào.

Gia Vệ lúc này chính là một đầu dã thú phát tình, chịu dục vọng của dã thú khổng lồ, hoàn toàn không có lý trí, không còn là chính mình nữa.

Không bao lâu, trong phòng phát ra một tiếng kêu đau đớn nặng nề, đó là thanh âm của Trương Lệ Anh phát ra, nàng không muốn đánh thức Tiểu Hạo Hạo, cho nên cố gắng hết sức để mình không phát ra âm thanh.

Thế nhưng hạ thân truyền đến cảm giác đau đớn làm cho nàng không thể nhịn được.

Trên giường, Trương Lệ Anh hai mắt rung rung, giống như trước trừng mắt giận dữ nhìn Gia Vệ, bất quá nàng lúc này, vốn làn da

trắng noãn, rất nhanh biến thành màu đỏ máu, không bao lâu, liền cũng giống như Gia Vệ biến thành màu đỏ máu, giống như hình nhân huyết ngọc vậy.

Mà Gia Vệ, hai tròng trắng mắt đều biến thành màu đỏ, như hai khối huyết ngọc khảm trong mắt, tỏa ra quang mang đỏ như máu khiến người ta sợ hãi.

Gia Vệ trong miệng liên tục phát ra tiếng gầm gừ, hấn chuyển động rất nhanh, giống như vĩnh viễn sẽ không có cảm giác mệt mỏi.

Giường bị Gia Vệ làm cho lay động cực kỳ kịch liệt, nhưng Trác Thiển ở một bên vẫn ngủ rất an ổn, nàng trên mặt biểu hiện không có gì thay đổi, thế nhưng làn da nàng, cũng xuất hiện màu đỏ, theo sự xuất hiện của sắc đỏ này, Trác Thiển trên người giống như là đang nở hoa vậy, tỏa ra từng đợt mùi hương thơm ngát, làm người khác phải say mê.

Mùi hương dịu cùng mùi hương ngát giống như không thể cùng tồn tại, Trác Thiển trên người vừa mới tỏa ra mùi hương thơm ngát, mùi hương dịu trong phòng liền bị giảm đi không ít.

Mà lúc này, Gia Vệ đang vận động kịch liệt cũng chậm rãi nhú mày.

Màu đỏ máu trong hai mắt hấn đang chậm rãi thối lui, giống như từ dã thú khôi phục lại thành một con người có lý trí.

Bất quá, ngay khi màu đỏ máu trong mắt Gia Vệ thối lui được gần một nửa, Gia Vệ trong miệng lại phát ra một tiếng gầm nhẹ, trên trán hấn lộ ra gân xanh, động tác càng thêm mãnh liệt.

Lúc này, màu đỏ máu trong mắt Gia Vệ không hề tiêu thất, trái lại lần thứ hai lấp đầy trong tròng mắt.

Ước chừng sau nửa giờ, một cỗ nhiệt lưu (luồng nhiệt) tiến vào trong cơ thể Trương Lệ Anh, làm Trương Lệ Anh đang rung rung mắt, cắn nát môi phải nhú mày lại.

Cỗ nhiệt lưu kia, giống như là một con rắn nhỏ vậy, ở trong cơ thể nàng chạy tán loạn, không biết để làm cái gì.

Tại bên trong cơ thể Gia Vệ cũng có được một cỗ nhiệt lưu, chỉ có điều Gia Vệ lúc này vẫn chưa khôi phục lý trí, hấn vẫn như dã thú, căn bản không chú ý cỗ nhiệt lưu này, chỉ quan tâm không ngừng đòi hỏi, quan tâm bạo phát ra dục vọng nấp trong đáy lòng.

Rất nhanh, luồng nhiệt ở trong cơ thể hai người tán ra, hai làn khói trắng xuất hiện trên đỉnh đầu hai người.

Khói trắng bốc lên rất nhanh, làn khói trắng trên đầu Trương Lệ Anh rất nhanh liền tiến vào trong đầu nàng, biến mất không thấy gì nữa.

Khói trắng vừa mới đi vào trong đầu, Trương Lệ Anh liền cảm giác thân thể xuất hiện biến hóa, bất quá rất nhanh một sự mệt mỏi truyền đến, làm nàng không thể thể kháng cự mà ngủ say.

Trương Lệ Anh ngủ say, trên mặt không còn là vẻ băng lãnh giận dữ nữa, chỉ còn lại một loại biểu tình thỏa mãn.

Mà lúc này đây, trên đỉnh đầu Gia Vệ, làn khói trắng này lại giống như trước đang kịch liệt xoay chuyển.

Gia Vệ hai mắt nhắm chặt, không biết là do cái gì, khói trắng trên đầu hắn, vừa xoay chuyển vừa đồng thời muốn ngưng tụ thành một dạng gì đó hoàn hảo.

Trải qua chừng mười phút đồng hồ, Gia Vệ lúc này vẫn nhắm mắt đột nhiên mở hai mắt ra, hai mắt của hắn giống như là hai bóng đèn đỏ, phát ra quang mang màu đỏ.

Ngay sau đó, trong miệng Gia Vệ phát ra tiếng gầm nhẹ như cửa dã thú, khói trắng trên đỉnh đầu hắn lại càng nhanh chóng xoay chuyển, chỉ chớp lát sau đó, ngưng tụ thành hình dạng một chiếc lá cây.

Cái lá cây này, không có đường gân, đặc biệt trơn nhẵn, nhưng cực kỳ chân thật.

Tuy nhiên lá cây này là màu trắng, không phải màu xanh, thế nhưng trừ màu sắc bên ngoài, hình dạng sau khi ngưng tụ cực kỳ giống một chiếc lá cây bình thường bị tẩy trắng.

Sau khi lá cây ngưng tụ thành, màu đỏ máu trong mắt Gia Vệ rất nhanh thối lui, màu đỏ máu trên người hắn cũng rất nhanh biến mất không thấy gì nữa, không có bao lâu, trên người Gia Vệ không còn màu đỏ quỷ dị kia nữa.

Ngay cả trong hai mắt hắn, cũng đã không phục lại màu đen trắng, không còn một tia máu nào trong đó.

“Ân...”

Gia Vệ phát ra một tiếng nhẹ, theo thanh âm này vang lên, khói trắng hình lá cây trên đầu hắn trực tiếp tản ra, trực tiếp tiến vào trong đầu Gia Vệ, biến mất không thấy gì nữa.

Lúc này đây, Gia Vệ lần thứ hai mờ mắt ra.

Hắn đầu tiên là nhú mày, chột hai mắt chậm rãi trừng lớn.

Nhìn thấy trong tầm mắt của Gia Vệ, là hai ngọc thể mê người không có gì che đậy nằm ở trước người mình, mà Gia Vệ ánh mắt chậm rãi nhìn xuống dưới, cũng lại thấy mình trần truồng cả người.

Thậm chí, bộ vị nào đó của mình vẫn còn cùng Trương Lệ Anh dính cùng một chỗ.

Tràng cảnh như vậy xuất hiện trong tầm mắt Gia Vệ, sao có thể không làm cho Gia Vệ khiếp sợ?

Chỉ bất quá vừa lúc đó, một ít kí ức giống như thủy triều mạnh mẽ tràn vào trong đầu Gia Vệ.

Dần dần, Gia Vệ lại càng thêm nhú mày, thế nhưng một lát sau đó, lông mày hắn cũng dần ra, trên mặt cũng không thấy biểu tình lo lắng kinh hoàng gì.

Hắn đứng dậy, cầm lấy khăn trải giường rơi trên mặt đất, muốn che lấy hai cơ thể trên giường.

Bất quá, sau khi thấy hai đóa hoa hồng trên giường, Gia Vệ trở nên kinh ngạc.

Sau một lát, Gia Vệ trên mặt lộ ra dáng tươi cười, trong tươi cười, có một ít chua xót, có một chút tự giễu, cũng có một tia đắc ý.

Cũng không chần chờ nữa, dùng khăn trải giường che kín hai ngọc thể, Gia Vệ lúc này mới đi vào trong toilet, nhanh chóng rửa ráy trên người.

“Những thứ này là cái gì?” Gia Vệ muốn tắm rửa, vừa mới tắm không có được vài phút, liền bị nước trong bồn tắm làm cho kinh sợ.

Hắn rõ ràng nhớ rõ chính mình đã pha nước trong, là loại nước dù có sâu vài chục thước cũng có thể nhìn thấy đáy.

Thế nhưng hiện tại, trong bồn tắm giống như là nước bùn vậy, toàn bộ nước trong bồn tắm đều biến thành màu đen kịt, kèm theo một ít cảm giác trắng mịn, Gia Vệ không chút do dự hoài nghi đây là nước bùn.

Hắn trực tiếp từ trong bồn tắm đi ra, xả nước trong bồn tắm, tại trong bồn tắm dĩ nhiên thật sự phát hiện một ít vật đen sẫm giống như bùn vậy.

“Thế nhưng ta vừa mới tắm qua mà.” Gia Vệ sùng sốt, chột cười khổ nói.

Hắn xả hết nước, không có tiếp tục tiến vào bồn tắm, mà tắm dưới vòi hoa sen, dường như trên người có rất nhiều bùn, mặc dù là tắm rửa dưới vòi sen, Gia Vệ cũng có thể thấy rất rõ loại bùn đen kia.

Điều này làm cho Gia Vệ đồng thời nghi hoặc, liền tắm rửa nhanh hơn.

Không bao lâu, Gia Vệ chà xát cho toàn thân đỏ lên rồi cục cộ lấy đũng quần tiến lại vào bồn tắm, thấy nước trong bồn tắm mãi không biến đổi, Gia Vệ lúc này mới yên lòng lại.

Quần áo bị chính mình xé nát, Gia Vệ chỉ có thể nhặt lên quần áo rách nát, che ở bộ vị yếu hại của cơ thể, nhanh chóng đi ra khỏi phòng, đi về phòng của mình cách đó không xa.

Không đầy một lúc, Gia Vệ mặc lại quần áo hoàn chỉnh đi ra khỏi phòng.

Bất quá, Gia Vệ lúc này giống như phát sinh biến hóa, cùng với Gia Vệ trước kia bất đồng, thế nhưng đây chỉ là một loại cảm giác, một loại cảm giác mà Gia Vệ cũng cảm thấy nghi hoặc, giống như cảm giác một tháng trước.

Cười lạnh một tiếng, Gia Vệ liền trực tiếp đi tới gian phòng của Trịnh Tung.

Mà lúc này đây, tại trong phòng thí nghiệm thần bí kia.

“Báo cáo, báo cáo, thực nghiệm thể số 00213 lần đầu tiên nhập môn thành công, tiến nhập lần đầu tiên nhập môn giai đoạn lớn...” Thanh âm máy móc cứng nhắc vang lên. (thực nghiệm thể: cơ thể, vật thể thí nghiệm)

Trong phòng thí nghiệm tối mịt, lão giả kia gật đầu, nói: “Chú ý quan sát trạng thái thực nghiệm thể 00213, phái người mật thiết chú ý người nhập môn của thực nghiệm thể 00213, đem hai người này xếp vào hồng nhan dự khuyết của thực nghiệm thể 00213.”

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 115

Xử Lý Lương Đống

Đi vào trong phòng, Trịnh Tung, Tank, Hồng Vũ cùng Thân Công Kiện đều đang ở đây, đương nhiên trong phòng còn có một người, hẳn không đứng như bọn Trịnh Tung, mà được hưởng thụ ngồi.

Chỉ bất quá, hẳn ngồi trên ghế, lại có vẻ hữu khí vô lực.

Nếu như nhìn khuôn mặt mà nói, thì Gia Vệ có thể nhìn ra đây chính là Lương Đống, thế nhưng nếu xem hình dạng, Gia Vệ rất khó tưởng tượng đây là một người bình thường.

“Yên tâm, xương cốt của hẳn không có việc gì, bất quá như vậy có thể duy trì liên tục đau đớn cho hẳn.” Trịnh Tung hai mắt nhíu lại, thân nhiên nói.

Gia Vệ nghe vậy, da mặt bỗng nhiên giật một cái.

Liên tục duy trì đau đớn, nếu đau nhẹ thì còn tốt, nhưng nếu như là loại đau đớn như bị kim đâm, cho dù là duy trì liên tục liên tục một phút đồng hồ, cũng không phải người bình thường có thể chịu được.

Mà bây giờ, Lương Đống rất rõ ràng không phải chịu đựng một phút, mà là phải chịu đựng không biết mấy giờ nữa.

“Quá độc ác quá đi?” gia vệ vẻ mặt tươi cười quay qua Trịnh Tung nói, nhưng trên mặt không có một chút biểu tình thương cảm cho Lương Đống.

Tank lúc này đi tới nói khê với Gia Vệ: “Cho dù là lão đại cũng làm không được, vẫn là nữ nhân ngoan độc a.”

Gia Vệ nghe vậy, lông mày nhíu lại, liếc mắt nhìn Hồng Vũ không nói gì ở một bên, cũng thấp giọng nói: “Nếu không sao lại nói độc nhất chính là lòng dạ phụ nữ chứ.”

Trịnh Tung cùng Tank đều là vẻ mặt thành thật gật đầu, mà Thân Công Kiện ở một bên thì vẻ mặt nghi hoặc, như là không hiểu ba người Gia Vệ đang nói cái gì.”

“Như thế nào? Hấn có nói không vậy?” Gia Vệ đi vòng quanh Lương Đống nhìn, chột đi tới bên người Trịnh Tung, hỏi.

“Ngươi nếu bị đối đãi như vậy, ngươi sẽ không nói ra sao?” Trịnh Tung lặng lẽ cười nói.

Gia Vệ bĩu môi, cuối cùng vẫn là cười khở nói: “Khẳng định là nói ra, ta có thể không chịu được loại dã ngộ như vậy.”

Lương Đống lúc này, hai chân bị vắt ngược qua lưng gác lên vai, hai tay thì bị vịn từ trước ra phía sau, góc độ như vậy, bình thường sẽ làm xương cốt bị tổn thương, thế nhưng thủ pháp của Hồng Vũ rất hay, không có làm bị thương xương cốt Lương Đống, lại có thể khiến Lương Đống cảm giác được loại đau đớn duy trì liên tục này.

Bị biến thành loại hình dạng này, không chỉ là cơ thể chịu đau đớn duy trì liên tục, thậm chí mấu chốt là duy trì liên tục cảm giác bị trật khớp nhưng lại không có trật khớp, hai loại cảm giác này cùng cảm thấy làm cho người ta phải đổ mồ hôi, mà Lương Đống lại may mắn được duy trì hưởng thụ liên tục.

Không thể không nói, câu nói “Độc nhất lòng dạ nữ nhân” quả thật không sai.

Gia Vệ cũng hoàn toàn hiểu được cô gái Hồng Vũ băng lãnh có chút cao ngạo là một người như thế nào, tình hình bí mật lúc trước cũng không qua được nàng.

“Chuyện này có phải là kế hoạch của hấn hay không? Hay là kế hoạch của cha hấn?” Gia Vệ tiếp tục hỏi.

Trịnh Tung nói: “Lương Đống nói hấn lúc bắt đầu tiệc tối thì hạ thuốc Trác tổng, muốn tại lúc Trác tổng bị được tính làm cho rời khỏi hội trường thì đem Trác tổng bắt...”

Nói đến đây, Trịnh Tung dừng lại, hấn nhìn Gia Vệ nói: “Cũng may mà ngươi cùng đi ra, bằng không thật sự xảy ra chuyện lớn.”

“Hạ thuốc sao?” Gia Vệ lúc này lại sững sờ hỏi.

Trác không được biểu hiện của Trác Thiển quái dị như vậy, nguyên lai là bị hạ thuốc.

Bất quá rất nhanh Gia Vệ liền nhớ lại chuyện mình đã uống ly rượu của Trác Thiển, hấn nhếch nhếch miệng, rốt cục biết ngày hôm

nay tại sao mình không có không chế được, nguyên lai chính mình cũng bị gián tiếp hạ thuốc.

Nhưng Gia Vệ không nghĩ tới, ngay cả thuốc của căn cứ hẳn đều có thể chống lại, chỉ có chút ít thuốc đó sao hẳn lại không chống lại được?

Hắn làm sao lại nghĩ đến, chút thuốc này trong cơ thể hẳn căn bản không chi phối được hắn, nhưng thuốc trong cơ thể hẳn lại bị kích phát ra gấp đôi, cuối cùng Gia Vệ mới có thể mất đi lý trí, trở thành như dã thú bị dục vọng khống chế.

“Long lão đệ, giờ xử trí hắn như thế nào?” Trịnh Tung hí hai mắt lại, trên mặt xuất hiện vẻ băng lãnh, quay qua Gia Vệ hỏi.

Gia Vệ nhìn về phía Trịnh Tung, nói: “Trịnh ca nghĩ nên xử trí như thế nào?”

Trịnh Tung mỉm cười, dùng tay phải nhẹ nhàng cửa qua cổ mình một phát, không nói gì thêm.

Lúc này, ba người Tank, Thân Công Kiện cùng Hồng Vũ đều đang nhìn gia vệ, bởi vì Gia Vệ là người làm chủ.

Gia Vệ khẽ cau mày, sau một lát liền giãn ra, trên mặt Gia Vệ xuất hiện dáng tươi cười, nói: “Nhu vậy chẳng phải tiện nghi cho hắn rồi?”

Mấy người Trịnh Tung sùng sốt, như vậy mà vẫn còn tiện nghi cho hắn, còn có khả năng gì mới không tiện nghi cho hắn đây?

Gia Vệ cười thần bí, chợt liền bảo Tank đi qua bên hắn.

Tank về mặt nghi hoặc đi tới bên người Gia Vệ, Gia Vệ khẽ sát bên tai Tank nói nhỏ gì đó, sau một lát, Tank mang theo vẻ mặt khiếp sợ nhìn về phía Gia Vệ.

“Ta, ta sợ không làm được chuyện này, nếu không để vương bài công ty chúng ta đi làm?” Tank chần chờ nói.

Mà thấy Tank chần chờ như vậy, Trịnh Tung cùng Hồng Vũ đều nhíu mày, đây không giống như phong cách của Tank, Tank tuy rằng đầu óc không linh hoạt cho lắm, bất quá mặc kệ chuyện gì hắn cũng sẽ không từ chối, cho dù là chuyện vượt qua năng lực của bản thân hắn cũng sẽ liều mạng đi hoàn thành.

Thân Công Kiện trên mặt lại hiện ra vẻ tươi cười, tâm cảnh hẳn dù kém thế nào, cũng không thể phủ nhận thực lực hắn cường đại, dù sao hắn vẫn là vương bài công ty, có thể làm được chuyện khó hơn nhiều so với bọn Tank.

Gia Vệ nhìn Thân Công Kiện, Thân Công Kiện cũng phối hợp ưỡn ngực, dù sao Gia Vệ là người mà ngay cả Trịnh Tung cũng đi theo, Thân Công Kiện lúc này tất nhiên sẽ không tiếp tục xem nhẹ Gia Vệ nữa.

Bất quá, Gia Vệ sau khi liếc nhìn Thân Công Kiện cũng lắc lắc đầu, điều này làm cho Thân Công Kiện lập tức nhú mày, trên mặt cũng xuất hiện vẻ tức giận.

“Chuyện này hẳn không làm được, người có thể làm được.” Gia Vệ vỗ vỗ vai Tank, trên mặt lộ ra vẻ cười khỏ, nói.

Trịnh Tung cùng Hồng Vũ đều lần nữa nhìn về phía Gia Vệ, hai người đều nhú mày.

Gia Vệ rốt cuộc nói gì với Tank, rốt cuộc là chuyện gì có thể làm cho Tank từ chối, lại khiến cho Gia Vệ cho rằng Thân Công Kiện làm không được mà Tank làm được chứ?

« Ta sợ ta sẽ gặp ác mộng. » Tank nhếch miệng nói, rất rõ ràng hẳn vẫn đang từ chối.

“Rốt cuộc là chuyện gì, lẽ nào ta thật sự không làm được?” Thân Công Kiện tiến lên hai bước, vẻ mặt không phục nói.

Gia Vệ thực lực là mạnh nhất, thế nhưng trong mấy người ở đây, Thân Công Kiện có thực lực thứ hai, chuyện Tank có thể hoàn thành, Thân Công Kiện không tin mình làm không được.

“Đúng vậy, rốt cuộc là chuyện gì, lẽ nào Long lão đệ còn chưa tin chúng ta sao?” Trịnh Tung cau mày nói, hẳn làm hết thầy chuyện hôm nay đây, đã tỏ rõ lòng của mình, nhưng Gia Vệ lúc này giống như có chút ý tứ đem bọn họ trở thành người ngoài.

Gia Vệ vẻ mặt cười khỏ nhìn về phía Tank, Tank cũng vội vã lui ra phía sau, khoát tay nói: “Ta nói không ra lời được, đừng bảo ta nói, cùng lắm chuyện này để ta đi làm là được.”

« Rốt cuộc là chuyện gì? » Thân Công Kiện tức giận, sắc mặt đỏ lên, giống như là đã chịu khuất nhục rất lớn.

Trịnh Tung cùng Hồng Vũ nhú mày càng sâu, hai người bọn họ càng thêm nghi hoặc, xem phản ứng của Tank, không giống như Gia Vệ đem bọn họ cho thành người ngoài.

Gia Vệ lặng lẽ cười, nói: “Đây chính là người nói đó, sáng ngày mai ta muốn được cái gì đó.”

Tank há hốc mồm, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng không nói được ra lời.

Hắn liếc mắt nhìn Trịnh Tung, cũng muốn nói gì đó với Trịnh Tung, nhưng sau một lát, hắn chỉ thờ dài một tiếng, chột đi tới bên người Lương Đống, đem Lương Đống cởi ra, trực tiếp bỏ vào trong một cái túi, vác trên lưng đi ra ngoài.

Mãi cho đến khi rời khỏi phòng, Tank cũng không nói một câu nào.

Điều này làm cho ba người Trịnh Tung, Thân Công Kiện cùng Hồng Vũ rất khó hiểu.

Lúc này Thân Công Kiện vẫn còn đang trừng mắt tức giận nhìn Gia Vệ, muốn Gia Vệ cho hắn một câu nói, rất có thể nếu xác định được Gia Vệ vũ nhục hắn thì sẽ cùng Gia Vệ liều mạng.

Trịnh Tung cùng Hồng Vũ cũng nhìn về phía Gia Vệ, tức giận trên mặt hai người biến mất không thấy gì nữa, bởi vì cho dù là bọn họ không tin Gia Vệ, cũng sẽ tin tưởng Tank, phản ứng của Tank đã nói cho họ biết, chuyện này không phải như bọn họ tưởng tượng.

Gia Vệ chân chờ một chút, trực tiếp nhìn về phía Hồng Vũ, nói: “Ngươi có phải hay không nên trở về? Trác tổng cùng Trương thư ký đều đã về, ngươi nên về bảo vệ các nàng đi, ngày mai là hội đấu giá, nói không chừng buổi tối sẽ có người gây bất lợi cho các nàng.”

Gia Vệ vừa dứt lời, Hồng Vũ liền trực tiếp hừ lạnh một tiếng, muốn tranh luận cùng Gia Vệ, bất quá lúc này Trịnh Tung cũng thấy Gia Vệ hướng về mình nháy mắt, hắn liền trực tiếp ngăn cản Hồng Vũ, nói: “Tiểu Vũ, trước hết đi bảo vệ Trác tổng các nàng đi, đây dù sao cũng là nhiệm vụ lần này của chúng ta, đây cũng có thể là nhiệm vụ cuối cùng, không thể có một điểm sai lầm được.”

So với Gia Vệ, Hồng Vũ vẫn rất nghe lời Trịnh Tung, Trịnh Tung vừa mới nói xong, Hồng Vũ mặc dù có chút không phục, nhưng không có nói gì nữa, trực tiếp hừ lạnh một tiếng, đi ra bên ngoài.

Đợi sau khi Hồng Vũ đóng cửa lại, đối mặt với hai người Trịnh Tung cùng Thân Công Kiện, Gia Vệ trên mặt tràn đầy xấu hổ cười khở.

“Rốt cục là chuyện gì?” Thân Công Kiện thấp giọng cả giận nói, hắn hai tay nắm chặt, đã sắp không nhịn được.

Đây là một loại vũ nhục, hắn là vương bài sao có thể nhận được loại vũ nhục này? Mặc dù thực lực Gia Vệ so với hắn mạnh hơn nhiều, mặc dù Gia Vệ có thể làm cho Trịnh Tung theo hắn, Thân Công Kiện cũng không thể tiếp nhận được loại vũ nhục này.

Thấy phản ứng của Thân Công Kiện, Trịnh Tung chân mày hơi nhíu, hắn liếc mắt nhìn Thân Công Kiện, thờ dài lắc đầu.

Đây là vấn đề tâm cảnh, Trịnh Tung vì Thân Công Kiện mà thờ dài, vì công ty mà thờ dài, hẳn thật không ngờ, công ty bồi dưỡng mấy năm, lại đem Thân Công Kiện bồi dưỡng thành như vậy.

Trong lòng Trịnh Tung lúc này tràn ngập thất vọng nói không nên lời.

Nếu để cho Trịnh Tung bồi dưỡng Thân Công Kiện, qua mấy năm này, Thân Công Kiện tuyệt đối so với hiện tại mạnh hơn mấy chục lần, cái mạnh ở đây, cũng không chỉ là ở trên thực lực, mà là tổng hợp trên tất cả mọi tố chất.

Thân Công Kiện bây giờ, mặc dù có thực lực vương bài, nhưng lại không có được tâm cảnh vương bài, điều này làm cho tố chất tổng hợp của hắn còn không bằng Tank nữa.

“Long lão đệ, rốt cuộc là chuyện gì, vẫn không thể nói ra sao?” Trịnh Tung mở miệng nói, mà nghe được thanh âm của Trịnh Tung, Thân Công Kiện cũng thoáng bình tĩnh lại một chút.

Gia Vệ nổi lên một chút xấu hổ, lúc này mới nhỏ giọng nói: “Không có chuyện gì đâu, ta chỉ bảo Tank đi làm một bộ phim, mà diễn viên trong bộ phim này chính là đại thiếu gia Lương Đống.”

“Làm phim?” Thân Công Kiện sững sốt, trên mặt tức giận biến mất không thấy gì nữa.

“Để cho Lương Đống làm vai chính? ’ Trịnh Tung cũng sững sờ, trên mặt tràn đầy sự khó hiểu.

“Hắc hắc, đương nhiên, trong bộ phim còn có một vai diễn phụ, chỉ có điều vai diễn phụ này lại không phải là người.” Gia Vệ cười bí ối, có chút xấu hổ nói.

Mà thấy biểu hiện bí ối như vậy trên mặt Gia Vệ, Trịnh Tung lại sững sốt, chột nhứ chặt mày lại, không nói câu gì.

Chỉ có điều, mặt dày hơn ba mươi năm của Trịnh Tung chưa từng có đồ bao giờ lúc này lại có chút đỏ lên.

Thân Công Kiện thì lại như có vẻ suy nghĩ gập đầu, nói: “Làm phim, đối với phương diện này ta không có kinh nghiệm, nếu như Tank có kinh nghiệm, hẳn quả thật thích hợp hơn ta.”

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 116

Rất Lớn Lối

Rời khỏi phòng của Trịnh Tung, Gia Vệ cũng không đi về phòng của mình mà lại đi tới phòng của Trác Thiển.

Chi bất quá, Gia Vệ chỉ đứng ở cửa, chần chờ không vào.

“Với mức độ kia thì hai người họ bây giờ chắc còn đang ngủ đi.” Gia Vệ trên mặt lộ ra vẻ cười khổ, chần chờ trong chốc lát rồi xoay người rời đi.

Một đêm an tĩnh, Gia Vệ lại không có ngủ.

Lúc trước, hấn cảm giác trong lòng mình chỉ có một mình liễu tình, liễu tình chính là người bạn đời của mình, thế nhưng lòng của Gia Vệ bây giờ lại có thay đổi.

Bất luận như thế nào, Gia Vệ cũng sẽ không để cho Trác Thiển và Trương Lệ Anh rời khỏi hấn, nói hấn hoa tâm cũng tốt, nói không chung tình cũng được, phát sinh ra chuyện như này, Gia Vệ không phải nghĩ làm thế nào để che dấu chuyện này đi, mà là làm thế nào để xử lý tốt chuyện này.

Càng hướng chi, nếu như nói Gia Vệ không có thích Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh thì không thể nào.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, liền có người đến gõ cửa phòng Gia Vệ.

Gia Vệ mở cửa ra, đứng ngoài cửa chính là Tank với vóc người cường tráng.

Mà Tank lúc này sắc mặt có chút xấu hổ, nhưng cũng không phải bởi vì một đêm không được ngủ, lấy tố chất cơ thể Tank mà nói, đừng nói một đêm không ngủ, cho dù là hai đêm không ngủ cũng không có thể mệt mỏi giống như bây giờ.

“Tất cả đều ở trong này.” Tank đưa cho Gia Vệ một camera nhỏ, về mặt cười khổ nói.

“Như thế nào, có thể thấy được mặt của Lương đại thiếu hay không?” Gia Vệ khước miệng nhếch lên hỏi.

Chỉ bất quá, Gia Vệ vừa mới hỏi ra, Tank liền làm ra biểu hiện buồn nôn, đối với Gia Vệ lắc lắc tay, nói: “Chính ngươi tự xem đi.”

Nói xong, Tank liền giống như chạy trốn rời đi.

Gia Vệ hài lòng gật gật đầu, hẩn đi vào lại trong phòng, lấy ra thẻ nhớ của camera, cắm vào trong máy tính.

Chỉ chốc lát sau, Gia Vệ hai mắt híp lại, khước miệng nhếch lên đi ra khỏi phòng.

Đi tới trước phòng của Trác Thiển, Gia Vệ dừng chân lại, chần chờ trong trong chốc lát, liền trực tiếp ấn chuông cửa.

Không lâu sau, cửa được mở ra, mở cửa là Hồng Vũ, nàng giống như còn nhớ kỹ chuyện hôm qua, thấy Gia Vệ liền hừ lạnh một tiếng mà không nói gì.

Gia Vệ xấu hổ cười cười, hẩn nhìn thấy trong mắt hồng vũ có chút ánh mắt quái dị, có lẽ Hồng Vũ đã phát hiện chuyện của Gia Vệ cùng Trác Thiển và Trương Lệ Anh.

Đi vào phòng khách, tác thiển đang chơi đùa cùng Tiểu Hạo Hạo, còn Trương Lệ Anh đang ở một bên chỉnh sửa tư liệu, chuẩn bị đi hội đấu giá mỏ khoáng ngọc thạch ngày hôm nay.

Thấy Gia Vệ đi tới, hai người Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh đều sững sờ, chột hai người sắc mặt đều đột nhiên đỏ lên.

Hai người bọn họ cũng mới tỉnh dậy không lâu, mà thời gian hai người tỉnh lại không khác nhau lắm, sau khi thấy cả hai đang trần truồng nằm trên giường thì đều sững sốt, chột hai người đều nhớ lại chuyện hôm qua, không nói cái gì, yên lặng rời khỏi giường.

Bất quá, trước khi Gia Vệ đến, Trương Lệ Anh và Trác Thiển cũng đã nói chuyện một lát, về phần nói cái gì thì không biết.

Bây giờ đối mặt với Gia Vệ, hai người Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh liền nghĩ tới biểu hiện của mình ngày hôm qua, sắc mặt không khỏi xấu hổ đỏ lên.

“Mẹ đồ mặt nha.” Thanh âm non nớt của Tiểu Hạo Hạo vang lên, làm cho Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh đều tức giận liếc mắt nhìn

Tiểu Hạo Hạo.

Gia Vệ xấu hổ cười, lập tức nói: “Có thể đưa cho ta một bản hợp đồng hợp tác cùng công ty châu báu Vinh Hoa không?”

“Người muốn hợp đồng làm gì?” Trương Lệ Anh hơi nhíu mày, thanh âm có chút băng lãnh. Nàng nhớ rõ ràng chuyện ngày hôm qua, là do Gia Vệ dùng bạo lực, nếu không nàng sao có khả năng đem tâm thần thuần khiết của mình làm tiện nghi cho Gia Vệ?

Vì vậy trong lòng Trương Lệ Anh đối với Gia Vệ có chút oán khí.

Chỉ có điều, cỗ oán khí này lại thua kém một loại tâm tư khác trong lòng Trương Lệ Anh, biểu hiện của nàng bây giờ giống như chuyện ngày hôm qua không hề phát sinh, giống như muốn cùng Gia Vệ phủi sạch quan hệ.

Gia Vệ chân mày hơi nhíu, bất quá lúc này không phải nói chuyện này, hắn lên tiếng nói: “Ta có thể làm cho công ty châu báu Vinh Hoa chịu ký hợp đồng này, đem hợp đồng đưa đây ta xem cái, có nhiều chỗ cần phải sửa lại một chút.”

Trương Lệ Anh lạnh lùng liếc mắt nhìn Gia Vệ, bất quá vẫn lấy một phần tư liệu đưa cho Gia Vệ.

Gia Vệ rất nhanh xem qua một lần, rồi đem tư liệu đưa cho Trương Lệ Anh, nói: “Chỗ hai công ty đều bình đẳng trên hợp đồng này, đều sửa thành công ty châu báu Trương thị được ưu tiên, tất cả lợi nhuận đều sửa thành công ty châu báu Trương thị được 80%, công ty châu báu Vinh Hoa được 20%.”

“Người nghĩ Lương Dũng là người ngu hả?” Trương Lệ Anh cười lạnh nói, Lương Dũng so với hai người họ còn khôn khéo hơn, dù sao Lương Dũng cũng lớn hơn hai mươi tuổi, hơn hai mươi tuổi này không phải chỉ là sống uống phỉ.

“Người cứ dựa theo ta nói sửa là được, ta có biện pháp bắt Lương Dũng ký tên.” Gia Vệ khuôn mặt tươi cười tự tin nói.

Trương Lệ Anh nhíu mày, nói: “Không nên nghĩ đến dùng thủ đoạn bạo lực, ký hợp đồng dưới tình huống như vậy, không có được hiệu quả pháp lý, càng huống chi công ty châu báu Vinh Hoa cũng rất thâm sâu, người tưởng một chút ít thủ đoạn nhỏ là có thể dọa được Lương Dũng sao?”

“Bảo người sửa thì người cứ sửa đi, việc còn lại cứ giao cho ta.” Gia Vệ nhíu mày một cái, ngữ khí lộ ra chút không vui.

Bất quá ngữ khí này, lại làm cho Trương Lệ Anh sững sờ, ngữ khí này giống như cùng nói chuyện với người quen thuộc nhất, không

chứa loại khách sáo giả dối kia, mà là thật tình.

Trương Lệ Anh lại không có tức giận, trái lại trong lòng có một loại cảm giác nói không nên lời, cảm giác này làm cho nàng đang nhũu mày liền chậm rãi giãn ra.

Không chần chờ nữa, Trương Lệ Anh gật gật đầu, liền dùng máy tính sửa lại.

Không lâu sau, Trương Lệ Anh liền đem hợp đồng đã sửa xong in ra đưa cho Gia Vệ.

“Không nên dùng thủ đoạn quá đáng, công ty châu báu Vinh Hoa cũng không phải công ty thương nghiệp bình thường.” Gia Vệ vừa quay người đi, thanh âm của Trác Thiển liền vang lên.

Gia Vệ quay đầu lại nhìn Trác Thiển, khóe miệng nhếch lên, nói: “Công ty châu báu Vinh Hoa không phải công ty thương nghiệp bình thường, vậy Gia Vệ ta là vệ sĩ bình thường sao?”

“Gia Vệ?” Nghe Gia Vệ nói, Trác Thiển, Trương Lệ Anh cùng Hồng Vũ đều là vẻ mặt nghi hoặc.

Gia Vệ quay người lại, cười nói: “Tên thật của ta là Gia Vệ, Gia trong Gia Cát Dự, Vệ trong giữ gìn vệ sinh, nhà ở thành phố Tân Hải, xong chuyện lần này theo ta quay về thành phố Tân Hải một chuyến, gặp mặt cha mẹ ta.”

Lời nói vừa dứt, Gia Vệ liền trực tiếp xoay người rời đi.

Mà ở trong phòng, Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh đều sững sốt, biểu tình trên mặt hai người rất đặc sắc, một lúc thì nhũu mày, một lúc thì lộ ra vẻ tươi cười mà các nàng cũng chưa từng có, một lúc thì xấu hổ đỏ mặt như cô gái nhỏ.

Hồng Vũ ở bên cạnh nhìn thấy tình huống này, trên mặt tràn đầy nghi hoặc, không biết chuyện gì xảy ra.

Mà Tiểu Hạo Hạo thì vui vẻ vỗ tay, cười nói: “Tốt nha tốt nha, theo ba đi gặp ông bà thôi.”

Nghe thấy Tiểu Hạo Hạo nói, Trác Thiển sắc mặt càng thêm xấu hổ đỏ lên, mà Trương Lệ Anh ánh mắt lại lóe lên đang suy nghĩ gì đó.

Rời khỏi phòng, Gia Vệ cũng không dừng bước, trực tiếp đi tới phòng của Lương Dũng.

Không bao lâu sau, Gia Vệ liền gõ cửa phòng của Lương Dũng.

Một tên vệ sĩ mở cửa ra, mà Lương Dũng ngồi trong phòng cũng thấy Gia Vệ ngoài cửa, không chờ Gia Vệ cùng vệ sĩ nói cái gì, Lương Dũng liền trực tiếp lớn tiếng nói: “Cho hắn vào đi.”

Trong thanh âm của Lương Dũng chứa đầy nộ khí, hiển nhiên Lương Dũng lúc này đang rơi vào trong sự tức tối.

Gia Vệ tươi cười đi vào trong phòng, không vì trong phòng có mười mấy vệ sĩ mà sợ hãi chút nào.

“Ngươi gọi là Long Tứ, là vệ sĩ bên người của Trác tổng, thủ hạ của Trịnh Tung, đúng không?”

Gia Vệ lại càng cười tươi, không có kỵ ánh mắt muốn giết người của Lương Dũng chút nào, ngồi đối diện với Lương Dũng trên sofa, nói: “Ta gọi là Long Tứ, cũng là vệ sĩ của Trác tổng, bất quá lại không phải là thủ hạ của Trịnh Tung.”

Không đợi Lương Dũng nói thêm gì, Gia Vệ liền đưa bản hợp đồng ra, mở ra trên bàn, nói: “Ta đến đây là muốn cùng Lương tổng bàn chuyện làm ăn.”

Lương Dũng hai mắt nheo lại, trong mắt thoáng qua một vẻ kinh ngạc.

Tại trước khi Gia Vệ nói chuyện, hắn còn tưởng Gia Vệ chỉ là một vệ sĩ nhỏ không được xem trọng, bị Trịnh Tung đẩy ra trước cảnh tên, bị Trác Thiên đặt ở bên cạnh làm một tên vệ sĩ nhỏ.

Thế nhưng nghe những lời nói này của Gia Vệ, nhìn biểu hiện vô cùng trấn định kia của Gia Vệ, Lương Dũng biết mình đã sai rồi, chính mình đã sai từ đầu rồi.

“Lương Dũng là bị ngươi đánh phải không?” Chốc lát sau, Lương Dũng thanh âm lạnh lùng hỏi.

Gia Vệ gật đầu, nói: “Không mất gì, còn đầy đủ nguyên vẹn, không cần cảm ơn đâu.”

“Người trẻ tuổi, ngươi rất lớn lối, cực kỳ lớn lối.” Nghe Gia Vệ nói như vậy, Lương Dũng cười, bị làm cho tức giận cười.

Mọi người đều biết công ty châu báu Trương thị chính là thiên tài Trương Học Triết của Trương gia một tay thành lập, nhưng mọi người lại quên một người còn sống, công ty châu báu Vinh Hoa so với công ty châu báu Trương thị không hề thua kém, là do chính một tay Lương Dũng thành lập nên.

Thậm chí, hoàn cảnh gây dựng sự nghiệp của Lương Dũng khi đó so với hoàn cảnh dựng nghiệp của Trương Học Triết còn gian khổ hơn nhiều.

Chí ít Trương Học Triết có bằng cấp cao, lại dựa vào quan hệ Trương gia có rất nhiều nhân mạch, mặc dù nói dựa vào những cái này thành lập một công ty châu báu tư nhân vài trăm tỷ còn kém xa, nhưng ít ra hắn cũng có vốn liếng.

Mà khi Lương Dũng tạo nghiệp, hắn chỉ là một người hai bàn tay trắng, một thanh niên lưu lạc bên ngoài.

Thậm chí Lương Dũng không có học qua đại học, không có học qua kiến thức chuyên ngành gì, càng không có một chút nhân mạch nào.

Thế nhưng hắn thành công, dựa vào can đảm của mình tạo nên công ty châu báu Vinh Hoa bây giờ đang phát triển trong ngành châu báu trong nước.

Từ hai bàn tay trắng, biến thành một tỷ phú, Lương Dũng chỉ dùng các thủ đoạn bình thường sao?

Có thể đạt tới trình độ bây giờ, không chỉ dựa vào cái đầu của Lương Dũng mà còn có sự can đảm và tàn nhẫn của hắn.

Bây giờ nhìn một tên thanh niên nhỏ bé trên dưới hai mươi tuổi lớn lỏi trước mặt mình, Lương Dũng sao có thể không tức cười chứ?

Hắn dường như thấy lại mình hơn hai mươi năm trước, hắn khi đó, cũng là lớn lỏi như vậy, nhưng bởi vì lớn lỏi cho nên phải chịu nhiều đau khổ.

Dùng cách nói của hắn bây giờ chính là, Gia Vệ lúc này lớn lỏi, chính là không biết trời cao đất rộng.

Nhưng mà sau khi Lương Dũng bày tỏ thái độ, Gia Vệ lại rất thành thật gật gật đầu, nói: “Không lớn lỏi sao dám đến đây bàn sinh ý cùng Lương tổng chứ?”

Lời nói của Gia Vệ vừa dứt, nguyên bản Lương Dũng sắc mặt đang tươi cười nhất thời trở thành vẻ âm lãnh, hắn hai mắt hí lại, khuôn mặt sắc lạnh, vung tay lên, hơn mười vệ sĩ trong phòng liền đem Gia Vệ bao vây lại.

“Lớn lỏi, sẽ rất nguy hiểm.” Sau hi hơn mười vệ sĩ bao vây Gia Vệ lại, thanh âm băng lãnh của Lương Dũng lần thứ hai vang lên.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 117

Cửu Long Khiếu Thiên Thạch

Lương Dững hai mắt nheo lại, trên mặt xuất hiện vẻ cười nhạt.

Một thanh niên mà dám lớn lối, thật sự sẽ rất nguy hiểm.

Hắn biết rõ điều đó, khi hắn còn trẻ cũng là một thanh niên vô cùng lớn lối, và bởi vì chính mình lớn lối, nên phải chịu nhiều đau khổ.

Mà hôm nay, thanh niên Gia Vệ này lớn lối, thì rất có khả năng sẽ không được may mắn như Lương Dững.

Hơn mười vệ sĩ đứng bao vây quanh sofa Gia Vệ ngồi, chỉ cần Lương Dững ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ không do dự chút nào xuất thủ bắt Gia Vệ lại.

Bất quá, Lương Dững một lúc lâu cũng không có ra lệnh, hắn lúc này trong mắt đang tràn đầy vẻ kinh ngạc nhìn Gia Vệ.

Cho dù là đang ở trong tình huống này, Gia Vệ dĩ nhiên vẫn cười tươi được, hoàn toàn không có biểu hiện lạ gì, giống như không có đem hơn mười vệ sĩ xung quanh để vào mắt.

Mà những vệ sĩ này đều cao lớn thô kệch, cánh tay còn muồn thô to hơn bắp đùi Gia Vệ nữa.

Đừng nói một vệ sĩ gầy yếu như Gia Vệ, Lương Dững tin tưởng cho dù là Trịnh Tung đến đây, cũng không thể nào là đối thủ của mười vệ sĩ này.

“Ngươi hình như không sợ.” Lương Dững nhướn mày, nói.

Gia Vệ lắc lắc đầu cười nói: “Ta quả thật không sợ, không có gì phải sợ.”

Nói xong lời này, Gia Vệ liền đưa cái thẻ nhớ ra, đặt lên trên bàn trước mặt Lương Dũng.

Nhìn thấy Gia Vệ đưa ra thẻ nhớ, Lương Dũng hai mắt bỗng nhiên trừng lớn, hai luồng ánh mắt từ trong mắt bắn ra làm cho người ta phải kinh sợ.

Gần như trong nháy mắt, sắc mặt Lương Dũng trở nên vô cùng âm lãnh.

“Thủ đoạn hay, thật sự là thủ đoạn hay a, nếu như khi ta còn trẻ có được một nửa vô si của người thì ta cũng không đến nỗi phải chịu khổ rồi.” Lương Dũng sắc mặt tái lại nói.

Sáng nay khi vừa mới mở cửa, liền thấy Lương Đống nằm ngay trước cửa phòng.

Chỉ có điều, tank lại không để cho Lương Đống có chút gợn gàng nào, hoàn toàn là bộ dáng bị chịu ngược đãi.

Mà làm Lương Dũng tức giận nhất là, bộ vị thâm kín nào đó của Lương Đống lại bị trọng thương, máu chảy đông lại thành sẹ, làm cho bộ vị trở nên sưng lên.

Lương Dũng chỉ cho là có người cố ý trả thù, lại không ngờ Gia Vệ lúc này dĩ nhiên lại đưa ra một cái thẻ nhớ.

Không cần nhìn, Lương Dũng liền có thể biết được nội dung bên trong thẻ nhớ này là cái gì.

Lương Dũng lúc này đã tức giận không thể giận hơn, thế nhưng cũng có thể làm gì được?

Hắn không thể bạo phát ra được, không chỉ là bởi vì con trai hắn, còn bởi vì công ty của hắn nữa, không đụng được người này.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Gia Vệ từ lúc tiến vào vẫn không có biến đổi gì, Lương Dũng cảm lấy bản hợp đồng trên bàn, cẩn thận xem một lần.

Chỉ chốc lát sau, Lương Dũng lạnh lùng nói: “Người cho rằng ta sẽ ký nó?”

“Sẽ.” Gia Vệ gật gật đầu, nói: “Tất nhiên ông cũng có thể không ký, về phần hậu quả thì ông cũng biết rồi đấy.”

“Người đây là đang uy hiếp ta?” Lương Dũng hai mắt nhìn thẳng nhìn Gia Vệ, trầm giọng nói: “Uy hiếp chúng ta đều sẽ không có kết cục gì tốt.”

Gia Vệ lại là lác lác đầu, nói: “Đây không phải uy hiếp ông, là đang cảnh cáo ông, cảnh cáo hai cha con ông, có một số việc không phải các người có thể làm, có một số trò chơi, các người có thể không chơi được.”

“Còn có trò chơi mà ta và Lương Dũng không chơi được?” Lương Dũng nhướn mày, cười lạnh nói.

“Có.” Gia Vệ vè mặt chân thật gật gật đầu.

Nụ cười nhạt trên khuôn mặt Lương Dũng biết mất không còn nữa, không chần chừ, hấn liền ký tên của mình lên trên bản hợp đồng.

Sau khi ký tên, Lương Dũng liền đem hợp đồng đẩy lại về phía Gia Vệ, nói: “Hi vọng sau này chúng ta còn có thể gặp mặt, cũng hi vọng lần gặp mặt sau này, người vẫn còn có thể duy trì sự lớn lối như bây giờ.”

Gia Vệ thu hồi hợp đồng, cũng không có ý muốn đứng dậy, hấn nhìn về phía Lương Dũng, nói: “Người cũng đang uy hiếp ta sao?”

“Xem như thế đi.” Lương Dũng tựa vào sofa, trên mặt xuất hiện vẻ cười nhạt, nói: “Có một số việc, không phải người có thể làm, có một số trò chơi, người có thể không chơi được. Câu nói này, trả lại nguyên vẹn cho người.”

Gia Vệ lác lác đầu, nói: “Một số người luôn không tự hiểu biết, có lẽ đó thật sự là nguyên nhân mà các người sống không được lâu đi.”

Nghe lời này của Gia Vệ, nhất là sau khi nghe Gia Vệ nói ‘sống không được lâu’, Lương Dũng hai mắt bỗng nhiên ngưng lại, hai đạo ánh mắt bắn nhanh ra, giống như muốn nhìn thấu tâm tư của Gia Vệ, nhìn thấu lời nói này của Gia Vệ, rốt cuộc là đang giả trang hay thật sự có can đảm.

Chi có điều Lương Dũng phải thất vọng, hấn nhìn không ra được gì cả.

Gia Vệ chậm rãi đứng lên, sửa lại y phục một chút, liền bước đi.

Lương Dũng cũng không để cho hơn mười vệ sĩ kia tránh đường, hơn mười vệ sĩ liền không nhúc nhích, mà Lương Dũng trên mặt mang theo vẻ cười nhạt nhìn Gia Vệ, không nói gì cả.

Chi bất quá, sau một lát, trên mặt Lương Dũng liền xuất hiện vẻ ngốc lạng.

Chi thấy Gia Vệ trong nháy mắt xuất thủ, chi nghe “bốp bốp” hấn liền đem hơn mười vệ sĩ kia đánh ngã xuống đất, quần áo Gia Vệ

cũng không có chút rối loạn nào.

Tốc độ kia nhanh không cách nào hình dung được, lực lượng đó cường đại làm cho người ta phải chấn động.

Một quyền xuất ra, mỗi vệ sĩ to con như trâu thê mà bị ngã xuống không dậy nổi, có người còn trực tiếp bị ngất đi.

Hơn mười vệ sĩ này, là Lương Dững dùng giá tiền lớn mời đến, thực lực của bọn họ Lương Dững cũng đã chứng kiến qua.

Mà bây giờ bọn họ lại bị một thanh niên đánh ngã trong nháy mắt.

Đó là thực lực như thế nào?

Vốn Lương Dững là cười nhạt khinh thường, thậm chí trong cười nhạt còn có ý nghiền ngẫm, cuối cùng lại bị chấn kinh.

Gia Vệ cũng không có đứng lại, hấn chậm rãi đi ra khỏi phòng, còn khách khí đóng cửa lại, sau đó biến mất khỏi tầm nhìn của Lương Dững.

Trong phòng, Lương Dững lần thứ hai nhướng mày, hấn nhìn hơn mười vệ sĩ ngã xuống đất trước mặt, lông mày nhíu lại liên hồi, giống như đang suy nghĩ gì đó.

...

Đi tới trong phòng Trác Thiển, Gia Vệ đem hợp đồng trực tiếp đặt ở trên bàn trước người Trương Lệ Anh, rồi ôm lấy Tiểu Hạo Hạo cùng nó chơi đùa.

Trác Thiển và Trương Lệ Anh đều là vẻ mặt trá ngác nhìn Gia Vệ, rồi hai người cầm lấy hợp đồng trên bàn cẩn thận xem chỗ ký tên, hai người các nàng trên mặt vẻ chấn kinh càng thêm nhiều.

Lương Dững là tên cáo già gian trá không hề thua ai, cho dù là Trương Huyền Vĩ hơn sáu mươi tuổi luận gian trá cũng không nhất định có thể hơn Lương Dững, mà bây giờ Lương Dững dĩ nhiên thật sự ký tên vào hợp đồng bất bình đẳng này.

“Không nên nhìn ta, cụ thể sự tình các ngươi vẫn nên không biết thì hơn.” Gia Vệ nhún nhún vai nói.

“Ba ba, chúng ta bao giờ đi gặp ông bà?” Tiểu Hạo Hạo nắm lấy mũi Gia Vệ hỏi, hai con mắt mở to tràn đầy mong đợi.

“Qua vài ngày nữa sẽ trở về, ông bà chắc chắn sẽ thích Tiểu Hạo Hạo, Tiểu Hạo Hạo phải ngoan nha.” Gia Vệ cũng ngất ngất mũi Tiểu Hạo Hạo, cười nói.

“Dạ, Tiểu Hạo Hạo nhất định sẽ ngoan, để ông bà yêu thích Tiểu Hạo Hạo.” Tiểu Hạo Hạo vè mặt chân thật gật gật đầu.

Trác Thiên và Trương Lệ Anh giống như là hai người phụ nữ chân chính, trên khuôn mặt đều lộ ra vẻ mỉm cười.

Không lâu sau, Trương Huyền Vĩ cùng Trương Học Đông cũng đi tới đây, gọi Trác Thiên cùng nhau đi hội đấu giá.

Mấy người thu thập một chút liền xuất phát.

Nhóm người bọn họ có mười mấy người, ngồi trên mấy chiếc xe đi tới hội trường bán đấu giá, trông rất có khí thế.

Bất quá sau khi đến hội trường, Gia Vệ mới biết được cái gì là khí thế.

Mấy đại biểu của các công ty lớn, bọn họ hoặc là có một đoàn xe, hoặc là lái các xe hạng sang số lượng có hạn, mỗi người đều mười phần khí thế.

Mà hội trường bán đấu giá càng làm cho Gia Vệ kiến thức được mở rộng thêm nhiều.

Ở trung tâm hội trường đấu giá, có một không gian hình tròn đường kính gần mười mét được cách ly, ở bên trong có một khối ngọc thạch rất lớn, dài hơn ba mét, cao hơn ba mét, rộng cũng hơn ba mét.

Nhưng mà nó không phải hình vuông, mà là có thêm một cái đế bàn, bên trên có chín con thằn lằn ngựa mặt lên trời được điêu khắc bằng ngọc thạch.

Chín con rồng kia đều trông rất sống động, vô cùng rõ nét, mỗi một cái vảy rồng, mỗi một con mắt rồng, mỗi một cái râu rồng đều rất rõ nét, thế nhưng chín con rồng lại có chín tư thế khác nhau, mỗi một con đều là trừng mắt nhìn bầu trời, miệng rồng mở ra giống như là phát ra tiếng rồng ngâm rung trời.

Nếu như hai mắt nhìn vào chín con rồng này, sẽ sinh một loại cảm giác có thể nghe được tiếng rồng ngâm, giống như chín con rồng vẫn còn sống vậy.

“Cửu long khiêu thiên thạch, dĩ nhiên là thật!” Thấy cái khối ngọc thạch điêu khắc kia, Trương Huyền Vĩ hai mắt trợn lớn, chòm râu

cũng rung rung một cái, về mặt si mê hướng bên trong đi tới.

Mà Trương Lệ Anh cùng Trác Thiển lúc này cũng là về mặt ngờ ngác, trên mặt xuất hiện thần sắc không thể tin được.

Gia Vệ cùng mấy người Trịnh Tung thì đều là về mặt nghi hoặc.

Bọn hắn là người bình thường, căn bản không nghe nói qua cái gì là ‘cửu long khiêu thiên thạch’, bức ngọc điêu khắc này mặc dù cực kỳ tinh xảo lại rất thật, nhưng dù sao cũng chỉ là điêu khắc, như thế mọi người chấn kinh cái gì?

“Ba ba, người nghe được tiếng kêu của chín con rồng kia không?” Mà vào lúc này, Tiểu Hạo Hạo trên khuôn mặt nhỏ tở về nghi hoặc quay qua Gia Vệ hỏi.

Gia Vệ đi tới ôm lấy Tiểu Hạo Hạo, cười nói: “Tiểu Hạo Hạo nghe được tiếng rồng ngâm sao?”

“Nghe được, chín con rồng này đang kêu, tiếng rất lớn, nhưng lại không có chói tai.” Tiểu Hạo Hạo về mặt chân thật nói.

Gia Vệ cùng mấy người Trịnh Tung nghe nói đều cười cười, sức tưởng tượng của trẻ con thật phong phú, nhìn thấy gió chính là mưa, chín con rồng này nhìn giống như thật, giống như đang phát ra tiếng rồng ngâm, nhìn thấy hình tượng chín con rồng này, Tiểu Hạo Hạo chính là tưởng tượng ra được tiếng rồng ngâm.

Gia Vệ cùng mấy người Trịnh Tung cũng không có để ý, dù sao bọn họ không có nghe được cái gì gọi là tiếng rồng ngâm.

Chỉ có điều ngay lúc này, Trương Lệ Anh lại về mặt ngưng trọng nhìn về phía Tiểu Hạo Hạo, nằng thấp giọng hỏi: “Tiểu Hạo Hạo, con thật sự nghe được tiếng rồng ngâm?”

Trác Thiển cũng là về mặt ngưng trọng nhìn về phía Tiểu Hạo Hạo, ánh mắt lóe lên giống như đang chờ mong gì đó.

Nhìn thấy tình huống này, Gia Vệ cùng bọn Trịnh Tung đều sùng sốt, tràn đầy sự khó hiểu.

“Đúng vậy a, chín con rồng kia còn đang kêu.” Tiểu Hạo Hạo chớp chớp mắt to, về mặt chân thật nói.

“Cửu long khiêu thiên thạch, chẳng lẽ thật sự có thể phát ra tiếng rồng ngâm?” Trương Lệ Anh nhíu mày tự hỏi.

Gia Vệ nhíu mày lại, nói: “Chẳng lẽ người điêu khắc giỏi như vậy, có thể điêu khắc ra rồng có thể phát ra tiếng ngâm?”

“Ai nói với ngươi cửu long khiêu thiên thạch này là do điều khắc tạo thành?” Trác Thiên nhìn về phía Gia Vệ, nói: “Cửu long khiêu thiên thạch này là một loại thạch (đá) tự nhiên, cùng với khối cự thạch cắt ra, hình dáng của nó vốn là trời sinh, không có một tí gia công nào của con người.”

“Cái gì? Không thể có khả năng này được?” Gia Vệ vẻ mặt không thể tin được, hẩn nhìn về phía cửu long khiêu thiên thạch trông giống như thật kia, khối thạch như vậy, làm thế nào lại là do trời sinh được?

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 118

Hội Đấu Giá Bất Dầu

Ở trong hội trường hội đấu giá, ánh mắt Gia Vệ luôn không rời khỏi cái cừ long khiêu thiên thạch tôn quý kia.

Lai lịch cừ long khiêu thiên thạch tôn quý này Trác Thiển đã nói qua cho Gia Vệ, làm Gia Vệ trong lòng càng thêm chấn kinh.

Bởi vì cừ long khiêu thiên thạch tôn quý này lai lịch quá mức thần bí.

Truyền rằng tại trong một sơn cốc trong mỏ khoáng ngọc thạch của Mianma, mỗi lần vào ban đêm đều có tiếng long ngâm truyền đến, như ảo như thật, làm người ta không biết được rõ ràng, đều cho rằng đó là tiếng gió.

Sau này tại trong sơn cốc này phát hiện ngọc thạch, thế là chỗ đó cũng bị trở thành khu khai thác khoáng sản.

Cho đến một ngày khai quật được khối cự thạch long hình kia (khối đá có hình rồng), làm cho mọi người chấn động.

Khối long hình cự thạch kia cực kỳ to lớn, bên trên đúng là thần long, ngẩng đầu gầm trời, ngay cả râu rồng cũng vô cùng rõ ràng, ánh mắt giống như thần linh cao cao tại thượng, trông rất giống thật, chuyện này khi đó chấn động toàn bộ giới ngọc thạch trên thế giới.

Nhưng nhìn bề ngoài thì đây chỉ là một khối đá bình thường, không phải ngọc thạch, vì vậy khối đá này mặc dù do thiên sinh long hình, nhưng lại không có giá trị cao, bị coi như một vật bảo tồn, được bảo tồn trong viện bảo tàng Mianma.

Rồi có một ngày, khối cự thạch xuất hiện vết nứt, tất cả mọi người đều thấy tiếc, muốn làm các biện pháp nhân tạo để giữ lại nó, thế nhưng vết nứt lại theo đó càng trở nên lớn.

Cuối cùng, đá trên bề mặt cự thạch lần lượt rơi ra, thần long không còn hoàn chỉnh nữa, nhưng lại xuất hiện sự tình làm cho người khác càng thêm chấn kinh.

Tại bên trong cự long, có chín con thần long ngẩng đầu găm trời, mỗi một đầu thần long đều khác nhau, nhưng đều là ngẩng đầu găm lên trời, hơn nữa chín con thần long này đều là ngọc thạch cực phẩm, do thiên nhiên tạo thành, không có một chỗ nào thô ráp.

Cửu long khiêu thiên thạch xuất thế, nhất thời làm giới ngọc thạch toàn thế giới chấn kinh, các đại sư ngọc thạch (bậc thầy về ngọc thạch) liền muốn đến Mianma để tận mắt chứng kiến cửu long khiêu thiên thạch truyền kỳ một chút, nhưng cửu long khiêu thiên thạch khi đó lại bị chính phủ Mianma giấu đi, dù sao chuyện này quá mức thần bí, bọn họ muốn nghiên cứu một chút cửu long khiêu thiên thạch này, muốn biết trong đó có chứa bí mật gì.

Cho nên các đại sư ngọc thạch muốn đến chứng kiến cửu long khiêu thiên thạch khi ấy đều phải thất vọng mà quay về, chuyện cửu long khiêu thiên thạch bởi vì được chính phủ Mianma áp chế cũng dần dần lắng xuống.

Mà hôm nay, cửu long khiêu thiên thạch dĩ nhiên lại xuất hiện ở hội đấu giá mở khoáng này.

“Ồ sơn cốc kia, tại sau khi cửu long khiêu thiên thạch được lấy ra liền không còn xuất hiện tiếng rỗng ngậm nữa.” Gia Vệ vẻ mặt nghi hoặc, sự kiện này quá mức thần bí, nếu như không phải biết Trác Thiển sẽ không lừa hắn, Gia Vệ sẽ không hề tin chuyện này.

Lần thứ hai nhìn về phía cửu long khiêu thiên thạch, Gia Vệ giống như phát hiện chín ánh mắt trên mặt chín con rồng kia, tồn tại một loại coi thường.

Giống như thần linh cao cao tại thượng coi thường sinh linh thế gian vậy, loại chênh lệch tầng lớp này, giống như là ánh mắt con người nhìn loài kiến vậy.

Đây thực sự là thần long ư?

Sau khi trải qua một số chuyện không tầm thường, Gia Vệ có chút mê tín.

Có điều chỉ chốc lát sau, Gia Vệ lại cười khò lắc đầu, nói: “Cho dù cửu long khiêu thiên thạch là do người điêu khắc, chính phủ Mianma cũng sẽ không nói ra, làm cho nó có thêm một chuyện thần bí, có thể làm nó đề thăng giá trị lên trăm nghìn lần.

Mấy người Trịnh Tung vẻ mặt ngu ngơ nhìn về phía Gia Vệ, rồi bọn họ cũng đều cười khò.

Cái cổ sự thần kỳ kia quá mức mơ hồ, bọn họ tự nhiên sẽ không hoàn toàn tin tưởng, bây giờ nghe Gia Vệ nói, bọn họ dĩ nhiên là hoàn toàn không tin.

“Thế nhưng cứu long khiêu thiên thạch này được chuyên gia ngọc thạch giám định qua, thật sự không phải do người điêu khắc thành.” Trác Thiên về mặt ngưng trọng nói.

Chuyện này đối với Trác Thiên mà nói, cũng là một cố sự thần kỳ như chuyện kể thần thoại vậy, thế nhưng Trác Thiên kinh ngạc so với bọn Gia Vệ lại ít hơn rất nhiều.

Dù sao Trác Thiên vào giới này không phải là chuyện một hai ngày, ngọc được điêu khắc từ tự nhiên cũng không phải là chưa xuất hiện qua, chỉ có điều những ngọc điêu khắc tự nhiên xuất hiện trước đây, đều là giống nhau, nhìn từ xa cũng trông rất giống như thật, nhưng lại không làm cho nhìn giả thành thật được.

Mà bây giờ, cứu long khiêu thiên thạch này, không chỉ trông giống như thật, lại có thêm chút cảm giác giả mà như thật.

Tiểu Hạo Hạo có thể nghe thấy tiếng rỗng ngậm, đó là thần kỳ ở chỗ nó xem giả thành thật.

Gia Vệ vẫn lắc lắc đầu, nói: “Chuyện gì cũng không thể dựa vào lời nói, càng không thể chỉ nhìn mặt ngoài, khoa học bây giờ phát triển như thế, thời đại tin vào khoa học, chuyện như vậy rốt cục chỉ là mê tín mà thôi, không nên tin vào nó.”

Trác Thiên gật gật đầu, cũng không tranh luận cùng Gia Vệ nữa.

Trương Lệ Anh ở một bên từ khi nghe Tiểu Hạo Hạo nói nghe được tiếng rỗng ngậm, liền không có nói chuyện nữa, nàng lúc này hai mắt chăm chú nhìn vào cứu long khiêu thiên thạch trong hội trường, trong mắt xuất hiện dị dạng quang mang.

Đến tham gia buổi đấu giá có rất nhiều người, có có thể nói như là biển người vậy, việc này khiến Gia Vệ rất khó hiểu.

Chẳng lẽ công ty châu báu trên toàn thế giới đều phái người đến đây? Hội trường này không nhỏ, thế nhưng giờ lại có chút chật chội.

“Chúng ta vào đi.” Ngay lúc này, Trương Lệ Anh nói một câu, rồi hướng bên trong đi đến.

Gia Vệ sững sốt, chột cùng bọn Trịnh Tung đuổi theo.

Gia Vệ nhìn thấy bên trong hội trường có một cánh cửa, mấy người mặc quân trang Mianma đứng giữ ở đó, rất rõ ràng không thể tùy ý xuất nhập vào trong đó.

Mấy người Gia Vệ đi tới trước cửa, Trương Lệ Anh liền xuất ra thẻ chứng nhận, bọn họ thuận lợi tiến vào.

Bên trong là một lễ đường nhỏ, thiết kế rất đẹp, trên đài chủ tịch có một số người đang sắp xếp gì đó.

Gia Vệ lúc này mới biết được, hội đấu giá không phải ở bên ngoài đại sảnh, mà là tổ chức trong lễ đường nhỏ này.

Trác Thiển bên cạnh như là nhìn ra suy nghĩ của Gia Vệ, liền giải thích nói: “Sau khi hội đấu giá bán đấu giá hoàn tất, liền sẽ tổ chức một đại hội đồ thạch, đồ thạch ở đây gần như đều là thượng hạng đồ thạch, giá cả tất nhiên cũng không rẻ, những người bên ngoài kia hơn phân nửa là đến tham gia đại hội đồ thạch này.”

“Đồ thạch?” Gia Vệ sững sốt, cái này hẳn chỉ nghe qua trên tivi, hôm nay dĩ nhiên lại nghe thấy.

Nhớ tới trên tivi đã từng nói ‘một đao cùng (nghèo), một đao phú (giàu)’, Gia Vệ nhíu mày lắc lắc đầu, nói: “Như vậy xem như là đánh bạc đi, có một số người bởi vì đồ thạch mà nhà tan cửa nát, như vậy cùng với đánh bạc có gì khác nhau đâu? Mà đồ thạch lại được làm quang minh chính đại như vậy.”

(đồ thạch ta có xem qua phim trên tv, là bỏ tiền mua 1 khối đá, có thể giá rẻ hoặc giá rất đắt, rồi sẽ có người dùng máy cắt đá ra từ từ cho đến khi cắt vào bên trong, nếu có ngọc trong đó, thì sẽ ngừng để đưa đến xưởng làm tỉ mỉ hơn để lấy ngọc ra, k có thì vứt, mất tiền. mà mỗi lần đồ cũng k phải mua 1 hay 2 cục gì để chơi, nhiều người đồ thạch mua hàng trăm, hàng nghìn cục đá để cắt ra lấy ngọc. gặp may có ngọc thì lời hoặc hòa vốn, xui thì thua lỗ lớn, cho nên nói 1 đao cùng, 1 đao phú là thế, đao ở đây là chỉ cắt đá ra)

“Đây là dựa vào bản lĩnh, đồ thạch trừ vận khí ra còn cần bản lĩnh nữa.” Trác Thiển nói, hơi nhíu mày, đồ thạch là chuyện bình thường trong nghiệp ngọc thạch của nàng, bây giờ bị Gia Vệ mang ra so sánh với đánh bạc, làm nàng có chút không vui.

“Đánh bạc không cần bản lĩnh sao? Chẳng lẽ đồ thạch không xây ra chuyện nhà tan cửa nát sao?” Gia Vệ lạnh lùng nói.

Trác Thiển sững sốt, làn mi xinh đẹp hơi nhíu lại, không nói gì nữa.

Mấy người Gia Vệ đi tới hàng thứ hai ngồi xuống, cùng lúc đó có không ít người cũng đi vào trong lễ đường nhỏ này.

Lúc chín giờ, bên trong lễ đường nhỏ gần như đã đầy người, Trương Huyền Vĩ cùng Trương Học Đông ngồi ở bên cạnh mấy người Gia Vệ, Lương Dũng thì ngồi ở một bàn khác phái trước.

Một người Mianma mặc âu phục đi giày da, trên mặt mang theo vẻ tươi cười đi lên đài chủ tịch, lấy tiếng Anh ngữ tiêu chuẩn cùng mọi người bên dưới chào hỏi, tích cực tạo không khí thêm sinh động.

Không lâu sau, mỏ khoáng ngọc thạch liền bắt đầu được bán đấu giá.

Làm cho mọi người không nghĩ đến là, lần bán đấu giá quyền hợp tác mỏ ngọc thạch này, không phải là sáu mỏ khoáng, mà là bán đấu giá quyền hợp tác mười mỏ khoáng lận.

Trong đó có sáu mỏ khoáng trung bình, ba mỏ khoáng nhỏ và một mỏ khoáng lớn.

Hơn nữa, người chủ trì còn nói ra một tin tức làm mọi người đều chấn kinh, đó chính là mỏ khoáng lớn kia không phải bán đấu giá quyền hợp tác mà là bán đấu giá quyền kinh doanh.

Nói cách khác, chính phủ Mianma muốn đem mỏ khoáng lớn nhất này bán đi, tùy ý cho người mua được khai thác.

Điều này làm cho mọi người bên trong lễ đường không đủ trấn định nữa, thanh âm ầm ỹ tạp nham vang lên, trên khuôn mặt người chủ trì có một tí biến đổi, thậm chí ở trong hai mắt hấn cũng có tia tiểu ý hài lòng.

“Lấy được một quyền hợp tác trong sáu mỏ khoáng trung bình kia chính là mục đích lần tham gia hội đấu giá này của chúng ta.” Trương Lệ Anh lên tiếng nói, thanh âm không lớn, nhưng lại không có chút nghi ngờ nào.

“Trực tiếp chiếm lấy mỏ khoáng lớn kia không được sao?” Gia Vệ không cho là đúng nói.

Mà Gia Vệ vừa mới nói ra lời này, Trương Học Đông bên cạnh liền cười nhạt một tiếng, liếc mắt nhìn Gia Vệ khinh thường.

Bất quá, rất nhanh trên mặt hấn liền lộ ra nộ khí.

Chỉ thấy Trác Thiển nói với Gia Vệ: “Chính phủ Mianma sao có thể có khả năng để một mỏ khoáng lớn rơi vào tay một người được? Hoặc mỏ khoáng lớn này có vấn đề, hoặc chính phủ Mianma đã xác định công ty tiếp nhận nó, cho dù là chúng ta cạnh tranh, cũng cạnh tranh không được.”

Gia Vệ bưng tinh đại ngộ gật gật đầu, đạo lý ở mặt này, Gia Vệ còn thật không biết.

Không lâu sau, bán đấu giá quyền hợp tác mỏ khoáng ngọc thạch được bắt đầu.

Đầu tiên là quyền hợp tác ba mỏ khoáng ngọc thạch nhỏ, ba mỏ khoáng ngọc thạch này cũng không lớn, nhưng lại khiến cho 90% công ty ở trong này cạnh tranh, mỗi nhà đều điên cuồng ra giá, muốn đoạt được một quyền hợp tác trong đó.

Cuối cùng, quyền hợp tác ba mỏ khoáng ngọc thạch nhỏ được ba công ty lần lượt lấy giá 1000 vạn đôla, 1200 vạn đôla, 1600 vạn đôla chiếm lấy, làm Gia Vệ thất vọng là ba công ty này đều là công ty châu báu nước ngoài, không có một công ty châu báu Trung Quốc nào cả.

Ngay sau đó là bán đấu giá quyền hợp tác sáu mỏ khoáng ngọc thạch trung bình.

Cái này làm cho một số đại biểu mấy công ty nhỏ trực tiếp hạ băng giá trong tay xuống, bọn hắn tiền bạc có hạn, căn bản không đủ để cạnh tranh quyền hợp tác mỏ khoáng ngọc thạch loại trung này.

Mỏ khoáng ngọc thạch trung bình đầu tiên đưa ra bán đấu giá là một mỏ ngọc thạch có thêm cả pha-lê trong đó, dẫn đến một số công ty lớn cực lực ra giá.

Công ty châu báu Trương thị cũng chỉ ra giá hai lần liền bỏ cuộc, bởi vì giá cả bị các công ty khác nâng lên quá cao.

Khởi đầu là 1000 vạn đôla, mà bây giờ đã lên tới 8000 vạn đôla.

Đây chỉ là quyền hợp tác, cho dù là lấy được tới tay, khai thác lấy ngọc thạch ở bên trong mỏ cũng cần phải dựa theo giá mua ban đầu mới được, theo cách này, nếu như ở mua quyền hợp tác dùng quá nhiều tiền, muốn hồi vốn cũng rất khó, càng nói gì tiền lời.

Cuối cùng mỏ khoáng ngọc thạch trung bình này được một công ty châu báu của Nga dùng giá 11000 vạn đôla mua về, đó quả thật là một công ty châu báu lớn trên thế giới, so với công ty châu báu Trương thị lớn hơn không biết mấy lần.

Năm mỏ khoáng trung bình còn lại, cùng lắm chỉ cho ra băng chung phi thúy (một loại ngọc), không có cho ra pha-lê được, nhưng cạnh tranh so với mỏ khoáng có cả pha-lê không hề yếu hơn chút nào.

Lời tác giả: các tình tiết ở đây sắp kết thúc, chờ Gia Vệ trở lại thành phố Tân Hải, tuổi thơ sẽ bắt đầu được lấp hố, có vẻ như từ lúc bắt đầu đến giờ, còn không có thật sự lấp hố qua ~~ bật mí một chút: còn nhớ rõ ba cái thiên bình không?...

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 119

Mỏ Khoáng Khai Thác Ra "Cửu Long Khiếu Thiên Thạch"

“Chính là mỏ khoáng này, thích hợp cho công ty chúng ta nhất.” Ngay sau khi mỏ khoáng ngọc thạch trung bình thứ hai được bắt đầu bán đầu giá, Trương Lệ Anh liền nói nhỏ.

Gia Vệ lập tức nhìn về phía trên đài chủ tịch, ở phía sau người chủ trì, có một màn hình rất lớn, trên đó đang giới thiệu về mỏ khoáng này.

Đây là mỏ khoáng rất lớn, bốn phía đều là núi, giống như là ở bên trong thung lũng.

Theo giới thiệu ở bên trên, mỏ khoáng này có đầy ngọc thạch, nhưng cũng không phải là loại cao cấp bằng chúng, mà là loại trung cấp bằng chúng, hơn nữa loại trung cấp ngọc thạch này chủ yếu cũng khó lấy được ngọc.

Như vậy thoạt nhìn, mỏ khoáng ngọc thạch này cũng không phải đặt biệt tốt, ít nhất so với mỏ khoáng đầu tiên thì không cách nào so sánh được.

Có điều, đối với công ty châu báu Trương thị mà nói thì mỏ khoáng ngọc thạch này cũng đủ rồi, ngọc thạch quá mức cao cấp công ty châu báu Trương thị cũng không cần nhiều, dù sao công ty bọn họ không có nội tình lớn lắm, đối với việc xử lý loại ngọc cao cấp có chút không quen thuộc.

Gia Vệ gật gật đầu, chợt nhìn về phía Lương Dũng cách đó không xa.

Lương Dũng dường như cũng cảm giác được ánh mắt của Gia Vệ, sau khi Gia Vệ nhìn về phía hắn, hắn cũng nhìn về phía Gia Vệ, mà làm Gia Vệ hơi ngạc nhiên là trên mặt Lương Dũng cũng không có vẻ tức tối hay biểu tình lạnh lùng nào, mà là có vẻ tiếu ý.

Gia Vệ quay mặt lại, trên mặt tràn đầy vẻ âm trầm.

Lương Dũng này tuyệt đối không tầm thường, là một người lòng dạ rất sâu.

Có điều trong chốc lát, Gia Vệ lại thoải mái cười một tiếng.

Lương Dũng lòng dạ rất sâu thì thế nào?

Người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, vậy kẻ đó chỉ có duy nhất một đường chết.

Gia Vệ cũng không phải thiện nam tín nữ gì, mặc dù hẳn chỉ mới là một học sinh chuẩn bị thi đại học, nhưng sau khi trải nhiều chuyện, ở trong lòng Gia Vệ bây giờ, một số tính mạng là thần thánh, nhưng một số tính mạng, lại không đáng tồn tại.

“Công ty châu báu Trương thị có thể xuất ra tối đa bao nhiêu tài chính?” Gia Vệ thấp giọng đối với Trác Thiển hỏi.

Trác Thiển mắt nhìn Trương Lệ Anh, rồi nhìn về phía Gia Vệ, nói: “3000 vạn đôla, đây là cực hạn của công ty, nhiều hơn nữa thì công ty muốn hoạt động bình thường sẽ có chút khó khăn.”

“Công ty có tài sản trăm tỷ lại chỉ có thể xuất ra một chút tiền như vậy?” Gia Vệ lông mày cau lại.

Công ty châu báu Trương thị thế nhưng có tài sản hơn trăm tỷ, mà 3000 vạn đôla, cũng chỉ mới không được hai tỷ nhân dân tệ mà thôi.

“Công ty muốn hoạt động bất luận về mặt nào cũng cần tài chính, đây đã là tài chính tối đa ta có thể xuất ra rồi.” Trương Lệ Anh lạnh lùng nói, giống như còn ghi hận Gia Vệ, đối với Gia Vệ nói chuyện cũng không có thay đổi ngữ khí.

Gia Vệ nghĩ lại, nói: “Cứ giờ bãng số lên, số tài chính còn lại, để cho công ty châu báu Vinh Hoa xuất ra, coi như là trả tiền cho sai lầm của bọn họ.”

Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh không nói gì, có hợp đồng Lương Dũng ký tên trong tay, bọn họ ít nhất có thể từ công ty châu báu Vinh Hoa lấy thêm được 3000 vạn đôla, hai nhà công ty tổng cộng được 6000 vạn đôla, mua mỏ khoáng ngọc thạch trung bình phẩm chất không quá tốt này cũng đủ rồi.

Thế nhưng Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh vẫn xem nhẹ quyết tâm của những công ty khác, không quá một thời gian dài, giá khởi điểm 1000 vạn đôla đã được nâng đến giá cao 7300 vạn đôla, cách giá mỏ khoáng đầu tiên cũng không xa.

“Công ty châu báu Tiểu Điền ra giá 8000 vạn, có ai ra giá cao hơn 8000 vạn nữa không?”

Không lâu sau, người chủ trì trên đài chủ tịch dùng Anh ngữ tiêu chuẩn hô lớn, 8000 vạn mua mỏ khoáng mạch này xem như là giá cực hạn rồi.

Mặc dù không đến nỗi thiếu vốn, nhưng ít ra trong gần hai năm tới, công ty châu báu Tiểu Điền không thể nào từ mỏ ngọc thạch này kiếm được một phân tiền rồi.

“8500 vạn.” Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh đều nhú mày, trong tay nắm chặt bảng số nhưng không có giờ lên, có điều ngay sau đó, Gia Vệ lại đưa ra giá.

Trực tiếp thêm 500 vạn đôla, tại lúc trước đó cũng xem như là đã tới cực hạn rồi, thêm 100 vạn cũng có rất nhiều công ty không muốn thêm nữa, mà Gia Vệ lại trực tiếp thêm 500 vạn.

Tất cả mọi người nhìn về phía bên này, sau khi thấy Gia Vệ bên cạnh Trác Thiển, rất nhiều người đều như có suy nghĩ gì đó gật gật đầu.

Một số người muốn giờ bảng thêm giá, sau khi tự đánh giá trong chốc lát liền thả bảng số trong tay ra, từ bỏ cạnh tranh.

Bất quá, còn có người đối với mỏ khoáng này nhất định muốn có được.

Tại lúc người chủ trì vừa gõ búa thứ nhất xuống, cách mấy người Gia Vệ không xa phía trước có một nam tử tóc vàng mắt xanh nhắc bảng số của mình lên, cũng giống như Gia Vệ, thêm giá 500 vạn, trực tiếp đem giá nâng lên đến 9000 vạn.

“9000 vạn lần thứ nhất, còn có ai ra giá thêm không?” Thanh âm người chủ trì càng thêm lớn, mỏ khoáng này giá mua cuối cùng so với chuyên gia hội đấu giá dự định cao hơn rất nhiều, cho nên người chủ trì như hắn cũng sẽ được thêm rất nhiều hoa hồng.

“9100 vạn.” Không lâu sau, công ty châu báu Tiểu Điền lại nhắc bảng số lên, có điều chỉ thêm 100 vạn mà thôi.

Hơn nữa, đại biểu công ty châu báu Tiểu Điền lúc này trên mặt đã tràn đầy vẻ căm gât.

Công ty châu báu Tiểu Điền muốn tiến vào thị trường Trung Quốc cũng không cần loại cao cấp phi thúy có pha pha-lê kia, mà là loại ngọc thạch trung cấp, cho nên so với mỏ khoáng thứ nhất thì công ty châu báu Tiểu Điền càng muốn mỏ khoáng này hơn.

Chỉ có điều, giá trị mỏ khoáng này quả thật kém hơn giá trị mỏ khoáng thứ nhất, cho nên sau khi mỏ khoáng thứ nhất được ra giá 11000 vạn thì không ai nguyện ý lấy giá vượt qua 11000 vạn để mua quyền hợp tác mỏ khoáng này nữa.

Do đó lúc đầu có phải rất ngu ngốc rồi không? Lại bị thiệt thòi lớn nữa.

Thấy công ty châu báu Tiểu Điền ra giá lần hai, nam tử tóc vàng mắt xanh kia liền lắc lắc đầu, từ bỏ mỏ khoáng này.

Dù sao 9100 vạn đã vượt quá giá dự định của họ.

Có điều ngay sau khi người chủ trì muốn gõ xuống búa thứ nhất, Gia Vệ lại không cho hắn cơ hội gõ búa, trực tiếp lớn tiếng nói: “9500 vạn.”

Ngay sau khi Gia Vệ hô lên giá này, Trác Thiên cùng Trương Lệ Anh đều là vẻ mặt kinh ngạc nhìn Gia Vệ.

Giá 9500 vạn này đã vượt qua giá trị mỏ khoáng này, lấy thực lực công ty châu báu Trương thị, ít nhất trong ba năm không thể thu vốn từ mỏ khoáng ngọc thạch này được.

Đại biểu công ty châu báu Tiểu Điền sắc mặt âm trầm nhìn về phía Gia Vệ, sau khi thấy Gia Vệ cùng Trác Thiên ngồi một chỗ, sắc mặt của hắn càng thêm âm trầm.

Có điều hắn cũng không có tiếp tục ra giá, mà là sắc mặt âm trầm cảm báng số trong tay hạ xuống.

Sau khi người chủ trì gõ búa ba lần, đó là chứng tỏ quyền hợp tác mỏ khoáng này đã rơi vào tay công ty châu báu Trương thị.

Chỉ có điều, Trương Lệ Anh và Trác Thiên lại cao hứng không nổi.

Cho dù là đồ thạch, hay là mỏ khoáng, đều có nguy hiểm cả.

Mỏ khoáng cỡ trung này mặc dù là một mỏ khoáng mới, hơn nữa trải qua thăm dò bên trong có không ít ngọc thạch, nhưng ai có thể xác định sang năm hoặc mấy năm sau mỏ khoáng ngọc thạch cỡ trung này còn hay không?

Bây giờ thoạt nhìn mỏ khoáng này là một mỏ khoáng cỡ trung, nhưng không ai có thể đủ xác định ngọc thạch khai thác từ mỏ khoáng trung bình này có thể hay không còn ít hơn so với ba mỏ khoáng nhỏ lúc đầu kia.

Cho nên, dùng cái giá 9500 vạn mua quyền hợp tác mỏ khoáng này, chung quy mà nói xem như là thiếu sót.

“Yên tâm, công ty châu báu Vinh Hoa ít nhất sẽ xuất ra 6000 vạn.” Gia Vệ cười nhẹ nói.

Trác Thiên cùng Trương Lê Anh đều là vẻ mặt không tin nhìn Gia Vệ, 6000 vạn đôla chính là tương đương với gần 4 tỷ nhân dân tệ, ký vào hợp đồng bất bình đẳng như vậy, công ty châu báu Vinh Hoa chịu xuất tiền ra cho chuyện này mới là lạ.

Dù sao 4 tỷ nhân dân tệ cho dù đối với công ty lớn như công ty châu báu Vinh Hoa mà nói, cũng không phải là một con số nhỏ.

Có điều trên mặt Gia Vệ lại tràn đầy vẻ tự tin.

Dù sao bộ phim ngắn kia hẳn cũng đã sao chép lại, đem một bản sao chép lại vào thẻ nhớ, đã tha cho Lương Dũng một lần, Gia Vệ vẫn còn thật không tin Lương Dũng chịu để bộ phim này truyền ra ngoài cũng không chịu xuất ra 4 tỷ nhân dân tệ để cứu lại danh dự công ty cùng gia tộc hẳn.

Vừa vặn người có tiền luôn quan tâm nhất chính là hình tượng cùng danh dự.

Bốn mỏ khoáng trung bình tiếp theo công ty châu báu Trương thị không có tham dự, thế nhưng cạnh tranh càng lúc càng kịch liệt.

Cuối cùng một mỏ khoáng cỡ trung so với mỏ khoáng của công ty châu báu Trương thị chỉ tốt hơn một chút mà thôi, lại được bán đầu giá ra với giá cao nhất, 15000 vạn đôla, so với mỏ khoáng đầu tiên còn cao giá hơn nhiều.

Rất nhiều công ty lớn trên thế giới đều đang hối hận, hối hận bọn họ không có cạnh tranh tới cùng mỏ khoáng thứ nhất và thứ hai, nếu không cũng không đến nỗi mỏ khoáng cuối cùng có giá mà bọn họ không thể tiếp nhận nổi.

Mà người đại biểu của công ty đoạt được quyền hợp tác của mỏ khoáng trung bình cuối cùng, trên trán cũng đổ đầy mồ hôi, nếu như không phải là tạm thời thông qua với lãnh đạo, hẳn cũng không quyết đoán đoạt lấy được mỏ khoáng ngọc thạch này.

15000 vạn đôla, đó là gần 10 tỷ nhân dân tệ, số tiền lớn như vậy, đối với bất luận công ty châu báu nào cũng là một số tiền thiên văn.

Sau khi nghỉ giải lao trong chốc lát, thanh âm người chủ trì lại lần nữa vang lên.

Lần này tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào màn hình lớn phía sau người chủ trì, bởi vì mỏ khoáng lớn nhất bắt đầu được bán đầu

giá, không phải bán đấu giá quyền hợp tác, mà là bán đấu giá quyền kinh doanh.

Tất cả mọi người đều không hiểu, bởi vì Mianma chưa từng công khai bán đấu giá quyền kinh doanh bao giờ, bọn họ không giống như những quốc gia châu Phi đem mỏ khoáng kim cương bán cho thương nhân nước khác, bọn họ chỉ đem mỗi mỏ khoáng bán nhiều lần cho các thương nhân nước khác, làm cho giá trị của mỏ khoáng này chân chính trở thành tiền bạc.

Nhưng lần này Mianma lại là thật sự bán đấu giá quyền kinh doanh, bán đấu giá cả mỏ khoáng.

Nhưng mà ngay khi trên màn hình lớn xuất hiện hình ảnh và chữ thì một loạt âm thanh kinh hô trong lễ đường liền vang lên.

Tất cả mọi người đều trừng lớn mắt nhìn lên màn hình hiển thị, mỗi người đều lộ ra thần sắc không thể tin được.

Mỏ khoáng lớn này, dĩ nhiên lại là mỏ khoáng đã khai thác ra ‘cửu long khiêu thiên thạch’, chính là mỏ trong thung lũng có tiếng rỗng ngâm kia.

Chỉ cần một ‘cửu long khiêu thiên thạch’ cũng không thể tính hết được giá trị của nó rồi, ít nhất ‘cửu long khiêu thiên thạch’ so với sau mỏ khoáng trung bình bán đấu giá thì còn có giá trị cao hơn, mà giá trị mỏ khoáng khai thác ra ‘cửu long khiêu thiên thạch’ thì không cần nghĩ nữa rồi.

Trên đài chủ tịch, người chủ trì nhìn biểu tình của những người bên dưới, hài lòng gật đầu, chọt trực tiếp lớn tiếng nói: “Mỏ khoáng cuối cùng, bán đấu giá quyền kinh doanh, khởi điểm 2 tỷ đôla.”

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 120

Giá Cạnh Tranh Trên Trời

“Khởi điểm 200 triệu đôla?” Gia Vệ vẻ mặt hơi kinh ngạc, cái giá này thoạt nhìn là cao, nhưng so sánh với các mỏ trước đó lại có chút thấp.

Thậm chí cực kỳ thấp.

(hôm qua ta có dịch 1 ức = 1 tỷ, cơ mà hóa ra 1 ức bằng 100 triệu, xin lỗi vì sự sai lầm này, đồng thời bây giờ ta dịch giá tiền quy về tiền triệu đô luôn cho dễ hiểu)

Chỉ một quyền hợp tác mỏ khoáng cỡ trung đã có thể bán đấu giá tới 150 triệu đôla (như trước đó thì ta để là 15000 vạn đôla), huống chi bây giờ là bán đấu giá quyền kinh doanh mỏ khoáng cỡ lớn.

Gia Vệ ổn định lại tâm thần, ngòai chờ các công ty lớn điên cuồng trả giá, Gia Vệ dự đoán, nếu như trong đó không có sự lừa gạt nào, giá cuối cùng của mỏ khoáng này tuyệt đối sẽ vượt quá 500 triệu đôla.

Thế nhưng sau đó trên mặt Gia Vệ lại xuất hiện vẻ nghi hoặc.

Trong hội trường đấu giá không có xuất hiện tình huống điên cuồng ra giá mà Gia Vệ tưởng tượng, mà xuất hiện lại là cảnh không có một ai nói câu nào, trong hội trường tương đối yên tĩnh.

Mặc dù là giá khởi điểm 200 triệu đôla, cũng không ai ra giá thêm.

Đây là tình huống gì đây?

Gia Vệ khó hiểu nhìn xung quanh một chút, tất cả mọi người đều bình thường cả mà, không điếc không câm, cũng không đui mù, bọn họ ai cũng đều thấy cái bán đấu giá trên đài chủ tịch là quyền kinh doanh mỏ khoáng cỡ lớn đã khai thác ra ‘cửu long khiêu thiên thạch’,

không nói gì khác, chỉ cần từ mỏ khoáng này khai thác ra được một cái ngọc thạch có giá trị hơn 1/10 ‘cửu long khiêu thiên thạch’ kia, thì cái giá 200 triệu đôla tuyệt đối sẽ có lời.

Chỉ nói giá trị của một ‘cửu long khiêu thiên thạch’ thì đã tuyệt đối vượt quá 200 triệu đôla rồi.

Thế nhưng bây giờ không có ai ra giá, không khí trong hội trường có chút quái dị.

Người chủ trì vốn đang có vẻ tươi cười, sắc mặt liền chậm rãi biến đổi, vẻ tươi cười mặc dù còn không có tiêu thất nhưng lại có vẻ cứng ngắt.

Nếu như dựa theo tình hình vừa rồi, quyền kinh doanh mỏ khoáng tuyệt đối có thể bán đấu giá một cái giá trên trời, thế nhưng bây giờ lại cùng khi này khác một trời một vực.

“Chuyện gì đang xảy ra?” Gia Vệ không giải thích được quay qua Trác Thiên cùng Trương Lệ Anh hỏi.

Cho dù là đúng như Trác Thiên và Trương Lệ Anh nói trước đó, cũng phải có người ra giá mới đúng chứ, mà bây giờ dĩ nhiên không có một ai ra giá cả.

“Xem ra chính phủ Mianma căn bản không chuẩn bị trước, cho rằng lấy ‘cửu long khiêu thiên thạch’ là có thể hấp dẫn một số công ty ra giá trên trời cho mỏ khoáng này, thế nhưng bọn họ dự tính sai rồi, không có công ty nào dám đánh cuộc, dù sao 200 triệu đôla cũng không phải nhỏ chút nào, chỉ lấy một mình ‘cửu long khiêu thiên thạch’ ra để dự đoán giá trị mỏ khoáng lớn này còn chưa đủ.” Trác Thiên trả lời.

Thậm chí chính là bởi vì ‘cửu long khiêu thiên thạch’ nên các công ty mới không đưa ra giá cạnh tranh nhau.

Mỏ khoáng lớn này nếu cho ra bảo vật có giá trị liên thành như ‘cửu long khiêu thiên thạch’, chính phủ Mianma như thế nào sẽ bán ra ngoài? Lại còn đem quyền kinh doanh bán ra ngoài?

Chỉ từ phương diện này mà suy nghĩ, sẽ làm cho người ta rất nghi ngờ.

Các đại biểu công ty đến đây không có ai là người ngu ngốc cả, cho nên không ai không nghĩ được điều này cả.

Gia Vệ có chút suy nghĩ gật gật đầu, hẳn đối với mỏ khoáng này lại có hứng thú không nhỏ, dù sao lời truyền về ‘cửu long khiêu

thiên thạch' nếu như là thật, mỏ khoáng này nhất định có chỗ bắt phạm.

Thế nhưng mỏ khoáng này cũng nhất định đã bị chính phủ Mianma tra xét, khẳng định bọn họ không tra ra được cái gì, hơn nữa mỏ khoáng này cũng khẳng định là không phải mỏ khoáng tốt, nếu không bọn họ sẽ không đưa ra giá khởi điểm 200 triệu đôla để bán mỏ khoáng này ra ngoài.

Có thể khẳng định chính phủ Mianma đối với mỏ khoáng này đánh giá giá trị, tuyệt đối sẽ không vượt qua 200 triệu đôla nhiều lắm, thậm chí còn không quá 200 triệu đôla.

Đây cũng có thể giải thích vì sao 'cửu long khiêu thiên thạch' lại xuất hiện trong ngày đấu giá hôm nay, tất cả chuyện này đều là âm mưu chính phủ Mianma sắp xếp, âm mưu muốn lấy một mỏ khoáng không có bao nhiêu giá trị kiếm lấy 200 triệu đôla, thậm chí còn nhiều hơn nữa.

Gần 20 phút trôi qua, trong hội trường không có ai đưa ra giá cả.

Người chủ trì trên đài chủ tịch lúc này sắc mặt cực kỳ khó coi, vật phẩm bán đấu giá cuối cùng dĩ nhiên lại không bán đấu giá ra được, đây nhất định sẽ trở thành một chuyện cười trong lịch sử đấu giá, hẳn cũng vì như vậy mà bị liên lụy, thậm chí chén cơm cũng khó giữ được.

Nhưng mà tại 5, 6 phút sau đó, đại biểu một công ty giơ bảng số trong tay lên, hẳn mặc dù không có nói gì, nhưng tất cả mọi người đều biết, người này đại biểu công ty muốn lấy 200 triệu đôla đoạt lấy quyền kinh doanh mỏ khoáng này.

Thấy có người ra giá, người chủ trì trên đài chủ tịch sắc mặt cuối cùng có vẻ tốt hơn, vẻ tươi cười trên mặt cũng càng thêm đậm.

“Công ty châu báu Tiểu Điền ra giá 200 triệu đôla, có ai ra giá cao hơn nữa không?” Người chủ trì lấy thanh âm thật to lớn tiếng nói.

Trong hội trường lại lần nữa trở nên ồn ào.

Tất cả mọi người đều phi thường nghi hoặc, không biết công ty châu báu Tiểu Điền trong hồ lô có bán thuốc gì, bởi vì tiêu phí 200 triệu đôla mua mỏ khoáng này, sẽ có 90% sẽ bị tổn thất, thậm chí mất hết tất cả.

Từ sau khi khai quật ra 'cửu long khiêu thiên thạch', mỏ khoáng này liền được chính phủ Mianma mật thiết bảo vệ, cho nên không ai biết tình huống gì về mỏ khoáng này, cũng bởi vì như vậy nên gần như không có công ty nào dám mạo hiểm cả.

Nhưng bây giờ công ty châu báu Tiểu Điền cũng là công ty có thứ hạng trên thế giới lại dám mạo hiểm như vậy, làm cho rất nhiều đại biểu các công ty đều hoài nghi, trong nhất thời các đại biểu công ty trên thế giới, có tới chín phần dùng điện thoại gọi ra ngoài.

Một màn này, đều rơi vào mắt người chủ trì.

Cho nên hẳn không có gấp gáp gõ búa, mà là vẻ mặt tươi cười chờ các đại biểu công ty gọi điện thoại, hẳn biết bán ra mỏ khoáng cuối cùng này, nếu có biến chuyển, hẳn có thể kiếm được một khoản lớn.

“Chúng ta có muốn hay không...”

Nhìn tình huống này, Gia Vệ nhin không được lên tiếng, thế nhưng hẳn còn nói chưa xong liền bị Trác Thiển trừng mắt nhìn, chỉ nghe Trác Thiển nói: “200 triệu đôla, công ty chúng ta căn bản lấy không ra số tiền lớn như thế, cho dù có công ty châu báu Vinh Hoa ủng hộ, cũng căn bản lấy không ra được, càng huống chi bây giờ xem ra 200 triệu đôla cũng không thể chiếm được mỏ khoáng này.”

“Đúng thế, năng lực công ty có hạn, cạnh tranh mỏ khoáng này công ty chúng ta không phải có thể tham dự được.” Trương Lệ Anh lạnh lùng nói, trừng mắt nhìn Gia Vệ, không nói thêm gì nữa.

Gia Vệ cười khổ lắc đầu, dù sao công hai nàng mới chính là người của công ty châu báu Trương thị, Gia Vệ mặc dù là cổ đông chiếm 10% cổ phần công ty, thế nhưng cũng có một số chuyện không nói được.

Bất quá Gia Vệ cũng có chút đắc ý, hai người các người cùng một nhà thì thế nào? Còn không phải đều bị ta chiếm lấy.

Nghĩ đến điều này, Gia Vệ khuôn mặt lộ ra tiếu ý, có điều hẳn cũng không có nói ra tiếng, bởi vì Tiểu Hạo Hạo lúc này đang ngủ, trên khuôn mặt nhỏ hồng có một ít nước miếng, trông rất khả ái.

Mà ngay sau đó, chỉ thấy một đại biểu công ty ngồi ở hàng thứ nhất giơ bảng số trong tay lên, dùng Anh ngữ tiêu chuẩn nói: “205 triệu đôla.”

Trực tiếp tăng thêm 5 triệu đôla, mặc dù so sánh với 200 triệu đôla mà nói thì 5 triệu đôla rất ít, nhưng trên thực tế thì không ít chút nào.

Trên cơ sở 200 triệu đôla, cho dù là thêm 1 triệu đôla cũng sẽ làm cho toàn bộ các công ty cảm thấy khó khăn, huống chi là 5 triệu đôla, như thế cái công ty kia đã hạ quyết tâm đoạt lấy mỏ khoáng kia.

“210 triệu đôla.” Làm cho người chủ trì trên đài chủ tịch càng hưng phấn là một đại biểu công ty khác cũng ra tay, hai nhà công ty này đều là một trong những công ty châu báu lớn nhất thế giới, nằm trong top 10 công ty châu báu trên thế giới, 200 triệu đôla đối với công ty bọn họ không tính là gì.

Cho nên người chủ trì lúc này giống như lần thứ hai nhìn thấy giá cả tăng lên cao, nhìn thấy các công ty châu báu trên thế giới cạnh tranh kịch liệt như trước.

“220 triệu đôla.” Sau một khắc, tất cả mọi người đều bị chấn kinh.

Công ty nêu ra giá này, trực tiếp thêm 10 triệu đôla, dĩ nhiên chính là công ty châu báu Tiểu Điền đã ra giá đầu tiên.

Công ty châu báu Tiểu Điền mặc dù cũng có thứ hạng trong giới châu báu toàn thế giới, nhưng cùng hai công ty mới ra giá kia vẫn có chênh lệch không nhỏ, hai công ty kia đã mở rộng thị trường toàn thế giới, rất nhiều quốc gia đều có đặt công ty của bọn họ, mà công ty châu báu Tiểu Điền ngay cả thị trường châu Á còn chưa đột phá vào được thành công.

Có điều đại biểu công ty châu báu Tiểu Điền lại ra về có chí thì nên, trực tiếp thêm 10 triệu đôla, lại còn chưa tới cực hạn, trên mặt mang theo vẻ cười nhạt.

“230 triệu đôla.” Rất nhanh, lại một công ty ra giá thêm, đại biểu công ty này là một người da đen, làm cho người khác không nhìn rõ được biểu tình trên mặt của hắn, thế nhưng khi hắn nói ra cái giá này, cũng không có loại cảm giác gắng sức gượng ép nói, mà nói rất nhẹ nhàng, rất ổn trọng.

Không khí trong hội trường cuối cùng cũng được sôi động trở lại, rất nhiều công ty đều muốn nhảy ra thử sức, thế nhưng sau khi bọn họ gọi điện thoại xong thì đều yên lặng hết.

Chuyện này đã không phải chuyện công ty họ có thể tham dự đấu giá nữa, 200 triệu đôla, đổi ra nhân dân tệ cũng khoảng 1 tỷ 3, tỷ 4 nhân dân tệ, đây chính là một giá trên trời không thể tưởng được.

“250 triệu đôla.” Ngay khi tất cả mọi người cho rằng không có ai sẽ tăng giá nữa, hơn nữa người chủ trì cũng đã gõ búa hai lần, thì một thanh âm vang lên, làm cho mọi người trong hội trường, bao gồm cả Gia Vệ đều bị chấn kinh.

Có người trả giá tới tận 250 triệu đôla, giá tiền này đổi ra nhân dân tệ, thế nhưng cũng phải hơn 1 tỷ 5 rồi, so sánh với toàn bộ tài sản của một số công ty nhỏ thì còn nhiều hơn.

Chỉ vì chỗ mỏ khoáng lớn này có khả năng có bí ẩn, chỉ vì chỗ mỏ khoáng này đã khai thác ra ‘cừu long khiêu thiên thạch’, mà có công ty thậm chí nguyện ý đưa ra cái giá 250 triệu đôla trên trời.

Mà ngay sau đó, ngồi ở bên cạnh Gia Vệ, Trương Lệ Anh lại là nhú mày, thấp giọng hỏi: “Tại sao lại là hắn? Hắn tại sao lại mua mỏ khoáng, lại là mỏ khoáng này lại có thể không thu hồi được vốn ban đầu nữa?”

Nghe Trương Lệ Anh nói như thế, Trác Thiển vẻ mặt nghi hoặc hướng về phía người ra giá kia nhìn lại, khi thấy người kia trong đám người, Trác Thiển trên mặt cũng xuất hiện vẻ chán kinh cùng biểu tình không giải thích được.

“Sao thế? Tên gia hỏa kia có gì kỳ quái hay sao?” Gia Vệ nhìn về phía người to con không giống thương nhân châu Á kia, rồi quay lại hỏi Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh.

“Tên kia cũng không phải là ông chủ công ty châu báu nào, mà là một hội trưởng hiệp hội đồ thạch thế giới.”

“Hội trưởng hiệp hội đồ thạch? Hắn mua mỏ khoáng này làm cái gì?” Gia Vệ sững sốt, hai mắt lại nhìn về phía người kia.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 121

Thủ Đoạn Của Phí Vô Ứng: So Đấu Đồ Thạch

250 triệu đôla, cho dù là ở hội đấu giá nào, cũng là một cái giá trên trời làm người ta khó tin.

Mà hôm nay, cái giá trên trời này lại xuất hiện, mặc dù không có đạt tới dự liệu 500 triệu đôla của Gia Vệ, thế nhưng sau khi trải qua phân tích của Trác Thiên cùng Trương Lệ Anh, Gia Vệ biết quyền kinh doanh mỏ khoáng này bán đấu giá được 250 triệu đôla đã là một cái giá cực kỳ cao rồi.

Không ai chịu ra giá thêm nữa, sau khi hội trưởng hiệp hội đồ thạch ra giá 250 triệu đôla, mấy công ty châu báu lớn trên thế giới kia đều từ bỏ việc cạnh tranh.

“Hắn gọi là Lauro Si, tên tiếng Trung là Phí Vô Ứng, tuổi cũng không lớn lắm, nhưng lại trở thành hội trưởng hiệp hội ngọc thạch lớn nhất trên thế giới.” Trác Thiên giới thiệu về người này, làm tổng giám đốc công ty châu báu, có một số người Trác Thiên phải biết, Phí Vô Ứng này là một trong số đó.

“Hắn không phải người Trung Quốc?” Gia Vệ nhướn mày, tên gia hỏa này làm cho người ta nhìn không ra là người Trung Quốc hay là người nước ngoài.

“Hắn là người Mianma, có điều nghe nói hắn cũng có huyết thống Trung Quốc.” Trác Thiên trả lời.

Gia Vệ gật gật đầu, không nói gì nữa, có điều hắn lại luôn có cảm giác kỳ quái.

Phí Vô Ứng này vóc người cường tráng so với Hỏa Thương cũng không kém, nhìn thế nào cũng giống như một tay đấm hoặc là vệ sĩ, làm cho bất kì ai sau khi nhìn thấy hắn đều không đoán được hắn dĩ nhiên là hội trưởng hiệp hội ngọc thạch lớn nhất thế giới.

“Vậy hắn mua mỏ khoáng là muốn tự mình khai thác?” Sau một lát, Gia Vệ liền lên tiếng hỏi tiếp.

Có điều Trác Thiên và Trương Lệ Anh cũng không trả lời Gia Vệ, mà là Phí Vô Ứng tự mình cho Gia Vệ đáp án.

Tại sau khi người chủ trì gõ ba tiếng búa, Phí Vô Ứng liền trực tiếp đi lên đài chủ tịch, tất cả mọi người đều về mặt nghi hoặc nhìn người đàn ông cao tầm 1m9 này.

Phí Vô Ứng trên mặt mang theo vẻ tươi cười, dáng vẻ tươi cười này có cuồng ngạo, không hề cổ kị, rất có một loại tự tin làm kẻ khác phải bội phục.

Giống như là bất cứ chuyện gì tại trước mặt hắn, đều chỉ là chuyện nhỏ.

Phí Vô Ứng cùng người chủ trì thương lượng chuyện gì đó, trên mặt người chủ trì xuất hiện vẻ khó xử, có điều rất nhanh người chủ trì đi ra phía sau hậu trường, không lâu sau người chủ trì lại trở lại đài chủ tịch, cho Phí Vô Ứng câu trả lời.

Phí Vô Ứng cười to một tiếng, liền đi tới cầm lấy micro, lấy Anh ngữ tiêu chuẩn nói: “Chắc hẳn mọi người cũng nhận ra Lauro Si ta, bây giờ ta mượn hội đấu giá lần này, muốn cùng các vị đồ thạch một lần, không biết các vị có thể có nhã trí này hay không?”

Không đợi người bên dưới lên tiếng, Phí Vô Ứng lại chỉ một ngón tay ra màn hình lớn phía sau, nói: “Người đồ thạch thắng lần này sẽ có được mỏ khoáng khai thác ra ‘cửu long khiêu thiên thạch’ này.”

Phí Vô Ứng vừa mới nói ra lời này, trong hội trường lập tức trở nên náo động, không còn giữ được sự yên tĩnh nữa.

Mỏ khoáng mạch này thế nhưng Phí Vô Ứng tiêu phí 250 triệu đôla mua lấy, bây giờ lại hào phóng như vậy coi nó là phần thưởng, điều này làm tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu.

Có điều rất nhanh Phí Vô Ứng lại cho mọi người một giải thích, hắn nói: “Đương nhiên lần đồ thạch này không phải tất cả mọi người có thể tham gia, bởi vì không phải mọi người đều có thể nạp phí báo danh, phí báo danh của lần đồ thạch này quy định là 50 triệu đôla, tin rằng 50 triệu đôla đối với công ty các vị mà nói thì không tính là gì nhỉ?”

Phí Vô Ứng trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, một vẻ tươi cười khiến cho mọi người đều ngốc lạng.

Giải thưởng lần so đấu đồ thạch này không thể nghi ngờ là cao nhất từ trước tới nay, thế nhưng phí báo danh lần so đấu đồ thạch này cũng là cao nhất từ trước tới nay.

50 triệu đôla, đổi thành nhân dân tệ cũng khoảng 300 triệu nhân dân tệ, mà đây lại là phí báo danh.

Rất nhiều người phía dưới đều lấy điện thoại gọi đi, nhanh chóng ấn một dãy số, xin ý kiến lãnh đạo công ty.

Mà Gia Vệ lúc này vẫn còn trong ngỡ ngàng chưa thanh tỉnh tại được.

Tuyệt, chiều này phải nói rất tuyệt, làm cho Gia Vệ bội phục.

250 triệu đôla thì có tới chín phần công ty không lấy ra được, nhưng 50 triệu đôla thì lại có gần 100 công ty có thể lấy ra được, càng huống chi giải thưởng là mỏ khoáng giá trị 250 triệu đôla, chính là nói, nếu như so đấu đồ thạch trắng thì tương đương với thắng được 250 triệu đôla.

Đây chính là 250 triệu đôla, bất luận công ty nào cũng không thể lơ đi giá trị 250 triệu đôla này.

Gia Vệ phải giơ ngón tay cái lên, chiều này của Phí Vô Ứng quả thực độc, một mỏ khoáng như vậy đối với các công ty châu báu đều có lực hấp dẫn rất lớn, không nói công ty khác, chỉ ít các công ty cạnh tranh và các công ty ở hội đấu giá này chưa giành được quyền hợp tác mỏ khoáng nào đều sẽ tham gia lần so đấu đồ thạch này.

Bọn họ là công ty châu báu, mỗi công ty đều có ngọc thạch đại sư mà họ tín nhiệm, những ngọc thạch đại sư này, tài nghệ tại phương diện đồ thạch tuyệt đối vượt qua tài nghệ điêu khắc ngọc thạch của bọn họ.

Bởi vì đồ thạch là quen thuộc với cánh cửa ngọc thạch, mà điêu khắc, thì lại là một loại tăng nghệ thuật cao hơn.

Đối với người có lòng tin, phí báo danh không phải không thể tiếp nhận được, mà giải thưởng là mỏ khoáng giá trị 250 triệu đôla, điều kiện tiên quyết như thế, lãnh đạo các công ty sẽ không động tâm sao?

“Trách không được Phí Vô Ứng này tuổi còn trẻ mà có thể trở thành hội trưởng hiệp hội ngọc thạch lớn nhất thế giới, tâm cơ như thế, quyết đoán như thế, quả thật không có khả năng tầm thường.” Gia Vệ như có điều suy nghĩ tự nói.

Phí Vô Ứng cũng phải chịu rất lớn mạo hiểm, sau khi hắn chiếm được mỏ khoáng mạch này, lại tổ chức so đấu đồ thạch này, có lẽ sẽ gặp phải tình huống như lúc vừa mới bán đấu giá mỏ khoáng kia.

Nếu như không có công ty nào tham gia, hắn lấy 250 triệu đôla mua mỏ khoáng kia, rất có thể sẽ bị thua thiệt.

Có điều Gia Vệ cũng không phải cảm thấy sẽ như vậy.

Phí Vô Ứng lấy 250 triệu đôla mua mỏ khoáng kia, vô hình chung cho mỏ khoáng kia một cái giá công khai, mà những công ty châu báu khác muốn làm, chính là lấy 50 triệu đôla để lấy được 250 triệu đôla, mặc dù rủi ro rất lớn, thế nhưng những người có thể đem công ty phát triển lớn như vậy đều biết, rủi ro cùng cơ hội là cùng nhau tồn tại.

Cho nên Gia Vệ nhận định sẽ có không ít công ty tham gia.

“Chúng ta có tham gia hay không?” Gia Vệ lên tiếng hỏi.

“Bỏ ra 50 triệu đôla, công ty chúng ta căn bản không chịu được.” Trương Huyền Vĩ bên cạnh lạnh lùng nói, lần này đến mua một quyền hợp tác mỏ khoáng, công ty châu báu Trương thị chỉ có thể xuất ra 30 triệu đôla mà thôi, hơn nữa đã dùng rồi, giờ muốn lấy ra thêm 50 triệu đôla, gần như là không có khả năng.

Trác Thiên cùng Trương Lệ Anh đều là gật gù đầu không nói gì, thế nhưng Gia Vệ biết hai nàng là đồng ý với lời của Trương Huyền Vĩ.

Trương Học Đông bên cạnh cười nhạt một tiếng, trong mắt hấn, Gia Vệ là có thực lực, thế như như vậy thì có thể thế nào? Có thực lực hơn nữa, đầu óc cũng không dùng được, cuối cùng cũng chỉ làm thù hạ của người khác mà thôi.

Tuy nhiên ngay sau đó, mấy công ty ở hàng thứ nhất liền tỏ ý muốn tham gia, thế nhưng bọn hấn đều đề nghị ngày mai mới bắt đầu so đấu đồ thạch, bởi vì đại sư của công ty bọn họ đều ở tại công ty, không theo đến đây.

Phí Vô Ứng cười đáp ứng, hấn muốn đó là những người này tham gia, cố gắng lấy 250 triệu đôla, tại trong vòng mấy ngày này trở lại, những cái khác hấn thật không quan tâm.

Đây chính là đầu óc kinh doanh, thậm chí bây giờ có rất nhiều người hoài nghi, mấy công ty đã từng trả giá qua muốn mua mỏ khoáng này, rốt cục là để khai thác hay cũng giống như Phí Vô Ứng dùng hình thức này để kiếm tiền.

Ngắn ngủi hơn nữa giờ, liền có mười công ty tỏ ý muốn tham gia lần so đấu đồ thạch này, có thể nói, trong nửa giờ ngắn ngủi, Phí Vô Ứng tiêu phí 250 triệu đôla mua mỏ khoáng này, liền mang lại cho hấn thu nhập 500 triệu đôla, hơn nữa thu nhập này là thu nhập thuần và lợi nhuận ròng.

Gia Vệ cuối cùng cũng hiểu được câu nói xưa: càng là người có tiền, kiếm tiền càng dễ!

250 triệu đôla, không phải mỗi người đều có thể quyết đoán xuất ra, cho dù là công ty có tài sản lớn gấp mấy lần thậm chí mười mấy lần hiệp hội của Phí Vô Ứng kia, cũng không có thể xuất ra 250 triệu đôla như Phí Vô Ứng để đánh cuộc, bọn họ không có cái quyết đoán kia, có lẽ nói, bọn họ không có được đầu óc như vậy.

“Trác tổng không chuẩn bị tham gia sao?” Ngay lúc này thanh âm Lương Dũng đột nhiên vang lên bên cạnh bọn Gia Vệ, mọi người quay mặt nhìn lại, lúc này mới thấy Lương Dũng không biết vì cái gì đã đi tới bên cạnh bọn họ.

Lương Dũng lúc này mặt mang theo vẻ mỉm cười, giống như là ngày hôm trước bọn Gia Vệ gặp Lương Dũng vậy, giống như chuyện đêm qua chưa từng xảy ra.

“Lương tổng vẫn không nên tham gia thì tốt hơn, hai công ty chúng ta vừa mới hợp tác chiếm được một mỏ khoáng, thế nhưng mất tới 95 triệu đôla, công ty châu báu Trương thị tối đa chỉ có thể xuất ra 25 triệu đôla, còn lại 7 triệu đôla thì làm khổ Lương tổng rồi. Có điều Lương tổng yên tâm, mỏ khoáng này khai thác ra ngọc thạch, công ty châu báu Trương thị khẳng định sẽ cùng quý công ty xử lý hiệp thương tốt đẹp.” Gia Vệ mặt mang theo vẻ tươi cười đối diện Lương Dũng nói, hơn nữa hai mắt Gia Vệ nhìn thẳng Lương Dũng, hẳn còn thật không tin Lương Dũng nghe lời này còn có thể bảo trì được trấn định.

Quả nhiên sau khi nghe Gia Vệ nói, Lương Dũng da mặt co giật lại, trong hai mắt thoáng qua một vẻ giận dữ, có điều hẳn cũng không có biểu hiện ra, mà rất nhanh đè nén lại, bình ổn lại ngữ khí nói: “Yên tâm, 70 triệu đôla công ty châu báu Vinh Hoa còn không để vào mắt, có điều 70 triệu đôla này Lương Dũng ta cũng không thể lấy không.”

“Đấy là hiển nhiên, Long Tứ ta cũng là nói đạo nghĩa, chỉ cần lấy được tiền của Lương tổng, bộ phim ngắn kia ta liền sẽ không lấy ra nói thêm gì nữa.” Gia Vệ cười nói.

Có điều lúc này trong lòng Gia Vệ càng thêm ngưng trọng, lòng dạ của Lương Dũng còn vượt qua dự liệu của Gia Vệ.

Lương Dũng gật gật đầu, chợt liền trực tiếp đi thẳng về phía trước, có lẽ là đi báo danh đi.

Công ty châu báu Vinh Hoa cùng công ty châu báu Trương thị không hơn kém nhau bao nhiêu, đều là công ty không có thứ hạng trên thế giới, thế nhưng 50 triệu đôla báo danh phí, toàn bộ mọi công ty đều có thể lấy ra được.

Chỉ có điều, giống như Trác Thiên cùng Trương Lệ Anh đã nói, tài sản công ty là nhiều, thế nhưng mỗi bộ phận đều sẽ dùng đến

tiền, tiền công ty không thể tùy ý loạn động được.

Thế nhưng tham gia lần so đấu đồ thạch này, nếu như mà thắng thì có thể trong một khoảng thời gian đem tiền thiếu hụt bù lại, cho nên rất nhiều công ty nhỏ cũng động tâm.

“Công ty chúng ta cũng không thể xuất ra một vị đồ thạch đại sư sao?” Nhìn trảng náo nhiệt trước mặt, Gia Vệ cười khổ nói.

“Sao lại không có, trước mắt ngươi không phải là có một người hay sao.” Trác Thiên trực tiếp nói.

Gia Vệ sững sốt, nhìn về phía Trác Thiên, mà Trác Thiên lại chỉ chỉ về phía Trương Lệ Anh.

“Ngươi là đồ thạch đại sư?” Gia Vệ nhìn Trương Lệ Anh, có chút nghi ngờ hỏi.

“Sư phụ ta là Thạch vương Thiệu Văn Ngọc.” Trương Lệ Anh bình thản nói.

Gia Vệ không biết cái gì là Thạch vương, thế nhưng có thể có được danh hiệu ‘Thạch vương’ này, nhất định là một người có thực lực, mà về bình thân trên mặt Trương Lệ Anh, Gia Vệ cũng hiểu đó là sự tự tin.

Sở dĩ không tham gia là bởi vì công ty thiếu tài chính, tài chính công ty không thể loạn động được.

“Vậy sao không tham gia? 50 triệu thắng được 250 triệu, kẻ ngu cũng biết đó là đại phát rồi.” Gia Vệ trực tiếp lên tiếng, đứng dậy đi về phía trước.

“Ngươi không phải không tán thành đồ thạch sao? Còn nói đồ thạch là đánh bạc.” Trương Lệ Anh lạnh lùng nói.

“Ta là không tán thành đồ thua, mà ngươi nếu như thua, hay là dùng chính ngươi đền cho ta đi.” Lặng lẽ cười, Gia Vệ liền trực tiếp hướng phía trước đi tới.

Không phải là 50 triệu đôla sao, Gia Vệ cũng không phải không có.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 122

Sư Huynh Muội

“Công ty châu báu Tiểu Điền tham gia so đấu.”

Gia Vệ mới đi tới trước đài chủ tịch, liền nghe một người dùng Anh ngữ nói ra lời này.

Gia Vệ quay mặt nhìn lại, chỉ thấy một nam nhân mập lùn bên cạnh là một nữ thư ký đáng vẻ thướt tha mềm mại, lời này chính là vị nữ thư ký kia nói, mà nam nhân trung niên béo lùn thì trên mặt lại là biểu tình cao cao tại thượng (như kiểu trời đất bao la, Vạn ca ta là lớn nhất đó: v), các công ty xung quanh hẳn so với công ty châu báu Tiểu Điền cũng không nhỏ, nhưng nam nhân trung niên béo lùn vẫn giống như là xem thường bọn họ.

Gia Vệ lặng lẽ cười, công ty châu báu Tiểu Điền này thật sự là tài đại khí thô (có tiền nhưng khí chất thô thiển, hay khoe khoang), dường như có rất nhiều tiền, vừa mới muốn lấy hơn 200 triệu đôla mua mỏ khoáng này, bây giờ lại là tùy ý xuất ra 50 triệu đôla tham gia so đấu.

Vừa khéo là, 50 triệu đôla của Gia Vệ, cũng chính là tiền của công ty châu báu Tiểu Điền cho.

50 triệu đôla này là tiền Tiểu Điền Thuần Nhất Lang thua mua Libya của tổng thống Lao Tư, giờ lại rơi vào túi của Gia Vệ.

“Công ty châu báu Trương thị cũng tham gia so đấu đồ thạch.” Gia Vệ lớn tiếng nói, không lâu sau liền có người đi tới bên cạnh Gia Vệ, ghi chép một số thông tin.

Không cần phải đưa phí báo danh ngay bây giờ, dù sao 50 triệu đôla không phải con số nhỏ, Phí Vô Ứng cho các công ty tham gia so đấu chuẩn bị cái này trong một thời gian.

Nhưng mà ngay sau đó, Phí Vô Ứng từ trên đài chủ tịch đi xuống, đi tới bên cạnh Gia Vệ.

Gia Vệ vừa ngẩng đầu liền thấy người này to lớn, cao gần 1m9, so với Gia Vệ cao hơn gần một cái đầu.

« Người là đại biểu công ty châu báu Trương thị? Trác tổng của các người không đến sao? » Phí Vô Ứng đối với Gia Vệ hỏi, biểu tình trên mặt rất là tự nhiên, có điều ngữ khí lại có chút không để ý tới Gia Vệ.

Việc này cũng khó trách, cho dù là cả công ty châu báu Trương thị cũng không nhất định được phí vô ứng để vào mắt, Phí Vô Ứng tự nhiên sẽ không coi trọng Gia Vệ thoát nhìn như một vị đại biểu trẻ tuổi này.

Gia Vệ gật đầu, nói: “Trác tổng cũng đến.”

Phí Vô Ứng cao lớn vạm vỡ, lại rất có khí thế, Gia Vệ biết mình bề ngoài không to lớn, không trách người khác khi dễ chính mình.

“Thật sao?” Phí Vô Ứng nghe Gia Vệ nói, hai mắt bỗng nhiên sáng lên, chợt hướng phía dưới nhìn lại.

Không lâu sau, Phí Vô Ứng trên mặt tràn đầy vẻ tươi cười hướng về chỗ bọn Trác Thiên đi tới, căn bản không còn ngó ngang gì Gia Vệ nữa.

Mà lúc này, Gia Vệ lại cau mày lại.

Vấn đề mà Trác Thiên hay phải gặp nhất là gì?

Từ sau khi tham gia tiệc tối, Gia Vệ đã biết, Trác Thiên người phụ nữ giàu có này, là mục tiêu truy cầu của toàn bộ nam nhân ở đây.

Phí Vô Ứng này vội vàng tìm Trác Thiên như vậy, chẳng lẽ cũng là như vậy đi?

Nếu như đặt ở trước ngày hôm qua, Gia Vệ có lẽ sẽ không ngó ngang tới, dù sao gia thế Phí Vô Ứng này cũng đủ để xứng đôi với Trác Thiên tổng giám đốc công ty châu báu Trương thị.

Thế nhưng bây giờ, Gia Vệ lại không chấp nhận được, Trác Thiên thế nhưng là người của Gia Vệ, Gia Vệ sao có thể để người khác có hội được?

Thế là Gia Vệ nhanh chóng điền xong thông tin, rồi liền trực tiếp theo sau.

Nhưng mà đi tới bên cạnh mấy người Trác Thiên, Gia Vệ còn không kịp nói gì, liền thấy Phí Vô Ứng vẻ mặt tươi cười, hai mắt không

nhìn Trác Thiên mà là nhìn Trương Lệ Anh biểu tình lạnh lùng trên mặt bên cạnh, lớn tiếng nói: “Sư muội, người quả thật tới đây.”

“Sư muội?” Gia Vệ sùng sốt, vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía Trương Lệ Anh biểu tình băng lãnh.

Đây là tình huống gì? Gia Vệ không hiểu nổi.

“Sư huynh thủ đoạn thật hay a.” Trương Lệ Anh biểu tình trên mặt cũng không có biến hóa, vẫn là vẻ băng lãnh, một loại biểu tình từ chối người từ ngàn dặm.

Thấy Trương Lệ Anh như vậy, Gia Vệ lại lặng lẽ cười.

Sư huynh muội thì sao? Không phải tất cả sư huynh muội đều là thanh mai trúc mã, đó là nữ nhân của lão tử.

“Giờ mà thủ đoạn với không thủ đoạn, nếu như sư muội coi trọng mỏ khoáng này, sư huynh trực tiếp đưa cho người là được.” Phí Vô Úng cũng không dùng Anh ngữ nói, mà dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn nói, hiển nhiên hẳn muốn cùng Trương Lệ Anh lôi kéo làm quen, nhưng Trương Lệ Anh tựa hồ cũng không muốn nó.

“Phí hội trưởng chẳng lẽ đang đùa giỡn những người tham gia sao?” Gia Vệ cười nhạt một tiếng nói.

Phí Vô Úng lúc này mới nhìn đến Gia Vệ phía sau, nghe Gia Vệ nói, Phí Vô Úng cũng không có tức giận, trái lại cười to lên, vỗ vỗ vai Gia Vệ, nói: “Tiểu huynh đệ, ta không phải đùa giỡn những người tham gia, mà là ta cũng tham gia so đấu đồ thạch, người thắng sau cùng, cũng nhất định là Phí Vô Úng ta.”

Lời nói của Phí Vô Úng biểu hiện ra ngữ khí cực kỳ tự tin, thậm chí trên mặt hẳn vẫn luôn là biểu tình tự tin.

“Ah?” Gia Vệ nhướn mày, chợt nhớ tới Trương Lệ Anh là đệ tử của thạch vương Thiệu Văn Ngọc, mà Phí Vô Úng là sư huynh của nàng, nói vậy Phí Vô Úng cũng là đệ tử của Thạch vương Thiệu Văn Ngọc.

Mà hẳn đối với thực lực của chính mình cực kỳ tự tin, vì điều này mà tiêu phí 250 triệu đôla mua mỏ khoáng này, tâm cơ của hẳn có thể đoán được đi.

Hắn không chỉ muốn mượn mỏ khoáng này kiếm vài trăm triệu đôla, ngay cả mỏ khoáng này hẳn cũng không dự định đưa cho công ty nào cả.

Bởi vì hắn có lòng tin chính mình đạt được vị trí quân quân, sau đó toàn bộ phi báo danh cùng mở khoàng đều trở thành của hắn.

“Thật là một thủ đoạn ngoan độc.” Gia Vệ trầm nghĩ, thủ đoạn này so với loại trực tiếp cướp đoạt còn muốn tàn nhẫn hơn, mặc dù hắn là dựa vào thực lực chính mình so đấu, thế nhưng làm như vậy, cũng đã nói rõ hắn là người không biết từ bỏ, là một kẻ tham lam.

“Không nên tự mãn như vậy.” Gia Vệ lạnh lùng cười, đối với nhiệt tình giả tạo của Phí Vô Ứng rất là ghét, nói: “Lệ Anh nhà ta cũng là đệ tử Thạch vương, người thắng cuối cùng không nhất định là Phí Vô Ứng người.”

Ngay sau khi Gia Vệ nói xong câu này, tất cả mọi người đều sùng sốt.

Câu nói “Lệ Anh nhà ta” kia của Gia Vệ quả thật làm người khác phải chấn kinh.

Thậm chí ngay cả Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh cũng bị chấn kinh, hoàn toàn không nghĩ tới Gia Vệ sẽ nói như vậy.

Mà hai người Trương Huyền Vĩ cùng Trương Học Đông trong mắt thoáng qua một vẻ giận dữ, vốn bọn họ cho rằng Gia Vệ chỉ mê hoặc mỗi Trác Thiển mà thôi, lại không ngờ Gia Vệ đều đem Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh mê hoặc hết.

Trác không được Trương Lệ Anh lại dùng loại ngữ khí kia nói chuyện với mình, Trương Huyền Vĩ bây giờ đã hoàn toàn hiểu.

Trương Học Đông trên mặt càng tức giận, Trương Lệ Anh xinh đẹp không thua Trác Thiển, hắn từ lâu đối với cô em gái họ này đã có ý, thế nhưng dù sao bọn họ là anh em họ, dưới tình huống bây giờ công ty châu báu Trương thị còn chưa nắm trong tay, hắn một chút ý tứ về mặt này cũng không dám biểu hiện ra.

Mà Trác Thiển thì khác, nàng mặc dù là vợ trên danh nghĩa của Trương Học Triết, thế nhưng tình huống thật sự Trương Học Đông cũng biết, cho nên hắn có thể quang minh chính đại theo đuổi Trác Thiển.

Đợi nắm được Trác Thiển trong tay, công ty châu báu Trương thị tới tay, Trương Lệ Anh khi đó còn không phải là thịt nằm trên thớt sao?

Trương Học Đông vẫn luôn mơ tưởng như thế, cũng nhận định chính mình cuối cùng có thể thành công, nhưng Gia Vệ xuất hiện khiến tất cả mộng tưởng của hắn đều biến thành bọt biển.

Nếu như không phải biết Gia Vệ thực lực rất cường đại, Trương Học Đông lúc này đã nhịn không được mà động thủ rồi.

“Người nói cái gì?” Trương Huyền Vĩ và Trương Học Đông không dám nói cái gì, thế nhưng Phí Vô Ứng lại không cố kỵ như vậy.

Hắn thân hình cao lớn, thực lực bản thân cũng không yếu, hơn nữa quyền thế cùng tiền tài của hắn đều hơn Gia Vệ, thấy Gia Vệ tại trước mình ra vẻ, tại trước mặt mình nói như vậy, hắn cũng không cần giả vờ nhiệt tình nữa.

Phí Vô Ứng lúc này vẻ mặt băng lãnh, hai tay nắm chặt, cơ bắp trên cánh tay lộ ra, dem y phục cũng mở ra.

Phí Vô Ứng là thật sự tức giận, thậm chí sắc mặt bởi vì tức giận đỏ bừng lên.

Có điều lúc này trong hội trường rất nhiều người bị tràng não nhiệt trước mắt hấp dẫn, căn bản không chú ý tới bên này.

Thấy Phí Vô Ứng tức giận, Gia Vệ trên mặt lộ ra vẻ tươi cười khinh thường, nói: “Ta nói, có lẽ Lê Anh nhà ta sẽ thắng lần so đấu đồ thạch này.”

“Thật sao?” Nhưng mà tại sau khi Gia Vệ nói lại lời nói kia, Phí Vô Ứng cũng không có vẻ tức giận thêm hoặc muốn động thủ, mà là trên mặt lộ ra vẻ tươi cười chẳng đáng.

Gia Vệ nhú mày một cái, nhưng Phí Vô Ứng lại không có quan tâm tới Gia Vệ, mà là nhìn về phía Trương Lê Anh, nói: “Đây là chiêu bài để ngăn cản ta sao? Thời gian dài như thế, người vẫn không chịu tiếp nhận ta sao, Mộng Dao?”

“Mộng Dao?” Gia Vệ sững sốt, chợt nhìn về phía Trương Lê Anh.

“Hừ, ngay cả tên thật Mộng Dao cũng không biết, Lê Anh nhà người là ai?” Phí Vô Ứng cười nhạt nhìn Gia Vệ, như là đang xem chuyện cười vậy, trên mặt tràn đầy biểu tình khinh thường.

“Mộng Dao?” Trương Huyền Vĩ, Trương Học Đông cùng Trác Thiên đều là vẻ mặt nghi hoặc, bọn họ chỉ biết Trương Lê Anh tên là Trương Lê Anh, cái tên Mộng Dao này, bọn họ thật sự không có nghe qua.

“Cô, ai gọi là Mộng Dao ạ?” Tiểu Hạo Hạo lấy mu bàn tay xoa xoa đôi mắt nhỏ, mơ màng đối với Trương Lê Anh hỏi.

Mà lúc này, biểu tình trên khuôn mặt Trương Lê Anh cũng không thay đổi, vẫn là biểu tình băng lãnh, cũng không bởi vì Phí Vô Ứng kêu lên cái tên ‘Mộng Dao’ mà có một tia biến đổi.

“Phí hội trưởng, xin người chú ý thân phận của mình.” Trương Lê Anh lạnh lùng đối mặt Phí Vô Ứng nói, không cần nhiều lời, ý tứ

rất rõ ràng.

Phí Vô Ứng lông mày hơi nhăn lại, chỉ chốc lát sau, hấn mới lên tiếng nói: “Không việc gì, ta có thể chờ, chờ đến lúc người tiếp nhận ta, đến lúc đó, ta sẽ mời sư phụ lão nhân gia làm chủ hôn hôn cho chúng ta.”

“Làm chủ bà ngoại người.” Gia Vệ trực tiếp mở miệng mắng lớn, nói: “Cmm đừng giả vờ trước mặt lão tử, cẩn thận khó giữ được cái mạng nhỏ này.”

So tiền, Gia Vệ không nhiều bằng Phí Vô Ứng, so thân phận địa vị, Gia Vệ căn bản cũng kém mười vạn tám ngàn dặm, thế nhưng Phí Vô Ứng dám trêu chọc tới nữ nhân của mình, Gia Vệ liền không thể không quản.

Cho nên, Gia Vệ muốn cùng Phí Vô Ứng so thực lực, hơn nữa tên gia hỏa này cũng không phải thứ tốt lành gì, còn dám trêu chọc nữ nhân của lão tử, Gia Vệ đã muốn chuẩn bị đem tên gia hỏa này đánh cho tàn phế.

“Người nói cái gì?” Phí Vô Ứng trực tiếp trừng lớn hai mắt, khuôn mặt đầy nộ khí lạnh lùng hỏi.

“Ta nói, cmm chú ý mạng nhỏ của mình, tránh ra nữ nhân của lão tử.” Gia Vệ vẻ mặt khinh thường nói, cách ăn mặc của Gia Vệ mặc dù làm cho hấn lộ ra chút trường thành, thế nhưng vẫn không che dấu được hấn còn trẻ tuổi chưa đến 20 tuổi, cho nên Gia Vệ nói ra lời này có chút ý tứ khôi hài.

Phí Vô Ứng cười, có điều hấn cũng không phải bởi vì tư thái có chút khôi hài này của Gia Vệ mà cười, mà là trong mắt xuất hiện một điệu cười sắc lạnh.

Tại Mianma, dám cùng hấn nói chuyện như vậy, thật không có mấy người.

Hấn không có ngó ngang tới Gia Vệ, mà là nhìn về phía Trương Lê Anh, nói: “Có một người như vậy ở bên cạnh người, là một sự sỉ nhục đối với người.”

Nói xong lời này, Phí Vô Ứng liền trực tiếp xoay người rời khỏi, không hề ngó ngang gì tới Gia Vệ, càng không có trả lời câu nói độc địa của Gia Vệ.

Hấn là sợ cái gì sao?

Khẳng định không phải, hấn ra vẻ không thèm đếm xia như thế, là càng muốn trước mặt Trương Lệ Anh biểu hiện sự rộng lượng của chính mình.

Nhưng hấn thực sự là một người rộng lượng sao?

“Nhìn cái gì mà nhìn, đem cái kỹ thuật đồ thạch gì đó của người dạy lại cho ta, để ngày mai ta thắng thẳng cháu này.” Gia Vệ trừng mắt nhìn Trương Lệ Anh đang nhìn mình, tức giận nói.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 123

Trương Lệ Anh Đổ Thạch

Ngữ khí của Gia Vệ khiến cho tất cả mọi người lại sùng sốt.

Trương Lệ Anh mặc dù tuổi không lớn, thế nhưng cho dù là Trương Huyền Vĩ cũng chưa từng dùng ngữ khí như vậy nói với Trương Lệ Anh, bởi vì Trương Lệ Anh tuổi còn nhỏ nhưng thoát nhìn lại giống như là người đã sống lâu năm, tâm cảnh cực kỳ cao.

Có điều lần này Gia Vệ đành phải làm như vậy, dám trêu chọc nữ nhân của mình trước mặt mình, Gia Vệ còn có thể bình tĩnh mới là lạ.

Trương Lệ Anh hơi nhíu mày, nàng trên mặt mang theo vẻ sắc lạnh, nhưng trong ánh mắt lại thoáng qua vẻ e thẹn của nữ nhân.

Gia Vệ trên mặt mặc dù là biểu tình tức tối, thế nhưng trong đáy mắt Gia Vệ lại có một tia biểu tình tiếu ý.

Mặc dù Gia Vệ chiếm được thân thể Trương Lệ Anh, thế nhưng Trương Lệ Anh cũng không giống như tác thiên, Trác Thiên rõ ràng đã nghiêng về bên phía Gia Vệ, ở trước mặt Gia Vệ rất ít khi ra vẻ, cho đến hôm nay, nàng đều đem biểu hiện chân thật của mình biểu hiện ra hết.

Đây cũng nói rõ thái độ của Trác Thiên, nàng cũng có ý đối với Gia Vệ.

Tình chàng ý thiếp, việc này như vậy mà thành.

Thế nhưng Trương Lệ Anh lại không như vậy, Gia Vệ có thể nhìn ra Trương Lệ Anh đối với mình có cảm giác, thế nhưng Trương Lệ Anh lại là một mực muốn nguy trang chính mình lại.

Gia Vệ lần này đối với Trương Lệ Anh rõ ràng giận, chính là muốn phá bỏ tầng nguy trang này của nàng, khiến tâm tư của nàng cũng quy về Gia Vệ.

Xem về tiềm ẩn sâu trong ánh mắt Trương Lệ Anh vừa rồi thì cách làm này của Gia Vệ có hiệu quả rồi.

Không ở lại trong hội trường lâu nữa, mấy người Gia Vệ liền rời đi.

Vốn Gia Vệ là muốn Trương Lệ Anh cùng hắn đi nơi đồ thạch nhìn một chút, thuận tiện để Trương Lệ Anh đem kỹ thuật đồ thạch dạy cho hắn, dù sao Gia Vệ vừa mới mở miệng nói ra, thì sẽ làm đến cùng, cho dù là không thắng được thì cũng phải ra dáng nam nhân.

Có điều Tiểu Hạo Hạo lại không hề muốn đi cùng Gia Vệ, Tiểu Hạo Hạo đi cùng Gia Vệ, Trác Thiên tất nhiên cũng đi theo, mà Trác Thiên đi theo thì ba người Trịnh Tung, Hồng Vũ và Tank tất nhiên cũng đi theo bảo vệ nàng.

Cuối cùng chỉ có thể tất cả mọi người cùng đi đến nơi đồ thạch, đương nhiên hai người Trương Huyền Vĩ cùng Trương Học Đông không có tâm tình này, cũng không đi theo bọn Gia Vệ.

Ở bên ngoài hội đấu giá, kỳ thật chính là nơi đồ thạch, thế nhưng tình huống khá là phức tạp, vật liệu đá trong đó cũng phi thường quý hiếm, cho nên muốn luyện kỹ thuật không thể làm ở chỗ này được.

Trương Lệ Anh tựa hồ đối với Mianma rất quen thuộc, dẫn bọn Gia Vệ đi tới một nơi cách không xa hội trường đấu giá.

Đây là một đường phố đồ thạch, hai bên đường đều bố trí lấy các loại vật liệu đồ thạch, hai bên các cửa hàng gia công đều có các loại ngọc thạch tốt, còn có vật liệu tốt hơn để đồ thạch, thậm chí còn bố trí cả ngọc thạch xanh một nửa, đương nhiên giá của loại ngọc thạch xanh một nửa này, cũng đều là gấp mười mấy thậm chí mấy chục lần nguyên liệu thô.

(không hiểu rõ lắm về ngọc thạch và đồ thạch nên ta nói qua týt: loại ngọc thạch xanh một nửa là loại ngọc thạch đã được người ta cưa hoặc khoan một bên, lộ ra màu xanh của ngọc bên trong đó, loại này khi dùng đồ thạch thì chắc chắn sẽ lấy được ngọc, nên giá cả sẽ đắt hơn mấy loại đá thông thường dùng để đồ thạch)

“Ngọc thạch ở phố đồ thạch này chất lượng không tốt cũng không kém, giá cả cũng vừa phải, tập luyện ở đây, cho dù người cả ngày cắt không ra được màu xanh (màu xanh của ngọc), cũng không mất bao nhiêu tiền.” Trương Lệ Anh lạnh lùng nói, cũng không có bởi vì chuyện vừa rồi mà thay đổi thái độ với Gia Vệ.

Gia Vệ về mặt nghiêm túc gật đầu, trên đường phố đồ thạch này có không ít người, thậm chí có một số nơi tụ tập không ít người, hiển nhiên là có người cắt ra được ngọc, rất có thể là phát tài.

Bởi vậy có thể thấy được, thạch trên đường phố đô thạch này vẫn có thể cắt ra được phi thủy có giá trị rất cao, có điều càng nhiều như vậy thì lại không có được ngọc xanh, cho nên muốn phát tài ở đây, trừ dựa vào vận khí còn phải dựa vào kinh nghiệm cùng kỹ thuật nữa.

Cũng không có đi vào bên trong, Trương Lệ Anh dẫn mọi người đi tới trước một cửa hàng đồ thạch, mắt nhìn chăm chú vào hàng trăm khối thạch lớn nhỏ không đều nhau, chỉ chốc lát sau, nàng liền trực tiếp đưa tay lấy ra một khối thạch cỡ nắm tay.

“Ông chủ, khối nguyên liệu thô này bao nhiêu tiền?” Trương Lệ Anh lấy tiếng Mianma tiêu chuẩn hỏi, điều này làm cho mọi người kinh ngạc không ít.

Có điều, càng làm Gia Vệ kinh ngạc đó là chính mình dĩ nhiên lại nghe hiểu.

Nhưng Gia Vệ cũng chỉ là kinh ngạc mà thôi, tiếng Nhật cùng tiếng Libya hẳn cũng nghe một lần cũng hiểu, thậm chí có thể nói ra thành thạo, năng lực này làm Gia Vệ phải chết lặng.

Không chết lặng thì còn có thể làm gì bây giờ, chẳng lẽ lại bội phục chính mình sao?

Khóe miệng Gia Vệ hơi nhếch lên, không cần học cũng có thể nắm vững một ngôn ngữ, nếu ai biết mình có cái năng lực này chắc sẽ cười không tin đi.

“500 đôla.” Một lão đầu đi ra, làn da có chút đen, đầu đội mũ rom, lấy tiếng địa phương Mianma nói.

Trương Lệ Anh nghe nói chỉ cười mà không nói gì, lắc lắc đầu, lúc này mới nói: “200 đôla, khối nguyên liệu thô này tối đa chỉ giá trị từng đó tiền.”

Lão đầu vừa nhìn là người trong nghề, liền lặng lẽ cười gật đầu đáp ứng.

Trương Lệ Anh lấy ra 200 đôla đưa cho lão đầu, lúc này mới cầm lấy khối nguyên liệu thô đối diện với Gia Vệ nói: “Đồ thạch, trừ xem hình dạng khối thạch, còn phải xem màu sắc cùng đường vân của thạch, thậm chí đường vân nứt ra cũng là mấu chốt suy đoán khối thạch rốt cục có hay không có ngọc lục.”

Trương Lệ Anh lúc này chỉ vào một chỗ vết nứt trên khối nguyên liệu đồ thạch thô kia, nói: “Khối thạch này chỉ có kích cỡ nắm tay, nhưng so với khối thạch lớn lại có một vết nứt dài nửa phân, nói rõ khối thạch này bên trong có cái gì, nhưng cuối cùng có phải ngọc hay

không, thì xem màu sắc của khối thạch này. Khối thạch này mặt ngoài có màu nâu đen, trên đó lằn vân rất có quy luật, rất rõ ràng là trải qua chà xát mà thành, cái này cùng bên ngoài ngọc thạch cực kỳ giống nhau, cho nên khối thạch này, rất có thể cho ra ngọc lục.”

Nói đến đây, Trương Lệ Anh lại dùng tiếng Mianma tiêu chuẩn đối với lão đầu nói: “Ông chủ, xin giúp ta chà khối thạch này.”

Lão đầu cười cười, nhận lấy khối thạch trong tay Trương Lệ Anh, nhưng cũng không có lập tức chà, mà là nhấc khối thạch lên lay động vài cái, hơn nữa còn kêu lớn vài tiếng.

Gia Vệ có thể hiểu được ý tứ của lão đầu, như thế này là muốn nói có thể ra ngọc lục, mọi người nhanh đến xem.

Đây là đang hấp dẫn khách hàng, nếu như khối thạch này đổ ra ngọc lục thật, như vậy cửa hàng đồ thạch của hắn chắc chắn sẽ bán được rất nhiều, hắn cũng sẽ phát tài một khoản nhỏ.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao các cửa hàng đồ thạch cung cấp miễn phí giải thạch.

(giải thạch: cắt thạch ra xem bên trong có ngọc không)

Đừng tưởng vì việc này mà những cửa hàng đồ thạch này không muốn thạch của mình bán ra ngoài nhiều hơn, bọn họ càng bán được thạch ra nhiều, bọn họ càng cao hứng, bởi vì đi theo việc bán thạch tăng, bọn họ lại có lý do để tăng giá cho việc đồ thạch, hơn nữa cho dù là tăng giá, thạch của bọn họ cũng chắc chắn sẽ bán được rất nhanh.

Bọn họ bán nguyên liệu đồ thạch thô, cũng không phải là để “đổ (đánh cược)” tiền, mà là để giữ ổn định tiền, bọn họ không đổ.

Không lâu sau liền có mười người đến vây xung quanh, có điều sau khi thấy ông chủ cầm khối thạch kia trong tay, trong chốc lát liền có vài người lắc đầu rời đi.

Chỉ cần người có chút kinh nghiệm là có thể nhìn ra được, khối nguyên liệu đồ thạch thô này quả thật rất có thể ra lục, thế nhưng cho dù là ra lục, cũng nhất định là loại phi thúy kém nhất, giá trị tối đa cũng chỉ 3, 400 đôla, cho nên người ở chỗ đồ thạch này, có tới chín phần không đếm xỉa tới nguyên liệu đồ thạch thô.

Đây cũng là vì sao vừa rồi Trương Lệ Anh nói giá 200 đôla, ông chủ cũng trực tiếp gật đầu đáp ứng.

Trương Lệ Anh nói đúng, khối nguyên liệu đồ thạch thô này tối đa cũng chỉ có giá 200 đôla mà thôi.

Lại 5, 6 phút trôi qua, xung quanh cũng không được mười người nữa, vẻ tươi cười trên khuôn mặt ông chủ tiêu thất không thấy nữa.

Hắn thất vọng lắc lắc đầu, liền không chần chờ nữa, dựa theo Trương Lệ Anh nói, bắt đầu chà.

Giải thạch đồ thạch chia làm: chà, cắt cùng mài.

Khối nguyên liệu đồ thạch thô này nhỏ như vậy, căn bản không cần cắt, mà Trương Lệ Anh chỉ nói chà, có nghĩa là Trương Lệ Anh nhận định phi thủy trong khối thạch này so với khối thạch không nhỏ hơn nhiều lắm.

Nhưng mà ông chủ đem chà gần 5 phút, đem khối thạch chà được 1/5, lại hoàn toàn không thấy lục.

Người xem xung quanh đều lắc đầu, khối nguyên liệu đồ thạch thô này bên ngoài hiển thị rất rõ, nhưng không ai có thể nói nhất định đen trong có lục, mà bây giờ xem ra cho dù bên trong có lục, giá trị cũng không quá 500 đôla.

“Tiếp tục chà đi.” Thấy ông chủ dừng lại, Trương Lệ Anh liền trực tiếp lên tiếng nói.

Lúc này biểu tình trên mặt nàng vẫn là vẻ băng lãnh, không có bởi vì tới bây giờ mà chưa có ra lục mà cảm thấy thất vọng, càng không có bị ảnh hưởng bởi những người vây xung quanh.

Ông chủ gật gật đầu, liền tiếp tục chà tiếp.

Có điều lúc này, ông chủ chà so với vừa rồi nhanh hơn nhiều, có lẽ ông chủ xem rằng đây đã là một khối nguyên liệu thô vớt đi.

« Đó là cái gì? » Nhưng mà không đầy một lúc sau, một vòng lục quang xuất hiện trong ánh mắt của Gia Vệ.

Ngay lập tức tất cả mọi người đều sững sốt, chợt ông chủ trực tiếp lớn tiếng kêu một tiếng: « Ra lục rồi, càng lúc càng nhiều. »

Một câu từ trong họng rống ra, ông chủ cũng không có tiếp tục chà nữa, mà là nhấc khối thạch lên, đem chỗ màu lục kia cho mọi người xem.

Nghe tiếng rống của ông chủ, rất nhiều người trên đường đều hướng về bên này đi đến, không lâu sau liền vây thành tầng tầng lớp lớp người.

Trừ vài người đang bận không lại đây, còn gần như những người đi trên đường đều đến đây, mỗi một người đều cố gắng xô đẩy để

vào bên trong, muốn xem cuối cùng cắt ra được phi thúy gì.

Hai người Trịnh Tung cùng Tank đứng ra phía sau bọn Gia Vệ, ngăn cản người bên sau xô đẩy lên, cho bọn Gia Vệ có không gian.

Thấy nhiều người đến, ông chủ lúc này mới buông khối nguyên liệu đồ thạch thô kia xuống, tiếp tục chà tiếp.

Nhưng mà ông chủ mới chà tiếp được vài cái, một viên phi thúy màu lục cỡ hạt đậu trực tiếp rơi xuống, mọi người hai mắt đều nhìn chăm chăm vào khối phi thúy lục cỡ hạt đậu kia, rất nhiều người trên mặt hiện ra biểu tình thất vọng.

Viên phi thúy này cực kỳ bình thường, giá trị thậm chí không vượt qua 100 đôla, căn bản không coi là phát tài, thậm chí ngay cả phát tài nhỏ cũng không tính.

Có điều nếu như viên phi thúy này lớn gấp ba mà nói, thì cho dù là phát tài nhỏ, chí ít cũng được 4, 500 đôla.

Ông chủ cũng là vẻ mặt thất vọng, có điều biểu tình của Trương Lệ Anh một chút cũng không đổi.

Ông chủ tiếp tục chà, không lâu sau, mọi người đều trừng to mắt.

Lại là ra lục, giống như vừa rồi, là loại lục phẩm chất không cao, thế nhưng có cũng còn hơn không.

Chỉ chốc lát sau, lại rút ra một viên ngọc cùng kích cỡ.

Ngay sau đó, trong đám người đã có vài người trên mặt xuất hiện vẻ ngưng trọng.

Ông chủ còn chưa tiếp tục động thủ, chỉ nghe trong đám người có một người lớn tiếng nói: “Cô nương, ta ra giá 1000 đôla mua nửa khối ngọc này, như thế nào?”

“1000 đôla?” Gia Vệ còn không có nhìn ra nguyên cớ, Trương Lệ Anh mua khối nguyên liệu đồ thạch thô này mất 200 đôla, dĩ nhiên giờ tăng giá lên 1000 đôla, ngăn ngui thời gian 10 phút, đã lời 800 đôla.

Tốc độ kiếm tiền như vậy, nếu là trước đây thì Gia Vệ ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

« Ta trả 2000 đôla. » Không lâu sau, lại có người ra giá, trực tiếp thêm 1000 đôla.

« Ta ra 2500... »

...

Trong nhất thời, không dưới 5 người ra giá, giá đã được tăng cao lên tới 5000 đôla.

Thế nhưng Trương Lệ Anh đều không ngó ngàng tới, nàng trực tiếp đối với ông chủ nói: “Tiếp tục chà đi.”

Ông chủ sùng sốt, chột gật gật đầu, tiếp tục chà tiếp.

Chỉ có điều lần này tốc độ chà của hắn không còn nhanh nữa, tốc độ càng chậm, cũng càng thêm cẩn thận.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 124

Phát Tài: Lục Tinh Tôn Hoàng

5000 đôla, mặc dù không nhiều lắm, thế nhưng tại trên đường phố đồ thạch này lại thật sự hiếm thấy.

Ở đây nguyên liệu đồ thạch thô chất lượng bình thường, rất khó đồ được phát tài, mà bây giờ có người trả 5000 đôla mua khối nguyên liệu đồ thạch thô của Trương Lê Anh, rất nhiều người đã tụ tập lại đây.

Không lâu sau, người đến đây càng lúc càng nhiều, xếp ba tầng trong ba tầng ngoài.

“Lại ra lục, lại là ngọc viên nhỏ.» Không lâu sau lại có người trực tiếp kêu to lên.

Lần này ông chủ không có lên tiếng, bởi vì lúc này đã không cần hắn lên tiếng, mọi người xung quanh đã nhin không được kêu to lên rồi, hấp dẫn càng nhiều người.

“Cô gái, ta ra 10 ngàn đôla mua khối thạch này.” Lại có người ra giá, lúc này đã không ai lo nhìn người nữa, đều là hai mắt chăm chú nhìn vào khối thạch, muốn học hỏi bài học này.

“Ta ra 15 ngàn đôla, cô gái, cho dù là lại ra tiếp mấy viên ngọc nhỏ như vậy nữa, cũng không đáng nhiều tiền như vậy, ta mua về chỉ là đổi với ngọc có duyên, xin cô bán cho ta.” Lại có người kêu to, đó là một người Trung Quốc, hắn cũng nhìn ra bọn Gia Vệ là người Trung Quốc, cho nên chỉ dùng tiếng phổ thông nói chuyện.

“Cái gì mà duyên phận với không duyên phận, cô gái, ta ra 20 ngàn đôla.” Lại có một người kêu lên.

Rất nhiều người đều tranh nhau trả giá, không đầy một lúc, giá đã tăng lên 40 ngàn đôla, hơn nữa còn tiếp tục tăng lên.

Việc này không khỏi làm bọn Trịnh Tung trợn mắt há mồm, 40 ngàn đôla, đổi qua nhân dân tệ là hơn 200 nghìn, mà Trương Lê Anh mua khối nguyên liệu đồ thạch thô này chỉ có 200 đôla, chính là hơn 1000 nhân dân tệ.

Ngắn ngủi không đến nửa giờ thời gian, Trương Lệ Anh dùng hơn 1000 nhân dân tệ kiếm hơn 200 nghìn, tốc độ kiếm tiền như vậy quả thật làm chấn kinh bọn Trịnh Tung.

Mà lúc này Gia Vệ lại không có ngó ngang gì tới việc người khác ra giá, hai mắt hắn nhìn chăm chăm vào phân nửa khối thạch còn lại, nhìn về phía góc bị ông chủ không cẩn thận chà cho thành như quả cầu thủy tinh.

Gia Vệ nói không nên lời vì sao chính mình lại nhìn cái góc kia, hẳn chỉ là có cảm giác bên trong chỗ góc đó, giống như có cái gì đó.

“Tiếp tục chà.” Thanh âm băng lãnh của Trương Lệ Anh rất nhanh lại vang lên, nàng đến bây giờ cũng không có dự định bán nó.

Rất nhiều người đều thất vọng lắc đầu, có điều càng nhiều người lại là hai mắt phát sáng nhìn xem, nhìn không chớp mắt vào khối thạch.

Ông chủ cũng cẩn thận chà tiếp, nhưng mà mới chà hai cái, hai điêm lục lại lộ ra.

Tất cả mọi người đều trừng lớn hai mắt, bây giờ chỉ cần là người hiểu đồ thạch, đều nhìn ra được một chút môn đạo.

Những viên ngọc nhỏ này hình như phân bố có quy luật, giống như là một hình đa giác vậy.

Hai viên ngọc nhỏ kia vừa mới được chà ra, lại xuất hiện thêm 3 viên ngọc nhỏ giống nhau như đúc, giống như từ một khuôn đúc ra vậy.

Không cần Trương Lệ Anh nói cái gì, ông chủ lại tiếp tục chà tiếp, cũng không có ai ra giá tiếp, vì đến lúc này bất kể là ai cũng đều sẽ đánh cược một lần.

Tình huống xảy ra đã có thể xác định được, lần này quả thật là phát tài.

“Lại ra lục, vẫn là ngọc viên nhỏ.” Tiếp đó không lâu lại có người kêu to lên.

Mọi người giống như là đã quen thành bình thường rồi, cũng không có biểu hiện ra biểu tình gì quá kịch liệt, chỉ là hai mắt phát sáng nhìn không chớp mắt.

Cuối cùng, tại sau khi ông chủ đem cả khối thạch chà chỉ còn một bên góc, lại một ngọc viên nhỏ nữa xuất hiện, tổng cộng là 6 ngọc viên nhỏ, làm cho mọi người đều thả lỏng tâm lại.

Những ông chủ vừa mới ra giá lúc này cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Khối nguyên liệu đồ thạch thô này quả thật là phát tài, nhưng rốt cục chỉ có thể phát tài nhỏ, 6 ngọc viên nhỏ này tối đa cũng chỉ có giá trị mấy ngàn đôla, cách rất xa cái giá 40 nghìn đôla mà bọn họ vừa mới đưa ra khi này.

Trương Lệ Anh cũng hơi nhú mày, trong mắt tràn đầy vẻ thất vọng.

Từ lúc bắt đầu nhìn thấy ngọc viên nhỏ, nàng cũng là sững sờ, trong lòng cũng có loại chờ mong bên trong sẽ cho ra phi thúy giống như nàng nghĩ.

Thế nhưng cuối cùng không có xuất hiện, chỉ xuất hiện có 6 ngọc viên nhỏ phổ thông, bán cả 6 viên này cũng không được 10 nghìn đôla.

Không lâu sau, có người lác đầu rời đi, ông chủ cũng thu dọn mảnh đá khi giải thạch lưu lại.

Mà ngay sau đó, Gia Vệ trực tiếp tiến lên trước, ngăn ông chủ lại.

“Còn có một khối nhỏ vật liệu chưa chà.” Gia Vệ lấy tiếng Mianma tiêu chuẩn nói.

Thanh âm của Gia Vệ không lớn, thế nhưng lại làm cho mọi người đều nghe được, những người đi chưa xa lại lần nữa quay lại.

Mà mấy người Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh lại kinh ngạc khi thấy Gia Vệ nói tiếng Mianma, đồng thời nghi hoặc Gia Vệ còn muốn làm cái gì.

Ông chủ đành phải dừng lại, dù sao Gia Vệ là cùng với Trương Lệ Anh tới đây, bọn họ mua khối nguyên liệu đồ thạch thô này, cái mảnh đá kia của khối thạch này lưu lại cũng là của bọn họ.

Gia Vệ lấy tay chà sạch đi đá bụi, cầm lấy mặt bên mà có góc hần đã chú ý tới.

Tất cả mọi người đều sững sờ, gần như không ai chú ý đến một góc nhỏ như thế, bọn họ thậm chí không có phát hiện có góc đó khi chà khối thạch.

Trương Lệ Anh hai mắt cũng ngưng lại, nhìn chăm chăm vào cái góc kia trong tay Gia Vệ, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Mà ngay sau đó, một thanh vang lên làm cho não nhiệt lại lần nữa trở lại.

“Tiểu huynh đệ, ta nguyện ý ra 100 nghìn đôla mua góc thạch cùng 6 ngọc viên kia của ngươi.” Một người trung niên lớn tiếng nói, mặt hấn đỏ bừng lên, rất có ý tứ ngay bây giờ bỏ tiền ra luôn.

“Ta trả 200 nghìn, chỉ mua góc thạch kia, còn 6 ngọc viên nhỏ ta nguyện mua giá 50 nghìn đôla.” Một lão giả lớn tiếng nói, trên mặt tràn đầy vẻ kích động.

« Ta ra 500 nghìn đôla. » Nhưng mà sau một khắc, một thanh âm vang lên làm cho nơi này đang sôi sục lên liền yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người trừng lớn hai mắt nhìn về phía người trẻ tuổi ra giá, người này thoát nhìn trên dưới ba mươi tuổi, lại sở hữu khí phách lớn như vậy, 500 nghìn đôla, đó là tương đương với 3 triệu nhân dân tệ.

« Hồng thiếu, 500 nghìn đôla đã nghĩ mua lấy cái kiện bảo bối này sao? » Ngay lúc này, bên cạnh lại xuất hiện một người trẻ tuổi, chỉ thấy người này hoành mi kiếm mục (lông mày lưỡi kiếm nằm ngang trên mắt), trên mặt lộ vẻ tươi cười phóng túng, đối với Gia Vệ thân nhiên nói: « 1 triệu đôla, hi vọng người anh em ưu ái. »

Hắn vừa mới nói ra, toàn bộ người trên đường đều là chấn động.

Lúc này gần như người trên đường đều đến vây lại chỗ này.

Ngọc thạch 1 triệu đôla, tại trên đường này rất là hiếm thấy, lần trước phát tài lớn như vậy, không biết đã qua bao lâu thời gian.

Ông chủ đồ thạch trên mặt tràn đầy vẻ tươi cười, thậm chí có chút đỏ lên, hắn cũng không có đồ mắt nhìn bọn Gia Vệ, mà là cao hứng.

Nếu như thật sự bọn Gia Vệ giải thạch ra được một kiện bảo bối, thanh danh cửa hàng của hắn sẽ lập tức được lan truyền rộng rãi, cho dù là hắn tăng giá nguyên liệu đồ thạch thô lên gấp bội cũng chắc chắn sẽ bán hết rất nhanh.

“Ta không có ý định bán.” Gia Vệ lắc lắc đầu, nói.

Ngay lập tức, dưới sự trợn mắt há mồm của mọi người, Gia Vệ trực tiếp dùng sức bóp góc thạch trong tay.

Khí lực của Gia Vệ không thể nào không lớn, làm cho trên góc thạch kia xuất hiện mất vết nứt.

Rất nhiều người hai mắt đều ngưng lại, rất sợ Gia Vệ bóp nát trân bảo quý hiếm trong đó, mặc dù chín phần người ở đây vẫn không đoán được rốt cục là cái gì, thế nhưng bọn họ xác định bên trong chắc chắn có thứ tốt, bảo bối tốt.

Ngay tại Gia Vệ dùng ngón tay gầy gầy đá vụn bên trên, sau khi đem đá vụn gầy hết, một vòng hoàng sắc quang mang trực tiếp phát ra, trên khuôn mặt mọi người càng thêm vẻ chấn kinh.

Nhưng mà ngay sau đó, hoàng quang (ánh sáng màu vàng) bên trong lại lộ ra sáu đạo lục sắc quang mang, bắn thẳng đến sau ngọc viên nhỏ bên dưới, không lâu sau, kỳ cảnh liền xuất hiện.

Trong tay Gia Vệ, là một viên ngọc pha-lê màu vàng, có điều bao quanh viên ngọc vàng này lại có sáu điểm màu xanh, mà sau khi ánh mặt trời chiếu xạ vào trên viên ngọc màu vàng này, sáu điểm xanh kia liền bắn ra sáu đạo lục sắc quang mang, giống như là sáu sợi tơ lục sắc, cùng với lục sắc của sáu viên ngọc nhỏ bên dưới giống nhau.

Làm người ta phải chấn kinh là, sáu viên ngọc nhỏ phía dưới, cũng không phải là sắp xếp theo quy tắc lục giác, mà là sắp xếp có chút lộn xộn, nhưng mặc dù là như vậy, sáu đạo lục sắc kia cũng chiếu xạ chính xác đến mỗi một ngọc viên nhỏ.

“Thất tinh liên châu, quả nhiên là thất tinh liên châu, còn là lục tinh tôn hoàng trong thất tinh liên châu, phát tài, cực kỳ phát tài rồi.” Không lâu sau, có người kêu to lên, ngữ khí tràn đầy vẻ kích động.

(thất tinh liên châu làm ta nhớ đến kiều kiều sư nương: v)

Tất cả mọi người đều vô cùng chấn kinh, càng có rất nhiều người vẻ mặt nghi hoặc, không biết cái gì là thất tinh liên châu cùng lục tinh tôn hoàng.

Mà Trương Lệ Anh lúc này cái miệng nhỏ cũng hơi há ra, vẻ mặt cũng chấn kinh.

Nàng từ lúc thấy ngọc viên nhỏ đầu tiên, liền nghĩ đến thất tinh liên châu, thế nhưng khi xem ra, thì bên trong xuất hiện, tối đa cũng chỉ là thất tinh liên châu bình thường thôi, bảy viên ngọc viên nhỏ, dưới ánh sáng chiếu xạ của mặt trời, ngay tại cùng lúc, cho dù là thất tinh liên châu bình thường nhất, giá trị cũng không thấp.

Nàng không có nghĩ đến, xuất hiện dĩ nhiên lại là lục tinh tôn hoàng giá trị tối cao nhất trong thất tinh liên châu.

Những người biết lục tinh tôn hoàng, cũng biết lục tinh tôn hoàng thần kỳ không chỉ là sáu đạo lục sắc quang tuyến kia, mà còn có sáu viên ngọc viên nhỏ cũng cùng lục sắc quang tuyến.

“Dĩ nhiên lại là lục tinh tôn hoàng, nhìn nhầm rồi, thật sự được mở to mắt rồi.” Người gọi là Hồng thiếu về mặt chấn kinh tự nói, trên tay hắn vuốt ve mấy viên ngọc thạch phẩm chất không thấp, chính là hắn ở đây một hai tiếng đồ được ngọc thạch, thế nhưng một nắm ngọc thạch của hắn giá trị cũng kém xa giá trị một phần lục tinh tôn hoàng này.

“Chúng ta đều nhìn nhầm rồi.” Người thanh niên ra giá 1 triệu đôla về mặt cười khổ nói.

Mà người trong cuộc là Gia Vệ, lúc này lại đang chìm trong sự ngỡ ngàng.

Hắn chưa từng thấy qua sự tình kỳ quái như thế, trước đây hắn chưa từng giải ngọc thạch, thậm chí cười nhạo người chơi ngọc thạch, cho rằng ngọc thạch chỉ là thạch mà thôi, sao có thể có giá trị tiền như vậy, thậm chí Gia Vệ còn nghĩ, ngọc thạch này còn không có giá trị lớn bằng một cái bánh bao.

Mà bây giờ, Gia Vệ cuối cùng cũng kiến thức được chỗ thần kỳ của ngọc thạch, thần kỳ quá thần kỳ rồi, Gia Vệ lấy hết kiến thức trong não cũng căn bản không giải thích được.

“Ngươi tại sao biết bên trong có cái gì đó?” Ngay lúc này, thanh âm của Trương Lệ Anh vang lên.

Gia Vệ ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt biểu tình băng lãnh nhưng trong mắt lại có vẻ tò mò của Trương Lệ Anh, trầm ngâm chi chốc lát, Gia Vệ nói: “Cảm giác, là một loại cảm giác nói không nên lời.”

“Cảm giác?” Trương Lệ Anh trừng lớn hai mắt, một vẻ mặt không thể tin được nói: “Sao có thể được?”

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 125

Đỗ Thạch Cảm Giác

Trương Lệ Anh trên mặt lộ ra thần sắc không thể tin được, làm cho Gia Vệ nghi hoặc.

Gia Vệ cảm giác luôn luôn rất chuẩn, cho dù là nguy cơ gì, hẳn đều có thể cảm ứng trước được, giống như là có giác quan thứ sáu vậy.

Mà về mặt biểu tình không thể tin được của Trương Lệ Anh, hiển nhiên là không phải là bởi vì cho rằng Gia Vệ có giác quan thứ sáu, mà là vì Gia Vệ nói dựa vào cảm giác tìm ra mặt ngọc lục tinh tôn hoàng này, làm cho Trương Lệ Anh nghĩ đến điều gì đó.

“Người biết cảnh giới cao nhất của đỗ thạch là gì không?” Trương Lệ Anh thấp giọng hỏi, ngữ khí không bằng lãnh như trước nữa, hơn nữa trong mắt tràn đầy vẻ hung phấn.

“Là cái gì?” Gia Vệ sững sờ, vẻ mặt nghi hoặc.

Đối với đỗ thạch, Gia Vệ vẫn chỉ là một người bình thường, căn bản không biết nhiều lắm.

“Cảnh giới đỗ thạch cao nhất, là thoát khỏi đỗ thạch bề ngoài, mà nhìn thấu bên trong đỗ thạch, chính là nói, cảnh giới đỗ thạch tối cao, chính là dùng cảm giác để đỗ thạch.” Trương Lệ Anh vẻ mặt chân thật nói.

Gia Vệ lúc này lại sững sờ, chợt hắn cười khở nói: “Người đừng nói ta đạt tới cảnh giới đỗ thạch cao nhất, ta chính là mèo mù với được chuột chết, đối với đỗ thạch, ta một chút cũng không biết.”

Trương Lệ Anh lại lắc lắc đầu, nói: “Người biết sự phụ Thạch vương Thiệu Văn Ngọc của ta thu nhận đồ đệ khảo nghiệm cái thứ nhất là gì không?”

“Sẽ không phải là dựa vào cảm giác để đỗ thạch chứ?” Gia Vệ méo cá miệng, hỏi.

Trương Lệ Anh lại là gât đầu, nói: “Đúng vậy, chính là dựa vào cảm giác để đồ thạch, đó chính là khảo nghiệm đầu tiên, chính là nói, không qua được khảo nghiệm này, cho dù là người có thiên phú tốt, sự phụ ta cũng không thu nhận.”

« Việc này có chút đùa thì phải? » Gia Vệ vẻ mặt cười khổ, dựa vào cảm giác, đó không phải là đoán mò sao, khảo nghiệm đầu tiên không dựa vào thực lực, mà là vận khí.

Trương Lệ Anh lắc đầu, nói: « Mỗi lần đồ thạch, nếu như quá mức chú tâm, đối với người đồ thạch cũng không tốt, sự phụ ta đã từng nói, nếu như để cho hần gặp được người bình thường chỉ dựa vào cảm giác là có thể chọn ra nguyên liệu thô mà phát tài, sự phụ ta sẽ không dạy cho hần kiến thức về đồ thạch, bởi vì như vậy sẽ chỉ làm phán đoán của hần xuất hiện sai lầm. »

Gia Vệ sững sờ, giống như từ trong lời của Trương Lệ Anh nghe ra được gì đó.

Trương Lệ Anh mỉm cười, cái cười này làm cho Gia Vệ hai mắt mở to ra.

Thấy biểu tình muốn chảy nước miếng kia của Gia Vệ, Trương Lệ Anh trừng mắt nhìn Gia Vệ một cái, lúc này mới nói tiếp: “Đúng vậy, ta không có ý định đem kỹ xảo đồ thạch dạy cho ngươi, mà là muốn giúp ngươi tập luyện cảm giác, đồ thạch cảm giác.”

Thấy Trương Lệ Anh biến đổi lớn như vậy, Gia Vệ sững sờ trong chốc lát, liền hơi nín thở lại.

Cái cảm giác gì đó, hư vô mù mịt, Gia Vệ thật sự không nghe nói qua luyện cảm giác này một lần nào.

Mà ngay sau đó, Hồng thiếu đi lên trước, đối diện Gia Vệ cùng Trương Lệ Anh nói: “Hai vị, tại hạ Hồng hạo Vũ, muốn hỏi một chút, hai vị đồ ra lục tinh tôn hoàng, có nghĩ muốn bán đi?”

“Tại hạ Phi Vương đồ hội Lâm Lang, nếu như hai vị muốn bán lục tinh tôn hoàng, không bằng đến phi vương đồ hội của ta, tại hạ có thể bảo chứng, tuyệt đối không thu bất cứ lệ phí nào của hai vị.” Người thanh niên xuất hiện cùng lúc với Hồng thiếu cũng tiến lên nói.

“Lão hủ là ông chủ cửa hàng Bách Niên Ngọc Vương, muốn mua lục tinh tôn hoàng của hai vị, còn mong hai vị đáp ứng, giá cả hai vị cứ tùy tiện nói.” Một lão già râu tóc bạc trắng cũng tiến lên nói.

Không đầy một hồi, không dưới hai mươi người vây Gia Vệ và Trương Lệ Anh lại, ý của bọn họ hiển nhiên là muốn mua lục tinh tôn hoàng kia.

Trần bảo hiềm thấy như vậy, không biết bao nhiêu lâu mới xuất hiện một cái, thậm chí lục tinh tôn hoàng chỉ xuất hiện tại cổ đại, trở thành ngọc khí của một vị hoàng đế khi đó.

Mà kiện lục tinh tôn hoàng kia, cũng vì vị hoàng đế kia mất mà tiêu thất không thấy nữa, bây giờ lục tinh tôn hoàng lần thứ hai xuất hiện, khiến ai cũng đứng ngồi không yên.

“Mọi người làm cái gì vậy? Chẳng nhẽ hai vị này không bán lục tinh tôn hoàng trong tay, mọi người sẽ không để hai vị này đi sao?” Thanh niên gọi là Lâm Lang cau mày nói.

Hồng Hạo Vũ cũng là nhú mày, tình huống này tại phổ đồ thạch cũng không thấy nhiều, có rất ít người sẽ không biết lễ phép như vậy, dù sao phổ đồ thạch cũng là một nơi mẫn cảm, rất dễ xảy ra xung đột.

Có điều, Gia Vệ có thể lý giải tâm tình của những người này.

Lục tinh tôn hoàng, rất có thể là độc nhất vô nhị trên đời, trân quý vô cùng, mặc dù giá trị không so được cửu long khiêu thiên thạch tột quý kia, nhưng cũng không phải những ngọc khí điêu khắc cao cấp khác có thể so được.

“Baba xem hạt châu nhỏ trong tay thật hay nha.” Mà ngay sau đó, Gia Vệ không có nghe những người khác nói, mà lại là nghe được thanh âm non nớt của Tiểu Hạo Hạo.

Gia Vệ thoải mái cười, lớn tiếng nói: “Các vị, không được rồi, con gái ta thích kiện lục tinh tôn hoàng này, cho nên tại hạ sẽ không bán.”

Tất cả mọi người đều sùng sốt, lúc này mới chú ý tới mấy người Trác Thiên, rất nhiều người lắc đầu thất vọng, cũng có người trừng mắt nhìn Gia Vệ.

Bảo vật cấp quốc bảo, dĩ nhiên coi như món đồ chơi cho một đứa trẻ chơi, này không phải phung phí của trời thì là cái gì?

Thế nhưng không ai nói nửa lời, dù sao lục tinh tôn hoàng là của Gia Vệ, thì mọi chuyện sẽ như Lâm Lang cùng Hồng Hạo Vũ nói.

“Vị huynh đệ này, chẳng nhẽ không cân nhắc một chút sao?” Lâm Lang nhìn về phía Gia Vệ, lông mày hơi nhú hỏi: “Nếu như các vị huynh đệ này đem lục tinh tôn hoàng giao cho Phi Vương đồ hội chúng ta mà nói, huynh đệ người tuyệt đối có thể qua một đêm trở thành một tỷ phú được rất nhiều người ngưỡng vọng, sở hữu tiền tài tiêu không hết.”

“Tiền tài tiêu không hết có tác dụng gì?” Gia Vệ cười lắc lắc đầu, nói: “Nhiều tiền tài hơn nữa, cũng không bằng làm cho con gái ta cười.”

Vừa nói, Gia Vệ liền đem bảy viên ngọc nhỏ thu lại.

Lâm Lang thất vọng lắc đầu, cũng không có nói gì nữa, rất nhanh người vây xung quanh liền tản đi.

Có điều vẫn có rất nhiều người lưu lại, muốn tại cửa hàng này mua nguyên liệu đồ thạch thô loại tốt, một lần phát tài.

Sau cùng, ông chủ cửa hàng xin được chụp ảnh chung với Gia Vệ, Gia Vệ đáp ứng, trên ảnh chụp, lục tinh tôn hoàng được Gia Vệ cầm trong tay, cái ánh sáng kỳ lạ kia cũng chiếu rất rõ.

Ông chủ cầm lấy ảnh chụp, vẻ mặt tươi cười, có ảnh chụp này, sinh ý của hắn càng lúc càng thịnh vượng.

Mà mấy người Gia Vệ, cũng không đi lung tung trên phố đồ thạch này nữa, mà là Trương Lê Anh mua một đồng đồ thạch, hơn nữa còn bảo người đem về khách sạn.

Mấy người Gia Vệ cũng tự nhiên quay về khách sạn.

Sau khi trở lại khách sạn, Gia Vệ liền đem lục tinh tôn hoàng gia cho Trương Lê Anh, đối với ngọc thạch hắn vẫn không hiểu biết gì, thậm chí hắn không biết lục tinh tôn hoàng làm thành cái gì cho Tiểu Hạo Hạo.

Trương Lê Anh cũng không để tâm chuyện này, một cái lục tinh tôn hoàng mặc dù giá trị rất cao, thế nhưng cũng có giới hạn, so với giải thưởng ngày mai so đấu đồ thạch, còn có chênh lệch rất lớn.

Cho nên Trương Lê Anh trực tiếp thúc giục Gia Vệ đi luyện tập cái loại đồ thạch cảm giác kia, đem vài trăm khối đồ thạch đặt ở trong một phòng, hơn nữa cũng đem Gia Vệ vào trong, để Gia Vệ dựa vào cảm giác.

Bên trong căn phòng chỉ có một mình Gia Vệ, ngay cả Trương Lê Anh cũng đi ra ngoài chờ đợi.

“Lấy danh nghĩa công ty mua kiện lục tinh tôn hoàng này đi, đem tiền đưa vào trong thẻ của Gia Vệ.” Trác Thiển nói với Trương Lê Anh.

Trương Lê Anh liếc mắt nhìn Trác Thiển, lại nhìn lục tinh tôn hoàng trong tay, chột hỏi: “Người thích Gia Vệ sao?”

Trác Thiển sùng sốt, chột mặt hơi đỏ lên, hai mắt không biết nên nhìn cái gì, một lát cũng không nói gì được.

Nàng cùng Trương Lệ Anh cũng không phải hay nói chuyện với nhau, lại càng không phải là bạn khuê mật.

Quan hệ giữa hai nàng, có mối quan hệ chị dâu cùng em chồng, cũng có quan hệ cấp trên với cấp dưới, nhưng lại không có quan hệ bạn khuê mật không gì không nói kia.

Có điều hai người đều cực kỳ hiểu rõ đối phương, càng rất tin nhiệm đối phương.

Mặc dù Trác Thiển không nói gì, nhưng Trương Lệ Anh vẫn gật gật đầu, nói: “Đề hấn chiếu cố người cùng Tiểu Hạo Hạo, ta rất yên tâm.”

“Thế nhưng...”

Trác Thiển đang muốn nói gì nữa, liền bị Trương Lệ Anh ngắt đoạn, nói: “Nhưng cái gì nữa? Chẳng nhẽ thân xử nữ của người không phải giao cho Gia Vệ sao? Đã như vậy, cần gì phải quan tâm sự tình khác?”

“Năm ấy, di chúc của anh trai người...” Trác Thiển nhìn về phía Trương Lệ Anh, lông mày hơi nhíu lại.

“Người cũng nói đó là di chúc của anh trai ta, anh ta có thể dự liệu sự tình, cũng chỉ là chuyện khi hấn còn sống mà thôi, chẳng nhẽ bây giờ chúng ta còn muốn tuân theo di chúc khi anh ấy còn sống sao?” Trương Lệ Anh hơi lắc lắc đầu, mặc dù trong mắt thoáng qua một vẻ bi thương, nhưng vẫn nói như vậy.

Trác Thiển không nói gì nữa, chỉ là lông mày cũng không có giãn ra như cũ.

“Người có phải hay không cảm thấy mình không xứng với hấn?” Chỉ chốc lát sau, Trương Lệ Anh lên tiếng hỏi.

Trác Thiển ngẩng đầu liếc mắt nhìn Trương Lệ Anh, không nói cái gì, đúng là thừa nhận như vậy.

Mà ngay sau đó, Trương Lệ Anh lại cười lên, nói: “Lấy tư sắc của người, lấy xuất thân của người, lấy hiền lương thực đức của người, trên đời chỉ có người không xứng với người, không có người mà người không xứng.”

“Có lẽ ta lại càng thích hợp làm chị dâu hấn.” Trầm mặc một lát, Trác Thiển liền nói.

Trương Lệ Anh nghe nói vậy, đầu tiên là sừng sốt, chột sắc mặt liền tái nhợt đi một chút.

Nàng vội quay mặt đi, làm bộ đờ kính mắt, nói: “Anh ta đã từng nói, hấn chỉ trói buộc người đến khi người nhận rằng mình đáng được tự do, bây giờ chính là lúc đó, người nên tranh thủ đi, chẳng nhẽ người thật sự muốn chính mình suốt đời phải chịu bố trí của người khác sao?”

Nghe lời này của Trương Lệ Anh, Trác Thiển cả người khẽ chấn động, chột nàng nhìn về chỗ Tiểu Hạo Hạo đang vui chơi cách đó không xa, trong mắt nàng thoáng qua một vẻ kiên định.

Có lẽ, thật sự đến lúc nên cho mình tự do rồi, cũng là đến lúc để mình tự làm chủ cuộc sống của mình.

Chi chốc lát sau, Trác Thiển trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, một vẻ tươi cười thật tình, một vẻ cười, nàng gần như chưa từng biểu hiện qua bao giờ.

Nàng nhìn Trương Lệ Anh, nói: “Chúng ta vốn là người một nhà, sau này vẫn là người một nhà, chỉ có điều thay một loại hình thức quan hệ mới mà thôi, người đã khuyên ta, ta cũng khuyên lại người, không cần có ý gì khác, vẫn là đến lúc nên tìm điểm dựa cho mình rồi.”

Trương Lệ Anh cười lắc lắc đầu, không có nói gì nữa.

Nàng đứng lên, cầm lấy lục tinh tôn hoàng đi tới bên cạnh Tiểu Hạo Hạo đang chơi đùa, cùng chơi với nó.

Trác Thiển nhìn bóng lưng Trương Lệ Anh, nàng hơi nhíu mày một cái, cuối cùng thở dài, tự nói: “Có lẽ, cũng chỉ có người mới có thể đem nàng lưu lại, anh của nàng từng lấy tính mạng của mình đem nàng lưu lại, một lần đó, là bốn năm thời gian, mà người có thể hay không đem nàng lưu lại triệt để hay không?”

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 126

Ta Chỉ Chọn Một Khối

Trong hội trường đồ thạch, lúc này đã là tình trạng núi người biển người.

Phí Vô Ứng cũng không đến mức quá tham lam, chỉ ít đến xem so đấu đồ thạch không cần tiền vé vào cửa, cho nên người trong hội trường đồ thạch thành ra cực kỳ đông đúc.

Cho dù là bên ngoài quảng trường, cũng là người này đẩy người kia, các ông chủ cửa hàng mua bán nguyên liệu đồ thạch thô cũng đều mặc kệ cửa hàng của chính mình, duỗi đầu hưởng bên trong nhìn xem.

Trong hội trường, tham gia so đấu có tới 37 công ty, kể cả Phí Vô Ứng nữa là 38 nhà so đấu, trừ phí vô thì 37 nhà khác tham gia đều phải nạp 50 triệu đôla phí báo danh, chỉ riêng phí báo danh, Phí Vô Ứng đã thu được 1, 8 tỷ đôla.

Mà Phí Vô Ứng mua mỏ khoáng này chỉ tiêu phí có 250 triệu đôla mà thôi, cho dù hấn lần này có so đấu thua cũng thu được 1, 6 tỷ đôla, đổi thành nhân dân tệ đã gần 10 tỷ.

Đó nhưng là toàn bộ danh ngạch trong một năm của một công ty lớn, toàn bộ thế giới có thể có bao nhiêu công ty một năm thu được 1, 6 tỷ đôla?

Mà Phí Vô Ứng, dĩ nhiên trong thời gian hai ngày, từ không có gì kiếm được 1, 6 tỷ, bất kể lần so đấu này là ai thắng, người thắng lớn nhất cũng chính là Phí Vô Ứng.

Gia Vệ cũng là một vẻ mặt ngạc nhiên, có điều chỉ chốc lát sau hấn lại khôi phục vẻ bình thường.

Loại người không thiếu nhất chính là cuồng vọng tự đại, nói cho dễ nghe là tự tin, nói khó nghe thì chính là kiêu căng mù quáng.

37 nhà công ty này có tối đa chỉ có một nhà có thể hồi được vốn, 36 công ty khác chính là bọn họ kiêu căng mù quáng, tiêu phí 50

triệu đôla mua lấy một bài học.

Đương nhiên trong này cũng có thể bao gồm cả Gia Vệ.

“Vì cái gì mà ta cảm giác không được một tý khẩn trương nào cả?” Gia Vệ hạ giọng đối với Trương Lệ Anh một bên cười khỏ nói.

Trương Lệ Anh lạnh lùng liếc mắt nhìn Gia Vệ, không nói gì cả.

Gia Vệ xấu hổ cười cười, quay đầu trở về.

Ngày hôm qua Gia Vệ luyện tập đến tận sáng sớm, cuối cùng từ mấy trăm khối đồ thạch tìm ra một khối cắt ra lục, hơn nữa là loại băng chúng phi thúy, đại phát.

Có điều Gia Vệ lại mệt mỏi không cao hứng được, tập luyện lực lượng thì dễ, mà tập luyện cảm giác, đó chỉ chính là một loại dẫn vật.

Có điều sáng hôm nay tỉnh lại, Gia Vệ lại cảm giác chính mình vô hình chung hiểu rõ cái gì đó, một loại cảm giác hư vô phiêu miểu, giống như một dạng thực chất hóa, Gia Vệ thậm chí có thể tìm được loại này trong trí óc hần.

Việc này khiến lòng tin của Gia Vệ tăng cao, tuy nhiên cũng có chút lo lắng.

Dù sao Gia Vệ cũng không biết cái cảm giác kia rốt cục có phải đồ thạch cảm guacs hay không.

Lúc sau, Phí Vô Ứng đi lên trên đài chủ tịch trong hội trường, hần hẩng giọng, nói: “Hôm nay chính là cuộc so đấu đồ thạch tối trọng đại do hoàng quan ngọc thạch hiệp hội chủ trì lần đầu tiên, tham gia lần so đấu đồ thạch này chính là các đồ thạch đại sư trứ danh khắp nơi trên thế giới, hi vọng tất cả những người mê đồ thạch đều có thể tại trường đồ thạch này học được gì đó, học được chân chính kiến thức đồ thạch.”

Tiếng vỗ tay vang lên, rất nhiều người đều trở nên cực kỳ kích động, bởi vì bọn họ nhìn thấy đại sư mà chính mình ngưỡng mộ từ lâu.

37 công ty có can đảm xuất 50 triệu đôla phí báo danh cũng không phải chân chính tự đại mù quáng, mà là bọn họ có chỗ dựa, công ty bọn họ mời đến tham gia so đấu, không một ai không là đồ thạch đại sư nổi danh trên thế giới.

Những đại sư này, chính là thần tượng của vô số những người mê đồ thạch, hôm nay nhìn thấy thần tượng, những người mê đồ

thạch này có thể nào không kích động?

Không bao lâu, Phí Vô Ứng giơ tay ý bảo mọi người ngừng kích động, tiếp tục nói: “Không nói lời thừa nữa, so đấu đồ thạch bây giờ bắt đầu, thời gian 5 tiếng đồng hồ, mỗi người tại quảng trường đồ thạch chọn ba khối nguyên liệu đồ thạch thô, sau cùng các tuyển thủ cùng lúc đánh giá, người có ba khối đồ thạch cắt ra ngọc thạch có giá trị nhất thì sẽ chiến thắng, phần thưởng chính là giá trị trên 250 triệu đôla, mỏ khoáng đã khai thác ra khoáng thể kỳ trân “Cửu long khiếu thiên thạch”.”

Lời nói của Phí Vô Ứng vừa dứt, phía dưới lại là tiếng vỗ tay rầm trời vang lên, mọi người sau khi nghe thấy 250 triệu đôla cùng “Cửu long khiếu thiên thạch” càng không khỏi thêm kích động.

Trong nhất thời, người trong hội trường như những vòng thủy triều thi nhau vọt ra phía ngoài, sau khi chờ đám bảo vệ mở ra một con đường, mấy người tuyển thủ Gia Vệ mới từ trong hội trường đi ra được.

Đội mấy người tuyển thủ Gia Vệ đi ra, trên quảng trường đồ thạch đã nhường ra không gian cho các tuyển thủ.

Những người đến xem thì lui sang một bên, đem cửa hàng đồ thạch hiện ra rõ ràng, bọn họ ở ngoài xa ngóng nhìn.

“Su muội, chúng ta cùng nhau chọn như thế nào?” Ngay khi Gia Vệ muốn hướng về một phía xa đi tới, thanh âm của Phí Vô Ứng từ phía sau vang lên.

Gia Vệ cũng không phải một mình đến tham gia so đấu, mấy người Trương Lệ Anh, Trác Thiên, Tiểu Hạo Hạo cùng bọn Trịnh Tung cũng đều đến, bọn họ muốn nhìn sự náo nhiệt này.

“Chúng ta đi qua chỗ bên kia.” Gia Vệ liếc mắt nhìn Phí Vô Ứng, chợt trực tiếp khoác tay lên bờ vai Trương Lệ Anh, nửa ôm Trương Lệ Anh hướng một bên đi đến, trực tiếp không đếm xỉa gì tới Phí Vô Ứng.

Phí Vô Ứng nhìn thấy tình cảnh này, đầu tiên là sùng sốt, chợt sắc mặt trở nên âm trầm.

Vốn là Phí Vô Ứng còn không đem Gia Vệ đặt trong mắt, nhưng lúc này Phí Vô Ứng phải tin rằng, Gia Vệ cũng không phải là dạng như hấn tượng tượng.

Tính tình của Trương Lệ Anh, Phí Vô Ứng cũng là hiểu một chút, nàng sẽ không cho bất kì nam nhân nào chạm vào mình một phần nào, mà bây giờ Gia Vệ dĩ nhiên lại ôm nửa lấy nàng, nàng cũng chỉ là nhú nhú mày một tý.

« Đồi nghịch với ta sao? » Phí Vô Ứng sắc mặt âm trầm nhìn Gia Vệ, dần dần trên mặt hắn xuất hiện vẻ cười nhạt.

Gia Vệ thì căn bản không quan tâm Phí Vô Ứng, trong cái nhìn của Gia Vệ, dưới tình huống như vậy, Gia Vệ không đánh Phí Vô Ứng một trận đã là Gia Vệ có lòng nhân từ lắm rồi.

Nếu như đây không có nhiều người như vậy, cùng không phải có nhiều đài truyền hình, Gia Vệ khẳng định dùng một cước đem Phí Vô Ứng đập cho tuyền tử tuyền tôn.

Bà nội nó, dám đùa bỡn nữ nhân của lão tử, đúng là không muốn sống!

Có điều Gia Vệ cũng không làm như vậy, lấy tình hình bây giờ, thắng tràng so đấu này càng có thể cho Phí Vô Ứng thêm một chuyện khó chịu.

Cho nên Gia Vệ bây giờ nỗ lực cảm giác, cái loại cảm giác kia dẫn Gia Vệ hướng một bên đi tới.

Đây chỉ là một gian hàng nhỏ, chỉ có ít khoảng hai ba trăm khối nguyên liệu thạch thô, hơn nữa nguyên liệu thạch cũng không lớn, lớn nhất cũng chỉ là tương đương với trái bóng mà thôi.

Thậm chí trước lúc bọn Gia Vệ đi lại đây, gian hàng nhỏ này bị mọi người đứng che mắt, bởi vì tất cả mọi người cho rằng sẽ không có tuyển thủ so đấu nào sẽ đến cái gian hàng này để chọn đồ thạch.

Có điều Gia Vệ lại đến, khiến tất cả mọi người đồng thời kinh ngạc, cũng có nhiều người cười lạnh.

Đương nhiên, so sánh với các tuyển thủ khác, số người quan sát bên Gia Vệ là ít nhất.

Nhất là trước khi bọn Gia Vệ đi tới gian hàng nhỏ này, người quan sát bọn họ lại càng ít.

“Tiểu muội muội, những nguyên liệu đồ thạch thô này của ngươi bán như thế nào?” Gia Vệ lấy tiếng Mianma tiêu chuẩn đối với một cô gái Mianma có chút e thẹn hỏi.

Một cô gái nhỏ khoảng 15~16 tuổi, tại nơi này mở gian hàng đồ thạch, năng một mình, tối đa cũng có thể quản lý được việc đồ thạch nơi này.

“Trong đồng hàng nhái chọn ra cái cực phẩm, có khả năng sao?”

“Nhiều hàng thật không đi chọn, lại tại gian hàng nhái này đi chọn, xem ra nhóm người này không có hi vọng rồi.”

“Uổng phí 50 triệu đôla a...”

...

Trong đám người, rất nhiều người đều là lác đầu.

Trong gian hàng nhỏ như vậy, đồ thạch thật giả cũng không thể bảo chứng, lại càng không nói trong đó có khả năng đồ thạch được cực phẩm ngọc thạch.

Cho nên rất nhiều người quan sát bên này liền không nhìn gì bọn Gia Vệ nữa.

“Một khối đồ thạch 200... không, 100 đôla.” Cô gái rõ ràng cũng nghe đám người bên cạnh nói chuyện, nàng vẻ mặt đỏ lên, nói chuyện cũng không dám lớn tiếng.

Gia Vệ cười cười, trực tiếp lấy ra 200 đôla, nói: “Là 200 đi.”

Đem tiền đưa cho cô gái, Gia Vệ cũng không chần chờ, trực tiếp cầm lấy một khối thạch bên cạnh so với nắm tay còn nhỏ hơn một chút, thoạt nhìn giống hình cầu.

Thấy Gia Vệ tùy ý như vậy, những người xem càng là vẻ mặt thất vọng lác đầu, càng nhiều người bỏ đi xem các tuyển thủ khác.

Cô gái mặt đỏ bừng nhìn Gia Vệ, nàng cũng không nói gì, nhưng trong mắt lại tràn đầy nghi hoặc.

Nàng tất nhiên biết Gia Vệ là tuyển thủ tham gia so đấu, thế nhưng lại kờ vì sao Gia Vệ lại sẽ mua đồ thạch ở gian hàng của nàng, càng không rõ vì sao Gia Vệ lại mua khối đồ thạch nhỏ như thế.

Dù sao đồ thạch trên quảng trường còn nhiều, hơn nữa còn có những khối đồ thạch nặng tới cả ngàn cân, giống như một tảng đá lớn, như vậy khả năng đồ thạch ra lục cũng không thấp.

Trong so đấu, nếu chất lượng ngọc thạch tương đồng thì tự nhiên cái càng lớn giá trị càng cao.

Gia Vệ cảm khối đồ thạch nhỏ như vậy, cho dù là có lấy được pha-lê lục, khả năng thắng của hắn cũng gần như bằng không.

Đừng quên 37 tuyền thù khác đều là đại sư nổi danh như sấm.

Trương Lệ Anh cùng Trác Thiên cũng hơi nhíu mày, có điều hai nàng cũng không nói gì, dù sao 50 triệu phí báo danh là chính Gia Vệ lấy ra từ hầu bao cá nhân hắn, mà đứng tên lại là công ty.

Chính là nói, nếu không thắng, thua thiệt là Gia Vệ, còn nếu thắng, được lợi ích là công ty.

Có điều Gia Vệ lại không nghĩ như vậy, nếu như không thắng, thua thiệt tất nhiên là bản thân hắn, mà thắng thì được lợi ích cũng chính là bản thân hắn.

Công ty châu báu Trương thị là của ai, không phải đã rất rõ ràng rồi sao?

Trong trường hợp nếu như Gia Vệ vẫn giữ 10% cổ phần công ty châu báu Trương thị mà nói, vậy cũng sẽ có nhiều người cho dù không muốn kết hôn cũng muốn phát triển thể công với Trác Thiên.

Đứng lên, Gia Vệ một bên vuốt vuốt cái ngọc thạch hình cầu kia trong tay, một bên đối với Trương Lệ Anh nói: “Ta chọn một khối này là được, còn lại hai khối, người đến chọn đi.”

Thấy trên mặt Trương Lệ Anh xuất hiện vẻ nghi hoặc, Gia Vệ mặt lộ vẻ cười khở nói: “Nếu như cảm giác của ta sai, người chọn hai khối đồ thạch khác, chỉ ít chúng ta không thua lắm như vậy. Mà nếu như ta cảm giác đúng, thì một khối đồ thạch này là đủ rồi.”

“Một khối đồ thạch thì đủ thắng cái gì?” Trương Lệ Anh nghe Gia Vệ nói lời này cũng hơi động dung rồi.

Gia Vệ mặc dù nói không xác định, thế nhưng ánh mắt Gia Vệ lại cho Trương Lệ Anh biết hắn rất tự tin.

Trác Thiên ở một bên vẻ mặt càng ngơ ngác, ngày hôm qua Gia Vệ chỉ là một người bình thường, bây giờ Gia Vệ lại dám nói ra như vậy.

“Quái vật a.” Trịnh Tung bên cạnh thì lắc lắc đầu thấp giọng nói, hắn cùng Gia Vệ mới nhận biết mấy có mấy ngày, thế nhưng Gia Vệ mỗi thời khắc lại khiến cho hắn chấn kinh.

“Long huynh đệ, Trác tổng, Trương bí thư, chúng ta lại gặp mặt.” Mà ngay sau đó, một thanh âm quen thuộc vang lên bên cạnh bọn

họ.

Gia Vệ nhìn lại, lọt vào trong tầm mắt, không phải chính là Lâm Lang cùng Hồng Hạo Vũ hôm qua gặp trên phố đồ thạch sao.

Mà lúc này tại bên cạnh hai người, có một lão già, lão già liếc mắt nhìn khối đồ thạch trong tay Gia Vệ, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 127

Sư Thúc

Đối với việc Lâm Lang cùng Hồng Hạo Vũ biết tên hiệu của Gia Vệ, Gia Vệ cũng không cảm thấy kỳ quái, dù sao bọn họ là người từng tham gia qua hội bán đấu giá, sẽ có tư liệu lưu lại.

Càng hưởng chi thanh danh của Trác Thiển ở trong này rất nhiều người đều biết, như vậy càng dễ tra hỏi.

Có điều Gia Vệ lại là nghi hoặc, Lâm Lang và Hồng Hạo Vũ tìm đến hẳn làm gì.

Khi Gia Vệ nhìn thấy trên ngực lão già mang thẻ có hình ‘Cửu long khiêu thiên thạch’, Gia Vệ đã hiểu ra bọn họ cũng là một trong số những người tham gia so đấu đồ thạch.

Không đợi mấy người Gia Vệ nói chuyện, lão già đứng ở bên Lâm Lang cùng Hồng Hạo Vũ cau mày đối với Gia Vệ hỏi: “Chính là người ngày hôm qua đồ thạch đồ ra được một kiện Lục tinh tôn hoàng?”

Lão già trên mặt mang theo vẻ nghi hoặc cùng không thể tin, bởi vì khối nguyên liệu đồ thạch thô Gia Vệ cầm trên tay quá mức bình thường, trải qua phán đoán của lão già, khối nguyên liệu đồ thạch thô này rất có thể khi giải ra sẽ không ra lục.

Gia Vệ cười lắc lắc đầu, nói: “Tại hạ nào có cái năng lực kia, giải ra Lục tinh tôn hoàng là vị này.”

Gia Vệ chỉ chỉ Trương Lệ Anh, kiện Lục tinh tôn hoàng kia cũng quả thật là do Trương Lệ Anh chọn ra, chỉ có điều nếu như không có Gia Vệ nói, Lục tinh tôn hoàng sẽ có khả năng không xuất hiện, mà xuất hiện chỉ là 6 viên ngọc nhỏ bình thường.

Lão già nhìn về phía Trương Lệ Anh, trên mặt lão già liền lộ ra vẻ kinh ngạc.

Dù sao Trương Lệ Anh tuổi tác cũng còn quá nhỏ, niên kỷ nhỏ như vậy mà trên phương diện đồ thạch đã có tạo nghệ, quả thật là một thiên tài.

Nhưng mà ngay sau đó, Trương Lệ Anh lại đối với lão già hành lễ một cái, nói: “Su thúc không nhận ra Mộng Dao sao?”

“Mộng Dao?” Lão già nhíu mày một cái, thấy Trương Lệ Anh như vậy, lại thực không nhớ ra được.

Có điều một tiếng ‘su thúc’ kia của Trương Lệ Anh lại làm cho lão già chấn động cả người.

Su huynh của hắn chính là Thạch vương Thiệu Văn Ngọc đại danh鼎鼎 trong giới thạch, có thể gọi hắn su thúc cũng chỉ có thể là đệ tử của su huynh hắn Thạch vương Thiệu Văn Ngọc.

Hai người Lâm Lang cùng Hồng Hạo Vũ vẻ mặt càng thêm chấn kinh, địa vị của Thiệu Văn Ngọc ở Mianma hai người bọn họ biết rất rõ.

Lực hiệu triệu của Thạch vương Thiệu Văn Ngọc tuyệt đối không thấp so với bất kì người Mianma nào, có thể thấy địa vị của hắn cao bao nhiêu.

Mà cô gái trước mắt này, dĩ nhiên là đệ tử Thạch vương Thiệu Văn Ngọc, điều này sao không khiến cho hắn chấn kinh?

“Su huynh ta cả đời chỉ thu một đệ tử, đó là tiểu tử Phí Vô Ứng kia, người khi nào thì bái nhập vào môn hạ của su huynh ta?” Lão già lông mày hơi nhíu đối với Trương Lệ Anh hỏi, hiển nhiên hắn đối với thân phận Trương Lệ Anh có điều hoài nghi.

« Su thúc quên thật rồi sao? » Trương Lệ Anh mỉm cười, nói: « Mộng Dao trước kia còn cùng su thúc đồ thạch chứ đâu. »

Nghe Trương Lệ Anh nói như vậy, lão già hai mắt bỗng nhiên mở lớn, chợt lại nhíu chặt mày lại, nói: « Mộng Dao, là người? Không nghĩ đến chớp mắt thời gian, người lại đã lớn như thế, có điều su huynh hắn như thế nào lại cho người xuống núi? »

Trương Lệ Anh lần nữa hơi cúi người, nói: « Bốn năm trước Mộng Dao quyết ý xuống núi, su phụ lão nhân gia cũng không có ngăn cản. »

« Không có ngăn cản sao? » Lão già nhíu chặt mày, liếc mắt nhìn Trương Lệ Anh, tiếp tục nói: « Bây giờ người như thế nào? »

“Đệ tử bây giờ rất tốt.” Trương Lệ Anh trả lời.

Nhưng lông mày lão già lại càng nhíu chặt, hắn nhìn Gia Vệ bên cạnh Trương Lệ Anh, thờ dãi một cái, nói: “Có thời gian đi thăm su phụ người đi, tuổi tác đã lớn, lại có chút tâm kết cần phải giải khai, nếu không hắn chết cũng không thể nhắm mắt.”

Lão già vừa mới nói lời này, Trương Lệ Anh cả người chấn động, sắc mặt hơi biến đổi, có điều trong chốc lát nàng liền khôi phục lại như lúc đầu, gật gật đầu nói: “Đệ tử nhớ rồi.”

Lão già gật gật đầu, chợt liền trực tiếp quay người rời đi, không nói gì nữa.

Lúc này, mấy người Gia Vệ đều là vẻ mặt nghi hoặc, Lâm Lang cùng Hồng Hạo Vũ cũng là như vậy.

Bọn họ có thể xác định, lão già cùng Trương Lệ Anh có quen biết, nhưng lại giống như xa lạ, hơn nữa hai người nói chuyện, giống như có giấu một ít huyền cơ.

“Long huynh đệ, Trác tổng, sư tỷ, chúng ta xin đi trước.” Lâm Lang cùng Hồng Hạo Vũ không dám tùy ý nữa, thậm chí còn đối với Trương Lệ Anh ôm quyền, lúc này mới rời đi.

Gia Vệ nhìn về phía Trương Lệ Anh, có điều Trương Lệ Anh lúc này lại quay người đi, cũng hướng một bên khác đi tới.

Hơi nhú mày lại, Gia Vệ lúc này mới đuổi theo, mấy người Trác Thiên cũng đi theo sau.

...

Lâm Lang cùng Hồng Hạo Vũ cung kính đi theo phía sau lão già, lão già không nói chuyện, bọn họ cũng không dám phát ra âm thanh.

Ngay khi lão già đi tới một gian hàng đồ thạch, lão già liền dừng lại.

Lâm Lang cùng Hồng Hạo Vũ cũng cung kính dừng chân lại, bốn mắt nhìn lão già.

“Tràng so đấu đồ thạch này chúng ta không thắng được rồi.” Chỉ chốc lát sau, lão già lên tiếng nói.

Lâm Lang cùng hồng hạo đều trừng lớn hai mắt, thanh danh sư phục bọn họ trong giới đồ thạch rất là lớn, cho dù là hội trưởng hiệp hội ngọc thạch Hoàng quan ngọc thạch Phí Vô Ứng cũng chỉ là miễn cưỡng tề danh cùng sư phụ bọn họ mà thôi.

Mà bây giờ, sư phụ bọn họ dĩ nhiên còn chưa bắt đầu chọn đồ thạch, liền đã chịu thua.

“Chẳng lẽ Trương sư tử mạnh vậy sao?” Lâm Lang cẩn thận hỏi.

“Mạnh, rất mạnh.” Lão già cho một đánh giá như vậy, hần hơi ngẩng đầu, xem sắc mây trên trời, giống như rơi vào trong hồi ức, một lát sau đó, hần mới lên tiếng nói: “Năm ấy, nàng mới 7 tuổi, đã thắng được ta.”

“Cái gì?” Lâm Lang cùng Hồng Hạo Vũ trùng to mắt, trẻ con 7 tuổi thì có thể biết được gì?

“Không cần kinh ngạc, năm ấy sư huynh liền nói, nếu như sư huynh cùng nàng đố, cũng không có nắm chắc mười phần thắng.” Lão già lại tuôn ra một việc kinh thiên, Thạch vương Thiệu Văn Ngọc dĩ nhiên cũng không có thể nắm chắc mười phần thắng.

“Thế nhưng, một đứa bé 7 tuổi...” Hồng Hạo Vũ chặc lưỡi nói, đứa trẻ 7 tuổi, cái gì cũng đều không hiểu, sẽ biết đố thạch sao?

“Ta đã nói với các người vô số lần, đố thạch thì cũng giống như nhân sinh, cũng có cảnh giới, năm ấy nàng mặc dù là đứa trẻ 7 tuổi, nhưng cảnh giới của nàng đã vượt qua ta năm đó, thậm chí ta bây giờ cũng không đuổi kịp cảnh giới của nàng ta năm ấy, nếu không cũng sẽ bị trời đổ kị.” Lão già lo lắng thờ dài một tiếng, lại nói tiếp: “Có điều bất luận như thế nào, lần so đấu đố thạch này, chúng ta cũng không thể bỏ cuộc, cố gắng vật lộn có lẽ còn có hi vọng.”

Nói xong lời này, lão già liền cất bước chân, đi vào trong gian hàng đố thạch, bắt đầu tuyển thạch.

Hai người Lâm Lang cùng hồng vũ thì vẻ mặt chần chừ, sư phụ bọn họ là dạng người nào, hai người bọn họ rất rõ ràng.

Sư phụ là người cao ngạo, ngạo khí rất nặng, không biết chịu thua, cho dù là đối với sư huynh Thạch vương Thiệu Văn Ngọc hần cũng chỉ là kính nể, chứ không phải không có cảm giác chính mình không đạt được loại cảnh giới kia.

Mà hôm nay, hần dĩ nhiên chịu thua, tại trước khi chưa đố.

Chuyện như vậy, căn bản không thể xảy ra.

Lâm Lang cùng Hồng Hạo Vũ liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra vẻ chần chừ trong mắt, hai người không chần chừ, nhanh chóng đi theo sau.

So đấu đố thạch có năm giờ tuyển thạch, gần như không ai kết thúc tuyển thạch sớm, cho dù là người đã tuyển ba khối thạch tốt cũng tiếp tục tuyển thạch tiếp, bọn họ muốn từ giữa những khối đố thạch mình chọn chọn ra ba khối đố thạch có phẩm chất tốt hơn nữa

tham gia so đấu.

Cho nên đã có người tuyển không dưới mười khối nguyên liệu đồ thạch thô, mỗi một khối đều so với trái bóng lớn hơn, lớn nhất thậm chí cao tới nửa người.

Thời gian năm giờ rất nhanh trôi qua.

Trên quảng trường đồ thạch, tất cả mọi người được mở to mắt, mặc dù còn chưa bắt đầu giải thạch, thế nhưng bọn họ đã từ quá trình tuyển thạch của các vị đại sư học được rất nhiều kiến thức, mỗi người đều là gặt gù, biểu tình được bùng tình đại ngộ.

Mấy người Gia Vệ đi tới trong hội trường, trong tay bọn họ không nhiều không ít, đúng ba khối đồ thạch.

Gia Vệ chọn khối đồ thạch so với nắm tay còn nhỏ hơn một chút, tự nhiên bị rất nhiều người lơ đi, Trương Lệ Anh cũng tuyển hai khối đồ thạch, cũng không phải quá lớn, một khối cao đến nửa thước, hình dạng tròn, một khối khác thì cỡ như trái bóng đá, mặt ngoài tràn đầy vết nứt.

Có thể nói, khối đồ thạch lớn nhất của mấy người Gia Vệ, so với rất nhiều người tuyển đồ thạch thì là nhỏ nhất trong các khối nhỏ nhất.

Trong hội trường đã chuẩn bị tốt tốt máy giải thạch, còn có cả người thành thạo giải thạch, đây đều là Phí Vô Ứng an bài tốt trước đó, sở dĩ sắp xếp máy giải thạch, chính là muốn cho những người ở đây chứng kiến được tình huống 114 khối đồ thạch được giải ra.

38 người đều là nhân vật cấp đại sư, đồ thạch bọn họ tuyển chọn có thể xác định sẽ xuất hiện bảo vật hiếm thấy, ít nhất những người này cũng có thể chứng kiến được Lão khanh phi thúy xuất thế.

Như vậy liền có thể đạt được hiệu quả tuyên truyền của hiệp hội đồ thạch, làm cho càng nhiều người biết đến đồ thạch.

“Tuyển thạch kết thúc, tiếp theo mới chân chính là phần đặc sắc, bây giờ chúng ta bắt đầu giải thạch.” Phí Vô Ứng lớn tiếng nói: “Là chủ nhà, tại hạ bất tài, trình tự giải thạch so đấu đồ thạch, liền để tại hạ bắt đầu trước.”

Nói xong, Phí Vô Ứng cho người đem một khối đồ thạch cao nửa thước lại, đặt vào máy giải thạch.

Không chần chờ, người giải thạch dựa theo Phí Vô Ứng dặn dò cắt hai bên khối nguyên liệu đồ thạch thô, tất cả mọi người đều khẩn

trương nhìn hai bên khối nguyên liệu đồ thạch thô, nhưng chỉ chốc lát sau, làm cho người ta thất vọng là bên trong dĩ nhiên không có gì.

Chẳng nhẽ giải thạch thất bại rồi?

Tất cả mọi người hoài nghi, thế nhưng Phí Vô Ứng là hội trưởng hiệp hội ngọc thạch lớn nhất thế giới, khối nguyên liệu đồ thạch thô thứ nhất của hắn có khả năng thất bại sao?

Sau khi thấy biểu tình tự tin mờ đi của Phí Vô Ứng, tất cả mọi người đều bình tâm lại, biết rằng khối nguyên liệu đồ thạch thô này cũng không đơn giản như vậy.

“Cắt tiếp.” Phí Vô Ứng trực tiếp đối với người giải thạch nói.

Không lâu sau, một khối thạch to lớn, liền bị cắt thành một hình hộp chữ nhật, dài hơn hai 20cm, rộng cùng cao đều trên dưới 10cm.

Ngay sau đó, Phí Vô Ứng lại dặn dò người giải thạch, để cho bọn họ trước tiên mài rồi chà.

Nhưng mà ngay sau khi người giải thạch cầm lấy khối hình hộp chà một chút, một tia lục quang liền xuất hiện trong mắt mọi người.

“Ra lục rồi.” Trong hội trường, không biết là ai lớn tiếng kêu lên, ngay lập tức cả hội trường đều sôi sục cả lên.

“Băng chùng.” Trương Lệ Anh bên cạnh Gia Vệ sau khi thấy điểm lục quang đó, hai mắt ngưng lại, nói nhỏ.

Gia Vệ sững sờ, hắn cũng bỏ tập kiến thức về ngọc thạch, biết phi thúy là loại cực phẩm trong cực phẩm, mà băng chùng so với phi thúy cũng chỉ là kém một bậc mà thôi.

Khối đồ thạch đầu tiên của Phí Vô Ứng liền giải ra băng chùng, đây coi như là khởi đầu tốt đẹp, đại phát.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 128

Huyết Phi Thúy Xuất Thế

Khối nguyên liệu đồ thạch thô thứ nhất của Phí Vô Ứng giải ra ngọc thạch Băng Chung, điều này khiến cho sắc mặt tất cả mọi người đều biến đổi.

Cho dù là Trương Lệ Anh cũng là vẻ mặt ngưng trọng, ngay cả nàng cũng không có nhất định nắm chắc hai khối nguyên liệu đồ thạch mình chọn giải ra sẽ được ngọc thạch tốt hơn của Phí Vô Ứng.

Nhưng mà sau khi khối ngọc thạch được giải ra, mọi người lại là đại kinh.

Đây là một khối ngọc thạch giống như viên gạch, dài đến 10cm, rộng 6, 7 cm, dày 3, 4 cm.

Mặc dù không thể nói rất có góc cạnh, thế nhưng lại rất giống hình dạng viên gạch, hơn nữa ngọc thạch như thế, rất có thể là ngọc thạch hình thành từ tự nhiên rồi.

Giá trị của Băng Chung ngọc thạch hình thành tự nhiên so với Băng Chung ngọc thạch lớn khác cao gấp mấy lần.

Bên trong hội trường liền trở thành một mảnh xôn xao.

Ai có thể nghĩ đến, khối nguyên liệu đồ thạch thô thứ nhất của Phí Vô Ứng đã giải ra được Băng Chung ngọc thạch hình thành tự nhiên?

Ba mươi sáu vị đại sư khác đều là hơi chau mày, tất cả mọi người cảm thấy áp lực, giá trị khối ngọc thạch này của Phí Vô Ứng rất có thể vượt qua tổng giá trị ngọc thạch giải ra từ ba khối đồ thạch mà họ chọn.

Giã Vệ càng là nhíu mày, những điều Phí Vô Ứng này nói trước đó xem ra thật sự không phải nói khoác, mà hẳn có thực lực như vậy.

“Đệ tử Thạch vương quả thật rất mạnh a.” Gia Vệ cười khổ nói.

Hắn không thể nói là có lòng tin hay không có lòng tin, dù sao Gia Vệ cũng không xác định khối ngọc thạch mình chọn này cuối cùng có thể giải ra ngọc thạch hay không, có điều hắn cũng cảm thấy áp lực, nếu quả thật thua, mặt mũi của mình cũng sẽ khó nhìn rồi.

Nhìn Trương Lệ Anh, Gia Vệ cũng không nói gì, chỉ là tự nhiên cười.

Dù sao đây cũng không phải là phương diện sở trường của mình, thua thì thua.

Không đến một hồi, khối đồ thạch thứ hai cũng được giải ra, làm người khác lại chấn kinh là khối đồ thạch dĩ nhiên cũng giải ra Băng Chung phi thủy ngọc thạch, có điều khối Băng Chung phi thủy ngọc thạch này chỉ có kích cỡ nắm tay trẻ sơ sinh, cùng khối Băng Chung phi thủy ngọc thạch hình thành tự nhiên đầu tiên của Phí Vô Ứng không có cách nào so sánh được.

Máy giải thạch khởi động, sẽ không dừng lại.

Từng khối từng khối đồ thạch được giải khai, có người vui có người buồn, thế nhưng đến tận bây giờ giải ra hơn 30 khối đồ thạch, không có một khối đồ thạch nào có giá trị vượt qua khối đồ thạch đầu tiên của Phí Vô Ứng.

Cho tới bây giờ, mọi người gần như cũng không ôm hi vọng, đứng đầu thí thí đồ thạch rất rõ ràng là hội trường hiệp hội ngọc thạch lớn nhất thế giới Phí Vô Ứng.

Chỉ có điều ngay khi máy giải thạch vang lên thanh âm lần nữa, mọi người nhìn tình huống trên máy giải thạch đều sững sờ.

“Pha-lê Chung, dĩ nhiên ra Pha-lê Chung.” Không biết là ai, ngay khi trong hội trường đang tương đối an tĩnh liền kêu to lên.

Những người đã nhận định ngọc thạch của Phí Vô Ứng có giá trị cao nhất đều sững sờ, chột bống nhiên hướng về phía máy giải thạch nhìn lại.

Mấy người Gia Vệ cũng là như vậy, về mặt biểu tình ngốc lạng.

Khối đồ thạch đầu tiên, dĩ nhiên thực sự có người đồ ra Pha-lê Chung.

Ngay sau khi khối đồ thạch được giải ra toàn bộ, mọi người đều đồng thời chấn kinh, cũng đều hơi có chút thất vọng.

Khối Pha-lê Chùng ngọc thạch này cũng không nhỏ, cỡ nắm tay người thành niên, thế nhưng khối Pha-lê Chùng ngọc thạch này màu lục lại có chút âm đạm, bằng không nếu như là loại đế vương lục Pha-lê Chùng mà nói, cho dù là ngọc thạch tự nhiên của Phí Vô Ứng, cũng sẽ bị giá trị của nó ném ra ngoài phố.

Có điều như vậy cũng đủ rồi.

Giá trị khối Pha-lê Chùng ngọc thạch này đủ để vượt qua khối Băng Chùng ngọc thạch tự nhiên của Phí Vô Ứng.

Tất cả mọi người nhìn về phía đại sư cùng công ty phía sau hẳn giải ra khối pha-lê ngọc thạch này, mà ngay sau đó, Gia Vệ hai mắt ngưng lại.

Gia Vệ không nhận ra cái đại sư đồ ra pha-lê ngọc thạch kia, thế nhưng Gia Vệ lại biết công ty phía sau hẳn là công ty nào.

Phía sau người đại sư, một khuôn mặt ngạo khí của đại biểu công ty tai to mặt lớn, khuôn mặt hẳn cùng Tiểu Điền Thuần Nhất Lang rất là giống nhau.

Người đại biểu công ty này chính là của công ty châu báu Tiểu Điền của Nhật Bản.

Gia Vệ dưới tình huống mình không thể chiến thắng so đấu, hẳn không hy vọng chiến thắng nhất có ba người, thứ nhất là Phí Vô Ứng, thứ hai chính là công ty châu báu Tiểu Điền, thứ ba thì chính là Lương Dũng.

Mà bây giờ, đứng đầu đồ thạch, công ty châu báu Tiểu Điền cùng Phí Vô Ứng dĩ nhiên phân biệt đứng thứ nhất thứ hai.

Gia Vệ về mặt trở nên ngưng trọng, hẳn nhìn khối đồ thạch trong tay, không biết vì sao trong lòng lại đột nhiên nổi lên một trận tự tin.

Giống như khối đồ thạch này có thể làm mọi người giải thạch ra đều mặc cảm như nhau.

Có cảm giác như vậy, Gia Vệ lặng lẽ cười, tự nói: “Cũng tốt, các người giải ra ngọc thạch càng quý giá, cuối cùng ta thắng so đấu thì được càng nhiều.”

So đấu đồ thạch, bên thắng có thể sở hữu tất cả ngọc thạch tham gia so đấu, đây đã là truyền thống.

Vì vậy khi so đấu đồ thạch, Phí Vô Ứng đã không nói ra, mà Gia Vệ là hỏi Trương Lệ Anh mới biết được.

Giải thạch tiếp theo chính là công ty của Lương Dũng.

Sau khi giải cũng dẫn đến trong hội trường một mảnh sỏi sục, khối đồ thạch thứ nhất của bọn họ dĩ nhiên cũng giải ra Băng Chủng phi thúy ngọc thạch, nhưng so với Băng Chủng phi thúy của Phí Vô Ứng lại là không đủ để so bì.

Rất nhanh lại giải ra tiếp mấy khối đồ thạch, kém cỡ nhất cũng là dân thanh chủng, tốt nhất là một khối nhỏ Băng Chủng, không có một khối ngọc thạch nào có thể đấu với Pha-lê Chủng của công ty châu báu Tiểu Điền.

Bây giờ chỉ còn lại hai phe chưa giải thạch, một phe là sư thúc Trương Lệ Anh, một phe chính là bọn Gia Vệ.

Rất nhanh một khối thạch nhỏ được mang lên máy giải thạch, đó là khối đồ thạch thứ nhất của sư thúc Trương Lệ Anh, trên khuôn mặt già lão không kinh không hi, cũng không có bị chuyện trước lúc đồ thạch ảnh hưởng tâm tư.

Rất nhanh khối đồ thạch được cắt ra 1/5, tất cả mọi người duỗi đầu nhìn lại, có điều mọi người đều là thất vọng lắc đầu, một đao cắt xuống cũng không có thấy lục.

Có điều bọn họ vẫn còn đều chờ mong, thanh danh của sư thúc Trương Lệ Anh tại Mianma là rất lớn, vì vậy những người này sẽ không tin khối đồ thạch này của ông ta sẽ thất bại.

Quả nhiên, dưới một đao tiếp theo, một điểm màu sắc xuất hiện bên trong khối thạch.

Đó là một vệt màu đỏ, vệt đỏ của máu, đỏ đến nỗi làm người ta cảm thấy chóng mặt.

Tất cả mọi người đều sững sốt, trong phút chốc trong lòng suy đoán, đây không phải là hồng quang, mà là huyết quang.

Về mặt mọi người ngưng trọng, mãi cho đến khi miếng ngọc phi thúy được xuất ra hoàn toàn, trong hội trường vang lên một trận kinh hô.

Khối phi thúy này cỡ đầu trẻ con, màu sắc cực kỳ chói mắt, cũng không phải là loại phi thúy đồ bình thường theo mọi người hiểu, mà là vệt đỏ huyết, màu đỏ làm cho người ta hoài nghi bên trong phi thúy ngọc thạch có máu chảy trong đó.

“Huyết phi thúy, chính là huyết phi thúy trong truyền thuyết.” Không lâu sau, trong 36 đại sư có một đại sư kêu lên.

Mỗi một người đều lộ ra vẻ chân kinh, có ít người biết một chút về huyết phi thúy truyền thuyết, mà cũng có một số người cũng không biết chút gì về huyết phi thúy.

Bất quá, ba mươi sáu người đại sư kia, ngay cả Phí Vô Ứng cùng Trương Lệ Anh cũng đều là vẻ mặt chân kinh.

Mỗi một nghề, đều có một cấm kỵ, mỗi một nghề, đều có một ít truyền thuyết không tốt.

Nghề đồ thạch này, cũng có cấm kỵ, có truyền thuyết.

Mà lúc này, một số người nghĩ đến truyền thuyết, sắc mặt đều trắng bệch, toàn thân trở nên run rẩy.

Có điều, người đương sự lại không có biểu lộ gì, giống như vừa rồi, không có gì biến đổi cả.

Trương Lệ Anh lúc này nhìn về phía sư thúc của nàng, lão già đó, đứng ở đó, một chút cũng không động, cho dù là chính mình đổ ra huyết phi thúy, cũng căn bản không có ý lo lắng gì.

“Khỏi phi thúy ngọc thạch này rốt cục có truyền thuyết gì?” Gia Vệ lông mày hơi nhíu, hắn đương nhiên thấy trên mặt một số người vì sợ hãi, thậm chí có người rời khỏi đây, không biết đi đâu.

Trương Lệ Anh nhíu mày, lại nhìn sư thúc cách đó không xa, lúc này mới nhìn Gia Vệ, nói: “Trong truyền thuyết huyết phi thúy là oán khí của sinh linh hình thành, sinh linh chết oan, ngưng tụ oán khí, máu trong thân không cần, ngưng tụ trong ngọc thạch, trở thành huyết phi thúy, mà nếu có người đồ thạch đồ ra huyết phi thúy, thì đại biểu rằng mạng sống của người này sắp chấm dứt, người xem huyết phi thúy xuất thế, cũng sẽ bị liên lụy.”

“Chuyện mê tín cũng có người tin?” Gia Vệ cười nhạt một tiếng nói.

Truyền thuyết như vậy, phần lớn trên thế giới đều chỉ là mê tín, có cái gì có thể tin được đâu.

Nhưng Gia Vệ lại là nhíu mày, mọi người, thậm chí có tới bảy, tám phần người trên mặt đều lộ ra vẻ kiêng kỵ, hiển nhiên là tin tưởng cái truyền thuyết kia.

“Mê tín hay không mê tín, ta không thể giải đáp cho người, có điều trong lịch sử đồ thạch, chuyện như vậy không phải chỉ xảy ra một lần.” Trương Lệ Anh tiếp tục nói, chỉ một truyền thuyết, nhiều người tất nhiên sẽ không tin tưởng, thế nhưng nếu như quả thật sự

tình như vậy đã xảy ra, thì phải làm cho người ta kiêng kị.

“Lịch sử giới đồ thạch đã xảy ra sự tình như vậy?” Gia Vệ sùng sốt, lông mày lại nhíu chặt hơn.

Có điều chỉ chốc lát sau, Gia Vệ lại cười nhạt một tiếng.

Chỉ cần sự tình dính dáng tới “đồ”, đều có chút dựa vào vận khí, nghe thiên mệnh cùng một số sự tình mê tín lưu truyền, mà người tham gia “đồ” cũng đều tin tưởng không nghi ngờ. Sự tình phát sinh trong lịch sử giới đồ thạch, có lẽ chỉ dùng hai chữ “tẩu xảo” (trùng hợp) liền có thể giải thích được, thế nhưng nhiều người thường mê nhập vào trong đó, nhận định một kết quả, liền sẽ không chịu đón nhận thêm kết quả khác.

“Đừng nói với ta người cũng tin tưởng truyền thuyết hư vô mờ mịt này nhé?” Gia Vệ đối với Trương Lệ Anh hỏi.

Trương Lệ Anh liếc mắt nhìn Gia Vệ, chột nhìn về phía huyết phi thúy trên máy giải thạch mà công nhân giải thạch không dám đụng vào, nàng cũng không có trả lời Gia Vệ.

Có một số việc, không chỉ là hai đáp án “tin” và “không tin”, giống như vấn đề của Gia Vệ lúc này, mặc dù thoát nhìn chính là chỉ có hai đáp án này, nhưng Trương Lệ Anh lại trả lời không được.

“Cực phẩm huyết phi thúy, đây nhưng là trân bảo trăm năm hiếm thấy, khối đồ thạch giải ra ngọc thạch giá trị nhất, nghĩ chính là khối cực phẩm huyết phi thúy giá trị tối cao này rồi.” Ngay sau đó, Phí Vô Ứng đi tới trước máy giải thạch, thực tiếp đem miếng huyết phi thúy trên máy giải thạch cầm lấy, cái huyết phi thúy kia được ánh nắng chiếu vào phân ra huyết hồng sắc quang mang, chiếu rọi trên tay Phí Vô Ứng, trên tay hấn giống như tràn đầy máu đỏ tươi.

Rất nhiều người đều kinh hô lên, nếu nói độ ít ỏi, huyết phi thúy so với Lão Khanh Pha-lê Chùng còn rất ít hơn, thậm chí có thể so với Pha-lê Chùng để vương lục, thế nhưng truyền thuyết huyết phi thúy, lại làm cho rất nhiều người không dám tiếp xúc huyết phi thúy, cái này vô hình chung làm giá trị của huyết phi thúy thấp đi.

Chỉ có điều, người với người có quan điểm khác nhau, đối với những người khác mà nói, truyền thuyết huyết phi thúy không chỉ làm giá trị huyết phi thúy thấp đi, ngược lại càng làm giá trị huyết phi thúy cao lên.

(mấy cái băng chùng, pha-lê chùng... là tên của phi thúy, ‘chùng’ ~ loại, băng chùng phi thúy ~ phi thúy loại băng...)

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 129

Ngọc Lục Bảo Hoàn Mỹ

Giọng điệu cứng rắn của Phí Vô Ứng vừa nói ra, đại biểu công ty châu báu Tiểu Điền liền trở nên ồn ào, công ty bọn họ giải ra Lão Khanh Pha-lê chúng, hơn nữa còn không nhỏ, tại bọn họ xem ra, ngọc phi thúy Lão Khanh Pha-lê chúng của họ so với Huyết phi thúy không may mắn thì giá trị cao hơn.

Có điều, sau khi đại biểu công ty châu báu Tiểu Điền ồn ào, người đại sư của công ty họ lại là nhủu mày.

Lão Khanh Pha-lê chúng mặc dù trân quý, thế nhưng Huyết phi thúy mới chính thật là trân bảo hiếm thấy, mặc dù mang theo truyền thuyết chẳng lành, nhưng đối với giới đại sư đồ thạch mà nói, Huyết phi thúy hoàn toàn có thể được bọn họ thừa nhận.

Cho nên vị đại sư kia không có ngó ngang tới đại biểu công ty, trực tiếp gạt đầu đồng ý Phí Vô Ứng nói.

Ba mươi bảy người tham gia so đấu đều là gạt đầu đồng ý lời nói của Phí Vô Ứng, tất cả đều nhận định rằng, người thắng đứng đầu đồ thạch chính là sư thúc Trương Lệ Anh.

Sư đệ Thạch vương, Ngô Vĩ Tông.

Có điều mặc dù là Ngô Vĩ Tông giải ra được Huyết phi thúy, trên mặt Phí Vô Ứng vẫn tràn đầy vẻ tươi cười tự tin, trong ba mươi bảy người, có người nhủu mày, có điều cũng có hơn một nửa số người vẫn còn tự tin.

Bây giờ, chưa giải khỏi đồ thạch thứ nhất chỉ còn bọn Gia Vệ.

Trương Lệ Anh đem khối đồ thạch cỡ trái bóng đá giao cho công nhân giải thạch, để bọn họ trực tiếp từ một bên cắt ra.

Không lâu sau, khối đồ thạch cỡ trái bóng liền bị cắt chỉ còn lại cỡ nắm tay, mãi cho tới bây giờ, khối nguyên liệu đồ thạch thô này còn chưa có ra lục, những góc cạnh thừa thãi bên cạnh đều bị cắt ra, bề mặt vẫn không xuất hiện một chút lục.

Rất nhiều người đều lắc đầu, hiển nhiên nhỏ như vậy, cho dù là ra lục, còn có thể có giá trị cao hơn Huyết phi thúy hay sao?

Có điều còn có một số người thì vẻ mặt đầy mong chờ.

Bây giờ thế nhưng là so đấu đồ thạch, gần như toàn bộ những người mê đồ thạch ở Mianma đều đi tới đây, trong đó tự nhiên bao gồm cả những người đã xem qua cuộc đồ thạch trên phố hôm qua của bọn Gia Vệ.

Mà hiển nhiên bọn họ cũng nhận ra bọn Gia Vệ, những người ngày hôm qua đã đồ ra khoáng thể kỳ trân Lục tinh tôn hoàng.

Vì vậy những người này không tin bọn Gia Vệ sẽ đồ thất bại, rất nhiều người đều đang chờ mong, chờ mong khối nguyên liệu đồ thạch thô này giống như khối đồ thạch của bọn Gia Vệ hôm qua, giải ra một khoáng thể kỳ trân, để bọn họ được đại khai nhãn giới lần hai.

Có điều dần dần, những người này đều thấy thất vọng.

Khối nguyên liệu đồ thạch thô được mài chỉ còn nhỏ cỡ nắm tay trẻ con, nhưng vẫn không có ra lục, thậm chí công nhân giải thạch cũng nhìn về phía Trương Lệ Anh, ý của hắn rất rõ, muốn hỏi Trương Lệ Anh có còn cần giải nữa hay không.

Trương Lệ Anh gật gật đầu, nói: “Tiếp tục chà đi, chà từ từ.”

Thanh âm của Trương Lệ Anh không lớn, có điều lại khiến Ngô Vĩ Tông bên cạnh cùng Phí Vô Ứng bên máy giải thạch nghe được, tại dưới sự cười nhạo của các vị đại sư khác, hai người Phí Vô Ứng cùng Ngô Vĩ Tông lại là vẻ mặt ngưng trọng.

Thực lực đồ thạch của Trương Lệ Anh, hai người bọn họ đều biết, vì vậy mặc dù khối nguyên liệu đồ thạch thô chỉ còn lại một chút ít, bọn họ cũng đều sẽ không cho rằng Trương Lệ Anh đồ thạch thất bại.

“Ra lục...” Nhưng mà ngay khi Trương Lệ Anh bỏ công nhân giải thạch bắt đầu chà, người giải thạch mới chà được hai cái, hắn liền kêu to lên.

Tất cả mọi người đều sững sốt, liền hướng về phía máy giải thạch nhìn lại.

Cái kia chỉ lau ra một điểm lục, thế nhưng một điểm lục này lại lục có chút bất đồng.

Một số người lại lần thứ hai cười nhạo lắc đầu, bởi vì thông qua một điểm lục kia, bọn họ nhìn được giải ra cũng không giống như là

Pha-lê chúng, thậm chí cả Băng chúng cũng không phải.

Thế nhưng có một số người cười nhạt lắc đầu, cũng có một số người vẻ mặt ngưng trọng, trên mặt mang theo vẻ nghi hoặc.

Mà hơn ba mươi vị đại sư kia đều là một vẻ mặt biểu tình ngốc lạng.

“Đây là...” Ngô Vĩ Tông trên mặt luôn không biểu lộ gì cuối cùng cũng có vẻ kinh ngạc, hần sững sờ, lại không có nói ra được.

Công nhân giải thạch đang muốn tiếp tục giải, Phí Vô Ứng liền trực tiếp từ trong tay hắn lấy khối nguyên liệu đồ thạch thô kia, tự mình chà lấy.

Sau một hồi lâu, một khối ngọc thạch so với nắm tay trẻ con nhỏ hơn một vòng được giải ra.

Phí Vô Ứng tay cầm lấy khối ngọc thạch này, hần trực tiếp ngốc lạng tại chỗ, thế nhưng cho tới lúc này vẫn có rất nhiều người thất vọng lắc đầu.

“Ngọc lục bảo, dĩ nhiên là ngọc lục bảo, ta không có nhìn nhầm chứ?” Trong đám người, cuối cùng có một thanh âm hét vang lên.

Những người cười nhạt lắc đầu thì đều trở nên sùng sốt.

Bọn họ không có nhìn thấy ngọc lục bảo chân chính, nhưng chỉ cần là người mê đồ thạch, đều là nghe nói qua ngọc lục bảo, nghe người kia hét lên, những người cười nhạt lắc đầu, biểu tình trên mặt liền trở nên phong phú.

Nếu như nói Huyết phi thúy có thể so với Pha-lê chúng đế vương lục phi thúy, cái ngọc lục bảo kia cùng đế vương lục không phân cao thấp, gần như đều là cực phẩm trong cực phẩm, nếu là thật sự phân chia giá trị hai loại phi thúy kia mà nói, cái kia chỉ có thể dựa vào sở thích của mỗi người rồi.

Mà trong 38 khối ngọc thạch, không có một khối Pha-lê chúng đế vương lục nào, giá trị cao nhất là Huyết phi thúy của Ngô Vĩ Tông.

Mặc dù Huyết phi thúy của Ngô Vĩ Tông to cỡ đầu đứa trẻ, mà Pha-lê chúng ngọc lục bảo của Trương Lệ Anh so với nắm tay trẻ con còn nhỏ hơn một vòng, thế nhưng giá trị hai loại phi thúy lại bất đồng, chênh lệch rất khó bù đắp được.

Cuối cùng, sau khi hội trường yên tĩnh được một lát, âm thanh ồn ào lại vang lên.

Khối đồ thạch thứ nhất, cư nhiên lại thật sự ra cục phẩm trong cục phẩm phi thúy, lại tương đối hiếm thấy, mọi người càng thêm thích ngọc lục bảo.

Mặc dù khối ngọc lục bảo này hơi nhỏ một chút, thể nhưng làm vòng cổ, vòng tay, thậm chí nhẫn cũng đủ, nếu là sau khi làm thành phẩm, giá trị thành phẩm sẽ càng cao hơn nhiều, có thể trở thành bảo vật gia truyền.

Trong hội trường giống như là bùng nổ lên vậy, mặc cho Phí Vô Ứng giờ tay đề xuống ba lần cũng không có an tĩnh lại được.

Quá mức chấn kinh, làm người ta không thể không bội phục.

Khối ngọc lục bảo này mặc dù không thể so sánh cùng khối Lục tinh tôn hoàng giải ra hôm qua, thể nhưng đây là ý nghĩa truyền thống của cục phẩm ngọc thạch, mà Lục tinh tôn hoàng cùng Cửu long khiếu thiên thạch không thể dựa theo ý nghĩa bình thường của ngọc thạch mà đánh giá giá trị, bởi vì những cái kia đã thêm vào nguyên tố khác, chỉ dựa vào một mình nghệ thuật để đánh giá tác phẩm, giá trị của chúng hoàn toàn vượt qua trang sức gia công từ Pha-lê chủng ngọc lục bảo.

Không cần nghi ngờ, không ai đưa ra dị nghị, khối đồ thạch thứ nhất giải ra phi thúy ngọc thạch có giá trị cao nhất chính là Pha-lê chủng ngọc lục bảo của công ty châu báu Trương thị.

Ba mươi tám khối ngọc thạch được đặt trong ba mươi tám hộp thủy tinh, đặt ở không gian giữa hội trường, giống như là một hội triển lãm ngọc thạch nhỏ, tuy nói là nhỏ, thể nhưng giá trị ba mươi tám khối ngọc thạch lại có thể vượt mặt trên toàn thế giới.

Bên trong hơn ba mươi vị đại sư, có người nhíu mày lại, rõ ràng lòng tin không đủ, bất luận là Băng chủng phi thúy tự nhiên của Phí Vô Ứng, hay là Pha-lê chủng của công ty châu báu Tiểu Điền, hoặc là Huyết phi thúy của Ngô Vĩ Tông, thậm chí ngọc lục bảo phi thúy giá trị tối cao, đều cho bọn họ đã kích rất lớn.

Những phi thúy ngọc thạch này, một số đại sư cả đời đều không đồ ra được, mà bây giờ lại liên tiếp xuất hiện.

Có điều cũng có một số người cũng có lòng tin, thậm chí trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn.

Trong lòng bọn họ, người khác đồ ra ngọc thạch giá trị càng cao càng tốt, bọn họ nắm chắc chiến thắng, cuối cùng thắng so đấu, chỉ mỗi việc tham gia so đấu ngọc thạch này, liền có thể đủ cho bọn họ kiếm đầy bồn đầy bể, hơn nữa mỗi một công ty đều gần như cùng chấp thuận cho các vị đại sư, chỉ cần có thể thắng, phi thúy ngọc thạch tất cả đều đưa cho bọn họ, công ty chỉ cần mở khoáng mạch này.

Mà Phí Vô Ứng lúc bắt đầu có lòng tin rất cao, lúc này cũng là hơi nhũn mảy, thực lực của Trương Lệ Anh làm cho hắn cảm giác được sự uy hiếp.

Hắn không có nghĩ đến, thời gian chính mình ở lại với sư phụ so với Trương Lệ Anh còn dài hơn, mà tại mặt đồ thạch lại còn không thể hoàn toàn vượt qua Trương Lệ Anh.

Ngô Vĩ Tông thật ra lại không có biến hoa về tâm tư gì, dù sao ông ta cũng đã sớm dự liệu đến thực lực của Trương Lệ Anh, ông ta bây giờ chỉ muốn phóng tay đánh cược một lần, cho dù là thua, cũng là ở trong sự dự liệu.

Không lâu sau, giải thạch lần thứ hai bắt đầu.

Lần này bên giải thạch đầu tiên, không còn là Phí Vô Ứng nữa, mà là công ty châu báu Trương thị lần giải thạch thứ nhất ra ngọc lục bảo.

Trình tự lần giải thạch thứ hai là dựa theo giá trị cao thấp của lần giải thạch thứ nhất định ra.

Trương Lệ Anh không chần chờ đưa khối đồ thạch như quả cầu có đường kính nửa thước cho người ta để lên máy giải thạch, Gia Vệ lúc này cũng là về mặt ngưng trọng nhìn về phía máy giải thạch.

Khối đồ thạch thứ nhất Trương Lệ Anh chọn giải ra ngọc lục bảo, đạt được vị trí đầu lần giải thạch thứ nhất, thế nhưng vị trí đứng đầu này không có nhiều chỗ dùng lăm, lần so đấu này cũng không phải là chỉ thắng một lần, mà là xem tổng giá trị của ba khối ngọc thạch giải ra cao thấp thế nào.

Cho nên nói lúc này Gia Vệ cũng có chút trở nên khẩn trương.

Dù sao khối đồ thạch thứ nhất Trương Lệ Anh chọn cũng giải ra ngọc lục bảo, nếu như khối thứ hai cũng giải ra phi thúy ngọc thạch giá trị cực kì cao mà nói, cuối cùng khối đồ thạch Gia Vệ chọn lại giải thất bại, bọn họ hơn phân nửa cũng sẽ thua, thua như vậy, đừng nói Trương Lệ Anh cùng Trác Thiên, ngay cả Gia Vệ cũng sẽ cảm thấy tiếc nuối muốn chết.

Nếu như hai khối đồ thạch của Trương Lệ Anh cắt ra đều là ngọc thạch có giá trị cao nhất, rất hiển nhiên nếu Trương Lệ Anh lại chọn khối đồ thạch thứ ba, sau khi cắt ra rất có thể trực tiếp thắng cuộc so đấu đồ thạch này.

Mà nếu như thua, nguyên nhân chính là khối đồ thạch Gia Vệ chọn kia.

Thậm chí Gia Vệ lúc này bắt đầu hoài nghi, quyết định muốn tự mình thắng Phí Vô Ứng này, có đúng hay không có chút xúc động.

Thế nhưng so đấu đã bắt đầu, không có chỗ cho sự hồi hận nữa.

Lần giải thạch này không có bất kì hồi hộp nào cả, mới cắt một đao liền ra lục, vẫn là đại phát.

Một mặt lục hoàn chỉnh thiếu chút nữa bị máy giải thạch cắt đến, có điều công nhân giải thạch cũng là dựa theo vị trí Trương Lê Anh chỉ mà cắt, cho dù là cắt hỏng, bọn họ cũng không có trách nhiệm gì.

Thế nhưng lúc này tất cả mọi người đều chấn kinh với sự cường đại của Trương Lê Anh, vị trí một đao vừa rồi, có thể nói là hoàn hảo nhất, thiếu một chút sẽ không cắt ra lục, thừa một chút sẽ phá hoại ngọc bên trong.

Không lâu sau, một khối lục lớn được giải ra, mọi người mở to mắt nhìn khối lục này, trên mặt đều là thần sắc không thể tin được.

Khối đồ thạch thứ hai của công ty châu báu Trương thị dĩ nhiên lại cắt ra được khối Lão Khanh Pha-lê chủng lớn như thế, thậm chí thể tích khối Lão Khanh Pha-lê chủng phi thúy này so với khối đồ thạch trước khi cắt chỉ nhỏ hơn có một vòng mà thôi.

Nói cách khác, đó chính là lớp da bao lấy khối nguyên liệu đồ thạch thô.

Một khối Lão Khanh Pha-lê chủng phi thúy lớn như thế, mặc dù trên mặt giá trị không so được Huyết phi thúy của Ngô Vi Tông, thế nhưng cũng không kém bao nhiêu, cho dù là đặt ở lần giải thạch thứ nhất, khối Lão Khanh Pha-lê chủng phi thúy này cũng có thể yên ổn chiếm cứ vị trí thứ hai.

Nhìn thấy công ty châu báu Trương thị lần này giải ra khối Lão Khanh Pha-lê chủng phi thúy, trong hơn ba mươi vị đại sư đã có một số người lộ ra thần sắc tuyệt vọng, có điều vẫn có một số người thờ phào nhẹ nhõm, giống như công ty châu báu Trương thị đổ ra một khối ngọc lục bảo phi thúy cùng một khối Lão Khanh Pha-lê chủng phi thúy thì bọn họ vẫn còn có lòng tin thắng cuộc so đấu này.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 130

Đổ Thạch Làm Người Ta Chết Lặng

Giải thạch thứ hai dĩ nhiên là sư đệ Thạch vương Ngô Vi Tông.

Ông ta cho người mang một khối đổ thạch không lớn lắm lên máy giải thạch, khối đổ thạch này là một hình hộp chữ nhật, chiều dài không ngắn, khoảng chừng hơn nửa thước, có điều bề rộng cùng dày lại chỉ có đến 10cm.

Một khối nguyên liệu đổ thạch thô hình thù kỳ lạ như vậy, nếu là người khác khăng định sẽ không dám mua, có điều Ngô Vi Tông lại mua.

Nguyên liệu đổ thạch thô như vậy, giải cũng trở nên phiền phức, dưới sự hướng dẫn của Ngô Vi Tông, công nhân giải thạch chậm rãi tỉ mỉ thao tác giải thạch, không lâu sau một đồng lớn mảnh đá liền xuất hiện bên cạnh.

Độ dài không đổi, nhưng chiều rộng và dày lại càng thêm nhỏ.

Không lâu sau, Ngô Vi Tông liền bảo công nhân giải thạch không cắt nữa, chính ông ta tự tiến lên, đem khối đổ thạch như là một cây gậy nhỏ, chà lấy.

Ngô Vi Tông chà không lâu, bên trong liền xuất hiện tình huống.

Cũng không phải là màu lục, mà là ngọc thạch màu hơi mờ, giống như bên trong có một làn khói vậy.

Trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ ngung trọng, trước không nói phẩm chất ngọc thạch như thế nào, tay Ngô Vi Tông chà chà càng lúc càng lộ ra nhiều ngọc thạch, bề mặt càng ngày càng trơn mịn, điều này làm tất cả mọi người nghĩ đến ngọc thạch Phí Vô Úng vừa đổ ra vừa rồi.

Ngọc thạch hình thành tự nhiên, giá trị của nó trên cơ sở giá trị phẩm chất được nâng lên gấp mấy lần.

Rất nhanh Ngô Vĩ Tông cuối cùng nắm tay chà ra ngọc thạch, mảnh đá bên ngoài tiêu thất, một ngọc thước trắng mịn xuất hiện trong mắt mọi người.

Ngọc thước này, dài hơn 20cm, toàn thân trơn mịn, chỉ là hai đầu có chút thô ráp.

Mà làm cho mọi người chấn kinh nhất là, ngọc thước có một cổ hình dạng gì đó màu khói bạc, cái hình dạng màu khói bạc này uốn lượn quanh co, giống như là một thân long giấu trong ngọc thước.

Một trận âm thanh kinh hô vang lên, sau khi giải ra Huyết phi thúy mang điềm xấu, khối đồ thạch thứ hai của sư đệ Thạch vương Ngô Vĩ Tông lại dĩ nhiên lại giải ra một khối ngọc thạch phi thúy hình thành tự nhiên.

Hơn nữa khối ngọc thước này là Lão Khanh Pha-lê chủng ngọc thạch.

So với công ty châu báu Tiêu Điền cùng Trương Lệ Anh đổ ra Pha-lê chủng thì phẩm chất còn tốt hơn, hơn nữa lại là thành hình tự nhiên, mặc dù hai đầu có chút thô ráp, thế nhưng giá trị ngọc thước này tuyệt đối có thể so cùng với Lão Khanh Pha-lê chủng ngọc lục bảo phi thúy mà Trương Lệ Anh vừa mới đổ ra.

Tất cả mọi người thở ra từng trận hơi lạnh, chuyện này quá kinh người.

Hai cái tên hạng nhất lần thứ nhất, dĩ nhiên tại lần thứ hai phân biệt giải ra một khối lớn Lão Khanh Pha-lê chủng phi thúy cùng một cái ngọc thước Lão Khanh Pha-lê chủng hình thành tự nhiên.

Giá trị của hai khối ngọc thạch, thì bên Ngô Vĩ Tông có chút hơn rồi.

Gia Vệ lông mày hơi nhíu, hẳn mặc dù hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng cao hứng không được.

Ai cũng không cam chịu nguyện thua so đấu!

Gia Vệ nhìn khối đồ thạch trong tay, chợt hai mắt ngưng tụ, lần nữa lấy lại lòng tin.

Có thể thắng hay không, sẽ xem khối đồ thạch cuối cùng này.

Phí Vô Ứng cũng là nhíu mày, hẳn không chỉ đã xem nhẹ Trương Lệ Anh, còn xem nhẹ cả vị sư thúc Ngô Vĩ Tông này.

Không cần nói, hai khối ngọc trước tiên này đều có giá trị cao.

Tiếp đến là vị trí thứ 3 lần đầu tiên bắt đầu giải thạch.

Vị đại sư của công ty châu báu Tiểu Điền mang khối đồ thạch so với khối đồ thạch của Trương Lệ Anh còn to hơn một vòng để lên máy giải thạch, công nhân giải thạch liền dựa theo lời hấn phân phó bắt đầu giải thạch.

Một đao vừa cắt xuống, công nhân giải thạch liền lớn tiếng kêu lên, bởi vì một đao cắt xuống đã ra lục.

Thế nhưng tất cả mọi người đều lắc đầu, bởi vì thông qua mặt cắt xem ra, ngọc thạch bên trong chính là Băng chủng phi thúy, hơn nữa là loại đây nước kia, trong suốt giống như pha-lê ngọc thạch.

Mặc dù khối đồ thạch này rất lớn, thế nhưng ngay cả khối đồ thạch đều là Băng chủng phi thúy, cũng căn bản không thể đủ so sánh với Lão Khanh Pha-lê chủng.

Ngay cả đại biểu công ty châu báu Tiểu Điền cũng là tức tối gầm nhẹ một tiếng, như là thấp giọng mắng vị đại sư kia, có điều vị đại sư kia lại không ngó ngàng tới, bảo công nhân giải thạch tiếp tục giải.

Cũng giống như ngõ vĩ tông, sau khi công nhân giải thạch cắt đều khối phi thúy ngọc thạch, vị đại sư kia cũng tự mình lên trận, chậm rãi chà các mảnh đá ở bề ngoài.

Một hồi lâu sau, lại là một trận âm thanh kinh hô vang lên, ngay cả Ngô Vĩ Tông cũng không thể không động dung, thậm chí hơn ba mươi đại sư kia đều phải từ chỗ ngồi đứng lên.

Gia Vệ nhìn ngọc thạch trước mắt không thể tin được, hấn mặc dù mới tiếp xúc ngọc thạch có hai ngày nhưng lại đã bị sự thần bí của ngọc thạch làm cho chấn kinh thêm.

“Tàng thần ngọc, thật là tàng thần ngọc.” (ngọc giấu thần) Kêu to không phải ai khác, mà chính là chủ trì so đấu đồ thạch lần này, Phí Vô Ứng.

Hấn một vẻ mặt biểu tình chấn kinh, khó có thể tin được, ngọc thạch trong truyền thuyết dĩ nhiên thật sự xuất hiện.

Toàn bộ ánh mắt nóng bỏng đều chăm chú nhìn vào khối ngọc thoát nhìn trong suốt bốn phía kia, hoặc chính xác hơn mà nói, ánh

mắt mọi người đều chăm chú nhìn vào hình người nhỏ bên trong ngọc thạch trong suốt bốn phía kia.

Đó quả thật là một hình người nhỏ.

Có tay có chân, có ngũ quan, thậm chí có lông mi, mắt rõ ràng, trên người nàng phủ một tầng vải xanh, đem đem những bộ vị không cần lộ ra hoàn toàn che khuất.

Đúng vậy, đây giống như là một tuyệt thế mỹ nữ bị phong ấn trong khối băng, chỉ có điều tuyệt thế mỹ nữ này chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, tóc dài màu lục trên đầu nàng xoắn ra, giống như là một mảnh đại dương xanh vậy.

Đó là hình ảnh tất cả mọi người thấy, đó là từ miệng Phí Vô Ứng kêu ra ‘Tàng thần ngọc’.

Trong ngọc giấu thần, nữ tử trong ngọc chính là thần.

Đại biểu công ty châu báu Tiểu Điền ngừng thấp giọng mắng người, hắn cũng bị chấn kinh, ngay lập tức sau đó liền vô cùng kiêu ngạo cười to lên.

Mà vị đại sư kia thì hai mắt lệ nóng tràn ra, khối ngọc thạch này hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của hắn.

Dựa theo bề ngoài, khối ngọc thạch cũng không có biểu lộ ra cái gì tốt cho đồ thạch, rất có thể sẽ đồ thất bại, bởi vì bên trong khả năng không có phi thúy ngọc thạch.

Có điều vị đại sư này lại muốn cược một lần, nếu như dựa theo kinh nghiệm cùng kiến thức của hắn mà chọn, hắn tuyệt đối sẽ không chọn khối nguyên liệu đồ thạch thô này, nhưng nếu muốn thật sự hối hận, dựa vào kiến thức và kinh nghiệm để chọn ra đồ thạch thì không thể nào đạt được.

Cho nên hắn thật sự cược một lần, mà một lần này cũng cược thành công.

Tàng thần ngọc, đây nhưng là tồn tại trong truyền thuyết, giá trị của nó càng không thể đo được.

Chỉ ít giá trị Tàng thần ngọc so với Long yên ngọc thước ngỗ vĩ tông đồ ra không thấp.

Tất cả mọi người cảm giác hô hấp của chính mình có chút không được rồi, đặc sắc của lần thứ nhất hoàn toàn làm chấn kinh bọn họ, mà đặc sắc lần thứ hai, lại khiến bọn họ cảm thấy hít thở không thông.

Tình huống của lần thứ hai, lại là hoàn toàn ngược lại.

Lần thứ hai giải ba khối đồ thạch, mà tình huống lúc này, đứng thứ nhất lần một lại đứng thứ ba, mà đứng thứ hai cùng thứ ba, giá trị ngọc thạch bên nào cao hơn còn chờ phán đoán đã.

Dù sao khối Tàng thần ngọc này của công ty châu báu đồ thạch chỉ là Băng chủng, nếu như là Pha-lê chủng, không cần phán đoán, tất cả mọi người đều biết hai khối ngọc của công ty châu báu Tiểu Điền cao hơn một chút rồi.

Cuối cùng, ba mươi tám người tham gia so đấu cùng thương nghị, do Phí Vô Ứng nói ra kết quả.

Hai nhà ngang nhau, cùng kề vai vị trí thứ nhất.

Trương Lệ Anh lông mày nhíu chặt hơn, bây giờ bọn họ đã xếp xuống thứ ba, nếu như khối đồ thạch thứ ba cắt không ra trân bảo hiếm thấy gì, bọn họ không thắng được rồi.

Mặc dù bọn họ cùng hai nhà cùng bài vị trí thứ nhất chênh lệch cũng không lớn lắm, nhưng khối đồ thạch cuối cùng là Gia Vệ chọn, cho dù là Trương Lệ Anh cũng nhìn không ra có chỗ nào bất phạm cả.

Dần dần, trong hội trường khôi phục bình tĩnh, thế nhưng ánh mắt mọi người vẫn không rời khỏi đại sư công ty châu báu Tiểu Điền cắt ra Tàng thần ngọc.

Lúc này đến lượt vị trí thứ tư lần thứ nhất, chính là giải thạch đầu tiên lần thứ nhất Phí Vô Ứng.

Phí Vô Ứng cũng không có để công nhân giải thạch giải thạch, mà tự mình lên trước khởi động máy giải thạch, không đến một hồi, liền đem một khối lục trung hữu lam phi thúy xuất ra.

Khối ngọc thạch này cũng không có hình dạng gì đặc thù, nhưng cũng không thô ráp, mà sau khi thấy khối ngọc thạch này, mọi người đều là hơi cả kinh, có điều hơi cả kinh này nếu đặt ở tình huống trước đây, tuyệt đối sẽ là dưới tình huống không giải ra ngọc thạch.

Bởi vì khối ngọc thạch Phí Vô Ứng giải ra lần này, là ngọc thạch chí tôn song song với Ngọc lục bảo, Lão Khanh Pha-lê chủng Đế vương lục.

Kia thể nhưng là Lão khanh Pha-lê chủng Đế vương lục.

Nếu như đặt ở tình huống bình thường, đừng nói một khối Lão khanh Pha-lê chủng Đế vương lục phi thúy lớn như thế xuất hiện, chỉ cần là một khối cỡ ngón cái xuất hiện, cũng sẽ làm cho toàn trường oanh động.

Thể nhưng bây giờ, mọi người đều đã chấn kinh đủ rồi.

Đầu tiên là Huyết phi thúy, tiếp đó là Ngọc lục bảo, tiếp nữa là Long yên ngọc thước, sau này lại xuất hiện Tàng thân ngọc trong truyền thuyết.

Mọi người thực sự bị chấn kinh không thể chấn kinh hơn.

Cho nên đối với Phi Vô Úng giải ra Lão khanh Pha-lê chủng Đế vương lục, bọn họ cũng chỉ là có biểu tình hơi chấn kinh mà thôi.

Tay cầm lấy Lão khanh Pha-lê chủng Đế vương lục phi thúy, Phi Vô Úng trên mặt lộ ra một vẻ tươi cười.

Dựa vào khối Lão khanh Pha-lê chủng Đế vương lục so với khối Ngọc lục bảo của Trương Lệ Anh giải ra lớn hơn không ít, Phi Vô Úng mặc dù bây giờ không thể đủ chiếm vị trí thứ nhất, nhưng lại vượt qua công ty châu báu Trương thị, trở thành vị trí thứ ba.

Hơn nữa, tổng giá trị hai khối ngọc thạch của hắn, cùng với hai nhà cùng đứng thứ nhất tổng giá trị không kém bao nhiêu, cho nên nói, thắng thua cuối cùng còn chưa xác định được.

Giải thạch tiếp tục, vẫn rất là vô cùng đặc sắc.

Đến lượt giải thạch thứ hơn hai mươi, dĩ nhiên xuất hiện một khối Ngọc lục bảo, nhưng không đủ so sánh cùng khối Ngọc lục bảo công ty châu báu Trương thị giải ra, phẩm chất kém mười vạn tám ngàn dặm.

Có điều công ty này cũng dựa vào khối Ngọc lục bảo này trở thành vị trí thứ năm.

Lương Dũng cũng giải ra một khối Lão khanh Pha-lê chủng lớn, phẩm chất cũng là loại cao, nhưng so với khối đồ thạch thứ hai của công ty châu báu Trương thị còn kém xa, cho nên Lương Dũng cũng không có thứ hạng gì, tối đa cũng chỉ đứng được trong mười vị trí đầu.

Rất nhanh, lần giải thạch thứ hai kết thúc.

Một số đại sư tự biết không thắng được, cắt ra ngọc thạch không có gì đặc biệt cũng không có vẻ thất vọng, dù sao cũng sớm đã có chuẩn bị.

Thế nhưng một số đại sư tại chỗ đem ngọc thạch cắt ra làm nát vụn, cuối cùng cuối cùng dưới sự hiệp thương của Phí Vô Ứng với hiệp hội ngọc thạch, các công ty này mới đáp ứng dựa theo nguyên giá bồi thường, dù sao nếu như bọn họ không thắng được, ngọc thạch bọn họ cắt ra cũng không phải là của bọn họ.

Mà cuối cùng, lại xuất hiện một hắc mã (ngựa đen ~ chỉ nhân vật mới nổi lên, có tiềm năng, triển vọng), cắt ra một khối ngọc đen hình cầu có long vân. (hoa văn hình rồng)

Khối cầu bằng ngọc này giống như là được người điêu khắc, thế nhưng trải qua sự nghiệm chứng của hơn ba mươi vị đại sư, khối cầu bằng ngọc này đích xác là do hình thành tự nhiên, ngọc đúng là màu đen, không chứa một tia tạp chất, vốn là bất phàm, hơn nữa bề ngoài có long vân, lập tức khiến giá trị của nó tăng lên, công ty này xác định đúng vị trí thứ sáu.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 131

Giải Thát Bại

Lần giải thạch thứ hai kết thúc, giá trị phi thúy ngọc thạch sáu người đầu tiên giải ra cũng không kém nhau nhiều lắm, thể nhưng bắt đầu từ vị trí thứ bảy, ngọc thạch của bọn họ cùng với sáu người trước có chênh lệch rất lớn.

Cũng chính là nói, người thắng rất có thể là một trong sáu người đứng đầu, trừ khi ba mươi hai người tham gia so đấu khác có thể trong lượt cuối cùng giải ra chân chính kỳ trân hiếm thấy, nếu không bọn họ gần như không có hi vọng.

Tất nhiên cũng có một số đại sư đã bỏ cuộc, bọn họ từ lâu đã không còn hi vọng, chỉ là muốn xác thực người nào chiến thắng.

So đấu tạm dừng một giờ, để cho mọi người tha hồ thưởng thức ngọc thạch đã cắt ra, đại đa số mọi người trông mắt vẫn không rời khỏi vị đại sư của công ty châu báu Tiêu Điền giải ra Tầng thần ngọc, bởi vì hắn quá thần kỳ, nữ tử lớn cỡ bàn tay bên trong trông rất sống động, giống như sinh linh vậy.

Đương nhiên, công ty châu báu Trương thị giải ra Lão khanh Pha-lê chủng Ngọc lục bảo cùng Phí Vô Ứng giải ra Lão khanh Pha-lê chủng Đế vương lục cũng rất hấp dẫn ánh mắt của nhiều người, phi thúy ngọc thạch lục đến trình độ này cũng đã là một loại cực hạn, hai loại ngọc thạch cực phẩm này chỉ dựa vào chất lượng ngọc thạch liền có thể đủ để bẹp giá trị của rất nhiều ngọc thạch hình thành tự nhiên rồi, có thể thấy được bọn họ danh quý cỡ nào rồi.

Cực hạn lục, ở trong giới ngọc thạch xưng tổ xưng đế, từ xưa đã có đạo lý này.

Ngô Vi Tông lần này được Long yên ngọc thước cũng là tòa sáng, nhiều người liên tục thấp giọng nói thầm, nói càng lâu, càng phát hiện trong ngọc thước chính là một thân long giấu trong mây mù, thần kỳ vô cùng.

Còn những Lão khanh Pha-lê chủng bình thường đã không được đề trong mắt những người này nữa, dưới tình huống Ngọc lục bảo cùng Đế vương lục đều xuất hiện, Lão khanh Pha-lê chủng bình thường không có một điểm ưu thế.

Mà trong đó, có một khối ngọc thạch phi thường hiếm thấy.

Rất nhiều người đều muốn hân thưởng nó, nhưng lại không dám nhìn thẳng nó, chỉ có thể liếc mắt nhìn liền đem đầu chuyển qua chỗ khác, mà chỉ chốc lát sau, lại liếc mắt nhìn.

Khối ngọc thạch này chính là Huyết phi thúy Ngô Vi Tông giải ra.

Phi thúy ngọc thạch mang điểm xấu trong truyền thuyết, lại ở chỗ này tỏa sáng.

Cho dù là Ngọc lục bảo hay Đế vương lục, cũng không có kinh diễm như vậy, một khối Huyết phi thúy đem cả hộp thủy tinh chiếu rọi thành màu đỏ máu, giống như trong hộp thủy tinh không phải để phi thúy ngọc thạch mà để một khối máu tươi vậy.

Đương nhiên cũng có người không mê tín nhìn thẳng Huyết phi thúy, thế nhưng rất nhiều người đều cảm giác Huyết phi thúy màu đỏ máu quá sức chói mắt, nhìn một thời gian dài sẽ cảm thấy nhức đầu chóng mặt.

Thế nhưng Gia Vệ lại không tin việc này, hấn từ lúc đầu đã nhìn chăm chăm Huyết phi thúy, cho tới tận hơn mười phút hấn một chút choáng váng cũng không có.

“Nhất định là do tâm lý quấy phá, tin thì có, không tin thì không có, chính là như thế rồi.” Gia Vệ thấp giọng tự nói.

Một giờ tạm dừng so đấu này, Gia Vệ tự nhiên cũng không có ý định cho con mắt của mình nghỉ ngơi, Ngọc lục bảo cùng Đế vương lục chói mắt làm hấn lưu luyến không dứt, Tầng thần ngọc cùng Long yên ngọc thước thần kỳ làm hấn kinh dị không ngớt, Huyết phi thúy càng làm cho Gia Vệ mê nhập trong đó, đương nhiên phần lớn là bởi vì Gia Vệ không mê tín, muốn phải thử nột lần xem cuối cùng Huyết phi thúy có phải tà dị như vậy hay không.

Đến cuối cùng, ánh mắt Gia Vệ liền dừng lại ở long vân trên Hắc ngọc cầu bài danh thứ sáu của vị đại sư công ty kia giải ra.

Cũng không phải Gia Vệ cảm thấy Hắc ngọc này có bao nhiêu danh quý, phẩm chất khóa Hắc ngọc cầu này căn bản không thể so sánh cùng Ngọc lục bảo cùng Đế vương lục, nó sở dĩ có giá trị lớn như vậy bởi vì nó là ngọc thạch hình thành tự nhiên, hơn nữa hình dạng cũng không mơ hồ.

Mà hai mắt Gia Vệ nhìn vào khóa Hắc ngọc cầu này là bởi vì sau khi Gia Vệ nhìn về phía nó, long vân bên ngoài dĩ nhiên lại chuyển động, giống như sống lại.

Long vân là một thần long điêu khắc hoàn chỉnh, có đầu có đuôi có long trảo, mà sau khi Gia Vệ nhìn về phía nó, long vân bám vào Hắc ngọc cầu giống như là sống lại, thậm chí Gia Vệ nghe lờ mờ cả tiếng long ngâm.

Điều này khiến Gia Vệ không khỏi ngần người, nghĩ thầm đừng bảo khóa Hắc ngọc cầu long vân này có thể cùng Cửu long khiếu thiên thạch so sánh chứ? Bởi vì hai kiện ngọc thạch hình thành từ tự nhiên này đều có thể khiến người xem sinh ra ảo giác.

Bất quá Gia Vệ lại rất nhanh liền nhú mày lại.

Có không ít người đang nhìn Hắc ngọc cầu long vân, thế nhưng biểu tình của bọn họ cũng không giống như Gia Vệ, hiển nhiên là bọn họ tuyệt không xuất hiện ảo giác nghe được tiếng long ngâm, cũng không cảm giác được long vân ở bề mặt Hắc ngọc cầu chuyển động.

Gia Vệ trong lòng âm thầm kinh ngạc, điều này căn bản không giải thích được, cho dù là Trương Lệ Anh cũng khẳng định không biết, cho nên hắn tuyệt không nói ra.

Chẳng qua Gia Vệ lại càng thêm xác định phải quyết tâm lấy được ngọc thạch thần bí này.

Gia Vệ bây giờ coi trọng nhất thật sự không phải là Ngọc lục bảo hay Đế vương lục, mà là Tàng thần ngọc, Long yên ngọc thước, Long vân hắc ngọc cầu cùng Huyết phi thúy.

Bởi vì bốn kiện phi thúy này quá mức thần kỳ, ba kiện trước thì là hình thành tự nhiên, hơn nữa là có hình thái thần kỳ, trong có giấu càn khôn, mà Huyết phi thúy thì bản thân lại có các loại kỳ dị, hình dạng nó không có gì đặc biệt, nhưng cho Gia Vệ cảm giác không so với Tàng thần ngọc, Long yên ngọc thước cùng Long vân hắc ngọc cầu không kém.

Một giờ thời gian này đối với mọi người ở trong trường đều cảm giác cực kỳ ngắn, thoáng cái đã hết.

Tất cả bọn họ biết, sau khi so đấu kết thúc, bọn họ liền không có cơ hội nhìn các phi thúy ngọc thạch thần bí này nữa, thậm chí cả đời cũng không nhìn thấy nữa.

Cho nên tất cả mọi người thấy có thể liếc mắt nhìn nhiều hơn chút thì liền liếc mắt.

Thế nhưng so đấu không cho hoãn tiếp, những người hâm mộ ngọc thạch chỉ đành phải thối lui, lần nữa nhường lại không gian đủ cho những người tham gia so đấu.

Ngay sau đó, Phí Vô Ứng đi lên đài chủ tịch, lớn tiếng nói: “Bây giờ thời khắc kích động lòng người đã đến, so đấu đồ thạch đặc sắc nhất giới đồ thạch chắc chắn sẽ kết thúc, mà kết thúc, thì có nghĩa sẽ phân ra thắng thua, có nghĩa, người có thể trở thành người chiến thắng, không chỉ thắng được mỏ khoáng khai thác ra ‘Cửu long khiêu thiên thạch’, còn có thể sở hữu tất cả những ngọc thạch thần bí này.”

Nghe thấy lời của Phí Vô Ứng, gần như tất cả mọi người đều trở nên kích động, đúng vậy a, so đấu sắp kết thúc, mà kết thúc, thì có nghĩa những ngọc thạch thần bí này thuộc về người khác rồi.

Lúc này, mọi người đã không quan tâm tới quyền khai thác mỏ khoáng khai thác ra ‘Cửu long khiêu thiên thạch’ nữa, bởi vì giá trị những ngọc thạch thần bí này, đã hoàn toàn vượt qua giá trị của mỏ khoáng.

Nếu như người thắng tràng so đấu này nguyện ý dùng 250 triệu đôla bán những ngọc thạch được sở hữu này nói ra, chắc chắn sẽ khiến cho những người giàu có đủ 250 triệu đôla trên toàn thế giới điên cuồng tranh đoạt.

Phí Vô Ứng không nhiều lời, trực tiếp bảo người đẩy máy giải thạch thứ hai đến, bởi vì bây giờ có hai nhà cùng đứng thứ nhất, cho nên một lần này, bọn họ muốn đồng thời giải ra khối đồ thạch cuối cùng của mình.

Không có để cho công nhân giải thạch giải, Ngô Vĩ Tông cùng vị đại sư công ty châu báu Tiểu Điền kia đều tự mình bước lên, bọn họ thành thạo vận hành máy giải thạch, cắt khai khối đồ thạch của chính mình.

Không bao lâu sau, trong thanh âm chấn kinh của mọi người, hai vị đại sư đều đem đồ thạch giải ra.

Một đại phát, mà một thì lại giải thất bại.

Tất cả mọi người đều là vẻ mặt không thể tin được, Ngô Vĩ Tông dĩ nhiên giải thất bại, khối đồ thạch cuối cùng của hắn dĩ nhiên không ra lục, bên trong cái gì cũng đều không có.

Mà khối đồ thạch cuối cùng của vị đại sư công ty châu báu Tiểu Điền giải ra cũng không vừa lòng mọi người, giải ra mặc dù là Lão khanh Pha-lê chúng, thế nhưng cùng với Tàng thần ngọc hắn giải ra lúc trước kém nhiều lắm.

Nhưng mặc dù như vậy, công ty châu báu Tiểu Điền lúc này cũng yên ổn chiếm vị trí đứng đầu, bởi vì khối đồ thạch cuối cùng của Ngô Vĩ Tông giải thất bại, giá trị ba khối đồ thạch giải ra chính là giá trị hai khối ngọc thạch giải ra trước đó, mà công ty châu báu Tiểu Điền ba khối đồ thạch giải ra ba khối thì giá trị càng cao hơn rồi.

Mặc dù hiện tại chiếm được vị trí thứ nhất, thế nhưng đại biểu công ty châu báu Tiểu Điền tuyệt không dám cười to, bởi vì hắn biết khả năng thắng của công ty hắn, cực kỳ nhỏ.

Dù sao Lão Khanh Pha-lê chúng phi thúy lúc này cũng không đủ nhìn, vốn sáu người trước tiên đã chênh lệch nhỏ rồi, nếu như từ vị trí thứ sáu giải ra một khối Đế vương lục hoặc Ngọc lục bảo, giá trị ba khối ngọc thạch của bọn họ có thể vượt qua tổng giá trị ba khối ngọc thạch của công ty châu báu Tiểu Điền rồi.

Chẳng qua trên mặt vị đại sư công ty châu báu Tiểu Điền tuyệt không có vẻ thất vọng, thậm chí hắn có loại biểu tình bàng quan lạnh nhạt.

Vốn là hắn muốn đem khối đồ thạch này ở lần thứ hai giải khai, giữ lại khối đồ thạch kia để áp trận khi không nắm chắc.

Nhưng nhìn tình huống vừa rồi, hắn bị khối Long yên ngọc thược của Ngô Vi Tông kích khởi nhiệt huyết, vì vậy liền đem khối đồ thạch vốn để áp trận đồ thạch đưa ra giải, giải ra ngọc thạch cực kỳ có giá trị, Tàng thần ngọc.

Mà khối đồ thạch cuối cùng này, vị đại sư là dựa theo kinh nghiệm cùng kiến thức của mình chọn ra, tất nhiên biết bên trong có khả năng ra cái gì nhất, kinh nghiệm cùng kiến thức của hắn trở thành cấp đại sư cũng không phải là nói khoác, cho nên giải ra Lão Khanh Pha-lê chúng phi thúy, vị đại sư này không cảm thấy có gì kỳ quái.

Nhưng trái lại khối đồ thạch cuối cùng của Ngô Vi Tông giải thất bại, điều này khiến tất cả mọi người trở nên xôn xao.

Trong ba mươi tám người tham gia so đấu, người không để cho mọi người thất vọng, hay là nói mọi người xem trọng nhất, đó chính là Ngô Vi Tông.

Dù sao khối đồ thạch thứ nhất của hắn giải ra Huyết phi thúy mang điềm xấu trong truyền thuyết, đó chính là có thể so sánh với Đế vương lục cùng Ngọc lục bảo, giá trị cao quá mức, hơn nữa rất nhiều người thấy qua Đế vương lục phi thúy cùng Ngọc lục bảo phi thúy, nhưng nhìn thấy Huyết phi thúy thì vẫn là lần đầu tiên trong đời.

Cho nên những người kiêng kỵ truyền thuyết, cũng đều chấn kinh với thực lực đồ thạch của Ngô Vi Tông.

Mà khối đồ thạch thứ hai của Ngô Vi Tông giải ra Long yên ngọc thược thì càng làm cho mọi người chấn kinh, mặc dù hai đầu Long yên ngọc thược hình dáng không mịn màng, thế nhưng những người này càng xem Long yên ngọc thược thì càng chấn kinh với thần long cưỡi mây bên trong đó, chính là nói Long yên ngọc thược này, càng xem càng thấy thần bí, càng xem thì giá trị của nó trong lòng

người càng cao.

Nhưng khối đồ thạch thứ ba của Ngô Vĩ Tông giải thất bại, điều này khiến mọi người có chút không thừa nhận được, dưới mọi người xem ra, cho dù là Ngô Vĩ Tông không thể để cho bọn họ chấn kinh lần nữa, chỉ ít cũng giải ra Lão khanh Pha-lê chủng phi thúy mới đúng.

Tất cả mọi người ngẩn người, chẳng qua trên mặt Ngô Vĩ Tông lại tràn đầy vẻ thần nhiên, giống như đối với đối với việc khối đồ thạch này giải không ra cái gì, một chút cũng không cảm thấy bình thường ngoài ý muốn.

“Xem ra sự đệ Thạch vương cũng là có áp lực rất lớn a, hẳn muốn ‘đổ’ một lần, từ đầu tới cuối muốn đánh cược một lần, nhưng lại ‘đổ’ thua.” Vừa nói chuyện, Gia Vệ liền nhìn về phía đại sư công ty châu báu Tiểu Điền, nhíu mày nói: “Bọn người Tiểu Nhật Bản nhưng lại đổ trắng, không biết đó là vận khí của hắn, hay là vận khí của người khác.”

Trương Lệ Anh bên cạnh Gia Vệ nghe lời này, nàng hơi ngẩn ra, chột nhìn về khối đồ thạch trong tay Gia Vệ, đôi mày xinh đẹp cũng hơi nhíu lại.

Lời tác giả: Tàng thần ngọc, Long yên ngọc thước, Lục tinh tôn hoàng cùng Long vân hắc ngọc cầu, những phi thúy này đều là lúc nhỏ tưởng tượng ra, nhu cầu của truyện, những ngọc thạch này sẽ không xuất hiện rồi biến mất, bởi vì bọn chúng có chỗ đại dụng ~~

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 132

Thất Tinh Liên Châu Thất Thái Phân Tranh

Khối đồ thạch thứ ba của ông ty châu báu Tiểu Điền giải ra là một khối Lão khanh Pha-lê chủng phi thúy, nhưng cũng không phải là Đế vương lục, giá trị tuy cao, nhưng lại không phải cao quá mức.

Khối đồ thạch thứ ba của Ngô Vi Tông giải thất bại, trực tiếp dẫn đến ông ta không còn khả năng chiến thắng tràng so đấu này nữa.

Rất nhiều người đều không giải thích được, bất quá cũng có rất nhiều người vẻ mặt mang biểu tình vui mừng khi người khác gặp nạn.

Trên đài chủ tịch, Phí Vô Ứng nhú mày lại, thế nhưng trong hai mắt hắn lại thoáng qua một vẻ kinh hi.

Hắn thậm chí đã có thể xác định, hai đối thủ này đã không còn uy hiếp gì đáng kể.

Phí Vô Ứng có sự tự tin, sau khi hắn giải khối đồ thạch thứ ba, có thể uy hiếp sơ sơ tới hắn cũng chỉ có công ty châu báu Trương thị mà thôi.

Hội trường dần dần yên tĩnh lại, Phí Vô Ứng cũng không nói nhiều nữa, đem một khối đồ thạch cỡ trái bóng đá đặt lên máy giải thạch, trực tiếp bắt đầu giải thạch.

Đây là khối thạch thứ ba của Phí Vô Ứng, nhìn Phí Vô Ứng giải thạch, tất cả mọi người đều trở nên khẩn trương.

Nếu như Phí Vô Ứng giải ra một khối phi thúy ngọc thạch có giá trị cực cao, lần so đấu đồ thạch này Phí Vô Ứng sẽ là người chiến thắng, mà thu hoạch của Phí Vô Ứng trong hai ngày này, sẽ là một con số thiên văn.

Đừng quên Phí Vô Ứng chính là người khởi xướng ra so đấu đồ thạch này, hắn thu đẹp 1, 8 tỷ đôla phí báo danh, bây giờ nếu như hắn thắng so đấu, hắn sẽ thu được các kỳ trân dị bảo này, giá trị các kỳ trân dị bảo này, tuyệt đối là một con số thiên văn.

Cho nên tất cả mọi người trở nên khẩn trương, bọn họ đều muốn biết, Phí Vô Ứng có thể hay không là người chiến thắng cuối cùng của tràng so đấu đồ thạch này.

Nhưng mà tại 5 phút trôi qua, một khóa ngọc cầu cỡ tròn mắt màu lục được Phí Vô Ứng giải ra, tất cả mọi người đều là vẻ mặt ngạc nhiên khỏa cầu ngọc màu lục như tròn mắt đỏ, khuôn mặt lộ ra thần sắc chấn kinh.

“Đế vương lục, dĩ nhiên là Đế vương lục.” Trong hội trường không biết là ai kêu to lên.

Khỏa ngọc nhãn cầu màu lục ấy chính là ngọc cầu Đế vương lục, tất cả mọi người không nghĩ đến, khối đồ thạch thứ hai Phí Vô Ứng giải ra Đế vương lục, khối đồ thạch thứ ba dĩ nhiên cũng có thể giải ra Đế vương lục.

Bất quá Phí Vô Ứng cũng không bị khỏa ngọc cầu Đế vương lục phi thúy này ảnh hưởng tâm tư một khắc nào cả, càng không quan tâm tới tiếng kinh hô của những người trong hội trường, hắn đem khỏa ngọc cầu Đế vương lục phi thúy đó đặt vào trên một cái bàn, chính mình tiếp tục giải thạch.

Tất cả mọi người nín thở, rất rõ ràng cho dù trong khối đồ thạch này không có phi thúy ngọc thạch nữa, Phí Vô Ứng cũng gần như thắng tràng so đấu này rồi, dù sao lúc này ba khối ngọc thạch của Phí Vô Ứng giá trị càng tăng cao rồi, so với ba khối ngọc thạch của công ty châu báu Tiểu Điền thì giá trị hơn nhiều.

Thậm chí tất cả mọi người nhận định, những người tham dự phía sau, giá trị khối ngọc thạch tuyển chọn đã không có khả năng vượt qua giá trị ngọc thạch của Phí Vô Ứng.

Thế nhưng Phí Vô Ứng dĩ nhiên vẫn là một vẻ mặt nghiêm túc giải khối đồ thạch kia, toàn thân hắn đều trở nên căng thẳng, cực kỳ cẩn thận, tất cả mọi người có thể hiểu được sự cẩn thận của hắn lúc này.

Lại là vài phút trôi qua, toàn bộ mọi người nhìn Phí Vô Ứng giải thạch lại lần thứ hai lộ ra vẻ chấn kinh.

Lại là một khóa ngọc cầu phi thúy, nhưng ngọc cầu phi thúy lần này không phải màu lục, mà là màu đen, đen như mực, đen bóng, đen đến nỗi làm cho người ta tưởng trên tay Phí Vô Ứng xuất hiện một lỗ đen.

Mọi người đã không còn kinh hô ra tiếng, bởi vì lúc này tất cả mọi người đều căng thẳng, bọn họ chờ mong cái gì đó, bởi vì Phí Vô Ứng sau khi đem hắc sắc ngọc cầu đặt trên bàn, liền tiếp tục giải thạch.

Vài phút trôi qua, Phí Vô Ứng đem một khóa hồng sắc (màu đỏ) ngọc cầu phi thúy giải ra, đặt ở trên bàn.

Không lâu sau, lại là một khóa lam sắc ngọc cầu phi thúy được Phí Vô Ứng để lên trên bàn.

Hoàng sắc (màu vàng) ngọc cầu phi thúy, tử sắc (màu tím) ngọc cầu phi thúy, bạch sắc ngọc cầu phi thúy, ba khóa ngọc cầu tiếp tục được Phí Vô Ứng từ trong khối đồ thạch giải ra.

Bảy khóa ngọc cầu phi thúy được đặt trên bàn, khối nguyên liệu đồ thạch trong tay Phí Vô Ứng cũng không còn bao nhiêu, hẳn cũng không có tiếp tục giải, mà là trực tiếp đập nát phần đá còn lại, bên trong cũng không có cái gì.

Mà lúc này, tại trên mặt bàn phát sinh một sự tình phi thường kỳ dị.

Thất khóa ngọc cầu cỡ trông mắt, màu sắc không giống với ngọc cầu phi thúy bình thường, thậm chí phát ra một vòng quang mang nhàn nhạt, hơn nữa xung quanh khóa ngọc cầu Đế vương lục phi thúy phát ra một loại ánh sáng màu lục, giống như là đem bảy khóa ngọc cầu phi thúy đuổi nhau chạy, thần kỳ vô cùng.

Tất cả mọi người hít sâu một hơi, bọn họ nhìn thấy qua Huyết phi thúy mang điềm xấu, thấy qua Tàng thần ngọc hình thành tự nhiên, Long yên ngọc thước cùng Long vân hắc ngọc cầu, thế nhưng còn không thấy qua sự tình thần kỳ như vậy.

Bảy khóa ngọc cầu phi thúy giống như đang được kết nối với nhau, quang mang nhàn nhạt hội tụ tại trong vòng không gian giữa bảy khóa ngọc cầu, ngưng tụ thành một điểm, một điểm thất thái (bảy màu) hiện ra, khiến người ta chấn kinh, khiến người ta si mê.

Đó rốt cuộc là cái gì?

Tất cả mọi người tự hỏi trong lòng, bọn họ đã quên kinh hô lên, sự tình như vậy, có tới chín phần người không biết, thậm chí chưa từng nghe nói qua.

“Thất tinh liên châu Thất thái phân tranh.” Trương Lệ Anh thấp giọng hô lên, nàng lúc này cũng không khỏi bị kiện bảo vật này của Phí Vô Ứng giải ra làm cho chấn kinh.

Gia Vệ bên cạnh nghe nói, cũng là vẻ mặt chấn kinh.

Hôm qua Trương Lệ Anh mới đổ ra một cái Thất tinh liên châu Lục tinh tôn hoàng, mà bây giờ Phí Vô Ứng dĩ nhiên đổ ra một cái

Thất tinh liên châu Thất thái phân tranh, hơn nữa lấy ánh mắt không chuyên nghiệp của Gia Vệ xem xét, Thất tinh liên châu Thất thái phân tranh của Phí Vô Ứng giống như có giá trị cao hơn.

Dù sao bảy khóa ngọc cầu phi thúy của hắn trong đó có một khóa là Đế vương lục phi thúy, hơn nữa bảy khóa ngọc cầu phi thúy của hắn đều có kích cỡ cỡ tròn mắt, lại có màu sắc.

Lục tinh tôn hoàng của bọn Gia Vệ, trừ khóa hoàng sắc ngọc châu phi thúy có thể so với Đế vương lục, sáu khóa ngọc châu phi thúy khác thì ngay cả Băng chủng phi thúy cũng không phải.

Hơn nữa ngọc châu Lục tinh tôn hoàng của Gia Vệ so với ngọc châu Thất thái phân tranh của Phí Vô Ứng còn muốn nhỏ hơn một chút.

Như vậy so sánh, cho dù là Gia Vệ ánh mắt không chuyên nghiệp, cũng có thể đoán ra được, Thất tinh liên châu Thất thái phân tranh của Phí Vô Ứng giá trị cao hơn một chút rồi.

Giống như nhìn ra suy nghĩ của Gia Vệ, Trương Lệ Anh ở một bên lên tiếng nói: “Nếu như Lục tinh tôn hoàng lục tinh là Ngọc lục bảo hoặc Đế vương lục mà nói, Lục tinh tôn hoàng mới chân chính là Lục tinh tôn hoàng, đó mới thực sự là bảo vật vô giá. Mà Thất thái phân tranh, chất lượng màu sắc của sáu khóa ngọc châu khác, vĩnh viễn kém xa chất lượng khóa Đế vương lục phi thúy. Chính là nói, kiện ngọc châu Thất thái phân tranh này bây giờ đang ở trạng thái giá trị cao nhất, mà Lục tinh tôn hoàng người đồ ra, chỉ là có cái tên mà thôi. Bất quá cho dù như thế, giá trị kiện Lục tinh tôn hoàng kia so với giá trị kiện Thất thái phân tranh này cũng chỉ là kém một chút mà thôi.”

Gia Vệ nghe nói liền ngây ngốc một hồi, Lục tinh tôn hoàng lục tinh nếu như là Ngọc lục bảo hoặc Đế vương lục, như vậy nói, khóa “Hoàng” châu đó sẽ có dạng như thế nào?

Có thể so với Đế vương lục và Ngọc lục bảo phẩm chất phi thúy còn tốt hơn sao?

Gia Vệ được đề cập còn quá ít, biết cũng còn ít, tri thức phương diện ngọc thạch này còn có nhiều kiến thức Gia Vệ chưa được đề cập tới.

Phí Vô Ứng bên cạnh máy giải thạch vẻ mặt tươi cười, hắn khiêm tốn đối với mọi người hành lễ, cũng không có giống như đại biểu công ty châu báu Tiểu Điền thấy khối đồ thạch của mình giải ra kỳ trân dị bảo thì kiêu ngạo cười to.

Bất quá những điều này trong mắt Gia Vệ lại càng làm Gia Vệ thấy ghét.

Gia Vệ mặc dù cùng Phí Vô Ứng không có giao tiếp nhiều, chỉ tiếp xúc qua một lần, thế nhưng một lần tiếp xúc kia, Gia Vệ liền nhìn ra Phí Vô Ứng là dạng người gì.

Hắn không phải là người khiêm tốn, ngược lại, hắn là một người vô cùng kiêu ngạo, chỉ có điều lòng dạ hắn quá sâu, dục vọng quá nặng, đem kiêu ngạo của mình che dấu đi, không để cho những người khác biết.

Mà lúc này, trong hội trường thậm chí vang lên thanh âm gọi tên Phí Vô Ứng.

Tại trong lòng mọi người, đây mới chính là đặc sắc.

Ba khối đồ thạch, khối thứ hai giải ra phi thúy ngọc thạch so với khối thứ nhất giá trị cao hơn, khối thứ ba giải ra phi thúy ngọc thạch lại so với phi thúy ngọc thạch khối thứ hai giá trị càng cao hơn.

Như vậy mới thật sự là cao thủ, gần như mọi người trong hội trường, đều đối với kỹ thuật đồ thạch của Phí Vô Ứng cảm thấy sùng bái.

Dưới tình huống này, hai người Ngô Vĩ Tông cùng vị đại sư công ty châu báu Tiểu Điền đều bị mọi người bỏ quên.

Tất cả mọi người có thể nhớ kỹ thứ nhất, nhưng không có tất cả mọi người sẽ nhớ mãi thứ hai.

Cho nên lúc này mọi người nhìn, là người gần như đã xác định thắng lần so đấu đồ thạch này, hội trường hiệp hội ngọc thạch lớn nhất thế giới, Phí Vô Ứng.

Không lâu sau, Phí Vô Ứng bung lấy mặt bàn rời khỏi máy giải thạch, đem Thất tinh liên châu Thất thái phân tranh mình giải ra để vào trong một lồng thủy tinh, thất thái quang mang phát sáng, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Mà lúc này, Gia Vệ đi lên đài chủ tịch, đi tới bên cạnh máy giải thạch, nhưng hầu như không ai nhìn thấy hắn.

Bởi vì ánh mắt mọi người đều bị Thất tinh liên châu Thất thái phân tranh của Phí Vô Ứng giải ra hấp dẫn rồi.

Trương Lệ Anh lúc này thì nhú mày nhìn về phía Gia Vệ, nàng vừa rồi muốn giúp Gia Vệ đi tới máy giải thạch, dù sao Gia Vệ căn bản chưa sử dụng qua máy giải thạch, thậm chí trước đó ngay cả nghe nói cũng chưa nghe nói tồn tại máy giải thạch.

Thế nhưng Gia Vệ cự tuyệt, chính hắn cầm lấy khối đồ thạch cỡ nắm tay đi lên đài chủ tịch, đi tới bên cạnh máy giải thạch.

Mà thấy Gia Vệ đi lên, Ngô Vĩ Tông cùng mấy vị đại sư bên kia đều hơi nhíu mày lại.

Hai khối đồ thạch lúc trước rất rõ ràng là Trương Lệ Anh chọn, bởi vì Trương Lệ Anh chỉ đạo công nhân giải thạch giải hai khối đồ thạch kia.

Vốn là bọn họ đều tưởng Trương Lệ Anh sẽ đi lên tự mình giải khối đồ thạch thứ ba, lại không ngờ đi lên vẫn là Gia Vệ không được bọn họ xem trọng, thậm chí một số đại sư trước khi Gia Vệ lên đài thì căn bản không để ý tới công ty châu báu Trương thị có người tên Gia Vệ này.

Dù sao những đại sư này đều không có tham gia tiệc tối hôm đó, Gia Vệ đối với bọn họ mà nói chỉ là một người xa lạ chưa từng thấy qua.

Mà lúc này, Gia Vệ lên đài, gần như tất cả mọi người đều mang vẻ mặt cười lạnh khinh thường.

Phí Vô Ứng hai mắt híp lại, hắn rõ ràng nhớ kỹ sự tình ngày hôm qua, nhớ kỹ Gia Vệ kiêu ngạo, cho nên hắn lúc này rất là chờ mong, chờ mong biểu tình thua cuộc của Gia Vệ.

Ngô Vĩ Tông hơi nhíu mày, trên mặt lại không có biểu tình gì, hắn vẫn tưởng đồ ra ‘Lục tinh tôn hoàng’ là Trương Lệ Anh, mà Lâm Lang cùng Hồng Hạo Vũ lại nói với ông ta chính thức tìm ra khóa châu ‘Lục tinh tôn hoàng’ là Gia Vệ, nhưng mà Ngô Vĩ Tông không nhìn ra khối đồ thạch trong tay Gia Vệ có chỗ nào bất phạm cả, vì vậy ông ta lúc này cũng không có khinh thường, cũng không có xem trọng.

Đại biểu công ty châu báu Tiểu Điền vẻ mặt cười lạnh nhìn Gia Vệ, sau đó chốc lát, hắn đối với một người vệ sĩ phía sau kêu ca cầu nhàu gì đó một chút, chợt vẻ cười nhạt trên mặt càng thêm sâu.

Lương Dũng tự biết không có khả năng thắng so đấu, cũng không có cái gì thất vọng, 50 triệu đôla đối với hắn mà nói còn không có khả năng thương gân động cốt, mà lúc này, hắn hai mắt nhìn thẳng về phía Gia Vệ, nhìn người thanh niên đã đem con trai mình đánh cho bây giờ còn chưa tỉnh lại, hơn nữa thực lực làm hắn phải chấn kinh, không biết trong hồ lô rốt cục bán thuốc gì.

“Baba có thể thắng sao?” Tiểu Hạo Hạo giống như cũng cảm nhận được không khí đang ngưng trọng lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cũng lộ ra biểu tình ngưng trọng, đối với Trác Thiển đang ôm nàng hỏi.

Trác Thiển không có trả lời, nàng cũng không có xác định Gia Vệ có thể thắng hay không, dưới tình hình trước mắt ba khối ngọc thạch của Phí Vô Ứng đã đạt tới loại kia, muốn thắng gần như là chuyện không có khả năng, thế nhưng Trác Thiển không có đối với Gia Vệ tuyệt vọng, bởi vì Trác Thiển đối với người thanh niên này không nhận thức bao lâu thời gian nhưng lại dâng hiến ra thân thể mình bảo vệ hơn hai mươi năm, hơn nữa mỗi ngày đều làm mình phải chần khn, đã không có tiêu chuẩn gì để đo lường cả.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 133

Mũi Tên Của Công Chúng

Thất tinh liên châu Thất thái phân tranh xuất hiện gây chấn kinh còn chưa dứt, chỉ có một bộ phận rất ít thấy được Gia Vệ đi lên đài, mà trong nhóm số ít người này, lại có một số người bởi vì không nhận ra Gia Vệ nên đối với Gia Vệ lên đài không hề hứng thú, lại lần nữa đưa ánh mắt tập trung đến kiện Thất tinh liên châu Thất thái phân tranh thần kỳ kia.

Có thể nói, kiện Thất tinh liên châu thất thái ngọc thạch này của Phí Vô Ứng mới chân chính là ngọc thạch làm cho người ta chấn kinh trong cuộc so đấu này.

Không chỉ mỗi một dị tượng thần kỳ làm người ta chấn kinh, còn có cả khóa Đế vương lục cỡ tròn mắt kia nữa.

Một số người đối với Thất tinh liên châu có hiểu biết, cũng biết như thế là Thất thái phân tranh hoàn mỹ, bởi vì cấp độ phán đoán sự hoàn mỹ của Thất thái phân tranh chính là khóa phi thúy ngọc châu màu lục.

Chỉ cần khóa phi thúy ngọc châu ấy là Đế vương lục hoặc Ngọc lục bảo, như vậy kiện Thất thái phân tranh này chính là hoàn mỹ.

Giá trị một cái Thất tinh liên châu Thất thái phân tranh hoàn mỹ, cao tới mức khiến người ta khó tưởng tượng.

Mà sau đó, cũng chỉ có những đại sư tham gia so đấu đưa ánh mắt tập trung về bên cạnh máy giải thạch, mà Gia Vệ lúc này, trên mặt không có biểu tình gì, không có bởi vì không ai nhìn tới hắn mà tâm tư sinh ra dao động, bất quá hẳn lúc này lại giống như đang do dự gì đó.

“Không phải là hẳn thật sự chưa dùng thử qua máy giải thạch chứ?” Trác Thiên trên mặt lộ vẻ cười khở, đối với Trương Lệ Anh bên cạnh nói: “Bằng không người đi giúp hắn đi?”

Trương Lệ Anh nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cũng không nói chuyện, nhưng lại cho thấy ý nghĩ của mình.

Trác Thiên cũng không nói gì nữa, trên vè mặt cười khô của nàng lại có chút gương gao.

Nếu ai nhìn thấy đều có thể nhìn ra, vè cười khô trên mặt Trác Thiên chính là giả trang mà thôi.

Nàng vì sao lại muốn giả trang?

Còn không phải để cho sau khi Gia Vệ giải thất bại giảm bớt không khí căng thẳng, Trác Thiên thân đã thuộc về Gia Vệ, lúc này mỗi cái tâm tư đều thay Gia Vệ suy nghĩ, lại là cùng Trương Lệ Anh hình thành một đối lập rõ ràng.

Mà chỉ chốc lát sau, toàn bộ mọi người nhìn máy giải thạch, đều là tròng lớn hai mắt, lộ ra vè chấn kinh.

Chỉ có điều, vè chấn kinh trên khuôn mặt bọn họ vừa mới hiện ra liền biến mất không thấy, có một số trên mặt lộ ra cười nhạt cùng chế nhạo, có một số thì là nhú mày, vè mặt nghi hoặc.

Lúc này, Gia Vệ dĩ nhiên trực tiếp để máy giải thạch nâng dao hướng về chính giữa khối đồ thạch so với nắm tay còn nhỏ một vòng kia cắt tới.

Khối đồ thạch nhỏ như vậy, Gia Vệ dĩ nhiên lại bắt đầu cắt từ chính giữa, cho dù là bên trong có phi thúy ngọc thạch, chắc chắn cũng sẽ bị Gia Vệ cắt hỏng.

Chẳng lẽ Gia Vệ biết không thể thắng so đấu cho nên muốn cố ý phá hoại phi thúy ngọc thạch bên trong sao?

Gần như trong lòng mọi người đều xuất hiện một suy nghĩ như vậy, thế nhưng cũng có một số người không tin Gia Vệ sẽ làm như vậy, dù sao mấy người Trác Thiên cùng Trương Lệ Anh mặc dù cùng Gia Vệ nhận thức không lâu, thế nhưng lại đã rất hiểu Gia Vệ.

“Nhiều thêm một khối cũng không nhiều, ít đi một khối cũng không ít, bắt quá nếu người hủy hoại phi thúy ngọc thạch bên trong thì phải cho ta một câu trả lời.” Phí Vô Ứng ở bên cạnh Gia Vệ không xa một khuôn mặt cười nhạt hạ giọng tự nói.

Hắn tự tin có thể thắng tràng so đấu này, cho nên lúc này Phí Vô Ứng đã xem phi thúy ngọc thạch bên trong Gia Vệ muốn phá hủy là của chính hắn.

Hắn cùng Gia Vệ đã kết hạ thù oán, hắn tự nhiên muốn tìm một cái cớ để gây rắc rối cho Gia Vệ.

Mà bây giờ làm Phí Vô Ứng hưng phấn chính là Gia Vệ dĩ nhiên tự mình tìm lấy rắc rối.

Lúc này, người duy nhất còn có thể đủ bảo trì trấn định đó chính là Ngô Vi Tông.

Đương đại sư đệ Thạch vương, có định lực mà người khác không thể theo được, đến tận bây giờ, ông ta cũng chỉ hơi nhú mày, nhưng cũng không có bỏ cuộc, hai mắt chăm chú nhìn khối đồ thạch trên máy giải thạch.

Nhưng mà, chỉ chốc lát sau đó, tất cả mọi người đều sùng sốt.

Thậm chí những người lúc này không nhìn về phía máy giải thạch, lúc này cũng ngơ ngác đưa ánh mắt nhìn đến, nhìn trên đài Gia Vệ cùng khối đồ thạch trên máy giải thạch bên cạnh.

Máy giải thạch vậy mà bị mắc kẹt lại.

Hoặc là nói, bên trong khối đồ thạch kia của Gia Vệ có cái gì đó cực kỳ cứng rắn, ngay cả máy giải thạch cũng cắt không được.

Đây rốt cục là tình huống gì?

Chẳng lẽ bên trong khối đồ thạch của Gia Vệ có kim cương hay sao?

Tất cả mọi người đều là một trận nghi hoặc, bất quá mọi người cũng biết, khối đồ thạch này của Gia Vệ, tuyệt đối giải thất bại.

Không ai nghe nói qua phi thúy ngọc thạch so với máy giải thạch còn cứng rắn hơn, rất rõ ràng trong khối đồ thạch của Gia Vệ không phải là phi thúy ngọc thạch, mà là cái gì khác so với thép còn cứng rắn hơn.

Có người trực tiếp biểu hiện cười nhạt trên mặt, dù sao dưới một dao này của Gia Vệ, bọn họ mặc dù không thấy tình hình bên trong khối đồ thạch, thế nhưng đã có thể xác định Gia Vệ giải thất bại.

Mà bây giờ, còn có thể đủ cạnh tranh cùng Phí Vô Ứng thì chỉ còn có vị trí thứ năm và sáu, nhưng nhìn biểu tình của hai đại sư hai công ty này, có thể thấy được bọn họ gần như đã bỏ cuộc.

Dù sao khối đồ thạch thứ ba của Phí Vô Ứng giải ra Thất tinh liên châu Thất thái phân tranh hoàn mỹ, bọn họ muốn thắng tràng so đấu này, phải giải ra ngọc thạch so với Thất tinh liên châu Thất thái phân tranh hoàn mỹ còn có giá trị hơn, nhưng rất nhiều người cũng không biết ngọc thạch có giá trị hơn Thất thái phân tranh hoàn mỹ là cái gì.

Có tồn tại phi thúy ngọc thạch như vậy sao?

Rất nhiều người đều tự hỏi trong lòng như vậy.

Phi thúy ngọc thạch như vậy đương nhiên tồn tại, nhưng lại là tồn tại gần như trong truyền thuyết, xuất hiện trong thời cổ đại cũng là kinh thế, bây giờ bảo hai vị đại sư kia đồ ra tuyệt thế trân bảo như vậy căn bản không có khả năng.

Nhưng mà không lâu sau, mấy tiếng ‘thịch thịch’ vang lên đem tâm tư mọi người từ trong tưởng tượng kéo trở lại.

Tất cả mọi người lại lần nữa nhìn về Gia Vệ bên cạnh mấy giải thạch, mà lúc này Gia Vệ dĩ nhiên dùng sức mạnh lấy tay cùng với mấy giải thạch phá khối đồ thạch.

Tất cả mọi người đều nhú mày, đồ thạch xem như là một môn nghệ thuật, không phải bạo lực vũ phu, cách làm này của Gia Vệ khiến cho chín phần người ở đây cảm thấy rất tức giận.

Thậm chí một số đại sư trực tiếp vỗ bàn đứng dậy, bộ dáng tức tối đến cực điểm.

Bọn họ thế nhưng đều đem cả người dâng hiến cho phi thúy ngọc thạch, cho nên bọn họ không cho phép người khác đối đãi với nghề nghiệp của bọn họ như vậy, không cho phép Gia Vệ bôi nhọ nghề nghiệp của bọn họ.

Thế nhưng Gia Vệ cũng không có dừng lại.

Người chủ sự Phí Vô Ứng cũng không có ngăn cản Gia Vệ, thậm chí trong mắt hắn tràn đầy tiểu ý.

Gia Vệ càng chọc giận mọi người, Phí Vô Ứng càng dễ tìm Gia Vệ gây rắc rối, thậm chí sau khi khiêu khích hơn ba mươi vị đại sư kia, Phí Vô Ứng có thể đem Gia Vệ ngăn chặn trong nghiệp phi thúy ngọc thạch.

Trác Thiên muốn đi tới ngăn cản Gia Vệ, nhưng lại bị Trương Lệ Anh ngăn cản, Trương Lệ Anh lúc này hơi nhú mày, thế nhưng thủy chung không nói gì, cũng không đưa ra cái nhìn rõ ràng của mình.

Mà lúc này, Ngô Vi Tông mặc dù vẫn không có bỏ cuộc, thế nhưng lông mày càng nhú chặt, dù sao so với các đại sư khác, Ngô Vi Tông mới chân chính là cả đời dâng hiến cho nghiệp phi thúy ngọc thạch.

Đối với Ngô Vi Tông mà nói, đó đã không phải là một loại thủ đoạn kiếm tiền ăn cơm, mà là cả đời truy cầu.

Cuối cùng, trong hội trường xuất hiện thanh âm mắng chửi nhỏ, không phải tất cả mọi người có tố chất cao như Ngô Vi Tông, cũng không phải toàn bộ đại sư cũng chú ý thân phận như Ngô Vi Tông.

Người nhỏ giọng mắng chửi không chỉ là những người tới xem, ngay cả mấy đại sư cũng là tức giận mắng lên.

Tại bọn họ xem ra, Gia Vệ như thế là đang vũ nhục bọn họ, bọn họ cần gì phải lịch sự đối đãi với Gia Vệ đâu?

Trọn vẹn nửa giờ thời gian, Phí Vô Ứng đều không có ngăn cản Gia Vệ, thậm chí đã có người bắt đầu hướng Gia Vệ ném đồ lung tung, nhưng lại bị Phí Vô Ứng phải người cản lại.

Trong hội trường đã trở thành một mảnh phiền loạn lung tung, Phí Vô Ứng làm người chủ sự chỉ có thể gọi công an cùng vệ sĩ duy trì trật tự trong hội trường, thế nhưng hắn vẫn không có ngăn cản Gia Vệ.

Không ai rời đi, bởi vì bọn họ muốn mắng chửi Gia Vệ vũ nhục bọn họ, muốn xem lấy biểu tình thua cuộc của Gia Vệ, thậm chí có người nghĩ sau khi so đấu kết thúc thì âm thầm ném đá vào đầu Gia Vệ.

Dù sao người tại đây rất nhiều, trong rừng thì loại chim gì cũng đều có, trong đó có cả loại người vô pháp vô thiên, cũng không thiếu những phần tử quá khích.

Trác Thiên hai ba lần muốn tới ngăn cản Gia Vệ, nhưng đều bị Trương Lệ Anh ngăn cản lại, Trương Lệ Anh lúc này giống như Ngô Vi Tông, lông mày đều nhíu chặt hơn, nhưng lại không có bỏ cuộc, càng không nói cái gì, chỉ là hai mắt chăm chú nhìn Gia Vệ cùng khối đồ thạch kia.

Cuối cùng tại hơn 40 phút sau đó, Gia Vệ để tay ra khỏi máy thạch cơ.

Mà khối đồ thạch trên tay hắn, lúc này chỉ còn lại cỡ nắm tay trẻ sơ sinh, so với ngọc cầu Thất thái phân tranh Phí Vô Ứng giải ra cũng không lớn hơn nhiều lắm.

Phí Vô Ứng lông mày nhướng lên nhìn về phía Gia Vệ, hắn thật sự không tin Gia Vệ dựa vào khối đồ thạch như thế có thể thắng hắn.

Cho dù là Gia Vệ giải ra là Ngọc lục bảo hoặc Đế vương lục quý giá nhất, giá trị cũng kém xa so với Thất thái phân tranh của Phí Vô Ứng, Gia Vệ căn bản không thắng được.

Mà Gia Vệ rời khỏi máy giải thạch, thấy một đồng đồ nát bên cạnh mình, trên mặt hơi lộ ra vẻ nghi hoặc.

Vừa rồi hẳn chìm đắm trong việc giải thạch, thậm chí có thể nói sáu giác quan đang bế quan, căn bản không thấy cũng không nghe thấy tràng cảnh loạn động cùng thanh âm trong hội trường.

Bây giờ hẳn thanh tịnh lại, nhìn thấy tràng cảnh này, không khỏi nhũu mày lại, bất quá chỉ chốc lát sau đó, Gia Vệ trên mặt lại lộ ra một vẻ cười nhạt.

“Đây là tố chất của những người trong giới đồ thạch sao?” Gia Vệ một vẻ mặt cười nhạt đối với mọi người hỏi, hẳn nói chuyện được micro khuếch âm lên rất lớn, mãnh liệt tiến vào lỗ tai từng người.

Mọi người sau khi nghe Gia Vệ nói đều sững sốt, trước không nghe Gia Vệ nói, bọn họ tưởng Gia Vệ có điều cố kỵ, thế nhưng bây giờ Gia Vệ dĩ nhiên trách cứ ngược lại bọn họ, điều này không khỏi làm bọn họ nghi hoặc, thanh niên nhỏ tuổi Gia Vệ này rất cục cạo có can đảm lớn bao nhiêu, dù sao hẳn nói ra lời như vậy, liền cho thấy hẳn đã đắc tội tới 99% người ở đây.

“Tư chất những người giới đồ thạch người có tư cách gì mà bình luận?” Ngay sau đó, một đại sư công ty Âu Mỹ lấy tiếng Anh tiêu chuẩn nổi giận nói.

“Đúng vậy, trình độ của người cũng có tư cách nói chuyện giới đồ thạch sao?”

“Nhanh chút cút xuống đài đi, đừng ở trên đài cho thêm mất mặt nữa.”

“Có thắng được tràng so đấu này không, có đồ ra được phi thúy ngọc thạch có giá trị hơn Thất thái phân tranh sao.”

...

Bởi vì một câu chất vấn kia của Gia Vệ, trong hội trường nhất thời trở nên không thể khống chế, mọi người đều bắt đầu đối với Gia Vệ lạnh lùng châm biếm, vẻ mặt đầy nộ khí.

Mà Gia Vệ trở thành mũi tên của công chúng, lúc này trên khuôn mặt lại tràn đầy cười lạnh cùng khinh thường.

Ngay tại thanh âm mắng chửi rung trời, Gia Vệ cuối cùng dùng tay phải nhắc khối đồ thạch kia lên, chợt ngón tay liền động, khối ngọc thạch kia vốn đang ở trong tay Gia Vệ, liền lộ ra trong mắt của mọi người.

Sau một khắc, một đạo hoàng kim quang mang chói mắt phát ra, đó là một ánh sáng màu hoàng kim, trực tiếp làm cho xung quanh khán phòng có chút ảm đạm cô tịch phát sáng lên.

Mà âm thanh mắng chửi trong hội trường, đã ở trong một khắc này trực tiếp biến mất không còn nữa, trong hội trường trừ có thể nghe được thanh âm nghi hoặc cùng tiếng hít thở thì không còn âm thanh gì khác nữa.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc
www.dtv-ebook.com

Chương 134

Thái Dương Thần Ngọc

Hào quang chói lọi như ánh mặt trời, bao phủ toàn khán đài một tầng kim sa.

Ai ai cũng đực mặt ra, ngay cả Trương Lệ Anh và Ngô Vĩ Tông cũng không phải ngoại lệ, hai người bọn họ trợn trừng mắt tràn đầy vẻ nghi ngờ.

Không một ai kích động, nếu có, chẳng qua chỉ là cực kì khiếp sợ.

Khối đồ thạch trong tay Gia Vệ rốt cuộc có lai lịch gì, như thế nào lại phát ra ánh sáng nóng rực khiến mắt người đau buốt như bị kim châm, phỏng chừng phải dưỡng mười phút mới có thể nhìn được bình thường.

Bên cạnh Gia Vệ, nụ cười lạnh lẽo trên gương mặt Phí Vô Ứng thoáng chốc bị đông cứng, hẳn không rõ Gia Vệ đổ ra cái gì, nhưng trong lòng mọi người đều rõ ràng, khối thạch Gia Vệ đổ ra lần này tuyệt đối thần kỳ ngoài sức tưởng tượng.

Phải đến hơn hai mươi phút sau, mọi người mới bắt đầu nghị luận, sự tức giận trên mặt đã biến mất tăm, thay vào đó là biểu tình nghi hoặc.

Cơ hồ tất cả mọi người đều không biết khối đồ thạch trong tay Gia Vệ là cái gì, nói là dạ minh châu cũng không phải, tia sáng kia quá mạnh mẽ, căn bản dạ minh châu không thể so sánh.

Đứng cạnh máy giải thạch, Gia Vệ vẫn duy trì vẻ mặt lạnh lùng, hẳn sớm đã đoán được chuyện này sẽ xảy ra.

Hơn ba mươi vị đại sư hấp tấp rời khỏi chỗ người, bao quanh Gia Vệ chỉ trừ nhưng không dám lại gần, không ai có khả năng nói ra danh xưng của khối đồ thạch ấy.

Gia Vệ cũng không rườm rà thêm, trực tiếp bắt đầu lau chùi, ánh sáng hoàng kim càng ngày càng mạnh, ước chừng một tiếng đồng

hồ, Gia Vệ mới hoàn toàn lấy được khối ngọc bên trong ra.

Đây là một viên ngọc, so với viên ngọc của Phí Vô Úng giải ra còn phải lớn hơn, hơn nữa viên ngọc hoàng kim này lại bán trong suốt, phát ra ánh sáng vàng rực như mặt trời.

Không một ai là không kinh hãi, rõ ràng đây là một khối phi thúy ngọc thạch, nhưng tại sao nó có thể tản mát ra quang mang mãnh liệt như vậy, hơn nữa bây giờ người ta mới nhớ lại cảnh tượng một đao cắt xuống ban nãy của Gia Vệ, chứng tỏ viên ngọc phi thúy này còn cứng hơn cả sắt thép.

- Đây là...

Ngay lúc đấy, Ngô Vĩ Tông tới cạnh Gia Vệ, hai mắt hắn nhìn đăm đăm vào viên ngọc, đột nhiên sắc mặt đại biến.

Hắn chợt gật gật đầu, nói:

- Phương pháp để nhận biết cũng không khó mà còn khá đơn giản, người chỉ cần cầm viên ngọc phi thúy này mang ra trung tâm quảng trường đồ thạch, liệu nó có phải là thứ bảo vật vô giá ta đang nghĩ tới hay không, ngay tức khắc sẽ rõ.

Gia Vệ không nhanh không chậm rời khỏi, hội trường không tính là quá lớn, rất nhanh hắn đã đi tới cửa.

Tất cả mọi người đều nín thở, trên đoạn đường này viên ngọc phi thúy trên tay hắn cũng không có xảy ra dị dạng gì, cũng không có bất kỳ dị tượng nào, nghe Ngô Vĩ Tông nói, phải ra quảng trường bên ngoài trời mới xuất hiện dị tượng.

Không chỉ người xem xung quanh khẩn trương, ngay cả Gia Vệ giờ đây tim cũng đập thành thịch, lạnh lùng như Ngô Tông Vĩ hay Trương Lệ Anh cũng không giữ được bình tĩnh.

Ai cũng tò mò muốn biết, bảo vật trong tay vị sư đệ của thạch vương Ngô Vĩ Tông rốt cuộc thần kỳ ở chỗ nào.

Cuối cùng, Gia Vệ bước ra một bước, rời khỏi hội trường.

Bên ngoài, quảng trường đồ thạch được ánh mặt trời bao phủ, tuy đã bốn giờ chiều nhưng nắng vẫn còn khá dồi dào, dù sao hôm nay là mùa hè, cái không thiếu chính là ánh nắng.

Nhưng khi Gia Vệ mang viên ngọc phi thúy đứng dưới nắng, biểu tình trên mặt mọi người trở nên cứng ngắc, không kịp tỏ ra khiếp

sợ.

Bởi vì trong khoảnh khắc ấy, biến hóa xảy ra đã làm người xem phải đình chỉ hô hấp.

Biến hóa thứ nhất, chính là ánh mặt trời trên quảng trường đồ thạch, dường như trở nên mãnh liệt như giữa ban trưa, dù bây giờ mới bốn giờ chiều, vẫn còn nhiều nắng nhưng cũng không thể mãnh liệt như nắng giữa trưa được.

Nhưng là, khi Gia Vệ mang viên ngọc phi thúy tiến vào dưới ánh mặt trời, ánh mặt trời trên quảng trường đồ thạch liền trực tiếp khôi phục vào trạng thái lúc giữa trưa.

Điểm này biến hóa làm cho tất cả mọi người đều không phản ứng kịp, rất nhiều người vội vàng tự nhìn vào đồng hồ đeo tay của mình, mãi đến khi xác định thời gian chắc chắn đúng bốn giờ nhiều, mỗi người đều mang vẻ mặt nghi hoặc, chợt bọn họ nhìn về phía viên ngọc trong tay Gia Vệ đang tỏa sáng như một mặt trời nhỏ.

Đây chính là biến hóa thứ hai.

Tất cả mọi người quên mất khiếp sợ, quên cả hô hấp, bởi vì viên ngọc phi thúy trên tay Gia Vệ đang làm mọi người chấn kinh, lại biến mất không thấy.

Trên tay Gia Vệ đang lơ lửng, hoàn toàn tròn tròn!

Gia Vệ dường như không biết chuyện đó, hắn còn đang ngây ngốc với biến hóa của ánh sáng xung quanh, tay vẫn giữ nguyên vị trí.

Bỗng trong đám đông có không dưới năm người toàn thân kích động đến run rẩy, phương hướng bọn họ nhìn cũng không phải trên tay Gia Vệ, mà là khoảng không gian ba bốn thước bao quanh Gia Vệ.

Nếu quan sát kỹ có thể thấy khoảng không gian đó có một màn hào quang màu vàng, hơn nữa lại trong suốt, như có như không, không nhìn kỹ căn bản không thể phát hiện ra nổi.

Thậm chí trong màn hào quang ấy có những dòng suối ánh sáng mặt trời, gần như không ai có thể nhìn ra vì nó quá mờ nhạt.

Gia Vệ chỉ cảm thấy xung quanh đột nhiên nóng lên, cứ như mùa hè ở Châu Phi vậy, thậm chí còn phải nóng hơn.

Tuy nhiên hắn lại cảm thấy vô cùng dễ chịu, bởi cảm giác ấm áp không phải từ ngoài vào trong mà từ trong ra ngoài, phẳng phất có

vô số cổ nhiệt khí chậm rãi chảy trong người hắn, vừa làm hắn ấm áp vừa như đấm bóp cho hắn.

Chỉ chốc lát sau, thanh âm huyền não đã mang Gia Vệ từ trong tiềm thức tỉnh lại.

Tất cả mọi người đều chỉ trở về phía hắn, mà Gia Vệ cũng nghe được bọn họ đang bàn tán chuyện gì.

Sắc mặt Gia Vệ đại biến, hắn vội nhìn lên lòng bàn tay, đập vào mắt là hoàn toàn trống trơn, trong lòng bàn tay không có một thứ gì.

- Viên ngọc phi thúy đâu rồi?!

Gia Vệ ngây ngẩn, chợt nắm chặt tay lại, hắn sững sờ không thôi.

Khi hắn nắm tay lại, vẫn cảm giác được viên ngọc trong tay.

- Đây có lẽ là điểm đặc biệt của nó?

Gia Vệ mở tay ra, hắn có thể cảm nhận được viên ngọc phi thúy đang nằm trên tay của mình, bất quá nó đã ẩn hình, mắt thường không thể nhìn thấy.

Nói cách khác, nếu ban nãy mà đồ thạch dưới ánh nắng, rất có thể sẽ bỏ lỡ viên ngọc phi thúy thần kỳ này. Chợt một giọng nói vang lên ngay sau lưng:

- Có thể cho ta mượn viên ngọc một chút được không?

Khi Gia Vệ còn đang kinh ngạc về sự thần kỳ của viên ngọc, sau lưng hắn là thanh âm của Trương Lệ Anh.

Gia Vệ hơi bất ngờ, đây là lần đầu tiên Trương Lệ Anh nói một câu thỉnh cầu hắn.

- Cần gì phải hỏi chứ, ta chính là người, còn cần phải đưa sao? Bất quá có thể nói cho ta lai lịch của viên ngọc này được không, ta rất tò mò.

Ba ngón tay Gia Vệ cầm lấy viên ngọc, không để ý về khiếp sợ của những người khác, cặp mắt có chút kích động chỉ tập trung lên người Trương Lệ Anh, lộ vẻ mong chờ.

- Viên ngọc phi thúy này, danh xưng là Thái Dương thần ngọc!

Cũng không cần chờ, Trương Lệ Anh liền trả lời nghi vấn của hắn.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 135

Không Hề Huyền Niệm Chiến Thắng

Vẫn là bên trong phòng thí nghiệm u tối kia, ngay tại khi Gia Vệ cảm lấy Thái Dương thần ngọc cảm thấy nhiệt bên trong cơ thể chạy loạn cả lên, âm thanh cứng ngắc trong phòng thí nghiệm vang lên.

“Thực nghiệm thể số 00213 thân thể xuất hiện dị thường, nguyên tố bất minh trong cơ thể tăng lên, dần dần có xu thế mất đi không chế.” Thanh âm không hề có chút tình cảm, mặc dù lộ ra có chút gấp gáp, nhưng vẫn là thanh âm cứng ngắc hợp thành, làm cho người ta chỉ có thể phán đoán nội dung là tốt hay xấu.

“Cẩn thận quan sát, có thể ngăn cản nguyên tố bất minh xâm nhập thì ngăn cản, không ngăn cản được thì không nên ngăn cản, mặc kệ thân thể thực nghiệm thể số 00213 tự trưởng thành.” Thanh âm già nua vang lên, lão giả mặc trang phục đặc chế, trên khuôn mặt không có một tia gợn sóng.

Ở các đồng hồ đo đặt trước mặt lão giả, phát ra một số đèn đỏ, chỉ chốc lát sau đó, ánh đèn đỏ tiêu thất, lần nữa khôi phục về bình thường.

Thế nhưng ánh mắt lão giả lại rơi vào trên cái đồng hồ đo có ghi số ‘00213’.

Đã từng, đồng hồ đo này là đồ bỏ đi, bởi vì thực thể nghiệm số 00213 liên kết với nó đã bị vứt bỏ, nhưng mà trước đó không lâu, thực nghiệm thể số 00213 thân thể đột nhiên tỉnh giấc, hơn nữa tại trong một khoảng thời gian ngắn, hoàn thành lần nhập môn đầu tiên, còn có, thực nghiệm thể số 00213 phát triển xuất hiện cái gì dị thường, bởi vì bọn họ lúc này đã sắp không khống chế được thực nghiệm thể 00213 nữa.

Mặc dù thực nghiệm thể ưu tú hơn so với thực nghiệm thể số 00213 còn nhiều, thế nhưng lão giả lơ mờ cảm giác được, thực nghiệm thể số 00213 đột nhiên thức tỉnh lại trưởng thành nhanh như vậy, có lẽ sẽ cho hắn một cái kinh hi.

...
Cùng lúc đó, tại một nơi không rõ trên một đỉnh núi.

Trên đỉnh núi này, có mấy gian nhà cỏ tranh, phòng ốc thoạt nhìn rất đơn giản, thế nhưng các cơ sở bên ngoài nhà tranh, lại không có một chút đơn giản nào.

Chỉ cần là người hiểu về ngọc thạch, đi tới nơi này thì sẽ chấn kinh vô cùng.

Bàn: Đế Vương lục phi thúy, ghê: Ngọc lục bảo phi thúy, bình trà chén trà: Lão Khanh phalê chủng phi thúy so với phalê còn trong suốt hơn, thậm chí bên cạnh còn có một gốc Ngọc Thụ không có một chút vết tích điêu khắc nào.

Chỉ riêng vài kiện đồ vật này, đưa ra ngoài cũng có thể chấn kinh cả giới đồ thạch.

Thế nhưng, trang sức trên người lão đầu đang ngồi thưởng trà ở đây lại càng làm người khác chấn kinh.

Dường như, ngọc phi thúy trên thắt lưng của lão đầu chính là Thất Tinh liên châu, hơn nữa là Thất tinh liên châu Thất thái phân tranh, bảy khóa ngọc phi thúy này so với bảy khóa ngọc ngọc phi thúy Thất thái phân tranh Phi Vô Ứng đồ ra còn muốn to hơn một vòng.

Trên hai tay lão đầu, đều mang một vòng tay màu đen, mà xem xét kỹ lưỡng, liền có thể nhìn ra bên trong mỗi khóa ngọc châu ở hai vòng tay màu đen giống như có một cái bóng trong đó.

Thậm chí, cúc quần áo của lão đầu đều là dùng Đế vương lục hoặc Ngọc lục bảo làm.

Lão đầu này quả thật như một nhà giàu mới nổi, mang vàng bạc ở trước mặt lão đầu đều là không đáng nói, các đồ ngọc trên người lão đầu, giá trị cao tới mức làm người ta không thể tin được.

Mà ngay sau đó, lão đầu lại nhìn về một hướng, trên mặt xuất hiện vẻ chấn kinh.

“Thái Dương thần ngọc xuất thế sao?” Sau một lát, lão đầu thấp giọng tự hỏi.

Ngay lập tức, lão đầu lại khôi phục vẻ bình thường, tiếp tục thưởng trà.

...

Lúc này, tại trên quảng trường thành phố.

Trải qua Trương Lệ Anh giải thích, không chỉ là Gia Vệ càng thêm chấn kinh, tất cả mọi người cũng càng chấn kinh thêm.

Thái Dương thần ngọc này, vậy mà lại có liên quan tới truyền thuyết thần thoại Hậu Nghệ bắn mặt trời.

Trong truyền thuyết, sau khi Hậu Nghệ bắn rơi chín mặt trời, tám cái rơi vào vũ trụ sâu thẳm tiêu thất không thấy nữa, còn một cái, thì chính là rơi xuống trái đất, biến mất không thấy.

Từ sau đó, không biết qua bao nhiêu năm tháng thời gian, trên thế gian liền có truyền thuyết Thái Dương thần ngọc.

Thái Dương thần ngọc, tên như ý nghĩa, là ngọc thạch liên quan tới mặt trời (Thái Dương), mà theo Trương Lệ Anh giải thích, thì khóa Thái Dương thần ngọc này, hiển nhiên là cái mặt trời rơi xuống trái đất trong truyền thuyết thần thoại Hậu Nghệ bắn mặt trời.

Các cặp mắt càng thêm chấn kinh nhìn về trên tay Gia Vệ, mặc dù bọn họ đều không nhìn thấy cái gì, thế nhưng cử chỉ của Gia Vệ đã cho bọn họ biết, Thái Dương thần ngọc không có biến mất, mà là ẩn hình đi.

Tại dưới mặt trời chính thức ẩn hình, đây có đúng hay không là trốn tránh mặt trời chân chính đây?

Mà ngay sau đó, Gia Vệ tự nhiên cười nói: “Đây bất quá chỉ là truyền thuyết thần thoại thôi, khối Thái Dương thần ngọc này, chỉ là một khối ngọc thạch, nó chẳng có lẽ có thể cùng với mặt trời tranh nhau chiếu sáng hay sao?”

Nghe Gia Vệ nói, rất nhiều người đều là gật gật đầu, khối Thái Dương thần ngọc này kỳ dị, nhưng cũng không thể so sánh được với mặt trời chân chính được, cái gọi là một mặt trời sau khi bị Hậu Nghệ bắn rơi xuống biến thành Thái Dương thần ngọc chỉ bất quá là một truyền thuyết mà thôi.

Chỉ có điều lúc này vẫn có một số người trên trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Hơn ba mươi vị đại sư, có hơn mười vị là vẻ mặt ngưng trọng, Ngô Vị Tông hai mắt càng híp lại, bất quá biểu tình trên mặt đã khôi phục về bình tĩnh.

Một lần nữa trong hội trường, cả hội trường yên tĩnh tới mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Những người đi xem kia còn nhớ rõ những lời nói trước đó đã nói với Gia Vệ, mà bây giờ, Gia Vệ dùng hành động thực tế cho bọn họ một cái tát, khiến bọn họ không dám ồn ào gì nữa.

Mà bây giờ, kết quả so đấu cũng gần như đã định.

Công ty châu báu Trương thị đổ ra vô giá chi bảo Thái Dương thần ngọc, chỉ cần dựa vào mỗi khối Thái Dương thần ngọc này liền có thể đủ miêu sát toàn trường, thắng tràng so đấu này.

Thậm chí một số đại sư phía sau, trực tiếp đem đồ thạch giao cho người quản lý hội trường, không có ý định giải thạch nữa.

Cho dù là bọn họ giải ra được Đế vương lục, cũng căn bản không đủ nhìn, căn bản không để cho trong lòng bọn họ có một tia hung phấn được, chỉ có thể không lưu lại tiếc nuối, như vậy, còn giải làm gì?

Bất quá cũng còn có người giải đồ thạch của chính mình, mặc dù giải ra cũng không phải là Đế vương lục hay Ngọc lục bảo, nhưng cũng là Lão khanh phale chúng, chỉ có điều bây giờ cũng không đủ nhìn một chút nào.

So đấu rất nhanh kết thúc, công ty châu báu Trương thị không hề nghi ngờ đã thua được quán quân tràng so đấu đồ thạch này, trở thành người thắng chung cuộc so tài.

Đến nỗi rất nhiều người hoài nghi, tổng giá trị phi thúy ngọc thạch công ty châu báu Trương thị thu được lần này, đã vượt qua lợi ích Phí Vô Ứng lấy được lần này, chính là nói, người thắng chính thức là công ty châu báu Trương thị.

Dù sao bọn họ có trong tay một khối vô giá chi bảo - Thái Dương thần ngọc.

Đến cuối cùng, Phí Vô Ứng với khuôn mặt đáng tươi cười tuyên bố kết quả, hơn nữa đem mô khoáng này chuyển cho công ty châu báu Trương thị, hoàn toàn biểu hiện ra khí độ nên có của hội trường hiệp hội ngọc thạch lớn nhất thế giới.

Chỉ có điều Gia Vệ lại là cười nhạt, hẳn biết Phí Vô Ứng là dạng người gì, Phí Vô Ứng tuyệt đối không có khí độ như vậy.

Làm chuyện bất thường thì sẽ có quý, Phí Vô Ứng sẽ trọn tròn mắt nhìn Gia Vệ thắng so đấu mà không hành động gì sao?

Gia Vệ thật không tin Phí Vô Ứng có thể như vậy, cho nên nên Gia Vệ dặn dò Trịnh Tung một số chuyện, để Trịnh Tung chú ý một chút.

Có Thân Công Kiện thêm vào, đội của Trịnh Tung càng thêm cường đại, một số chuyện căn bản không cần Gia Vệ tự mình xuất thủ, bọn Trịnh Tung cũng có thể đủ để giải quyết.

Sắc trời dần dần muộn, lúc mấy người Gia Vệ trở về khách sạn thì đã hơn 6h tối.

Sau khi so đấu đồ thạch kết thúc, dưới sự yêu cầu của toàn bộ đại sư cùng người xem, công ty châu báu Trương thị phải đem phi thúy ngọc thạch để lại triển lãm, hơn nữa Phi Vô Úng còn tổ chức một bữa tiệc tối tại hội trường, ba người Gia Vệ, Trác Thiển, Trương Lệ Anh tức thì bị bọn họ quán lấy.

Cuối cùng Gia Vệ phải nói khối đồ thạch giải ra Thái Dương thần ngọc là do Trương Lệ Anh chọn, những người đó mới đưa ánh mắt rời khỏi Gia Vệ, cũng không quán lấy Gia Vệ nữa.

Mãi cho đến khoảng 8h, tiệc tối cùng triển lãm mới kết thúc, Gia Vệ đem phi thúy ngọc thạch giao cho Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh xử lý, chính mình thì để cho thân thanh nhàn.

Đương nhiên Gia Vệ còn không có giao ra Thái Dương thần ngọc, hẳn có khả năng dễ dàng đem Thái Dương thần ngọc giao cho Trương Lệ Anh đối với hắn còn chưa có thái độ rõ ràng gì sao?

Trở lại khách sạn, Gia Vệ cũng không có quay về phòng của chính mình, mà là ôm lấy Tiểu Hạo Hạo trực tiếp đi tới trong phòng Trác Thiển.

Ba người Trịnh Tung, Thân Công Kiện cùng Tank cũng không có ở đây, ba người bọn hắn từ hội trường đồ thạch trở về liền biến mất bóng dáng, không biết đi làm cái gì.

Hồng Vũ bởi vì là nữ nhân, cho nên trở thành thiếp thân vệ sĩ của Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh, bảo vệ an toàn cho Trác Thiển, Trương Lệ Anh cùng Tiểu Hạo Hạo.

“Hong Vũ, hôm nay ta ở đây bảo vệ các nàng, ngươi trở về nghỉ ngơi đi.” Ngồi ở trên sofa, Gia Vệ một bên chơi đùa với Tiểu Hạo Hạo, một bên đối với Hồng Vũ nói.

Lời này của Gia Vệ vừa mới nói ra, ba người Hồng Vũ, Trương Lệ Anh cùng Trác Thiển đều trở nên sùng sốt.

Chợt Hồng Vũ hơi nhíu mày, Trương Lệ Anh cười lạnh, mà Trác Thiên thì trên mặt xuất hiện một vòng đờ nhạt.

Thấy Hồng Vũ không động, Gia Vệ tiếp tục nói: “Bắt đầu từ bây giờ cho tới ngày mai chúng ta rời khỏi, sẽ có một chuyện xảy ra, bên Trịnh ca nhân thù chắc sẽ không đủ, người đi giúp bọn Trịnh ca là được, lại nói có ta ở đây bảo vệ các nàng, người còn lo lắng cái gì?”

Gia Vệ đúng là có thể một chân đem vương bài của công ty Hồng Vũ đập ngã, Gia Vệ ở đây, an toàn của Trác Thiên, Trương Lệ Anh cùng Tiểu Hạo Hạo thì Hồng Vũ có thể yên tâm, thế nhưng ở phương diện khác, Hồng Vũ lại không đủ yên tâm.

Bất quá sau khi tự đánh giá trong chốc lát, Hồng Vũ vẫn rời đi.

Dù sao lão đại của Hồng Vũ là Trịnh Tung, mà Gia Vệ bây giờ hình như đã trở thành ông chủ của Trịnh Tung, ông của của lão đại, cũng chẳng phải là ông chủ của mình sao.

Đợi Hồng Vũ rời khỏi, Gia Vệ vẻ mặt tươi cười ôm lấy Tiểu Hạo Hạo đang ngáp, đối với Trác Thiên cùng Trương Lệ Anh nói: “Ta đi đỡ Tiểu Hạo Hạo ngủ.”

Nói xong, ôm lấy Tiểu Hạo Hạo hướng lấy căn phòng của Trương Lệ Anh đi tới.

Lúc bình thường, Tiểu Hạo Hạo đều là ngủ với Trác Thiên, mà lúc này Gia Vệ ôm Tiểu Hạo Hạo vào phòng của Trương Lệ Anh, giống như là đang ám chỉ gì đó, cái này khiến cho Trác Thiên càng thêm xấu hổ đỏ mặt, hai tay cũng không biết đặt ở đâu nữa.

Mà Trương Lệ Anh, sắc mặt lại càng trở nên băng lãnh, không có một tia xấu hổ đỏ mặt nào, có chỉ là vẻ băng lãnh.

Bất quá trong hai mắt của nàng, lại lóe ra chút gì đó, có loại ý tứ không đồng nhất với vẻ bên ngoài.

Thế mà sau khi mất gần nửa giờ thời gian, Gia Vệ thật vất vả đỡ cho Tiểu Hạo Hạo ngủ, một khuôn mặt hưng phấn từ phòng Trương Lệ Anh đi ra, biểu tình hưng phấn kia trong nháy mắt biến mất không thấy, trên khuôn mặt phủ thêm một tầng âm khí dày đặc.

“Người ở đây làm cái gì?” Gia Vệ còn không nói chuyện, ngồi ở sôpha phòng khách, Trương Học Đông vẻ mặt tức giận đối với Gia Vệ hỏi.

Bên cạnh hắn là Trương Huyền Vĩ trên mặt cũng là thoáng qua một vẻ tức giận, thế nhưng cũng không có biểu hiện ra, hai con mắt lạnh lùng liếc nhìn Gia Vệ, chợt liếc nhìn về phía Trác Thiên cùng Trương Lệ Anh, bộ dạng rất có ý tứ cho ta một cái công đạo.

“Người nói lão tử ở đây làm cái gì?” Gia Vệ cười, cười khẩy, mẹ nó, đến phá chuyện tốt của lão tử, hai người các người không sai biệt chán sống rồi.

TUYỆT THỂ TOÀN NĂNG

Đồng Niên Khoái Nhạc

www.dtv-ebook.com

Chương 136

Trương Lệ Anh Không Từ Mà Biệt

“Láo xược...” Nghe Gia Vệ tự xưng là ‘lão tử’, Trương Huyền Vĩ cũng không thể để im được nữa, ông ta trực tiếp vỗ bàn đứng dậy, hai mắt trợn lên tức giận nhìn Gia Vệ, nhiều năm tại vị, cũng dưỡng thành một chút khí thế thượng vị giả.

Bất quá chỉ dựa vào chút khí thế này thì không chấn nhiếp được Gia Vệ.

Đương nhiên Trương Huyền Vĩ sở dĩ coi thường Gia Vệ như vậy là bởi vì hắn cho rằng đồ ra Thái Dương thần ngọc là Trương Lệ Anh, cho nên so đấu đồ thạch thắng được cái gì đều là của công ty.

Muộn như thế này, Trương Huyền Vĩ đi tới đây chính là để nói chuyện này.

So đấu đồ thạch thắng được phi thúy ngọc thạch, giá trị có thể nói là thật sự rất nghịch thiên, mà Trương Huyền Vĩ trong tay có không ít cổ phần công ty châu báu Trương thị, cho nên những phi thúy ngọc thạch này tất nhiên cũng có phần của ông ta.

Đương nhiên đó là ông ta mặt dày suy nghĩ như thế.

Mỗi một cái công ty đều là quy định, toàn bộ phi thúy ngọc thạch thắng đều là của người tham gia so đấu, chỉ có mỏ khoáng ngọc thạch mới thuộc về công ty, chính là nói, những phi thúy ngọc thạch đó là của riêng Gia Vệ cùng Trương Lệ Anh, không thuộc về công ty.

Không ngó ngang tới Trương Huyền Vĩ, Gia Vệ trên mặt mang theo cười nhạt ngò vào giữa hai người Trương Lệ Anh cùng Trác Thiên, hai tay hơi giơ lên, nhìn tư thế giống như là muốn đặt ở trên đùi của hai nàng, thế nhưng sau khi cảm nhận được ánh mắt băng lãnh của Trương Lệ Anh, Gia Vệ liền xấu hổ cười cười, thu hồi hai tay lại.

“Cả ngày không thấy hai người các ngươi đâu, bây giờ đến đây làm cái gì? Muốn lợi ích gì sao? ’ Gia Vệ cười nhạt hỏi.

Trương Huyền Vĩ tất nhiên sẽ không đứng nói chuyện cùng Gia Vệ, ông ta cũng ngồi xuống, hai mắt híp lại, sắc mặt âm trầm nhìn Gia Vệ, nói: “Phần thưởng thắng so đấu đồ thạch cùng phi thúy ngọc thạch đều là thuộc về công ty, lúc này ta đến chỉ là để nhắc nhở Tiểu Thiên không nên để cho những người khác chiếm lấy phi thúy ngọc thạch này cho riêng mình.”

Trương Học Đông bên cạnh cũng là hừ lạnh một tiếng, hai người bọn họ muốn đem những phi thúy ngọc thạch kỳ diệu này chiếm làm của riêng, thế nhưng bọn danh bất chính ngôn bất thuận, chỉ có trước tiên bảo trụ những phi thúy ngọc thạch này lại, không để cho Gia Vệ chiếm lấy.

« Cái gì mà thuộc về công ty? Ta tại sao lại không biết? » Gia Vệ giả vờ nghi hoặc, chột lạnh lùng cười, nói: « Những phi thúy ngọc thạch này đều là của lão tử, các ngươi ngay cả một chút mảnh đá cũng không có đâu. »

“Ngươi nghĩ công ty châu báu Trương thị là của ngươi sao?” Trương Huyền Vĩ đè lại nộ khí trong lòng, lạnh lùng nói.

Trác Thiên cùng Trương Lệ Anh đều không nói cái gì, giống như chuyện này cùng hai nàng không có quan hệ vậy.

Bất quá Gia Vệ có thể nhìn ra được, Trác Thiên sợ dĩ không nói gì là cho Gia Vệ mặt mũi, dù sao bây giờ Trác Thiên là người của Gia Vệ, trong khi Gia Vệ nói chuyện thì nữ nhân không nên nói chen vào.

Mà Trương Lệ Anh cũng không nói cái gì, chính là thật sự cảm giác không quan hệ với mình, nàng không chỉ là không để ý tới Trương Huyền Vĩ, mà cũng là không để ý tới Gia Vệ.

Vốn là Gia Vệ đã mơ tưởng tới chuyện tốt đẹp, bây giờ lại bị hai người Trương Huyền Vĩ nháo thành như vậy, trong lòng Gia Vệ nên đầy nộ khí.

“Công ty châu báu Trương thị chính là của ta, không phục sao?” Gia Vệ cười nhạt một tiếng nói.

Nhưng mà Gia Vệ nói ra lời này, Trác Thiên cùng Trương Lệ Anh ngược lại không có biểu tình gì, mà hai người Trương Huyền Vĩ cùng Trương Học Đông đều trừng lớn hai mắt, trên mặt tràn đầy nộ khí.

Trác Thiên có tới hơn 50% cổ phần công ty châu báu Trương thị, đây là nguyên nhân vì sao Trương Huyền Vĩ tới bây giờ còn không thể đem công ty châu báu Trương thị chiếm thành của mình, mà bây giờ một người ngoài, một người ngoài vừa mới sở hữu 10% cổ phần công ty cũng dám xuất thủ cuồng ngôn như vậy.

Tức giận trừng Gia Vệ một lát, Trương Huyền Vĩ liền nhìn về phía Trác Thiển, thế nhưng Trác Thiển lúc này lại hơi cúi đầu, không biết đang suy nghĩ chuyện gì, căn bản không có ngó ngang gì tới Trương Huyền Vĩ.

Mà Trương Lệ Anh lúc này lại càng không ngó ngang gì tới Trương Huyền Vĩ, nàng hai mắt hơi nhắm, giống như có chút mệt mỏi, thành ra có chút ý tú đuôi Trương Huyền Vĩ cùng trương học đi.

“Tốt tốt tốt.” Trương Huyền Vĩ quá tức giận mà cười, ông ta đứng lên, thanh âm giận giữ nói: “Công ty châu báu Trương thị rất cuộc là của ai, không phải một câu nói của người là định đoạt được.”

Nói xong, Trương Huyền Vĩ liền tức giận trừng mắt nhìn Trác Thiển, nói: “Để xem sau khi trở về nhìn người làm thế nào ăn nói với hội đồng quản trị.”

Nói xong Trương Huyền Vĩ trực tiếp nhấc chân hướng về cửa ra bước đi, chỉ để lại Trương Học Đông một khuôn mặt nghi hoặc.

Chuyện này xong như vậy sao?

Trương Học Đông tưởng cha mình sẽ làm khó xử Trác Thiển, đồng dạng đã kích Gia Vệ, thế nhưng làm hắn thất vọng là cha hắn chỉ ngoan độc nói một câu liền rời đi.

Sau khi thấy điệu cười nhạt trên mặt Gia Vệ, Trương Học Đông toàn thân run lên, chợt liền vội vàng theo sau cha hắn.

Đợi sau khi Trương Huyền Vĩ cùng Trương Học Đông rời khỏi, không khí trong phòng khách liền lộ ra có chút xấu hổ.

Gia Vệ phát ra âm thanh cười hắc hắc, thế nhưng Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh đều không có để ý tới hắn, Trác Thiển vẫn như cũ cúi đầu, không biết đang nghĩ cái gì, Trương Lệ Anh thì như cũ hơi nhắm mắt lại, trên mặt chỉ có biểu tình lạnh lùng.

Điều này làm cho Gia Vệ không biết nên làm sao, trải qua sự quấy rối của hai người Trương Huyền Vĩ cùng Trương Học Đông, dững khi Gia Vệ cố gắng lấy ra trực tiếp biến mất không thấy.

“Dem Thái Dương thần ngọc cho ta đi.” Một lát sau đó, Trương Lệ Anh mở hai mắt, nhìn Gia Vệ nói.

Gia Vệ trên mặt lộ ra dáng cười suy ngẫm, đang muốn nói cái gì đó, nhưng sau khi thấy biểu tình của Trương Lệ Anh, hắn liền đem lời nói định nói ra nuốt xuống, chợt Gia Vệ không biết như thế nào, giống như bị khống chế tự đem Thái Dương thần ngọc đưa ra, đặt vào

tay Trương Lê Anh.

Trương Lê Anh cầm lấy Thái Dương thần ngọc, trên mặt hơi xuất hiện vẻ kích động, bất quá chỉ chốc lát sau đó nàng lại khôi phục vẻ bình thường như cũ.

Chợt Trương Lê Anh đem Thái Dương thần ngọc để vào trong một cái hộp nhỏ, bỏ vào túi xách, đứng lên nói: “Ta đi xem Tiểu Hạo Hạo.”

Vừa nói Trương Lê Anh liền muốn hướng về phòng của mình đi tới.

Gia Vệ sững sốt, trên mặt lộ ra một vẻ thất vọng.

Mà ngay sau đó, bên tai Gia Vệ liền vang lên thanh âm của Trác Thiển: “Ngươi cứ để nàng đi như vậy sao? Chẳng nhẽ ngươi không muốn lưu nàng lại?”

Gia Vệ khó hiểu nhìn về phía Trác Thiển, chỉ thấy Trác Thiển đỏ mặt xấu hổ, tiếp tục nói: “Có lẽ đây là cơ hội duy nhất của ngươi đó.”

Gia Vệ hai mắt nheo lại, chợt lặng lẽ cười, một tay trực tiếp ôm lấy Trác Thiển, không đoái hoài gì đến Trác Thiển kinh hô, trực tiếp đứng lên, một tay kia đem Trương Lê Anh đang muốn quay thân đi ôm vào, không quan tâm tới hai nàng né tránh, trực tiếp đem hai nàng ôm vào trong phòng của Trác Thiển.

Giường vẫn là cái giường lớn kia, bất quá cùng khi đó bất đồng chính là bây giờ người đang tỉnh táo.

Nhớ tới hương diễm hôm đó, bộ vị nào đó của Gia Vệ liền không tự chủ được có phản ứng.

Mà Trác Thiển đã không tránh né cái ôm nữa, khuôn mặt giống như là muốn nở ra máu vậy, xấu hổ đỏ mặt vô cùng.

Trương Lê Anh thì lại nhú mày lại, nàng không nói chuyện, nhưng lại rất kịch liệt tránh né cái ôm, bất quá Gia Vệ cũng không có cho nàng cơ hội thoát khỏi.

Không lâu sau, thanh âm đè nén trầm thấp vang lên trong căn phòng, giống như là sợ đánh thức Tiểu Hạo Hạo vậy, thanh âm bị đè nén rất nhỏ.

Bất quá ba người lúc này đều không có chú ý tới, bên trong căn phòng giống như xuất hiện một cỗ u hương, cũng xuất hiện một cỗ thanh hương, nhưng là mùi u hương chiếm ưu thế, dần dần, Gia Vệ đang cử động thân thể trên giường, hai mắt của hắn, đúng là từ từ trở nên đỏ như máu.

Cùng lúc đó, cơ thể ba người lần nữa biến thành màu đỏ máu, mà trên đỉnh đầu Gia Vệ, một mảnh khói mù ngưng tụ thành một cái lá cây, hơn nữa phiến lá cây này giống như hương ra bên ngoài vươn một cái sợi tơ, hình như muốn ngưng tụ thành cái gì đó.

Đồng thời lúc này, hai người Trương Lệ Anh cùng Trác Thiển cũng rơi vào trong trầm mê, trên đỉnh đầu hai nàng có một đoàn khói trắng quanh quẩn, dần dần ngưng tụ ra một phiến lá cây, nhưng lại cũng không ngưng ra thật sự, dường như tùy lúc đều có thể tản đi.

Giống như trước kia, Gia Vệ không ngừng đòi hỏi, Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh cũng tận sức tiếp lấy, ba người hành động như không có lý trí, giống như rơi vào một loại trạng thái điên cuồng.

Mãi cho đến tận khuya, bên trong căn phòng mới an tĩnh xuống, ba cơ thể xích lõa quẩn lấy nhau, tất cả cùng đi ngủ.

...

Sau khi Gia Vệ mở hai mắt tinh dậy, hắn có cảm giác, không phải là mệt mỏi, cũng không phải là đau đầu, mà là vô tận sáng khoái.

Hắn cảm giác thân thể mình giống như ở trong trạng thái tốt nhất, không có lúc nào tinh táo hơn so với lúc này, không có lúc nào có sức mạnh hơn lúc này.

Đương nhiên trong nháy mắt Gia Vệ cũng hồi tưởng lại điên cuồng tối hôm qua, trên khuôn mặt hắn vẻ tươi cười càng đậm.

Lần đầu tiên là không tự chủ được, lần thứ hai chính là có tự chủ, chính là nói, xác định quan hệ thật sự không phải lần thứ nhất mà là lần thứ hai.

“Cùng lúc mang về cho mẹ hai cô con dâu, không biết lão mẹ có thể tiếp thu hay không.” Gia Vệ cười khỏ tự nói.

Mà lúc này trên giường đã không còn bóng dáng của Trác Thiển cùng Trương Lệ Anh, Gia Vệ nhìn trên giường để một bộ quần áo mới, liền trực tiếp rời giường tắm rửa một cái, mặc quần áo vào.

Sửa soạn một phen, Gia Vệ lúc này mới mở cửa phòng ra ngoài.

Bây giờ thái độ của Trương Lê Anh sẽ thay đổi rồi chứ?

Gia Vệ vừa nghĩ, trên mặt vừa lộ ra dáng vẻ tươi cười.

Phòng khách, Trác Thiển đang chơi đùa cùng Tiểu Hạo Hạo, bên cạnh Hồng Vũ đang đứng, lại không thấy thân ảnh của Trương Lê Anh đâu.

Gia Vệ cũng không lưu ý, tùy ý ngồi ở trên sôpha, không quan tâm tới ánh mắt ngốc lạng của Hồng Vũ, đối với Tiểu Hạo Hạo đang chơi cao hứng nói: “Tiểu Hạo Hạo, ba mang con đi gặp ông bà nội được hay không?”

Vốn Tiểu Hạo Hạo là đang say mê chơi đùa, nghe Gia Vệ nói như vậy, lập tức bỏ món đồ chơi trên tay, một bên vỗ tay tán thưởng, một bên trực tiếp ngã vào lòng Gia Vệ.

Ôm lấy Tiểu Hạo Hạo, Gia Vệ trong lòng cũng tràn đầy vui vẻ.

Mặc dù Gia Vệ mới 19 tuổi, bất quá Gia Vệ đã hiểu được cái gì thì vui vẻ, các bậc cha mẹ có con cái, vẫn là vui vẻ hơn nhiều.

Chỉ có điều, Gia Vệ sau khi thấy Trác Thiển nhú mày, lông mày liền cau lại hỏi: “Thế nào? Nàng không muốn theo ta trở về sao?”

“Không phải.” Trác Thiển lắc đầu, tự suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Là Tiểu Anh, cô ấy...”

“Tiểu Anh?” Gia Vệ sùng sốt, chợt nhìn về các nơi khác, lúc này mới nghĩ đến, ngày hôm nay bọn họ sẽ rời đi, Trương Lê Anh đáng lẽ ra phải có ở đây mới phải, liền vội vàng hỏi: “Nàng đi đâu rồi?”

“Nàng đi rồi.” Trác Thiển không có giấu diếm, trực tiếp nói.

“Đi?” Gia Vệ lông mày nhíu lại, lại hỏi: “Đi đâu? Ta đi tìm nàng đem trở về.”

“Ta cũng không biết.” Trác Thiển lắc lắc đầu, nói: “Mấy ngày nay ta nhìn thấy Tiểu Anh có chút không bình thường, vốn định đem qua cho người biết, để người giữ nàng lại, lại không nghĩ đến, đem qua không có cơ hội nói.”

“Nàng vì cái gì lại đi? Là bởi vì ta sao?” Gia Vệ hạ giọng hỏi.

Tiểu Hạo Hạo đang được Gia Vệ ôm giống như cảm nhận được tâm tình của Gia Vệ lúc này, vươn bàn tay nhỏ vỗ vỗ lưng Gia Vệ,

muốn an ủi lấy Gia Vệ.

Trác Thiên lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết, bốn năm trước, Học Triết không biết tìm Tiểu Anh từ nơi nào về, để Tiểu Anh đáp ứng lưu lại chiếu cố Tiểu Hạo Hạo, bốn năm, nàng không có rời khỏi ta cùng Tiểu Hạo Hạo, hôm nay rời khỏi không biết nàng còn có thể trở về hay không. Bất quá ta có thể cảm giác được, nàng cũng yêu người.”